ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
τῆς ἐθιμοτυπίας

Τὰ βάσανα καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ Πρωτοκόλλου

Οἱ βασιλεῖς, οἱ πρίγκηπες καὶ γενικὰ οἱ τιτλοῦχοι κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε τόπου, εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ μαρτύρησαν περισσότερο μὲ τὴν ἐθιμοτυπία.

Τὸ πλάγιασμα, τὸ ξύπνημα καὶ τὸ νίψιμο τοῦ Λουδοβίκου 14ου ἦταν ἀληθινὴ ἱεροτελεστία. Μπροστὰ σ' ὁλόκληρη τὴν Αὐλή, ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ ἔχυνε ἀπὸ μιὰ ὁλόχρυση κανάτα νερὸ γιὰ νὰ πλυθῆ. Ἕνας δοὺξ τοῦ πρόσφερε κατόπιν τὴν πετσέτα ἐνῷ οἱ παριστάμενοι προσευχόντουσαν στὸ Θεὸ νὰ δώση στὸ βασιλέα καλὴ διάθεσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Στὴ Γαλλικὴ αὐλὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ βασιλέως ἦταν ἀνέκαθεν μιὰ ὑπόθεσις ἐξαιρετικῆς σημασίας. Π. χ. τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ κρατοῦσε τὸ δεξὶ μανίκι τοῦ ὑποκαμίσου γιὰ νὰ τὸ φορέση ὁ Μεγαλειότατος δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ εἶνε τὸ ἴδιο ποὺ θὰ κρατοῦσε τ' ἀριστερό. Ἔτσι ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἔμεινε ὁλόκληρη ὥρα ἕνα χειμωνιάτικο πρωῒ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ γυμνό της στῆθος καὶ μὲ βαλμένο μόνον τὸ δεξὶ μανίκι, γιατὶ περίμενε νὰ συνέλθη ἡ κόμησσα ντ' Ἀρτουὰ καὶ νὰ τῆς βάλη καὶ τ' ἀριστερό. Ἡ καϋμένη ἡ κόμησσα εἶχε λιποθυμήσει ἀπ' τὴ μεγάλη της χαρὰ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τῆς γινόταν γιὰ πρώτη φορά. Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ βασίλισσα ἅρπαξε ἕνα δυνατὸ κρυολόγημα. Ἐν τούτοις οὔτε κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθημα καταργήθηκε τὸ κωμικὸ αὐτὸ ἔθιμο.

Ὅταν ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας ἐπιθυμοῦσε ἕνα ζεστὸ τσάϊ, ἡ διαταγὴ διαβιβαζόταν ἱεραρχικὰ καὶ ἐπὶ τέλους τὸ τσάϊ ἔφτανε μὲ τὴ συνοδεία 12 στρατιωτῶν. Δοκιμαζόταν ἀπ' τὸν γιατρό, μεταφερόταν μέσα στὴν αἴθουσα ἀπ' τὸν αὐλάρχη, τὸ ἔπερνε ὁ νεώτερος δούκας κι' ἀπ' αὐτὸν οἱ ἄλλοι δοῦκες κατ' ἀρχαιότητα. Ἔφτανε τέλος στὸν ἀρχαιότερο ὁ ὁποῖος τὸ πρόσφερε στὸν Τσάρο μὲ χίλιες ὑποκλίσεις! Κι' ἔτσι καταντοῦσε νὰ πίνη πάντα ὁ Τσάρος τὸ τσάϊ του παγωμένο!

Στὴν Ἰσπανικὴ αὐλὴ ἴσχυε ἡ ἀπαγόρευσις: «Μὴν ἀγγίζετε τὸν βασιλέα!» μὲ τὴν πραγματική της σημασία. Τὸ πρωτόκολλο ἐξαιροῦσε μόνο τὸ γιατρό του καὶ τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο του.

Κάποτε δυὸ εὐγενεῖς, συνοδεύοντες τὸν βασιλέα Φίλιππο στὴν ἱππασία του, τὸν εἶδαν ξαφνα νὰ πέφτη ἀπ' τ' ἄλογό του καὶ νὰ μένη ἀναίσθητος. Ἂν καὶ γνώριζαν τὴν αὐστηρότητα τοῦ πρωτοκόλλου, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν μετέφεραν στὸ παλάτι, ὅπου ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι λίγο ἂν ἀργοῦσε ἡ ἰατρικὴ ἐπέμβασι, ὁ βασιλεύς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ πέθαινε! Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ δυὸ εὐγενεῖς ἐξορίστηκαν καὶ τοὺς ἀφαιρέθηκε ὁ τίτλος ἐπειδὴ εἶχαν τολμήσει ν' ἀγγίξουν τὸν βασιλέα!...

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Ἄγγλοι ὅταν ἀκοῦνε τὸν Ἐθνικό τους Ὕμνο, ὁ κόσμος νὰ χαλάση, δὲν κινοῦνται ἀπ' τὴ θέσι τους. Κάποτε σὲ μιὰ ἐπίσημη τελετὴ στὸ Βερολῖνο, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Στρέζεμαν, ἀπὸ ἐξαιρετικὴ φιλοφροσύνη πρὸς τὸν Ἄγγλο πρεσβευτή, διάταξε τὴ μουσικὴ νὰ παίξη τὸν ὕμνο τῆς Μ. Βρεττανίας τὴν ὥρα ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ Βρεττανὸς διπλωμάτης καὶ νὰ μὴν πάψη παρὰ ἀφοῦ χαθῆ ἀπ' τὰ μάτια τῶν μουσικῶν τὸ ἁμάξι του. Ἐννοεῖται πὼς μόλις ἄκουσε ὁ πρέσβυς τὸν ὕμνο τῆς πατρίδας του διάταξε νὰ σταματήση τὸ ἁμάξι ὅπου βρισκόταν. Ὅταν τελείωσε ὁ ὕμνος, ὁ ἀρχιμουσικὸς βλέποντας ἀκόμη τ' ἁμάξι καὶ ἐκτελῶντας τὴ διαταγὴ ἄρχισε πάλι νὰ παίζη. Τὸ ἁμάξι δὲν κουνιόταν. Οἱ Γερμανοὶ εἶνε πειθαρχικοί. Ἀλλὰ κι' οἱ Ἄγγλοι εἶνε ὑπομονητικοί. Ὁ ὕμνος λοιπὸν παίχθηκε τέσσερες, πέντε φορές.

Μὰ κι' ὁ Ἄγγλος πρέσβυς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀκίνητος. Καί... θὰ ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ ἂν ὁ Στρέζεμαν δὲν ἔδινε τέλος διαταγὴ στοὺς μουσικοὺς νὰ σταματήσουν!...

Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος στὴν Ἀγγλικὴ αὐλὴ ἐπιβάλλεται ἀπόλυτη σιωπὴ ἐκτὸς ἂν ὁ βασιλεὺς ἀποτείνη σὲ κανέναν τὸ λόγο.

Σ' ἕνα γεῦμα ποὺ δινόταν κάποτε στ' ἀνάκτορα τοῦ Βούκιγχαμ καθόταν στὸ τραπέζι ὁ Ἐδουάρδος VII περιστοιχισμένος ἀπ' τὰ παιδιά του, τὰ ἐγγόνια του καὶ πολλοὺς ἐπίσημους προσκεκλημένους.

Ἔξαφνα στὴ μέση τοῦ γεύματος ὁ πρῶτος του ἐγγονὸς βάζει μιὰ φωνή:

—Ὤ! Παποῦ, παποῦ!...

Δὲν πρόφτασε νὰ συνεχίση ὅταν μὲ ὕφος βλοσυρὸ σηκώνεται ὁ δάσκαλος τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ τοῦ ἐπιβάλλει ἀμέσως σιωπή.

Ὁ μικρὸς πρίγκηπας σώπασε. Μὰ σὲ λίγο ὁ Ἐδουάρδος, ποὺ ἦταν ἕνας καλὸς παποῦς ρωτᾶ τὸν ἔγγονό του:

—Ἔλα, πές μας τώρα τί ἤθελες νὰ πῆς;

—Ὤ, εἶνε πολὺ ἀργὰ πιά, παποῦ!...

— Πολὺ ἀργά! Καὶ γιατί;...

Τότε ὁ μικρὸς ξέσπασε σὲ κλάμματα καὶ εἶπε:

— Νά, παποῦ, εἶδα ἕνα... σκουλῆκι τόσο μεγάλο μέσ' στὴ σαλάτα σας, μὰ τώρα τὸ ἐφάγατε!...

Ἕνας φόνος στὴ λεωφόρο Μπέργκεν

Πρωτότυπο διήγημα

Τὴ μέρα ποὺ ὁ ζωγράφος Πέτερ Λάρσεν συνάντησε στὸ δρόμο του τὴν ὄμορφη Νόρα, παράτησε γιὰ πάντα τὴν γλεντζέδικη ζωὴ καὶ τὶς εὔκολες περιπέτειες κι' ἀφοσιώθηκε ὁλόψυχα στὸν ἔρωτά του γι' αὐτήν. Τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη κατάθεσε στὰ πόδια της ὅλη του τὴν περιουσία καὶ ὑπέφερε ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες της.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς βδομάδες ἀπερίγραπτης εὐτυχίας, ὅταν ἕνα μοιραῖο βράδυ μπαίνοντας ξαφνικὰ στὸ σπίτι τῆς Νόρας στὴ λεωφόρο Μπέργκεν, βρῆκε τὴ φίλη του ποὺ φοροῦσε τὴν πιὸ ἀραχνοΰφαντη πυτζάμα της στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γκούσταβ Χόλμ. Ὁ Πέτερ κατάχλωμος, ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνὴ κι' ὥρμησε γιὰ νὰ διώξη μὲ τὶς κλωτσιὲς τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχεν καταστρέψει τὴν εὐτυχία του. Ὁ Χόλμ ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ βγάλη τάχα τὸ πιστόλι του. Ὁ ζωγράφος τότε, τυφλὸς ἀπ' τὸ πάθος, ἅρπαξε ἕνα ἀσημένιο καντηλέρι καὶ χτύπησε στὸ κεφάλι τὸν ἀντίζηλό του, ξαπλώνοντάς τον κάτω αἱμόφυρτο...

Ὕστερα ὥρμησε σὰν τρελλὸς στὸ δρόμο κι' ἀφοῦ περιπλανήθηκε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔφτασε τέλος στὸ σταθμό. Πῆρε στὴν τύχη ἕνα τραῖνο, κατέβηκε, δίχως νὰ ξέρη τί κάνει, σὲ μιὰ ἐξοχή, πῆρε πάλι τὸ δρόμο σὰν τρελλὸς καὶ σταμάτησε, πτῶμα πιά, σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ ζήτησε κάτι νὰ πιῆ. Ἡ σάλλα ἀντηχοῦσε ἀπ' τοὺς τρελλοὺς ἤχους ἑνὸς φὸξ-τρὸτ, ποὺ ἔπαιζε τὸ ραδιόφωνο. Ἔξαφνα ἡ μουσικὴ διεκόπη κι' ἀκούστηκε σοβαρὴ ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ:

«Ἕνας φόνος ἀπὸ ζήλεια ἔγινε χθὲς τὸ βράδυ στὴ λεωφόρο Μπέργκεν. Ὁ δράστης ἔγινε ἄφαντος. Ἡ ἀστυνομία ὥρισε ἀμοιβὴ ἀπὸ δυὸ χιλιάδες κορῶνες γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ τὸν συλλάβη...»

Ὁ Πέτερ Λάρσεν, τρέμοντας σύγκορμος, βγῆκε παραπατῶντας ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Ξανάρχισε νὰ περπατᾶ καὶ τὸ βράδυ ἔφτασε κουρασμένος κοντὰ στὴ θάλασσα. Στὴν πόρτα ἑνὸς μεγάλου φάρου διάβασε σὲ μιὰ πινακίδα: «Ζητεῖται βοηθός». Πιὸ πέρα ἦταν μερικὲς καλύβες ψαράδων κι' ἔπειτα ἡ ἀπέραντη ἀμμουδιά...

★

Ὁ Πέτερ μπῆκε βοηθὸς τοῦ φαροφύλακα μὲ τὸ ὄνομα Γιόχαν Κρούγιερ. Ἔκανε σιωπηλὸς τὴ δουλειά του καὶ δὲ διάβαζε ποτὲ ἐφημερίδες. Ἦταν πιὰ ἕνας παράξενος κι' αἰνιγματικὸς ἄνθρωπος. Μὰ ὅταν συναντοῦσε τὴν κόρη τοῦ φαροφύλακα, τὴν ὄμορφη Νάγκυ, τὴν κύτταζε μ' ἕνα τρυφερὸ βλέμμα.

Τὰ βράδυα καθόταν ὧρες ὁλόκληρες κυττάζοντας τὴ θάλασσα καὶ χαμογελῶντας θλιμμένα.

Μιὰ νύχτα ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του στὴ Νάγκυ. Κι' ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε. Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ λαχτάρα.

—Θὰ γίνης γυναῖκα μου, τῆς εἶπε καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα.

Τὸ πρωῒ παρουσιάστηκε στὸν πατέρα της, γιὰ νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Ἦταν ταραγμένος. Ὁ φαροφύλακας κυττοῦσε στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα μὲ τὰ κιάλια του.

—Ἄσε με ἥσυχο τώρα... τοῦ φώναξε. Ἐκεῖ κάτω κινδυνεύει μιὰ βάρκα!... Θεέ μου!... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βγῆ μ' αὐτὸν τὸν καιρό... Τί θὰ γίνουν οἱ δυστυχισμένοι;...

—Μὴν ἀνησυχῆς. Θὰ πάω ἐγώ! ψιθύρισε ὁ Γιόχαν.

Μπῆκε σὲ μιὰ μικρὴ ἀτμάκατο καὶ χάθηκε μέσα στ' ἀφρισμένα κύματα. Ἡ Νάγκυ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

Πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἀγωνίας καὶ τέλος ὁ Γιόχαν Κρούγιερ ξαναγύρισε σέρνοντας πίσω στὴν ἀτμάκατο τὴ βάρκα ποὺ κινδύνευε. Στὸ βάθος της βρίσκονταν ἀναίσθητοι ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα.

Ὁ Γιόχαν ἂν καὶ καταματωμένος καὶ κατάκοπος, γελοῦσε σὰν τρελλός... Ἔπειτα ἄφησε τοὺς ναυαγοὺς στὸ φαροφύλακα γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθῆ καὶ γύρισε στὸ δωμάτιό του. Σὲ λίγο ὁ πατέρας τῆς Νάγκυ τοῦ πῆγε ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσόν.

— Στὰ στέλνει ὁ κύριος ποὺ ἔσωσες μαζὶ μὲ τὴ φίλη του, τοῦ εἶπε.

—Δῶστε τα πίσω στὸν κ. Χόλμ, ἀπάντησε ὁ Γιόχαν.

— Μὰ πῶς, τὸν ξέρεις; ἀπόρησε ὁ φαροφύλακας.

— Ναί... εἴχαμε μαλώσει κάποτε... ἔκανε ὁ παράξενος βοηθός του.

Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ φαροφύλακας, ὁ ζωγράφος Πέτερ Λάρσεν ψιθύρισε:

—Ζῆ λοιπὸν ὁ Γκούσταβ Χόλμ; Τόσο τὸ καλύτερο! Μὰ ἐκεῖνος ὁ φόνος τῆς λεωφόρου Μπέργκεν; Ὤ! Θεέ μου. Ἡ λεωφόρος Μπέργκεν εἶνε τόσο μεγάλη. Θὰ ἔγινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάποιος φόνος σ' ἕνα ἀπ' τ' ἀναρίθμητα σπίτια της. Κι' ἐγὼ ποὺ πίστεψα ὅτι ἤμουν φονηᾶς!...

Χαρούμενος ὁ Πέτερ, γύρισε στὸ φάρο, γιὰ νὰ ζητήση τὴ Νάγκυ ἀπ' τὸν πατέρα της.

Ὁ φαροφύλακας συγκινήθηκε ἀπ' τὴν πρότασί του.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, ἡ κόρη μου εἶνε δική σου. Νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι.

Σὲ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι τους.

Κι' ὁ Πέτερ ἔζησε μαζί της τρισευτυχισμένος, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ τόσο τὸν εἶχε τρομάξει καὶ τόσο πολὺ τὸν φοβόταν ἔπειτα ἀπ' τὸ πάθημά του.

ΕΡΜΑΝ ΦΑΜΠΕΡ

◆◆

Διαγωνισμὸς τοῦ ταχυτέρου ξυρίσματος

Στὴ Βοστώνη θὰ διεξαχθῆ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνας διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἀνάδειξι τοῦ καλυτέρου κουρέως τῆς Ἀμερικῆς. Περισσότεροι ἀπὸ 3500 κουρεῖς θὰ λάβουν μέρος σ' αὐτόν. Ὁ νικητὴς θὰ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ ξυρίση τὸν πελάτη του στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα. Μ' ὅλη, ὅμως, αὐτὴ τὴ συρροὴ κουρέων γιὰ νὰ μετάσχουν στὸ διαγωνισμό, παρατηρεῖται μεγάλη ἀπροθυμία ἐκ μέρους τῶν.... θυμάτων. Γιατὶ κατὰ τὸν περυσινὸ διαγωνισμὸ ἑκατὸν πενῆντα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δέχθηκαν νὰ παραδοθοῦν στὰ χέρια τῶν ὑπερμοντέρνων αὐτῶν φιγκαρώ, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ κατακτήσουν τὸ ρεκὸρ τῆς ταχύτητος τοῦ ξυρίσματος, βγῆκαν μὲ σοβαρὰ τραύματα στὸ πρόσωπο. Ἀπὸ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κοπῆ ὅλο τὸ κάτω μέρος τοῦ σαγονιοῦ. Ἑνὸς ἄλλου ὁ κουρεὺς τοῦ ἔκοψε τὴν ἄκρη τῆς μύτης. Οἱ διοργανωταὶ τοῦ διαγωνισμοῦ, προβλέποντες αὐτὴ τὴν ἀπροθυμία τοῦ κοινοῦ, ὥρισαν γιὰ κείνους ποὺ θὰ μετάσχουν μιὰ ἀποζημίωσι 25 δολλαρίων καὶ μιὰ ἀσφάλεια 25.000 δολλαρίων γιὰ τὴν περίπτωσι «ἀτυχημάτων».

ΕΤΟΣ Ι' ● ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1947 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 459

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135 — 29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κατὰ τὴ φύσι του Ο ΚΑΘΕΝΑΣ

Τί τύχη κι' αὐτὴ ἡ δική του! Ὅσες θέλει τὸν ἀποφεύγουν. Ὅσες ἀποκρούει τρελλαίνονται γι' αὐτόν. Νέος πολὺ δὲν εἶνε πιά. Ἔχει ψαύσει τα σαράντα. Εἶνε ἡ ἡλικία ποὺ διασταυρώνονται ἡ πεῖρα καὶ ἡ ἀκμή. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια πλουτίζεται μὲν ἡ πεῖρα ἐξασθενίζει ὅμως ἡ ἀκμή. Τὰ σαράντα πρὸς τὰ πενῆντα εἶνε ἡ χρυσὴ μεσότης. Ἡ εὐτυχὴς συμπτωσις τῆς ὡριμότητος καὶ τῆς ἐπαρκείας στὸν ἐρωτικὸ στίβο. Δὲν ἀνήκει πιὰ στοὺς νέους γιὰ νὰ προκαλῆ τὴ δυσπιστία. Δὲν τὸν ὀνομάζουν ἀκόμη γέρο. Μερικὰ ἀσήμια σκορπισμένα στοὺς κροτάφους τοῦ προσθέτουν στὴ φυσική του γοητεία τὸ θέλγητρο ἐκεῖνο ποὺ μαγνητίζει τὶς νεαρὲς κυρίως ὑπάρξεις. Ὁ κύριος μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά. Προσθέστε σ' αὐτα ενα καλοδεμένο σῶμα, ἕνα συμπαθητικὸ πρόσωπο καὶ μια καποια οἰκονομικὴ εὐχέρεια.

Πολυάριθμες — σκέπτεται — οἱ κατακτήσεις του. Τί ὠφελεῖ; Δὲν εἶνε ἐκεῖνες ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν. Ἔχει διαπιστώσει ὅτι ὅσο πιὸ ἄτονο τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ μια γυναῖκα τόσο πιὸ εὔκολη ἡ κατάκτησι της. Κάτι ἀκόμα: Ὅσο σκαιότερα φέρεται τόσο ἡ σκαιότης του προσκολλᾶ πιὸ σφικτὰ ἐπάνω του ἐκείνην ποὺ κακομεταχειρίζεται. Πόσο ἀκριβὰ ἔχει πληρώσει τὴν τρυφερότητα, τὶς περιποιήσεις, τὴ ρωμαντική του διάθεσι, τὴν αἰσθηματικότητα ποὺ ἐξεδήλωσε σὲ γυναῖκες ποὺ τὸν ἐνέπνευσαν! Τοῦ φέρθηκαν μὲ ψυχρότητα, δίχως ἀνταπόκρισι, χωρὶς κατανόησι. Μιὰ τὸν ἐπρόδωσε. Μιὰ ἄλλη τὸν ἐγκατέλειψε γιατὶ εὕρισκε βαρετὲς τὶς περιποιήσεις του. Ὅσες φεύγουν μόνες τους — ἄλλη παρατήρησίς του αὐτὴ — δὲν ξαναγυρίζουν. Ξαναγυρίζουν, ἱκέτιδες στὴν πόρτα του, ἐκεῖνες τὶς ὁποῖες διώχνει. Τὸν ἀπατοῦν; Μένει πιστὸς καὶ τὶς καλεῖ κοντά του. Τὶς ἀπατᾶ; Μένουν αὐτὲς πιστές.

Τί περίεργοι νόμοι εἶνε αὐτοὶ ποὺ κυβερνοῦν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων! Κατὰ ποιὰ περίεργη λογικὴ ὅ,τι θέλουμε μᾶς ἀποφεύγει, ὅ,τι δὲν θέλουμε μᾶς «κολλιέται»; Γιατὶ νὰ εἶνε τόσο σκληρὴ ἡ ἐρωτική μας μοῖρα, νὰ μὴν ἐναρμονίζωνται οἱ πόθοι μας, καὶ νὰ μὴ συναντᾶ ἀπήχησι ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἑνὸς στὴν ἐπιθυμία τῆς ἄλλης;

Κρῖμα στὴν πεῖρα τοῦ ἐπιστολογράφου! Διατυπώνουν ποτὲ τέτοιες ἀπορίες ἄνθρωποι κατὰ τεκμήριο σοβαροὶ μὲ σαράντα χρόνια στὴν πλάτη; Τότε τί νὰ ποῦν οἱ πρωτόβγαλτοι στὸ δρόμο τῆς Ἀφροδίτης, αὐτοὶ ποὺ διανύουν τὰ παρθενικά τους βήματα καὶ ἐκβάλλουν κραυγὲς ἀγανακτήσεως σὲ κάθε ἐρωτικὴ κακοτυχία; Οἱ ἄλλοι ὅμως, θαλασσόλυκοι στὰ πελάγη τοῦ ἔρωτα, ἔπρεπε νὰ εἶχαν διδαχθῆ ὅτι στὶς ὑποθέσεις αὐτὲς δὲν ὑπάρχουν «γιατί» καὶ «διότι». Μὴ ρωτᾶς γιατί. Κανένας δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ἀπαντήση. Ἐκτὸς ἂν ἡ ἀπάντησίς του εἶνε παράθεσις φράσεων χωρὶς περιεχόμενο. Δὲν ὑπάρχει γιατί στὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καὶ κανόνας. Ἀλλοίμονο ἂν οἱ διαπιστώσεις ποὺ κάνει ὁ ἐπιστολογράφος ἀποτελοῦσαν τὴ σταθερὴ καὶ ἀναλλοίωτη ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας. Δὲν ἀμφισβητοῦμε τὴν ἀκρίβεια τῶν διαπιστώσεών του. Πολλὲς φορὲς πράγματι ὁ ἔρωτας παίζει τὴ σκιά καὶ ὅσο ἐσεῖς πηγαίνετε νὰ τὴν πιάσετε, τόσο ἐκείνη σᾶς φεύγει. Μὴν τὰ παραλέμε ὅμως. Μὴν κάνουμε ἀπὸ ὡρισμένα περιστατικὰ κανόνα, γιατὶ μὲ τὴν προέκτασι τῶν συλλογισμῶν αὐτῶν θὰ φθάναμε στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐρωτικὴ ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Μᾶς φεύγει, πράγματι, ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκουμε καὶ φεύγουμε ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ μᾶς κατακτήση. Εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς φάσεις τοῦ ματς κι' αὐτή. Ἔρχεται ὅμως ὥρα ποὺ παίζοντας τὸ παιχνίδι μας, κάπου συναντόμαστε παραλύει ἡ ἄμυνα, ἀνακόπτεται ἡ ἐπίθεσις καὶ οἱ δύο ἀντιθέσεις, σὲ μιὰ καρδιὰ καὶ σ' ἕνα σῶμα, τραγουδοῦν ἁρμονικώτατα τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι. Ἤ, ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ καταργοῦνται οἱ φάσεις τοῦ παιχνιδιοῦ. Δίχως ἐπίθεσι, χωρὶς ἄμυνα, δίχως εἰσαγωγὴ τὸ ἐρωτικὸ ἐμβατήριο χωρὶς πρόλογο τὸ ρομάντσο. Σβύνονται ἀπὸ τὸ χάρτη οἱ διάμεσοι σταθμοί. Μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶνε ἀνίκανα νὰ συλλάβουν τὰ ὄργανα καταμετρήσεως τοῦ χρόνου, ἕνα πολλοστημόριο τοῦ δευτερολέπτου, ἕνα βλέμμα μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, καὶ ὁ πιὸ φλογερὸς ἔρωτας ἑνώνει δυὸ ψυχὲς ποὺ ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ἀγνοοῦσαν ἡ μιὰ τὴν ὕπαρξι τῆς ἄλλης.

Θέλω νὰ πῶ ἐκεῖνο ποὺ σὲ κάθε εὐκαιρία σημειώνουμε: ὅτι δὲν ὑπάρχουν στὸν ἔρωτα κανόνες. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀλήθειας αὐτῆς εἶνε τὸ μόνο δεῖγμα ἐρωτικῆς σοφίας καὶ πείρας.

Ὁ ὥριμος κύριος ποὺ μᾶς στέλνει τὶς παρατηρήσεις του ἔχει — πῶς νὰ πῆ κανεὶς; — τὸ τάλαντο τῆς σκαιότητος. Δὲν εἶνε ὁ μόνος. Πολλοὶ σὰν κι' αὐτόν. Ἰσχύς τους οἱ κακοί τους τρόποι. Γοητεία ἡ τραχύτης τους. Μαγνήτης ἡ ἀστάθειά τους. Ὁσάκις γίνουν τρυφεροὶ — καὶ γίνονται κάθε φορὰ ποὺ ἐρωτεύονται — χάνονται. Τοὺς φεύγουν ὅσες δέχονται τὴν τρυφερότητά τους. Ἡ αὐστηρότης, ἡ βαναυσότης, ἡ μαγκιὰ κάποτε εἶνε τὸ κλίμα ποὺ τοὺς εὐνοεῖ.

Νομίζετε ὅμως ὅτι μπορεῖτε νὰ βγάλετε ἀπ' αὐτὸ κανόνα καὶ νὰ τὸν ἐφαρμόσετε ἐσεῖς ποὺ βρίσκεσθε στὸν ἀντίθετο πόλο, ἔχετε δηλαδὴ τὸ τάλαντο τῆς ἁπαλότητος, τῆς τρυφερότητος, τῆς γλυκύτητος, ὅπλα σοδύναμα σὲ κατακτητικὴ ὁλκὴ μὲ τὰ προηγούμενα; Θὰ ἀποτύχετε ὅπως ἀπέτυχε ὁ σκαιὸς ποὺ θέλησε νὰ πρωταγωνιστήση στὸ ρόλο τοῦ τρυφεροῦ.

Τὸ ἴδιο στοὺς ἄντρες, τὸ ἴδιο στὶς γυναῖκες. Καθένας θὰ παίζη τὸ παιχνίδι του σύμφωνα μὲ τὰ ἀτοῦ ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ φύσις. Ἄν, μειλίχιος ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ φύσι, πάει νὰ παραστήση τὸν «σκληρὸ ἄντρα», καὶ ἂν ἡ ἄλλη, γεμάτη γυναικισμὸ καὶ παρθενικότητα, ἐπιχειρεῖ νὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τῆς «μοιραίας», δὲ θὰ ἀποτύχη μόνο στὴν ἐρωτική της πορεια, ἀλλὰ θὰ πέση καὶ στὸ κωμικὸ ποὺ εἶνε ἀκόμα χειρότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἀποτυχία γιὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα σέβονται τὴν ἀξιοπρέπειά τους.

Ἕνα τὸ σύνθημα: Καθένας κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασία του, κατὰ τὶς ροπές, κατὰ τὶς ἐσωτερικὲς παρορμήσεις κατὰ τὶς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδιᾶς του. Τὰ ἄλλα εἶνε ζήτημα συμπτώσεων, εὐκαιριῶν, καλῆς ἢ κακῆς τύχης. Νοθεύοντας τὸν ἑαυτό μας μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φέρουμε σὲ αἴσιο πέρας τὴν ἐρωτικὴ κούρσα, φθάνουμε στὸ ἀντίθετο ἐντελῶς ἀποτέλεσμα διακινδυνεύοντας καὶ τὴ σοβαρότητά μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

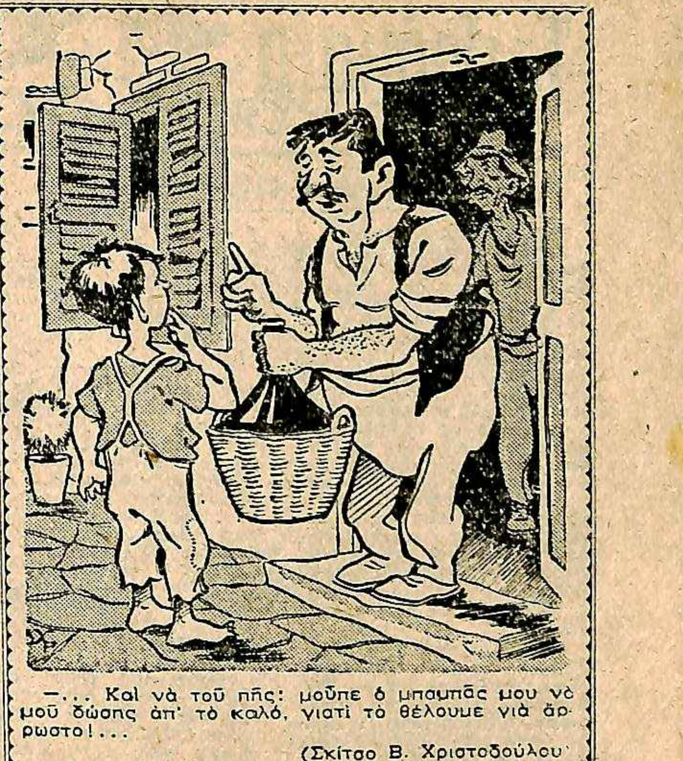

—... Καὶ νὰ τοῦ πῆς: μοὖπε ὁ μπαμπᾶς μου νὰ μοῦ δώσης ἀπ' τὸ καλό, γιατὶ τὸ θέλουμε γιὰ ἄρρωστο!...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

Λυρικὰ τραγούδια

Η ΖΩΗ

Ζωή, πικρὴ ζωή μας ποὺ κυλᾶς,
γοργοκυλᾶς κι' ἀργοκυλᾶς μὲ τόσην εννοια,
ζωή, χρυσή, ζωὴ ποὺ σὰν μιλᾶς,
χαμογελᾶς σὰν μιὰ ζωὴ μαλαματένια,
ζωή, κουτὴ ζωή, ποὺ μᾶς χαλᾶς
τὸ κάθε κέφι, κάθε γέλιο μὲ μιὰ λύπη
ζωή, ποὺ ξέρεις πῶς νὰ κουβαλᾶς
τὴ μαύρη θλῖψι, ποὺ ἴσως ἔτυχε νὰ λείπη...
Ζωή, γλυκειὰ ζωή, ποὺ μᾶς γλυκαίνεις
μὲ τῆς Ἀγάπης τοὺς ἀξέχαστους καϋμούς,
ζωή, πικρὴ ζωὴ ποὺ μᾶς πικραίνεις
μὲ κάποιας ἴσως ἀπιστίας στεναγμούς,
ζωή, στιγμὲς χαρᾶς, αἰῶνες λύπης
μᾶς δίνεις ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωΐ,
δὲν θἄτανε καλύτερα νὰ λείπης
κι' ἐμεῖς νὰ μὴ γνωρίσωμε ζωή;

★

Γιατὶ Ζωή, τὸν κόσμο βασανίζεις
ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν ὕστατη πνοή του;
Γιατὶ τὸν τυραννᾶς τὸν ἐκνευρίζεις
κι' ὁ κόσμος βλαστημάει... τὴ ζωή του;
Ποιὸς σ' ἔφερε στὴ γήϊνη τὴν πλάσι,
ποιὸς τάχα θέλησε τὸ κέφι του νὰ γίνη,
νὰ μᾶς παιδεύη μιὰ ζωή, γιὰ νὰ γελάση
καὶ μ' ἕνα θάνατο, γιὰ κέφι, νὰ σὲ σβύνη;
Τί νὰ σὲ κάνωμε ζωή μας κακομοίρα,
που πρὶν ἀκόμη ἀνατείλης πᾶς στὴ δύσι,
ὅταν μᾶς πνίγης στῶν δακρύων τὴν πλημμύρα
καὶ σὲ μισεῖ κι' αὐτὸς ποὺ σ' ἔχει ἀγαπήσει;
Τί νὰ σὲ κάνωμε ζωή, ποὺ δὲν σὲ μέλλει,
γιὰ τ' ἀνακάτωμα ποὺ κάνεις τὸ σκληρό,
ρίχνοντας κάποιο δηλητήριο στὸ μέλι,
ὅταν κανεὶς τὸ λαχταράει ἀπὸ καιρό;

★

Τί νὰ τὴν κάνη τὴ ζωὴ ὁ ἀνθρωπᾶκος
τόσο πικρὴ καὶ τόσο σύντομη ἀλήθεια,
ὅταν τὸ ξέρη πὼς μεθαύριο κάποιος λάκκος
θὰ τοῦ σκεπάση, δίχως λύπησι, τὰ στήθια;
Τί νὰ τὴν κάνη; Τί προφταίνει νὰ τὴν κάνη
Μόλις τὸν κόσμο καταλάβη ἀπορεῖ
καὶ ὅλο σκέπτεται τὸ πότε θὰ πεθάνη,
γιατὶ ἀλλοιῶς... ἀλλοιῶς νὰ κάνη, δὲν μπορεῖ!

★

Κι' ὅμως τὰ πράγματα ὅπως τἄφτιαξεν ἡ φύσι
ἀνάποδα εἶναι καὶ περίεργα πολὺ
κι' ἔστω κι' ἂν ἔχη τὴ ζωή του βλαστημήση
αὐτὸς ποὺ εἶδε μόνο πίκρες μόνο μίση,
μὲ τὴν ἐλπίδα ζῆ πὼς κάποτε θὰ ζήση,
γιὰ νὰ γνωρίση τὴν πλευρά της τὴν καλή!..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ !...

Ὁ Σολὲν δολοφόνος !

Αὐτὸς ὁ βαθὺς συγγραφεύς, ποὺ συγχωροῦσε καὶ δικαιολογοῦσε ὅλα τὰ ἐρωτικὰ ἁμαρτήματα αὐτὸς νὰ σκοτώση μιὰ γυναίκα !....

Ἡ εἴδησις εἶχε φέρει ἀληθινὴ ἀναστάτωσι. Τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει τὸ γενικὸν θέμα ὁμιλίας. Ἔτσι ἐξηγεῖτο κι' ὁ πρωτοφανὴς συνωστισμὸς μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου τὴν ἡμέρα τῆς δίκης τοῦ Σολέν. Ὁ κατηγορούμενος ὁδηγήθηκε στὸ ἑδώλιο ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ χωροφύλακες. Τὰ μάτια του ἦσαν σβυσμένα καὶ τὸ πρόσωπό του κατακίτρινο σὰν τοῦ νεκροῦ.

Ἡ συνεδρίασις ἄρχισε ἀμέσως.

— Βρισκόμαστε στὶς 12 Ἀπριλίου, λέει ὁ Πρόεδρος στὸν κατηγορούμενο. Σᾶς βλέπουν πολλοὶ στὴν πρεμιέρα τοῦ θεάτρου Ποικιλιῶν μαζὶ μὲ τὴ φίλη σας. Μετὰ τὸ θέατρο δειπνᾶτε μαζί, χωρὶς πάλι τίποτα νὰ φανερώνη οὔτε σὲ σᾶς οὔτε στὴ φίλη σας καμμιὰν ἔγνοια, καμμιὰ στενοχωρία, τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ δυσαρεσκείας.... Γυρίζετε σπίτι μὲ τὴν κυρία ντ' Ὂνζ... Καὶ τὴν δολοφονεῖτε μέσα στὴ νύχτα τὴν πνίγετε !... Κανεὶς δὲν ἄκουσε τίποτε. Τὸ πρωΐ ὁ καμαριέρης σας σᾶς βρίσκει νὰ θρηνῆτε γονατισμένος μπροστὰ στὸ κρεββάτι ποὺ κοίτοταν τὸ πτῶμα. Ζητᾶτε μονάχα νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ ἀστυνομία. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁμολογία ποὺ ἐκάνατε τοῦ ἐγκλήματός σας, ἀρνηθήκατε κάθε ἄλλην ἐξήγησι. Σᾶς ἐξορκίζω ν' ἀπαντήσετε τώρα. Δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ ν' ἀποδοθῆ χωρὶς νὰ χυθῆ πλῆρες φῶς στὴν ὑπόθεσί σας, κύριε Σολέν. Ἀπαντήσατε : Γιατί δολοφονήσατε τὴ φίλη σας ;

Ὁ Σολὲν ἔπεσε βαρὺς στὸ ἑδώλιο χωρὶς ν' ἀρθρώση λέξι κι' ἐστήριξε τὸ κεφάλι του στὸ χέρι του. Σ' αὐτὴ τὴ στάσι ἔμεινε σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἐξετάζοντο οἱ μάρτυρες. Αὐτοὶ προσπάθησαν νὰ τὸν σώσουν τονίζοντας τὴν ἐξαιρετικὴ του εὐαισθησία καὶ ρίχνοντας ὅλα τ' ἄδικα στὴν κυρία ντ' Ὂνζ, γυναίκα ὡραιοτάτη μέν, — ἔλεγαν — ἀλλὰ κι' ἐπικινδύνως φιλάρεσκη, σκληρὴ καὶ ἀνάξια νὰ ἐμπνεύση ἕνα μεγάλον ἔρωτα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρας γιατρός, παιδικὸς φίλος τοῦ Σολέν, θέλησε ν' ἀποδείξη ὅτι ὁ κατηγορούμενος, ἦταν οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἕνας ἀνισόρροπος, τοῦ ὁποίου ἡ βούλησις ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν πρώτη αἰσθηματικὴ ἐντύπωσι καὶ συνεπῶς ἦταν ἀνεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του !

Ὁ Σολέν, σηκώθηκε ξαφνικὰ καὶ τραβῶντας μὲ τὰ δυό του χέρια τὴ γραββάτα του σὰν νὰ πνιγόταν ξεφώνισε :

— Εἶνε ψέμμα !... Ἤμουνα πάντα κύριος τῶν πράξεών μου.... Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη ἔστω, θὰ μιλήσω... ἀλλὰ θὰ μιλήσω τελευταῖος ! Πρέπει τὸ δικαστήριο νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια : Καὶ τὴν ἀλήθεια κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν τὴν ξέρει !

Ἡ φωνή του ἀντήχησε ἀπελπισμένη μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπή. Ἔπειτα σηκώθηκε ὁ εἰσαγγελεὺς κι' ἐζήτησε τὴν τιμωρία τοῦ Σολέν. Κατόπιν ὁ συνήγορός του ἀγόρευσε μὲ θερμότητα κι' εὐγλωττία καὶ ζήτησε τὴν ἀθώωσί του, λόγῳ ἀμφιβολιῶν. Ὁ Σολὲν φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἄκουγε τίποτα.

— Σολέν, τί ἔχετε νὰ πῆτε πρὸς ὑπεράσπισί σας ; ρώτησε τέλος ὁ Πρόεδρος.

— Παρακαλῶ τοὺς κυρίους ἐνόρκους, εἶπε ὁ Σολὲν τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ ἀπαιτῶ, νὰ λησμονήσουν καὶ νὰ μὴ λάβουν καθόλου ὑπ' ὄψιν τους τὶς εὐνοϊκὲς καταθέσεις τῶν μαρτύρων.

Ὁ Σολὲν σταμάτησε μιὰ στιγμή, σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε στὸ μέτωπό του κι' ἐξακολούθησε :

— Σκότωσα μιὰ γυναίκα ! Αὐτὰ ἐδῶ τὰ δάχτυλα τὴν ἔπνιξαν !... Κι' ὅμως τὴν κατασυκοφαντοῦν, τὴν ἀμοιρη. Οἱ φίλοι μου τὴν ἐδυσφήμησαν. Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτοὺς τοὺς φίλους θέλω νὰ πῶ τί ἐξαίρετη γυναίκα ὑπῆρξε ἡ κυρία ντ' Ὂνζ. Ἡ ἀνάμνησί της μοῦ δίνει τώρα τὴ δύναμι νὰ μιλήσω. Οἱ χάρες της καὶ τὸ πνεῦμα της ἐξωράϊζαν τὸ περιβάλλον. Χάρις σ' αὐτὴν γνώρισα τὴν εὐτυχία. Δὲν ὑπῆρξε, τὸ ὁρκίζομαι, οὔτε ἕνα ψεύτικο ἀπὸ τὰ φιλιά της....

»Ἀκοῦστε με. Θὰ μποροῦσα γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴ μνήμη της νὰ σκοτώσω τὸν καθένα ψυχρά, ἔτσι ὅπως ἐσκότωσα κι' ἐκείνη. Πρὶν διαπράξω τὸ ἀνεπανόρθωτο, ζύγισα καλὰ τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς μου. Καὶ ἀναλαμβάνω ὅλη τὴν εὐθύνη τοῦ ἐγκλήματός μου....

»Ὀφείλετε στὴν κοινωνία ποὺ ἀντιπροσωπεύετε ἐδῶ, γιὰ νὰ τὴν προστατεύσετε, ἕνα ἀποφασιστικὸ παράδειγμα. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώνη τὸν ἄλλο. Δὲν ὑπάρχουν ἐλαφρυντικὰ στὸ φόνο. Ἡ ἀγάπη δὲν δικαιολογεῖ ποτὲ τὸ ἔγκλημα. Τὸ καθῆκον σας, κύριοι ἔνορκοι, εἶνε νὰ μὲ καταδικάσετε ἀμειλίκτως.... Θέλω νὰ πεθάνω !.... Ἔτσι μόνον θὰ τελειώση τὸ δρᾶμα μου.

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἔνορκοι ἀπεσύροντο γιὰ τὴ διάσκεψι οἱ φύλακες ἀπομάκρυναν τὸν Σολὲν ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Οἱ κυρίες ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ δίκη ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ θύματος ποὺ ὁ κατηγορούμενος ἤθελε νὰ τὴν σκεπάση τώρα.

Ἐπὶ τέλους ἡ διάσκεψις τελείωσε. Οἱ ἔνορκοι, οἱ δικασταὶ κι' ὁ κατηγορούμενος πῆραν τὶς θέσεις τους καὶ μέσα σὲ νεκρικὴ σιωπὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ προϊσταμένου τῶν ἐνόρκων :

— Ἐν συνειδήσει λέγω.....

Ὁ Σολὲν κηρύχθηκε ἔνοχος. Ἀποκλείσθηκε ἐν τούτοις ἡ προμελέτη, ἐγιναν δεκτὰ τὰ ἐλαφρυντικὰ καὶ τοῦ ἐπεβλήθη ποινὴ φυλακίσεως δύο ἐτῶν.

Μόλις τελείωσε ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως ἀκούστηκε ἄξαφνα ἡ στριγγιὰ φωνὴ τοῦ Σολέν :

— Ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ θανατωθῆ !... Ἀφοῦ σεῖς δὲν ἐκάνατε τὸ καθῆκον σας θὰ κάνω ἐγὼ τὸ δικό μου !

Καὶ πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες βρέθηκε νεκρὸς μέσα στὸ κελλί του, χωρὶς ποτὲ νὰ μάθη κανεὶς τὸν τρόπο τοῦ θανάτου του.

Σ. ΡΙΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καὶ νέα καταιγὶς

Τό... «Γραμματοκιβώτιον» αὐτὸ τοῦ «Θησαυρέως»
τὸ Μιραντός, Ἐσμεραλδὸς κι' ἐν μέρει Χαιροπούλειον,
διαδοθὲν κι' ἐπιβληθὲν ταχέως τε κι' εὐρέως
ζεζαλισμένον μὲ ποιεῖ προσφάτως... κλωσσοπού-
(λιον!

Πρὸς τοῦτο, γάρ, ἐκλιπαρῶ τὸν Παπαγεωργέα
πρὶν γίγνη τὸ λεγόμενον «μιχθήτω πῦρ καὶ γαῖα»,
νὰ διακόψη τὴν πικρὰν αὐτὴν καινοτομίαν,
καθ' ὃ σημαίνει δι' ἐμὲ σφοδρώδη... τρικυμίαν!
Συνάμα... ὑψώνω καὶ φωνήν, καὶ κράζω μὲ μεράκιον
εἰς τὸν μελωδικώτατον καὶ φλύαρον Λαλάκιον
καὶ δεδιαμαρτύρομαι καὶ εἰς αὐτὸν ἐντόνως,
διότι γίγνεται φονεὺς καὶ δή... γοητοκτόνος!
Ἐστὶ λαμπρώδης... «πιανιστεὺς» καὶ πλήρης μεγαλείων,
πλὴν αἰφνιδίως ἤδη
ὁ Λαλακεὺς ἤρχίσατο ὀλέθριον... βιολίον,
καὶ συμβουλὰς ἐρωτικὰς εἰς τὰς γυναίκας δίδει.
Κατὰ κανόνα δὲ ποιεῖ, καὶ τρυφερὰς συστάσεις,
—οἷαι 'στοιχίζουν, ὡς εἰκός, ὀλίγα γραμ-
(ματόσημα—
καὶ συνιστᾷ εἰς τὰς γυνάς... ψυχρὰς
(καὶ μόνον στάσεις,
ἵν' ἀποβάλουν τελικῶς τό... ἐρωτῶ-
(δες νόσημα!
Οὕτω, τὰ πλεῖστα θήλεα, τὰ δεδιαζευγ-
(μένα
καὶ τά τε, μὲ τοὺς φίλους των, σφο-
(δρῶς πεψυχραμένα
εἰς τὴν ἀνάγκην τὴν δεινὴν τέλος θὰ
(εὑρεθῶσιν
καὶ εἰς ἐμέ, ὡς... ἔνσημα, θὰ ἐπι-
(κολληθῶσιν!
«Κουλούρας», ἤγουν θὰ ποιοῦν, κατὰ
(τὸ δὴ λεγόμενον
καὶ εἰς ἐμὲ θὰ ρίπτεται πᾶν θήλεον....
(φλεγόμενον,
ὁπότε ὁ Παρατατικὸς θ' ἀποσταλῆ ὁ
(τλήμων
στάς... αἰωνίους τὰς μονὰς καὶ δὴ ἄ-
(νευ... ἐνσήμων!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἀπὸ τοὺς χειμερινοὺς θιάσους μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ πιὰ ὡς βέβαιος ὁ μουσικὸς θίασος ποὺ θὰ παίξη στὸ θέατρο τοῦ Παπαϊωάννου.

Θὰ περιλαμβάνη περίπου τὸ σημερινὸ συγκρότημα τοῦ «Ἀκροπὸλ», ἐνισχυμένο μὲ τὸν Νῖκο Σταυρίδη, τὸν Κώστα Δούκα καὶ μερικὰ ἄλλα στελέχη.

Ἐπίσης λέγεται ὅτι θὰ συμπράξη καὶ ὁ χορευτὴς Ἀλέκος Ἀλμπαρέζ ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ γιὰ πρώτη φορὰ ὡς «παρτεναίρ» τῆς Ντιριντάουας, σὲ ἐξαιρετικὲς χορευτικὲς συνθέσεις.

—Ἕνας δεύτερος μουσικὸς θίασος θὰ στεγασθῆ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὸν «Ἀπόλλωνα», μὲ καλλιτεχνικὸ διευθυντὴν τὸν Μάνον Φιλιππίδη.

Γιὰ τὸ συγκρότημα αὐτὸ φέρονται ὡς ὑποψήφια γυναικεῖα στελέχη, ἡ Ρένα Ντὸρ καὶ ἡ Τζένη Ἀρσένη, πιθανῶς δὲ καὶ ἡ Ζαζᾶ Μπριλλάντη.

—Στὸ «Κεντρικὸν» θὰ στεγασθῆ μᾶλλον θίασος πρόζας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Λογοθετίδην, καὶ γιὰ τὴ «Βρεττάνια» φέρεται ὑποψήφιος ὁ νέος θίασος Μανωλίδου—Παππᾶ.

—Ἡ Καίτη Παπίτση φεύγει πάλι τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Αὐτὴν τὴν φορὰ θὰ μεταβῆ στὸ Μιλάνο, ὅπου θὰ παρακολουθήση μαθήματα φωνητικῆς μουσικῆς.

—Ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ἡ χορογράφος Ἔλλη Ζουρούδη, ποὺ παρηκολούθησε μαθήματα χορογραφίας. Λέγεται ὅτι ἡ Ζουρούδη, θὰ ἀντικαταστήση τὸν Ἄγγελο Γριμάνη στὴν «Λυρικὴ Σκηνὴ» ἂν ὁ τελευταῖος φύγη ὅπως ὑπολογίζει, γιὰ τὴν Ἀμερική.

—Στὴν ἐπιθεώρησι «Ρωμέϊκο Θέτο», ποὺ παίζεται μὲ ἐπιτυχία στὸ θέατρο Σαμαρτζῆ, ἄφηκε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἕνα νέο ταλέντο μὲ πολλὰ προσόντα ἡ Ἄννα Φιλλίδου.

Ἡ νέα ἠθοποιὸς εἶχε ντεμπουτάρει πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια στὴν «Ὄασι», ἀπὸ τότε δὲ ἐσημείωσε μεγάλη ἐξέλιξι.

—Ὁ Μίμης Μοσχόπουλος μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Ἐλίζας Κανόνι, ἐμφανίζεται τώρα στὰ «Πεῦκα» μὲ μία νέα «παρτεναίρ», τὴν Τώνια Ἀθηναίου.

—Ἡ Ἀθηναίου εἶνε μαθήτρια τοῦ καθηγητοῦ Μαριάνωβ, εἶχε δὲ ντεμπουτάρει γιὰ πρώτη φορὰ πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια στὸ θέατρο «Ἀκροπὸλ» μὲ τὴν ἐπιθεώρησι «Μπλὲ καὶ Ἄσπρο».

Ἂς σημειωθῆ ὅτι ἡ Ἀθηναίου εἶνε ἡ τετάρτη κατὰ σειρὰν παρτεναίρ, ποὺ παρουσιάζει ὁ Μοσχόπουλος.

—Ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τῆς πρόζας Νανᾶ Σκιαδᾶ.

—Οἱ Ἕλληνες χορευταὶ Λίντα Ἄλμα καὶ Γιάννης Φλερύ, ποὺ ἐμφανίζονται πάλι στὸ παρισινὸ «Ἐτουάλ» φεύγουν ὁριστικὰ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ στὶς 4 Ὀκτωβρίου, μὲ ἑξάμηνο συμβόλαιο.

Ἡ Λίντα ἐπίσης ὑπόγραψε συμβόλαιο καὶ θὰ ἐμφανισθῆ ὡς πρώτη «σολίστ» στὴν Ὄπερα τῶν Παρισίων, ἐνῶ ὁ Φλερὺ θὰ παραμείνη μᾶλλον στὴν Ἀμερική.

—Στὴν Σκάλα τοῦ Μιλάνου ντεμπουτάρησε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἕνας Ἕλλην καλλιτέχνης, ὁ Ντῖνος Στελάκης, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔγραψαν πολλὰ κολακευτικὰ οἱ ἐφημερίδες.

—Ὁ νέος αὐτὸς τενόρος, ποὺ εἶνε υἱὸς τοῦ Παπᾶ—Στελλάκη τῆς Μητροπόλεως, εἶχε φύγει πρὶν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἐσπούδασε στὸ ἐξωτερικό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Καλοκαιρινές ΑΔΙΚΙΕΣ

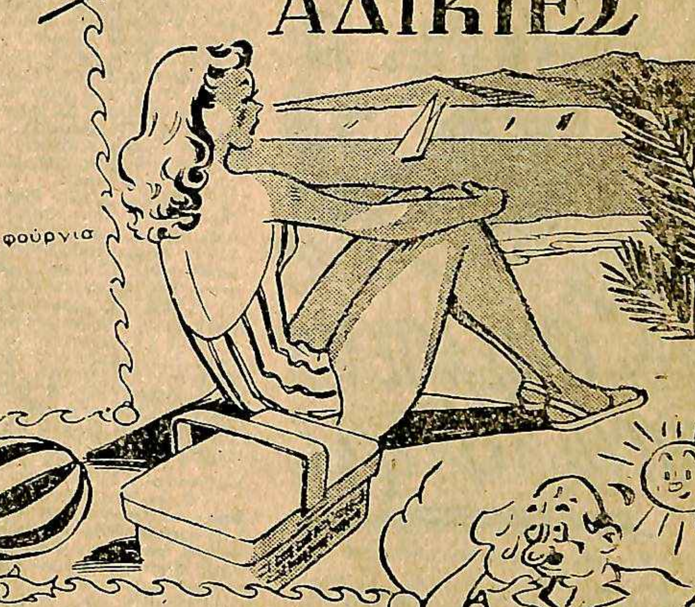

Ὁ κόσμος εἶνε πάντοτε γεμᾶτος ἀδικία.
Τὸ δίκιο, εἶνε ψεύτικο συνήθως καὶ πλαστὸ
καὶ δὲν τὸ λέω, φίλοι μου, αὐτὸ ἀπὸ κακία.
μὰ γιὰ νὰ ποῦμε κάτι-τι, ποὺ νᾶνε καὶ σωστό !
Στὶς ἀδικίες του αὐτές, ἡ πιὸ συνειθισμένη
εἶνε καὶ μιά, καταφανὴς αὐτὴ τὴν ἐποχή :
Ὁ σύζυγος ὁ ἄτυχης, μέσ' τὸ λιοπῦρι μένει
κι' ἡ σύζυγος μὲ τὰ παιδιά... πᾶνε στὴν ἐξοχή !—
Ἐὰν τυχὸν θελήσετε
νὰ τὸ ἀμφισβητήσετε,
πιστεύω πῶς θὰ πέσετε, σὲ τερατώδη γκάφφα !
Κύθνο, Λουτράκι, Αἰδηψό, Ὑπάτη, Καϊάφα.
σ' αὐτὰ τὰ μέρη, μόνη της, ἡ σύζυγος δροσίζεται
καὶ στὴν Ἀθήνα ὁ σύζυγος, μονάχος καψαλίζεται !—

Εἶναι οἱ «δουλειές»... καὶ τί δουλειές !... Τρεχάματα καὶ φούρνια
νὰ βγῆ ὁ ἐπιούσιος μὲ ὅλα τὰ δεινά του.
Πέντε φουστάνια θερινά, ἡ σύζυγος, καινούργια
κι' ὁ σύζυγος, βολεύεται μὲ τὰ προπέρσυνά του..
— Ναί, μὰ ἐγώ, λέει ἡ Κική, θὰ πάω στὸ Λουτράκι
καὶ νὰ μὴν ἔχω τίποτα, ἐπάνω μου νὰ βάλω ;
Ἐνῶ ἐσὺ ἀγάπη μου, — λέει τοῦ Δημητράκη —
ἔχεις τὸ κουκουλαρικο καὶ δὲν χρειάζεσ' ἄλλο !—

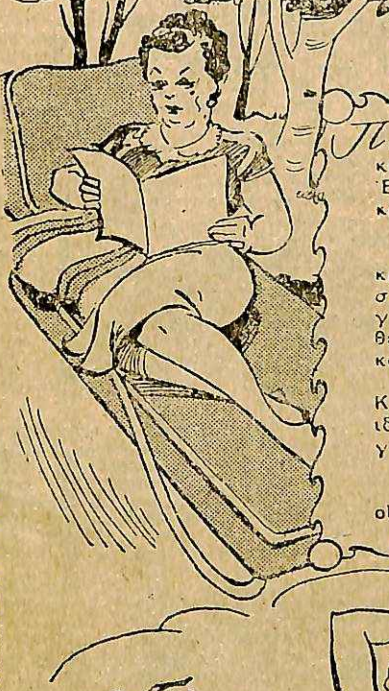

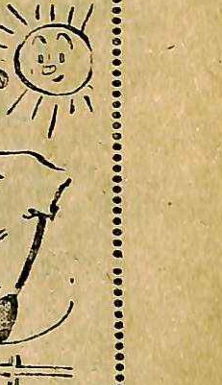

Πῶς ξέρει ἀδυσώπητα ἡ Φύσις ν' ἀδικῆ
καὶ πάει στὸ Λουτράκι της, ἡ σύζυγος Κική.
Ἐκεῖ κάνει τὰ μπάνια της καὶ τὴν περνάει φίνα
κι' ὁ Δημητράκης ψήνεται ὁ μαῦρος, στὴν Ἀθήνα !—
Τί γίνεται δὲν λέγεται,
ἡ πόλις ὅλη φλέγεται
κι' εἶναι, λοιπόν, ἀδύνατον κανεὶς νὰ παραμείνη
στῶν Ἀθηνῶν τὸ ἀπέραντο πυριφλεγὲς καμίνι,
γι' αὐτὸ φεύγουν αἱ σύζυγοι. Τὸ σῶμα τὸ κομψό τους
θερμότητα δὲν δέχεται, γυρεύει τὴ δροσιά,
καὶ πᾶνε στὴν Ὑπάτη τους, τραβοῦν στὴν Αἰδηψό τους
ἢ τρέχουν στὰ νησιά !...
Κι' οἱ φουκαράδες σύζυγοι — στ' ἀλήθεια φουκαράδες —
ἱδρώνουν καὶ μουσκεύονται νὰ βγάζουνε παρᾶδες,
γιατὶ ἂν τυχὸν αἱ σύζυγοι, ἀλλοῦ παραθερίζουνε
εἶνε ἡ λέξις ἡ ὀρθὴ
ποὺ ἂν τυχὸν ἀναλυθῆ :
οἱ ἄνδρες βγάζουνε παρᾶ κι' ἐκεῖνες τὸν θερίζουνε !...

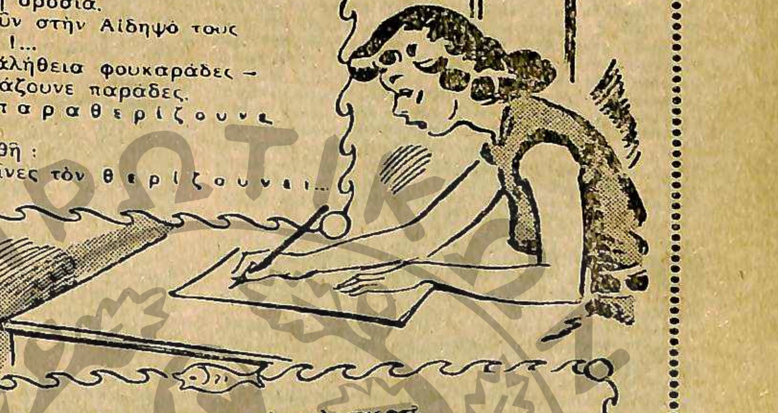

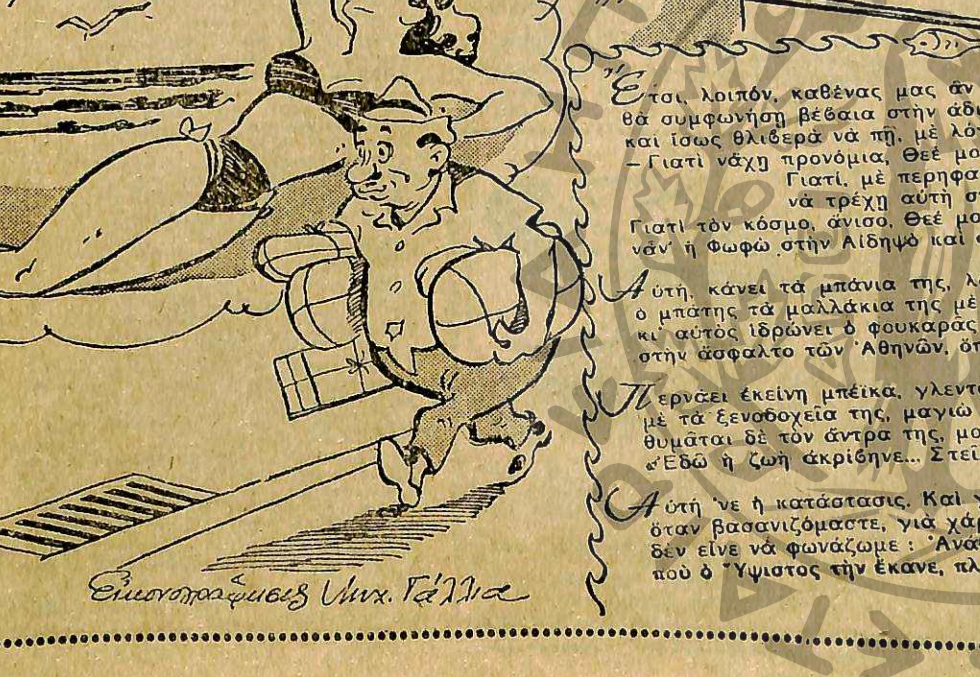

Εἰκονογραφήσεις Μιχ. Γάλλια

Ἔτσι, λοιπόν, καθένας μας ἂν τὸ καλοσκεφτῆ,
θὰ συμφωνήση βέβαια στὴν ἀδικία αὐτὴ
καὶ ἴσως θλιβερὰ νὰ πῆ, μὲ λόγια μόνο δέκα :
— Γιατὶ νἄχη προνόμια, Θεέ μου, ἡ γυναίκα
Γιατί, μὲ περηφάνεια της,
νὰ τρέχη αὐτὴ στὰ μπάνια της.
Γιατὶ τὸν κόσμο, ἄνισο, Θεέ μου, νὰ τὸν κάνης
νἆν' ἡ Φωφὼ στὴν Αἰδηψὸ καὶ στὴν Ἀθήνα ὁ Γιάννης

Αὐτή, κάνει τὰ μπάνια της, λούζεται, φρεσκαρίζεται
ὁ μπάτης τὰ μαλλάκια της μὲ χάρι, ἀνεμίζει
κι' αὐτὸς ἱδρώνει ὁ φουκαρᾶς καὶ ξεροτηγανίζεται
στὴν ἄσφαλτο τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου... παραθερίζει !—

Περνάει ἐκείνη μπέϊκα, γλεντοκοπᾶ — νισάφι —
μὲ τὰ ξενοδοχεῖα της, μαγιὼ καὶ πλὰζ καὶ κόττερα
θυμᾶται δὲ τὸν ἄντρα της, μονάχα σὰν τοῦ γράφει :
«Ἐδῶ ἡ ζωὴ ἀκρίβηνε... Στεῖλε μου περισσότερα !—»

Αὐτή 'νε ἡ κατάστασις. Καὶ γιὰ σκεφθῆτε τώρα,
ὅταν βασανιζόμαστε, γιὰ χάρι τῆς κυρᾶς μας,
δὲν εἶνε νὰ φωνάζωμε : Ἀνάθεμα τὴν ὥρα
ποὺ ὁ Ὕψιστος τὴν ἔκανε, πλευρὰν ἐκ τῆς πλευρᾶς μας :—

ὁ Συνεργάτης Γ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, χωρίς φτερά

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὸ ὑπόγειο κέντρο «Ἐτουάλ» ἐργάζεται σὰν τραγουδίστρια ἡ Νίνα. Εἶνε μιὰ ἁγνὴ γυναῖκα, ποὺ ἔπεσε στὰ νύχια ἑνὸς ἐκμεταλλευτῆ, τοῦ Σωτήρη. Αὐτὸς τὴν ἔχει σπρώξει στὸ βοῦρκο καὶ τῆς παίρνει ὅλα τὰ λεφτά. Ἡ Νίνα ζῆ μὲ τὴν κορούλα της, τὴ Μπούλη, καὶ γι' αὐτὸ τὸ μικρὸ πλασματάκι ποὺ λατρεύει δέχεται νὰ κάνη ὅλες τὶς θυσίες. Ὁ ἄντρας της ἀπὸ καιρὸ τώρα ἔχει φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική, κι' ἔχει πάψει νὰ δίνη σημεῖα ζωῆς. Ἡ ἄτυχη γυναῖκα, μόνη κι' ἀπροστάτευτη, ἔχει κατρακυλήσει τόσο χαμηλά... Τώρα, σὰ μοναδικὴ ὄασι στὴ δραματικὴ ζωή της, ἐμφανίζεται ὁ Βάσος, ὁ βιολίστας τῆς ὀρχήστρας τοῦ «Ἐτουάλ», ποὺ τῆς δείχνει συμπάθεια. Ἡ Νίνα κι' ὁ Βάσος ἀγαπιοῦνται τρελλά. Ὁ Βάσος προστατεύει τώρα τὴν ἄτυχη γυναῖκα, καὶ διώχνει ἀπὸ κοντά της τὸ Σωτήρη, τὸν πρόστυχο ἐκμεταλλευτή. Κι' ἐκεῖνος ὅμως τὸν ἐκδικεῖται, καὶ μ' ἐνέργειες δικές του, ὁ Βάσος διώχνεται ἀπὸ τὸ «Ἐτουάλ» καὶ μένει χωρὶς δουλειά. Ὁ Σωτήρης, βρίσκοντας τώρα τὴ Νίνα μόνη της πάλι κι' ἀπροστάτευτη, κατεβαίνει μιὰ νύχτα στὸ καμπαρέ, τὴ φωνάζει κοντά του, καὶ τῆς ἀναγγέλλει ἕνα μεγάλο νέο: Ὁ Στράτος, ὁ ἄντρας της, ποὺ τὸν νόμιζε πεθαμένο στὴν Ἀμερική, ζῆ!...

5ον

Τὸ νέο ἔπεσε σὰν κεραυνὸς ἀπάνω στὴ Νίνα. Χλώμιασε καὶ κύτταξε τὸ Σωτήρη σὰ χαμένη.

— Τί εἶπες;... μουρμούρισε βραχνά.

— Τὴν ἀλήθεια... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος τινάζοντας ἀδιάφορα τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του.

—Ὁ Στράτος ζῆ;...

— Δὲ φαίνεται νὰ σὲ κάνη νὰ χαίρεσαι τὸ νέο... τῆς εἶπε ὁ Σωτήρης μὲ μιὰ σκληρὴ εἰρωνεία. Κι' ὅμως θάπρεπε...

—Ὁ Στράτος ζῆ... ἀκούστηκε πάλι σὰν τραγικὸς ἀντίλαλος ἡ φωνὴ τῆς Νίνας.

— Ναί, φυσικὰ ζῆ... Γιὰ σκέψου... Ὁ ἄντρας σου, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου... Μ' ἕνα σμπάρο, δυὸ τρυγώνια· θὰ βρῆτε καὶ οἱ δυό σας προστάτη... Αὐτὸν ποὺ ζητάγατε, ντέ!...

Ἡ Νίνα ἔμεινε γι' ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλή, σὰ λυωμένη κάτω ἀπὸ τὸ ἀσήκωτο βάρος τοῦ φοβεροῦ νέου. Σὲ μιὰ στιγμή, χιλιάδες σκέψεις περάσανε σὰν ἀστραπὲς μέσ' ἀπὸ τὸ μυαλό της: Ὁ Στράτος ζοῦσε!... Αὐτὸ ποὺ ἄλλοτε θὰ τὴ γέμιζε χαρά, σήμερα τῆς προκαλοῦσε ἀφάνταστη ἀγωνία. Ἄλλοτε θὰ γύριζε ὁ προστάτης της, ὁ ἄντρας της, ὁ ἀγαπημένος της· σήμερα θὰ γύριζε ὁ τιμωρὸς γιὰ τὸ φταίξιμό της —ποὺ δὲν ἤτανε κὰν δικό της... Σήμερα θὰ γύριζε ὁ αὐστηρὸς σύζυγος, ποὺ μπροστά του θάπρεπε τρέμοντας ἐκείνη νὰ λογοδοτήση σὰν ἔνοχος... Θἆχε ἄραγε ὁ Στράτος τὴν εὐγένεια νὰ τὴν καταλάβη καὶ τὸ μεγαλεῖο νὰ τὴ συχωρέση;... Μ' ἀκόμα, κι' ἂν ὑποτεθῆ πὼς τὴ συχωροῦσε, τί νὰ τὴν ἔκανε τὴ συγγνώμη του; Αὐτὴ σήμερα ἤτανε πιὸ πολὺ ἔνοχη στὴν ψυχὴ παρὰ στὸ σῶμα. Ἀγαποῦσε!... Κι' ἡ ἀγάπη ποὔνοιωθε γιὰ τὸ Βάσο ἤτανε θρησκεία γι' αὐτὴν μιὰ θρησκεία, ποὺ μοναδική της προοπτική, μοναδική της ἐλπίδα, θἆτανε νὰ μὴν πάψη ποτὲ νὰ τὴ λατρεύη... Τί νὰ τὸν ἔκανε τὸν ἄντρα της, σήμερα ποὔνοιωθε τὸν ἑαυτό της δοσμένον ὁλοκληρωτικὰ σ' ἕναν ἄλλον, χωρὶς ἐλπίδα καὶ χωρὶς τὴ θέλησι νὰ τὸν ξεχάση ποτέ;..

Ξαφνικά, μέσ' ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ σκέψι της πέρασε λίγο διαβατικὸ φῶς: Ὁ Σωτήρης μπορεῖ νἄλεγε ψέμματα! Πῶς ἤτανε δυνατὸ νὰ ζοῦσε ὁ Στράτος, καί, τόσον καιρό, τόσα χρόνια νὰ μὴν εἶχε δώσει οὔτε τὸ παραμικρὸ σημεῖο ζωῆς;... Ὅσο τὸ συλλογιζόταν ἡ φτωχιὰ γυναῖκα, τόσο τῆς φαινόταν ἀπίθανο τὸ μεγάλο, τὸ φοβερὸ νέο... Δὲν εἶχε τώρα ἀμφιβολία σχεδὸν ὅτι αὐτὸς ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔβλεπε πάντα μπροστά της σὰ δήμιο τῆς ἔλεγε ψέμματα! Δὲν ἤτανε δυνατὸ παρὰ νὰ τῆς λέη ψέμματα...

Μια λάμψι πέρασε ἀπὸ τὰ σκοτεινιασμένα μάτια της. Ὁ Σωτήρης τὴν εἶδε καὶ παραξενεύτηκε:

— Μπᾶ;... Τί βλέπω; Ἄρχισες νὰ τὴ συνηθίζης τὴν ἰδέα;... Ἴσως σκέφτεσαι πὼς θἆναι καλύτερα νὰ ξαναγυρίση ὁ ἄντρας σου, ποὺ θἄχη βέβαια καὶ κανένα γερὸ κομπόδεμα... Δὲν εἶν' ἔτσι;...

— Μὴν εἶσαι πάντα τόσο πρόστυχος!...

—Ἄσε τὶς μεγάλες κουβέντες!... Ξέρεις ὅμως, οἱ ὑπολογισμοί σου, ἂν τοὺς ἔκανες, δὲν εἶνε τόσο σωστοί... Ὁ ἄντρας σου, γυρίζοντας ὁ φουκαρᾶς, δὲν θὰ ξαναβρῆ τὴν τίμια γυναικούλα ποὺ ἄφισε φεύγοντας ἀλλὰ μιὰ μεγάλη κυρία ποὺ τραγουδάει στὰ ὄχι καὶ πολὺ φημισμένα κέντρα, καὶ συχνὰ κάνει καὶ κονσομασιόν. Τὸ ξεχνᾶς αὐτό;...

— Τὸ ἔργο σου μοῦ τὸ ἐμφανίζεις γιὰ κατηγορία;...

—Ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ καθήση νὰ πονοκεφαλιάση γιὰ τὸ ποιὸς ἔφταιξε· θὰ πάρη μόνο τὴν πραγματικότητα: Ἡ γυναῖκα του στὸ καμπαρέ... Καὶ στὴ θέσι του, δυὸ φίλοι μόνιμοι,— καὶ τόσοι περαστικοί...

— Κάθαρμα!... Ἐσὺ μὲ κατάντησες ἔτσι...

— Κάνε μου, ἀγωγή!... Λοιπόν, γιὰ νὰ συνεχίσουμε σοβαρά,σοῦ λέω ἁπλᾶ τί πρόκειται νὰ συμβῆ: Ὁ ἀξιοπρεπὴς αὐτὸς ἀνθρωπάκος ποὺ πέρασε ὅλα τὰ χρόνια του στὴν Ἀμερικὴ δουλεύοντας σκληρὰ γιὰ νἄχη τὴν ἱκανοποίησι νὰ γυρίση μιὰ μέρα στὴν πατρίδα του, στὴ γυναικούλα του, στὴν κόρη του, βρίσκοντάς τα ὅλα ἐρείπια ἐδῶ, δὲν εἶνε φυσικὸ νὰ μείνη ἐνθουσιασμένος... Σ' ἀφίνω νὰ βγάλης μόνη σου τὸ συμπέρασμα τί πρόκειται ν' ἀκολουθήση...

Ἡ φτωχιὰ γυναῖκα σκέπασε τὰ μάτια της μὲ τὰ χέρια της... Ἔβλεπε ἀπὸ τώρα τὸν ἑαυτό της ἔνοχο μπροστὰ στὸν ἄντρα της — ἔνοχο γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὔχανε κάνει οἱ ἄλλοι κι' αὐτὴ ἤτανε μόνο τὸ θῦμα του — καὶ τὴν ἔπιανε ἴλιγγος!...

— Μὰ καλά... εἶπε, σὰ νὰ εἶχε κιόλα μπροστά της τὸ Στράτο τὸν ἴδιο καὶ νὰ δικαιολογιότανε σ' αὐτόν. Τὸ πέσιμό μου ἤτανε μιὰ φυσικὴ ἐξέλιξι, μιὰ κι' ἔμεινα μόνη μου στὴ ζωή, ἀπροστάτευτη, μ' ἕνα παιδὶ νὰ θρέψω... Δὲ λέω ὅτι ἔκανα καλά, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη κι' ἀλλοιῶς...

— Δὲν τὰ ἐξετάζουμε αὐτὰ ἐμεῖς οἱ ἄντρες τῆς εἶπε σκληρά, χωρὶς λύπη. Ὅταν βροῦμε τὴ γυναῖκα μας στὸ χάλι τὸ δικό σου, τὴν ἀφίνουμε χωρὶς συζήτησι, χωρὶς τύψεις... Ἐκτὸς ἂν εἴμαστε τίποτα ἱππότες καὶ ξέρουμε νὰ τῆς συχωροῦμε τόσα...

— Μὰ ἐπὶ τέλους ποῦ τὸ ξέρεις ἐσὺ πὼς ὁ Στράτος ζῆ;

— Μὴν ἐλπίζεις ὅτι εἶνε ψέμμα αὐτό.. Εἶν' ἀλήθεια ἡ πιὸ ἀληθινὴ ἀλήθεια...

— Ποῦ τὸ ξέρεις;... τὸν ξαναρώτησε.

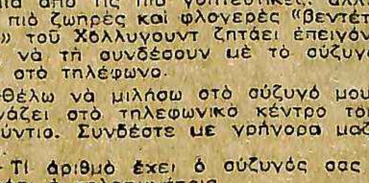

Ὁ δέκατος τέταρτος

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γοητευτικές, ἀλλὰ καὶ πιὸ ζωηρὲς καὶ φλογερὲς «βεντέττες» τοῦ Χόλλυγουντ ζητάει ἐπειγόντως νὰ τὴ συνδέσουν μὲ τὸ σύζυγό της στὸ τηλέφωνο.

—Θέλω νὰ μιλήσω στὸ σύζυγό μου, φωνάζει στὸ τηλεφωνικὸ κέντρο τοῦ στούντιο. Συνδέστε με γρήγορα μαζί του.

— Τί ἀριθμὸ ἔχει ὁ σύζυγός σας; ρωτάει ἡ τηλεφωνήτρια.

— Εἶνε... ὁ δέκατος τέταρτος, ἀπαντάει ἡ «βεντέττα» ἀφηρημένη.

Ο ΦΑΚΟΣ

Χαμογέλασε μὲ τὸ φοβερό του εἰρωνικὸ γέλοιο ὁ Σωτήρης, καὶ τῆς ἀπάντησε σβύνοντας τὸ τσιγάρο του:

—Ἔχω κι' ἐγὼ τοὺς πράκτορές μου... Καὶ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου... Ἀκοῦς, Νίνα; Ὡς καὶ στὴν Ἀμερική...

Ἐκείνη βρῆκε τὸ ὑπεράνθρωπο θάρρος νὰ τοῦ μιλήση μὲ τὴν ἴδια εἰρωνεία:

— Καί... τί σὲ πληροφόρησε ὁ πράκτοράς σου, στὴν Ἀμερική;... Μποροῦμε νὰ μάθουμε;

— Πῶς... Δικός μου ἄνθρωπος εἶσαι... Ἄλλωστε, σ' ἐνδιαφέρει ἄμεσα ἡ ὑπόθεσι· δίκιο εἶνε νὰ μάθης λεπτομέρειες...

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ σημειωματάριο κι' ἕνα δεύτερο τσιγάρο χῦμα. Ἀνάβοντας τὸ τσιγάρο ἄρχισε νὰ μιλάη, ἐνῷ συμβουλευότανε τὸ σημειωματάριο:

—Ὁ Εὐστράτιος Γιωργῆς — ἔτσι δὲν λένε τὸν ἄντρα σου;

—Ἔτσι... τοῦ ἀπάντησε παγωμένη.

—Ὁ Εὐστράτιος Γιωργῆς, λοιπόν, συνέχισε ἐκεῖνος, ἔφτασε στὴν Ἀμερική, καὶ δούλεψε σὲ διάφορες σκληρὲς δουλειές. Ἔγινε φορτοεκφορτωτὴς στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, γκαρσόνι σ' ἕνα ἑλληνικὸ ἑστιατόριο τοῦ Σικάγου, φύλακας ἑνὸς κτήματος στὴν Πενσυλβάνια... Δὲν πρόκοψε πουθενά, κι' ὁ καιρὸς ποὺ καθόταν ἤτανε περισσότερος ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ δούλευε. Ἡ ὑγεία του σκάφτηκε. Κι' ἔτσι, ὅταν στὸ τέλος τὸν πῆραν ἐργάτη σ' ἕνα χαλυβουργεῖο κοντὰ στὴ Βοστώνη, δὲ μπόρεσε νὰ δουλέψη περισσότερο ἀπὸ ἔξη μῆνες· ἔγινε φυματικός...

Ἀργά, ἕνα δάκρυ κύλησε στὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς Νίνας... Σὰ μυθιστόρημα τραγικὸ ἔφτανε τώρα μόλις ὡς τ' αὐτιά της ἡ ἱστορία τοῦ ἄντρα της, ποὔχε παλέψει σὰν κι' αὐτὴ σκληρὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, μακρυά της, κι' εἶχε στὸ τέλος γονατίσει...

— Λοιπόν; ρώτησε τὸ φοβερὸ ἄνθρωπο ποὺ ξετύλιγε μὲ τόση ἀπάθεια τὸ δρᾶμα αὐτὸ μπροστὰ στὰ μάτια της.

— Λοιπόν, τὸ ἐργοστάσιό του τὸν ἔβαλε σ' ἕνα σανατόριο... Ἐκεῖ ὁ ἄντρας σου κατάφερε νὰ καλυτερέψη λίγο. Σ' ἄλλους ἔξη μῆνες βγῆκε, παχὺς κι' ἀρκετὰ ξεκουρασμένος. Στὸ χαλυβουργεῖο ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ ξαναδουλέψη. Καὶ νὰ μποροῦσε αὐτός, καὶ νἄθελε, οἱ νόμοι στὴν Ἀμερικὴ δὲν ἀφίνουνε τοὺς ἄρρωστους ν' ἀνακατεύουνται μὲ τοὺς γερούς· ἡ ἑταιρία ποὔχε τὸ χαλυβουργεῖο τοὔδωσε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη ἀποζημίωσι, καὶ τὸν ἔδιωξε σὰν «παθόντα ἐν ὑπηρεσίᾳ»...

— Λοιπόν;...

— Μὲ τὸ παραδάκι ἐκεῖνο, ὁ Στράτος ἄνοιξε ἕνα μικρὸ μαγαζάκι, ψιλικατζίδικο στὴ Βοστώνη, κι' ἔτσι κατάφερε νὰ τὴ βολέψη ἀρκετὰ καλά. Τώρα, δὲν εἶχε μόνο ὅσα τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ ζήση μὰ μποροῦσε νὰ βάζη στὴν μπάντα καὶ μερικὲς οἰκονομίες... Κι' ἔτσι, σὲ λίγον καιρό, ἔκανε ἕνα ἀρκετὰ γερὸ κομποδεματάκι...

— Καλά, κι' ἐμένα;... Καὶ τὸ παιδί του; Δὲ μᾶς συλλογίστηκε καθόλου;... μουρμούρισε σὰ νὰ μονολογοῦσε ἡ Νίνα.

— Πῶς... Πολλὲς φορές...

— Τότε; Πῶς δὲ μᾶς ἔγραφε; Πῶς δὲν ἀπάντησε στὰ γράμματά μου;...

— Πρῶτα - πρῶτα, μὴν ξεχνᾶς πὼς ἤτανε τόσον καιρὸ ἄρρωστος. Δὲν τὸν ἀφίναν οὔτε νὰ μιλήση, οὔτε φυσικὰ νὰ γράφη... Ὕστερα, ὅταν καλυτέρεψε, παρακάλεσε μιὰ νοσοκόμα ποὺ τὸν εἶχε περιποιηθῆ στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας του μὲ στοργή, νὰ ταχυδρομήση δυὸ λέξεις στὴν Ἑλλάδα. Τὸ γράμμα ὅμως τὄστειλε, φυσικά, στὸ χωριό. Μὰ ἐκεῖ ἐσὺ δὲν εἶχες φροντίσει ν' ἀφίσης τὴ διεύθυνσί σου στὴν Ἀθήνα. Καὶ τὸ γράμμα πῆγε πίσω στὴν Ἀμερική...

Ἡ Νίνα ἔπιασε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ κεφάλι της ποὺ πήγαινε νὰ σπάση!..... Ἀλήθεια: Φεύγοντας ἀπ' τὸ χωριό της γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὸ ἄγνωστο, δὲν εἶχε θυμηθῆ ν' ἀφίση καμμιὰ διεύθυνσι...

— Λοιπόν;.... ξαναρώτησε τὸ Σωτήρη ποὔμοιαζε σὰ νὰ θριάμβευε μὲ τὸν πόνο της μὲ τὴν ἀγωνία της.

— Λοιπόν, ὁ κακομοίρης ὁ ξενητεμένος δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ συλλογιέται τὴ γυναῖκα του, τὴν κόρη του. Μ' ὅλο ὅμως ποὔψαχνε μὲ τὰ Προξενεῖα, μὲ τὶς Πρεσβεῖες, δὲ μπόρεσε ν' ἀνακαλύψη τὴ γυναῖκα ποὔχε ἀφίσει Κατερίνα ἀπάνω στὴ γῆ, στὰ ὑπόγεια ποὔχε βουλιάξει τώρα μὲ τὸ ἔνδοξο ὄνομα Νίνα... Αὐτὰ ὅμως ὅλα μποροῦσε νὰ τοῦ τὰ πληροφορήση ἕνας μόνον ἕνας, ποὺ ἤτανε σὲ θέσι νὰ ξέρη τί εἶχε ἀπογίνει αὐτὴ ἡ χαμένη γυναῖκα... Κι' αὐτὸς ὁ ἕνας, ψάχνοντας στὶς Πρεσβεῖες τῆς Ἀμερικῆς, μπόρεσε νὰ βρῆ τὴ διεύθυνσι τοῦ Εὐστρατίου Γιωργῆ καὶ νὰ τοῦ γράψη...

—Ἐσύ;... ἔκανε μὲ φρίκη ἡ γυναῖκα.

—Ἐγώ... Γιατί;... Δὲν εἶν' ὑποχρέωσι μου νὰ φροντίζω γιὰ ὅ,τι σ' ἐνδιαφέρει;...

— Καὶ πῆρες ἀπάντησι;

—Ἀλλά; Ὁ ἄντρας σου μοὔγραψε ἀμέσως ὁ καϋμένος... Πόσο σ' ἀγαπάει.... Πόσο διψοῦσε γιὰ νέα σου!...

—Ὕστερα;...

— Τοὔγραψα πὼς ἡ γυναῖκα του ἤτανε σ' ἕνα νοσοκομεῖο, βαρειὰ ἄρρωστη.... Πὼς χρειαζότανε λεφτά...

— Καί... σοὔστειλε;...

—Ἀλλά; Εὐγενέστατος ἄνθρωπος!...

— Καὶ δὲ μοὔπες τίποτα!... Καὶ δὲ μοὔδωσες δεκάρα... Καὶ μ' ἄφινες νὰ κυλιέμαι στὸ βοῦρκο, γιὰ νὰ μοῦ παίρνης ὅλα ὅσα κέρδιζα ἀπὸ κεῖ μέσα, ἄτιμε!...

— Σιγά... Σιγά... Δὲν τέλειωσα ἀκόμα.

Μὲ φοβερὴ προσπάθεια ἡ Νίνα κατάφερε νὰ κυριαρχήση στὸν ἑαυτό της.

— Φτάσε ὡς τὸ τέλος... τοῦ εἶπε. Νὰ δοῦμε ποῦ θὰ καταλήξης...

— Μαζὶ μὲ τὰ τσέκια φτάνανε καὶ γράμματα· τὰ τσέκια ἤτανε στ' ὄνομά μου,—ἂν ἤτανε στὸ δικό σου, πῶς θὰ κατάφερνες νὰ πᾶς ἐσύ, ἄρρωστη, νὰ τὰ ἐξαργυρώσης;... — Τὰ περισσότερα ὅμως καὶ τὰ μεγαλύτερα γράμματα ἤτανε γιὰ σένα.... Ρώταγε πὼς ἤσουν, ἂν ἤτανε καλὰ τὸ παιδάκι σας...

— Καὶ δὲ μοὔδωσες ποτὲ ἕν' ἀπὸ αὐτὰ τὰ γράμματα;... τὸν ἐρώτησε κίτρινη ἀπὸ ἀγανάχτησι, ἀπὸ ἀηδία.

—Ἐλπίζω ὅτι δὲ μ' ἔχεις γιὰ τρελλό· ἀντίθετα μάλιστα, γιὰ ἀρκετὰ γνωστικό.. Ἂν σοὔδινα τὰ γράμματα, τότε ἐσὺ μὲν ἐμάθαινες ἀμέσως τὴν ἀλήθεια ποὔπρεπε νὰ τὴν ἀγνοῆς, τὰ τσέκια δὲ ἀλλάζανε προορισμό... Ἤτανε σωστὸ νὰ συμβοῦν αὐτὰ τὰ δυὸ πράματα;...

— Δὲ σὲ λέω κάθαρμα· δὲ σὲ λέω τιποτένιο, δὲ σὲ λέω ἄτιμο, γιατὶ νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει βρισιὰ ἱκανὴ γιὰ νὰ σὲ περιλάβη κι' ἐσένα καὶ τὰ ἔργα σου!... τοῦ φώναξε μὲ σφιγμένα δόντια.

— Μὴ μὲ λὲς τότε τίποτα, γιατὶ δὲν κερδίζεις οὔτε σύ, οὔτε ἡ συζήτησί μας.... Λοιπόν, περίληψις: Ἐγὼ ἔμαθα τὴ διεύθυνσι τοῦ ἄντρα σου καὶ τοῦ ἔτρωγα λεφτὰ λέγοντάς του πὼς τὰ χρειαζόσουν ἐσύ. Πάντα ἐσύ!...

— Καλὰ ὅλ' αὐτά... τοῦ εἶπε σιγά, μὲ φωνὴ ποὔτρεμε. Ἂν εἶν' ἀλήθεια ὅλ' αὐτὰ δηλαδή...

—Ἄ! Δὲ σοῦ ἐπιτρέπω ν' ἀμφισβητήσης τὰ λόγια μου! Ἡ κουβέντα μου ἐμένα εἶνε παραπάνω ἀπὸ συμβόλαιο!...

- Ναί... Τὸ ξέρω... ἔκανε ἐκείνη μὲ εἰρωνεία. Εἶσαι κύριος... Ἄλλο ὅμως ἤθελα νὰ πῶ. Ἀφοῦ τόσον καιρὸ κατάφερνες νἄχης ἀλληλογραφία μὲ τὸ Στράτο καὶ νὰ τὴν κρατήσης μυστικὴ ἀπὸ μένα, τώρα πῶς, βιαστικά, ἀπότομα, ἀποφασίζεις νὰ μοῦ τὰ προδώσης ὅλα,...

Τὸν κύτταζε στὰ μάτια ἡ Νίνα μὲ ἀβάσταχτο μῖσος. Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε ἐλαφρὰ χαριτωμένα:

— Δὲν εἶσαι πολὺ ἔξυπνη, βλέπω στὶς δουλειὲς ποὺ σκαρώνω... Ὅπως οἱ περισσότερες γυναῖκες, δηλαδή...

— Γιὰ ἂς δοῦμε τὴν ἐξυπνάδα τὴ δική σου...

Χωρὶς νὰ δείξη ὅτι ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὸ μῖσος ποὺ δονοῦσε δυνατὰ τὴ φωνή της ὁ Σωτήρης συνέχισε:

—Ἐμένα ἡ ἐξυπνάδα μου ἤτανε πολὺ μεγάλη... Μιὰ μέρα, ὁ Στράτος μοὔγραψε ἕνα γράμμα αὐστηρό, ποὔλεγε μέσα πὼς ἂν δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ γυναῖκα του ἡ ἴδια, αὐτὸς οὔτε θὰ ξανάγραφε στὴν Ἀθήνα, οὔτε θὰ ξανάστελνε λεφτά... Μωρὲ ἀμὰν τοὔγραψα· μωρὲ καλέ μου, μωρὲ κακέ μου ἡ γυναῖκα βρίσκεται σὲ ἀφασία στὸ νοσοκομεῖο!... Τίποτ' αὐτός!...

»Κάθε τόσο, ἔπαιρνα κι' ἕνα καινούργιο γράμμα του, πάντα μὲ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια νὰ τοῦ γράψης ἐσὺ μὲ τὸ χέρι σου, κι' ἄλλα τέτοια κουροφέξαλα... Ὥσπου μιὰ καὶ τὸ θέλει τόσο πολὺ εἶπα νὰ τοῦ κάνω τὸ χατῆρι!... Κι' ἔτσι, σοῦ τὰ εἶπα ὅλα ἀπόψε...

— Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἐγὼ θὰ γράψω γράμμα στὸ Στράτο, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ στείλη πάλι λεφτὰ σὲ μένα, στὴν κόρη μας, καὶ νὰ τὰ φᾶς πάλι ἐσύ!...

Ὁ Σωτήρης ἔσβυσε τὸ ἀποτσίγαρό του, στὴν ἄκρη τοῦ μαρμαρένιου τραπεζιοῦ.

— Εἶνε περίεργο τὸ πόσο συνεννοούμαστε τώρα τελευταῖα ἐμεῖς οἱ δυό μας — ἐγὼ κι' ἐσύ... τῆς φώναξε ἐνθουσιασμένος.

Ἡ Νίνα σηκώθηκε καί, μὲ τὰ χέρια της ἀκουμπισμένα στὸ τραπεζάκι, μὲ τὸ σῶμα της σκυμμένο μπροστά,τοῦ εἶπε σιγὰ μὰ σταράτα, τονίζοντας μιὰ - μιὰ τὶς λέξεις:

—Ἄκου, Σωτήρη... Δὲν ξέρω τί σκέφτεσαι, τί μπορεῖ νὰ συλλογιστῆς ὡς ποῦ εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ ὁδηγήση τὸ κεφάλι σου, σὲ τί ἔξυπνα σχέδια καὶ σοφοὺς ὑπολογισμούς... Μιὰ φορά, ὅσο κι' ἂν τὰ σχέδιά σου ἔχουνε λογικὴ καὶ σοφία, ἐγὼ ἕνα σοῦ λέω, ἕνα σοῦ ὁρκίζομαι: Δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γράψω στὸ Στράτο, καὶ ἰδίως γιὰ νὰ μοῦ στείλη λεφτά... Βάλτο καλὰ στὸ μυαλό σου αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα...

— Καλά!... Καλά!... ἔκανε παιχνιδιάρικα ὁ Σωτήρης. Ὑπάρχουνε κι' ἄλλα μέσα γιὰ νὰ σὲ ἀναγκάσουνε...

— Σὰν ποιά;... ρώτησε ἐκείνη, πυρετικά.

— Νά· μπορεῖ ὡραῖα - ὡραῖα ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ὁμογενὴς ἀπ' τὴν Ἀμερική, νὰ πληροφορηθῆ μιὰ μέρα μ' ἕνα γράμμα, ποιά εἶν' ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε, καὶ σὲ ποιὰ λάσπη ἔχει βουλιάξει τὸ ὄνομα ποὺ τῆς ἔδωσε αὐτὸς μὲ τόση ἀφέλεια...

— Κι' αὐτὸ τὸ γράμμα, βέβαια, θὰ τὸ γράψης καὶ θὰ τὸ στείλης ἐσύ;... τοῦ σφύριξε σκυμμένη πιὸ πολὺ μπροστά του, μὲ τὸ πρόσωπό της σχεδὸν κολλημένο ἀπάνω στὸ δικό του

— Πάλι τὸ κατάλαβες, χωρὶς νὰ στὸ πῶ...

— Καί, τί θὰ κερδίσης;

Ἐκεῖνος ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τίποτα· θὰ σ' ἐκδικηθῶ ὅμως...

— Κι' ἄλλο, Σωτήρη;...

— Θὰ σ' ἐκδικηθῶ γιὰ τὴν ἀχαριστία σου, γιὰ τὴν προστυχιά σου ἀπέναντί μου.

— Εἶμαι ἀχάριστη, Σωτήρη;... Πρόστυχη;... Σ' ἔβλαψα;

— Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἔφτασες τελευταῖα στὰ σημεῖα νὰ μὲ παρατήσης γιὰ νὰ ξεμυαλιστῆς μ' αὐτὸ τὸν παλιομουζικάντη, ποὺ τόλμησε κι' ὅλα νὰ σηκώση κεφάλι μπροστά μου... Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶμαι ἕτοιμος νὰ στὰ συχωρέσω ἂν μοῦ κανονίσης αὐτὸ τὸ ζήτημα ποὺ λέμε...

— Ποτέ!

— Γιατί; Τὸ πεῖσμα σου εἶνε παράλογο.. Αὐτὰ τὰ λεφτὰ θὰ πᾶνε χαμένα... Ἂς τὰ παίρνω τουλάχιστον ἐγώ... Ἐσὺ τὸν εἶχες ξεγράψει, κι' αὐτὸν καὶ τὰ λεφτά του· ἐγὼ τὸν ἀνακάλυψα... Δὲν εἶνε δίκιο ν' ἀποζημιωθῶ τουλάχιστον γιὰ τὰ γραμματόσημα ποὺ χάλασα νὰ στέλνω ἀεροπορικὰ γράμματα στὸν κύριο Εὐστράτιο Γιωργῆ, ἔμπορο, Βοστώνη;...

— Δὲ θὰ τοῦ γράψω ποτέ!...

Ὁ Σωτήρης σηκώθηκε νευριασμένος.

— Καλά... εἶπε. Κάνε τὸ κέφι σου.. Θὰ τοῦ γράψω ἐγὼ ἀντὶ γιὰ σένα!

— Δῶσμου τὴ διεύθυνσί του, νὰ τοῦ γράψω ἐγώ, νὰ τοῦ ἐξηγήσω...

— Τί; Ὅτι ἔχεις δυὸ φίλους κι' ὅτι ζῆς μιὰ ζωὴ ἐλεεινή;... Μμ!... Ὡραία μάννα γιὰ τὸ παιδί του ἔχει ὁ κύριος Εὐστράτιος Γιωργῆς... Κι' εἶναι καὶ κορίτσι, τὸ παιδί του, μάλιστα.... Αὔριο θ' ἀκολουθήση τὸ ἴδιο καλὸ παράδειγμα...

Ὁ Σωτήρης προχωροῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἐκείνη εἶχε κρεμαστῆ στὸ μπράτσο του, καὶ τὸν ἱκέτευε, τὸν ἐκλιπαροῦσε:

— Σωτήρη!..... Συλλογίσου με λιγάκι κι' ἐμένα.... Δὲ μοῦ χρωστᾶς ἄλλο κακό... Ἀρκετὸ μοὔχεις κάνει....

— Δὲν εἶναι κακὸ αὐτό· εἶναι ἄμυνα...

— Συλλογίσου πὼς στἄδωσα ὅλα, ἀφρόντιστα, χωρὶς νὰ κρατήσω τίποτα γιὰ μένα....

— Μπᾶ... Κράτησες τὴν καρδιά σου. ποὺ τὴν ἔδωσες στὸν κύριο Βάσο, τὸ σολίστα τῆς συμφωνικῆς!.... Νὰ τὴν πουλοῦσες τουλάχιστον!...

— Δὲν πουλιέται ἡ καρδιά, Σωτήρη· χαρίζεται....

— Σύμφωνοι. Αὐτὴ εἶν' ἡ γνώμη σου. Κι' ἐπειδὴ αὐτὴ εἶν' ἡ μεγαλύτερη βλακεία ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη μιὰ γυναῖκα, γι' αὐτὸ ἐγὼ προσπαθῶ νὰ τὴν ἰσοφαρίσω μὲ μιὰν ἐξυπνάδα δικιά μου.... Πρέπει νὰ ξαναρχίσουνε νὰ φτάνουνε τὰ τσέκια ἀπ' τὴν Ἀμερική....

— Μά, ἐπὶ τέλους, δὲν τὸν συλλογιέσαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀρρώστησε, ἔγινε φυματικὸς γιὰ νὰ βάλη δυὸ δεκάρες στὴν πάντα;...

— Δὲ χρωστάει τίποτα στὴ γυναῖκα του, ποὺ στερεῖται;

— Στὴ γυναῖκα του, ναί· ὄχι ὅμως σὲ σένα....

—Ἐμένα πάλι μοῦ χρωστάει ἡ γυναῖκα του, καὶ ξοφλάει αὐτός... Εἶναι τόσο ἁπλό!...

Εἶχε ἀνεβῆ τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια, πίσω του, κυνηγῶντας τον καὶ τώρα εἶχε βγῆ μαζί του στὸ ξεροβόρι, μὲ τὴν ἔξωμη τουαλέττα τῆς δουλειᾶς.

— Σωτήρη.... Σὲ παρακαλῶ ἄλλη μιὰ φορά.... τὸν ἱκέτεψε, κρεμασμένη στὸ μπράτσο του. Μὴν ἐπιμένης...

Τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα.

—Ξέρεις ποὺ ἔγινες ἐνοχλητικὴ μὲ τὸ φοβερό του πεῖσμα;... Ἄκουσε, ξεκομμένες κουβέντες· αὔριο τὴ νύχτα θἄρθω νὰ πάρω τὸ γράμμα σου στὸν ἄντρα σου ἀπὸ δῶ... Ἂν δὲν τὸ πάρω, θὰ στείλω ἐγὼ μεθαύριο ἕνα δικό μου... Καί, ξέρεις, τὰ δικαστήρια βγάζουν εὔκολα διαζύγιο εἰς βάρος μιᾶς γυναίκας σὰν καὶ σένα... Καὶ τὸ παιδὶ τὸ παίρνει ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀποδειχτῆ ὅτι δὲν εἶναι φταίχτης... Πρόσεξε τα ὅλ' αὐτά, καὶ καληνύχτα!...

Ἔχωσε τὴ μαλακιά του ρεμπούμπλικα πιὸ βαθειὰ στὸ κεφάλι του κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα. Ἐκείνη, καρφωμένη στὴν ἴδια μεριὰ τοῦ πεζοδρομίου τὸν ἔβλεπε μηχανικὰ νὰ φεύγη, ὥσπου τὸν κατάπιε τὸ σκοτάδι....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ'.

Σὰν ξανακατέβηκε τὰ βρώμικα μαρμάρινα σκαλοπάτια τοῦ «Ἐτουάλ», ἡ Νίνα ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της σκοτωμένο. Ἡ ψυχή της ἤτανε βαρειά. Καταλάβαινε καλὰ πὼς ἀπ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, τὸ δήμιό της, δὲν εἶχε νὰ περιμένη οἶκτο. Ὁ Σωτήρης θἄκανε αὐτὸ ποὺ ἀπειλοῦσε, ἂν ἐκείνη δὲ γινόταν ἄλλη μιὰ φορὰ τυφλὸ ὄργανο στὰ βρωμερά του σχέδια....

Πέρασαν οἱ ὧρες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη καί, κατὰ τὶς τέσσερις ὅταν ξεκίνησε νὰ φύγη, ἡ Νίνα ἤτανε πραγματικὸ ἐρείπιο.... Ἔβλεπε κιόλα μπροστά της τὸ Στράτο, αὐστηρό, περισσότερο πικραμένο παρὰ θυμωμένο, νἄρχεται γιὰ νὰ τῆς πάρη τὴ Μπούλη... Στὴν ἰδέα αὐτή, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔνοιωσε ἕνα φοβερὸ πανικό· μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ μαγαζί, ἄρχισε νὰ τρέχη στὸ δρόμο... Ἤθελε νὰ φτάση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸ σπίτι της νὰ σφίξη τὴν κορούλα της στὴν ἀγκαλιά της, νὰ τὴ σφίξη, νὰ τὴ σφίξη...

Ἕνα χέρι τὴν ἔπιασε ἁπαλὰ ἀπ' τὸ μπράτσο, καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε πολὺ κοντὰ στ' αὐτί της:

— Τί ἔπαθες; Ποῦ τρέχεις;

— Βάσο!

Κρεμάστηκε ἀπάνω του, προσπάθησε νὰ χωθῆ στὴν ἀγκαλιά του, σὰ νὰ γύρευε παρηγοριά, προστασία, καταφύγιο..,

— Μά, ἐπὶ τέλους, τί συμβαίνει;.. Πέσμου...

— Ἄ, Βάσο, δὲ μπορεῖς νὰ ξέρης...

— Μίλα μου σὲ παρακαλῶ.... Μὴ μὲ κρατᾶς σὲ ἀγωνία....

Τρέμοντας τοῦ ψιθύρισε μ' ἀναφυλλη-

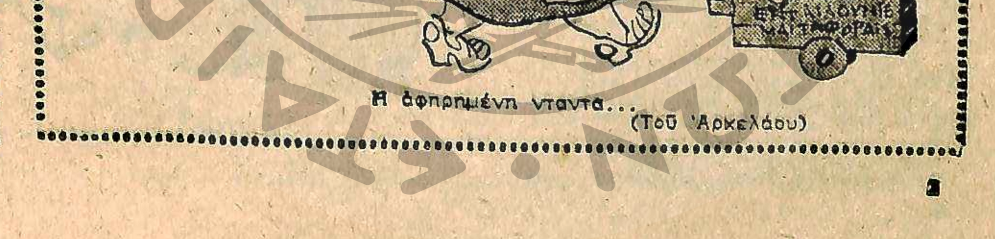

Ἡ ἀφηρημένη ντάντα...

(Τοῦ Ἀρκελάου)

τὰ στ' αὐτί, σὰ νὰ φοβότανε τὰ ἴδια της τὰ λόγια:

—Αὐτός!...

—Ποιός;

—Ὁ.. ὁ Σωτήρης!..

Ἀσυναίσθητα, ὁ Βάσος ἔσφιξε τὶς γροθιές του μέσ' στὸ σκοτάδι.

—Ἦρθε; μουρμούρισε.

—Δὲν ἦρθε μόνο, Βάσο· ἦρθε γιὰ νὰ ὁλοκληρώση τὴν καταστροφή μου... Ἦρθε γιὰ νὰ κουρελιάση ὅ,τι εἶχε μείνει στὴ ζωή μου...

—Πέσμου· πῶς ἦρθε; Τί σοῦ εἶπε;

Ὁ ἄνεμος τοὺς ἔκοβε μὲ τὸ παγωμένο του φύσημα τὶς ἀναπνοές. Ἡ Νίνα τὸν παρακάλεσε:

—Πᾶμε νὰ κάτσουμε κάπου...

Ὁ Βάσος τῆς ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ τρεμε, κατεβάζοντας τὰ μάτια του:

—Δὲν ἔχω καθόλου λεφτά...

—Συχώρεσέ με, Βάσο· ἔχω ἐγώ... Ἄσε τὶς ἀνόητες περηφάνειες τώρα... Εἶν' ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω, νὰ μ' ἀκούσης...

Μπήκανε σ' ἕνα γαλατάδικο. Ἡ Νίνα ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα τῆς γωνιᾶς· ὁ Βάσος ἔκατσε δίπλα της.

—Λέγε λοιπόν... τῆς εἶπε.

—Ἄκου· ἦρθε αὐτὸς ἀπόψε, γιὰ νὰ μοῦ πῆ ὅτι ὁ ἄντρας μου, ὁ Στράτος, ζῆ!...

—Ζῆ!...

—Ναί... Καταλαβαίνεις τί σημασία, τί φοβερὴ σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ μένα, γιὰ μᾶς ὅλους... Καὶ τὸ χειρότερο, ὁ Σωτήρης ξέρει τὴ διεύθυνσί του στὴν Ἀμερική, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω· καὶ τὸν ἐκβιάζει, καὶ τοῦ γυρεύει λεφτὰ γιὰ μένα, λέγοντάς του πῶς εἶμαι ἄρρωστη, στὸ νοσοκομεῖο...

Ὁ Βάσος εἶχε κιτρινίσει ἀπ' τὸ θυμό, ἀπ' τὴν ἀγανάχτησι.

—Τί λές;... ψιθύρισε. Τὸν ἄτιμο!

—Τὴν ἀλήθεια, τὴν τραγικὴ ἀλήθεια...

Μείνανε σιωπηλοὶ γιὰ λίγο, κι' αὐτός, κι' ἐκείνη. Ὕστερα, ὁ Βάσος ξανάπε:

—Ὁ Στράτος ζῆ...

Πυρετικά, ἐκείνη τοὔπιασε τὸ χέρι.

—Τί θὰ κάνουμε; Πέσμου, δόσμου μιὰ συμβουλή.. Πελάγωσα, δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ σκεφτῶ τίποτα... Τὸ καταλαβαίνεις, Βάσο; Τώρα εἴμαστε παράνομο ζευγάρι, ἐμεῖς!... Ἐμεῖς...

—Μά, φυσικὰ εἴμαστε παράνομο ζευγάρι, μιὰ κι' ὁ ἄντρας σου ζῆ κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα γιὰ σένα.

—Τὸ νοιώθεις, Βάσο;... Θὰ πρέπη νὰ χωριστοῦμε!... Νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ, νὰ μὴ μὲ ξαναδῆς...

—Τὸ χειρότερο δὲν εἶν' αὐτό· εἶναι τὸ ὅτι αὐτὸ τὸ κάθαρμα ξέρει τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀντρός σου καὶ διατηρεῖ ἀλληλογραφία μαζί του... Σὲ κρατάει στὰ βρώμικα χέρια του μιὰ καὶ μπορεῖ σὲ κάθε στιγμὴ νὰ γράψη στὸν ἄντρα σου ὅ,τι ψέμματα κι' ὅ,τι κακοήθειες σοφιστῆ...

Σιγά, πολὺ σιγά, ἡ Νίνα τοῦ ἀπάντησε:

—Δὲ φοβᾶμαι τὰ ψέμματα καὶ τὶς κακοήθειες, Βάσο· φοβᾶμαι μὴν τοῦ γράψη τὴν ἀλήθεια...

Τὴν εἶδε τόσο πονεμένη, τόσο ταπεινωμένη στὸν πόνο της, ποὺ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι μὲ τὰ δυὸ δικά του:

—Ἔλα, μὴν παραπονιέσαι, μωρό... Ξέρεις πῶς δὲν ὑπάρχει γυναίκα πιὸ ἁγνὴ ἀπὸ σένα σ' ὅλο τὸν κόσμο...

—Ἴσως, Βάσο, νἄχω διατηρήσει μέσα μου, βαθειά μου, κάποιαν ἁγνότητα.. Στὸ κορμί μου ὅμως ἔχει ἀποτυπωθῆ ἡ ντροπὴ μὲ καυτερά, ἄσβυστα σημάδια...

—Ἔλα σῶπα! Θὰ σὲ μαλώσω... Ἄλλωστε, δὲν ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ μᾶς· ἤρθαμε νὰ πάρουμε ἀπόφασι πῶς θ' ἀντιμετωπίσουμε τὴν καινούργια κατάστασι ποὺ μᾶς παρουσιάζεται...

—Ἔχεις δίκιο... Ἐγὼ φταίω, ποὺ ἀφίνουμαι νὰ παρασυρθῶ στὴν ἀπογοήτευσι, ἐνῶ θἄπρεπε νὰ μὴν πονάω πιά, νὰ τὄχω συνηθίσει πῶς εἶμαι μιὰ γυναίκα τοῦ δρόμου!...

—Κατερίνα!... Διαλεχτή μου ἀγαπημένη... Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι, γιατὶ μοῦ κουρελιάζεις τὴν ψυχή...

—Τὸ σπουδαιότερο, πάντως, δὲ σοῦ τὸ εἶπα· ὁ Σωτήρης περιμένει αὔριο νὰ τοῦ πάω ἕνα γράμμα γιὰ τὸ Στράτο, ποὺ νὰ τοῦ γράφω δῆθεν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, πῶς εἶμαι καλύτερα, καὶ νὰ τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλη πάλι λεφτά.

—Στὴ διεύθυνσι τοῦ Σωτήρη, φυσικά...

—Αὐτὸ ἐννοεῖται...

—Ὅπως ἐννοεῖται κι' ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ δὲ θὰ τὸ γράψης. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μοῦ εἶπε πῶς ἂν δὲν τὄχει ἀπόψε, στὸ «Ἐτουάλ», θὰ γράψη αὐτὸς στὸ Στράτο...

—Τί θὰ γράψη;

—Τὴν ἀλήθεια, Βάσο... Τὴ ζωή μου, τὴν κατάντια μου, τὸ κατρακύλισμά μου....

—Κι' ὁ ἄλλος; Θὰ τὰ πιστέψη ὅλ' αὐτά;...

—Ἡ ἀλήθεια, Βάσο, ἔχει πάντα ἕναν τρόπο νὰ γίνεται πιστευτή...

Ἀπότομα, ὁ Βάσος χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ μαρμάρινο τραπέζι:

—Ἔ λοιπόν, ὁ Σωτήρης οὔτε θὰ πάρη τὸ γράμμα ποὺ γυρεύει ἀπὸ σένα, οὔτε θὰ στείλη τὸ γράμμα ποὺ ἀπειλεῖ στὴν Ἀμερική!...

—Πῶς θὰ γίνη αὐτό;.... Ποιὸς θὰ τὸν ἐμποδίση;

—Ἐγώ!

—Ἐσύ; Πῶς;...

—Θἄρθω ἀπόψε μαζί σου στὸ «Ἐτουάλ»· δὲ θὰ φύγω οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά σου... Ἐπὶ τέλους, τί; Θὰ μὲ διώξουνε; Θὰ κάτσω σὰν πελάτης, θὰ πιῶ καὶ θὰ πληρώσω σὰν πελάτης....

Ἡ Νίνα ἀκούμπησε τὸ χέρι της ἀπάνω στὸ δικό του:

—Κι' ὕστερα, Βάσο; Καλά, θὰ σὲ δῆ, κι' ἐπειδὴ εἶναι καὶ θρασύδειλος ὅπως ὅλοι σὰν κι' αὐτόν, πολὺ πιθανὸ νὰ φύγη.... Τὸ γράμμα ὅμως στὴν Ἀμερικὴ ποὺ ἀπείλησε, στὸ Στράτο, ποιὸς θὰ τὸν ἐμποδίση νὰ τὸ γράψη;....

—Ἐγώ! εἶπε πάλι, ἁπλᾶ μ' ἀποφασιστικὰ ὁ μουσικός.

—Πῶς;

—Θὰ τοῦ μιλήσω σὰν ἄντρας· ἴσως φοβηθῆ....

Χαμογέλασε μὲ πίκρα ἡ Νίνα:

—Δὲν τὸν ξέρεις Βάσο... Μπορεῖ ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ δείξη πῶς φοβήθηκε, καὶ πιθανότατα θἄχη φοβηθῆ ἀρκετά· ὅμως, ποιὸς θὰ τὸν ἐμποδίση νὰ ρίξη ἕνα γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο γιὰ τὸ Στράτο, σὰ μείνη μόνος του;

—Ἐγώ, πάντα ἐγώ..

—Πῶς;

Ὁ Βάσος σηκώθηκε:

—Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τώρα... τῆς εἶπε. Μιὰ φορά, κάτι θὰ κάνω γιὰ νὰ τὸν σταματήσω....

Κατάλαβε ἐκείνη τὴν ἐξαγρίωσί του, καὶ φοβήθηκε τὸ ξέσπασμα.

—Σὲ παρακαλῶ Βάσο, τοῦ εἶπε μὲ τὴν τόσο γλυκειά φωνή της, ὁρκίσου μου ὅτι θἆσαι ψύχραιμος ὅταν βρεθῆς μπροστά του....

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, Κατερίνα, γιὰ νὰ γλυτώσω τὰ τελευταῖα μόρια τῆς εὐτυχίας σου....

—Φοβᾶμαι πῶς θὰ μοῦ πάρη ὁ Στράτος τὴ Μπούλη...

—Πῶς εἶναι δυνατὸ αὐτό;....

—Ἀπὸ μιὰ ἀνάξια μητέρα....

—Κατερίνα, μὴ φοβᾶσαι.... Θὰ σὲ ὑπερασπιστῶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι!....

Κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της.

—Καϋμένε μου Βάσο... τοῦ εἶπε. Δὲν εἶσαι ἀρκετὰ δυνατὸς γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπιστῆς ἀπέναντι στὸ νόμο....

—Στὸ νόμο;

—Μά φυσικά· ὁ νόμος παίρνει τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν ἀνάξια μητέρα...

—Κατερίνα, μὴν τὰ σκέφτεσαι ὅλ' αὐτά.... Ὁ Στράτος εἶναι μακρυά, ἔχουμε καιρὸ νὰ τὸν κατατοπίσουμε, νὰ τὸν καλοπιάσουμε....

—Θὰ τὸν κατατοπίση πρῶτα αὐτός, Βάσο....

—Σ' ὁρκίζουμαι πῶς ὁ Σωτήρης δὲ θὰ γράψη στὸ Στράτο! τῆς εἶπε ἐπίσημα.

Τὸν εἶδε τόσο ἀποφασιστικό, τόσο ἀγριεμένο, ποὺ φοβήθηκε:

—Βάσο... Τί θὰ κάνης;....

—Θἄρθω μαζί σου ἀπόψε στὸ «Ἐτουάλ»!....

.. ..

Τὴ νύχτα, κατὰ τὶς ἕντεκα, ἡ Νίνα κατέβηκε τὶς σκάλες τοῦ «Ἐτουάλ» μαζὶ μὲ τὸ Βάσο. Τρέμοντας ἡ γυναίκα εἶδε τὸ Σωτήρη νὰ κάθεται κιόλα σ' ἕνα τραπεζάκι, στὴ γωνιὰ τοῦ μαγαζιοῦ. Μηχανικά, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Βάσου. Ἐκεῖνος τὴν καθησύχασε μὲ μιὰ ματιά. Πήγανε καὶ κάτσανε σ' ἕνα τραπεζάκι στὸ ἄλλο μέρος τοῦ μαγαζιοῦ.

Τὸ ζευγάρι προκάλεσε ἀμέσως τὴν περιέργεια τοῦ μπαρμπα-Λάζαρου, καὶ τὴν ἀγανάκτησι τῆς Εὔας. Ὁ Σωτήρης οὔτε γύρισε καθόλου τὰ μάτια του πρὸς τὸ μέρος τους. Ἐξακολουθοῦσε νὰ καπνίζη μόνος του, σιωπηλὸς τὸ τσιγάρο του, καὶ νὰ ρουφάη κάπου-κάπου τὸ κονιάκ του.

—Τί θὰ κάνουμε τώρα;.... ἔκανε σιγά, μ' ἀγωνία ἡ Κατερίνα στὸ Βάσο.

—Μὴ φοβᾶσαι... Ὅλα θὰ πᾶνε καλά...

—Ἀπόψε περιμένει νὰ τοῦ δώσω τὸ γράμμα γιὰ τὸ Στράτο... Τὸ ξεχνᾶς;

—Δὲν ξεχνάω τίποτα. Γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσης ὅμως, πρέπει νὰ στὸ ζητήση....

—Ναί ἀλλὰ ἡ παρουσία ἡ δική σου ἐδῶ μέσα ἀπόψε, δίπλα μου, δὲν εἶν' ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξι πῶς τὸ γράμμα δὲ γράφτηκε οὔτε θὰ γραφτῆ;....

—Μὴν ἀνησυχῆς... Θὰ δοῦμε πῶς θὰ ἐξελιχτοῦνε τὰ πράματα...

Ἡ Νίνα σηκώθηκε γιὰ νὰ ντυθῆ γιὰ τὸ νούμερό της. Καθὼς περνοῦσε δίπλα ἀπὸ τὴν Εὔα, ἡ χορεύτρια τῆς σφύριξε:

—Χαρὰς καὶ τὴν ἀναίδειά σου!... Ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι μιὰ παστρικιά!... Ἀκοῦς νὰ τὸν φέρη στὸ μαγαζί, μπροστά μας..

Ἡ Νίνα δὲν τῆς ἔδωσε σημασία καί, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήση, γλύστρησε μέσ' στὸ καμαρίνι της. Ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα, μπροστὰ στὸ μικρὸ καθρέφτη, κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι της ποὺ πήγαινε νὰ σπάση, μὲ τὰ δυὸ χέρια της: Τώρα; Τί θὰ γινότανε;... Πῶς θὰ τέλειωνε αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἱστορία; Ὁ Σωτήρης θὰ φοβότανε νὰ τὴν πλησιάση καὶ θἄφευγε; Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἂν γινότανε, δὲ θἄχε γι' ἀποτέλεσμα νὰ γραφτῆ τὸ γράμμα γιὰ τὴν Ἀμερική, μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τῆς δικῆς της; Πάλι, ἂν ἔμενε ὁ Σωτήρης, καὶ τὴν πλησίαζε, καὶ τῆς γύρευε τὸ γράμμα τὸ δικό της, τί θὰ γινότανε; Κι' ὁ Βάσος; Τί θἄκανε ὁ Βάσος, ποὔχε ὑποσχεθῆ νὰ τὴν ὑπερασπιστῆ;..

.... Σιγά, ἡ πόρτα ἄνοιξε, κι' ὁ Σωτήρης γλύστρησε σὰ φίδι στὸ καμαρίνι. Ἡ Νίνα πετάχτηκε ὀρθή, κατακίτρινη. Ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος χαμογελοῦσε εὐγενικά.

—Λοιπόν, Νίνα;.... τὴ ρώτησε. Τὄχεις ἕτοιμο τὸ γράμμα;....

—Τὸ γράμμα;... μουρμούρισε ἐκείνη, παγωμένη.

—Ναί· τὸ γράμμα στὸ Στράτο, στὸν ἄντρα σου, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσης λεφτά...

Ἀπότομα, ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της, ἀποφασιστικά.

—Ὄχι! τοῦ ἀπάντησε.

—Γιατί; τὴ ρώτησε μειλίχια. Δὲν πρόφτασες νὰ τὸ γράψης; Ἤσουν ἀπασχολημένη, Νίνα;....

—Ναί....

—Τότε, νὰ σοῦ φέρω μελάνι καὶ χαρτὶ γιὰ νὰ τὸ γράψης τώρα μιὰ στιγμοῦλα..

Βγῆκε ὁ Σωτήρης ἀπ' τὸ καμαρίνι κλείνοντας τὴν πόρτα μαλακά. Πίσω του ἔκανε νὰ τρέξη κι' ἡ Νίνα. Πρὶν προφτάση ὅμως ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε ἀπ' ἔξω ὁ Βάσος καὶ μπῆκε.

—Βάσο!... Τί θὰ κάνουμε τώρα; τὸν

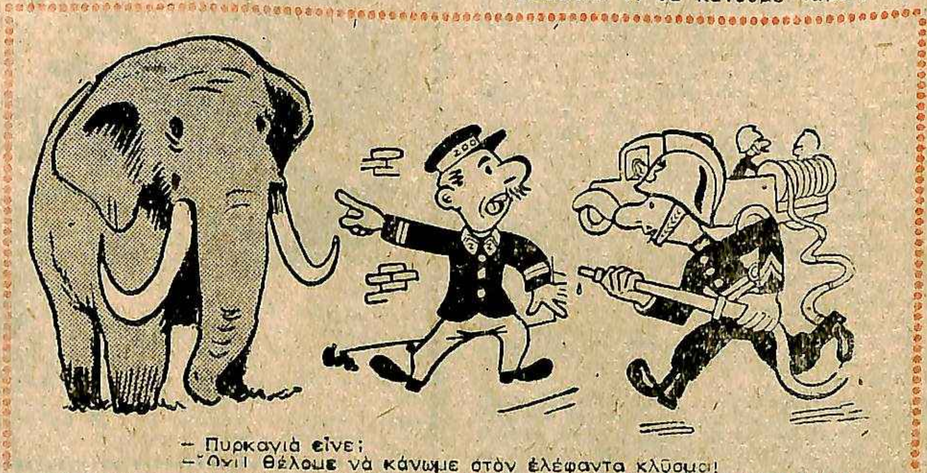

— Πυρκαγιὰ εἶνε;

—Ὄχι! θέλουμε νὰ κάνουμε στὸν ἐλέφαντα κλύσμα!

ρώτησε μ' ἀγωνία, ἐνῶ τοὔσφιγγε τὸ χέρι.

—Ποῦ πάει αὐτός;

—Νὰ φέρη χαρτὶ καὶ μελάνι, γιὰ νὰ γράψω τὸ γράμμα τὸ Στράτο....

—Καλά.... Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε....

Ἡ πόρτα ξανάνοιξε, καὶ γλύστρησε πάλι μέσα ὁ Σωτήρης. Βαστοῦσε μιὰ κόλλα χαρτί, ἕνα φάκελλο, μιὰ πέννα κι' ἕνα μπουκάλι μελάνι. Στάθηκε γιὰ λίγο στὸ κατῶφλι, κυττάζοντας μὲ τὸ ὕφος του γεμᾶτο παγερὴ εἰρωνεία, τὴ Νίνα καὶ τὸ Βάσο, ποὺ στεκόντουσαν ἀπέναντί του, ἀγκαλιασμένοι. Ὕστερα, σιγά, μαλακά, ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, ἀκούμπησε αὐτὰ ποὺ κρατοῦσε στὸ τραπέζι, καί, γυρίζοντας κλείδωσε τὴν πόρτα. Οὔτ' ἡ Νίνα, οὔτ' ὁ Βάσος μιλήσανε. Μόνο ἐκείνη ἔσφιξε τὸν ἀγαπημένο της ἀκόμα πιὸ πολύ.

Ὁ Σωτήρης προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ στάθηκε. Εἶχε τὴ ρεμπούμπλικα λίγο στραβὰ στὸ κεφάλι, τὸ μισοτελειωμένο του τσιγάρο κρεμόταν ἀπ' τὸ στόμα του, καὶ στὰ χείλια του εἶχε τὸ ἴδιο πάντα εἰρωνικό του χαμόγελο.

Γιὰ λίγην ὥρα, κανεὶς ἀπ' τοὺς τρεῖς τους δὲ μίλησε. Ἡ σιωπὴ ποὺ κυριάρχησε ἀνάμεσά τους ἤτανε παγερὴ καὶ βαρειά. Ὕστερα, ὁ Σωτήρης πῆρε τὸν κοντυλοφόρο, βούτηξε τὴν πέννα στὸ μελάνι, καὶ τὸν ἔδωσε στὴ Νίνα.

—Γράψε, λοιπόν.... τῆς εἶπε.

Ἀνάμεσα στὴ Νίνα καὶ στὸ Σωτήρη μπῆκε ἀστραπιαῖα ὁ Βάσος. Ἅρπαξε τὸν κοντυλοφόρο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σωτήρη, τὸν ἔσπασε στὰ δυὸ καὶ τὸν πέταξε στὸ πάτωμα, χωρὶς ν' ἀρθρώση λέξι. Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Σωτήρη. Ὕστερα ὅμως σήκωσε τοὺς ὤμους του κι' εἶπε:

—Καλά, παλληκαρᾶ μου... Θὰ τὸ ὑποφέρουμε κι' αὐτό...

—Δίνε του! μουρμούρισε μὲ σφιγμένα δόντια ὁ Βάσος.

—Νὰ τοῦ δίνω;... Τὸ θέλει ἡ κυρία;... σφύριξε μὲ τὸ εἰρωνικό του, τὸ σατανικὸ χαμόγελο ὁ Σωτήρης.

Ἡ Νίνα κρεμάστηκε στὸ μπράτσο τοῦ Βάσου.

—Βάσο!... Ἂν φύγη....

—Βλέπεις ἡ κυρία ξέρει καλὰ τί θὰ γίνη ἅμα φύγω... εἶπε ὁ Σωτήρης.

Ὁ Βάσος τὸν πλησίασε πολύ, τόσο ποὺ τὰ πρόσωπά τους σχεδὸν ἀκουμπήσανε τὸ ἕνα στὸ ἄλλο:

—Ἄκου!... τοὖπε. Αὐτὸ ποὺ φαντάζεται πῶς θὰ κάνης ἡ κυρία, δὲ θὰ τὸ κάνης!...

—Ἀλήθεια, λεβέντη μου;...

—Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις...

—Δηλαδή, ἐγὼ σὲ βλέπω σὰν κουνοῦπι..

Μὲ μεγάλη προσπάθεια, ὁ Βάσος μπόρεσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του:

—Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία τὸ πῶς μὲ βλέπεις· σημασία ἔχει τὸ ὅτι δὲ θὰ γράψης ἄλλο γράμμα στὴν Ἀμερική...

—Μπᾶ;

—Ναί... Καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ Στράτου θὰ μοῦ τὴ δώσης ἀμέσως!...

—Μωρὲ μπράβο!... Ἐσύ, μάτια μου, εἶσαι καλύτερος ἀπὸ ὅ,τι σὲ φανταζόμουνα... Ἱππότης, παληκαρᾶς κι' ἔξυπνος... Ὅλα μαζί!...

—Ἄσε τὶς κορο-ιδίες, Σωτήρη... Δὲν περνᾶνε... Αὐτὰ ποὺ σοὖπα, θὰ γίνουν ὅπως στὰ εἶπα... Ἀλλοιῶς...

Τὸ χαμόγελο τοῦ Σωτήρη ἤτανε γεμᾶτο πρόκλησι. Τὰ μάτια του κυττάζανε μισόκλειστα τὸ Βάσο.

—Ἀλλοιῶς, ἀπάντησε σιγά, σταράτα, ὁ Βάσος δὲ θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα!...

—Βάσο!... φώναξε ἡ Νίνα, καὶ κρεμάστηκε πιὸ δυνατὰ στὸ χέρι του.

—Φύγε!... τῆς φώναξε ἐκεῖνος ἀπότομα — γιὰ πρώτη φορὰ ἀπότομα στὴ ζωή του...— σπρώχνοντας τὴ γυναίκα.

Ἡ γυναίκα ρίχτηκε στὴν ἄλλη γωνιὰ τοῦ καμαρινιοῦ, κι' ἐκεῖ ἔμεινε ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια της στηλωμένα ἀπάνω στοὺς δυὸ ἄντρες, γεμᾶτα ἀγωνία, μὲ τὰ χέρια της ἑνωμένα σὲ στάσι βουβῆς ἱκεσίας.

Ὁ Σωτήρης σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του:

—Θὰ μὲ σκοτώσης λοιπόν;... Βρώμισαν οἱ πεθαμένοι, ἀγόρι μου...

Ὁ Βάσος τὸν ἅρπαξε δυνατὰ ἀπ' τὰ πέτα τοῦ σακκακιοῦ του καὶ τὸν κούνησε:

—Σ' ὁρκίζουμαι, τοῦ φώναξε, πῶς ἂν δὲ μοῦ δώσης τὴ διεύθυνσι τοῦ Στράτου κι' ἂν τοῦ ξαναγράψης θὰ σὲ σκοτώσω ἀλύπητα, σὰν παλιόσκυλο ποὺ εἶσαι!...

Ξαφνικά, ἀστραπιαῖα, ὁ Σωτήρης τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Μαρκησία ΝΤΕ ΓΚΟΡΛΑ

Ἡ «σκληρὴ» φίλη τοῦ Μολιέρου

Μιὰ μέρα τοῦ ἔτους 1653, καθὼς διέσχιζε τὴν πλατεῖα τῶν Ἰακωβίνων στὴ Λυῶνα, ὁ Μολιέρος εἶδε μιὰ συγκέντρωσι κόσμου κι' ἀπὸ περιέργεια πῆγε κι' αὐτὸς κοντά. Πάνω σὲ μιὰ μικρὴ ἐξέδρα, βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος μέσης ἡλικίας, μὲ κατάμαυρα γένια καὶ μαλλιὰ καὶ φλογερὰ μάτια, ποὺ ἦταν ντυμένος μ' ἕνα χρυσοκέντητο κόκκινο κουστοῦμι καὶ φώναζε:

—Ἐγώ, ὁ Τζιάκομο ντὲ Γκόρλα, πρῶτος χειροῦργος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 14ου βγάζω τὰ δόντια χωρὶς πόνο καὶ πουλάω ἕνα ἀλάνθαστο φάρμακο γιὰ τὶς πληγές».

Πλάϊ στὸν ὑπαίθριο αὐτὸ ὀδοντοϊατρό, χόρευε μιὰ νέα, ἐξαιρετικὰ ὄμορφη. Οἱ κινήσεις της φαίνεται πῶς ἦταν ἀρκετὰ σκανδαλιστικές. Γιατί σύμφωνα μὲ μιὰ περιγραφὴ τῆς ἐποχῆς, σήκωνε πολὺ ψηλὰ τὰ πόδια της—φοροῦσε σημειωτέον μεταξωτὲς κάλτσες—καὶ ἡ κίνησίς της αὐτὴ ἐπέτρεπε στοὺς περιέργους ποὺ ἔστεκαν ὁλόγυρα νὰ διακρίνουν τὸ πολὺ κοντὸ παντελονάκι της.

Ὁ Μολιέρος δὲν ὑπέφερε ἀπὸ τὰ δόντια του. Ἀλλ' ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε μιὰ ὄμορφη γυναῖκα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὑπῆρχαν στὸ θίασό του τρεῖς γυναῖκες, ποὺ τοῦ ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἀπόλυτα ἀφωσιωμένες, χωρὶς αὐτὸς νὰ εἶνε σὲ καμμιά: ἡ Μαγδαληνὴ Μπεζάρ, ἡ παληὰ φίλη του ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ γερνάη, ἡ ἀδελφή της Γενεβιέβη, ποὺ τὸν δεχόταν κρυφὰ στὸ δωμάτιό της καὶ ἡ Κατερίνα ντὲ Μπρί, ποὺ τοῦ συγχωροῦσε πρόθυμα τὶς συχνὲς ἀπιστίες του. Ἕνας ἄλλος στὴ θέσι του θὰ ἦταν χορτασμένος ἴσως ἀπὸ ἔρωτα. Ἀλλ' ὁ Μολιέρος συγκινήθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς μικρῆς χορευτρίας. Πλησίασε, λοιπόν, στὴν ἐξέδρα κι' ἐνῶ ὁ Τζιάκομο ντὲ Γκόρλα ἔβγαζε τὸ δόντι ἑνὸς δυστυχισμένου, ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὴν ὀμορφιά της καὶ νὰ τῆς λέη πῶς ἀντὶ νὰ συνοδεύη τὸν πατέρα της στὶς γελοῖες αὐτὲς ἐπιδείξεις, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ βγῆ στὸ θέατρο.

—Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγὼ πολλὲς φορές, ἀπάντησε ἡ νέα. Ἀλλὰ δὲν βρέθηκε ποτὲ ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος γιὰ νὰ μοῦ δείξη τὸ δρόμο.

—Λέγομαι Μολιέρος, εἶπεν ὁ συγγραφεὺς καὶ ἠθοποιός. (Δὲν ἦταν ἀκόμη διάσημος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀλλὰ τ' ὄνομά του ἦταν γνωστὸ σ' ὅλη τὴ Γαλλία)

Ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ Μαρκησία—Τερέζα ντὲ Γκόρλα ἐμφανιζόταν στὸ θίασο τοῦ Μολιέρου.

Ὁ μεγάλος δραματικὸς τὴν ἔκαμε πολὺ γρήγορα μιὰ πρώτης τάξεως ἠθοποιὸ ἀλλ' ὄχι καὶ φίλη του, ὅπως ἐπιθυμοῦσε. Ἡ Μαρκησία τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβη ὅτι δὲν ἦταν διατεθειμένη νὰ τοῦ προσφέρη τίποτε γι' ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων του.

Ἀντίθετα, ἔδωσε τὴν καρδιά της σ' ἕναν ἠθοποιὸ τοῦ θιάσου, τὸ Ρενὲ Μπερτελό ποὺ ἦταν πιὸ πολὺ γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Ρενὲ ντὺ Πάρκ. Λίγον καιρὸ ἀργότερα στὶς 19 Ἰανουαρίου 1653, παντρεύτηκαν καὶ ὁ Μολιέρος, μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά δέχθηκε νὰ χρησιμεύση ὡς μάρτυς στοὺς γάμους των.

Τὸ «Ἔνδοξο Θέατρο»—ὅπως ὁ Μολιέρος ἀποκαλοῦσε τὸ θίασό του—γύριζε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, δίνοντας παραστάσεις. Τὸ 1655 βρισκόταν στὴ Ρουέν.

Ἐκεῖ, ἡ Μαρκησία ντὺ Πὰρκ εἶχε δύο ἔνδοξα θύματα. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ὁ μεγάλος τραγικὸς ποιητὴς Πέτρος Κορνήλιος καὶ τὸ ἄλλο ὁ ἀδελφός του Θωμᾶς.

Πιστὴ στὸ σύζυγό της ἡ Μαρκησία δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι γιὰ τὶς ἐκδηλώσεις, τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῶν δύο ποιητῶν. Τὴν ἴδια ἀδιαφορία ἔδειξε καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους θαυμαστάς της, τόσο στὶς διάφορες πόλεις τῆς Γαλλίας ὅσο καὶ στὸ Παρίσι, ὅπου ἐγκαταστάθηκε ἀπὸ τὸ 1656 ὁ θίασος τοῦ Μολιέρου.

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1664 ἡ Μαρκησία ἔχασε τὸ σύζυγό της. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν εἴκοσι ἑπτὰ χρόνων καὶ βρισκόταν σ' ὅλη τὴ λάμψι τῆς ὀμορφιᾶς της.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Μολιέρος εἶνε παντρευτῆ τὴν Ἀρμάνδα Μπεζάρ, κόρη ἀπὸ ἄλλον πατέρα τῆς παληᾶς φίλης του Μαγδαληνῆς Μπεζάρ. Μιὰ διαφορὰ 22 χρόνων χώριζε τοὺς δύο συζύγους.

Ἐπιπόλαιη καὶ φιλάρεσκη, ἡ νεαρὴ Ἀρμάνδη ἔκανε συχνὰ τὸν ἄνδρα της νὰ ὑποφέρη. Οἱ σχέσεις της ἰδίως μὲ τὸν κόμητα ντὲ Γκὶς ἀποτελοῦσαν κοινὸ μυστικό.

Ἕνα βράδυ, ὁ Μολιέρος καθόταν περίλυπος μέσα στὸ δωμάτιο του. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Μαρκησία ντὺ Πὰρκ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα.

—Τί ἔχετε; ρώτησε, βλέποντας τὸ θλιμμένο ὕφος τοῦ συγγραφέως.

Ἐκεῖνος τῆς μίλησε γιὰ τὶς συζυγικὲς περιπέτειές του.

—Φτωχέ μου φίλε! εἶπεν ἡ Μαρκησία. Δὲν πρέπει... δὲν θέλω νὰ στενοχωρῆσθε. Θὰ φροντίσω νὰ τὰ ξεχάσετε ὅλα...

—Σεῖς, Μαρκησία;

—Ἐγώ! Εἶμαι ἡ πιὸ ἀφωσιωμένη φίλη σας καὶ ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ σᾶς ἰδῶ εὐτυχισμένον.

—Ἀλλ' ἄλλοτε, στὴ Λυῶνα, δὲν μοῦ εἴχατε μιλήσει ἔτσι, εἶπε μὲ πικρία ὁ συγγραφεύς.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ἡ Μαρκησία. Ἀλλ' οἱ καιροὶ ἄλλαξαν.

Ὁ Μολιέρος θέλησε κάτι νὰ πῆ. Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε. Ἡ Μαρκησία τοῦ ἔκλεισε μὲ τὰ χείλη της τὸ στόμα.

Οἱ σχέσεις τους κράτησαν μόνο μερικὲς ἑβδομάδες. Καὶ τὸ σφάλμα ἦταν τοῦ Μολιέρου. Γιατὶ εἶχε τὴν κακὴ ἔμπνευσι νὰ προσλάβη στὸ θίασό του ἕνα νεαρὸ ἠθοποιό, πολὺ ὄμορφο καὶ μὲ μεγάλο ταλέντο, τὸν Μπαρόν.

Ἡ Μαρκησία ἔνοιωσε γι' αὐτὸν ἕνα φλογερὸ αἴσθημα καὶ ἐγκατέλειψε πρὸς χάριν του τὸ Μολιέρο.

Ἀλλ' ἡ γυναῖκα ποὺ ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε «σκληρὴ» εἶχε γίνει τώρα ἐπιπόλαιη καὶ ἄστατη. Σὲ λίγο, ξέχασε καὶ τὸν Μπαρὸν καὶ τὸν ἀντικατέστησε μέσα στὴν καρδιά της μ' ἕνα συγγραφέα, ποὺ εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεται διάσημος τὸν μετέπειτα μεγάλο Ρακίνα.

Ὁ σύνδεσμός τους κράτησε δυὸ περίπου χρόνια. Ἡ Μαρκησία εἶχεν ἀρχίσει νὰ κουράζεται. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ ριχθῆ σὲ καινούργιες περιπέτειες. Ὁ θάνατος τὴν βρῆκε ξαφνικά, στὶς 11 Δεκεμβρίου 1668, σὲ ἡλικία μόλις 31 ἐτῶν.

••

Ἕνα μαντῆλι γιὰ μιὰ πόλι

Μιὰ γερμανικὴ πόλις μὲ 100.000 κατοίκους, τὸ Μύνστερ, πῆρε τὸν περασμένο μῆνα ὡς μερίδιό της ἀπὸ διανομὴ ἱματισμοῦ.. ἕνα μαντῆλι μόνον! Ὁ δήμαρχος σκοπεύει νὰ τὸ βάλη στὸ μουσεῖο τῆς πόλεως, γιὰ νὰ θυμίζη στὶς ἐρχόμενες γενεὲς τὶς συνέπειες ἑνὸς παράφρονος πολέμου.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς καὶ ὁριστικῶς δύσαντας ἀστέρας τῆς γερμανικῆς ὀθόνης: Ἡ Μπριγκίττε Χέλμ.

Μὲ τοὺς δύσαντας σήμερα ἀστέρας ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Τί ἀπέγιναν οἱ ἀστέρες τῆς προπολεμικῆς γερμανικῆς ὀθόνης; Συγκεκριμένες πληροφορίες δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ περισσότεροι φυτεύουν πατάτες στὴν πατρίδα τους. Εἶχαν στενὴ σχέσι μὲ τὸ χιτλερισμὸ καὶ τοὺς ἔφαγε ἡ ἀποναζιστικοποίησις. Μερικοὶ ποὺ ἔμειναν στὴ ρωσσικὴ ζώνη ἴσως νὰ βρίσκωνται στὰ Οὐράλια, ἐξασφαλίζοντας τὴν ψυχαγωγία τοῦ στρατοῦ ποὺ κατασκευάζει ὁ στρατάρχης Πάουλους. Ἀπὸ τοὺς καλλιτέχνας τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου ἐλάχιστοι δὲν εἶχαν θέσει τὴν τέχνη τους στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ γιὰ λόγους... τιμῆς. Ἕνας — νομίζω ὁ Βίλλυ Φὸρστ — εἶχε μπατσίσει δημοσία τὸν Γκαῖμπελς, ἐπειδὴ ὁ χωλὸς ὑπουργὸς τῆς Προπαγάνδας τὰ εἶχε ψήσει μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἔκτοτε ὁ μπατσίσας καλλιτέχνης χαρακτηρίσθηκε ὡς... συνωμότης κατὰ τοῦ καθεστῶτος καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ στούντιο.

Στὶς τεράστιες καὶ θαυμάσια ὀργανωμένες προπολεμικὰ ἐγκαταστάσεις τῆς «Οὔφα» εἶχα γνωρίσει ἄλλοτε ἀρκετοὺς ἀστέρας τῆς γερμανικῆς ὀθόνης. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ γερμανικὸς κινηματογράφος συναγωνιζόταν τὴν παραγωγὴ τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὸ 1934, παρακολουθῶντας τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας στὰ στούντιο τῆς «Οὔφα» γνώρισα τὴν Μπριγκίττε Χέλμ. Ἦταν τότε στὶς δόξες της. Μέσα στὸ μπὰρ ποὺ μιλούσαμε κυκλοφοροῦσαν κι' ἄλλοι ἀστέρες, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι μιὰ ψηλὴ νέα κοκκινομαλοῦσα, καὶ περιέργως ἀμακιγιάριστη. Ἄκουσα ποὺ τὴ φώναζαν: Μάρλεν. Μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ἦταν ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ. Δὲν εἶχα πολλὲς γνώσεις περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τῶν ἀστέρων καὶ δὲν ἤξευρα ὅτι ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ ἀνῆκε στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Χόλλυγουντ. Ὅταν τέλειωσα τὴ συνομιλία μου μὲ τὴν Μπριγκίττε Χέλμ, ἔτρεξα πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην Μάρλεν Ντῆτριχ. Τὴν παρεκάλεσα νὰ μοῦ δώση μιὰ συνέντευξι. Μὲ κύτταξε κατάπληκτη καὶ μάλιστα ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνη τίς... ἀνησυχίες της ὅταν τὴ ρώτησα τί ὥρα κοιμᾶται, τί ὥρα ξυπνάει, τί τρώγει, τί πίνει, τί σκέπτεται γιὰ τὸ μέλλον.

— Ξέρετε, τῆς εἶπα στὸ τέλος, εἶσθε μιὰ ἀπὸ τὶς πειὸ ἀγαπημένες σταρ τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.

Γούρλωσε τὰ μάτια της:

— Ἐγώ; Μήπως κάνετε λάθος;

— Μὰ δὲν εἶσθε ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ;

— Ὄχι κύριε, μοῦ ἀπάντησε μὲ πολὺ ἀπογοητευμένο ὕφος ἡ κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθὴς συνομιλήτριά μου. Δυστυχῶς δὲν εἶμαι ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ. Εἶμαι ὑπάλληλος τῆς «Οὔφα». Μὲ λένε Μάρλεν, ἀλλὰ εἶμαι... κομμώτρια!

Θὰ ἀφηγηθῶ, μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία, καὶ μιὰν ἄλλη γκάφα μου. Τὸ 1936 ἀρκετοὶ ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι πήγαμε στὸ Βερολῖνο γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Στὸ πρόγραμμα τῶν κινήσεών μας ἦταν καὶ μιὰ ἐπίσκεψις στὰ στούντιο τῆς «Οὔφα». Ἐκεῖ, ἀφοῦ παρακολουθήσαμε ὅλες τὶς ἐγκαταστάσεις μᾶς συνέστησαν τοὺς μεσουρανοῦντας ἀστέρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὴν Λίλιαν Χάρβεϋ, τὸν Βίλλυ Φρίτς, τὸν Ἔμιλ Γιάνιγκς, τὴν Ἄννυ Ὄντρα, τὸν Φραῖλιχ καὶ ἄλλους πολλούς. Κατὰ τὶς δύο μετὰ τὸ μεσημέρι μᾶς κάλεσαν νὰ φᾶμε μαζὶ μὲ μερικοὺς ἀστέρας. Ἀντελήφθην ὅτι ξέμεινα τσιγάρα, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα κανένα περίπτερο κοντὰ στὸ ὑπαίθριο ἑστιατόριο τῆς «Οὔφα». Μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι στεκόταν ἕνας ψηλὸς μᾶλλον σοβαρός, μὲ μαῦρο κοστοῦμι. Ἤμουν βέβαιος πως θὰ ἦταν γκαρσόνι. Τοῦ ἔδωσα δυὸ μάρκα καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ πάρη ἕνα κουτὶ τσιγάρα «Μουράττη». Τὸ «γκαρσόνι» προθυμοποιήθηκε νὰ μοῦ προμηθεύση τὰ τσιγάρα, ἀλλὰ δὲν δέχθηκε ἀμοιβὴ γιὰ τὸν κόπο του.

— Θὰ ἀπαγορεύωνται τὰ φιλοδωρήματα, σκέφθηκα.

Ἡ προθυμία του ὅμως ἦταν τόση ὥστε δὲν δίστασα νὰ τοῦ παραγγείλω, ἐν συνεχεία, κι' ἕνα ποτῆρι παγωμένο νερό.

— Εὐχαρίστως!

Τὸ «γκαρσόνι» μοὔφερε τὸ νερό, κι' ὅταν τὸ ἤπια μοῦ εἶπε:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ συστηθῶ: Βύργκελ!

Ἦταν ὁ διάσημος τότε ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ «Μαύρου ρόδου» καὶ τόσων ἄλλων γνωστῶν στοὺς ἀθηναίους ταινιῶν τῆς Οὔφα. Πῶς τώρα τὸν πῆρα γιὰ γκαρσόνι εἶνε μυστήριο. Μὲ ξεγέλασε τὸ μαῦρο κοστοῦμι του. Καὶ πρὸ παντὸς τὸ μουστάκι του. Γιατὶ εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρχη καλλιτέχνης τῆς ὀθόνης μὲ μουστάκι! Ὕστερα ἦλθε καὶ κάθησε στὸ τραπέζι μας, μαζὺ μὲ τὴ Λίλιαν Χάρβεϋ, τὸν Βίλλυ Φρίτς, τὸν Φραῖλιχ καὶ τὴν Εἰρήνη φὸν Μέγιεντορφ.

Η «ΑΠΟΓΝΩΣΙΣ» ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Ἡ Γερμανὶς χορεύτρια Ἐλίζα Κράμερ, τοῦ «Ρατσχάουζ» τοῦ Βερολίνου, δοκιμάζει ἐμπρὸς στὰ ἐρείπια τῆς Κολωνίας ἕνα καινούρνιο χορό ποὺ τὸν ἔχει ὀνομάσει «Ἀπόγνωσις» καὶ ποὺ σκοπεύει νὰ τὸν παρουσιάση στὴ Σάντα Μόνικα τῆς Καλιφορνίας.

Τὶς ἀναμνήσεις αὐτὲς μοῦ ἔφερε στὸ νοῦ μιὰ ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὸ Βερολῖνο ποὺ διάβασα πρὶν λίγες μέρες σὲ μιὰ παρισινὴ ἐφημερίδα. Ὁ Γάλλος συνάδελφος ἔγραφε ὅτι «καταβάλλεται προσπάθεια νὰ ἀνασυγκροτηθῆ ἡ γερμανικὴ κινηματογραφικὴ βιομηχανία». Καὶ ὅτι «γυρίσθηκαν ἤδη μερικὲς ταινίες, ἀλλὰ μὲ πολὺ φτωχικὰ μέσα καὶ μὲ νέους ἀστέρες». Γιατὶ ὅμως μὲ νέους ἀστέρες; «Διότι —λέγει ὁ ἐρευνήσας σχετικὰ δημοσιογράφος — τὰ παληὰ εἴδωλα τῆς γερμανικῆς ὀθόνης ἢ σκοτώθηκαν στοὺς βομβαρδισμοὺς τῆς Γερμανίας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, ἢ παντρεύτηκαν βιαστικὰ κι' ἀποτραβήχθηκαν στὰ χωριά, ὅπου ζοῦν καλλιεργῶντας λαχανικά, ἢ βρίσκονται σὲ στρατόπεδα ἀποναζιστικοποιήσεως. Μερικοὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ μαύρη ἀγορὰ στὸ Βερολῖνο. Ἄλλοι χορεύουν καὶ τραγουδοῦν σὲ λαϊκὰ κέντρα, γιὰ ἕνα πιάτο φαγητό...»

Σὶκ τράνσιτ γκλόρια κ.τ.λ....

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἐκδικήθηκαν γιὰ τοὺς γυιούς των

Γιατί... εἶχαν ἀτυχήσει στὸν ἔρωτα

Μιὰ ἀληθινὴ ἱλαροτραγωδία ξετυλίχθηκε τελευταῖα στὴ Γλασκώβη τῆς Σκωτίας.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, εἶχεν ἐκλεγῆ ἐκεῖ «βασίλισσα τῆς καλλονῆς» μιὰ χαριτωμένη νέα, ἡλικίας 22 ἐτῶν, ὀνόματι Ἀγνὴ Μόνεϋ. Ἡ φωτογραφία της δημοσιεύθηκε ἀμέσως στὶς τοπικὲς ἐφημερίδες.

Δυὸ στρατιῶτες ἀπὸ τὴ Γλασκώβη ὁ Ἄλφρεντ Ντένιμ καὶ ὁ Ἄλεκ Μποῦσκι, ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὶς Ἰνδίες ἐνθουσιάστηκαν τόσο ἀπὸ τὴ φωτογραφία τῆς νέας, ποὺ τῆς ἔγραψαν ἀμέσως, ὁ καθένας χωριστά, γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσουν τὸ θαυμασμό τους.

Ἡ Ἀγνὴ Μόνεϋ ἀπάντησε καὶ στοὺς δύο.

Καὶ τὰ πράγματα πῆραν τὸ συνηθισμένο δρόμο. Ὁ Ἄλεκ Μποῦσικ καὶ ὁ Ἄλφρεντ Ντένιμ, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ—τρία γράμματα, ἄρχισαν νὰ τῆς μιλοῦν γιὰ αἰσθήματα καὶ ἀγάπη.

Ἡ Ἀγνὴ Μόνεϋ ἀπαντοῦσε στὸν ἴδιο τόνο καὶ στοὺς δυό.

Τελευταῖα ὁ Ἄλεκ Μποῦσικ καὶ ὁ Ἄλφρεντ Ντένιμ ἀπολύθηκαν ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ ξαναγύρισαν στὴν Ἀγγλία, μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν ὄμορφη Ἀγνή. Μιὰ τυχαία σύμπτωσις μέσα στὸ βαπόρι, ποὺ τοὺς ἔφερνε στὴν πατρίδα των, τοὺς ἔκαμε νὰ καταλάβουν πὼς ἀγαποῦσαν καὶ οἱ δυὸ τὴν ἴδια γυναῖκα. Σὰν τζέντλεμαν ποὺ ἦσαν, ὅμως ἀποφάσισαν νὰ παρουσιασθοῦν στὴ νέα καὶ νὰ τὴν παρακαλέσουν νὰ διαλέξη.

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν στὴ Γλασκώβη, ἔμαθαν πὼς ἡ Ἀγνή, τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ ἀλληλογραφοῦσε μαζί τους, εἶχε συνδεθῆ μὲ δυὸ Ἀμερικανοὺς κι' εἶχε τώρα ἀρραβωνιαστῆ μ' ἕναν τρίτο.

Οἱ δυὸ νέοι ἔπεσαν σὲ βαθειὰ λύπη. Κι' ὅπως ἦταν φυσικό, ἐκμυστηρεύθηκαν τὸν πόνο τους—σὲ ποιὸν ἄλλον;—στὶς μητέρες τους.

Ἡ κ. Μποῦσικ καὶ ἡ κ. Ντένιμ ἀποφάσισαν τότε νὰ συνεργασθοῦν γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὰ παιδιά τους. Παραμόνευσαν, λοιπόν, τὴν Ἀγνή, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ κουρεῖο της καὶ ρίχθηκαν πάνω της σὰν λέαινες. Μέσα σὲ λίγα λεπτά, τῆς εἶχαν κάμει κομμάτια τὰ ροῦχα της, τῆς ξερρίζωσαν τὰ μαλλιά της καὶ τῆς ἔπρηξαν μὲ τὶς γροθιές τους τὸ ἕνα μάτι.

Ὁ δικαστὴς τῆς Γλασκώβης καταδίκασε τὶς δύο μητέρες σὲ φυλάκισι καὶ πρόστιμο, μ' ὅλο ποὺ ἀναγνώρισε πὼς ὑπάρχουν ἐλαφρυντικὰ στὴν περίπτωσί τους. «Ἡ ποινὴ ποὺ σᾶς ἐπιβάλλω, τοὺς εἶπε, ἔχει συμβολικὸ χαρακτῆρα. Γιατὶ θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο ν' ἀποχτήσουν οἱ μητέρες τὴ συνήθεια νὰ ἐκδικοῦνται γιὰ τοὺς γυιούς τους, ποὺ ἀτυχοῦν στὸν ἔρωτα»

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ

ΤΟΥ κ. Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ

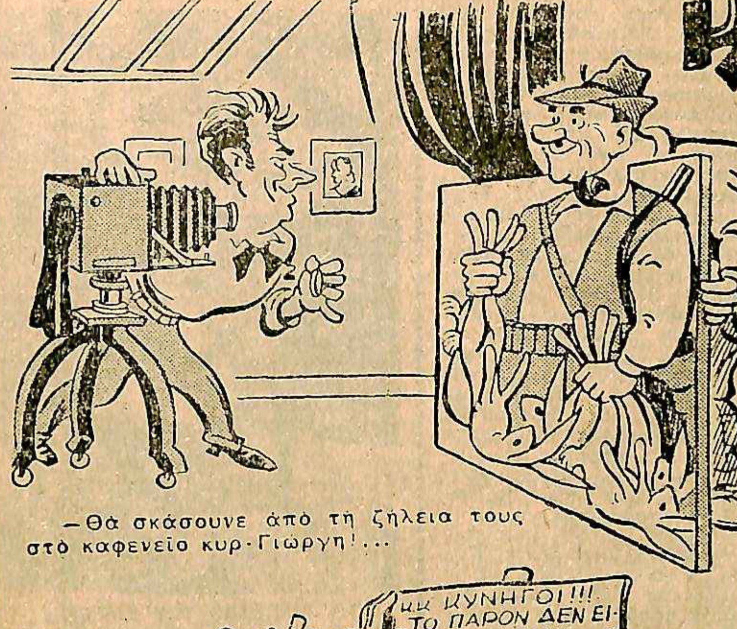

—Θὰ σκάσουνε ἀπὸ τὴ ζήλεια τους στὸ καφενεῖο κυρ-Γιώργη!...

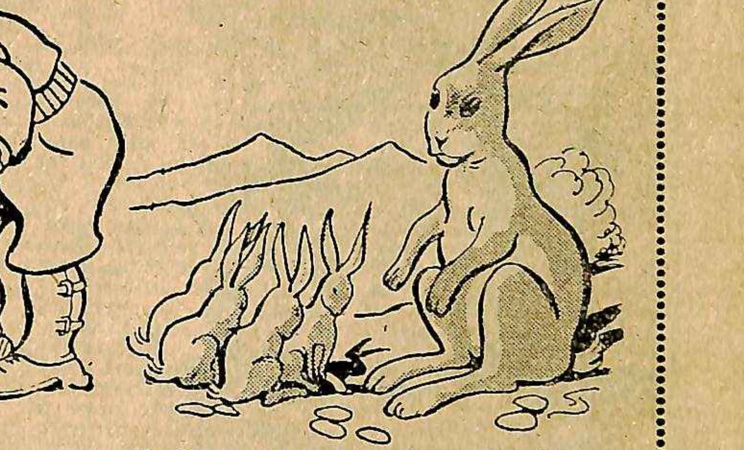

—Κι ὅταν σᾶς ντουφεκᾶνε, μὴ φοβόσαστε! Νὰ προσέχετε μόνο τίς... ἀδέσποτες!

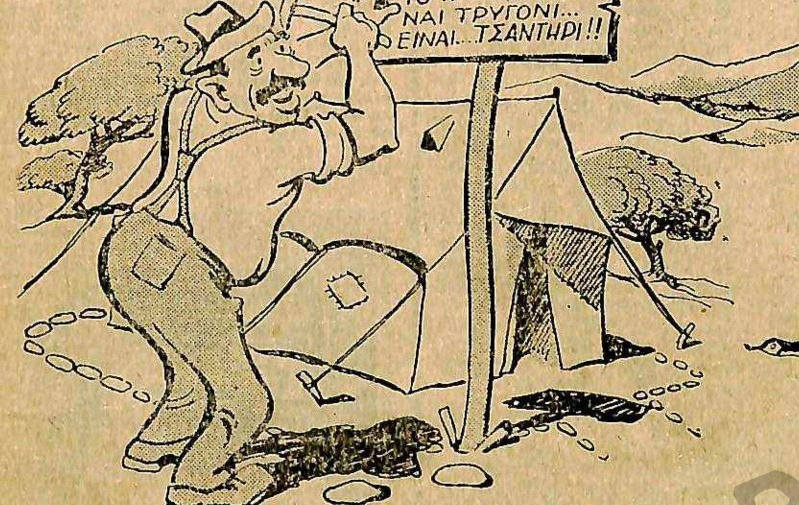

κκ ΚΥΝΗΓΟΙ!!! ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΡΥΓΟΝΙ... ΕΙΝΑΙ... ΤΣΑΝΤΗΡΙ!!

«Ὅποιος φυλάει τὰ ροῦχα του ἔχει τὰ μισά!»

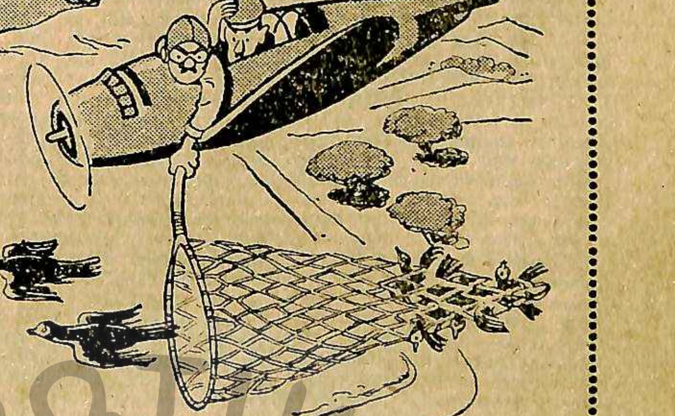

—Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ! Ξοδεύεις κάτι παραπάνω, ἀλλά... ἀποφεύγεις τὰ αἵματα!...

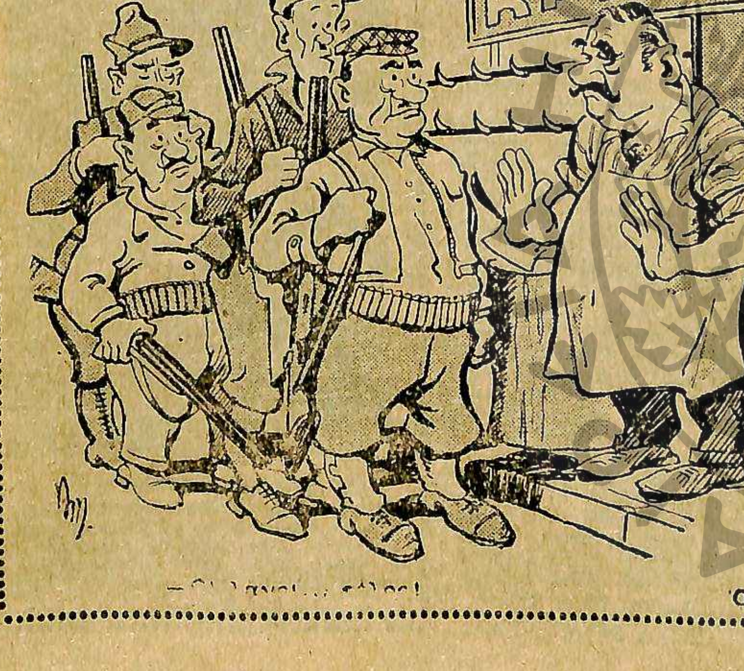

—Οἱ λαγοί... τέλος!

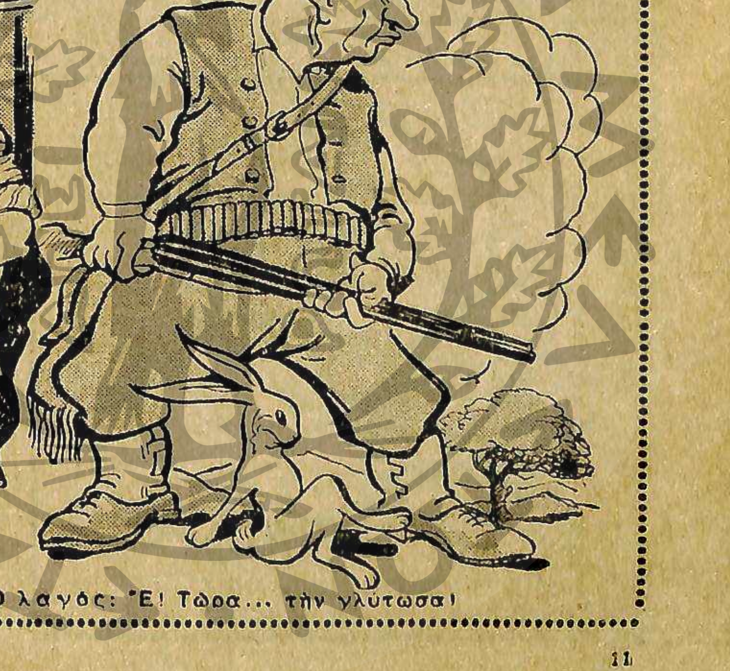

Ὁ λαγός: Ἔ! Τώρα... τὴν γλύτωσα!

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ ἁρμονικὸ ΝΤΥΣΙΜΟ

Ὁμιλεῖ ἡ περίφημη σχεδιάστρια φορεμάτων Ἔλσα Σκιαπαρέλλι

Πρὶν μιὰ γυναῖκα προβῆ σὲ ἀγορὲς γιὰ ν' ἀνανεώση τὴ γκαρνταρόμπα της, πρέπει νὰ σκεφθῆ προσεκτικά. Γιὰ τὴ Γαλλίδα ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶνε πάντοτε μιὰ πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσι ποὺ θὰ τὴ μελετήση καὶ θὰ τὴ σκεφθῆ ἐπὶ ἀρκετὸ καιρό.

Ἡ Γαλλίδα ποὺ θεωρεῖται, καὶ δικαίως, ἡ πιὸ κομψὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου θὰ σκεφθῆ ψύχραιμα καὶ μὲ προοπτικὴ ὁλόκληρου τοῦ χρόνου, τί τῆς χρειάζεται ὥστε νὰ εἶνε σίγουρη ὅτι κάθε ἀντικείμενο ποὺ θ' ἀγοράση, θὰ τὴν ἐξυπηρετήση τελείως.

Ὅταν λοιπὸν θὰ βγῆ γιὰ ψώνια, θὰ συνοδεύεται συνήθως ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ θὰ συζητήση γιὰ κάθε τι καὶ θὰ τοῦ ζητήση τὸ γοῦστο του.

Ἂν μιὰ γυναῖκα δὲν τὸ θέλει αὐτὸ ἢ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν συνοδεύση ὁ ἄνδρας της, δὲν πρέπει μὲ κανένα λόγο νὰ πάρη μαζί της μιὰ φίλη της, οὔτε καὶ αὐτὴ τὴν ἀδελφή της. Γιατὶ ὑπάρχει πάντοτε μιὰ ἐνδόμυχη ζηλοτυπία, ἀκόμα καὶ στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν τὸν καλύτερο χαρακτῆρα, ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ στενὲς συγγενεῖς μας. Δὲν πρόκειται πάντοτε ἴσως γιὰ ζήλεια ἀλλὰ γιὰ ἕνα πνεῦμα ἀνταγωνισμοῦ, ποὺ κάνει τὶς γυναῖκες, ἄθελά τους, νὰ μὴν εἶνε ἀπόλυτα εἰλικρινεῖς ὅταν θὰ δώσουν τὴ γνώμη τους ἢ θὰ διαλέξουν κάτι, γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς ἄλλης γυναίκας.

Ὅταν λ. χ. ἀμφιβάλλετε, ἂν κάποιο χρῶμα σᾶς πηγαίνη καὶ ζητήσετε τὴ γνώμη μιᾶς φίλης σας, 99% θὰ σᾶς ἀπαντήση:

—Εἶσαι θαῦμα, σοῦ πάει τρέλλα!

Ἂν πάλι φορᾶτε κάτι ποὺ πραγματικὰ εἶνε ὡραῖο καὶ σᾶς πάει, ἡ πιθανώτερη ἀπάντησι στὴν ἐρώτησί σας θὰ εἶνε:

— Εἶνε ὡραῖο, ἀλλὰ σὰν νὰ μὴ σοῦ πάη πολύ... Μ' ἀρέσει, ἀλλὰ...

Ἔτσι, ἡ φίλη σας, ποὺ βγήκατε γιὰ νὰ ψωνίσετε μαζὶ καὶ νὰ σᾶς βοηθήση, μπορεῖ νὰ σᾶς κάνη κακό, χωρὶς οὔτε καὶ ἡ ἴδια νὰ συναισθάνεται τί κάνει.

Ὑπάρχει ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο: Ἀγοράζετε κάτι, ποὺ δὲν ταιριάζει ἀπόλυτα στὸν τύπο σας, πιστεύετε ὅμως ὅτι σᾶς πηγαίνει πολὺ ὡραῖα καὶ ὅτι πετύχατε στὴν ἀγορά σας. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ νὰ εἶσθε βέβαιες ὅτι θὰ κάνετε καλὴ ἐντύπωσι. Ἡ αὐτοπεποίθησίς σας θὰ σᾶς κάνη νὰ φαίνεσθε πολὺ καλύτερες παρὰ ἂν ἔχετε ἀγοράσει κάτι ποὺ σᾶς ταιριάζει μὲν ἀπόλυτα ἀλλὰ ποὺ χάρις στὴν καλὴ(;) πάντοτε φίλη, χάσατε τὸ κέφι καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί σας καὶ τὸ φορᾶτε μὲ δισταγμό.

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ πολλὲς φορὲς ἔχω κάμει στὸν ἑαυτό μου τὸ ἐρώτημα ἂν μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ ντύνεται γιὰ ν' ἀρέση στὶς ἄλλες γυναῖκες ἢ γιὰ ν' ἀρέση στοὺς ἄνδρες. Ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ντύνεται, γιὰ νὰ ἀρέση στὸν ἑαυτό της, ὁπότε ὑποσυνείδητα διαλέγει ὅ,τι θ' ἀρέση καὶ στοὺς ἄνδρες. Ὅταν θὰ εἶνε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί της, θὰ εἶνε ὅλο αὐτοπεποίθησι καὶ χαρά θὰ ἔχη δηλαδὴ τὰ καλύτερα ὅπλα γιὰ νὰ κατακτήση ὅλο τὸν κόσμο.

Τὸ γεγονὸς εἶνε πάντως ὅτι οἱ γυναῖκες διαλέγουν συνήθως τὰ φορέματά τους, ἔτσι ὥστε νὰ προκαλοῦν τὸ θαυμασμὸ τῶν ἄλλων γυναικῶν. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄνδρες προτιμοῦν τὴ γυναῖκα ντυμένη ἁπλά, ἐκείνη ἀπὸ πνεῦμα συναγωνισμοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς ἐπιδείξεως στὶς ἄλλες γυναῖκες, φορεῖ καπέλλα μὲ τὰ πιὸ παράξενα σχήματα, ἢ κοσμήματα καὶ φορέματα μᾶλλον χτυπητὰ καὶ πολυστολισμένα.

Εἶνε ἀρκετὰ γνωστὴ ἡ ἐργασία μου ὡς σχεδιαστρίας φορεμάτων. Εἶνε ἀκόμα γνωστὸ τὸ ὅτι ἐπιμένω πάντοτε στὴν ἁπλότητα τῆς γραμμῆς καὶ ὅτι ὑποδεικνύω συνεχῶς τὸ μαῦρο ὡς τὸ μοναδικὸ χρῶμα. Ὁ λόγος εἶνε ὁ ἑξῆς:

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ χρώματος ποὺ ταιριάζει σὲ κάθε γυναῖκα εἶνε πολὺ δύσκολη. Συμβαίνει νὰ ἔχω μεγάλη ἀντίληψι καὶ μνήμη τῶν χρωμάτων. Πολὺ λίγες ὅμως γυναῖκες ἔχουν τὸ ἴδιο χάρισμα. Ἔτσι, συχνὰ ὅταν ἀγοράζουν τὰ διάφορα ἐξαρτήματα τῆς τουαλέττας τους, δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν ποιά εἶνε τὰ χρώματα ἐκεῖνα ποὺ ταιριάζουν μεταξύ τους.

Μὲ τὸ μαῦρο ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ γίνη λάθος. Κάθε γυναῖκα θὰ εἶνε πολὺ καλύτερη μ' ἕνα μαῦρο φόρεμα παρὰ μὲ φόρεμα χρώματος ποὺ δὲν ταιριάζει μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος της ἢ τῶν μαλλιῶν της.

Δυὸ εἶνε οἱ τύποι τῶν γυναικῶν ποὺ πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὸ μαῦρο χρῶμα. Οἱ πολὺ ἀδύνατες καὶ οἱ ἡλικιωμένες. Οἱ πρῶτες πρέπει νὰ προτιμοῦν τὸ καφὲ σκοῦρο ἢ τὸ μπλὲ μαρὲν ποὺ θὰ κρύψη κάπως τὴν ἀδυναμία τους. Ἐπίσης τὰ ἄσπρα ἢ γκρίζα μαλλιὰ καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπο ἔρχονται σὲ δυσάρεστη ἀντίθεσι μὲ τὸ μαῦρο χρῶμα. Οἱ ἡλικιωμένες πρέπει νὰ διαλέγουν λοιπὸν χρώματα ἀνοιχτὰ — ὅπως τὰ διάφορα παστὲλ ἢ τὸ γκρίζο.

Ὁ πιὸ σοβαρὸς ὅμως λόγος γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ μαύρου εἶνε ἡ πρακτικότης του. Ἂν θὰ ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ ἔχω μόνο 1—2 φορέματα, θ' ἀγόραζα ἕνα μαῦρο ταγιὲρ καὶ ἕνα ἁπλὸ μαῦρο φορεματάκι. Κι' ἡ ἐπιτυχία μου θὰ ἦταν σίγουρη.

Τὸ μαῦρο φόρεμα μπορεῖτε νὰ τὸ συμπληρώσετε πάντοτε μὲ ἕνα ὡραῖο καπελλάκι ποὺ θ' ἀλλάζη τελείως τὴ σιλουέττα σας. Προσθέτοντας κάθε φορὰ μιὰ χρωματιστὴ ζώνη, μιὰ τσάντα ἢ μιὰ σάρπα, μπορεῖτε ν' ἀνανεώνετε συνεχῶς τὴν ἐμφάνισί σας.

Μὲ τὸ μαῦρο ταγιὲρ πάλι θὰ φορέσετε χρωματιστὲς μπλοῦζες ἢ μπλοῦζες τουαλέττας λευκές.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἂν τὸ μαῦρο χρῶμα τονίζη την ἀδυναμία στὶς ἀδύνατες, στὶς παχειὲς εἶνε ἀντιθέτως πολὺ εὐεργετικὸ γιατὶ τοὺς λεπταίνει πολὺ τὴ σιλουέττα.

Τὸ ζήτημα τοῦ τί πρέπει νὰ φορέση καὶ τί ν' ἀποφύγη μιὰ γυναῖκα εἶνε πολὺ λεπτό. Μιὰ γυναῖκα χωρὶς προσωπικὸ γοῦστο μπορεῖ ἴσως νὰ ἔχη ἁπλῆ καὶ περιποιημένη ἐμφάνισι. Ἀπελπισία ὅμως μὲ πιάνει ὅταν σκέπτωμαι τὴ γυναῖκα ποὺ ἔχει κακὸ γοῦστο καὶ πού, ἀπὸ ἐγωϊσμό, δὲν δέχεται ποτὲ τὴ συμβουλὴ ἑνὸς εἰδικοῦ. Αὐτὴ ὅ,τι καὶ ἂν φορέση, θἆναι φρικτή.

ΕΛΣΑ ΣΚΙΑΠΑΡΕΛΛΙ

Ο ΠΙΩΜΕΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

– Στραβομάρα!... Γιατί δὲν κυττάζεις μπροστά σου;

ΤΟ «ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

Μιὰ γνωστὴ μοδίστα τοῦ Λονδίνου ἐλάνσαρε ἐσχάτως ἕνα νέο γυναικεῖο καπέλλο μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἀρραβώνων τῆς πριγκηπίσσης Ἐλισσάβετ καὶ τοῦ ὑποπλοιάρχου Φιλίππου Μαουντμπάτεν, τὸ ὠνόμασε δὲ «καπέλλο τοῦ ἔρωτος»! Ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα μας, τὸ καπέλλο αὐτὸ ἔχει μέσα σὲ δυὸ κεντητὲς καρδιὲς τὶς φωτογραφίες τῆς Ἐλισσάβετ καὶ τοῦ Φιλίππου.

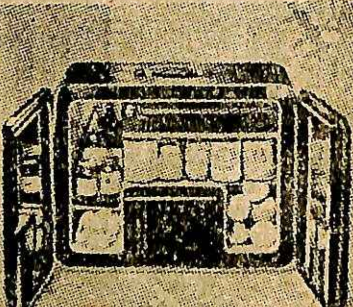

ΦΟΡΗΤΟ ΨΥΓΕΙΟ

Τὸ φορητὸ αὐτὸ ψυγεῖο ζυγίζει 25 κιλὰ κι' ἔχει χωρητικότητα 6 ἑκατοστῶν τοῦ κυβ. μέτρου. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀλουμίνιο καὶ ἀπομονωτικὸ ὑλικό, κοστίζει δὲ 130 δολλάρια.

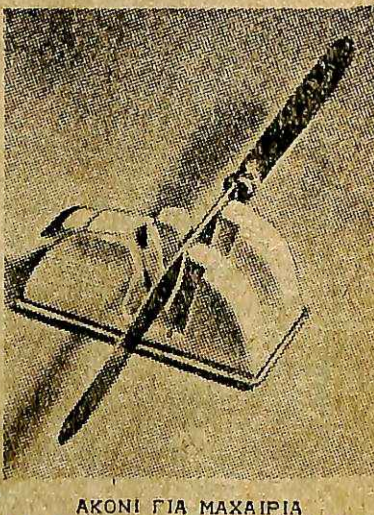

ΑΚΟΝΙ ΓΙΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

Στὸ ἀκόνι αὐτὸ νέου εἴδους ἀμερικανικῆ ἐφεύρεσι, ἡ πέτρα ἔχει σχῆμα V κι' ἕνα ἐλατήριο τὴν κρατεῖ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ μαχαίρι, τὸ ὁποῖο κινεῖται ἐμπρὸς-πίσω σὰν νὰ κόβη ψωμί.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ τοῦ Κορυδαλοῦ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ τσοῦρμο τῆς ἐκδρομικῆς Κοινότητος — ἡ πλειοψηφία πάντα κάνει ὅ,τι θέλει — πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ περάσουμε τὴν ἡμέρα μας ἐκεῖ ποὺ καμαρώνει καὶ δέν... λαλεῖ ὁ Κορυδαλός.

Ἔχει μόνο τὸ ὄνομα, αὐτὸ τὸ ὡραῖο βουνὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ὑπαίθρου, ἔχει, ὅμως, καὶ τὴ χάρι τῆς Ἀττικῆς ὀμορφιᾶς ποὺ ὕμνησεν ὁ Παλαμᾶς μὲ τὸν ὡραῖο στίχο του:

«Ρουμπίνια ἐδῶ, μαλάματα
μαργαριτάρια, ἀσήμια,
μοιράζει ἡ θεία σου γύμνια,
τρισεύγενη Ἀττική!»

Ἐδῶ, πάνω, λοιπόν, κυρίες καὶ κύριοι, λατρεύεται τὸ ἑλληνικὸ φῶς, τὸ ἑλληνικὸ χρῶμα ἡ ἑλληνικὴ γραμμὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἁρμονία. Αἰχμάλωτος τῆς πλειοψηφίας καὶ ὁ «κοινοβουλευτικὸς» πρόεδρός μας, δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό, νὰ πάρουμε, πρωῒ-πρωΐ, ἀπ' τὸ Βοτανικό, τὴν Ἱερὰ Ὁδό, μὲ τὶς ψηλὲς καὶ ὡραῖες λεῦκες, νὰ προσπεράσουμε τὶς παρυφὲς τοῦ παληοῦ καὶ θρυλικοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ἐλαιῶνα ὅπου μερικοὶ γέρικοι κορμοὶ τῆς «Ἱερᾶς Ἐλαίας» θυμίζουν ἀκόμη τὶς λιτανεῖες καὶ τ' ἁγιάσματα τῶν ἀρχαίων Παναθηναίων.

★

Εἴχαμε προσπεράσει τὸ τρελλοκομεῖο ὅταν μιὰ κοπέλλα τῆς παρέας θυμήθηκε ἀπ' τὴ μάνα της καὶ μᾶς διηγήθηκε τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ρώμου Φιλύρα ποὺ πῆγε, τὴν πρώτη φορά, «ἐθελοντὴς» στὸ ἵδρυμα καὶ παρουσιάστηκε μόνος του στὸν διευθυντὴ γιὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τὸν δεχτῆ ὡς τρόφιμο ἀσθενῆ, στὰ 1918. Εἶχε παραγίνει, τότε, ἡ ἐσωτερικὴ φαγωμάρα καὶ ὁ ρωμαντικὸς ποιητὴς τῶν «Ρόδων στὸν ἀφρὸ» καὶ τῶν «Γυρισμῶν», συχάθηκε τόσο πολὺ τὴν κατάστασι, ὥστε ἔκρινε ὅτι μόνο ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ τήν... ἡσυχία του.

Ὁ τότε διευθυντὴς ποὺ τὸν ἤξερε, καὶ τὸν διάβαζε μὲ ἀγάπη, ἀπόρησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀσφαλῶς θ' ἀστειεύεστε, κύριε Φιλύρα!

— Ὄχι, δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Φιλύρας. Προτιμῶ νὰ ἔρθω μόνος μου, παρὰ νὰ μὲ φέρουν σὰν τὸν Βιζυηνό, ποὺ τὸν κουβαλῆσαν, καροτσάδα τρεῖς παλληκαράδες φίλοι του!

— Ἔ... πῶς θὰ σᾶς φέρουν; ρώτησε ὁ διευθυντής.

— Καὶ βέβαια σηκωτὸ θὰ μὲ φέρουν. Γιατὶ μ' αὐτὰ ποὺ γίνονται στὴν πολιτεία, καλύτερα νὰ ἔρχωνται ἐδῶ, ποδαρόδρομο οἱ γνωστικοί, μόνοι τους πρὶν τοὺς στρίψη!

Ἔτσι, μπῆκε καὶ βγῆκε κάμποσες φορὲς «ἐθελοντὴς» στὸ Δρομοκαΐτειο ὁ Φιλύρας «ποιητικὴ ἀδεία» στὸ διάστημα τοῦ παληοῦ διχασμοῦ. Ἔζησε, ἐκεῖ, πολὺν καιρὸ μὲ τοὺς γιατρούς, τοὺς νοσοκόμους καὶ τοὺς τρελλούς, (πότε γνωστικὸς καὶ πότε ἄρρωστος), ἀλλ' ἔγραψε, τότε, τὴ «Θυσίας» καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους στίχους του καὶ δὲν ξεχάστηκε ἡ ἐποχή του, στὸ ἵδρυμα, ὅπου ὑπῆρξε, στὶς καλές του ὧρες, ἀληθινὴ ψυχαγωγία θεραπευομένων καὶ θεραπόντων.

★

Ἀπ' τὴν Ἁγία-Βαρβάρα ὁ δρόμος σιγὰ-σιγά, γίνεται μέσα στὰ πεῦκα, ἀνηφορικὸς καὶ ἀνώμαλος. Ἡ πλαγιὰ χωνεύει ἀπότομα κι' ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς Κάτω Κουτρούλας (300 μ.) ἄρχισε τὸ σκαρφάλωμα στὰ βράχια, μέσα στοὺς θάμνους καὶ στὰ θυμάρια. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, σὲ τρία τέταρτα περίπου, φτάσαμε στὴν πιὸ ψηλὴ κορφὴ τοῦ Κορυδαλοῦ, ὅπου τὸ φθινοπωρινὸ ἀεράκι ἦταν ἐξαιρετικὰ δροσερό.

Ἀγναντεύοντας τὸν Ἀθηναϊκὸ κάμπο, ποὺ ξεδιπλώνεται βορειοανατολικά, ἀνάμεσα στὴν Πάρνηθα καὶ στὴν Πεντέλη καὶ τὰ γραφικὰ ἀκρογιάλια τῆς Ἀττικῆς, ξεκουραστήκαμε, κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα, στὸ ὕψωμα ποὺ ὑπερήφανα καμαρώνει πάνω ἀπὸ στεριὲς καὶ θάλασσες. Τετρακόσια μέτρα περίπου πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, μὲ θέα πανοραματικὴ καὶ ἐλεύθερη, ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ Κορυδαλοῦ, θαρρεῖς πὼς ἀκοῦς τοῦ κορυδαλοῦ τὸ δροσερὸ τραγοῦδι στὸν αἰθέρα. Ἀλλὰ γιατί τ' ὄνομα τοῦ Βουνοῦ: Κορυδαλός;

Δὲν προέρχεται, βέβαια, ἀπ' τὶς σιταρήθρες — ἔτσι λένε οἱ κυνηγοὶ τοὺς κορυδαλούς, ποὺ προτιμοῦν τ' ἁλώνια καὶ τ' ἀμπέλια — ποὺ μᾶς ἔρχονται τὸν Φλεβάρη καὶ τὰ περάσματά τους ἀπ' τὴν Εὐρώπη πρὸς τὴν Ἀφρική, γίνονται τὸ φθινόπωρο, τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶνε κρεατωμένες καὶ παχειές. Ὑπῆρχε στοὺς ἀρχαιοελληνικοὺς χρόνους Δῆμος Κορυδαλλέων ποὺ τοποθετεῖται ἀκριβῶς, ἀπ' τοὺς ἀρχαιολόγους στὸ τελευταῖο ἀνατολικὸ ἄκρον τοῦ ἀττικοῦ Βουνοῦ Αἰγάλεω καὶ ὀνομάστηκε, στὰ νεώτερα χρόνια καὶ «Βουνὸ τοῦ Δαφνιοῦ».

Ἀλλὰ στὸ ἴδιο Βουνὸ τοποθετεῖται καὶ τὸ λημέρι τοῦ φοβεροῦ κακούργου τῶν ἀρχαιοελληνικῶν χρόνων Προκρούστη ἢ Δαμάστη ποὺ ἡ ἀγριότητά του ξεσποῦσε στοὺς δυστυχισμένους ὁδοιπόρους ποὺ περνοῦσαν ἀπ' τὴν Ἐλευσῖνα πρὸς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀντιθέτως. Παραμονεύοντας αὐτὸς σὲ διάφορα διάμεσα σημεῖα, τοὺς ἔπιανε, τοὺς λήστευε καὶ ὕστερα τοὺς ὑπέβαλλε σὲ μαρτυρικὸ θάνατο: Εἶχε ἕνα κρεββάτι καὶ πάνω σ' αὐτὸ ξάπλωνε τὰ θύματά του. Ἂν τὰ ἄκρα τους ἦσαν μεγαλύτερα, τἄκοβε. Ἂν ἦσαν μικρότερα τὰ τέντωνε καὶ τ' ἄνοιγε μὲ τοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ τὰ προσαρμόσουν καθὼς ἔλεγαν, στὸ κρεββάτι. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, τὰ θύματα ὑπέκυπταν στὸν μαρτυρικὸ θάνατο.

Τοὺς δυστυχισμένους, ὅμως, διαβάτες ἀπάλλαξε, τότε, ἀπ' τὴν δολοφονικὴ μάστιγα τοῦ Προκρούστη, ὁ Θησεύς, ὁ σπουδαιότερος, μετὰ τὸν Ἡρακλῆ, ἥρως τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τελευταῖος Βασιλῆας τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Τρύπωσε, καρτέρι, στὸν Κορυδαλὸ καὶ τὸν ἔπιασε κοντὰ στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, ὅπου περιτριγύριζε, γιατ' εἶχε μεθύσει ἀπ' τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του, ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορὲς μὲ τοὺς κακούργους ποὺ παραφρονοῦν μετὰ τὸ ἔγκλημα.

Τὸν πλήρωσε, λοιπόν, μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα: Τὸν ἀνάγκασε νὰ ξαπλωθῆ στὸ ἴδιο μαρτυρικὸ κρεββάτι καὶ τοῦ εἶπε ὅτι γιὰ νὰ μὴν παραπονιέται, θὰ τοῦ πάρη τὰ ἴδια μέτρα τῶν ἄκρων του, ὅπως τὰ πῆρε κι' αὐτὸς στὰ θύματά του.

Ἔτσι ξεροντώθηκε τὸ τέρας τοῦ Κορυδαλοῦ καὶ ἡσύχασε, τότε, κι' ὁ κόσμος ποὺ περνοῦσε μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια, ἀπ' τὴν περιφέρεια αὐτή.

Κατὰ τὸ σούρουπο, καθὼς κατεβαίναμε ξεκούραστοι κι' ἀνάλαφροι, ποτισμένοι ὀξυγόνο, τὴν κατηφοριά, ἄναβαν τὰ φῶτα τῆς πολιτείας καὶ γέμιζαν σιγὰ-σιγὰ κάτω τὴν ἀπέραντη ἔκτασι τῆς πόλεως καὶ τῶν συνοικισμῶν της, ἀπ' τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λεκανοπεδίου. Μὲ τὶς εὔθυμες κουβεντοῦλες στὸ δρόμο, ξαναμπήκαμε, ἔτσι, στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου, χωρὶς καὶ νὰ καταλάβουμε πῶς πέρασε ἡ ὥρα τοῦ γυρισμοῦ, ἀπ' τὸ ψήλωμα τοῦ Κορυδαλοῦ

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

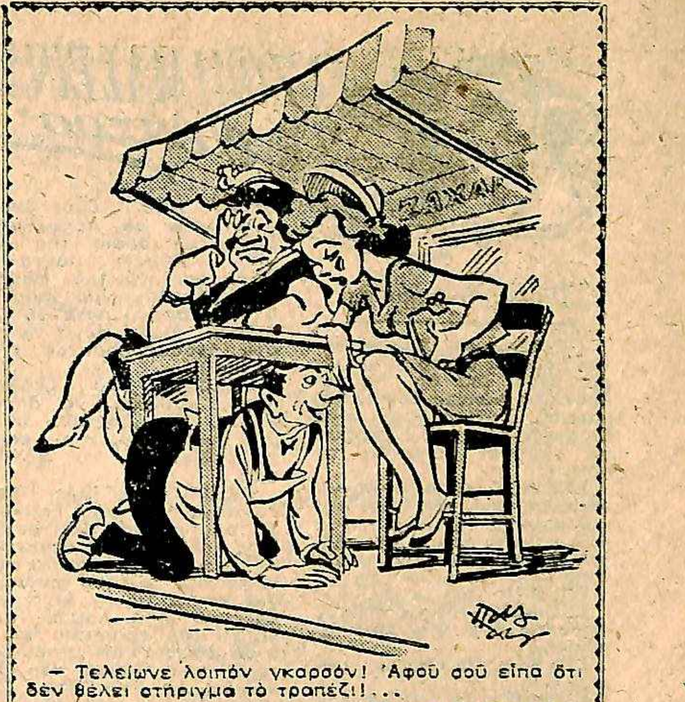

— Τελείωνε λοιπὸν γκαρσόν! Ἀφοῦ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν θέλει στήριγμα τὸ τραπέζι!...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Τεχνητὴ βροχὴ

Πειράματα παντοειδῆ αὐτὴ τὴν ἐποχή:
στὴν Αὐστραλία, κάνανε καὶ τεχνητὴ βροχὴ
Κι' ἐνῶ λοιπὸν ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν καλὴ κι' αἰθρία
αἴφνης ἀρχίζει μιὰ βροχὴ καὶ μπόρα ὀλέθρια!...

★

Πολὺ ὡραῖο σύστημα μεγάλη εὐκολία
νὰ ἔχωμε καὶ τὶς βροχὲς ἐπί.. παραγγελία
μόνο, ποὺ θὰ μαλώνωμε—τὸ πρᾶγμα ἐδῶ θὰ μπλέξη—
ἄλλος θὰ θέλη μιὰ βροχή.. καὶ ἄλλος νὰ μὴ βρέξη!

★

Ἐλπίζομε πὼς θὰ βρεθῆ κι' αὐτὸ τὸ γιατρικὸ
μ' ἕνα καινούργιο σύστημα ἐπιστημονικό...
θὰ κανονίζεται ἡ βροχὴ – μακρυὰ ἀπ' ἀδικίες –
νὰ πέφτη κατὰ βούλησιν καί... κατὰ συνοικίες!...

Σεπτέμβριος

Περνᾶμε τὸν Σεπτέμβριον, ὅπως συνήθως ἄστατον
καὶ μᾶλλον ἀκατάστατον...
Εἶν' ἕνας μῆνας πονηρὸς ποὺ ἀταξίες ἔχει
κάνει νὰ βρέξη δηλαδὴ καὶ ὕστερα!.. δὲν βρέχει
μᾶς συννεφιάζει ξαφνικά, μᾶς λυώνει στὴ λιακάδα,
κι' ἀπὸ τὴ ζέστη ἀπότομα τὸ ρίχνει στὴ φρεσκάδα.

★

Εἶν' ἕνας μῆνας ἄστατος, κακοῦργος, πονηρὸς
ἰδιοκτήτης πείσματος καὶ ἀνταρσίας πλεῖστης
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ εἶνε ἁπλῶς καιρὸς
ἄστατος κι' ἀκατάληπτος σάν... γυναικεῖα πίστις!

Ὁ κουμπάρος

Μιὰ μικρὴ χωριατοπούλα εἰς τὰ Τρίκκαλα, θαρρῶ
παντρευόταν τελευταίως, μ' ἕνα γέρο φλογερό,
«Γάμος ἐκ συνοικεσίου» γιατὶ ναὶ μὲν ὁ γαμπρὸς
εἶχε μπόλικους παράδες κι' ἦταν ἄνθρωπος λαμπρός,
ἀλλὰ ὅμως, ἦταν γέρος
πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ χωνεύει, ὅπως ξέρετε ὁ ἔρως!

★

Κι' ἡ μικρὴ χωριατοπούλα ποὖχε πῆ «δὲν θὰ τὸν
(πάρω»
ὅταν εἶδεν εἰς τὸν γάμο, ἕναν ὄμορφο κουμπάρο
τὰ κατάφερε μὲ τρόπο τὸν γαμπρὸ νὰ ἐγκαταλείψη
κι' ἀπ' τὸν γάμο νὰ τὸ στρίψη,
παίρνοντας καὶ τὸν κουμπάρο μὲ κουράγιο καὶ μὲ
(θάρρος...
Μὰ δὲν λέει ἡ ἱστορία
ἂν μετὰ τὴ φασαρία,
ὁ γαμπρὸς ποὺ ἐγκατελείφθη, δὲν ἐγίνηκε κουμ-
(πάρος!

Τὰ ἀπολυτήρια

Δυὸ νεαρὲς μαθήτριες εἰς τὴν Θεσσαλονίκη,
ποὺ εἰς τὶς ἐξετάσεις των δὲν γράψανε σωστὰ
γιὰ ν' ἀποφύγουν τοῦ σπιτιοῦ, καυγᾶ καὶ ρεζιλίκι
δυὸ ἀπολυτήρια σκαρώσανε πλαστά!

★

Εἶχε ἡ γυναῖκα πάντοτε, γιὰ μελημά της πρώτιστον
χείλη πλαστά, χρῶμα πλαστό, μὲ πόθο της μεγάλο.
Τώρα προήχθη ἀρκετὰ νομίζω ἡ πλαστότης των,
φτιάνουν κι' ἀπολυτήρια... ποιὸς ξέρει καὶ τί ἄλλο!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ θέατρο

Ἡ σοφὴ ἀγαπημένη

(᾿Εκεῖνος κι᾿ ᾿Εκείνη συναντιοῦνται ὕστερ᾿ ἀπὸ καιρό. Εἶναι μιὰ ἀπ᾿ τὶς τελευταῖες νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ᾿ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε διάφανη σὰν ἀνοιξιάτικη, τὸ φεγγάρι ὀσημώνει τὰ πάντα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (βαθειὰ συγκινημένος, ἐνῶ τὴν ἔχει ἀγκαλιασμένη σφιχτὰ κοντά του, καὶ τὴν παρασύρει μέσ᾿ στὴ μαγεία τοῦ νυχτερινοῦ τοπείου): Εἶσαι σύ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι ἐγώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντα ἐσύ!.. (Προχωροῦνε γιὰ λίγο ἀμίλητοι).

ΕΚΕΙΝΗ: Φθινόπωρο μύρισε πιά...

ΕΚΕΝΟΣ: Τὸ φθινόπωρο εἶνε μιὰ δεύτερη ἄνοιξι... Τὰ φύλλα παίρνουν ἐκεῖνο τὸ μαλακὸ ρόδινο χρῶμα ποὺ προλογίζει τὸ κίτρινο. Τὸ φεγγάρι μοιράζεται ἀφειδῶς στοὺς νοσταλγοὺς τῆς γῆς. Καὶ τὸ χῶμα εἶνε νωπὸ ἀπ᾿ τὸ πρῶτο ψιλόβροχο, καὶ μυρίζει ἔντονα, μαζὶ μὲ τὸ φρεσκοπλυμένο πεῦκο... —Κι᾿ εἶσαι πάλι ἐσύ, κοντά μου...

ΕΚΕΙΝΗ (διστακτικά): Ἴσως δὲ θἄπρεπε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔπρεπε! Ἤτανε καιρός... Ὁ ὀργανισμός μου σ᾿ εἶχε διψάσει, τὸ ἴδιο ὅπως εἶχε διψάσει γιὰ λίγη βροχὴ τὸ ξεραμένο χῶμα... Ἤτανε καιρὸς πιὰ νὰ ξαναγυρίσης γιὰ λίγο κοντά μου..

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ ποὺ γύρισα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι᾿ ἔκανες πολὺ καλά... (τὴ σφίγγει πιὸ δυνατά): Ἀπόψε μοῦ φαίνεσαι σὰν κάτι καινούργιο, κάτι ποὖχει ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς ἐρωτικῆς ἐκπλήξεως, μαζὶ μὲ ὅλα ὅμως τὰ γλυκὰ δεδομένα τοῦ παρελθόντος ποὺ μᾶς δένει..

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε φορὰ ποὺ μὲ βλέπεις, μοῦ λὲς τὸ ἴδιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι γιατὶ σὲ βλέπω σὲ τόσο σπάνια διαστήματα... Ἐσὺ ἔχεις ἀναπτύξει σὲ τρομαχτικὸ βαθμὸ τὴ σοφία τῆς ψυχῆς. Φεύγεις πάντα!... Ἔρχεσαι γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ χάνεσαι γιὰ καιρό... Δὲν κατάφερα ποτὲ νὰ ξεδιψάσω ἀπὸ σένα γιατὶ μοῦ προσφέρεσαι σὲ σταγόνες!....

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ ξεδιψάσης... Δηλαδή, νὰ βαρεθῆς... Ἡ χειρότερη στιγμὴ ἑνὸς ἀνθρώπου εἶναι τὸ ξεδίψασμα, τὸ χόρτασμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἴσως. Στὸ ξαναλέω: Εἶσαι ἡ πάνσοφη ἀγαπημένη τῶν μεγάλων χρονικῶν ἀποστάσεων. Κι᾿ ἔτσι κατάφερες νὰ μείνῃς πάντα νέα καὶ καινούργια κοντά μου: Εἶσαι τὸ μετέωρο ποὺ λάμπει στιγμιαῖα στὸ στερέωμα᾿ εἶσαι ὁ φωτεινὸς κομήτης ποὺ ἐκτελεῖ τὴν τροχιά του σὲ χρόνια, κι᾿ ἔτσι, ὅταν ξαναγυρίζει μπροστὰ στὰ μάτια μας, ἔχει πάντα τὸ προνόμιο νὰ εἶναι γεγονός!... Εἶσαι ἡ σπάνια ὀμορφιά, ποὺ εἴτε οὐράνιο τόξο λέγεται, εἴτε βροχὴ διαττόντων, εἴτε πολικὸ σέλας, διατηρεῖ πάντα τὸ προνόμιο τῆς ἐμφανίσεώς του σὲ ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα μπροστὰ στὰ κουρασμένα ἀπ᾿ τὶς ὀμορφιὲς τῆς ρουτίνας μάτια τῶν ἀνθρώπων!....

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνω ἄσχημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνεις ἅγια!... Ὅταν πρωτοβλέπουμε τὸν ἥλιο τὴν ἄνοιξι, ὕστερ᾿ ἀπὸ τὶς βαρειὲς χειμωνιάτικες μέρες, μᾶς φαίνεται σὰν ἀσύγκριτη ὀμορφιά σὰν κάτι χωρὶς προηγούμενο, ποὺ ἡ ψυχὴ τὄχει ἀναζητήσει μὲ τόση μανία... Ἅμα περάση ὅμως ἡ πρώτη ἐντύπωσι κι᾿ ὁ ἥλιος σταθεροποιηθῆ μέσ᾿ στὸ ἀνέφελο στερέωμα, γίνεται σιγὰ-σιγά, στὴν ἀρχὴ ρουτίνα, στὸ τέλος μπελᾶς... Ἐμεῖς ποὺ τὸν ἀναζητούσαμε τόσο τὴν ὥρα ποὖλειπε, γινόμαστε ἔξαλλοι μὲ τὴν πιεστικὴ παρουσία του... Ὕστερ᾿ ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, ἀναζητᾶμε μανιωδῶς λίγη συννεφιά, λίγη βροχή, λίγο κρύο... Τὸ χρυσάφι καὶ τὸ γαλάζιο καΐνε τὰ μάτια μας᾿ ζητᾶμε λίγο γκρίζο — ποιὸς θὰ τὸ πίστευε!.... — γιὰ νὰ τὰ ξεκουράσουμε... Κι᾿ ὅταν ἔρθη ἡ πρώτη συννεφιὰ πανηγυρίζουμε σὰν τρελλοί.... Γιατὶ εἶναι προτιμώτερη ἀπὸ τὴ λιακάδα; Ὄχι᾿ ἁπλούστατα, γιατὶ ἡ διαρκὴς λιακάδα μᾶς ἔγινε στενὸς κορσές!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Εἶδες, λοιπόν;....

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶδα. Γι᾿ αὐτὸ στὴ ζωὴ παρακολουθοῦμε πολλὲς φορὲς διάφορα περίεργα πράματα, καὶ σταυροκοπιόμαστε κατάπληκτοι.

ΕΚΕΙΝΗ: Σὰν τί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά᾿ ἕναν ἄντρα ποὺ ἀφίνει μιὰ γυναῖκα ποὖχει ὅλα τὰ προνόμια τῆς ἐσωτερικῆς κι᾿ ἐξωτερικῆς ὀμορφιᾶς, γιὰ νὰ τρέξη πίσω ἀπὸ μιὰν ἄλλη ποὺ δὲν ἔχει ἀπολύτως τίποτα... Δὲν φταίει ὁ ἄνθρωπος᾿ φταίει ἡ διάρκεια, ποὺ κάνει τὴν κοῦκλα ποὖχει στὸ πλευρό του νὰ μοιάζη μ᾿ ἐνοχλητικὴ γελοιογραφία!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι θὰ μ᾿ ἤθελες καὶ μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποτέ! Δηλαδή, ὅσο τώρα περνάει ἡ ὥρα ποὺ σ᾿ ἔχω δίπλα μου, καὶ νοιώθω πὼς σὲ λίγο θὰ σὲ χάσω ποιὸς ξέρει γιὰ πόσο καιρὸ πάλι, νομίζω πὼς ἕνα βάρος ἀφόρητο μοῦ λυώνει τὴν καρδιὰ καὶ πὼς μὲ τὴ φευγάλα σου μὲ ἀπειλεῖ ἄμεσος ὁ κίνδυνος τῆς ἀσφυξίας!..... Διότι σκέπτομαι τὴν περίπτωσι ὑποκειμενικά, τὸ μαρτύριό μου τὸ βλέπω ἀπὸ πολὺ κοντά... Μοιάζω μὲ τὸν ἄρρωστο ποὺ πρέπει ἀπαραίτητα νὰ ἐγχειριστῆ καί, τὴν τελευταία στιγμὴ δειλιάζει μπροστὰ στὸ κοφτερὸ μὰ τόσο ἀπαραίτητο νυστέρι τοῦ χειρούργου... Ναί, πονάω ποὺ θὰ κάνω πάλι ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ νὰ σὲ ξαναδῶ᾿ πιστεύω ὅμως βαθειὰ μου πὼς ἔτσι, μόνον ἔτσι πρέπει να γίνη....

ΕΚΕΙΝΗ: Σ᾿ εὐχαριστῶ ποὺ μὲ νοιώθεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι᾿ ἐγὼ σ᾿ εὐχαριστῶ ποὺ φύλαξες μόνο γιὰ μένα τὸ προνόμιο τῆς ψυχῆς σου... Ἄλλοι σὲ βλέπουνε πιὸ συχνά᾿ δὲν σὲ νοιάζει... Δὲν τοὺς θέλεις γιὰ πάντα κοντά σου, δὲ σ᾿ ἐνδιαφέρει ἡ διάρκεια τῆς λατρείας τους,.. Ἐνῶ ἐμένα, τὸ ξέρω, τὸ νοιώθω, μοῦ τὸ ὑπογραμμίζεις μὲ τὴ στάσι σου, μὲ θὲς αἰώνιο θαυμαστή σου... Καὶ θὰ μ᾿ ἔχῃς, ἀγαπημένη!... Ὅσα χρόνια κι᾿ ἂν περάσουνε, σὲ ἀραιότατα χρονικὰ διαστήματα, μιὰ φορὰ ἴσως τὴν ἄνοιξι καὶ μιὰ τὸ φθινόπωρο θὰ γυρίζῃς γιὰ μιὰ στιγμή, σύντομη σὰν ἀστραπή, κοντά μου, κι᾿ ἐγώ, πειθήνιο ὄργανο στὴ μεγάλη σου σοφία, θὰ λατρέψω σήμερα τὴν ὀμορφιά σου ποὺ λάμπει γεμάτη νεανικὴ δροσιά, αὔριο τὶς πρῶτες σου ρυτίδες μεθαύριο τὰ πρῶτα ἀσήμια τῶν μαλλιῶν σου...

ΕΚΕΙΝΗ (μεθυσμένη ἀπὸ τὰ λόγια του, παραδίνεται στὴν ἀγκαλιά του. Ξαφνικά, σὰ νὰ συνέρχεται, ἀπομακρύνεται): Τώρα πρέπει νὰ φύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπὸ τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... Εἶναι καιρός... Γειά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ, (μὲ τρυφερὴ μελαγχολία): Γειά σου, σοφή μου, πάνσοφη ἀγαπημένη!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ἀρχίζει ἕνα νέο συναρπαστικό μυθιστόρημα

Ζανέττα Λορεντάνι

ἡ πονεμένη ἀρχοντοπούλα τῆς Βενετιᾶς

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα τῆς ἐποχῆς ποὺ ἡ Δημοκρατία τῆς Βενετίας βρισκόταν στὶς δόξες της, τῆς ἐποχῆς τῶν Δόγηδων.

Κάθε σελίδα καὶ ἕνα ἐρωτικὸ δρᾶμα, μιὰ οἰκογενειακὴ τραγωδία, ἕνα ἔγκλημα σκοτεινὸ καὶ μυστηριῶδες.

Σατανικὲς Βενετσιάνες ἀρχόντισσες καὶ ἄγγελοι ὀμορφιᾶς καὶ καλωσύνης.

Ὅλο τὸ μυστήριο καὶ ὅλη ἡ φρίκη τῶν σκοτεινῶν φυλακῶν τῆς Βενετιᾶς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, μὲ τὰ τρομερὰ καὶ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια τῶν σκληρῶν δημίων τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας.

Ὅλη ἡ ἀπαισία καὶ αἱμοσταγὴς δρᾶσις τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ποὺ κρατοῦσε τὸ δυστυχισμένο λαὸ κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα της.

Ἔρωτες τρυφεροί, ἀθῶα ρωμαντικὰ εἰδύλλια καὶ σκοτεινὰ ἐρωτικὰ πάθη.

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ τῶν κεραυνῶν

Τί ἀφηγεῖται ὁ ἀστρονόμος Φλαμαριὼν

Γιὰ τὶς ἰδιοτροπίες τῶν κεραυνῶν ἔχουμε γράψει κι᾿ ἄλλοτε. Νὰ τώρα τί ἀναφέρει ὁ μεγάλος Γάλλος ἀστρονόμος Κάμιλλος Φλαμαριὸν σ᾿ ἕνα ἄρθρο του γιὰ τὰ παράξενα ἀποτελέσματα ποὺ ἔχουν καμμιὰ φορὰ οἱ κεραυνοὶ στὸ στόχο τους.

Ἕνας κεραυνὸς ποὺ ἔπεσε κάποτε στὸ σπίτι κάποιου φίλου του κατέστρεψε τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ, ἀνέτρεψε τὶς καπνοδόχους καὶ κατόπιν μπῆκε στὸ δωμάτιο ποὺ ἔμενε ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια. Ἐκεῖ, ἀφήρεσε δυὸ φουρκέτες ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς οἰκοδέσποινας καὶ καψάλισε ἐλαφρὰ τὰ μαλλιά της. Κατόπιν ἀναποδογύρισε τὰ πάντα μέσα στὸ σπίτι, καρέκλες καὶ τραπέζια, ἔσπασε παράθυρα, ἔλυωσε τὰ τζάμια, τρύπησε τὰ πατώματα καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ πηγάδι τοῦ ὁποίου κατακομμάτιασε τὴν μεγάλη πέτρα τοῦ στομίου ποὺ ζύγιζε 80 κιλά.

Ἄλλοτε πάλι δυὸ γυναῖκες καθόντουσαν στὸ παράθυρο κι᾿ ἔρραβαν ὅταν ἕνας κεραυνὸς τοὺς ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τους τὶς βελόνες τους. Περιορίστηκε ὅμως στὴν ἀσήμαντη αὐτὴ «κλοπὴ» καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ τοὺς κάνη μεγαλύτερο κακό.

Κάποια ἄλλη μέρα μιὰ κυρία εἶχε ντυθῆ καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ βγῆ γιὰ νὰ πάη σὲ κάποιο χορό. Καθὼς ὅμως ἅπλωνε τὸ γυμνό της μπράτσο γιὰ νὰ καθρεφτισθῆ μπροστὰ στὸ παράθυρο αἰσθάνθηκε μιὰ θερμὴ ἐπαφὴ καὶ εἶδε τὸ βραχιόλι της νὰ ἐξαφανίζεται ἐξ αἰτίας πάλι ἑνὸς κεραυνοῦ ποὺ τὴν χτύπησε χωρὶς νὰ τῆς κάνη ἄλλο κακό.

Ἕνα βράδυ, μιὰ παρέα ἐργατικῶν καθόταν σὲ κάποια ταβέρνα καὶ κουτσόπινε. Ἔξαφνα ἔπεσε ἕνας κεραυνός, ὁ ὁποῖος ἅρπαξε τὸ ποτῆρι τοῦ ἑνὸς πρὶν αὐτὸς προφτάση νὰ τὸ φέρη στὰ χείλη του καὶ τὸ πέταξε μακρυά.

Στὶς 25 Ἰουλίου 1868, κάποιος ταξιδιώτης ποὺ καθόταν στὴν προκυμαία καὶ περίμενε τὸ πλοῖο νὰ φτάση, χτυπήθηκε ἀπὸ κεραυνὸ ποὺ δὲν τὸν πείραξε σχεδὸν καθόλου, τοῦ ἀφήρεσε μόνο ἀπ᾿ τὸ πορτοφόλι του ἕνα ἀσημένιο νόμισμα.

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι, μιὰ νέα κόρη, ἐνῶ καθόταν καὶ ἔρραβε μπροστὰ στὴ ραπτομηχανή της, αἰσθάνθηκε μιὰ ἄγνωστη δύναμι—ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κεραυνὸς—νὰ τῆς παίρνη ἀπ᾿ τὰ χέρια τὸ ψαλλίδι, νὰ τὴν σηκώνη ἀπὸ τὴν καρέκλα της καὶ νὰ τὴν καθίζη πάνω στὴ μηχανή της.

Ὁ Φλαμαριὸν ἀναφέρει καὶ ἄλλες περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ κεραυνὸς μὲ ἀγενῆ πράγματι συμπεριφορὰ γδύνει ὁλότελα τὶς γυναῖκες ποὺ χτυπάει ἢ τοὺς ξυρίζει τὸ κεφάλι, ἀφίνοντάς τις φαλακρές.

Στὶς 16 Δεκεμβρίου 1904, κάποιος ἀββᾶς περπατοῦσε σ᾿ ἕνα δρόμο μαζὶ μὲ δυὸ φίλους του. Ἔξαφνα ἔπιασε μιὰ τρομερὴ καταιγίδα ποὺ τοὺς ἀνάγκασε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ καταφύγουν κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ δρόμο. Γιὰ κακή τους τύχη ὅμως, ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς ποὺ χτύπησε τὸν ἀββᾶ καὶ τὸν ἄφησε νεκρό. Τὸ περίεργο στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε ὅτι οἱ συνοδοὶ τοῦ ἀββᾶ ποὺ καθόντουσαν δίπλα του, δὲν ἔπαθαν ἀπολύτως τίποτε. Τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς ἐφημερίου μετεβλήθη ὁλόκληρο σὲ κάρβουνο ἐνῶ τὸ ράσο του ἔμεινε ἀνέπαφο.

Κάτι ἀνάλογο συνέβη τὸν ἴδιο χρόνο καὶ σ᾿ ἕνα Βέλγο χωρικό, ποὺ χτυπήθηκε ἀπὸ κεραυνὸ καὶ σκοτώθηκε, ἐνῶ βρισκόταν στὸν κῆπο του. Τὸ κορμί του ἔγινε κατάμαυρο ἀπ᾿ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια, τὰ ροῦχα του ὅμως οὔτε κὰν τσουρουφλίστηκαν!...

Τζοὺν ΧΑΒΕΡ

Ἡ στὰρ ποὺ εἶναι πρόεδρος τῆς «Λέσχης ἀνυπάνιμων κοριτσιῶν»

Ἡ Τζοὺν Χάβερ εἶνε σήμερα 21 χρόνων (γεννήθηκε στὶς 19 Ἰουνίου 1926). Κι᾿ ὡστόσο, ὅπως βεβαιώνουν ἐκεῖνοι ποὺ τὴν γνωρίζουν, ἡ καρδιά της δὲν ἔχει χτυπήσει ἀκόμη. Εἶνε, ἄλλωστε, πρόεδρος τῆς «Λέσχης τῶν ἀγάμων κοριτσιῶν» τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ὑπερηφανεύεται γι᾿ αὐτὸ τὸν τίτλο της.

Στὸ πρόγραμμα αὐτῆς τῆς λέσχης, ποὺ τὸ συνέταξε ἡ Τζοὺν Χάβερ, ἀναφέρεται ὅτι οἱ νέες πρέπει νὰ συχνάζουν λιγώτερο στὰ νυχτερινὰ κέντρα διασκεδάσεως καὶ νὰ προτιμοῦν περισσότερο τοὺς περιπάτους κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφως...

Γιατὶ ἡ Τζοὺν Χάβερ εἶνε μιὰ ἀδιόρθωτη ρωμαντική. Κι᾿ ἴσως στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται τὸ ὅτι δὲν εἶχε ὣς σήμερα ἐρωτικὲς περιπέτειες. Ὁ ἄνδρας ποὺ ζητάει, σὰν μιὰ ψυχὴ ἀδελφὴ τῆς δικῆς της, εἶνε ἕνα ὂν ἀσύλληπτο καὶ αἰθέριο, ποὺ, δυστυχῶς, δὲν βρίσκεται στὴν πραγματικότητα.

Οἱ γκροὺμ τοῦ στούντιο τῆς φέρνουν κάθε ἡμέρα πανέρια ὁλόκληρα γεμᾶτα γράμματα ἀπ᾿ ὅλο τὸν κόσμο. Ἀλλὰ ὅσα εἶνε ἐρωτικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὴν ἀφήνουν ἀσυγκίνητη. Ἀπαντάει στοὺς ἀγνώστους φίλους της μὲ χιοῦμορ καὶ εὐγένεια, προσπαθῶντας νὰ τοὺς κάνη νὰ τὴν ξεχάσουν...

Καὶ ὅμως ἡ συμπαθὴς βεντέττα εἶνε ἡ ἠθοποιὸς ποὺ δέχεται τὴ μεγαλύτερη ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία ἀπὸ ἀγνώστους θαυμαστάς της.

Ἡ Τζοὺν Χάβερ εἶνε ἰρλανδικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ γεννήθηκε στὸ Φὸκ-Ἄϊλαντ. Ἀπὸ τὴ μακρυνὴ πατρίδα της ἔχει τὰ ὁλόξανθα μαλλιὰ καὶ τὰ φωτεινὰ μάτια ποὺ χαρακτηρίζουν τὶς γυναῖκες τῆς Ἰρλανδίας. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἀθλητικὸ καὶ τὸ βαρὺ στὴν ἐμφάνισί της. Εἶνε μιὰ λεπτὴ ὕπαρξις, μὲ ρὸζ μάγουλα, ἁρμονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ χαριτωμένες κινήσεις. Ἔχει ἐπίσης μιὰ γλυκειὰ καὶ μελωδικὴ φωνή, ποὺ κάνει ἀκόμη μεγαλύτερη τὴ γοητεία της.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ στὰρ τοῦ κινηματογράφου, οὔτε ἀπὸ τὶς παλαιές, οὔτε ἀπὸ τὶς νεώτερες, ποὺ νὰ μὴν ἀντιμετώπισε τεράστιες δυσκολίες, ὣς ὅτου κατορθώση ν᾿ ἀνοίξη τὸ δρόμο της.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη τὸ ἴδιο μὲ τὴν Τζοὺν Χάβερ. Δὲν χρειάστηκε νὰ καταβάλη κανένα κόπο, καμμιὰ προσπάθεια. Γιατὶ γνώρισε τὴν ἐπιτυχία ἀπὸ πολὺ μικρὴ κι᾿ ἀπὸ τότε τὸ καλό της ἄστρο δὲν τὴν ἐγκατέλειψε ποτέ.

Ἦταν μόλις ἑπτὰ χρόνων ὅταν ἔκαμε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι μπροστὰ στὸ κοινὸ ὡς πιανίστρια τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Κιγκινάτι. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, προσελήφθη στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ ὡς τραγουδίστρια, γιατὶ ἔχει ἐπίσης τὸ χάρισμα μιᾶς ὡραίας φωνῆς.

Οἱ ἐμφανίσεις της εἶχαν προκαλέσει τὴν προσοχὴ τῶν παραγωγῶν τοῦ Χόλλυγουντ καὶ μιὰ μέρα ἕνας ἀντιπρόσωπος τῆς «Οὐνιβέρσαλ» τῆς πρότεινε ἕνα συμβόλαιο. Ἡ Τζοὺν Χάβερ γύρισε μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία μερικὰ μικρὰ φίλμ καὶ κατόπιν πέρασε στὴν «Τουέντιθ Τσέντουρυ Φόξ, ὅπου τῆς ἐμπιστεύθηκαν σοβαροὺς ρόλους στὸ πλευρὸ τοῦ Τζῶρτζ Μοντγκόμερυ, τοῦ Φρὰνκ Λάτιμορ, τοῦ Τσὰρλ Σμὶθ καὶ ἄλλων γνωστῶν ἠθοποιῶν.

Ἡ Τζοὺν Χάβερ ἔχει πρωτότυπες ἰδέες γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο.

«Οἱ περισσότερες νέες, δήλωσε σὲ μιὰ τελευταία συνέντευξί της, ἐρωτεύονται γιατὶ δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο νὰ κάμουν. Νομίζω πὼς μιὰ νέα πρέπει νὰ ἔχει πάντοτε νὰ κάμη κάτι. Ἔτσι, ὅταν ἔρθη ἡ ὥρα νὰ χτυπήση ἡ καρδιά της, θὰ ἰδῆ στὸν ἔρωτα μιὰ σοβαρὴ πρᾶξι τῆς ζωῆς της κι᾿ ὄχι ἕνα παιχνιδάκι, ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς δώση μόνο φευγαλέες καὶ παροδικὲς ἱκανοποιήσεις. Ἐγὼ τοὐλάχιστον εἶχα νὰ κάμω πάντοτε κάτι στὴ ζωή μου. Περιμένω τὸν ἔρωτα κι᾿ ἀφήνω πάντα ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς μου. Ἀλλὰ δὲν τρέχω νὰ τὸν συναντήσω, οὔτε νομίζω πὼς ἡ ζωή μου εἶνε ἄδεια ἐπειδὴ δὲν εἶμαι διαρκῶς ἐρωτευμένη. Ὅσο γιὰ τὸ γάμο νομίζω πὼς μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ σκεφθῆ πολλὲς φορὲς προτοῦ ἀποφασίση νὰ συνδέση τὴ ζωή της μ᾿ ἕναν ἄνθρωπο. Καὶ τὸ καλύτερο εἶνε νὰ μὴν παντρεύεται παρὰ μόνο ὅταν εἶνε βέβαιη πὼς θὰ εἶνε πραγματικὰ εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ διάλεξε».

Τ. ΑΣΤΕΡ

Ἡ γοητευτικὴ «στὰρ» Τζοὺν Χάβερ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ἄγνωστα στοιχεῖα γιὰ τὴ ζωή της

Η «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» γιὰ τὴν πολυέξοδη ζωὴ τῆς ὁποίας πρὸ ἡμερῶν πάλιν ἐγράψαμε ἔχει ἀπασχολήσει ὡς σήμερα ἀναρίθμητες φορὲς τοὺς συγγραφεῖς. Ἀλλὰ τὸ θέμα φαίνεται ὅτι εἶνε ἀνεξάντλητο.

Τελευταῖα, μιὰ Γαλλὶς συγγραφεύς, ἡ Μαρσὲλ Μωρέτ, δημοσίευσε, ἔπειτα ἀπὸ ἔρευνες πολλῶν ἐτῶν, μιὰ καινούργια βιογραφία της, ὅπου μᾶς τὴν παρουσιάζει μ' ἕναν τρόπο ὁλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους βιογράφους της.

Ἂς ἀρχίσωμε, πρῶτα - πρῶτα, ἀπὸ τοὺς προγόνους της.

Ἡ μάμμη της, ἀπὸ τὴ μητέρα της, ἦταν κόρη τοῦ κόμητος ντ' Ἀρζαντέλ. Εἶχε φύγει, ὅμως, ἀπὸ τὸ πατρικό της σπίτι, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἕναν ὑπηρέτη, ποὺ τὴν παντρεύθηκε ἀργότερα. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα της, ἦταν καρπὸς τῶν ἀκολάστων σχέσεων ἑνὸς ἱερέως καὶ μιᾶς γυναίκας ποὺ εἶχε τὴ φήμη μαγίσσης. Ἡ μητέρα της ἐξ ἄλλου, ἦταν μιὰ γυναῖκα ἐκπληκτικῆς ὀμορφιᾶς.

Ὁ πατέρας τῆς Ἀλφονσίνης Ντυπλεσσὶ — αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικὸ ὄνομά της—ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοσίου εἰσπράκτορος στὴ Νορμανδία. Μέθυσος καὶ σπάταλος, δὲν εἶχεν ἐνδιαφερθῆ ποτὲ γιὰ τὴν οἰκογένειά του κι' ὅταν ἡ κόρη του ἔγινε ἕντεκα χρόνων τὴν πούλησε γιὰ μερικὰ χρυσᾶ λουδοβίκεια σ' ἕναν ὅμιλο τσιγγάνων.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ προσπάθησαν νὰ τὴν μάθουν νὰ κλέβῃ. Ἀλλ' ἡ Ἀλφονσίνη δὲν τὰ κατάφερνε καθόλου καλὰ καὶ οἱ τσιγγάνοι εἶδαν στὸ τέλος πὼς δὲν ἔκανε γιὰ τίποτα.

Τὴν ἔφεραν τότε στὸ Παρίσι, ὅπου τὴν πούλησαν σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ προμήθευε τρυφερὲς ὑπάρξεις στοὺς ἀριστοκράτες γιὰ τὰ ὀργιαστικὰ γλέντια τους.

Ἡ Ἀλφονσίνη ἦταν τώρα μιὰ μελαχροινὴ νέα, μὲ μιὰ ἔμφυτη λεπτότητα καὶ χάρι. Ἡ ἐμφάνισίς της μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς διαφθορᾶς δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητη.

Εἶχε τὴν καλὴ τύχη, ὅμως, νὰ συναντήσῃ στὸν δρόμο της ἕναν εὐγενῆ, τὸν κόμητα ντὲ Γκίς, ποὺ ἔνοιωσε γι' αὐτὴν ἕνα εἶδος πατρικῆς στοργῆς.

Ὁ κόμης ντὲ Γκὶς τῆς πῆρε δασκάλους μουσικῆς, χοροῦ καὶ καλῶν τρόπων. Χάρις στὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ γενναιοδωρία του, ἡ Ἀλφονσίνη ἀνέβηκε σ' ἕνα ψηλότερο ἐπίπεδο, χωρὶς νὰ πάψῃ, ὅμως, νὰ εἶνε μιὰ γυναῖκα ἐλευθερίων ἠθῶν.

Μετὰ τὸν κόμητα ντὲ Γκίς, τὴν πῆρε στὴν προστασία του ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἡ Ἀλφονσίνη γνωρίστηκε μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ υἱό, ποὺ ἦταν ὁ μεγάλος ἔρως τῆς ζωῆς της. Κάτω ἀπὸ τὸν ἥρωα τοῦ μυθιστορήματός του Ἀρμάνδο, σύμφωνα μὲ τὴ Μαρσὲλ Μωρέτ, ὁ συγγραφεὺς ἔκρυψε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Μόνον ὅτι παραμόρφωσε κάπως τὰ πραγματικὰ γεγονότα.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς τὴν ἀγάπησε μ' ἕνα παράφορο πάθος ποὺ ἄγγιζε τὰ ὅρια τῆς λατρείας.

Ἀλλ' ἡ Ἀλφονσίνη, ποὺ τοῦ εἶχε ἀφοσιωθῆ μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ καὶ πίστευε πὼς αὐτὴ ἡ ἀγάπη της τὴν εἶχε ἐξαγνίσει γιὰ τὸ παρελθόν της, ἔκαμε κάποτε τὴν ἀπερισκεψία νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της νὰ τὴν παντρευθῆ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς δὲν ἦταν ἀνώτερος ἀπὸ τὶς προλήψεις τῆς ἐποχῆς του. Καὶ τῆς ἀπάντησε μὲ σκληρότητα, λέγοντάς της πὼς ἡ ἀξίωσίς της ἦταν παράλογη.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἔκαμε τὴν Ἀλφονσίνη νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ σύννεφα. Γιατί, στὴν πραγματικότητα, ἡ ψυχή της εἶχε μείνει ἀδιάφθορη. Καὶ πίστευε πὼς εἶχε δικαίωμα κι' αὐτὴ στὴν εὐτυχία, ὅπως κάθε ἄλλη γυναῖκα. Ρίχτηκε τότε στὰ γλέντια καὶ τὶς διασκεδάσεις, θέλοντας νὰ ξεχάσῃ τὸ μεγάλο πόνο ποὺ ἔνοιωθε στὴν καρδιά της.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, ἀνίκανος νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ ἴδιος εἶχε ρίξει, μὲ τὴ στάσι του, τὴν Ἀλφονσίνη σ' αὐτὴ τὴ ζωή, τῆς ἔγραψε τότε μιὰ ἐπιστολή, γιὰ νὰ τῆς πῇ πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει μεταξύ τους.

Τὸ πρωτότυπο αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς βρισκόταν ἄλλοτε στὴν κατοχὴ τῆς Σάρας Μπερνάρ.

Ἡ Ἀλφονσίνη ἔνοιωσε ἕνα ἀληθινὸ ξέσχισμα στὴν καρδιά της, διαβάζοντας τὶς σκληρὲς καὶ προσβλητικὲς ἐκφράσεις τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐλάτρευε πάντα.

Τὸ καινούργιο αὐτὸ πλῆγμα ἐκλόνισε ὁριστικὰ τὴν ὑγεία της, πού, ἄλλωστε, ἦταν πάντοτε ἀξιοθρήνητη. Καί, λίγον καιρὸ ἀργότερα, πέθανε, ὁλότελα μόνη, φτωχὴ καὶ δυστυχισμένη.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἔμαθε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες τὸ θάνατό της. Ἡ λύπη ποὺ δοκίμασε ἦταν πολὺ μεγάλη. Καί, γιὰ νὰ ἐξαγνισθῆ, ἀποφάσισε ν' ἀπαθανατίσῃ τὴ θλιμμένη μορφὴ τῆς Ἀλφονσίνης Ντυπλεσσὶ κάτω ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Μαργαρίτας Γκωτιὲ στὸ περίφημο ἔργο του.

Αὐτὴ εἶνε, σύμφωνα μὲ τὴ Γαλλίδα συγγραφέα Μαρσὲλ Μωρέτ, ἡ αὐθεντικὴ ἱστορία τῆς Κυρίας μὲ τὶς Καμέλιες.

Καὶ στὸ ἐρχόμενο
τεῦχος του
Ο
"ΘΗΣΑΥΡΟΣ,,
ΜΕ
ΣΕΛΙΔΕΣ
76

◆◆

Μερίδα κρέατος στὶς γάτες

Στὴ Νέα Ζηλανδία, οἱ γάτες ποὺ ἐργάζονται, ἔχουν δικαίωμα σὲ μιὰ μερίδα κρέατος, λίγο μικρότερη ἀπ' τὴν παιδική. Ἡ μερίδα αὐτὴ χορηγεῖται μόνο στὶς γάτες τῶν καταστημάτων καὶ τῶν ἀποθηκῶν τροφίμων, ἐφ' ὅσον βέβαια κυνηγοῦν τὰ ποντίκια. Οἱ ἄλλες πρέπει νὰ τρώγουν... ἀπ' τὴ μαύρη ἀγορά!

Οἱ Φοίνικες ἀνακάλυψαν ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ;

Τί ἰσχυρίζεται ὁ δόκτωρ Στρόνγκ

Ποιός ἀνακάλυψε τὴν Ἀμερική;.... Μὴ σπεύσετε ν' ἀπαντήσετε: «Ὁ Κολόμβος». Ὑπῆρχαν ἤδη ἀπὸ καιρὸ στοιχεῖα, ἐξακριβωμένα ἀπ' τοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς ἀρχαιολόγους, ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι, πολλοὺς αἰῶνες ἐνωρίτερα, εἶχαν φτάσει στὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο οἱ Βίκινγκς, οἱ θρυλικοὶ καὶ ἀτρόμητοι θαλασσοπόροι τῆς σκανδιναυϊκῆς χερσονήσου. Τὸ κατόρθωμά τους ὅμως αὐτὸ ξεχάστηκε, γιατὶ ἔμεινε ἄγνωστο στὸν ὑπόλοιπο κόσμο καὶ δὲν προσέφερε τίποτε στὸν πολιτισμὸ καὶ στὶς ἀνθρώπινες γνώσεις.

Τώρα λοιπὸν κινδυνεύουν σοβαρὰ κι' οἱ Βίκιγγκς νὰ χάσουν τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. Ὅπως βεβαιώνει ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμς Στρόνγκ, φυσικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου Χόπκινς καὶ ἑταῖρος τοῦ Ἰνστιτούτου Μέλλον, οἱ πρῶτοι ποὺ ἔφτασαν στὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο, ἦσαν οἱ Φοίνικες 3 αἰῶνες πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, 1.300 χρόνια πρὶν ἀπ' τοὺς Βικιγγκς καὶ 18 αἰῶνες πρὶν ἀπ' τὸν Κολόμβο!

Ὁ δόκτωρ Στρόνγκ ἔβγαλε τὸ σπουδαιότατο αὐτὸ συμπέρασμα, ἀφοῦ μελέτησε ἐπὶ πολὺν καιρὸ κάτι περίεργες καὶ πανάρχαιες πέτρες, ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπ' τὴ μικρὴ πόλι Μεκάνικομπουργκ, στὴν κοιλάδα Σουσκεχάνα, καὶ ποὺ ἔχουν προκαλέσει ἐπανειλημμένως ζωηρὲς συζητήσεις μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων. Οἱ ἐντόπιοι τὶς ὀνομάζουν ἁπλῶς «οἱ πέτρες». Πάνω σ' αὐτὲς ὑπάρχουν χαραγμένα παράξενα σημάδια, τὰ ὁποῖα — κατὰ τὸν δόκτορα Στρόνγκ — δὲν εἶναι παρὰ ψηφία τῆς φοινικικῆς γραφῆς!

Ὁ δόκτωρ Στρόνγκ, ἐργάσθηκε ἐπὶ 8 χρόνια, συγκέντρωσε περὶ τὶς 400 πέτρες καὶ μελέτησε τὰ σημεῖα αὐτά. Τώρα λοιπὸν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀναπαραστήσῃ τὴν ἀρχαία ἱστορία ποὺ διηγοῦνται μὲ συντομία:

Μιὰ φοινικιακὴ ἐκστρατευτικὴ δύναμις ἀπὸ 3.000 ἄνδρες περίπου ἔφτασε, τὸ ἔτος 371 π.Χ., στὸν κόλπο Τσέζαπηκ, προχώρησε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου καὶ κατεσκήνωσε στὴν κοιλάδα Σουσκεχάνα.

Γιατί εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τόσο μακρυὰ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ὁ δόκτωρ Στρόνγκ μᾶς τὸ ἐξηγεῖ κι' αὐτό: Ἀναζητοῦσαν κοιτάσματα σιδήρου, γιὰ νὰ φτιάσουν νέα ὅπλα καὶ θώρακες καὶ γιὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὰ πλοῖα τους, μετὰ τοὺς καταστρεπτικοὺς πολέμους τῆς Καρχηδόνος καὶ τῆς Τύρου.

«Δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία — λέει ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων — ὅτι τὰ σημάδια πάνω στὶς πέτρες εἶναι τὰ 22 ψηφία τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου. Τὰ ἀνεγνώρισα ὅλα καὶ τὰ ξεχώρισα ἀπὸ νεώτερες χαραγές, λιγώτερο βαθειές, ἄτεχνες καὶ διαφορετικῆς μορφῆς, ποὺ ἔγιναν πολὺ ἀργότερα ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς. Διάβασα τὰ ὀνόματα διαφόρων ἀρχηγῶν τῆς ἀποστολῆς τῶν Φοινίκων. Πάνω σὲ μερικὲς πέτρες, ποὺ ἦταν βωμοὶ θυσιῶν, βρῆκα τὸ ὄνομα τοῦ «Τανέντ», τοῦ θεοῦ αὐτοῦ τῶν Φοινίκων».

Ἀνεκάλυψε ἐπίσης καὶ ἴχνη ἐργασιῶν γιὰ τὸ λυώσιμο τοῦ σιδήρου.

Μέσα στὴ θάλασσα, στὸν κόλπο Τσέζαπηκ, βρῆκε μιὰ βαρειὰ πέτρα ὅμοια μὲ τὶς ἄλλες, ποὺ χρησίμευε ὡς ἄγκυρα γιὰ πλοῖα κι' εἶχε μάλιστα γύρω της ἕνα αὐλάκι γιὰ νὰ δένεται μὲ σχοινί.

Οἱ πέτρες αὐτὲς εἶναι ἡφαιστειογενοῦς προϊστορικῆς προελεύσεως. Σημειωτέον ὅτι οἱ Φοίνικες ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι θαλασσοπόροι τῆς ἐποχῆς των, ἱκανοὶ γιὰ ἕνα τέτοιο μακρυνὸ ταξίδι. Εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ σύστημα τῆς ναυσιπλοΐας μὲ πυξίδα τὰ ἄστρα. Οἱ τριήρεις των ἦσαν οἱ πρῶτες ποὺ ἔκαναν τὸ γῦρο τῆς Ἀφρικῆς, ἔφτασαν δὲ πρὸς βορρᾶν ὡς τὶς σκανδιναυϊκὲς χῶρες.

Στὸ ταξίδι τους πρὸς τὴν Ἀμερική, πέρασαν τὴ Μεσόγειο καὶ τὸ Γιβραλτάρ, βγῆκαν στὸν Ἀτλαντικό, ἔκαμαν σταθμὸ στὰς νήσους Ἀζόρας (ὅπου ἔχουν βρεθῆ φοινικικὰ νομίσματα) καὶ προχώρησαν ὡς τὶς ἀμερικανικὲς ἀκτές.

Στὴ χώρα τους δὲν ἔχουν βρεθῆ τεκμήρια αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ, γιατὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ποὺ τοὺς ὑπέταξε, κατέστρεψε ὁλότελα τὸν πολιτισμό τους. Ὡστόσο ὁ Ἀριστοτέλης κάνει λόγο γιὰ ἕνα ταξίδι «ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους πέραν τῶν Στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους» (δηλαδὴ τοῦ Γιβραλτάρ), στὸ ὁποῖο οἱ ἐξερευνηταὶ βρῆκαν μιὰ χώρα μὲ πυκνὰ κι' ἀπέραντα δάση, μὲ φροῦτα ἄφθονα καὶ ζουμερά, μὲ ἀπέραντους πλωτοὺς ποταμοὺς ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ ψηλὰ βουνά, καὶ χωρὶς κατοίκους. Ἡ ἀφήγησις αὐτὴ ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψι τοῦ δόκτορος Στρόνγκ.

Δὲν πρέπει νὰ φανῆ περίεργος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ δόκτορος Στρόνγκ γιὰ τοὺς Φοίνικας. Ἦσαν ἄφθαστοι θαλασσοπόροι ὅπως ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία, ἱκανοὶ νὰ ταξειδεύουν στὶς πειὸ ἄγριες θάλασσες.

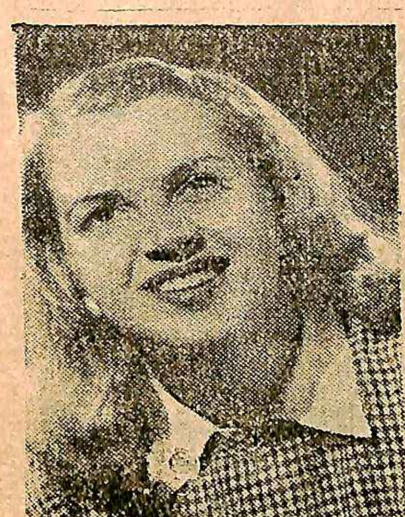

Η ΒΑΣΩ ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ μᾶς μιλεῖ γιὰ τὰ καλλιτεχνικά της σχέδια

Μιὰ συνέντευξις μὲ τὴν ἐκλεκτὴ καλλιτέχνιδα

Οἱ πρῶτες φθινοπωρινὲς δροσιὲς ἀνεζωογόνησαν τὶς καλλιτεχνικὲς ζυμώσεις, γιὰ τὴν κίνησι τοῦ χειμῶνος. Τὰ διαθέσιμα θέατρα εἶνε λίγα. Οἱ πιθανοὶ θίασοι πολλοί. Τὸ «Ἐθνικὸ» δὲν ἐξαγγέλλει σπουδαῖες μεταβολές. Ἡ σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ του προσωπικοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μείνῃ ἡ ἴδια. Ὁ ἀκούραστος κ. Κοὺν θὰ συνεχίσῃ τὴν ἀξία κάθε ὑποστηρίξεως προσπάθειά του στὸ «Θέατρο Ἀλίκης». Δὲν εἶνε γνωστὸ ἀκόμα ποιὸν θίασο — ἢ ποιοὺς θιάσους — θὰ στεγάσῃ τὸν χειμῶνα τὸ θέατρο «Ρέξ». Ὁ κ. Χέλμης μελετάει, συζητεῖ καὶ δὲν βιάζεται νὰ ἀποφασίσῃ.

Ἕνα καλλιτεχνικὸ γεγονὸς θὰ εἶνε ἡ ἐπανεμφάνισις στὴν ἀθηναϊκὴ σκηνὴ τῆς κ. Βάσως Μανωλίδου, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία τριῶν περίπου ἐτῶν στὴν Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Ἀμερική. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ἡ κ. Μανωλίδου εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ἐπισκεφθῆ πρώτη ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἀρτίου θιάσου, τὶς ἑλληνικὲς παροικίες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Κύπρο ἐγνώρισε τόσους θριάμβους καὶ τόση ἀγάπη ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ, ὥστε παρέτεινε τὴ διαμονή της ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Κατόπιν πῆγε στὴν Ἀμερική. Διαδόθηκε τότε ὅτι σχεδίαζε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ γίνῃ κινηματογραφικὸς ἀστήρ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι οὔτε τῆς πέρασε τέτοια σκέψις ἀπὸ τὸ νοῦ, ἂν καὶ τῆς ἔγιναν προτάσεις ἀπὸ γνωστὲς ἀμερικανικὲς φίρμες νὰ παίξῃ σὲ ταινίες. Σκοπός της ἦταν νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ σύγχρονου ἀμερικανικοῦ θεάτρου, νὰ μελετήσῃ τὴν τεχνοτροπία τῶν Ἀμερικανῶν ἠθοποιῶν καθὼς καὶ τὴν ἐξέλιξι τῶν τεχνικῶν ἐφαρμογῶν στὶς παραστάσεις. Αὐτὸ καὶ ἔκανε. Ἡ Μανωλίδου ἔμεινε στὴ Νέα Ὑόρκη — στὴ Μέκκα αὐτὴ τοῦ ἀμερικάνικου θεάτρου—παρακολουθῶντας ὅπως ἔγραφε μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς — «ἀθόρυβα καὶ μὲ αὐστηρὸ ἰγκόγνιτο σὰν ἐρευνητικὸς θεατὴς καὶ μελετητὴς τὸ ἀμερικανικὸ θέατρο, προσπαθῶντας νὰ τρυγήσῃ ὅ,τι πρωτότυπο καὶ ἀληθινὰ καλλιτεχνικὸ ὑπάρχει στὸ μεταπολεμικὸ Μπροντγουαίη, νὰ θαυμάσῃ καὶ νὰ συγκρίνῃ...»

Μέσα σὲ ἑνάμισυ χρόνο ὡλοκλήρωσε τὴ μελέτη της. Παρηκολούθησε ὅλα τὰ νέα θεατρικὰ ἔργα. Ἐγνώρισε ἀπὸ κοντὰ τοὺς διασημοτέρους ἠθοποιούς, σκηνοθέτες καὶ συγγραφεῖς: τὴν Ἴγκριντ Μπέργκμαν, τὸν Φρέντερικ Μάρς, τὴ Λίλιαν Γκίς, τὴ Γετρούδη Λώρανς, τὸν διάσημο ἑλληνικῆς καταγωγῆς σκηνοθέτη Ἠλία Καζὰν (Καζαντζόγλου), τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς Μάξουελ Ἄντερσον, τὴν Λίλιαν Χέλμαν, τὴν Ροὺθ Γκόρντον, τὸν Ἄρθουρ Μύλλερ, ποὺ τὸ ἔργο του «Ὅλα τὰ παιδιά μου» βραβεύθηκε σὰν τὸ καλύτερο τοῦ 1947.

Πῶς θὰ ἀρχίσῃ τώρα τὴ νέα της καλλιτεχνικὴ ἐξόρμησι στὴν Ἀθήνα;

—Ἡ πρώτη μου ἐμφάνισις, μᾶς λέγει ἡ κ. Μανωλίδου, θὰ εἶνε στὸ ρόλο τῆς Ἰωάννας τῆς Λωρραίνης, μὲ τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Μάξουελ Ἄντερσον. Τὸν ρόλο αὐτὸ ἐνσάρκωσε στὸ θέατρο «Ἄλβιν» τῆς Νέας Ὑόρκης ἡ γνωστοτάτη ἀπὸ τὸν κινηματογράφο στὸ ἑλληνικὸ κοινό, Σουηδὴ καλλιτέχνις Ἴγκριντ Μπέργκμαν. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν παραστάσεων εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ συναντηθῶ κατ' ἐπανάληψιν μὲ τὴν Μπέργκμαν στὸ καμαρίνι της καὶ νὰ συζητήσω μαζί της ἐπάνω στὰ θέματα τῆς ἑρμηνείας, καθὼς καὶ γενικώτερα γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς θεατρικῆς τέχνης. Εἶχα ἐπίσης τὴν καλὴ τύχη νὰ γνωρίσω τὸν συγγραφέα τοῦ ἔργου Μάξουελ Ἄντερσον καὶ νὰ συνομιλήσω μαζί του ἐπάνω στὰ σύγχρονα προβλήματα τοῦ θεάτρου. Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς δὲν ἀπέκρυψε τὴ βαθειὰ συγκίνησί του γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ Ἀθῆναι θὰ εἶνε ἡ πρώτη μετὰ τὴ Νέα Ὑόρκη ξένη πόλις ὅπου θὰ ἀνεβασθῆ τὸ ἔργο του. Προθυμότατα, μάλιστα, ἐξεχώρισε τὸ σχετικὸ δικαίωμα στὴ νέα ἀμερικανικὴ καλλιτεχνικὴ ὀργάνωσι ARTS μὲ τὴν ὁποία συνεργάζομαι. Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ ἑξῆς: ὅτι ὁ Μάξουελ Ἄντερσον ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἔλθῃ στὰς Ἀθήνας, γιὰ νὰ παραστῇ στὴν πρεμιέρα τῶν ἔργων του.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μερικὲς ἀκόμη λεπτομέρειες γιὰ τὸ ἐπικείμενο μεγάλο καλλιτεχνικὸ γεγονός: Τὴ μετάφρασι τοῦ ἔργου ἔκανε ὁ γνωστὸς Ἕλλην λογοτέχνης κ. Στ. Σπηλιωτόπουλος, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἀπὸ ἑνὸς ἔτους στὴν Ἀμερικὴ γιὰ εἰδικὲς θεατρικὲς μελέτες. Ἡ ἀσημένια πανοπλία τῆς Ἰωάννας τῆς Λωρραίνης ποὺ θὰ φορέσῃ ἡ Μανωλίδου κατεσκευάσθη στὸν εἰδικὸ οἶκο τοῦ Χόλλυγουντ «Γουέστερν Κάστομ Κόμπανυ» ὅπου κατεσκευάσθη καὶ ἡ πανοπλία ποὺ φόρεσε ἡ Μπέργκμαν.

Ἡ κ. Μανωλίδου ξεκουράζεται τώρα στὸ Παληὸ Φάληρο. Δηλαδή... ὁ λόγος τὸ λέγει. Διαβάζει, καταστρώνει σχέδια, ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ περιφήμου ἔργου τοῦ Μάξουελ Ἄντερσον, ποὺ θὰ δώσῃ τὸν τόνο στὴν καλλιτεχνικὴ κίνησι τοῦ χειμῶνος.

π.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιὰ φωτογραφία

Σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχει συμβῆ νὰ ἐρωτευθοῦν κάποιο πρόσωπο ἀπὸ τὴ φωτογραφία. Κι' αὐτὰ ποὺ λένε ὅτι τάχα πρέπει πρῶτα νὰ γνωρίσῃς τὸν «ψυχικὸ κόσμο», τὸ χαρακτῆρα καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο, ἐγὼ τ' ἀκούω βερεσέ. Τὸ πρόσωπο εἶνε τὸ πᾶν. Βέβαια, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπο εἶνε καὶ τὰ ἄλλα ἐξαρτήματα, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ κάτω καὶ ποὺ παίζουν κι' αὐτὰ τὸ ρόλο τους. Ἀλλὰ ἐγὼ πιστεύω πολὺ στὸ πρόσωπο. Κι' ὅποιος ἔχει διαφορετικὴ γνώμη νὰ τὴν κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Καὶ δὲν πιστεύω μόνον ἐγώ. Πιστεύουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ, ὅπως εἶπα, βλέπουν τὴ φωτογραφία μιᾶς γυναίκας, ἀνοίγουν τὰ μάτια τους διάπλατα σὰν παράθυρα καὶ λένε μὲ θαυμασμό:

—Τί ὡραία γυναῖκα! Πρέπει νὰ τὴ γνωρίσω.

Καὶ τὸ βάζουν σκοπό τους νὰ τὴ γνωρίσουν καὶ μάλιστα νὰ τὴν παντρευτοῦν. Ἀφοῦ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ πρᾶμα συμβαίνει σὲ πολλούς, γιατὶ τάχα νὰ μὴ συμβῆ καὶ σὲ μένα ποὺ πιστεύω πολὺ στὸ πρόσωπο;

★

...Καὶ περνοῦσα, ποὺ λέτε, ἔξω ἀπὸ ἕνα φωτογραφεῖο καὶ εἶπα: Ἂς χαζέψω λίγο μ' αὐτὲς τὶς φάτσες ποὺ τὶς ἔχει ἐκθέσει ὁ φωτογράφος γιὰ νὰ δείξῃ τί καλλιτεχνικὴ δουλειὰ ποὺ φτιάνει. Ἦταν φάτσες εἰδῶν-εἰδῶν, ὄμορφες κι' ἄσχημες, ἔξυπνες καὶ κουτὲς καὶ οὐδέτερες. Καὶ ξαφνικά... Ἄ! Θεέ μου! Τί καλλονὴ ἦταν ἐκείνη! Ἔμεινα, μόλις τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ἐξαίσιο ἐκεῖνο πρόσωπο, τὸ πιὸ ὄμορφο ἀπ' ὅσα εἶχα ἰδῆ στὴ ζωή μου, στὸ σινεμά, στὰ ἐξώφυλλα τῶν περιοδικῶν, στὰ μουσεῖα καὶ στὸν ὕπνο μου. Δὲν ἦταν τόσο ἡ ὀμορφιά του ποὺ μὲ συγκίνησε, ὅσο τὸ ὕφος, αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ τὸ ἀνώτερο, τὸ εὐγενικό, τὸ ἀλλόκοτο, τὸ ὀνειροπόλο ὕφος ποὺ εἶχε. Στὸ ἀντίκρυσμά του ἔννοιωσα ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ κεραυνοβόλου ἔρωτα. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατὰ καὶ ἄταχτα, τὰ γόνατά μου νὰ τρέμουν, τὸ στῆθος μου νὰ φουσκώνῃ κι' ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικό μου κόσμο.

Ὤ! ναί! Ἦταν ἡ γυναῖκα ποὺ ὀνειροπολοῦσα τόσα χρόνια, τόσα χρόνια ποὺ πῆγαν ἀδικοχαμένα μὲ ἐφήμερες περιπέτειες καὶ ἀνάξια πλάσματα. Μὰ νὰ ἡ γυναῖκα ποὺ ἦταν πλασμένη γιὰ μένα. Τὴν κύτταζα, κι' ὅπως τὴν κύτταζα, θαρροῦσα πὼς μὲ κύτταζε κι' ἐκείνη καὶ μοὔλεγε πὼς σκεπτόταν ἀκριβῶς τὰ ἴδια γιὰ μένα. Γιατί ὄχι; Ἂν παραδεχτοῦμε τὶς μυστηριώδεις δυνάμεις ποὺ κυβερνοῦν τὸν κόσμο, τὸν πνευματισμό, τὸν ὑπνωτισμό, τὸ ὑποσυνείδητο, τὴ μετεμψύχωσι, τὸ ἐκτόπλασμα καὶ τὰ παρόμοια γιατὶ τάχα αὐτὴ τὴν ὥρα τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο νὰ μὴν εἶχε ψυχὴ ποὺ ἀπευθυνόταν κατ' εὐθεῖαν στὴ δική μου; Καὶ γιατὶ τάχα ἡ ἀνώτερη δύναμι ποὺ μᾶς παίζει σὰν κουκλάκια στὰ χέρια της, νὰ μὴν ἔβαλε ἐπίτηδες αὐτὴ τὴ φωτογραφία ἐκεῖ κι' ἐμένα νὰ περάσω καὶ νὰ σταθῶ μπροστά της, γιὰ νὰ τὴν ἐρωτευθῶ καὶ νὰ εὐτυχήσουμε κι' οἱ δυό; Γιὰ μένα τὸ πρᾶμα ἦταν καθαρό.

Καταλάβαινα πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ εὐτυχία μου, ἡ ζωή μου, τὸ μέλλον μου. Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν; Ξέρω ὅτι πολλοὶ φωτογράφοι κρατοῦν τὶς διευθύνσεις τῶν πελατῶν τους. Θάμπαινα, λοιπόν, νὰ ρωτήσω, θάπαιρνα τὴ δ' εὔθυνσι καὶ τ' ἄλλα ἦταν δική μου δουλειά.

—Μάλιστα, τὶς κρατᾶμε τὶς διευθύνσεις, μοῦ εἶπε ὁ φωτογράφος.

—Λοιπὸν ἐλᾶτε μαζί μου νὰ σᾶς δείξω τί θέλω.

Ἀλλὰ ὁ φωτογράφος δὲν εἶχε τὴ διάθεσι νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ.

—Εἶνε γνωστό σας αὐτὸ τὸ πρόσωπο;

—Ὄχι. Ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ γνωστό μου.

—Λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν

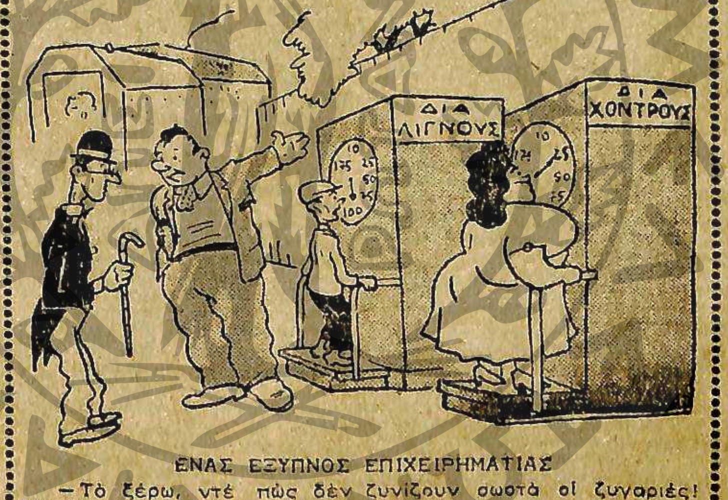

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

—Τὸ ξέρω, ντέ, πὼς δὲν ζυγίζουν σωστὰ οἱ ζυγαριές! Μὰ ἔτσι μένουν ὅλοι εὐχαριστημένοι!...

μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴ διεύθυνσί του.

— Γιατί;

— Πρῶτα, πρῶτα γιατὶ κρατᾶμε τὸ ινκόγνιτο τῶν πελατῶν μας. Ἀλλοιώτικα ἂν μοιράζαμε τὶς διευθύνσεις ποὺ μᾶς ζητάει ὁ καθένας. Κάθε μέρα ἔρχονται διάφοροι τύποι σὰν καὶ σᾶς καὶ μᾶς γυρεύουν ὁδὸ καὶ ἀριθμό, ὅταν δοῦνε καμμιὰ ὄμορφη γυναίκα στὴ βιτρίνα. Γι' αὐτὴ μάλιστα ποὺ μᾶς ρωτᾶτε μᾶς ἔχουν ζητήσει διεύθυνσι τὸ λιγώτερο διακόσιοι ἄνθρωποι!

— Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο. Τὸ δεύτερο;

— Τὸ δεύτερο εἶνε ὅτι δὲν κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά. Τὸ φωτογραφεῖο μας εἶνε αὐστηρῶν ἀρχῶν.

— Ναί, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία δυὸ ἀνθρώπων.

— Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον. Τὸ φωτογραφεῖο μας εἶνε αὐστηρῶν ἀρχῶν (τὸ ξαναεἶπε).

★

Πάει καλά. Ὅμως ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς μαλακοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους ποὺ τὰ παρατᾶνε στὴν πρώτη δυσκολία. Ἐγὼ ἅπαξ καὶ βάλω κάτι στὸ νοῦ μου ἐπιμένω. Ἐπιμένω καὶ νικάω. Κι' ἂν δὲν μοῦ πῇς ἐσύ, νὰ ἰδοῦμε τί γνώμη ἔχει καὶ ὁ ὑπάλληλός σου ποὺ τὸν εἶδα καὶ μὲ μπαλωμένα παπούτσια. Τὸν περίμενα ἀργὰ νὰ σχολάση.

— Πόσα παίρνεις τὸ μῆνα, παιδί μου;

— Τόσα, κύριε.

— Θἄχῃς ἄλλα τόσα λοιπόν, κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια ἐξτρά, ἂν μοῦ βρῇς αὐτὴ τὴ διεύθυνσι!

— Θὰ τὴν ἔχετε ὁπωσδήποτε. Σὲ δυὸ μέρες τὴν εἶχα. Ἀριστάρχου 186

— Δὲν ξέρετε πόσο παιδεύτηκα, ὥς ποὺ νὰ τὴ βρῶ. Ἔψαξα τριάντα κατάστιχα, μ' ἔφαγε ἡ σκόνη.

— Μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ φέρῃς καὶ τὴ φωτογραφία;

— Αὐτὸ δὲν τὸ μπορῶ.

— Θἄχῃς ἀκόμα ἕνα παπούτσι!

— Δὲν τὸ μπορῶ. Θὰ μὲ ἰδῇ ὁ φωτογράφος καὶ θἄχω φασαρίες. Ἔπειτα δὲν ξέρω καὶ τὴν τέχνη.

— Καλά. Αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ τὸ λύσω ἐγώ.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅταν οἱ διαβάτες εἶχαν ἀραιώσει, ἔδωσα μιὰ γροθιὰ στὸ τζάμι, τόσπασα, τράβηξα τὴν ἀγαπημένη μου φωτογραφία καὶ τὄβαλα στὰ πόδια.

Ὧρες ὁλόκληρες κάθησα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ φωτογραφία. Εἶχα κερδίσει τὴ μισὴ ὑπόθεσι. Τώρα δὲν ἔμενε παρὰ νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν ἀγαπημένη μου νὰ τῆς ἐκδηλώσω τὸν ἔρωτά μου καὶ νὰ παντρευτοῦμε..

Ἔβαλα τὴ φωτογραφία δίπλα στὸ μαξιλάρι μου. Εἶδα ἕνα περίφημο ὄνειρο. Τὸ σπίτι της λέει, ἦταν ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι, πνιγμένο στὰ λουλούδια. Μόλις ἄνοιξα τὴν καγκελλόπορτα ἐκείνη ρίχτηκε μὲ δάκρυα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Σὲ περίμενα, ἀγαπημένε μου!... Ἤξερα πὼς θἄρθῃς!

Καὶ ζήσαμε ἐσεῖς καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα...

★

Σηκώθηκα πολὺ πρωῒ εὐχαριστημένος εὔθυμος καὶ μὲ τὰ πιὸ γλυκὰ προαισθήματα. Φόρεσα τὰ καλύτερα ροῦχα μου περιποιήθηκα τὸν ἑαυτό μου πῆρα τὴ φωτογραφία κι' ἕνα μπουκέτο λουλούδια καὶ τράβηξα γιὰ τὴν ὁδὸ Ἀριστάρχου 186. Τί συγκινημένος ποὺ ἤμουνα! Ἐπὶ τέλους εἶχε σημάνει ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας μου. Μιὰ σκέψι μόνο μοῦ θόλωσε τὸ νοῦ: Ἂν εἶχε προφτάσει ἄλλος;

— Ἀδύνατον εἶπα μὲ πεποίθησι. Ἀφοῦ μοῦ εἶπε πὼς μὲ περιμένει. Δὲν ἔχει σημασία πὼς μοῦ τὸ εἶπε στὸν ὕπνο μου. Ἂν παραδεχτοῦμε τὶς ἀνώτερες δυνάμεις καὶ τὸ ὑποσυνείδητο...

Νὰ τὸ σπίτι. Δὲν εἶχε καθόλου κῆπο. Οὔτε μιὰ γλάστρα κάν. Ἦταν ἕνα παληὸ σπίτι, μὲ χαγιάτι. Ἄνοιξα τὴν ἐξώπορτα κι' ἕνας σκῦλος ρίχτηκε ἀπάνω μου κι' ἄρχισε νὰ γαυγίζη. Τοῦ εἶπα μερικὰ εὐγενικὰ λόγια καὶ κέρδισα τὴν συμπάθειά του. Ὕστερα χτύπησα τὴν ἀπὸ μέσα πόρτα. Μὰ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε πιὸ δυνατά!

— Ποιὸς εἶνε; ἄκουσα μιὰ ψιλὴ καὶ λίγο στριγγλικη φωνή.

— Ἀνοῖξτε παρακαλῶ. Πρόκειται γιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι.

Ἄνοιξαν. Φάνηκε μιὰ σαραβαλιασμένη γρηά, μὲ κακοχτενισμένα μαλλιὰ καὶ μιὰ ντομάτα στὸ χέρι. Βαρειὰ μυρουδιὰ προσβάλε τὸ ὀσφραντικό μου σύστημα. Μαγείρευαν στιφάδο.

— Καλημέρα σας, κυρία μου.

— Καλημέρα, παιδί μου. Τί θέλεις;

Δὲν εἶχα καιρὸ γιὰ χάσιμο. Θὰ ἦταν ἡ μητέρα της κι' ἔπρεπε νὰ φανερώσω ἀμέσως τὸ σκοπό μου, γιὰ νὰ χαρῇ καὶ ἡ καϋμένη ἡ γρηά.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν κόρη σας, κυρία μου.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ κόρη, παιδί μου.

— Ἀνηψιὰ ἔχετε;

— Ἔχω τρεῖς... Ποιὰ θέλεις ἀπ' ὅλες;

— Αὐτή, καλή μου κυρία.

Καὶ τραβάω τὴ φωτογραφία τῆς τὴ δείχνω καὶ τῆς λέω:

— Τὴν ἀγαπῶ τρελλὰ καὶ ἔρχομαι μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν παντρευτῶ.

Ἡ γρηὰ πῆρε τὴ φωτογραφία μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κύτταξε τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο ἀρκετὴ ὥρα κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἄργησες, παιδί μου.

— Βγῆκε ἔξω;

— Ὄχι, ἀλλὰ ἔχει παντρευτῆ!

— Πότε;

— Ἐδῶ καὶ τριάντα πέντε χρόνια!..

— Δὲν καταλαβαίνω!

— Αὐτὴ ἡ ὄμορφη κοπέλλα παιδί μου, εἶμαι ἐγώ!.. Τὴ φωτογραφία τὴν ἔχω βγάλει πρὶν τριάντα ἕξη χρόνια! Καί, μάλιστα νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ ἄλλο ἔτσι παντρεύτηκα. Κάποιος μὲ εἶδε στὴ φωτογραφία κι' ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε... Στάσου νὰ σοῦ φέρω τὴ φωτογραφία μας νὰ μῆς δῇς...

Ἔφερε τὴ φωτογραφία καὶ τὴν εἶδα. Ἦταν ἀκριβῶς ὅπως καὶ στὴν ἄλλη καὶ δίπλα της ἕνας ἄγριος τύπος μὲ μουστάκι τσιγκελωτό.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄντρας μου, Θεὸς σχωρέστονε... Νὰ σοῦ φτιάξω ἕνα καφεδάκι, παιδί μου;

— Ὄχι, κυρία μου... Μὲ συγχωρῆτε... Ἀντίο σας...

Ἔφυγα ντροπιασμένος κι' ἔδωσα καὶ μιὰ κλωτσιὰ στὸ βρωμόσκυλο ποὺ μὲ κύτταζε εἰρωνικά. Τὸ βράδυ περίμενα τὸν ὑπάλληλο τοῦ φωτογραφείου ἀπόξω.

— Βρὲ βλάκα γιατὶ δὲν μοῦ ἔδωσες τὴν ἡμερομηνία;

— Μὰ δὲν μοῦ τὴ ζητήσατε κύριε!

— Βγάλε τὰ παπούτσια...

Αὐτὸς ἄρχισε νὰ τρέχη, ἐγὼ τὸν κυνηγοῦσα, ἀλλὰ μοῦ ξέφυγε. Κι' ὕστερα ἔσχισα τὴ φωτογραφία καὶ τὴν πέταξα σ' ἕνα τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν:

— Ἄει στὸ διάολο! Παλιόγρηα!..

Δὲν ξαναερωτεύομαι ἀπὸ φωτογραφία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 137

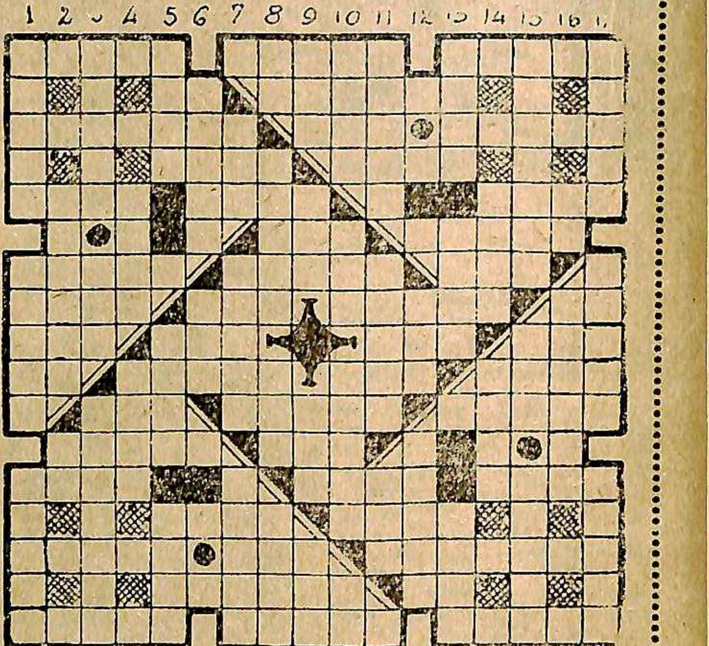

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. — Εἶδος θεατρικοῦ ἔργου. — Ὁμὰς ἀνδρῶν τοῦ ναυτικοῦ σὲ εἰδικὴ ὑπηρεσία στὴν ξηρά.

2) Χοῖρος. — Γίνεται γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό.

3) Δημοκρατία τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς — Πρόθεσις. — Ρόφημα (καθ.).

4) Ὀνομαστὸ κολλέγιο τῆς Ἀγγλίας. — Ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβ.

5) Χερσόνησος καὶ ὄρος στὸν Β. μυχὸ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. — Παράδεισος γιὰ τὰ κουνούπια — Ζῶο πολὺ πεισματάρικο.

6) Μικρὸ τρωκτικό. —Ὁδηγεῖ τὰ πλοῖα τὴ νύχτα.

7) Γόης τῆς ἀρχαιότητος.— Ὑπάρχει πάνω σὲ κάθε λέξι.— Ἕκαστος.

8) Μέρος τοῦ ματιοῦ. — Ὁ καθένας. — Μυθολογικὸς ἥρως — Αἰγυπτιακὴ θεότης.

9) Κτητικὴ ἀντωνυμία.—Πρωτόγονο φωτιστικὸ μέσον. — Χρονικὸ διάστημα. — Πρακτορεῖο εἰδήσεων.

10) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία— Συμβολικὸν μέσον σωτηρίας. — Νῆσοι τῶν Κυκλάδων. — Τὴν παρακολουθοῦν οἱ γυναῖκες.

11) Χωρὶς αὐτὸ ἡ ὅρασις ἀχρηστεύεται.— Ἐθνικὸς εὐεργέτης. — Τὸ σύνολο τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν μιᾶς περιοχῆς.

12) Τίτλος εὐγενείας.—Ἑλληνικὸ νησί.

13) Πρόθεσις— Χρονικὸν ἐπίρρημα: ὕστερα.—Τροφὴ κτηνῶν (πληθ.).

14) Μέγας Νορβηγὸς συγγραφεὺς —Οἱ ἄνδρες δὲν τὸ ρίχνουν σήμερα στοὺς ὤμους τους.

15) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας.—Υἱὸς τοῦ Νῶε — Νῆσοι τοῦ Σαρωνικοῦ

16) Καρπὸς κατάλληλος γιὰ φάγωμα —Προσωπικὴ ἀντωνυμία.

17) Ἔπαινος.—Ἀπὸ τὸ δέρμα της φτιάνουν τσάντες καὶ παπούτσια. — Μικρὸ νησάκι τῆς Ἀδριατικῆς ἔξω ἀπὸ τὴν Αὐλῶνα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἕνας καλὸς θὰ εἶνε Περσικὸς ἢ Τουρκικός.—Κοινῶς λέγεται μπιζέλι.—Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

2) Ὁ πρῶτος ἀεροπόρος.— Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, ἄϋλον ὁμοίωμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ποὺ ἐπιζοῦσε μετὰ τὸν θάνατο.

3) Δωμάτιο προοριζόμενο γιὰ τοὺς ξένους —Ὄργανο αἰσθήσεως.—Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν μεταφορὰ τραυματιῶν.

4) «...τοῦ θριάμβου». Περίφημο μνημεῖο τῶν Παρισίων.— Στρατιωτικὴ μονάς.

5) Νῆσοι τῆς Δωδεκανήσου.— Καλύπτουν τὰ 3)4 τῆς Φινλανδίας.—Ἐπίρρημα: πιθανόν.

6) Εἶδος ὑφάσματος. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων.

7) Νότα μουσικῆς. — Κλίσις, ροπή. — Θὰ δυσκολευθῆτε νὰ τὴν βρῆτε σ' ἕνα τράμ.

8) Νότα μουσικῆς — Τὸν κόσμο ὅλο κυβερνᾶ. — Κομψότης. — Βοήθησε τὸν Θησέα νὰ βγῇ ἀπ' τὸν Λαβύρινθο

9) Συμπερασματικό.— Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.—Γλύτωσε ἀπὸ μιὰ μεγάλη καταστροφή.—Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' προσώπου).

10) Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου — Οἱ πρόγονοι (μονολεκτικῶς) — Ἡ μοναδικὴ ἐπιθυμία κάθε ἀρρώστου — Δυὸ σύμφωνα στὴν ἀντίθετη σειρὰ ἀπ αὐτὴ ποὺ ἔχουν στὸ ἀλφάβητο

11) Ἀναπνοή — Νῆσοι τοῦ Αἰγαίου — Ἄρθρο (θηλ. πλ.)

12) Βλαβερὸ ἔντομο —Δυστυχισμένος

13) Πόλις — Δὲν βρίσκεται στὴ θέσι του —Λάσπη βοῦρκος

14) Λιμὴν τῆς Β. Ἀφρικῆς.— Στρατιωτικὸ παράγγελμα

15) Ζῶον.— Ἄρθρο (αἰτιατ.) Ἀφθονεῖ σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά

16) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία Χημικὸν στοιχεῖον

17) Θυσιάζεται ἀφειδῶς τὸ Πάσχα. — Τουρκικὸς τίτλος — Ἀνύψωσις (αἰτιατ.)

Ε. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗΣ

Η λύσις τοῦ 136 στὴ σελ. 70

Τὸ κυνήγι στὴν Ἑλλάδα

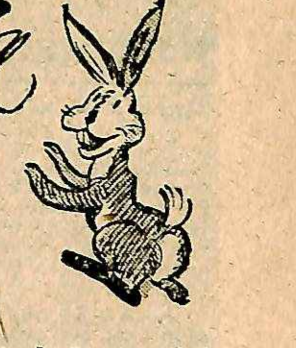

Νεμρόδ, τόποι ἀφθόνου κυνηγιοῦ, θηράματα

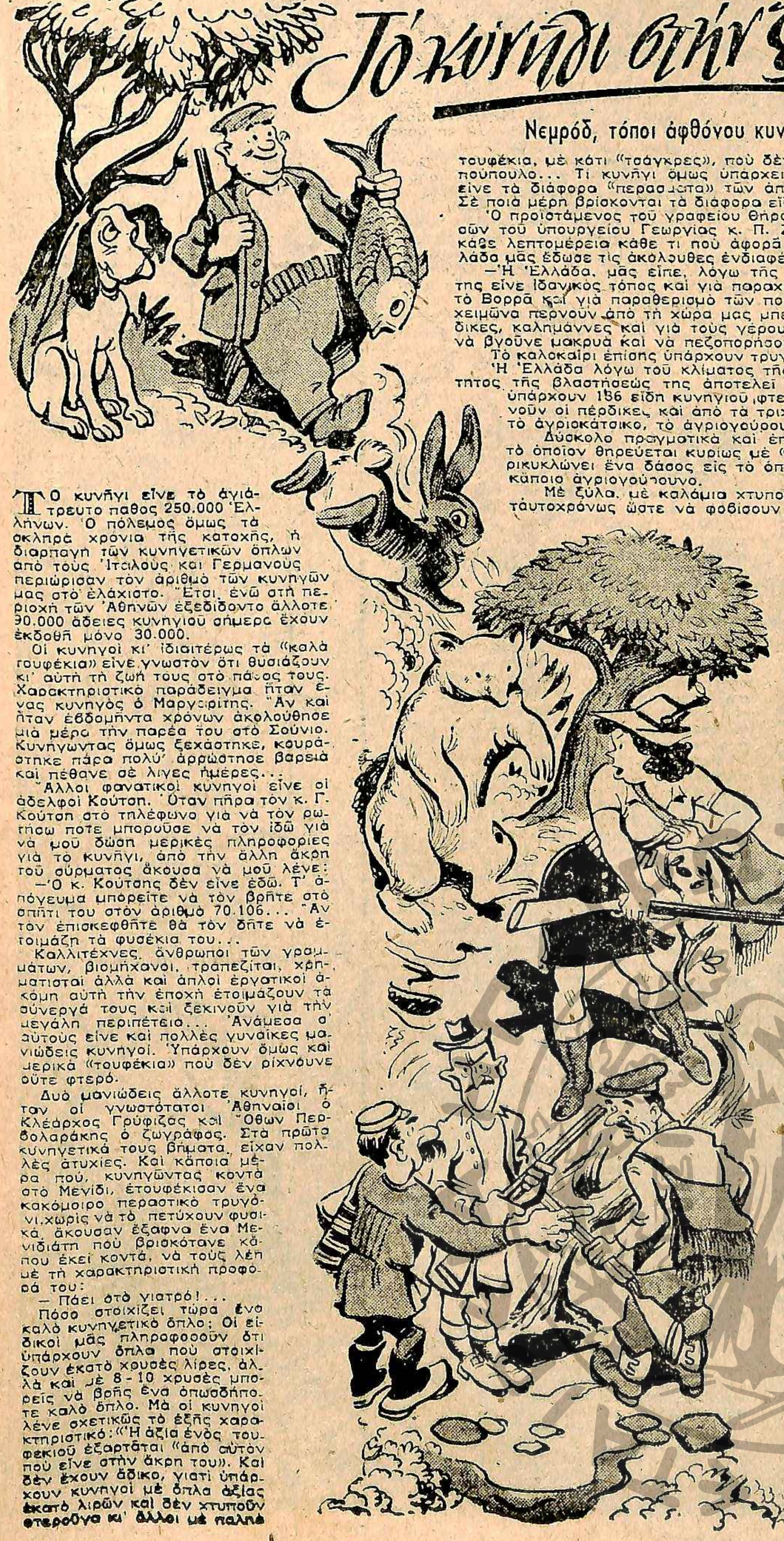

Τὸ κυνήγι εἶνε τὸ ἀγιάτρευτο πάθος 250.000 Ἑλλήνων. Ὁ πόλεμος ὅμως τὰ σκληρὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, ἡ διαρπαγὴ τῶν κυνηγετικῶν ὅπλων ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ Γερμανοὺς περιώρισαν τὸν ἀριθμὸ τῶν κυνηγῶν μας στὸ ἐλάχιστο. Ἔτσι, ἐνῶ στὴ περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν ἐξεδίδοντο ἄλλοτε 90.000 ἄδειες κυνηγιοῦ σήμερα ἔχουν ἐκδοθῆ μόνο 30.000.

Οἱ κυνηγοὶ κι' ἰδιαιτέρως τὰ «καλὰ τουφέκια» εἶνε γνωστὸν ὅτι θυσιάζουν κι' αὐτὴ τὴ ζωή τους στὸ πάθος τους. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἦταν ἕνας κυνηγὸς ὁ Μαργαρίτης. Ἂν καὶ ἦταν ἑβδομήντα χρόνων ἀκολούθησε μιὰ μέρα τὴν παρέα του στὸ Σούνιο. Κυνηγῶντας ὅμως ξεχάστηκε, κουράστηκε πάρα πολύ' ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ πέθανε σὲ λίγες ἡμέρες...

Ἄλλοι φανατικοὶ κυνηγοὶ εἶνε οἱ ἀδελφοὶ Κούτση. Ὅταν πῆρα τὸν κ. Γ. Κούτση στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω πότε μποροῦσε νὰ τὸν ἰδῶ γιὰ νὰ μοῦ δώση μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ κυνήγι, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἄκουσα νὰ μοῦ λένε:

—Ὁ κ. Κούτσης δὲν εἶνε ἐδῶ. Τ' ἀπόγευμα μπορεῖτε νὰ τὸν βρῆτε στὸ σπίτι του στὸν ἀριθμὸ 70.106... Ἂν τὸν ἐπισκεφθῆτε θὰ τὸν δῆτε νὰ ἑτοιμάζη τὰ φυσέκια του...

Καλλιτέχνες, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, βιομήχανοι, τραπεζῖται, χρηματισταὶ ἀλλὰ καὶ ἁπλοὶ ἐργατικοὶ ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἑτοιμάζουν τὰ σύνεργά τους καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν μεγάλη περιπέτεια... Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶνε καὶ πολλὲς γυναῖκες μανιώδεις κυνηγοί. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ «τουφέκια» ποὺ δὲν ρίχνουνε οὔτε φτερό.

Δυὸ μανιώδεις ἄλλοτε κυνηγοί, ἦταν οἱ γνωστότατοι Ἀθηναῖοι ὁ Κλέαρχος Γρύφιζας καὶ Ὄθων Περβολαράκης ὁ ζωγράφος. Στὰ πρῶτα κυνηγετικά τους βήματα, εἶχαν πολλὲς ἀτυχίες. Καὶ κάποια μέρα ποὺ, κυνηγῶντας κοντὰ στὸ Μενίδι, ἐτουφέκισαν ἕνα κακόμοιρο περαστικὸ τρυγόνι, χωρὶς νὰ τὸ πετύχουν φυσικά, ἄκουσαν ἔξαφνα ἕνα Μενιδιάτη ποὺ βρισκότανε κάπου ἐκεῖ κοντά, νὰ τοὺς λέη μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ προφορά του:

— Πάει στὸ γιατρό!...

Πόσο στοιχίζει τώρα ἕνα καλὸ κυνηγετικὸ ὅπλο; Οἱ εἰδικοὶ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι στοιχι- ὑπάρχουν ὅπλα ποὺ στοιχίζουν ἑκατὸ χρυσὲς λίρες, ἀλλὰ καὶ μὲ 8-10 χρυσὲς μπορεῖς νὰ βρῇς ἕνα ὁπωσδήποτε καλὸ ὅπλο. Μὰ οἱ κυνηγοὶ λένε σχετικῶς τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικό: «Ἡ ἀξία ἑνὸς τουφεκιοῦ ἐξαρτᾶται «ἀπὸ αὐτὸν ποὺ εἶνε στὴν ἄκρη του». Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο, γιατὶ ὑπάρχουν κυνηγοὶ μὲ ὅπλα ἀξίας ἑκατὸ λιρῶν καὶ δὲν χτυποῦν φτεροῦγα κι' ἄλλοι μὲ παλιὰ τουφέκια, μὲ κάτι «τσάγκρες», ποὺ δὲν τοὺς ξεφεύγει οὔτε πούπουλο... Τί κυνήγι ὅμως ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα; Ποῦ εἶνε τὰ διάφορα «περάσματα» τῶν ἀποδημητικῶν πουλιῶν; Σὲ ποιὰ μέρη βρίσκονται τὰ διάφορα εἴδη τοῦ κυνηγιοῦ μας;

Ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου Θήρας καὶ Διευθυντὴς Δασῶν τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας κ. Π. Ζέρβας ποὺ ξέρει μὲ κάθε λεπτομέρεια κάθε τι ποὺ ἀφορᾶ τὸ κυνήγι στὴν Ἑλλάδα μᾶς ἔδωσε τὶς ἀκόλουθες ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες:

—Ἡ Ἑλλάδα, μᾶς εἶπε, λόγω τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της εἶνε ἰδανικὸς τόπος καὶ γιὰ παραχείμασι τῶν πουλιῶν ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ Βορρᾶ καὶ γιὰ παραθερισμὸ τῶν πουλιῶν ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ Νότο. Τὸ χειμῶνα περνοῦν ἀπὸ τὴ χώρα μας μπεκάτσες, μπεκατσίνια χῆνες, πάπιες, πέρδικες, καλημάννες καὶ γιὰ τοὺς γέρους κυνηγοὺς ἢ ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ βγοῦνε μακρυὰ καὶ νὰ πεζοπορήσουν, σταρίθρες...

Τὸ καλοκαίρι ἐπίσης ὑπάρχουν τρυγόνια, ὀρτύκια, συκοφάγοι, κεφαλάδες κλπ. Ἡ Ἑλλάδα λόγω τοῦ κλίματος τῆς ὀρεογραφικῆς θέσεώς της καὶ τῆς ποιότητος τῆς βλαστήσεώς της ἀποτελεῖ ἰδανικὸν τόπον κυνηγιοῦ. Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν 136 εἴδη κυνηγιοῦ, φτερωτὰ καὶ τριχωτά. Ἀπὸ τὰ φτερωτὰ ἀφθονοῦν οἱ πέρδικες καὶ ἀπὸ τὰ τριχωτὰ ὁ λαγός, τὸ ἀγριοκούνελο, τὸ ἐλάφι, τὸ ἀγριοκάτσικο, τὸ ἀγριογούρουνο κλπ.

Δύσκολο πραγματικὰ καὶ ἐπικίνδυνο κυνήγι εἶνε τὸ ἀγριογούρουνο, τὸ ὁποῖον θηρεύεται κυρίως μὲ «παγάνα». Δηλαδή, μιὰ ὁμὰς κυνηγῶν περικυκλώνει ἕνα δάσος εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἡ πληροφορία ὅτι βρίσκεται κάποιο ἀγριογούρουνο.

Μὲ ξύλα, μὲ καλάμια χτυποῦν τοὺς θάμνους ὅλοι αὐτοί, φωνάζοντας ταυτοχρόνως ὥστε νὰ φοβίσουν τὸ ζῶο καὶ νὰ τὸ κάνουν νὰ προχωρήση πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δάσους, ὅπου τὸ περιμένουν οἱ πλέον διαλεχτοὶ τῆς παρέας κυνηγοὶ καὶ τὸ ὑποδέχονται, ὄχι μὲ σκάγια ἀλλὰ μὲ σφαῖρες μᾶλλον. Τὸ ἀγριογούρουνο γιὰ νὰ σκοτωθῇ πρέπει νὰ κτυπηθῇ στὸ κεφάλι. Σφαῖρα ποὺ μπαίνει στὸ λίπος του, δὲν τοῦ κάνει τίποτα.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐνδημικὰ κυνήγια καὶ τὰ ἀποδημητικὰ ποὺ τρώγονται ἔχουμε κι' ἕνα πλῆθος ἄλλων τὰ ὁποῖα κυνηγιοῦνται ἀλλὰ δὲν τρώγονται ὅπως εἶνε ἡ ἀρκούδα, ἡ ἀλεποῦ; ὁ ἀσβός, τὸ τσακάλι, ὁ λῦκος, ἡ βίδρα (λούτρα) ἀπὸ τὸ τρίχωμα τῆς ὁποίας φτιάχνονται τὰ λούτρ, τὰ διάφορα κορακοειδῆ, ὅπως ὁ κόρακας, ἡ κάργια, ἡ κουροῦνα καθὼς καὶ διάφορα ἁρπαχτικὰ πουλιά, ὅπως οἱ ἀετοὶ καὶ τὰ γεράκια.

Ποῦ γίνεται τὸ κυνήγι τῶν 136 εἰδῶν τοῦ φτερωτοῦ καὶ τριχωτοῦ κόσμου τῆς χώρας μας;

Τὸ κυνήγι αὐτὸ ὑπάρχει σ' ὅλη τὴν ἔκτασί της. Γιὰ τ' ἀποδημητικὰ πουλιὰ γίνεται τὸ Σεπτέμβριο. Ἂν καὶ μπορεῖ νὰ γίνη σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα περιορίζεται συνήθως σ' ὡρισμένα σημεῖα σ' ὡρισμένα περάσματα, ποὺ συγκεντρώνονται αὐτὰ τὰ πουλιὰ γιὰ νὰ κάνουν τὸ μεγάλο ταξίδι πρὸς τὴν Ἀφρική. Τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶνε τὰ παράλια τῆς Θράκης καὶ ἰδιαιτέρως ἡ ἔκτασις ἀπὸ τὴν Καβάλλα ὥς στὴν Ἀλεξανδρούπολι, τὸ Σούνιο τῆς Ἀττικῆς, ὡρισμένα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ὅπως ἡ Σῦρος ἡ περιοχὴ τῆς Ντελαγκράτσιας, τὸ Ταίναρον καὶ ὡρισμένες περιοχὲς τῆς Κρήτης.

Γιὰ τὸ καλοκαιρινὸ κυνήγι δὲν γίνεται καθόλου λόγος, γιατὶ τὰ πουλιὰ βρίσκονται στὴν περίοδο τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τους καὶ τὸ κυνήγι ἀπαγορεύεται.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ κυνηγιοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ τὸ «χοντρὸ» λεγόμενο κυνήγι ποὺ ὀργανώνεται ἀπὸ ὁμάδες κυνηγῶν καὶ χωρικῶν ποὺ ἀποτελοῦν ὅπως εἶπα παραπάνω τὴν «παγάνα», τὴν ὁμάδα δηλαδὴ ἐρευνῶν καὶ ἀνακαλύψεως τοῦ θηράματος.

Τέτοιες κυνηγετικὲς ἐκδρομὲς εἶνε πολυδάπανες, πολυήμερες καὶ φοβερὰ κοπιαστικές ἀποτελοῦν δὲ ἐξαιρετικὴ διασκέδασι τῶν πλουσίων Ἑλλήνων. Ὡστόσο τέτοια κυνήγια γινόντουσαν πάντα στὴν Ἑλλάδα. Ὁ καθηγητὴς κ. Φωτεινὸς ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μανιώδης κυνηγοὺς ποὺ λάβαινε μέρος σὲ τέτοια κυνήγια μὲ τοὺς φίλους του.

Χοντρὸ κυνήγι, δηλαδὴ ἀγριογούρουνα, ἐλάφια ζαρκάδια εἶχε ἕναν καιρὸ ὅλη ἡ Ἑλλάδα. Εἶχε ἀκόμη ἄγρια θηρία. Ἡ ἐξαφάνισι ὅμως τῶν δασῶν, ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ πόλις καὶ τὰ χωριὰ ποὺ χτιζόντουσαν ἐξαφάνιζαν σιγά, σιγὰ ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Ἔτσι τὸ «χοντρὸ» κυνήγι ἐξαφανίστηκε τελείως ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα. Στὸν Καλλίδρομο ὑπάρχουν μόνο λίγα ζαρκάδια. Στὴ Θεσσαλία στὴν Ἤπειρο, στὴ Μακεδονία, στὴ Θράκη σ' ὡρισμένες περιφέρειες, ὑπάρχουν ἀγριόχοιροι. Στὰ Πιέρια, στὴ Χαλκιδικὴ καὶ στὴ πε-

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ «παρακαλῶ!»

Ἀπαντᾶ σὲ κάθε ἐρώτησι καὶ λύει κάθε ἀπορία

Δυὸ Παριζιάνοι, καθισμένοι σ' ἕνα καφενεῖο, ἕνα ἀπόγευμα τοῦ περασμένου μηνός, ἔτυχε νὰ διαφωνήσουν, πάνω στὴν κουβέντα τους γιὰ... τὸν ἀριθμὸ τῶν σκαλοπατιῶν τοῦ Πύργου τοῦ Ἀϊφφελ! «Χίλια διακόσια», ἔλεγε ὁ ἕνας. «Χίλια ἑκατὸ» ἐπέμενε ὁ ἄλλος.

—Ἐγὼ θὰ σᾶς λύσω τὴ διαφορά, ἐπενέβη ἕνας διπλανός τους. Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ!

Πῆγε στὸ τηλέφωνο τοῦ καφενείου καὶ διάλεξε μὲ τὸ δίσκο τῆς συσκευῆς τὰ ψηφία «SVP». Ἔδωσε τ' ὄνομά του κι' ἕνα ἀριθμὸ καὶ διετύπωσε τὴν ἐρώτησι. Σὲ δυὸ λεπτά, ἔλεγε στοὺς δυὸ φίλους:

— Εἴχατε λάθος κι' οἱ δυό. Τὰ σκαλοπάτια τοῦ Πύργου εἶνε 1.710.

Τὰ ψηφία SVP εἶνε τὰ ἀρχικὰ τῆς γαλλικῆς φράσεως «σ' ἴλ βοὺ πλαὶ», ποὺ σημαίνει «παρακαλῶ». Ἔχει πάρει δὲ τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἕνα παρισινὸ γραφεῖο πληροφοριῶν ἀμερικανικοῦ τύπου, μοναδικὸ στὴν Εὐρώπη. Τὸ γραφεῖο αὐτὸ δέχεται 7.000 τηλεφωνήματα τὴν ἡμέρα, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ρωτοῦν τὰ πιὸ ἀπρόοπτα πράγματα: Π. χ. «Πόσα ποδάρια ἔχει ἡ σαρανταποδαροῦσα;» ἢ «Ποιὰ ἦταν ἡ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὀργάνωσις τοῦ ἀρχαίου κράτους τῶν Ἴνκας;» Μπορεῖ δὲ ν' ἀπαντήσῃ σὲ ὅλες σχεδὸν μὲ ἀκρίβεια καὶ ταχύτητα, γιατὶ διαθέτει περισσότερους ἀπὸ 1.000 ὑπαλλήλους ὅλων τῶν εἰδικοτήτων ἀκόμη καὶ.. γνῶστες τῆς σανσκριτικῆς γλώσσης!

Σημειωτέον ὅτι ἔχει ὡς ἀρχὴν τὴν ἀπόλυτη ἐχεμύθεια. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνας ἐπιχειρηματίας ἀπ' τὴν Ὀρλεάνη ζήτησε νὰ τοῦ κρατήσουν στὸ Παρίσι ἕνα ξενοδοχεῖο μὲ δυὸ κρεββάτια. Τὸ γραφεῖο ἐξετέλεσε τὴν παραγγελία, γιατὶ ἀναλαμβάνει καὶ τέτοιες δουλειές. Σὲ δυὸ μέρες, ἔφτασε ἕνα γράμμα τῆς συζύγου τοῦ ἐπιχειρηματίου, ποὺ ὑποπτευόταν ὅτι ὁ ἄντρας της πῆγε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μπερμπαντέψῃ, καὶ ζητοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου του. Τὸ γραφεῖο ὅμως ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ τὴν πληροφορία.

Ἡ ἰδέα τῆς ἱδρύσεως τοῦ «SVP» ρίχθηκε τὸ 1935, σὲ μιὰ συντροφιὰ γλεντζέδων, ποὺ ἔτυχε νὰ βρεθῆ ἕνα βράδυ χωρὶς σαμπάνια γιὰ τὸ δεῖπνο της, σὲ ὥρα ποὺ τὰ καταστήματα ἦσαν πιὰ κλειστά. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ δόκτωρ Ρενὲ Σωνιέ, πρότεινε τότε νὰ δημιουργήσουν μιὰ ὀργάνωσι, ποὺ θ' ἀνελάμβανε νὰ προμηθεύῃ στοὺς πελάτες της κρασί, μεζέδες, γλυκίσματα κλπ., ὁποιαδήποτε ὥρα τοῦ 24ώρου, μ' ἕνα ἁπλὸ τηλεφώνημα. Ἕνας δικηγόρος, ἕνας ἐπιστήμων καὶ δυὸ διαφημισταὶ συνεταιρίσθηκαν, κι' ἔτσι ἱδρύθηκε τὸ «S. V. P.».

Ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Τ.Τ.Τ. Ζὼρζ Μαντὲλ ἐνθουσιάσθηκε ἀπ' τὴν ἰδέα καὶ μεταρρύθμισε μάλιστα τὸ τηλεφωνικὸ δίκτυο τῶν Παρισίων, ἔτσι ὥστε μὲ τὰ ψηφία SVP νὰ παίρνῃ καθένας ἀμέσως τὸ νέο γραφεῖο.

Στὴν ἀρχή, τὸ γραφεῖο ἐξυπηρετοῦσε ὁποιαδήποτε καὶ κατόπιν ὁ πελάτης πλήρωνε τὴ σχετικὴ ἀμοιβὴ μαζὶ μὲ τὸ λογαριασμὸ τοῦ τηλεφώνου του. Ἀλλά, ἀπ' τὸ 1938, ἔγινε ἐπέκτασις τῶν ἐργασιῶν προσετέθη τὸ τμῆμα πληροφοριῶν κι' ἐφαρμόσθηκε σύστημα συνδρομητῶν. Σήμερα, 25.000 Παρισινοὶ εἶνε κοινοὶ συνδρομηταὶ τοῦ γραφείου κι' ἄλλοι 10.000 ἔχουν ἐγγραφῆ σὲ μιὰ ὑπηρεσία εἰδικῆς προτεραιότητος. Οἱ συνδρομὲς εἶνε 125—2000 φράγκα τὸ μῆνα. Ἡ τηλεφωνικὴ ἑταιρεία εἰσπράττει ἕνα μικρὸ ποσοστὸ ἀπ' αὐτές.

Μόλις τηλεφωνήσῃ ἕνας συνδρομητής, παίρνει τὸ τηλεφώνημα ἕνας ἀπ' τοὺς 6 τηλεφωνητὰς τῆς ὑπηρεσίας (ποὺ διπλασιάζονται, στὶς ὧρες τῆς πολλῆς δουλειᾶς). Καὶ τὸ διαβιβάζει σὲ ἕνα ἀπ' τὰ 26 εἰδικὰ τμήματα. Ἐκεῖ, ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος διαπιστώνει πρῶτα ἂν μπορῇ νὰ βρῇ τὴν ἀπάντησι στὰ δελτία τοῦ ἀρχείου, ἢ ἂν πρέπῃ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες ἀπὸ ἀλλοῦ. Κάποιος συνδρομητὴς π. χ. εἶχε ρωτήσει πόσο κοστίζει ἕνας τόννος κάρβουνο στὴν προκυμαία τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὰ δελτία τοῦ ἀρχείου δὲν περιεῖχαν αὐτὴ τὴν πληροφορία, μολονότι τὰ στοιχεῖα τους προέρχονται ἀπ' τὰ εἰδικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ συνδρομητὴς παρεκλήθη νὰ περιμένῃ λίγο. Κι' ἡ σχετικὴ πληροφορία ζητήθηκε ἀπὸ ἕνα συνεργάτη τοῦ γραφείου, ὑπάλληλο τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (ὑπάρχουν τέτοιοι συνεργάτες στὶς διάφορες δημόσιες ὑπηρεσίες, ὀργανισμοὺς κλπ.). Σὲ μιὰ ὥρα μετὰ τὸ τηλεφώνημά του, ὁ συνδρομητὴς εἶχε πάρει τὴ σωστὴ ἀπάντησι.

Πολλὲς φορές, ἐξαποστέλλονται οἱ ἐξωτερικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου, γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἀπαιτουμένη πληροφορία. Εἶνε ἀναγκασμένοι συχνὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ μοναδικὸ ἄνθρωπο στὸ Παρίσι, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς τὴ δώσῃ. Ὅταν π. χ. ἕνας συνδρομητὴς ζήτησε νὰ μάθῃ τὸ μέτρο τῆς μέσης τοῦ Σὰρλ Μπουαγιέ, τὸ γραφεῖο ζήτησε τὴν πληροφορία ἀπ' τὸ ράφτη του.

Βασικὴ ἀρχὴ τοῦ γραφείου εἶνε νὰ μὴ διατηρῇ στὸ ἀρχεῖο του δελτία ποὺ δὲν χρειάζονται ἀπολύτως. Κι' ὁ διευθυντὴς ἔκρινε κάποτε τὴν ἱκανότητα ἑνὸς νέου προϊσταμένου τοῦ ἀρχείου ἀπ' τὸν ἀριθμὸ τῶν δελτίων ποὺ πέταξε μόλις ἀνέλαβε ὑπηρεσία! Ἀντὶ νὰ κάνῃ συλλογὴ ἀνθρωπίνων γνώσεων, τὸ «SVP» προτιμᾶ νὰ βρίσκῃ ἀμέσως τὸ κατάλληλο πρόσωπο γιὰ τὴν ἀπάντησι σὲ κάθε ἐρώτησι.

Ἡ ὀργάνωσις ἔχει δυὸ κλάδους: τὸ τμῆμα «γενικῶν πληροφοριῶν» καὶ τὸ «ἐμπορικό». Τὸ πρῶτο ἐξυπηρετεῖ ὅλους τοὺς συνδρομητάς, ἐνῶ τὸ δεύτερο μόνον ὡρισμένους ἐπιχειρηματίες, ποὺ πληρώνουν ἀκριβώτερα καὶ ζητοῦν νὰ μάθουν διάφορα πράγματα νομοθετικά, φορολογικά, διοικητικά, ἐμπορικά κλπ.

Μιὰ κυρία μπορεῖ νὰ πληροφορηθῆ ποῦ θὰ βρῆ κάλτσες νάϋλον ἢ ντόμινο γιὰ ἕνα χορὸ μετημφιεσμένων. Οἱ προληπτικοὶ οἰκοδεσπόται μποροῦν νὰ ζητήσουν ἕνα δέκατο τέταρτο συνδαιτημόνα γιὰ τὸ τραπέζι τους. Ὁ πρόεδρος μιᾶς λέσχης μπορεῖ νὰ παραγγείλῃ νὰ τοῦ γράψουν μιὰ ὡραιοτάτη ἀγόρευσι. Τὸ γραφεῖο προμηθεύει ἀκόμη ἰδιωτικοὺς ντέτεκτιβ, ποιήματα γιὰ εἰδικὲς περιπτώσεις, ὑπηρετικὸ προσωπικό, κλπ. Ἔχει δὲ ὑποκαταστήματα σὲ πολλὲς γαλλικὲς πόλεις.

* * *

ριφέρεια Λαγκαδᾶ ὑπάρχουν ἐλάφια. Στὴ Ρόδο ἔχουμε τὸ περίφημο πλατῶνι, ἕνα πολύτιμο εἶδος ἐλαφιοῦ. Στὴ Κρήτη, στὴν Ἀντίμηλον, στὴ Γιοῦρα τῶν Σποράδων, στὴ Σαμοθράκη ἔχουμε αἰγάγρους. Στὴν Πίνδο καὶ στὰ Βαρδούσια ὑπάρχουν ἀγριοκάτσικα. Στὴ Μακεδονία καὶ τὴν Θράκη ἔχουμε φασιανούς. Ἐπίσης μαῦρες ἀρκοῦδες ὑπάρχουν στὴν περιφέρεια Φλωρίνης, Κονίτσης, Ἰωαννίνων, Καλαμπάκας, Γρεβενῶν καὶ στὴν Καστοριά.

Ἕνα χαριτωμένο κυνηγετικὸ ἀνέκδοτο, εἶνε τὸ πάθημα τοῦ ἄλλοτε μανιώδους κυνηγοῦ καὶ συνεργάτου τοῦ «Θησαυροῦ», τοῦ Γιαννουκάκη. Ἔφυγε τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ σπίτι του χαράμματα, λέγοντας στὴ μητέρα του:

— Μὴ ψωνίσετε σήμερα κρέας, θὰ φέρω τὸ μεσημέρι ὁπωσδήποτε τρυγόνια!...

Ἐπῆγε στὸ κυνῆγι του ἀλλὰ δὲν βρῆκε φτερό. Ἐγύριζε ἀπελπισμένος στὸ σπίτι του μὲ τὴν ἀπόφασι ν' ἀγοράσῃ στὴν ἀγορὰ τῆς Ἀθήνας τρία - τέσσερα τρυγόνια, ἀλλὰ κι' ἐδῶ ἀτυχία. Δὲν ὑπῆρχε κυνῆγι στὴν ἀγορά. Στὴν ἀπελπισία του, ἀγόρασε μιὰ τεραστία συναγρίδα ἴσαμε δυὸ ὀκάδες καὶ τὴν πῆγε θριαμβευτικῶς στὸ σπίτι του.

Ὁ πατέρας του ὅταν τὴν εἶδε τὸν ἐρώτησε ἁπλῶς:

— Καθιστὴ τὴ χτύπησες ἢ στὸ φτερό;

Καὶ γιὰ νὰ κλείσουμε αὐτὴ τὴν ἔρευνά μας σᾶς ἀναφέρουμε κάτι χαρακτηριστικό: ὅτι τὸ κυνῆγι θὰ ἔπρεπε νὰ ὀργανωθῆ καλλίτερα στὴ χώρα μας γιατὶ τὰ 136 εἴδη τῶν θηραμάτων ἀποτελοῦν μιὰ ἀξιόλογη πηγὴ πλούτου καὶ συγχρόνως γλυτώνουμε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τεράστιες καταστροφὲς ποὺ προκαλοῦν μὲ τὶς ἐπιδρομές τους πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ θηράματα. Ἔπειτα τὸ κυνῆγι εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες διασκεδάσεις. Γιὰ πολλοὺς μάλιστα Ἀθηναίους κάθε ἡλικίας καὶ τάξεως ἔχει γίνει ἀληθινὸ πάθος... Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε κι' ἐσεῖς γιὰ νὰ μᾶς δικαιώσετε...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

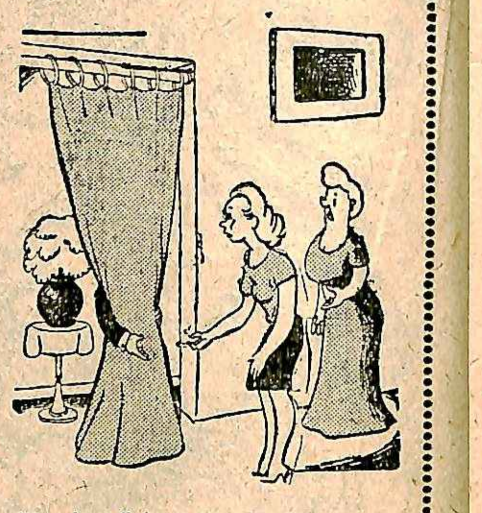

Ἡ οἰκοδέσποινα: Σᾶς παρουσιάζω τὸν ἄντρα μου. Ἀλλὰ ξέρετε, εἶνε λιγάκι ντροπαλός!...

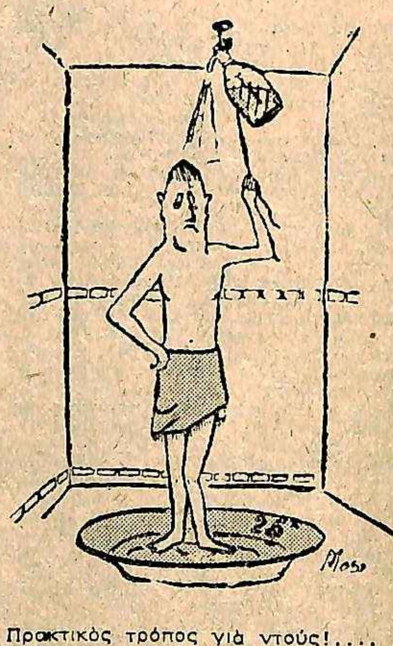

Πρακτικὸς τρόπος γιὰ ντούς!....

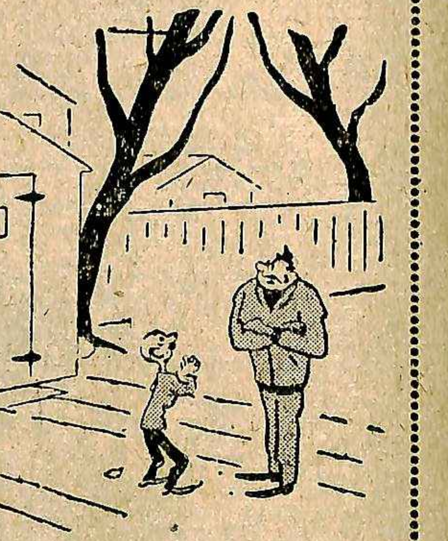

ΕΝΑΣ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ

Ὁ λιγνός: Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ κανονίσωμε τὴ διαφορά μας φιλικῶς, ἄφησέ με τουλάχιστον νὰ εἰδοποιήσω τὸν Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν!...

Πληγωμένα ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

Πρῶτο καὶ στερνὸ ταξῖδι

Ἤτανε τὸ πιὸ ζωντανὸ πλάσμα μέσ' τὸ καράβι. Δὲν ἤτανε παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιδυὸ χρονῶν. Εἶχε δυὸ μάτια κατάμαυρα, ἀεικίνητα, μιὰ μουρίτσα ἔξυπνη, κι' ἤξερε νἆναι «πανταχοῦ παρών»: Στὴν ἀνθρακευσι, στὸ φόρτωμα, στὸ ξεφόρτωμα, πρῶτος πάντα ὁ Ἀνέστης. Πρόθυμος, γλυκομίλητος, κεφᾶτος. Ὁ πρῶτος τὸν ἐλάτρευε. Ὁ δεύτερος λιγομίλητος καὶ κατσούφης, μονάχα μὲ τὸν Ἀνέστη κατάφερνε νὰ χαμογελάη... Οἱ ἄλλοι ἀπ' τὸ πλήρωμα τὸν εἶχαν ὅλοι ἀγκαλιάσει σὰν παιδί τους. Καὶ μήπως δὲν ἤτανε λίγο;... Ὅταν τὸν πήρανε στὸ καράβι γιὰ «μαθητευόμενο» ἀφοῦ βγῆκε ἀπὸ τὴ Σχολὴ Ἐμποροπλοιάρχων, ὅλοι εἴχανε δώσει τὸ λόγο τους στὴ γρηὰ μάννα του πὼς θὰ τὸν προσέχανε στὸ μακρυνό του ταξίδι.

— Εἶναι μικρός, ἄβγαλτος ἀκόμα... εἶχε ἐξηγήσει ἐκείνη δακρυσμένη στὸν καπετάνιο.

— Ἔννοια σου, κυρὰ Καλομοίρα... Στὸ καράβι θἆναι σὰ στὸ σπίτι του... τῆς εἶχε ἀπαντήσει ὁ πρῶτος, ἕνας ἀσπρομάλλης θαλασσόλυκος μὲ ἀγαθὰ γαλανὰ μάτια.

— Πόσο τὴ φοβᾶμαι τὴ θάλασσα, ποὺ μοῦ πῆρε τὸν πατέρα του... εἶχε ἀναστενάξει ἡ γρηοῦλα.

— Νὰ μὴν τὴ φοβᾶσαι... Ἐμεῖς, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἴμαστε πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα...

— Ἄντε, στὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας...

Πόσο τὸν εἶχε σφίξει τὸ μονάκριβό της στὴν ἀγκαλιά της πρὶν σαλπάρουνε!... Τὸν εἶχε φιλήσει δυνατὰ στὰ σγουρά του μαλλιά, στὸ μελαχρινό του προσωπάκι, στὰ χέρια του, παντοῦ... Μὲ πόση δυσκολία εἶχε καταφέρει ὁ Ἀνέστης νὰ ξεκολλήση ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, καὶ μὲ πόσα δάκρυα κι' ὁ ἴδιος!... Γιατὶ τὴν πονοῦσε κι' αὐτὸς τὴ μαννοῦλα του... Τὴ συλλογιότανε τώρα, ποὺ θἄμενε μόνη της, ἔρημη, στὸ μικρὸ κατάσπρο σπιτάκι πάνω ἀπὸ τὸ Τουρκολίμανο, χωρὶς ἄλλη παρηγοριὰ ἀπὸ τὰ γράμματά του, χωρὶς ἄλλην ἐλπίδα ἀπὸ τὴν προσμονὴ τῆς ἐπιστροφῆς του... Τὴν ἔβλεπε τὴ γρηὰ μαννοῦλα του ἀπ' τὸ καράβι νὰ κουνάη τὸ μαντῆλι της, ὥσπου τὸ καράβι βγῆκε στ' ἀνοιχτά, ἔξω ἀπ' τὸν προλιμένα, καὶ χάθηκε γιὰ τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς γρηοῦλας βαθειὰ στὸν ὁρίζοντα, μέσ' στὶς πρῶτες σκιὲς τῆς νύχτας...

Γύρισε μόνη της, μὲ βῆμα ποὺ σερνόταν ἡ κυρὰ—Καλομοίρα στὸ σπιτάκι της, ἄνοιξε τὴν πόρτα, κι' ἄναψε τὸ καντῆλι μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἅη—Νικόλα.

— Βοήθησέ τον, ἅγιε Νικόλα μου... ψιθύρισε γονατιστή. Βοήθησέ τον νὰ ξαναγυρίση μὲ τὸ καλό...

Τὸ πρῶτο γράμμα του τὸ πῆρε ἀπ' τὴ Νεάπολι. Πῆρε μάλιστα καὶ μιὰ φωτογραφία του, κάτω ἀπὸ τὸ Βεζούβιο. Πόσες φορὲς κολλήσαγε τὰ γέρικα χείλια της ἀπάνω στὸ ἄψυχο χαρτί... Ὕστερα, πῆρε ἕνα δεύτερο γράμμα του ἀπ' τὴ Μασσαλία, καὶ μιὰ δεύτερη φωτογραφία του κάτω ἀπ' τὸ φρούριο τοῦ Ἴφ. Τὸ τρίτο γράμμα ἄργησε λιγάκι. Τὸ πῆρε ὕστερ' ἀπὸ ἐνάμιση μῆνα ἀπ' τὸ Μοντεβίδεο. Ὁ Ἀνέστης τῆς ἔστελνε καὶ τρίτη φωτογραφία του σ' ἕνα γραφικὸ λόφο τῆς πρωτεύουσας τῆς Οὐρουγουάης. Ξεφορτώσανε τώρα τὶς σταφίδες τοῦ φορτίου τους· θὰ φορτώνανε καφὲ καὶ ζάχαρη, καὶ θὰ γυρίζανε στὴν Ἑλλάδα. Σὲ δυὸ μῆνες τὸ πολύ, θὰ τὴ φιλοῦσε στὸ σπιτάκι τους, στὸ Τουρκολίμανο—ἔτσι τῆς ἔγραφε.

Καὶ μετροῦσε πιὰ τὶς μέρες ἡ κυρὰ—Καλομοίρα!... Μιά, δυό, τρεῖς, πέντε, δέκα... Καί, τὰ βράδυα, ὅταν ὁ καιρὸς ἤτανε ξάστερος κι' ὁ ὁρίζοντας γαλάζιος κρύσταλλο, πήγαινε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, κι' ἀπὸ κεῖ τὰ γέρικα μάτια της ἀναζητούσανε τὸ εὐλογημένο μέρος τοῦ ὁρίζοντα ποὺ θ' ἄνοιγε σὲ λίγο σὰν αὐλαία ἀπὸ γαλάζιο μετάξι, γιὰ ν' ἀφίση νὰ περάση τὸ «Αἰγαῖον» ποὺ θἄφερνε πίσω τὸ γυιό της.

***

Τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ εἶχε ἀρχίσει καλά: Ὁ καιρὸς ἤτανε καλός, φουρτούνα καμμιὰ στὸν Ἀτλαντικό, ὅλα δείχνανε πὼς θὰ φτάνανε στὸν Πειραιᾶ χωρὶς περιπέτεια... Οἱ νύχτες ἤτανε θαύματα· ἰδίως ὅταν περνάγανε στ' ἀνοιχτὰ τῶν Καναρίων, θἄλεγε κανεὶς πὼς τὸ «Αἰγαῖον» ἔσκιζε ἕνα βαθύχρωμο βελοῦδο... Τότε, ὅλοι οἱ ναῦτες, ὁ πρῶτος, ὁ δεύτερος, ὁ ἀσυρματιστής, τριγυρίζανε τὸν Ἀνέστη, ποὺ μὲ τὴ μικρή του φυσαρμόνικα ἤξερε νὰ τοὺς φέρνη μὲ τὶς νοσταλγικές του νότες μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴν πατρίδα, στοὺς δικούς τους...

Πρὶν μποῦν ὅμως στὴ Μεσόγειο, ἕνα πρωΐ, ὁ Ἀνέστης, καθαρίζοντας ἕνα μέρος τῆς γέφυρας γλύστρησε στὴ σαπουνάδα, καὶ κατρακύλησε κάτω ἀπ' τὶς σκάλες... Τὸ κεφάλι του χτύπησε σὲ μιὰ σιδερένια γωνιά, κι' ἄνοιξε βαθειὰ δίπλα στὸ δεξὶ μελίγγι... Ὁ γιατρὸς τοῦ καραβιοῦ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε. Μὰ ἡ πληγὴ ἤτανε φοβερή, τὸ μυαλὸ εἶχε πειραχτῆ. Τὸ κακόμοιρο τὸ ναυτόπουλο εἶχε πέντε μερόνυχτα φοβερὸ παραλήρημα. Φώναζε τὴ μητέρα του, τῆς ἔλεγε νὰ μὴν ἀνησυχῆ, πὼς θὰ γύριζε στὸ σπιτάκι τους, στὸ Τουρκολίμανο... Ὅλοι στὸ καράβι ἤταν ἀμίλητοι, μὲ τὸ θάνατο στὶς καρδιές τους... Λὲς κι' εἶχε λείψει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο φορτηγό, κι' ὅλα, ὅλα ἀπάνω του, ἀπὸ τὴν πλώρη καὶ τὴν πρύμνη, κι' ἀπ' τὴ γέφυρα τοῦ πρώτου καὶ τὰ καζάνια τῶν θερμαστῶν, εἴχανε βουλιάξει στὴν πιὸ βαθειὰ σιωπή...

. . . .

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ φθινόπωρου, ἡ κυρὰ—Καλομοίρα εἶχε πιάσει τὴ γνώριμη θεσοῦλα της, στὴν προκυμαία τοῦ Πειραιῶς, καὶ περίμενε μὲ μιὰν ἄπληστη ἀνυπομονησία. Σήμερα, θἄφτανε τὸ «Αἰγαῖο»,—τὄξερε!... Ἡ γέρικη καρδιά της χτυποῦσε μὲ νεανικὴ λαχτάρα...

...Καὶ νὰ κατὰ τὶς ἑξήμισυ, ἔξω ἀπ' τὸν προλιμένα, ξεχώρισε τὴ σιλουέττα τοῦ καραβιοῦ! Ἔσμιξε τὰ χέρια της, καὶ περίμενε. Ὅλες οἱ αἰσθήσεις της εἴχανε γίνει τώρα μιὰ—ὅρασις! Κι' ὅλη ἡ ζωή της εἶχε μαζευτῆ στὰ μάτια της... Ἔβλεπε τὸ καράβι νὰ ζυγώνη, νὰ μεγαλώνη καὶ μαζί του μεγάλωνε κι' ἡ ἀνυπομονησία της, ἡ λαχτάρα της! Θἆχε μεγαλώσει ὁ Ἀνέστης;... Στὸ σπίτι τοὖχε τοιμάσει ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀγαπημένο του φαΐ—κοκκινιστὸ μὲ πατάτες τηγανιτές... Εἶχε στρωμένο τὸ τραπέζι μὲ τὸ κάτασπρο λινὸ τραπεζομάντηλο τῆς προίκας της, τοὖχε γεμίσει καὶ τὴν καράφα μὲ κόκκινο σαμιώτικο κρασὶ ποὺ τόσο τ' ἀγαποῦσε... Σὲ λίγο, ὅταν θ' ἀνοίγανε μαζὶ τὴν πόρτα τους, θὰ τἄβρισκε ἐκεῖνος ὅλα ἕτοιμα, ὅλα καθαρά, ὅλα χαρούμενα...

Τὸ «Αἰγαῖον» ἀγκυροβόλησε στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ. Ἡ γρηοῦλα πήδηξε σὲ μιὰ βάρκα, κι' εἶπε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε στὸ βαρκάρη:

— Πήγαινέ με ἐκεῖ!...

Ὁ βαρκάρης τράβηξε γιὰ τὸ φορτηγό.

Στὴ σκάλα βοήθησε τὴ γρηοῦλα ν' ἀνέβη. Ὁ πρῶτος βρισκότανε κι' ὅλα στὸ πρῶτο σκαλοπάτι, γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχτῆ. Τὸ πρόσωπό του ἤτανε χλωμό, τὰ γαλανὰ μάτια του δακρισμένα...

— Ὁ Ἀνέστης;... ρώτησε ἡ γρηοῦλα μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

— Ἔλα νὰ τὸν δῆς... τῆς ἀπάντησε.

Ἀνέβηκε, διάσχισε τὸ κατάστρωμα, ἔσπρωξε μιὰ πόρτα, καὶ τὸν εἶδε! Σ' ἕνα κρεββάτι, μὲ τὰ μάγουλα πελιδνά, τὰ κλεισμένα μάτια του μαβιά, τὸ κεφάλι του μέσ' στοὺς ματωμένους ἐπιδέσμους...

— Ἀνέστη!... ξεψύχησε ἡ φωνή της.

Τὰ μάτια της καρφωθήκανε στὰ δυὸ κεριὰ ποὺ καίγανε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ κεφάλι τοῦ πεθαμένου ναυτόπουλου...

Ξαφνικά, ἔνοιωσε πὼς ὅλα εἴχανε τελειώσει... Ὁ Ἀνέστης δὲν θἄνοιγε μαζί της τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους στὸ Τουρκολίμανο, δὲ θὰ δοκίμαζε τὸ ἀγαπημένο του φαΐ, τὸ γλυκό του κρασί... Ἡ ψυχή του, εἶχε πετάξει μακρυά.

Δὲν ἔκλαψε ἡ γρηοῦλα. Μόνο κύτταζε, κύτταζε ἄπληστα... Σὰ νὰ μὴν πίστευε... Ὁ καπετάνιος, ὁ δεύτερος, ὁ ἀσυρματιστής, οἱ ναῦτες, ἀμίλητοι, δακρυσμένοι γύρω της, νοιώθανε μιὰ μεγάλη τύψι νὰ τοὺς σφίγγη τὶς καρδιές: τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆ νὰ τὸν προσέχουνε καὶ τὸν γυρίζανε πεθαμένο στὴν ἀγκαλιά της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

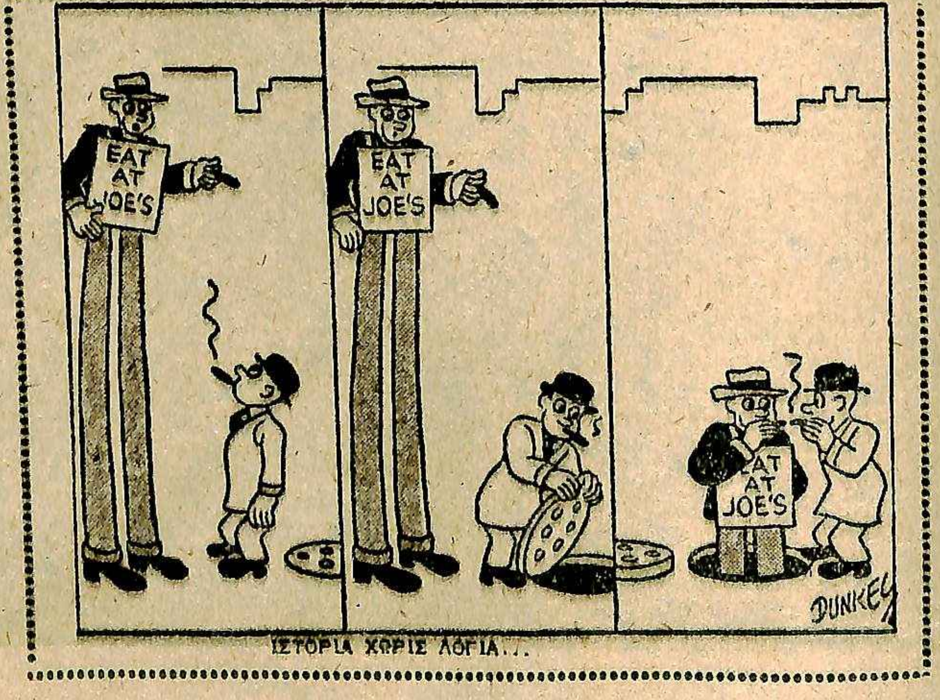

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ...

Μιὰ εὐτυχισμένη ΧΩΡΑ

Τὸ ὀνειρῶδες πριγκηπᾶτο τοῦ Λιχτενστάϊν

Ὑπάρχει μιὰ χώρα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς ἀτομικὲς βόμβες, ὅπου οἱ φορολογούμενοι πληρώνουν μόνον 80 δραχμὲς ὁ ἕνας κι' ὅπου ὁ πρωθυπουργὸς διαθέτει περισσότερον καιρὸ ὡς ἀρχηγὸς τῶν προσκόπων, παρὰ ὡς πολιτικός! Τὸ διαζύγιο εἶνε ἄγνωστο στὴ χώρα αὐτή. Τὰ 90% τῶν ἀνθρώπων ζοῦν περισσότερο ἀπὸ 60 χρόνια. Καὶ κανεὶς τους δὲν εἶνε φτωχός.

Ἡ τρισευτυχισμένη αὐτὴ χώρα εἶνε τὸ μικροσκοπικὸ πριγκηπᾶτον τοῦ Λιχτενστάϊν, χωμένο σὲ μιὰ κόγχη τῶν Ἄλπεων, μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ Αὐστρίας. Οἱ κάτοικοί του κυττάζουν πάνω ἀπ' τὰ σύνορά τους τὴν πεινασμένη καὶ σπαραγμένη Εὐρώπη κι' εὐλογοῦν τὸ Θεὸ ποὺ τοὺς φύλαξε ἀπ' τὸν πόλεμο. Περηφανεύονται δικαίως γιατὶ ἡ γῆ τους παράγει ἄφθονα τρόφιμα, ποὺ μπορεῖ καθένας νὰ τ' ἀγοράση πάμφθηνα, δίχως μαύρη ἀγορά. Εἶνε ἐπίσης περήφανοι, γιατὶ ἡ χώρα τους ἔχει τὸ μικρότερο ποσοστὸν νόθων παιδιῶν (μόλις 1 στὰ 36) καὶ γιατὶ ἀγνοεῖ τὰ ἐγκλήματα. Οἱ φυλακὲς τοῦ Λιχτενστάϊν ἦσαν ἄχρηστες πάντα, καὶ γι' αὐτὸ νοικιάσθηκαν στὴ γειτονικὴ Ἑλβετία, ποὺ κι' αὐτὴ ὅμως δὲν ἔχει συνήθως νὰ φυλακίση περισσότερους ἀπὸ ἕνα παραβάτη τὸ μῆνα!

Οἱ κάτοικοι τοῦ Λιχτενστάϊν εἶνε καλόκαρδοι καὶ φιλάνθρωποι. Ἕνας στοὺς τρεῖς ἀποτελεῖ ἐνεργὸν μέλος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κι' ἐργάζεται γιὰ τὴν περίθαλψι τῶν ἀρρώστων, πεινασμένων καὶ γυμνῶν θυμάτων τοῦ πολέμου στὶς γειτονικὲς χῶρες.

Τὸ Λιχτενστάϊν ἔμεινε οὐδέτερο στὸ δεύτερο πόλεμο, καὶ διετήρησε τὴν οὐδετερότητά του. Μετὰ τὴν προσάρτησι τῆς Αὐστρίας, ὁ Χίτλερ ἀποφάσισε νὰ καταπιῆ καὶ τὸ μικρὸ πριγκηπᾶτο. Ἀνάμεσα στοὺς 11.000 κατοίκους, ὑπῆρχαν ὡς 100 ναζῆδες. Αὐτοὶ λοιπὸν διωργάνωσαν μιὰ «δυναμικὴ ἐπίδειξι», ζητῶντας «νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν οἱ Γερμανοί»

Ὅταν ἡ ὁμὰς αὐτὴ τῶν προδοτῶν πλησίασε στὴν πόλι Βαντούζ, βγῆκε γιὰ νὰ τοὺς σταματήση ὁλόκληρη ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις τοῦ Λιχτενστάϊν—8 ἄνδρες!—ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Τότε οἱ φιλόνομοι πολῖτες φώναξαν ὅλοι μαζί:

—Πᾶμε στὸν Ἀντόν! Αὐτὸς ξέρει νὰ βάλη στὴ θέσι τους τοὺς Γερμανούς! Τοὺς πολέμησε καὶ ἄλλοτε!...

Αὐτὸς ὁ Ἀντὸν ἦταν... ἕνας γέρος 95 ἐτῶν, ὁ μόνος ἐπιζῶν πρώην στρατιώτης, ποὺ εἶχε πολεμήσει τὸ 1866, ὅταν ὁλόκληρος ὁ στρατὸς τοῦ Λιχτεστάϊν, ἀπὸ 1 ἀξιωματικὸ καὶ 76 στρατιῶτες, εἶχε βοηθήσει τοὺς Αὐστριακοὺς κατὰ τῶν Πρώσσων. Ὅταν ὅμως οἱ συμπολῖται του ἔφτασαν στὸ σπίτι του, ἔμαθαν ὅτι εἶχε πεθάνει πρὸ ὀλίγων ὡρῶν.

Ἡ μόνη ὀργάνωσις ποὺ φοροῦσε στολή, ἦταν οἱ πρόσκοποι, μὲ ἀρχηγό τους ἕναν ὑπάλληλο τῶν φόρων, τὸν Ἀλέξάντερ Φρίκ. Αὐτὸς τοὺς συγκέντρωσε καὶ ξεκίνησε ἐπικεφαλῆς τῶν κατὰ τῶν ἐπιδρομέων. Τοὺς ἀκολούθησαν κάμποσοι κτηματίαι, ὡπλισμένοι μὲ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα τους. Ὁ ἐφημέριος τῆς πόλεως ἔβαλε τὸ παληὸ Φορτάκι του κατὰ πλάτος τοῦ δρόμου ποὺ ἀκολουθοῦσαν οἱ Ναζῆδες.

Ὅταν ἀντίκρυσαν τὸν παράξενο αὐτὸ «στρατό», οἱ Γερμανοί—ποὺ περίμεναν πὼς δὲν θὰ συναντοῦσαν καμμιὰ ἀντίστασι—δίστασαν, σταμάτησαν καὶ γύρισαν πίσω!

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ μάθημα, οἱ Ναζῆδες σεβάσθηκαν τὴν οὐδετερότητα τοῦ Λιχτενστάϊν.

Τὸ Λιχτενστάϊν δὲν εἶνε παλαιὸ κράτος. Πρὸ 250 ἐτῶν, ὁ πρίγκηψ Χάις Ἀδὰμ ἀγόρασε ἕνα μεγάλο κτῆμα στὸ μέρος ἐκεῖνο, γιὰ 115 φλωρίνια (λιγώτερο ἀπὸ μισὸ ἑκατομμύριο σημερινὲς δραχμές). Οἱ κληρονόμοι του τὸ μεγάλωσαν, ἀγοράζοντας κι' ἄλλες γειτονικὲς γαῖες ἀπ' τὴν Αὐστρία καὶ τὴ Βοημία, ἔτσι ποὺ ἀποτελέσθηκε μιὰ ἔκτασις 160 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Δὲν ἔδιναν ὡστόσο προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ ἀνεξάρτητο πριγκηπᾶτο τους. Τέλος, ὅταν ὁ Χίτλερ κατέλαβε τὴν Αὐστρία, ὁ πρίγκηψ τοῦ Λιχτενστάϊν Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ ὁ Β' ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ θρόνο του, κι' ἀπὸ τότε, δὲν ἔφυγε σχεδὸν καθόλου ἀπ' τὴ χώρα του. Ἐκεῖ ἔκανε τοὺς γάμους του μὲ τὴν κόρη τοῦ Βοημοῦ κόμητος Βίλκζεκ. Περνάει δὲ τὸν καιρό του διαβάζοντας σύγχρονη φιλολογία, ἀκούγοντας κλασσικὴ μουσικὴ καὶ παίζοντας μὲ τὰ δυὸ παιδιά του.

Ὡστόσο ἡ παρουσία του δὲν ἄλλαξε καθόλου τὴ ζωὴ τῶν ὑπηκόων του, γιατὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ Λιχτενστάϊν εἶνε συνταγματικὴ καὶ δημοκρατική. Μιὰ ἀναφορὰ ἀπὸ 400 ἄτομα ὑποχρεώνει τὴ Βουλὴ νὰ ἐξετάση ὁποιο ζήτημα τῆς ὑποδεικνύουν.

Ἡ μόνη φορολογία εἶνε 80 περίπου δραχμὲς τὸ ἄτομο! «Δὲν χρειάζονται περισσότερα!» ἐξηγεῖ ὁ Ἀλεξάντερ Φρίκ, ποὺ εἶνε συγχρόνως πρωθυπουργός, ἀρχηγὸς τῶν προσκόπων, ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, τῶν Ἐξωτερικῶν, τῶν Οἰκονομικῶν, τῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ τῆς Παιδείας καὶ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν ἔξοδα στρατοῦ, ναυτικοῦ ἢ ἀεροπορίας, οὔτε καὶ δαπάνες κοινωνικῆς προνοίας ἐφ' ὅσον κάθε κάτοικος ἔχει ἀρκετὴ ἔκτασι γῆς γιὰ νὰ συντηρήση τὴν οἰκογένειά του. Ἡ ὑπηρεσία τελωνειακῶν δασμῶν ἔχει ἀνατεθῆ «μὲ νοῖκι» στὴν Ἑλβετία, καθὼς καὶ ἡ διπλωματικὴ ἐκπροσώπησις τῆς χώρας στὸ ἐξωτερικό. Ἔτσι λοιπὸν δὲν πληρώνονται τελωνοφύλακες καὶ διπλωμάται.

Ἡ χώρα ἔχει τὸ ἑλβετικὸ νόμισμα. Εἰσπράττει δὲ ἀρκετὰ ἀπ' τὰ γραμματόσημα ποὺ ἐκδίδει καὶ πουλάει στοὺς ξένους συλλέκτας.

Ἐξ ἄλλου, ὅσοι θέλουν ν' ἀποκτήσουν τὴν πολύτιμη ὑπηκοότητα τοῦ Λιχτενστάϊν, πληρώνουν ἕνα σεβαστὸ ποσὸν (160.000.000 σὲ δραχμὲς κι' ἄλλα 8.000.000 γιὰ κάθε ἀρσενικὸ παιδί τους, ἐνῶ τὰ θηλυκὰ γίνονται δεκτὰ δωρεάν).

Ὑπάρχει ἕνας μόνον κινηματογράφος στὸ Λιχτενστάϊν, ποὺ παίζει κάθε Κυριακή, γιατὶ «οἱ καθημερινὲς προορίζονται γιὰ ἐργασία καὶ τὰ βράδυα γιὰ ἀνάπαυσι». Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος σὲ παιδιὰ κάτω τῶν 18 ἐτῶν, μολονότι τὰ φίλμ εἶνε πάντοτε ἠθικὰ καὶ διδακτικά.

«Τὸ μυστικὸ τῆς ἥσυχης ζωῆς μας—λέει ὁ πρωθυπουργὸς Φρὶκ—εἶνε ὅτι εἴμαστε ἀρκετὰ πλούσιοι ὥστε νὰ εὐτυχοῦμε, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ φτωχοὶ ὥστε νὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ μᾶς οἱ διάφοροι κατακτηταί».

Οἱ σοφοὶ γιὰ τὸ θάνατο

★ Ὅπως μιὰ ἡμέρα ἱκανοποιητικῆς δουλειᾶς μᾶς χαρίζει ἕνα εὐτυχισμένο ὕπνο, ἔτσι καὶ μιὰ ἱκανοποιητικὴ ζωὴ μᾶς χαρίζει ἕνα εὐτυχισμένο θάνατο.

ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

★ Τὸ μεγάλο σφάλμα ἐκείνων ποὺ κάνουν ὄνειρα εὐτυχίας εἶνε ὅτι ξεχνοῦν ὅτι ὁ θάνατος εἶνε ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὴν ζωή.

ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

★ Ὁ θάνατος εἶνε τὸ τελευταῖο ἄσυλο τῶν δυστυχισμένων.

ΡΟΛΛΑΝ

★ Ὁ ἀνδρεῖος ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ θάνατο, ὁ δειλὸς τὸν ὑπομένει καὶ ὁ δυστυχισμένος τὸν ἐπιζητεῖ.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΕΛ

★ Εἶνε στιγμὲς ποὺ τὸν θάνατο τὸν ξεχνοῦμε καὶ εἶνε πάλι ἄλλες ποὺ τὸν σκεπτόμαστε προσκολλημένοι κοντὰ στὰ ὄντα ποὺ ἀγαποῦμε, ἀπὸ φόβο μήπως τὰ χάσουμε. Βλέπουμε τότε μὲ τρόμο ὅτι ὁ θάνατος θερίζει πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, ἀμείλικτος καὶ τυφλός, τὶς καλύτερες ὑπάρξεις, ἐκεῖνες ποὺ χρειαζόμαστε κι' ἀγαποῦμε περισσότερο.

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ

ΓΥΑΛΙΣΜΑ ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Γιὰ νὰ κερδίση τὸ ψωμί του, ὁ Πάουλ Ὄλιβερ ἐπενόησε αὐτὸ τὸ τροχοφόρο κάθισμα, μὲ τὸ ὁποῖο γυρίζει τοὺς δρόμους τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ γυαλίζει τὰ παπούτσια τῶν πελατῶν του, διασκεδάζοντάς τους συγχρόνως μὲ μουσικὴ ραδιοφώνου.

ΤΑ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Οἱ μηχανικοὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας δοκιμάζουν ἕνα ριζικὰ τροποποιημένο τύπο τοῦ ἑλικοπτέρου «Φλέττνερ 282», ποὺ εἶχαν κατασκευάσει οἱ Γερμανοὶ καὶ ποὺ τὸ θεωροῦσαν ἱκανὸ νὰ πετάξη μέσα στὴ δυνατώτερη βροχὴ κι' ἀνεμοστρόβιλο, χάρις στὶς δυὸ ἀντιθέτως περιστρεφόμενες ἕλικές του.

ΟΙ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΑΙ ΣΤΗ ΝΤΩΒΙΛ

Ἐφέτος ὅλες οἱ γαλλικὲς λουτροπόλεις κατεκλύσθηκαν ἀπὸ παραθεριστάς. Στὴν περίφημη κοσμικὴ λουτρόπολι τῆς Ντωβὶλ ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα εἶνε ὑπερπλήρη! Πολλοὶ ἔνοικοι κοιμοῦνται στὶς σάλλες τοῦ μπάνιου καὶ στοὺς διαδρόμους. Στὴν παραπάνω φωτογραφία ἕνας καθὼς πρέπει κύριος φοράει τὸ σμόκιν του στὸ... διάδρομο ἑνὸς ξενοδοχείου!

Η κωμωδιούλα μας

Συζυγικὲς σκηνὲς

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΕΚΕΙΝΗ: Χαριτωμένη ἀλλὰ καὶ πεισματάρα, 24 χρόνων. ΕΚΕΙΝΟΣ: 30 χρόνων

('Η σκηνὴ στὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ σπιτιου της. Ἐκεῖνος ἔχει διαθέσεις τρυφερές. Τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ ν' ἀνταλλάξῃ μὲ τὴν γυναῖκα του κανένα ἀπὸ τὰ τρυφερὰ ἐκεῖνα χάδια που τοὺς ἦσαν τόσο προσφιλῆ τὶς πρωτες βδομάδες τοῦ γάμου τους. Ἐκείνη φαίνεται ἐκνευρισμένη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ φωνὴ γλυκειά): Διάβασες σήμερα τὴν ἐφημερίδα, ἀγάπη μου;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπότομα): Ὄχι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρίμα! Θὰ ἔπρεπε νὰ διαβάσης μιὰ ἐνδιαφέρουσα εἴδησι, σχετικὴ μὲ κάποιον ποὺ πέθανε πρὸ εἴκοσι ἐτῶν στὴ Μεντόνα. Ἡ γυναῖκα του, ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του πηγαίνει κάθε μέρα, ὅ τι καιρὸ κι' ἂν κάνη, στὸν τάφο του καὶ τὸν στολίζει μὲ λουλούδια. Δὲν τὸ βρίσκεις συγκινητικὸ αὐτό;... (ἀναστενάζει): Ὅταν περάσουν μερικὰ χρόνια καὶ θὰ κάθεσαι κι' ἐσὺ νὰ κυττᾶς αὐτὴ τὴ γωνιὰ τοῦ καναπέ, θὰ λές: Ἀ, ἐκεῖ ἦταν ἡ ἀγαπημένη του θέσις, μὰ τώρα ὁ καϋμένος ἀναπαύεται κάτω ἀπ' τὴν κρύα γῆ. Καὶ θὰ κάθεσαι τότε μ' ἕναν ἄλλον ἄνδρα στὴ θέσι ποὺ κάθεσαι καὶ τώρα καὶ θὰ τὸν χαϊδεύῃς ὅπως χαΐδευες κι' ἐμένα κι' ὁ τάφος μου, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ νεκροταφείου, θὰ εἶνε πάντα ἔρημος καὶ παραμελημένος.

ΕΚΕΙΝΗ (ψύχραιμα): Ὁ τάφος σου;... Μὰ δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃς τάφο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔκπληκτος): Δὲν θὰ ἔχω τάφο; Μὰ τί θὰ ἔχω λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ πτῶμα σου θὰ καῆ. Οἱ τάφοι δὲν εἶνε πιὰ τῆς μόδας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ κάνεις ν' ἀνατριχιάζω!.. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς δὲν θέλεις ν' ἀναστηθῶ οὔτε στὴ Δευτέρα Παρουσία!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ σένα δὲ μπορεῖ κανεὶς ποτὲ νὰ εἶνε ἀσφαλής.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὀνειροπόλος): Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἡ γυναῖκα τῆς Μεντόνα πηγαίνει καθημερινῶς ἐπὶ εἴκοσι χρόνια στὸν τάφο τοῦ συζύγου της.

ΕΚΕΙΝΗ: Φαίνεται πὼς ὁ ἄντρας αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα του καὶ τῆς φερόταν κάπως καλύτερα ἀπὸ σένα. Ἂν ζοῦσε ὁ ἄνδρας της θὰ τῆς εἶχε ἀγοράσει πρὸ πολλοῦ τὴν γούνα ποὺ... μοῦχης τάξει, χωρὶς νὰ κατορθώσω ἀκόμη νὰ τὴν δῶ.. Ἂν κρυολογήσω καὶ πεθάνω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Τότε ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι κάθε μέρα πάνω ἀπ' τὸν τάφο σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Λὲς ψέμματα!... Θὰ ἔχῃς πολὺ πιὸ σπουδαῖες ἀσχολίες ἀπ' αὐτή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγώ; Μὰ ἐσὺ μοῦ ἐδήλωσες πρὸ ὀλίγου πὼς ποτὲ δὲν θὰ ἐρχόσουν στὸν τάφο μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀσφαλῶς. Θὰ ἔπαιρνα στὸ σπίτι τὸ βάζο μὲ τὴν τέφρα σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λογαριάζεις μόνο τὶς ἀνέσεις σου καὶ δὲν ὑπολογίζεις τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς μου.

ΕΚΕΙΝΗ. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ἡ ψυχή σου δὲν πρόκειται νὰ βρῆ ἀνάπαυσι. Μοῦ ἔκονες τόσα στὴ ζωή μου! Ἔχει γοῦστο νὰ ἔρχεσαι καὶ τότε νὰ μ' ἐνοχλῇς... Ἢ μήπως νομίζεις πὼς θὰ μ' εὐχαριστοῦσε νὰ συναντηθῶ καμμιὰ φορὰ στὸν τάφο σου ἐπάνω μὲ καμμιὰ φίλη σου;... Ἔλα, μὴν κάνης τὸν ἀνήξερο. Τὰ ξέρω ὅλα. Μήπως θ' ἀρνηθῇς ὅτι φλερτάριζες χθὲς ὅλο τὸ βράδυ μ' ἐκείνη τὴν γόησσα μὲ τὰ πλατινένια μαλλιά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί τὰ πρόσεξα ὅλα. Τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Δὲν ἄφησες χορὸ ποὺ νὰ μὴ χορέψῃς μαζί της. Ἀσφαλῶς θὰ τῆς ζητήσῃς κι' αὐτῆς νὰ ἔρχεται κάθε μέρα στὸν τάφο σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς μπορῶ νὰ τῆς τὸ ζητήσω;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ δὲν μοῦ λές, μὲ περνᾶς γιὰ κανένα ζῶο; Νομίζεις πὼς δὲν κατάλαβα πὼς ἔδωσες ραντεβοῦ σ' αὐτὴ τὴ σουρλουλοῦ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάψε. Δὲν μπορῶ ν' ἀκούω ἀνοησίες.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀνοησίες;... Καὶ πέρυσι πάλι εἶχες σχέσεις μὲ μιὰ κυρία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ ἐκεῖνα πᾶνε πιά, ἀγάπη μου. Περασμένα, ξεχασμένα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι λὲς ἐσύ;... Ὄχι φίλε μου. Ποτὲ δὲν ξεχνιοῦνται.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ξέσπασμα θυμοῦ): Ἀ, φτάνει πιά!... Βαρέθηκα ν' ἀκούω ὅλο τὶς ἴδιες ἀνοησίες!

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ ξέρω πὼς κι' αὐτὴ ἡ φωνή μου ἄρχισε νὰ σ' ἐκνευρίζη. Βέβαια, πρέπει νὰ μὴ μιλῶ, κι' ὅταν ἀκόμη μὲ ἀπατᾶς μπροστὰ στὰ μάτια μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ σύ; Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς γιατί σοῦ στέλνει κάθε τόσο λουλούδια ὁ κομψὸς καὶ ἀνάλατος νεαρὸς Μόρχελ; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ πιὰ αὐτό!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ πιὰ ν' ἀνεχθῶ τὶς ἀπάτες σου!... (ὠρύεται): Δὲν κάθομαι πιὰ οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο ἐδῶ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ παρακαλῶ ἡσύχασε. Φύγε.

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε, νὰ μὲ πετάξης κι' ἔξω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ παιδί μου, ἔλα στὰ καλά σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶμαι καὶ παραεἶμαι στὰ καλά μου... Ὁρίστε, θὰ μὲ βγάλῃς τώρα καὶ τρελλή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ ποιὸς εἶπε πὼς εἶσαι τρελλή;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τὸ εἶπες ἀλλὰ ἀφίνεις νὰ ὑπονοηθῆ. Ἔτσι ἦσουν πάντοτε. Ποτὲ δὲν φανέρωσες τὶς πραγματικές σου σκέψεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄλλο πάλι αὐτό!..

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ ξαναγυρίσω κοντὰ στὴ μητέρα μου κι' ἔτσι θὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κουβαλήσῃς ἐδῶ τὴ φίλη σου γιὰ νὰ σὲ περιποιῆται. Ἀσφαλῶς θὰ εἶναι καλύτερη νοικοκυρὰ ἀπὸ μένα... Κι' αὐτῆς θὰ τῆς ἀγοράσῃς ὁπωσδήποτε τὴν γούνα ποὺ ἔταξες σὲ μένα ἀπὸ πέρυσι... (μικρὴ σιωπή): Δὲν ἀπαντᾶς... Βέβαια. Τί νὰ πῆς; Ἴσως τῆς τὴν ἀγόρασες κι' ὅλας... Καλὰ εἶχα πάντα τὸ προαίσθημα πὼς αὐτὴ ἡ παληογυναῖκα θὰ κατώρθωνε νὰ μᾶς χωρίσῃ! (κάνει νὰ βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκρατῶντας την): Μά, μικρούλα μου, ἐγὼ ἐσένα μονάχα ἀγαπῶ!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴ λὲς ψέμματα καὶ τὴν τελευταία αὐτὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ μας. Ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια, ἔστω κι' αὐτὴ τὴν τελευταία στιγμή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... λατρεία μου. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μοναδική μου ἀγάπη, ἡ ζωή μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶμαι ἡ ζωή σου. καὶ δίνεις ραντεβοῦ σ' ἄλλες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἔδωσα ραντεβοῦ σὲ καμμιά.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁρκίσου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στ' ὁρκίζομαι!.. Κύτταξέ με στὰ μάτια γιὰ νὰ δῆς ἂν σοῦ λέω ψέμματα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅταν σὲ κυττάζω ἔτσι στὰ μάτια νομίζω ὅτι εἶσαι τίμιος... Συλλογίζομαι ὅμως τὴν γούνα καί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὔριο θὰ τὴν ἔχῃς τὴν γούνα.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὅμως μὲ ἔχεις ἀπατήσει μὲ ἄλλη γυναῖκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ παρακαλῶ χρυσή μου, μὴν ἀρχίζῃς πάλι τὰ ἴδια... Πόσο ζηλεύω τὴν τύχη ἐκείνου του μακαρίτη τῆς Μεντόνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Στὸ ὑπόσχομαι νὰ ἔρχωμαι κάθε μέρα στὸν τάφο σου. Πρέπει ὅμως κι' ἐσὺ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς δὲν θὰ ξαναδῇς αὐτὴ τὴ σουρλουλοῦ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ κάποια δυσφορία): Σύμφωνοι, ἀγάπη μου. Καὶ θὰ σοῦ ἀγοράσω καὶ τὴ γούνα.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀγκαλιάζοντάς τον): Ἀ, ἀγάπη μου, ἀλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀλήθεια. Καὶ κάθε χρόνο τέτοια μέρα θὰ σοῦ ἀγοράζω κι' ἀπὸ ἕνα ἀκριβὸ δῶρο!

ΕΚΕΙΝΗ: Λατρεία μου!... (τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλεῖ).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πές μου τώρα, ἀγάπη μου, θάρχεσαι στὸν τάφο μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ δὲν θὰ πεθάνῃς, ἀντρούλη μου. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς θὰ ζήσῃς τουλάχιστον σαράντα χρόνια ἀκόμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς τὸ ξέρεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχω τόση ἀνάγκη ἀπὸ ἀκριβὰ δῶρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χρυσό μου! Πόσο μ' ἀγαπᾶς! (Φιλιοῦνται εὐχαριστημένοι κι' οἱ δυό).

ΣΤΕΦΑΝ ΛΩΡΑΝ

ΦΩΤΕΙΝΑ ΜΑΓΙΩ

Τὰ ἀμερικανικὰ αὐτὰ μαγιὼ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους τελευταῖα στὶς κοσμικὲς πλὰζ τῆς Φλωρίδος. ἔχουν δὲ τὴν ἰδιότητα νὰ εἶνε φωτεινά. Τὸ εἰδικὸ ὕφασμά τους ἀπορροφᾶ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ τὶς ἀναλύει στὰ χρώματα τῆς ἴριδος. Τὰ θεαματικὰ αὐτὰ μαγιὼ τὰ ἐλάνσαραν δυὸ χαριτωμένες χορεύτριες ἑνὸς μιοῦζικ χὼλλ τοῦ Μπροντγουεϊη, ποὺ ἔγιναν περιζήτητες.

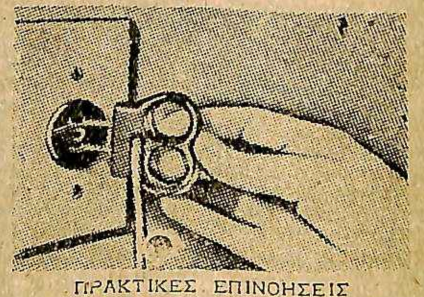

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ

Μὲ τὸ ἐξάρτημα αὐτὸ ποὺ ἔχει δυὸ τρύπες γιὰ τὰ δάχτυλα, μπορεῖ κανεὶς νὰ τραβήξῃ μιὰ ἠλεκτρικὴ «φίσα» ἀπ' τὴν πρίζα της εὐκολώτερα καὶ χωρὶς κίνδυνο νὰ ἀποσπασθοῦν τὰ σύρματα.

ΤΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΟΙΚΟΔΟΜΕΣ

Αὐτὰ τὰ φυλλα τοῦ ἀλουμινίου ἀποτελοῦν ἕνα νέο εἶδος οἰκοδομικοῦ ὑλικοῦ ἄκαυστου καὶ ἀνοξειδώτου. Προσαρμόζονται δὲ ἔτσι ὥστε νὰ ἀφίνουν ἕνα ἐνδιάμεσο κενὸ χῶρο, ποὺ ἐξασφαλίζει καλλίτερη ἀπομόνωσι τῆς θερμότητος.

Οἱ «τεχνητὲς ΣΕΛΗΝΕΣ»

Πολεμικὰ ὁρμητήρια καὶ τόποι ἀναψυχῆς

Ἕνα παράξενο φαινόμενον ἀναστάτωσε τὴν ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη, τελευταίως δὲ παρατηρήθηκε καὶ στὴ Δανία. Πρόκειται γιὰ τοὺς περίφημους «ἱπταμένους δίσκους», ἀντικείμενα τεράστια, μὲ σχῆμα δίσκων, ποὺ διατρέχουν τὸν οὐρανὸ μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ὅπως βεβαιώνουν πολυάριθμοι παρατηρηταί, τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἔμεναν ὁρατὰ ἐπὶ 2 λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου, ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ὁρίζοντος, ἑπομένως εἶχαν ταχύτητα ἀρκετὰ μικρότερη ἀπ' τὶς βόμβες V — 2. Πολλοὶ τὰ παρωμοίασαν μέ... κουτσαλοφές τηγανίτες! Στὸ πέρασμά τους, δὲν ἔκαναν κανένα θόρυβο, ποὺ νὰ φανερώνῃ τὴν ὕπαρξι μοτέρ.

Πρόκειται ἄραγε περὶ ὁμαδικῆς παραισθήσεως, ἀποτελέσματος «συλλογικοῦ φόβου»; Ξέροντας δηλαδὴ τὶς τρομερὲς δυνατότητες τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, οἱ Ἀμερικανοὶ πίστεψαν ὅτι ἔβλεπαν στὸν ἀέρα φονικὰ μηχανήματα, σταλμένα ἀπὸ ἄλλη χώρα... ἢ ἀπὸ ἄλλο πλανήτη;..

Μιὰ εἴδησις ἀπ' τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο φαίνεται ὅτι δίνει κάποια ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου. Ὁ δόκτωρ Φρὶτς Ζβίκυ, ἀστρονόμος τοῦ περιφήμου ἀστεροσκοπείου τοῦ Ὄρους Οὐΐλσον, δήλωσε ὅτι ἐφευρέθη μιὰ νέα ἐκρηκτικὴ ὕλη, ἀρκετὰ ἰσχυρὴ ὥστε νὰ ἐκσφενδονίζῃ μὲ ταχύτητα 10.000 μέτρων τὸ δευτερόλεπτο μεγάλους ἀτσαλένιους κώνους σὲ ὕψος ἀρκετὸ γιὰ νὰ περιστρέφωνται πιὰ αἰωνίως γύρω ἀπ' τὴ Γῆ.

Πέρυσι, ἐκσφενδονίσθηκαν τέτοιοι κῶνοι πέρα ἀπ' τὴ στρατόσφαιρα, μὲ τὴ βοήθεια τῶν βομβῶν V — 2 ποὺ ρίχθηκαν ἀπὸ ἕνα πειραματικὸ σταθμὸ τοῦ Νέου Μεξικοῦ. Ἀλλὰ οἱ πρῶτες αὐτὲς ἀπόπειρες ἀπέτυχαν — χωρίς, εὐτυχῶς νά... δεχτῆ κανεὶς κατακέφαλα τοὺς κώνους ποὺ ξανάπεσαν στὴ Γῆ! Τώρα γίνονται καινούργιες δοκιμές. Ἂν ἐπιτύχουν, οἱ κῶνοι θὰ γίνουν τεχνητοὶ δορυφόροι τῆς Γῆς. Θὰ περιστρέφωνται διαρκῶς γύρω της σὲ ὕψος 300—1.000 χιλιομέτρων.

Μήπως λοιπὸν οἱ «ἱπτάμενοι δίσκοι» δὲν ἦσαν παρὰ τέτοιοι κῶνοι ;...

Γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἕνα σῶμα ἀπ' τὴ γήϊνη ἕλξι καὶ νὰ χαθῆ στὸ Ἄπειρον, εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποκτήσῃ ταχύτητα 11.000 μέτρων στὸ δευτερόλεπτο—ἀφοῦ βγῆ, ἐννοεῖται, ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἰσχυρὸ φρένο στὴν κίνησί του. Αὐτὴ τὴν ταχύτητα θεωροῦσαν ἄλλοτε ἀπαραίτητη οἱ συγγραφεῖς φανταστικῶν διαπλανητικῶν ταξειδιῶν.

Γιὰ νὰ σχηματισθοῦν ὅμως καινούργιοι δορυφόροι τῆς Γῆς, δὲν εἶνε ἀναγκαία τόση ταχύτης. Ὅταν ἕνα σῶμα, εὑρισκόμενον σὲ ἀπόστασι ἀπ' τὴ Γῆ, ἀποκτήσῃ ὁριζοντία ταχύτητα μεγαλείτερη ἀπὸ 7.800 μέτρα στὸ δευτερόλεπτο, δὲν θὰ ξαναπέσῃ πιὰ στὸν πλανήτη μας, ἀλλὰ θὰ περιστρέφεται γύρω του ἐπ' ἄπειρον. Ἡ φυγόκεντρος δύναμίς του θὰ ἰσορροπῆ μὲ τὴ βαρύτητα καὶ τὸ ἀντικείμενο θὰ διατηρῆται σὲ μιὰ σταθερὴ τροχιά. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο συγκρατεῖται καὶ ἡ Σελήνη στὸν οὐρανό.

Τὸ σχέδιο λοιπὸν τῶν Ἀμερικανῶν γιὰ τὶς «τεχνητὲς σελῆνες» εἶνε νὰ τὶς μεταφέρῃ σὲ μεγάλο ὕψος μιὰ ἰσχυροτάτη βόμβα V—2 κι' ἔπειτα νὰ τὶς ἐκσφενδονίσῃ ὁριζοντίως. Ἂν χρησιμοποιηθοῦν πολλὲς βόμβες μαζί θᾶναι ἱκανὲς ν' ἀνεβάσουν ἕνα πολύπλοκο μετάλλινο κατασκεύασμα σὲ ὕψος 34.000 χιλιομέτρων καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἔπειτα ὁριζοντία κίνησι, μὲ ταχύτητα μιᾶς στροφῆς γύρω ἀπ' τὴ Γῆ σὲ 24 ὧρες. Οἱ βόμβες θὰ μποροῦν κατόπιν νὰ ξαναπέσουν στὴ Γῆ μὲ ἀλεξίπτωτα, γιὰ νέα χρησιμοποίησι. Τὰ μετάλλινα ὑλικά, συναρμολογημένα ἀπὸ ἐργάτες ἐφωδιασμένους μὲ σκάφανδρα θερμαινόμενα κι' ἐφοδιαζόμενα μὲ ἀέρα, θὰ σχηματίσουν ἕνα «διαπλανητικὸ νησί». Σημειωτέον ὅτι ἡ ἔλλειψις βαρύτητος θὰ διευκολύνῃ πολὺ τὴ δουλειὰ τῶν ἐργατῶν.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ εἰδικοῦ συνταγματάρχου Κίκ, μιὰ τέτοια «ἱπταμένη νῆσος» θὰ μένῃ συνεχῶς στὸν οὐρανὸ πάνω ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σημεῖο τῆς Γῆς. Μ' ἄλλα λόγια, κάθε τόπος θὰ μπορῆ ν' ἀποκτήσῃ τὴν τεχνητὴ σελήνη του!

Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν σκεφθῆ νὰ χρησιμοποιήσουν αὐτὰ τὰ «νησιὰ» γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Νὰ ἐγκαταστήσουν δηλαδὴ πάνω τους τεράστιους κοίλους καθρέφτες, μεγέθους 2 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, καὶ νὰ συγκεντρώνουν μ' αὐτοὺς τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες, γιὰ νὰ πυρπολοῦν τὶς πόλεις, νὰ λυώνουν τὴν ἄμμο τῶν ἀκτῶν καὶ νὰ κάνουν τὴ θάλασσα νὰ βράζῃ!... Ἡ ἐπιφάνεια τῶν καθρεπτῶν αὐτῶν θᾶταν ἀλειμμένη μὲ νάτριον, ἕνα μέταλλο πολὺ στιλπνό. Τὸ νάτριον ὀξειδώνεται ἀμέσως στὸν ἀέρα. Δὲν θὰ πάθαινε ὅμως καμμιὰ ἀλλοίωσι στὸ κενόν, ὅπου δὲν ὑπάρχει ὀξυγόνο.

Μιὰ εἰρηνικώτερη χρησιμοποίησις τῶν «ἱπταμένων νήσων» θᾶναι γιὰ τὰ διαπλανητικὰ ταξείδια. Περιστρεφόμενες γύρω ἀπ' τὴ Γῆ, σὲ ἀπόστασι ἴση μόλις μὲ τὸ ἕνα δέκατον τῆς ἀποστάσεώς της ἀπ' τὴ Σελήνη, θ' ἀποτελοῦν σταθμοὺς χρήσιμους γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸ τοῦ ἀεροσκάφους σὲ καύσιμο ὕλη (ἀτομικὴ ἢ ὄχι), δεδομένου ὅτι ἡ μεγαλείτερη κατανάλωσί της γίνεται στὸ πρῶτο μέρος τοῦ ταξειδιοῦ.

Θᾶναι ὅμως ἐπίσης κι' εὐχάριστοι τόποι... τουριστικῆς ἀναψυχῆς. Θἄχουν μιὰ σταθερὴ καὶ γλυκειὰ θερμοκρασία, χάρις στὴ μέθοδο ρυθμίσεως τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ποὺ ἐφεῦρε ὁ καθηγητὴς Πικάρ. Θὰ ἀερίζωνται μὲ ἄφθονο ὀξυγόνον, ποὺ θὰ θυμίζῃ τὴ ζωογόνο ἀτμόσφαιρα τῶν ψηλῶν βουνῶν. Θἄχουν στὸ κεντρικὸ μέρος τους σαλόνια, μπάρ, ἀθλητικὰ γήπεδα, ὅλα ἐντελῶς κλειστά, ἀλλὰ καὶ κήπους μὲ φυτὰ καὶ λουλούδια καλλιεργούμενα χωρὶς χῶμα, μέσα σὲ χημικὲς διαλύσεις! Καὶ θὰ προσφέρουν στοὺς ἐπιβάτας τὸ ἀξέχαστο θέαμα τῆς ἀνάγλυφης Γῆς, τῆς Σελήνης καὶ τῶν ἄστρων μέσα σ' ἕναν κατάμαυρο οὐρανό...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Σοφὰ λόγια

★Ὁ ἀσφαλέστερος προστάτης μας εἶνε ἡ ἀξία μας.
ΜΠΗΤΣΕΡ

★ Τὸ μόνο καλὸ ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνας φιλάργυρος εἶνε νὰ πεθάνῃ.
ΚΟΥΠΕΡ

★Ἡ ἀνάμνησις εἶνε τὸ δῶρο τοῦ πνεύματος στὴν καρδιά.
ΝΟΟΥΛΣ

★Ἡ λύπη ὅταν μοιράζεται μικραίνει, ἡ χαρὰ ὅταν μοιράζεται μεγαλώνει.
ΚΟΝΔΕΡ

★Ἔχασες τὴν περιουσία σου; Τίποτα δὲν ἔχασες. Ἔχασες τὴν τιμή σου. Κάτι ἔχασες. Ἔχασες τὸ θάρρος σου; Ἔχασες τὸ πᾶν.
ΡΟΥΣΣΩ

★ Βίος εὐτυχισμένος δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχουν μόνο ἡμέρες εὐτυχισμένες.
ΤΣΕΣΤΕΡ

★Ἡ λήθη εἶνε ἀκουσία συγχώρησις.
ΦΟΥΛΛΕΡ

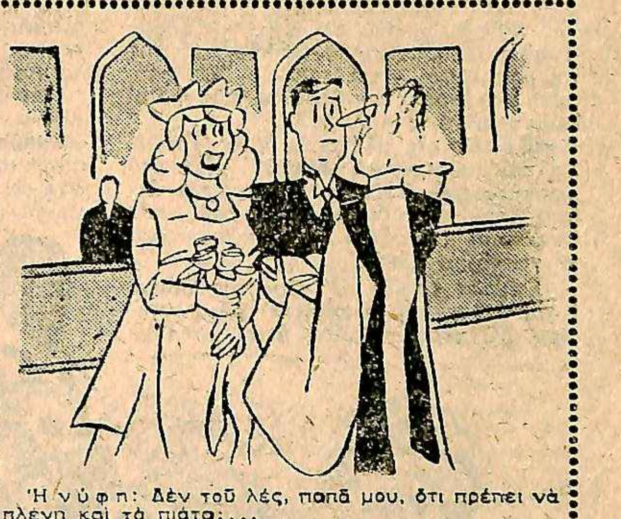

Ἡ νύφη: Δὲν τοῦ λές, παπᾶ μου, ὅτι πρέπει νὰ πλένῃ καὶ τὰ πιάτα;...

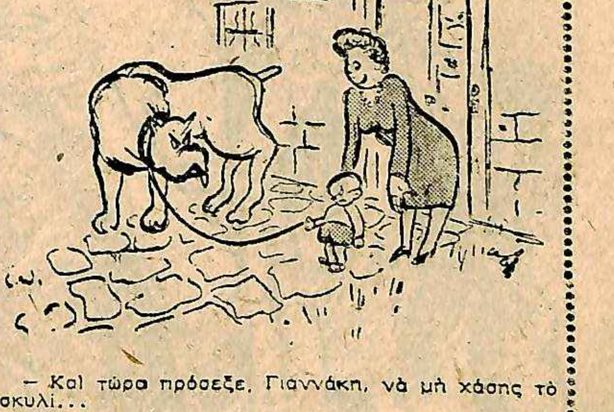

— Καὶ τώρα πρόσεξε, Γιαννάκη, νὰ μὴ χάσῃς τὸ σκυλί...

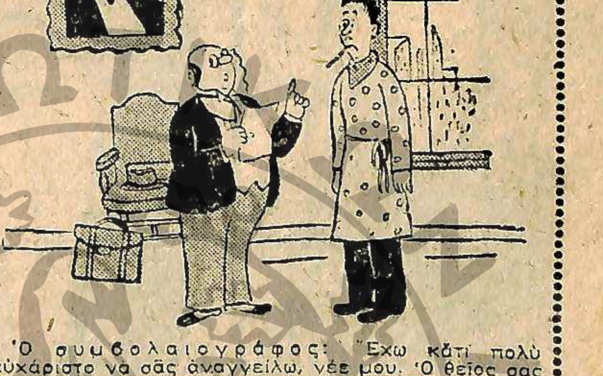

Ὁ συμβολαιογράφος: Ἔχω κάτι πολὺ εὐχάριστο νὰ σᾶς ἀναγγείλω, νέε μου. Ὁ θεῖος σας σᾶς ἀπεκλήρωσε κι' ἔτσι γλυτώνετε τὸν φόρο κληρονομιῶν!

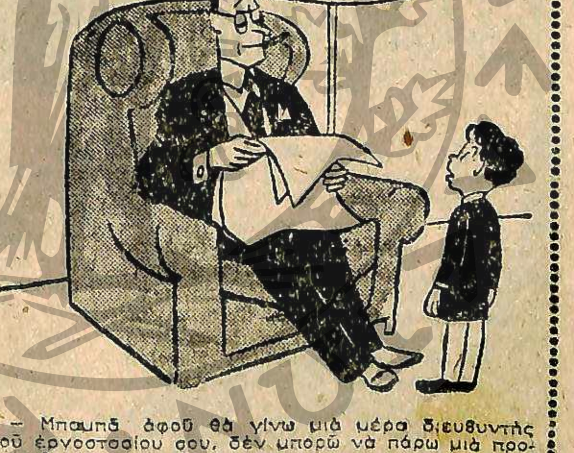

— Μπαμπᾶ ἀφοῦ θὰ γίνω μιὰ μέρα διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου σου, δὲν μπορῶ νὰ πάρω μιὰ προκαταβολὴ τοῦ μισθοῦ μου;

Μιά „Βεντέττα"

Συγκινητικό διήγημα

Ὁ γιατρός Γκαλλάρντο βγῆκε σκεφτικός ἀπό τό δωμάτιο τῆς δόνας Ἰσαβέλας. Οἱ συχνὲς ἀρρώστειες της τοῦ φαίνονται ἀνεξήγητες. Ὡστόσο, αὐτή τὴ φορὰ ἦταν βέβαιος πώς ἡ ἄρρωστη πήγαινε καλύτερα.

—Σὲ μερικὲς μέρες, ἡ δόνα Ἰσαβέλα θὰ μπορέση νὰ σηκωθῆ, εἶπε στὸ μαρκήσιο δὸν Ζοζὲ ντὶ Ράμος, τὸν ἄνδρα της, ποὺ τὸν περίμενε στὸ χώλ. Περάσαμε τὴν κρίσι. Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος πιά.

Ἔπειτα, ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς δόνας Καρμελίτας, τῆς ἐξαδέλφης τοῦ μαρκησίου. Τὸ χέρι τῆς νέας ἦταν κατάψυχρο κι' ὁ γιατρὸς κατέβασε τὰ μάτια, βλέποντας τὴν παράξενη ὠχρότητα ποὺ εἶχεν ἁπλωθῆ ξαφνικὰ στὸ πρόσωπό της.

Βιαζόταν νὰ φύγη μακρυὰ ἀπὸ τὴν πνιγηρὴ ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ὡστόσο, ἀγαποῦσε σὰν παιδί του τὸ μαρκήσιο καὶ δὲν ἦταν μικρότερη ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ δόνα Ἰσαβέλα καὶ τὴ δόνα Καρμελίτα. Γιατὶ ἦταν ὁ γιατρὸς καὶ τῶν τριῶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη.

Ἀλλὰ τώρα ἕνα σιωπηλὸ δρᾶμα παιζόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Κι' ὁ γιατρὸς Γκαλλάρντο δὲν τὸ ἀγνοοῦσε.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε παντρευθῆ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια τὴ δόνα Ἰσαβέλα Μεράνο, μιὰ νέα ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σύντομο καὶ φλογερὸ αἴσθημα. Κι' ἡ ζωή τους εἶχε κυλήσει εὐτυχισμένη ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ δόνα Καρμελίτα ἔφτασε στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Ράμος.

Ἦταν μιὰ ἐξαδέλφη τοῦ μαρκησίου, ποὺ εἶχε χάσει ξαφνικὰ τοὺς γονεῖς της καὶ ποὺ ὁ δὸν Ζοζέ, σὰν στενώτερος συγγενής της, νόμισε πὼς εἶχε χρέος νὰ τὴν πάρη κοντά του, γιὰ νὰ τὴν ἔχη κάτω ἀπὸ τὴν προστασία του.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἄρχισε τὸ δρᾶμα.

Ἡ δόνα Ἰσαβέλα ἦταν ἕνα ἀσθενικὸ πλᾶσμα, ἐνῷ ἡ Καρμελίτα ἦταν μιὰ νέα γεμάτη ζωή. Μέσα στὶς φλέβες της ἔτρεχε τὸ θερμὸ αἷμα τῆς Σεβιλλιάνας καὶ τὸ γεμᾶτο περιπάθεια βλέμμα της καθρέφτιζε ὅλη τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς της.

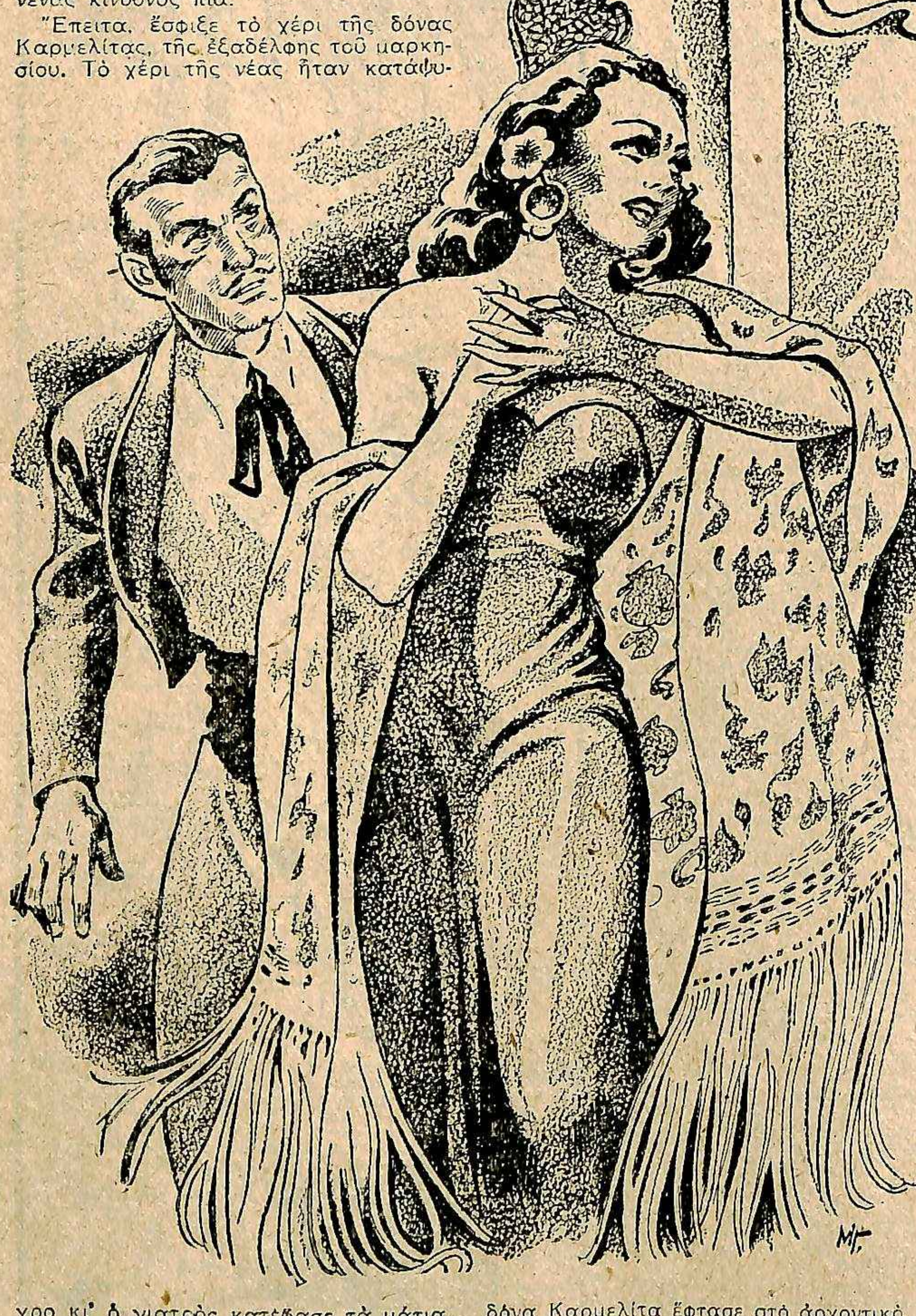

Γιὰ τὸν δὸν Ζοζέ, ἡ Καρμελίτα ἦταν μιὰ ἀληθινὴ ἀποκάλυψις. Γιατὶ καταλάβαινε πὼς μέσα στὶς φλέβες τους κυλοῦσε τὸ ἴδιο αἷμα. Ἀγαποῦσε βέβαια ἀκόμη τὴν Ἰσαβέλα. Ἀλλὰ κεῖνο ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὴν ἐξαδέλφη του ἦταν κάτι τὸ ὁλότελα διαφορετικό: ἕνα αἴσθημα μεγάλο κι' ὁρμητικὸ σὰν τοὺς χειμάρρους, ποὺ κατέβαιναν τὸ χειμῶνα ἀπ ὁ τὰ βουνὰ τῆς Σιέρρα.

Ἡ Καρμελίτα, πού, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, λάτρευε τὸν ἐξάδελφό της, ὑπέφερε κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ δείχνεται στοργικὸς καὶ τρυφερὸς στὴ δόνα Ἰσαβέλα, ἀλλά, περήφανη ὅπως ἦταν, φρόντιζε νὰ κρύβη τὸ ξέσχισμο ποὺ ἔνοιωθε μέσα στὴν καρδιά της.

Ὁ γιατρὸς Γκαλλάρντο τὰ μάντευε ὅλα αὐτά. Κι' ὅπως ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Ράμος ψιθύρισε σιγά:

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ζωὴ ἐκεῖ μέσα πρέπει νὰ εἶνε μαρτυρικὴ καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς. Ἀλλοίμονο! Δὲν βλέπω, ὅμως, καμμιὰ διέξοδο. Ἐκτὸς ἄν...

Κούνησε τὸ κεφάλι του σὰν νἄθελε ν' ἀποδιώξη τὴ σκέψι ποὺ εἶχε περάσει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μυαλό του.

—Ὄχι, εἶπε σὲ λίγο. Οὔτε ὁ μαρκήσιος, οὔτε ἡ Καρμελίτα εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐπιζητήσουν μόνοι τους μιὰ λύσι... Κι' ὡστόσο, αὐτὲς οἱ συχνὲς ἀρρώστειες τῆς δόνας Ἰσαβέλας...

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες.

Ξαφνικά, ἕνα μεσημέρι, φώναξαν καὶ πάλι τὸ γιατρὸ Γκαλλάρντο στὸ σπίτι τῶν Ράμος. Ἡ δόνα Καρμελίτα τὸν ὑποδέχτηκε στὴν εἴσοδο.

—Κάμετε γρήγορα γιατρέ! τοῦ φώναξε μὲ ἀλλαγμένη φωνή. Ἡ μαρκησία φαίνεται σὰν πεθαμένη... Λίγη ὥρα μετὰ τὸ φαγητό, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τρομεροὺς πόνους στὴν κοιλιά...

—Καὶ τώρα;

—Δὲν μιλάει καθόλου, οὔτε κινεῖται...

Ὁ γιατρὸς βρῆκε στὸ δωμάτιο τῆς μαρκησίας τὸν ἄνδρα της καὶ τὴ δόνα Κρούθ, τὴ γρηὰ οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ.

—Ἀφῆστε με μόνον, τοὺς εἶπε μὲ ψυχρὸ ὕφος.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ διάγνωσίς του ἦταν σαφής: Ἡ δόνα Ἰσαβέλα ἦταν θῦμα δηλητηριάσεως.

—Ἂς προσπαθήσωμε νὰ τὴν σώσωμε, εἶπε. Κι' ἔπειτα βλέπομε γιὰ τὰ ἄλλα...

Ἔμεινε τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες στὸ προσκέφαλο τῆς ἄρρωστης. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, τὸ πρόσωπό του ἦταν ἤρεμο.

—Νομίζω πὼς γλυτώσαμε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν κίνδυνο, εἶπε, στηρίζοντας τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τῆς δόνας Καρμελίτας.

Ἡ νέα ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ στηριχθῆ σ' ἕνα παληὸ ἔπιπλο, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της δὲν ἔδειξε καμμιὰ ταραχή.

—Ἂς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας! εἶπεν ἡ δόνα Κρούθ, κάνοντας τὸ σταυρό της.

Ὁ γιατρὸς Γκαλλάρντο εἶχε πλησιάσει τὸ μαρκήσιο.

—Πηγαίνομε στὸ γραφεῖο σας, εἶπε. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω.

Ἦσαν τώρα μόνοι μέσα στὸ εὐρύχωρο γραφεῖο τοῦ μαρκησίου ντὶ Ράμος.

—Δὸν Ζοζέ, εἶπε ὁ γιατρός, βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ νέου, οἱ συχνὲς ἀσθένειες τῆς μαρκησίας ὀφείλονται σὲ δηλητηρίασι. Τὸ ὑποπτευόμουνα πάντα, ἀλλὰ σήμερα δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία. Τὸ δηλητήριο ποὺ χρησιμοποιήθηκε ὅλες αὐτὲς τὶς φορὲς εἶνε τὸ ἀρσενικό... Ὁ δολοφόνος ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του... Τῆς σερβίρει τὸ δηλητήριο σὲ μικρὲς δόσεις. Ἔτσι κανεὶς δὲν τὸν ὑποπτεύεται. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μὲ τὶς συχνὲς αὐτὲς ἀσθένειες, ἡ μαρκησία ἔχει φτάσει σὲ μεγάλη ἐξάντλησι. Ὅταν ἔρθη ἡ στιγμὴ γιὰ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, δὲν θὰ χρειασθῆ παρὰ μιὰ κάπως μεγαλύτερη δόσις. Τὰ συμπτώματα τῆς δηλητηριάσεως δὲν θὰ εἶνε πολὺ καθαρὰ καὶ ὁ θάνατος μιᾶς γυναίκας πού, ἀπὸ ἔξη μῆνες τώρα, βρίσκεται διαρκῶς σχεδὸν στὸ κρεββάτι, θὰ θεωρηθῆ ἀπὸ ὅλους φυσικός.

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! φώναξε ὁ μαρκήσιος. Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ δράστης;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά. Θὰ τὸ ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομία. Γιατὶ τὸ χρέος μου εἶνε ν' ἀναφέρω τί συμβαίνει...

—Σκεπτόσαστε τὸ σκάνδαλο, γιατρέ;

—Ναί, καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὸ ἀποφύγωμε. Ἀλλ' ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει γι' αὐτό: Θ' ἀπομακρύνετε ἀμέσως τὴν δόνα Καρμελίτα...

—Πιστεύετε, λοιπόν, πὼς εἶνε ἱκανή...

Τὸ βλέμμα τοῦ γιατροῦ εἶχε γίνει αὐστηρό.

—Ὁμολογῆστε πὼς ἀγαπᾶτε τὴ δόνα Καρμελίτα, δὸν Ζοζέ!

—Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

—Κι' ἐκείνη σᾶς λατρεύει...

—Δὲν κάνετε λάθος, γιατρέ. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὡς...

—Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπάει καὶ βρίσκει ἕνα ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης του δὲν διστάζει νὰ τὸ παραμερίση...

—Ὄχι ὅμως μ' ἕνα ἔγκλημα, γιατρέ!

Ὁ τόνος του φαινόταν εἰλικρινής. Ἀλλ' ὁ γιατρὸς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποχωρήση.

—Ἡ συζήτησις δὲν θὰ μᾶς ὁδηγήση πουθενά, δὸν Ζοζέ, εἶπε. Σᾶς ἀφήνω νὰ διαλέξετε: προτιμᾶτε ν' ἀναφέρω τὰ γεγονότα στὴν ἀστυνομία ἢ ν' ἀπομακρύνετε τὴ δόνα Καρμελίτα;

Ὁ δὸν Ζοζὲ φάνηκε νὰ διστάζη γιὰ μερικὲς στιγμές.

—Θὰ γίνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε, γιατρέ, εἶπε σὲ λίγο. Ἡ δόνα Καρμελίτα θὰ φύγη αὔριο τὸ πρωΐ.

—Κι' ἐγὼ θὰ μείνω ἀπόψε ἐδῶ. Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω μόνη της τὴν ἄρρωστη...

⁂

Θὰ εἶχαν περάσει μεσάνυχτα, ὅταν ὁ γιατρὸς Γκαλλάριτο, ποὺ κοιμόταν σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο, νόμισε πὼς ἄκουσε ἕνα μικρὸ θόρυβο μέσα στὸν κοιτῶνα τῆς ἄρρωστης. Ἀμέσως πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου.

Εἶδε τότε τὴ δόνα Κρούθ, ποὺ ἀπομακρυνόταν πατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν. Κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα δίσκο, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα ποτῆρι κι' ἕνα κύπελλο γεμᾶτο ὡς τὴ μέση σχεδόν.

Ὁ γιατρὸς βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά της.

—Τί ἔχει αὐτὸ τὸ κύπελλο; ρώτησε.

—Γάλα, ἀπάντησε ἡ δόνα Κρούζ.

—Ἀλλὰ σᾶς εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ δώσετε τίποτε στὴν ἄρρωστη! φώναξε ὁ γιατρός.

—Ναί... αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἡ γρηὰ οἰκονόμος. Ἀλλὰ φαντάσθηκα πὼς λίγο γάλα...

Ὁ γιατρὸς τὴν κύτταξε κατάματα.

—Πιέστε τὸ ὑπόλοιπο! εἶπε ξαφνικὰ μὲ τόνο διαταγῆς.

—Ἐγώ;... Ἀλλὰ γιατί, γιατρέ;

—Πιέτε το!

Ἡ δόνα Κροὺθ ἔκαμε νὰ συμορφωθῆ μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ γιατροῦ.

Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, τὸ κύπελλο ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια της κι' ἔπεσε μὲ πάταγο στὸ πάτωμα, ὅπου ἔγινε συντρίμμια.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ δόνα Καρμελίτα, ποὺ εἶχαν ξυπνήσει ἀπὸ τὸ θόρυβο, βγῆκαν στὸ διάδρομο.

—Δὸν Ζοζέ, ἐμπιστεύομαι στὴ φύλαξί σας αὐτὴ τὴ γυναῖκα, φώναξε ὁ γιατρός. Δὲν πρέπει ν' ἀπομακρυνθῆ οὔτε βῆμα... Καὶ κάτι ἄλλο... Μὴν πειράξετε καθόλου αὐτὰ τὰ κομμάτια τοῦ κυπέλλου...

Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τῆς δόνας Ἰσαβέλας. Κι' ὅταν, λίγη ὥρα ἀργότερα, βγῆκε ἀπὸ κεῖ, τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακίτρινο.

—Ἡ μαρκησία ντὶ Ράμος δὲν ὑπάρχει πιά. Ἀπέθανε! εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Τὰ βλέμματα τοῦ δὸν Ζοζὲ καὶ τῆς δόνας Καρμελίτας συναντήθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή. Ὁ θάνατος τῆς μαρκησίας, ποὺ δὲν τὸν εἶχαν προκαλέσει οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος, θὰ τοὺς ἐπέτρεπε ἐπὶ τέλους νὰ ἑνωθοῦν. Ἀλλά, σὰν ντροπιασμένοι γι' αὐτὴ τὴ σκέψι, ποὺ ἀθέλητα εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό τους, μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, κατέβασαν ἀμέσως τὰ μάτια καὶ διευθύνθηκαν μὲ ἀργὰ βήματα στὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς...

⁂

Ἡ δόνα Κροὺθ ὡμολόγησε στὸ δικαστήριο τὰ ἐλατήρια τῆς πράξεώς της. Εἶχεν ἐκδικηθῆ στὴ δόνα Ἰσαβέλα τὸ ἔγκλημα τοῦ πατέρα της, τοῦ κόμητος Φουῦ ντ' Ὑμάνια, ποὺ τὴν εἶχε διαφθείρει ὅταν ἦταν νέα καὶ κατόπιν τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει... Οἱ ἔνορκοι ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὴ μεγάλη ἡλικία της, τὴν καταδίκασαν σὲ ἰσόβια δεσμά. Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, πέθανε στὴ φυλακή.

ΖΟΖΕ ΚΑΝΤΕΛΛΑΡΙΑ

●●

Ὁ ἐχθρὸς Νο 1

Ὑπολογίζεται ὅτι καταστρέφονται κάθε χρόνο ἀπ' τὰ ἔντομα 36.000.000 τόννοι σιτηρῶν, λαχανικῶν καὶ ἐλαιωδῶν σπόρων, δηλαδὴ τὰ 50% περίπου τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς. Πέρυσι, ἡ καταπληκτικὴ παραγωγὴ σίτου τῆς Ν. Ἀφρικῆς (300 ἑκατ. σάκκοι) ἐλαττώθηκε κατὰ 20% ἀπ' τὶς φθορὲς τῶν ἐντόμων. Ἡ καταπολέμησί τους ἀποτελεῖ λοιπὸν τὸ πρῶτο καὶ κυριώτερο βῆμα τῆς γεωργικῆς ἀναδημιουργίας τοῦ κόσμου.

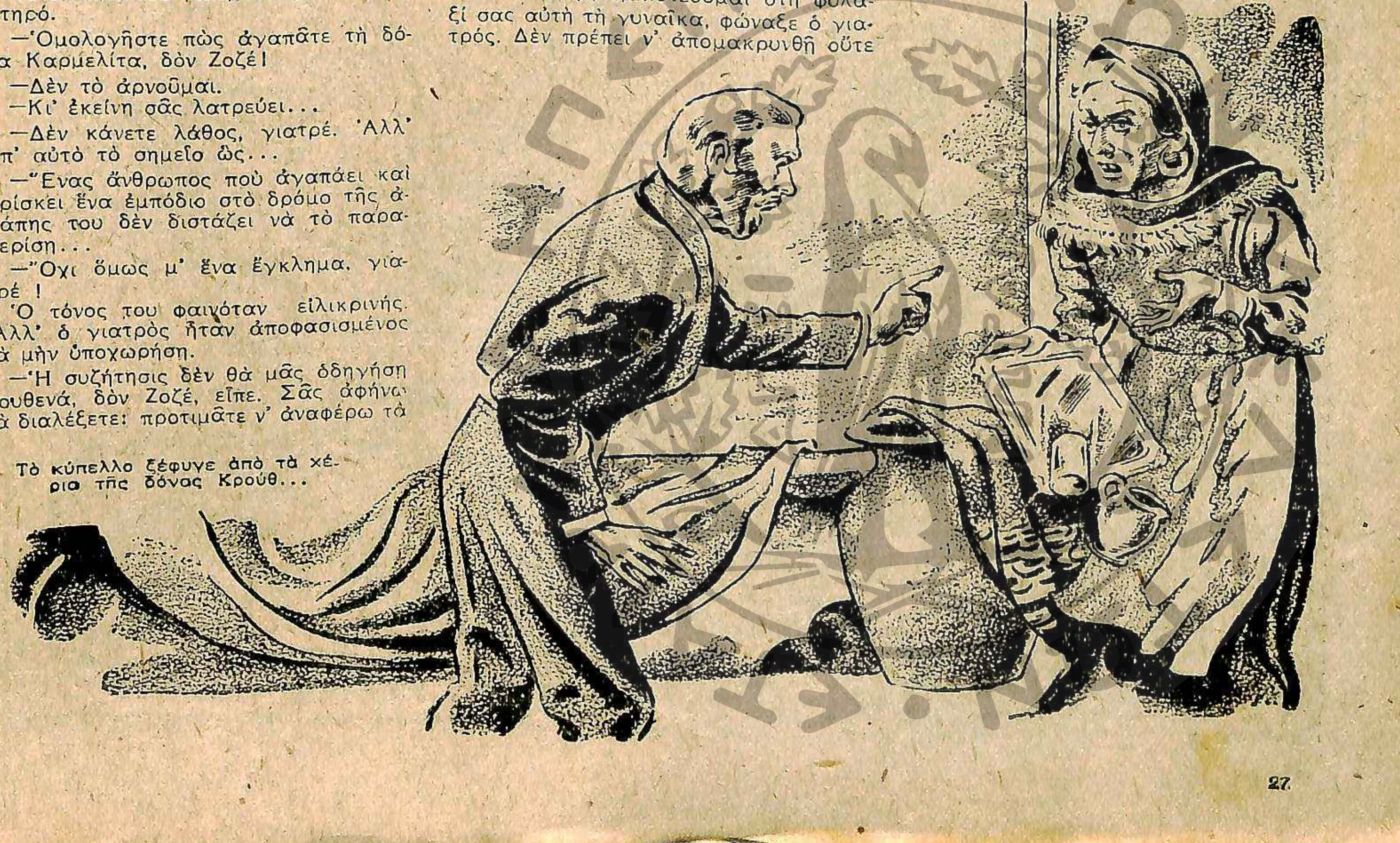

Τὸ κύπελλο ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δόνας Κρούθ...

Ἀστυνομικὰ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Τὰ οιτσια τῶν κακοποιῶν

Στὰ κρατητήρια τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φιλοξενεῖται ὁ ἀνεκδιήγητος κόσμος τῶν ἐκτὸς νόμου. Ὁ ὑπαστυνόμος κ. Κανελλόπουλος κι' ὁ ἀρχιφύλακας κ. Σκαλιδάκης ἐλέγχουν ὅλους αὐτοὺς τούς... παραστρατημένους, τοὺς καταγράφουν σ' ἕνα μεγάλο βιβλίο μ' ὅλα τὰ στοιχεῖα τους καὶ τὴν περίπτωσί τους κι' ὕστερα τοὺς παραδίδουν πάλι στὴ φρουρὰ τῶν κρατητηρίων.

— Καθένας εἶνε ἕνα λαυράκι!...μᾶς λέγει ὁ κ. Κανελλόπουλος. Φιλοξενοῦμε ὅλο καὶ καλὰ παιδιά!... Ὁρίστε ἕνα παράδειγμα: Ὁ Γιάννης. Ὁ Γιαννάκης μας. Τὸν ξέρεις; Εἶνε ὁ πιὸ βρωμόγλωσσος ἄνθρωπος τῆς Ἀθήνας. Διαρκῶς τὸν ἔχουμε πελάτη μας γιατὶ βρίζει κι' ἐνοχλεῖ τὶς γυναῖκες. Προσφέρει λουλούδια καὶ δέχεται μόνο νὰ τὸν κεράσης ἕνα κρασί... Ἂν ἀρνηθῆς, χάθηκες!... Στολίζει τὴ γυναῖκα ποὺ συνοδεύεις μὲ τὰ πιὸ φοβερὰ ὀνόματα, σὲ λούζει μὲ βρισιὲς καὶ ἀπομακρύνεται. Εἶναι θρασύς. Ἔστω καὶ μ' ἕνα χέρι, τὰ βάζει μ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν τολμάει κανείς, δυστυχῶς, νὰ τοῦ σπάση τὸ κεφάλι.

—Εἶνε τρελλός; ρωτᾶμε μ' ἐνδιαφέρον.

— Τὰ ἔχει τετρακόσια, μόνο ποὺ ἔχει πιὰ βαρεθῆ νὰ ζῆ καὶ προκαλεῖ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, μήπως βρεθῆ κανένας χριστιανὸς καί... τὸν σκοτώση!...

Ὁ Γιάννης ὅμως ἔχει μιὰ φοβερὰ δραματικὴ ἱστορία. Οἱ διάφορες πληροφορίες τὸν φέρνουν ὡς ἀδελφὸ βιομηχάνου καὶ πολιτευτοῦ. Ὁ Γιάννης γεννήθηκε σὲ μέγαρο, σπούδασε στὴν Εὐρώπη, μὰ ἀγάπησε μιὰ ὤμορφη Ἀθηναία κι' ἀτύχησε στὸν ἔρωτά του. Αὐτὸ τὸν ἀπογοήτευσε. Γιὰ νὰ ξεχνᾶ τὴν ἀγάπη του, τὸ ἔρριξε στὰ ναρκωτικὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ κυριευθῆ ἀπὸ το πάθος τους. Ἄρχισε τότε νὰ καπνίζη χασίς, νὰ ρουφᾶ ἡρωΐνη, κοκαΐνη. Οἱ στενοὶ συγγενεῖς του ἀποφάσισαν νὰ τὸν κλείσουν σὲ μιὰ κλινικὴ γιὰ νὰ τὸν ὑποβάλουν σὲ θεραπεία ἀποτοξινώσεως. Μὰ ὁ Γιαννης δὲν ἤθελε νὰ θεραπευθῆ. Κοντὰ στ' ἄλλα τὸ ἔρριξε καὶ στὸ κρασί. Ὁ ἀδελφός του, ἀφοῦ μάταια προσπάθησε νὰ τὸν φέρη στὸν ἴσιο δρόμο, τὸν ἔκλεισε στὸ ψυχιατρεῖο. Κατάφερε ὅμως νὰ βγῆ ἀπὸ ἐκεῖ πέρα καὶ τώρα ἔχει καταντήσει ἀληθινὴ μάστιξ γιὰ τὴν Πρωτεύουσα.

Τὸ περίεργο ὡστόσο εἶναι ὅτι ἔχει πλήρη συναίσθησι τῶν πράξεών του καὶ στενοχωριέται γι' αὐτό. Δὲν θέλει νὰ τὸν φωνάζουν μὲ τὸ πραγματικὸ ὄνομά του, γιὰ νὰ μὴν ἐκθέση τοὺς στενοὺς συγγενεῖς του ποὺ εἶνε πολὺ γνωστοί. Μιὰ φορὰ ὅμως ὁ Γιάννης ἔκανε κάτι φοβερό, πρωτοφανές, ἀπίστευτο... Μὴ μπορῶντας νὰ κόψη τὰ ναρκωτικά, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλοντας καὶ νὰ ἐξακολουθήση νὰ τὰ παίρνη, ἀποφάσισε νὰ κόψη τὸ χέρι του! Στάθηκε κοντὰ στὶς γραμμὲς ἑνὸς τρὰμ καὶ τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε ἕνα τροχιοδρομικὸ ὄχημα, ξαπλώθηκε ἀπότομα καταγῆς, πρὶν νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ὁ ὁδηγός, κι' ἅπλωσε τὸ δεξὶ χέρι του πάνω στὴ γραμμή. Οἱ ρόδες τοῦ τρὰμ πέρασαν γρήγορα ἀπὸ πάνω. Ὁ Γιάννης βόγκηξε, στέναξε, οὔρλιαξε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ λιποθύμησε. Τὸν πῆγαν στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν. Ὅταν συνῆλθε χαμογέλασε καὶ δήλωσε: «—Νὰ μὴ τιμωρηθῆ ὁ ὁδηγὸς τοῦ τράμ. Δὲν φταίει καθόλου. Ἐγὼ ἔβαλα τὸ χέρι μου κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες γιὰ νὰ τὸ κόψω!... Δὲν ἤθελα νὰ ξαναπάρω ναρκωτικά!»

Καὶ πραγματικὰ κράτησε ἀπὸ τότε τὸ λόγο του. Κυριεύθηκε ὅμως ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ κρασιοῦ. Ἔγινε ἀλκοολικός. Μεθάει μ' ἕνα μόνο ποτῆρι κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους ποὺ θὰ πλησιάση. Τίποτε ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ θεραπεύση τὸ μῖσος του γιὰ τὶς γυναῖκες. Κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τοῦ θυμίζει τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ πονέση καὶ τὶς βρίζει ὅλες κατὰ τὸν πιὸ χυδαῖο τρόπο.

Ὁ Γιάννης εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ ἔρωτος. Ἀπὸ πλούσιος ἀριστοκράτης κατάντησε ἀλήτης καὶ τρόφιμος τῶν φυλακῶν.

Ὁ κ. Κανελλόπουλος μᾶς ἀναφέρει καὶ ἄλλες ἐνδιαφέρουσες περιπτώσεις:

—Οἱ περισσότεροι κακοποιοί, μᾶς λέει, ἔχουν παράξενες ἰδιοτροπίες τὴν ὥρα ποὺ διαπράττουν μιὰ κλοπή. Ἄλλος καπνίζει ἕνα τσιγάρο πρὶν φύγη μὲ τὰ κλοπιμαῖα κι' ἀφήνει σ' ἕνα τασάκι τὴ «γόπα» του. Ἄλλος κάνει τὴν τουαλέττα του, χτενίζεται μπροστὰ σ' ἕνα καθρέφτη κι' ἀφήνει κατόπιν τὸ χτένι μὲ μερικὲς τρίχες. Ἄλλος ἀνάβει στὴν ἐκκλησιὰ ἕνα κερὶ ἂν πάη καλὰ ἡ δουλειά. Ὁ Λοῦκος π. χ. ἔχει τὴ μανία νὰ κάθεται νὰ τρώη!... Ὁ Λοῦκος εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φοβεροὺς διαρρῆκτες. Μαζὺ μὲ πέντε ἄλλους συντρόφους του ἔκανε πάντα καλὲς δουλειές. Μὰ τελευταῖα ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐρημοδικία του, εἶχε χαθῆ ἀπὸ τὴν «πιάτσα». Εἶχε κρυφθῆ σὲ κάποιο φιλικὸ σπῆτι, γιὰ νὰ μὴ συλληφθῆ. Μὰ εἶνε γνωστὸ ὅτι ὁ λῦκος ποτὲ δὲν γίνεται ἀρνί. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ σημειώνωνται διαρρήξεις στὶς βίλλες τοῦ Ψυχικοῦ. Οἱ διαρρῆκτες ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ἄνοιγαν τὰ διάφορα σπίτια, φαινόντουσαν ὅτι ξέρανε πολὺ καλὰ τὴ δουλειά τους.

Ἡ σπεῖρα τῶν διαρρηκτῶν ἔδειχνε μιὰ ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ σπίτια τῶν ξένων διπλωματῶν. Μὲ τὴ σειρά τους ἔπεσαν θύματα ὅλοι οἱ σύμμαχοί μας διπλωμάτες Ἀμερικανοὶ καὶ Ἄγγλοι.

Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια εἶχε ἀναστατωθῆ. Οἱ δουλειὲς βέβαια γινόντουσαν πάντα τὶς μικρὲς ὧρες τῆς νύχτας. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ σπεῖρα ξεκινοῦσε ἀπὸ διάφορα μακρυνὰ σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν, συγκεντρωνόταν στὸ Ψυχικὸ κι' ἔκανε τὴ «δουλειά». Ἐπίσης καὶ κάτι ἄλλο εἶχε κάνει ἐντύπωσι: ὅτι οἱ κακοποιοὶ μετὰ τὴν διάρρηξι, ἂν ἀπουσίαζαν οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ σπητιοῦ, πηγαίναν στὴν κουζίνα, ἄνοιγαν τὸ ψυγεῖο, παίρναν ὅτι ἐκλεκτὸ ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα καὶ φεύγανε ἢ καθόντουσαν καὶ τὸ ρίχνανε στὸ φαγοπότι.

Τέλος σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς διαρρήξεις, πάνω σ' ἕνα κρυστάλλινο ποτῆρι ποὺ βρέθηκε ξεχασμένο σ' ἕνα τραπέζι τῆς κουζίνας, οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν ἕνα δαχτυλικὸ ἀποτύπωμα. Δὲν ἄργησαν φυσικὰ ν' ἀνακαλύψουν ὅτι ἦταν τοῦ Λούκου. Τὸν ἀναζήτησαν, ἀνακάλυψαν τὸ κρησφύγετό του καὶ τὸν συνέλαβαν. Μαζύ του ἔπιασαν κι' ὅλη τὴν παρέα του: τὸν Ἀποστολάκη τὸν Παλέρμο κι' ἄλλους τρεῖς συνεργάτες του. Ἕναν, ἕναν τοὺς ὑπέβαλαν ξεχωριστὰ σὲ αὐστηρὴ ἀνάκρισι. Καὶ ὡμολόγησαν ὅτι αὐτοὶ εἶχαν διαπράξει ὅλες τὶς διαρρήξεις τοῦ Ψυχικοῦ.

Οἱ σύντροφοι τοῦ Λούκου ὡστόσο εἶχαν ἔκμανῆ ἐναντίον του.

—Ἄφησέ με, κὺρ ἀστυνόμε, ἔλεγε ὁ Ἀποστολάκης νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸν ξελιγωμένο, τὸν παλιάνθρωπο, ποὺ διαρκῶς ὁ νοῦς του εἶνε στὸ φαΐ!... Αὐτὸς μᾶς χάλασε τὴ δουλειά. Ἐμεῖς δουλεύαμε κι' αὐτὸς σκάλιζε μέσα στὴν κουζίνα γιὰ νὰ βρῆ ἐκλεκτὰ φαγώσιμα... Αὐτὸς μᾶς ἔφαγε ὁ ἄτιμος!...

Ὁ Λοῦκος ὅμως θεωροῦσε ἀπόλυτα δικαιολογημένη αὐτὴ τὴν ἀδυναμία του:

—Μ' ἀρέσουν οἱ ὥμορφοι μεζέδες, ἔλεγε στὸν κ. Κανελλόπουλο. Τὰ εἶχα στερηθῆ λίγον καιρὸ γιατὶ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ κρύβουμαι. Μὲ χίλιες προφυλάξεις μοῦ φέρναν τίποτε παλιοφαγα. Καταλαβαίνεις βέβαι τί μ' ἔπιανε κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπα ἐκλεκτὰ κρασιὰ καὶ φαγητά. Ξεχνοῦσα τὰ πάντα καὶ καθόμουν καὶ τὰ ἀπολάμβανα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο πάθος μου: τὸ καλὸ φαΐ, τὰ ἐκλεκτὰ κρασιὰ καὶ οἱ ὥμορφες γυναῖκες! Ἐγὼ γεννήθηκα γιὰ ἑκατομμυριοῦχος, μὰ ἔγινα διαρρήκτης. Ἂς ὄψεται ἡ τύχη!...

Ὁ Λοῦκος μὲ τὴν παρέα του κατέληξαν στὴ φυλακή.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

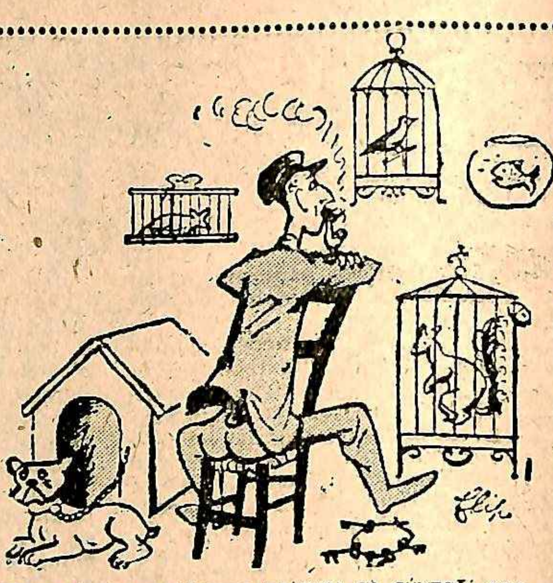

Ὅταν ὁ δεσμοφύλακας παίρνει τὴ σύνταξί του...

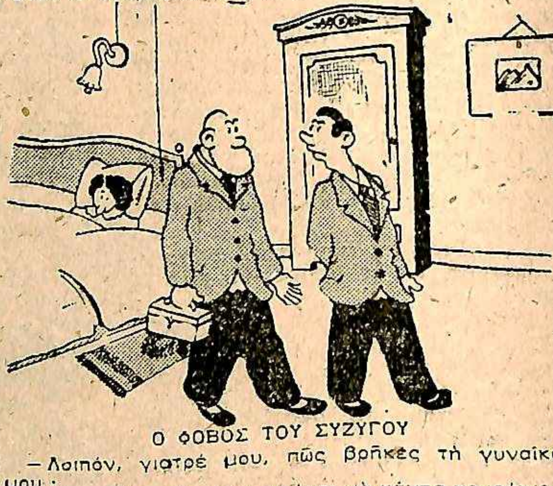

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

— Λοιπόν, γιατρέ μου, πῶς βρῆκες τὴ γυναῖκα μου;
— Δυστυχῶς, φίλε μου, πρέπει νὰ κάνης κουράγιο!
— Δηλαδή; Θὰ ζήση;

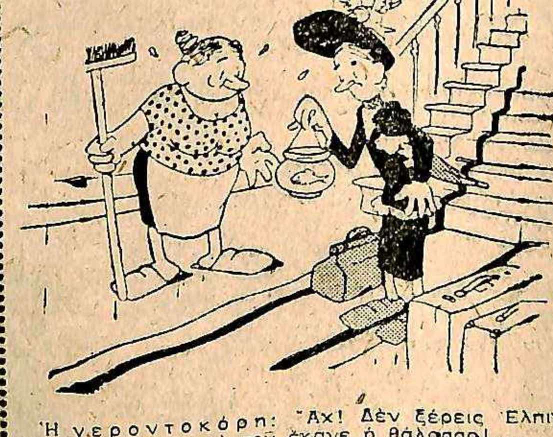

Ἡ γεροντοκόρη: Ἄχ! Δὲν ξέρεις Ἐλπινίκη μου, τί καλὸ ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ θάλασσα!...

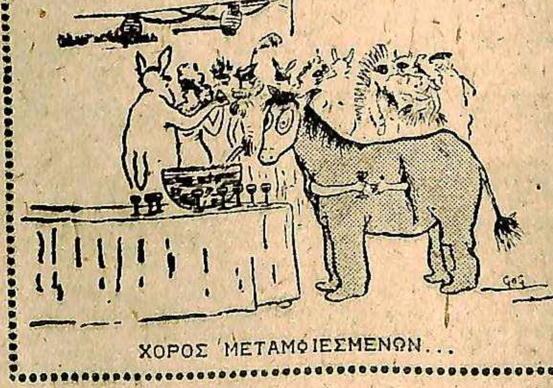

ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ...

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Ἄδικα παράπονα

Πῆρα ἕνα - δυὸ γράμματα ἀπὸ ἄρρωστες ποὺ διαμαρτύρονται γιὰ κάτι ποὺ εἶχα γράψει σὲ μιὰν ἀπάντησί μου τοῦ «Ἐρωτικοῦ Γραμματοκιβωτίου». Ἔγραφα, λοιπόν, στὴν ἀπάντησι ἐκείνη ὅτι ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες ὅλες ἡ φυματίωσι χαλάει τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀρρώστου, τὸν κάνει δύστροπο, νευρικὸ κι' ἐγωϊστή. Σ' ἕνα ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺ πῆρα, μιὰ ἄρρωστη μοῦ γράφει ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ φύσις τῆς ἀρρώστειας δημιουργεῖ τὴ χειροτέρεψι τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀρρώστου. Δηλαδὴ ὅτι ὁ φυματικός, βλέποντας ὅλους ν' ἀποφεύγουν τὴν ἐπαφὴ μαζί του, ἀπὸ φόβο μήπως κολλησοῦν, νοιώθει τὴν ψυχή του ν' ἀλλάζη στὸ χειρότερο, νὰ σκληραίνη. Καὶ μιὰ κακία γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς ὑγιεῖς, νὰ τὸν πνίγη... Αὐτὸ εἶπα, ἀκριβῶς κι' ἐγὼ ἂν δὲ μὲ γελάη ἡ μνήμη μου, στὴν ἀπάντησί μου ποὺ προκάλεσε τὶς διαμαρτυρίες. Ἔγραφα σὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ μοῦ παραπονιόταν ὅτι ὁ ἀγαπημένος της, νοσηλευόμενος σὲ σανατόριο, τὴν εἶχε ξεχάσει, ὅτι αὐτὸ ἤτανε φυσικὸ κι ὅτι ὁ ἄρρωστος ποὔχε μείνει κλεισμένος μέσα, καθόλου παράξενο νὰ ζήλευε ἐκείνη ποὔχε τὸ προνόμιο νὰ βγῆ ἔξω... Βλέπει κανεὶς τίποτα κακὸ σ' αὐτὸ ποὔγραφα; Ἐγὼ φρόντισα πάντα στὶς ἀπαντήσεις μου στοὺς ἀρρώστους νὰ δίνω κάθε ἐλπίδα κι' αἰσιοδοξία. Θυμᾶμαι ἀκόμα μιὰν ἀπάντησί μου σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ «Γραμματοκιβωτίου» σὲ μιὰ μικρὴ ἄρρωστη μὲ τὰ ἀρχικὰ «Κ.Κ.Κ.». Εἶχα προσπαθήσει τότε νὰ τῆς ἐμπνεύσω ὅσο γινότανε περισσότερο θάρρος. Κι' ἄλλωστε, ἡ φυματίωσις σήμερα εἶνε μιὰ ἀρρώστεια τόσο κοινὴ ποὺ καταντάει σχεδὸν στοὺς δυὸ ἀνθρώπους ὁ ἕνας νἆνε φυματικός... Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ σπάνια, οὔτε γιὰ καμμιὰ ἀγιάτρευτη ἀρρώστεια. Τὰ καινούργια ἐπιστημονικὰ δεδομένα μᾶς πείθουν ὅτι εἶνε κοντὰ ὁ καιρὸς ποὺ ὁ βάκιλλος τοῦ Κὼχ θὰ ἐξουδετερωθῆ τὸ ἴδιο ὅπως ὁ στρεπτόκοκκος ἀπὸ τὴν πενικιλλίνη. Καὶ τότε, βέβαια, ἡ ἀρρώστεια αὐτή, ποὺ κινδυνεύει νὰ γίνη πανδημία σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο δὲ θὰ μεταβάλλη στὸ χειρότερο τοὺς χαρακτῆρες ἐκείνων ποὺ πάσχουν ἀπ' αὐτήν, ἀφοῦ θὰ εἶν' ἡ θεραπεία τους εὔκολη καὶ ἡ γιατρειά τους σίγουρη...

Μιὰ φορά, ἐγὼ προσωπικὰ — ὅπως ἄλλωστε φαίνεται κι' ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις μου — νοιώθω μιὰ ξεχωριστὴ συμπάθεια στοὺς ἀρρώστους ποὺ καθηλώνει στὴν ἐξοχὴ ἡ ἀρρώστεια αὐτή. Μιὰ ἀπὸ τὶς περασμένες μέρες πῆγα στὴ «Σωτηρία» καὶ εἶδα καὶ ἄκουσα πολλὰ πράματα. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ποὺ μοὔγινε ἀπ' τοὺς ἀρρώστους — ποὺ ὅλοι τους διαβάζουνε μὲ φανατισμὸ τὸ «Θησαυρό» — μ' ἔκανε ν' ἀποφασίσω νὰ ξαναπάω. Τότε θἄχω περισσότερον καιρὸ γιὰ νὰ ἐπισκεφτῶ τὶς διάφορες κλινικές, νὰ μιλήσω ἀπὸ κοντὰ μαζί τους γιὰ κάθε τί ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει, κι' ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ περιλάβω σὲ μιὰ ἢ καὶ σὲ δυὸ σελίδες τοῦ «Θησαυροῦ». Τότε, οἱ καλές μου ἀναγνώστριες, ποὺ βιαστήκανε νὰ διαμαρτυρηθοῦνε μὲ κάτι ποὺ ἐγὼ τὸ ἔγραψα ἴσια κι' αὐτὲς τὸ καταλάβανε στραβὰ θὰ δοῦν ὅτι εἶχαν ἄδικο...

✶

«Λ ά κ η ν», Αἴγυπτον.— Τὸ γράμμα σας εἶναι σχετικὸ μὲ ὅσα γράφω παραπάνω. Ἀγαπήσατε, λέτε, ἕνα κορίτσι, καὶ κάποιο βράδυ ἡ τύχη τὄφερε νὰ ἑνωθοῦνε τὰ χείλια σας σ' ἕνα θερμὸ φιλί. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, μάθατε πὼς «ἡ Ντόρα ἤτανε φθισική»! Καὶ τώρα βασανίζεστε μὲ τὴν ἰδέα... μήπως κολλήσατε! Εἴσαστε σχολαστικός, φίλε μου. Τότε, γιατὶ δὲν κολλᾶτε ἀπὸ τὰ ποτήρια τῶν καφενείων ἢ τὰ κουτάλια τῶν ζαχαροπλαστείων; Ἡ φύσις ἔχει ὁπλίσει τὸν ἄνθρωπο, ἰδίως τὸν ἐρωτευμένο, μὲ κάποια σχετικὴ ἀνοσία...

«Λυπημένην ἀπὸ τὸν Αὔγουστο»: Δὲν ἔχετε νὰ κερδίσετε τίποτε ἂν φύγετε γιὰ τὴν Ἀμερική, ἀφίνοντας τὴν καρδιά σας πίσω. Ἡ νοσταλγία τῆς Ἑλλάδος, μαζὶ μὲ τὴ νοσταλγία τοῦ ἀγαπημένου σας, θὰ σᾶς πνίξουν στὴν ξενητειά... Ἂν λοιπόν, εἶνε καιρὸς καὶ μπορεῖ νὰ σᾶς χαρίση τὴν εὐτυχία σὰν σύζυγός σας, μείνετε· ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶνε γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἰδίως γιὰ ὅσους θὰ τὴν ἐπισκεφθοῦνε, μ' ἕναν κρυφὸ καϋμὸ μέσα τους— σὰν καὶ σᾶς... Ἀντίτυπον ἐστάλη.

«Ναυαγὸ τῆς ζωῆς»: Πολὺ σὰ μυθιστόρημα μοιάζει αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτός σας... Μά, ὑπάρχουν ἀκόμα γονεῖς, ποὺ προτιμοῦν νὰ θανατώσουν τὴν κόρη τους, παρὰ νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ παντρευτῆ ἕνα τίμιο νέο, ποὺ τὸ μόνο του ἐλάττωμα εἶναι ὅτι δὲν ἔχει «κτήματα καὶ ἐλαιῶνες» ἀλλὰ μόνο τὴν τέχνη του καὶ τὸν ἔρωτά του;... Πάντως, ἡ ἀγαπημένη σας ἔδειξε ὅτι σᾶς ἀγαπάει. Αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς ἱκανοποιῆ... Ὅσο γιὰ τὴ λύσι τῆς «ἀπαγωγῆς», δὲν τὴν βρίσκω πολὺ καλή, ἰδίως γιὰ ἐπαρχία. Πάντως, ἂν διαπιστώσετε ὅτι ἡ ἀγαπημένη σας κινδυνεύει, κι' ὁ λαμπρὸς πατέρας της ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε σκληροτράχηλος, μὴ διστάσετε νὰ φτάσετε κι' ὡς τὴν ἀπαγωγή. Προτιμωτέρα ὅμως εἶνε ἡ ὑπομονὴ καὶ τῶν δυό σας μὲ τὸν καιρό, ἴσως ὅλα πάρουν τὸ δρόμο ποὺ ποθεῖτε καὶ σεῖς κι' ἐκείνη... Ἀντίτυποι ἐστάλη.

«Ν ό ρ α», Πάτρας: Ἂν καὶ ὁ «Θησαυρός», ὅπως ἔχει κατ' ἐπανάληψιν δηλώσει, δὲ δέχεται κατ' ἀρχὴν συνεργασία ἀναγνωστῶν, ἐγὼ προσωπικὰ θὰ διαβάσω εὐχαρίστως κάτι δικό σας καὶ θὰ σᾶς γράψω τὴ γνώμη μου. Τὰ χρήματα γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ βιβλίου μου «Ἐκεῖνος—Ἐκείνη». (δρ. 10.000), μπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ στείλετε μὲ συστημένο γράμμα ἢ ταχ. ἐπιταγὴ στὴ δ)σι: Κύμης 7, Ἀθῆναι.

«Θῦμα τοῦ Γραμματοκιβωτίου»: Ἡ περίπτωσίς σας εἶνε πρωτοφανής: Εἴχατε συνδεθῆ, γράφετε, μὲ μιὰ κοπέλλα, καὶ κάποτε ἐφύγατε γιὰ ἐμπορικὲς ὑποθέσεις σας στὸ Βόλο, ὅπου καὶ μείνετε πάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ ἀγαπημένη σας σᾶς ἔγραφε συχνὰ καὶ σεῖς τῆς ἀπαντούσατε ὑπανιώτερα ἐξ αἰτίας τῶν ἐργασιῶν σας. Ὅταν γυρίσατε—ἐδῶ εἶνε τὸ δρᾶμα σας!—πᾶτε νὰ τὴν συναντήσετε, καὶ βρίσκετε, ἀντὶ γυναικὸς ποὺ εἴχατε ἀφίσει, ἕνα τέλειο ψυγεῖον!... Τὴν ἐρωτᾶτε, κι' αὐτὴ σᾶς ἀπαντᾶ: «Φύγε! Εἶσαι ἀνάξιος τῆς ἀγάπης μου!...» Καὶ ἀφοῦ σᾶς κεραυνοβολεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, φεύγει καὶ σᾶς ἀφίνει «σύξυλον»!... Ἐβασανίσατε πολὺ τὸ μυαλό σας γιὰ νὰ βρῆτε τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς, καὶ στὸ τέλος ἐμάθατε ὅτι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σας στὸ Βόλο—τότε ποὺ ἐκείνη σᾶς ἔγραφε συχνὰ καὶ σεῖς τῆς ἀπαντούσατε σπανίως...—ἡ ἀγαπημένη σας εἶχε ζητήσει τὴ συμβουλὴ τοῦ κ. Χαιρόπουλου στὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο» τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ ἡ ἀπάντησις ποὺ τῆς ἐδόθη ἦταν ἡ ἑξῆς: «Δὲν ἀξίζει, μικροῦλα μου, νὰ πονᾶς γιὰ ἕναν ἄνδρα ἀνάξιον τῆς ἀγάπης σου!...» Καὶ ἡ «μικροῦλα» μόλις γύρισε ὁ πρώην ἐκλεκτὸς τῆς—σεῖς—ἔσπευσε νὰ τοῦ πετάξη στὰ μοῦτρα τὸ ἐπίθετο ποὺ τῆς εἶχε προμηθεύσει τὸ «Γραμματοκιβώτιο». Σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμη, φίλε μου, γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἔκανα χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Ποιὸς ξέρει ὅμως τί θὰ μοὔγραψε ἐναντίον σας ἡ μικροῦλα σας, ἐξαγριωμένη γιὰ τὴν ἀπουσία σας ποὺ παρετείνετο καὶ γιὰ τὴ σιωπή σας. Πάντως, ἀπὸ τὸ γράμμα σας, διεπίστωσα ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε. Διαβάστε της αὐτὴ τὴν περικοπὴ ἀπὸ τὴν ἀπάντησί μου, καὶ εἴθε, ὅπως ἐπείσθηκε τότε ἀπὸ μένα κι' ἔγινε «ψυγεῖον», νὰ πεισθῆ καὶ τώρα, πάλι ἀπὸ μένα, καὶ νὰ γίνη φοῦρνος μὲ τὴν πιὸ δυνατὴ ἐρωτικὴ φλόγα!

«Κ. Σ.», Νέο Φάληρο: Ἀντιγράφω τὸ τόσο χαριτωμένο σας γράμμα, ποὺ ἀπὸ μέσα του παρελαύνουν ὅλοι οἱ τίτλοι τῶν τραγουδιῶν μου, γιὰ νὰ περιγράψουν τὶς διάφορες φάσεις τῆς ἐρωτικῆς σας ἱστορίας: «Ἦταν φθινόπωρο τὰ δέντρα εἶχαν γυμνωθῆ τὸ χῶμα μύριζε δυνατά, κι' ἐγὼ στὴ μοναξιά μου μουρμούριζα: «Ἀπόψε μύρισε βροχή...» Μέσα στὸ ξεγύμνωμα τῆς φύσεως καὶ τὸ θάνατο τῶν λουλουδιῶν, φούντωσε πολὺ παράξενα σὰ μαγευτικὸ λουλοῦδι ἡ ἀγάπη μας!... Καὶ κυλοῦσαν οἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες γεμᾶτοι εὐτυχία... Κι' ἂν μιὰ βραδυὰ δὲν ἤμαστε μαζί, μουρμούριζα λυπητερά: «Ἀπόψε μοῦ λείπεις—Μοῦ λείπεις πολύ...» Δὲ μᾶς ἐφόβιζε ἡ παγωνιά, γιατὶ εἴχαμε τὴ ζεστασιὰ τῶν φιλιῶν μας. Τί μᾶς ἔνοιαζε ἂν ἔξω ἦταν κρύο, μπόρα; Ψιθύριζα: «Ἔλα γιὰ ἀπόψε—Μόνο ἀπόψε—λίγη ὥρα—Ἔξω φυσσεῖ—Κι' εἶναι κρύο. Κι' εἶναι μπόρα... Μὰ ἐδῶ μέσα εἶνε ζεστά!...» Ἔτσι, μᾶς βρῆκε ἡ Πρωτοχρονιά, κι' ἀκούγαμε στὸ ραδιόφωνο μιὰ ντιζὲζ νὰ μᾶς τραγουδάη: «Ἀγαπημένη μου, χρόνια πολλά...» Φτάνοντας στὶς πρῶτες γλυκὲς βραδυὲς τοῦ Ἀπρίλη, συχνὰ ἀντικρύζαμε τὰ δειλινὰ τὶς χιλιοτραγουδισμένες ἀττικὲς ἀκρογιαλιὲς καὶ θυμόμαστε τὴν πρώτη στροφὴ τῆς «Ψαροπούλας»: «Στὴν ἀμμουδιὰ τὴ μαγεμένη...» Μὰ μόλις μπουμπούκιαζε τὸ πρῶτο δέντρο, μαράθηκε τὸ ὁλόδροσο λουλοῦδι τῆς ἀγάπης μας... Μοιραῖα, ἔσκυψα τότε τὸ κεφάλι μὲ βαθὺ τὸν πόνο τοῦ χωρισμοῦ, καὶ μουρμούρισα τὸ ρεφραὶν τοῦ «Θὰ φύγω»: «Θὰ ζήσω ξανὰ στὴ ρουτίνα—ποὺ τόσο ἡ καρδιά μου μισεῖ...» Καὶ μιὰ βραδυὰ νόμισα πὼς ξαναζοῦσα τὸ ὡραῖο παρελθὸν τοῦ ρομάντζου μας, ἀλλὰ—τί εἰρωνεία!—ἦταν ὄνειρο... Ξυπνῶντας, αὐθόρμητα τραγούδησα: «Καλῶς ἦρθες στὰ ὄνειρά μου». Πόσο θὰ προτιμοῦσα ὅμως νἄρχότανε στὸ ξύπνιο μου...» Σᾶς εὔχομαι νὰ τραγουδήσετε γρήγορα, μὲ φιλοσοφία κι' ἐγκαρτέρησι: «Δὲν πειράζει—Μὴ λυπᾶσαι—θὰ ξεχάσω!..» Γιατὶ ἡ λήθη εἶνε ἡ καλύτερη εὐχὴ γιὰ ἕναν ἔρωτα ποὺ πεθαίνει καὶ τὸ «Δὲν πειράζει» τὸ καλύτερο τραγοῦδι μου γιὰ τὴν περίπτωσί σας...

«Τρελλοκόριτσο»: Γνωρίσατε τὸν ἀγαπημένο σας σ' ἕνα πάρτυ, κι' ὕστερα ἀπὸ διαφόρους περιπάτους χωρὶς σημασία, ἕνα βράδυ «ἔσκασε ἡ βόμβα!», μοῦ γράφετε. Ἀντίθετα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ βόμβα τοῦ Μπικινι, ἡ δική σας δὲ διέσπασε τὸ ἄτομον, ἀλλά... ἕνωσε δυὸ ἄτομα—σᾶς κι' ἐκεῖνον... Ἀγκαλιαστήκατε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, φιληθήκατε, καὶ ἀρχίσατε νὰ πλάθετε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον... Τὰ ἔμαθε ὅμως ὁ πατέρας σας, καὶ τὸ ὡραῖο σας ἐρωτικὸ ρομάντζο ἐκόπηκε ἀπότομα. Ἐν τῷ μεταξύ, βασανίζεστε μὲ τὴν ἀμφιβολία ἂν ὁ ἀγαπημένος σας σᾶς ἀγαπᾶ, καὶ ἄν, ἀφοῦ τελειώσετε τὸ σχολεῖο σας καὶ σᾶς ζητήση ἀπὸ τὸ μπαμπᾶ σας, ἐκεῖνος θὰ δεχτῆ νὰ σᾶς ἑνώση... Ἡ ἀμφιβολία εἶναι κακὸ πρᾶγμα. Πρέπει νἄχετε πίστι στὸν ἀγαπημένο σας. Ὅσο γιὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ μπαμπᾶ σας, κι' αὐτὴ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ καμφθῆ μὲ τὸν καιρό...

«Αὐνερινὸ τῆς Γορτυνίας»: Εἴσαστε πολὺ ἄτολμος, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὸ βγάλη σὲ καλό! Οἱ γυναῖκες προτιμοῦν τὴν τόλμη, καὶ συχνὰ τὸ θράσος...

«Κάποιον μαθητήν», Πάτρας: Μοῦ γράφετε γεμᾶτος «ἱερὰν ἀγανάκτησιν» γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσετε ποὺ σ' ἕνα φύλλο τοῦ «Θησαυροῦ» κοροΐδεψα κάποια ποὔγραφε στὴν καθαρεύουσα... Καὶ ὑπεραμύνεσθε τῆς καθαρευούσης, «ἡ ὁποία εἶνε γλῶσσα τῆς ἐπιστήμης, τῆς θεολογίας καὶ τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν» (!!). Ἀλλά, μήπως τὸ ἀρνήθηκα αὐτὸ ἐγώ; Ἁπλῶς, εἶπα σ' ἐκεῖνο τὸ εὐλογημένο κορίτσι, ὅτι ἂν ὀνομάση τὸν ἀγαπημένο της ἀντὶ «πουλάκι μου», «μικρὸν πτηνόν»

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ ΧΑΙΗΓΟΥΟΡΘ

Ἡ περίφημη γόησσα τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Ρίτα Χαίηγουορθ «γύρισε» ἐσχάτως ἕνα νέο φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Μοῦσα τοῦ χοροῦ». Σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ αὐτοῦ ἡ μεγάλη «βεντέττα» παρουσιάζει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φλογερὰ καὶ τὰ πιὸ παθητικὰ φιλιὰ τῆς ὀθόνης.

μου», θὰ τοῦ προκαλοῦσε, ἀντὶ γιὰ τὴ συγκίνησι, τὸ γέλοιο!... Ἀλλὰ συνεχίζετε στὴν ἐπιστολή σας: «Τί νὰ σᾶς εἰπῶ ὅμως;.. Ἄνδρες οἵτινες δὲν ἔθεσαν ὡς πρωταρχικὸν ὅρον τῆς ζωῆς των τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου, τέτοια καὶ ἄλλα θὰ ἐκστομίσουν ἀπὸ μιᾶς σελίδος ἥτις καταρρακώνει τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ.. » (!) Λαμπρά, λοιπόν, μᾶς τὰ λέτε, κύριε γλωσσαμύντωρ τοῦ 1947, ἐκ Πατρῶν... Ὅταν, μὲ τὸ καλό, ἀναλάβετε σεῖς τὶς σελίδες τοῦ «Θησαυροῦ», νὰ μεταχειρισθῆτε τὴ γλῶσσα τοῦ Δημοσθένους ἀσφαλῶς ὅμως θὰ τὰ θαλασσώσετε κι' ἐκεῖ - σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι εἶνε πολὺ πιὸ δύσκολη ἀπὸ τὴν καθομιλουμένη διότι τὸ γράμμα σας, ἐκτὸς ἀπὸ «ἱερὸν μένος» ἤτανε καὶ γεμᾶτο ἀνορθογραφίες καὶ ἀσυνταξίες... Νὰ ποῦμε, τὸ «καίτοι» τὸ γράφετε «καίτι» — πῶς δὲν τὸ γράψατε «Καίτη»!... Δὲ θἄτανε καλύτερο νὰ προτιμούσατε τὸ «ἂν καί», καὶ νὰ τὸ γράφατε σωστά;

«Πωλέττα Μ.»: Εἶστε, πραγματικά, πολὺ ἐγωΐστρια. Δὲν εἶνε λόγος νὰ μαλώσετε, ἐπειδὴ δὲν τὸν βρήκατε ἢ δὲ σᾶς βρῆκε στὸ τηλέφωνο... Κυττάξτε νὰ τὰ συμβιβάσετε, ρίχνοντας λιγάκι κάτω τὴν πολὺ ὑψωμένη μυτίτσα σας..

«Πέτρον»: Μὲ συγκίνησι διαβάσατε τὴν ἀπάντησί μου στὴ «Δυναμικὴ μικροῦλα», καὶ πιστεύετε πὼς εἶνε ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾶτε. Ἂν τὴν λένε ὅμως ἢ ὄχι ὅπως μοῦ γράφετε αὐτὸ τὸ ξέρει μόνον ἐκείνη, καὶ ὁ... νουνός της! Πάντως, σᾶς πληροφορῶ ὅτι πῆρα ἕνα καινούργιο γράμμα της, μὲ ἡμερομηνία 12 Ἰουλίου, ποὺ σ' αὐτὸ μ' εὐχαριστοῦσε γιὰ ὅσα ἔγραψα γιὰ τὴν περίπτωσί της. Τὰ λόγια της, πολὺ εὐγενικά, δείχνουν ἕνα ἐξαιρετικὸ κορίτσι μὲ πολλὰ αἰσθήματα. Ἂν εἶστε πράγματι σεῖς ὁ ἀγαπημένος της, εἶστε ἕνας μεγάλος προνομιοῦχος τῆς ζωῆς, ἀγαπητέ μου... Σᾶς πληροφορῶ ἀκόμα, ὅτι, ἀπὸ ὅσα ἔγραψα στὴν ἀγαπημένη σας στὸ τεῦχος 450 τοῦ «Θησαυροῦ», τρεῖς ἀναγνῶσται — ἡ Ἑλένη Πανουργιᾶ καὶ οἱ Κ. Μ. καὶ Ν. Π. — μὲ παρακάλεσαν νὰ παραθέσω ὁλόκληρο τὸ γράμμα τῆς «Δυναμικῆς Μικρούλας». Δυστυχῶς, ποῦ χῶρος! Στὸ γραφεῖο μου περιμένουνε σειρὰ περισσότερα ἀπὸ 3.000 γράμματα!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ πτερωτὸς θεὸς

«Θἄθελα ν' ἀσχοληθῆτε, γράφει τὸ γράμμα τοῦ ἀναγνώστου μας ποὺ ὑπογράφεται «Μπάτης τοῦ Παγασητικοῦ», μ' ἕνα ζήτημα πολὺ σοβαρὸ τὸ ζήτημα τοῦ «μοντέρνου ἔρωτος» ποὺ ἀπειλεῖ τὴν κοινωνία μας κι' ἔχει ἀφαιρέσει ἀπὸ τοὺς νέους κάθε ρωμαντισμό.

»Μὴ μὲ πάρετε πὼς εἶμαι κανένας νέος τῆς παλαιᾶς σχολῆς μὲ ἀπηρχαιωμένες ἰδέες. Τοὐναντίον μὲ ὅλα τὰ εἴκοσί μου χρόνια καὶ ν' ἀγαπήσω θέλω καὶ ν' ἀγαπηθῶ, μὰ βλέποντας τί γίνεται τριγύρω μου, φοβᾶμαι πὼς ὁ φτερωτὸς θεὸς θ' ἀνοίξη τὰ φτερά του καὶ θὰ φύγη ἀπὸ τὸν κόσμον ἀνεπιστρεπτεὶ μὲ τὰ τόσα ἄτοπα ποὺ γίνονται ἐν ὀνόματί του. Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ θυμώνη βλέποντας κοπελλίτσες ποὺ πρὶν ἐγκαταλείψουν καλὰ - καλὰ τὰ σχολικὰ θρανία ἀντὶ ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους καὶ νὰ μάθουν λίγη ὀρθογραφία καὶ σύνταξι γυρίζουν ζευγαρωμένες στοὺς δρόμους καὶ τολμοῦν τὰ πάντα; Περιφρονῶντας τοὺς ἀγῶνες τῶν γονιῶν τους, ποὺ γιὰ νὰ τὶς σπουδάσουν καὶ νὰ τὶς μεγαλώσουν ἔκαναν τόσες θυσίες, ρίχνονται μὲ τὰ μοῦτρα στὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ φέρονται μὲ τόσο προκλητικὸ ὕφος ποὺ κάποτε κινοῦν τὴν ἀηδία τῶν ἑτεροφύλων τους.

»Μὴ νομίζετε πὼς δὲν κακίζω καὶ τοὺς ὁμοφύλους μου, κάθε ἄλλο, μά, πιστέψτε με οἱ κοπελλίτσες εἶνε χειρότερες, γιατὶ τὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς ἀπὸ μιὰ κοπελλίτσα ἔχει κανεὶς περισσότερες ἀπαιτήσεις. Δὲν συγχωρεῖται σ' αὐτὲς νὰ ἐκτροχιάζωνται ἀφήνοντας κατὰ μέρος κάθε σεμνότητα, κάθε ἠθική».

Αὐτὰ γράφει ὁ συμπαθητικὸς ἀναγνώστης καὶ ζητεῖ ἀπὸ μᾶς νὰ κρούσωμε τὸν κώδωνα κινδύνου. Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνουμε δημοσιεύοντας τὴν ἐπιστολὴ τοῦ σεμνοῦ αὐτοῦ νέου. Κι' εὐχόμεθα ὁλοψύχως νὰ σταματήση τὸ κακό. Ἂς λάβουν τὰ μέτρα τους καὶ οἱ γονεῖς. Λίγη αὐστηρότης εἶνε ἀπαραίτητη. Τί ἄλλο νὰ ποῦμε;

Λίλλιαν Κ.Ε.Μ.Ε.: Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε φαντάζομαι, ὅτι τὸ «Ἰγγλεζάκι» θὰ σᾶς γράψη μιὰ μέρα. Κάμετε λίγη ὑπομονή γιατὶ δὲν φαινόταν κανένας ἐπιπόλαιος οὔτε τυχοδιώκτης. Μέντιουμ ὑπάρχουν πολλὰ ἀλλὰ δὲν σᾶς συνιστῶ ν' ἀρχίσετε τέτοια πράγματα γιατὶ θὰ χάσετε ἄδικα καιρὸ καὶ χρῆμα. Στὴν περίπτωσί σας τὰ μέντιουμ δὲν ἔχουν νὰ ποῦν τίποτε.

Πονεμένη ψυχή: Γιὰ ὅλα μιλᾶτε καὶ μόνο τὸ κοριτσάκι σας ξεχνᾶτε. Δὲν σκέπτεσθε πόσο κακὸ θὰ τοῦ κάμετε ἂν παρασυρθῆτε ἀπὸ τὸ αἴσθημά σας; Ἴσως ὁ ἄνθρωπος ποὺ παρουσιάστηκε στὴ ζωή σας νὰ σᾶς ἀγαπᾶ δὲν τὸ ἀποκλείω αὐτὸ (μολονότι μὲ τρομάζει λίγο τὸ «γυναικᾶς» ποὺ λέτε) ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ παραδεχθοῦμε ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ εἶσθε βεβαία πὼς θὰ βρῆτε κοντά του τὴν εὐτυχία ποὺ δὲν βρήκατε ὡς τώρα; Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νἄχω ἀμφιβολίες. Θὰ προτιμοῦσα νὰ περιμείνατε λίγους μῆνες πρὶν πάρετε ἀπόφασι.

Γ. Ἀνθ. Πάρνηθα: Πόσο λυποῦμαι ποὺ δὲν πρόλαβα τὴ γιορτὴ τῆς ἀγαπημένης σας, μὰ δὲν ἔχω ἀμφιβολία πὼς τὸ ἔνστικτό σας θὰ σᾶς βοήθησε νὰ σκεφθῆτε κάτι πρωτότυπο κι' εὐγενικό. Ἐλπίζω ἄλλοτε νὰ εἶμαι πιὸ τυχερή.

Μικρὴ ἐρωτευμένη: Δὲν εἶνε πολὺ σοβαρὰ ὅσο γράφετε, μὰ τὰ δικαιολογεῖ ἡ νεαρὰ ἡλικία σας. Δὲν φέρονται ἔτσι μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν. Τώρα ὅ,τι ἔγινε ἔγινε, φροντίστε ἄλλοτε νὰ φερθῆτε πιὸ εὐγενικά.

Σοφιὰν Σο.: Ἔλαβα τὸ συμπαθητικό σας γράμμα καὶ σᾶς συμπονῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ μὰ μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας. Θἄρθουν καλύτερες ἡμέρες καὶ γιὰ σᾶς. Πάψετε νὰ σκέπτεσθε αὐτὸν ποὺ τόσο σᾶς ἀδίκησε καὶ εἶμαι βεβαία πὼς ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένετε θὰ ξημερώση κανένα καλό. Πόσο θὰ χαρῶ νὰ μοῦ τὸ ἀναγγείλετε! Ὁπότε θέλετε νὰ μοῦ γράφετε καὶ νὰ μὲ θεωρῆτε φίλη σας.

Τιποτένια ὕπαρξις Σ. Λ. Α.: Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐθύμωσε στὸ γράμμα σας εἶνε τὸ ψευδώνυμό σας γιατὶ αὐτὸ μὲ κάνει νὰ καταλαβαίνω ὅτι τὸ δηλητήριο ποὺ προσπάθησε νὰ χύση ἡ φίλη σας μὲ τὴν δῆθεν πεῖρα της στὴν ψυχήν σας ἔφερε ὀλέθρια ἀποτελέσματα καὶ σᾶς ἔκανε νὰ χάσετε τὴν πεποίθησι ποὺ ἔχετε στὸν ἑαυτό σας. Ἀναπτύσσετε τόσο ὡραῖα τὶς ἰδέες σας καὶ τὰ συναισθήματά σας μέσα στὸ γράμμα σας ποὺ δὲν ἔχω νὰ προσθέσω οὔτε λέξι. Μπορεῖτε μὲ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε ν' ἀποστομώσετε τὴ φθονερὴ φίλη σας καὶ νὰ τὴν διαβεβαιώσετε πὼς ὁ ἔρως ποὺ γεννιέται σιγὰ - σιγὰ ἀνάμεσα σὲ δυὸ σὰν τὶς δικές σας εὐγενικὲς ψυχὲς ἀποκτᾶ ρίζες πολὺ πιὸ γερὲς καὶ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἐγγύησις γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον. Ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις, ἡ ψυχικὴ συνεννόησις αὐτὰ εἶνε ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν στὸν ἔρωτα, τὸν πραγματικὸ ἔρωτα ποὺ δὲν φοβᾶται τίποτα καὶ παρουσιάζεται κάθε μέρα καινούργιος. Καὶ τώρα γιὰ τὴν ἀδελφούλα σας δυὸ λόγια: Νὰ λούζεται κάθε 10 μέρες νὰ ξεβγάζη τὰ μαλλιά της μὲ βρασμένο σκίνο καὶ νὰ τρίβη κάθε βράδυ τὶς ρίζες μὲ δαφνόλαδο.

Σεβαλιέ, Χανιά: Ἀφοῦ δὲν τὴν ἀγαπᾶτε τὸ μόνο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἀμέσως ἀπὸ αὐτήν. Ὅσο καὶ ἂν πρόκειται νὰ πονέση πρέπει νὰ φερθῆτε τίμια καὶ νὰ τῆς πῆτε τὴν καθαρὰ ἀλήθεια, διότι ἂν τῆς δίδετε ἐξακολουθητικῶς ὑποσχέσεις θὰ τὴν κάμετε νὰ σᾶς ἀγαπήση πιὸ πολὺ καὶ ἀργότερα θὰ εἶνε ἀκόμη πιὸ δυστυχής. Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ τῆς πῆτε κάποια ψευτιὰ ὅτι κάτι ἴσως σᾶς ἐμποδίζει νὰ σκέπτεσθε γάμον (λόγοι οἰκογενειακοί, λόγοι ὑγείας) κι' ἔτσι θὰ τῆς δηλώσετε ὅτι θεωρεῖτε καθῆκον σας νὰ διακόψετε μαζί της κάθε σχέσιν.

Ἀλ. Σμιθ.: Μακρυὰ ἀπὸ τέτοιους δεσμοὺς ποὺ ἐννοοῦν νὰ σᾶς ὑποδουλώσουν. Δὲν πρέπει νὰ ὑποτάσσεσθε σὲ παράλογες ἀξιώσεις. Δείξετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ χαρακτῆρα καὶ ἀξιοπρέπεια ἀλλοιῶς εἶσθε χαμένη.

Βερροιώτισσα: Νὰ δεχθῆτε τὸν ἀρραβῶνα ποὺ σᾶς προτείνουν, γιατὶ ἀσφαλῶς περισσότερα ἀπὸ σᾶς ξέρουν οἱ γονεῖς σας. Σεῖς τυφλώνεσθε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ δὲν βλέπετε καθαρά, ἐγὼ ὅμως ποὺ κρίνω ἀντικειμενικὰ σᾶς λέω πὼς ὁ νεαρὸς ποὺ φέρεται ἔτσι ἀστόχαστα ἀξίζει νὰ τιμωρηθῆ γιὰ νὰ μάθη ὅτι δὲν παίζουν μὲ τὸν ἔρωτα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

● ●

Μίμην Κάϊρον: Κύριε Μίμη καλὰ κάνει καὶ δὲν σᾶς ἀκούει καὶ ἴσως καλλίτερα θὰ ἦταν γι' αὐτὴν νὰ μὴ σας εἶχε ἀκούση πρὸ πέντε χρόνων: Τότε ποὺ δέχθηκε νὰ ἔλθη σπίτι (προφανῶς στὸ σπίτι σας) γιὰ «νὰ προχωρήσετε τόσο πολὺ στὶς σχέσεις» σας, καθὼς γράφετε. Ἀφῆστε την ἥσυχη τουλάχιστον τώρα καὶ κυττάχτε νὰ βολευθῆτε στὸ διαμέρισμα ποὺ ἔχετε ξεχωριστὰ νοικιάσει μὲ κάποια ἄλλη περισσότερο γνώριμη καὶ συνηθισμένη μὲ τὰ «ἀπαρτμάν» τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Δὲν σᾶς γράφω περισσότερα. Ἂν προχωροῦσα θὰ βλέπατε ὅτι καὶ τὰ ἄλλα θὰ ἦταν φοβερὰ εἰς βάρος σας. Ἀποφεύγω λοιπὸν τὰ παρακάτω μολονότι δὲν θὰ εἶχα κανένα δισταγμὸ νὰ τὸ ἔκανα ἀφοῦ καὶ μένα τὸν ἴδιο προσπαθεῖτε νὰ κοροϊδέψετε μὲ τὸν δῆθεν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς σας: «πῶς νὰ τὴν ἀφίσετε μόνη»! Τώρα πιά, κύριε Μίμη...

Ἀνέραστην, ἐνταῦθα: Γιατὶ τόση μεταφυσικὴ καὶ τέτοιο μπέρδεμα μὲ τὴν ψυχικὴ περίπτωσί σας — ποὺ ἄλλωστε, δὲν εἶνε καθόλου ἀντιφυσιολογικὴ — ἀφοῦ ἡ ἴδια γράφετε: «Τὸ ξέρω πὼς ἡ ἀγάπη δὲν ἔρχεται οὔτε μὲ συνταγές, οὔτε μὲ μεθόδους, οὔτε μὲ βία». Ἂν ἔχετε μέχρι σήμερα αὐτὴ τὴ στέρησι τῆς χαρᾶς, ἴσως — ποιὸς ξέρει; — νὰ σᾶς προστατεύη τὸ ἄστρο σας ἔχοντας προορίσει τὴν εὐτυχία αὐτὴ νὰ σᾶς ἔρθη τέλεια καὶ στὴν ὥρα της. Καὶ δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι εἶνε κοντὰ ὁ καιρὸς αὐτὸς μιὰ καὶ ἡ καρδιά σας ἄρχισε, ἔστω καὶ παροδικὰ νὰ χτυπάη; Ἀναμένετε λοιπὸν κι' ἐλπίζετε.

Χ.Ι.Ξ. Λεμισόν: Πολὺ λίγο κατάλαβα ἀπὸ τὸ γράμμα σας. Δὲν ἀφίνετε νὰ τελειώσετε πρῶτα τὸ σχολαρχεῖο. Κι' ὅταν ξεσκολίσετε.. τὰ ξαναλέμε.

Ἀνοικονόμητονπολυαγαπημένον ἐνταῦθα: Εἶνε συνηθισμένο πολύ, θὰ ἔλεγα καὶ τῆς μόδας ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε τὴν ἔκφρασι, σὲ μερικὲς γυναῖκες νὰ μὴν ἀνταποκρίνουνται στὸ αἴσθημα ἐκείνων ποὺ τὶς θέλουν, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, νὰ τρέχουν πίσω ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν τὶς προσέχουν διόλου ἢ ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν ἐλάχιστα. Τί νὰ «πράξετε»; Ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος, ποὺ γιὰ νὰ τὸν «λύσουμε» δὲν ἔχουμε, σήμερα πιὰ τὸ σπαθὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου! Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι εἶνε προτιμώτερο νὰ πατᾶτε στὸ στερεώτερο ἔδαφος παρὰ στὸ ὀλισθηρὸ ποὺ πάνω του μπορεῖ κάποτε καὶ νὰ σταθῆ κανείς, ἀλλὰ συνηθέστερα πέφτει;

Ἐμ. Β.Γ., Πειραιᾶ: Καταλαβαίνω, καὶ σᾶς «ἡ καρδιά σας ἀργοκλίνει μεταξὺ τῶν δύο». Ἔχετε τὸ δικαίωμα τῆς ὁριστικῆς ἐκλογῆς, σίγουρα. Ἀλλὰ γρήγορα, πρὶν ἀνοίξετε πληγὲς σ' ἐκείνην ἀπ' τὴν ὁποία τελικὰ θ' ἀπομακρυνθῆτε. Ἴσως νὰ μὴ σᾶς εἶνε αὐτὸ τόσο εὐχάριστο, εἶνε, ὅμως, ἀνδρικὸ καὶ τίμιο.

Λουτρακιώτισσα: Ὑπάρχουν εἰδικὲς «ἐπιστολογραφίες» καὶ εἶνε σὲ κυκλοφορία ξεχωριστὸ βιβλίο μὲ τὰ «Ὡραιότερα ἐρωτικὰ γράμματα». Ἐκεῖ θὰ βρῆτε δειγματολόγιο, ἀπὸ ὅ,τι θέλετε, ἀτελείωτο. Ἀπὸ μένα εἶνε ἀδύνατο νὰ ἔχετε τὸ σχέδιο ποὺ ζητᾶτε. Καὶ μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἄρνησι. Λαμβάνετε τὰ χρήματα, ἐπιστρεφόμενα, στὴν διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράψατε.

Ἐπαρχιώτισσα, ἐνταῦθα: Θὰ εἶνε φοβερὰ ἐπικίνδυνο τὸ παιγνίδι αὐτὸ καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ παληοῦ ἁγνοῦ αἰσθήματός σας. Σκεφθήκατε τί ἐπακόλουθα θὰ μποροῦσαν νὰ ὑπάρξουν ἄν, ἀπὸ μιὰ σύμπτωσι, τὸ πληροφορηθῆ αὐτὸ ὁ σύζυγός σας; Μὴν προετοιμάζετε τὸν ἑαυτό σας γιὰ τὴν συγκίνησι αὐτῆς τῆς ἁμαρτίας. Εἶνε ἄδικο νὰ διαλύσετε ἔτσι, χωρὶς λόγο ἢ πραγματικὴ ἀφορμὴ καὶ μοναχὰ γιὰ ἕνα κέφι τὸ σπίτι σας. Μὴν ἀκοῦτε τίποτα καὶ μείνετε «ἐπαρχιώτισσα» καθὼς οἱ ἄλλοι ἔξυπνοι καὶ οἱ ἔξυπνες σᾶς χαρακτηρίζουνε, μὲ συνείδησι καθαρὴ καὶ ὕπνο ἤρεμο...

Βασανισμένη: Φαινόσαστε σὰν νὰ εἶσαστε σ' ἀπόγνωσι, ἐνῶ τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσο τραγικὰ καὶ ἐνῶ τὴν λύσι σᾶς τὴν προτείνει ὁ ἴδιος. Δεχθῆτε την, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα θεραπείας καμμιά. Ἐπὶ τέλους καὶ «ἡ ἀλλαγὴ δεσπότου ἀνακωχὴ δουλείας εἶνε», καθὼς λέει τὸ παμπάλαιο γνωμικὸ ποὺ θὰ τὸ ξέρετε, σὰν φιλόλογος, βέβαια.

Λόπη: Ἀρχίζετε μὲ αἰσθηματικὰ δράματα πρὶν καλὰ - καλὰ βγῆτε στὴ ζωή! Μήπως παρασυρθήκατε ἀπὸ τὰ φὶλμ μὲ τὶς μοιραῖες γυναῖκες; Αὐτὰ εἶνε ὡραῖα σκηνοθετημένα παραμύθια γιὰ τὴν ψυχαγωγία μας καὶ δὲν σηκώνουν ἀντιγραφὲς καὶ ἀπομιμήσεις. Ἐνῶ ἔχετε κάνει τόσο ἱκανοποιητικὲς σπουδὲς δὲν ἔχετε, βλέπω, καθόλου πεῖρα. Φύγετε ἀπὸ τὴ μέση, μὴν ἀνακατευόσαστε σεῖς καὶ ἀφῆστε νὰ ρυθμίσουν τὸ ζήτημα οἱ δικοί σας καὶ οἱ δικοί του. Καὶ πέστε ξεκάθαρα στοὺς γονεῖς σας ὅτι δὲν θέλετε νὰ πραγματοποιήσετε τὴν ἕνωσι αὐτή.

Ὑδροχαρῆ, Ἀντίπαρον: Ἀληθινὰ κι' ἐγὼ τὸ βρίσκω κάπως ἀδικαιολόγητο νὰ μὴν σᾶς ἐπιτρέπη νὰ κάνετε τὰ μπάνια σας οὔτε στὸ ἐρημικὸ ἀκρογιάλι τῆς Ἀντιπάρου. Καί, μάλιστα νὰ σᾶς κατηγοροῦνε καὶ οἱ ἄλλοι γι' αὐτό, πρᾶγμα ἀδικαιολόγητο, ἀφοῦ ἐκεῖ οὔτε κὰν ὑπάρχουν τὰ μικτά. Ἀφοῦ λοιπόν, ἔχετε ἥσυχη τὴ συνείδησί σας δῶστε καὶ σεῖς, σ' ὅσους σᾶς κατηγοροῦν γιὰ τὴν ὑγιεινότατη αὐτὴ ἀπόλαυσι τοῦ καλοκαιριοῦ, τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔδωσε κάποτε ἕνας ἁγιώτατος ἱερωμένος ὅταν τὸν κατηγόρησαν γιὰ μαλθακότητα ἐπειδὴ ἔκανε ἕνα ζεστὸ λουτρὸ κάθε μέρα. Εἶπε στοὺς κατηγόρους του ὅτι πραγματικὰ κάνει μόνο ἕνα μπάνιο τὴν ἡμέρα, ἐπειδὴ δὲν προφτάνει νὰ κάνη δυό!

ΡΩΜΑΙΟΣ

Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Τὰ νέα μέσα γιὰ τὴν κατάκτησί του

Ο ΔΡΟΜΟΣ τοῦ Βορείου Πόλου ἔχει ἀποκτήσει σήμερα τεραστία σπουδαιότητα, τόσο γιὰ τὸν πόλεμο ὅσο καὶ γιὰ τὴν εἰρήνη, γιατὶ εἶνε ὁ συντομώτερος γιὰ τὴν ἀεροπορικὴ ἐπικοινωνία τῶν μεγαλειτέρων χωρῶν τῆς γῆς. Ἀπὸ δυὸ χρόνια τώρα, οἱ ἀμερικανικὲς στρατιωτικὲς καὶ ναυτικὲς ὑπηρεσίες, μὲ τὴ συνεργασία εἰδικῶν ἐπιστημόνων, μελετοῦν τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς στὶς πολικὲς ἐκτάσεις. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιδιώκουν νὰ ἱδρύσουν καὶ νὰ διατηρήσουν μόνιμες βάσεις κοντὰ στὸν Πόλο. Αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶχε κι' ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ τοῦ ναυάρχου Μπὲρνς στὸν Ἀνταρκτικό. Τὰ μέλη της ἔζησαν ἐπὶ ἕνα μῆνα μέσα στοὺς αἰωνίους πάγους, ἀπεκόμισαν ὅμως πολύτιμα συμπεράσματα καὶ παρατηρήσεις γιὰ τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα καὶ τὶς συνθῆκες διαμονῆς στὶς κατάλευκες κι' ἀφιλόξενες αὐτὲς ἐρημιές.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, τὸ ἔλκυθρο μὲ τὰ σκυλιὰ φαίνεται ὅτι θὰ πάψη ν' ἀποτελῆ τὸ μοναδικὸ μεταφορικὸ μέσον στὶς πολικὲς περιοχές. Ἡ μικρὴ ταχύτης του καὶ τὸ περιωρισμένο φορτίο του τὸ καθιστοῦν τελείως ἀκατάλληλο γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸ ἑνὸς μονίμου σταθμοῦ, ἑνὸς ὀρυχείου ἢ ἑνὸς συγχρόνου στρατοῦ. Θὰ τὸ ἀντικαταστήσουν λοιπὸν «ἀμφίβια» τάνκς, σὰν αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιήθηκαν στὶς ἀποβατικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀλλὰ μὲ εἰδικὲς πλατύτερες «ἀλυσσίδες» ὥστε νὰ μὴ χώνωνται μέσα στὸ μαλακὸ χιόνι. Μελετᾶται ἤδη ἕνας νέος τύπος τους, ἐφωδιασμένος μ' ἕνα διάφανῆ πυργίσκο, ποὺ θὰ προστατεύη τὸν ὁδηγό, ἐνῶ συγχρόνως θὰ τοῦ ἐπιτρέπη νὰ βλέπη ἐγκαίρως τὶς ἀνωμαλίες τοῦ ἐδάφους. Ἕνα τέτοιο ὄχημα θὰ ρυμουλκῆ πίσω του 3 ἢ 4 ὅμοια, θἆνε ἐφωδιασμένο μὲ ράνταρ, καὶ θὰ σκορπᾶ στὸ δρόμο του λεπτὰ φύλλα ἀλουμινίου, ποὺ θὰ ἐξασφαλίζουν τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ ράνταρ. Ἕνα αὐτόματο μηχάνημα, στὸ τελευταῖο ὄχημα θὰ φυτεύη σημαιοῦλες στὸν πάγο, κατὰ κανονικὰ διαστήματα, γιὰ νὰ σημειώνη τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ συρμός.

Ἀνάλογοι συρμοὶ δοκιμάσθηκαν ἤδη στὴ Βόρειο Ἀλάσκα κι' ἔκαμαν μιὰ διαδρομὴ 500 χιλιομέτρων, δίχως ἐνδιάμεση βάσι, μεταφέροντας φορτίο ἑκατοντάδων τόννων μὲ μέση ταχύτητα 8 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν καθόλου βουνὰ στὸ Βόρειο Πόλο, γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς σημεῖα προσανατολισμοῦ, κι' ἐφ' ὅσον ἡ πυξίδα ἀχρηστεύεται κοντὰ στὸ μαγνητικὸ πόλο, ὁ μόνος ὁδηγὸς τῶν ταξειδιωτῶν εἶνε ὁ ἥλιος. Λόφοι ἀπὸ πάγο καὶ χιόνι σχηματίζονται ἢ χάνονται μέσα σὲ μιὰ νύχτα, στὶς ἐκτάσεις αὐτές. Κι' οἱ μεγάλοι παγετῶνες μετακινοῦνται συνεχῶς μὲ ταχύτητα 30 μέτρων τὴν ἡμέρα. Χρειάζονται λοιπὸν μόνιμοι σταθμοὶ σὲ διάφορα σημεῖα, ποὺ θὰ καθοδηγοῦν ἀπὸ μακρυὰ τὰ τάνκς μὲ ἠλεκτρικὰ κύματα ἢ μὲ ράνταρ.

Ἡ ναυσιπλοΐα στὶς πολικὲς θάλασσες προϋποθέτει τὴ δημιουργία ἑνὸς εἰδικοῦ στόλου, ἀπὸ πλοῖα τοῦ τύπου παγοθραυστικῶν. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ ἀποστολὴ Μπὲρνς δὲν εἶχε τέτοια πλοῖα, χρειάσθηκε 2 βδομάδες γιὰ ἕνα ταξεῖδι 750 μιλλίων κι' ἔπαθε ἀρκετὲς ἀβαρίες στὸ δρόμο. Τὰ ὑποβρύχια, ποὺ θὰ καταδύωνται κάτω ἀπ' τὸν πάγο, θὰ πρέπη νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ τελειοποιημένους «ἠχητικοὺς φωρατάς» καὶ μὲ εἰδικὲς συσκευὲς ράνταρ, οὕτως ὥστε νὰ ἐξακριβώνουν τὸ πάχος τοῦ πάγου, καθὼς καὶ τὶς ἐπικίνδυνες προεξοχὲς τῆς κάτω ἐπιφανείας του, ποὺ μποροῦν νὰ παραβληθοῦν μὲ ἀνάποδες ὑφάλους.

Ἄλλο πρόβλημα εἶνε τὸ ξεφόρτωμα τῶν πλοίων, γιατὶ ὁ πάγος δὲν ἔχει συνήθως ἀρκετὴ ἀντοχὴ στὶς ἄκρες του, ὥστε νὰ συγκρατήση συγκεντρωμένα φορτία. Θὰ χρειασθοῦν λοιπὸν «τηλεσκοπικὲς» γέφυρες Μπαίλεϋ, ποὺ θὰ φτάνουν ἀπ' τὸ πλοῖο ὡς τὸ μέρος ὅπου ὁ πάγος εἶνε παχύτερος, θ' ἀκουμποῦν δὲ σὲ ὑποστηρίγματα πλατυά, γιὰ νὰ μοιράζεται τὸ βάρος σὲ μεγάλη ἐπιφάνεια.

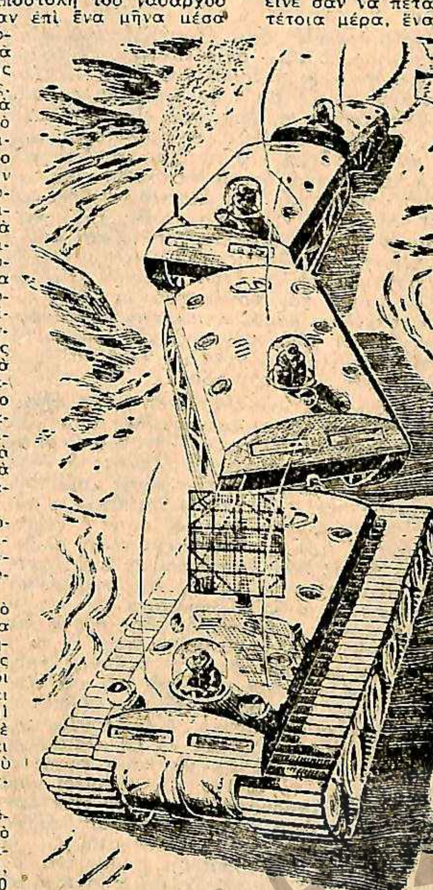

Ἕνας συρμὸς ἀπὸ «πολικὰ τάνκς». Τὸ τρίτο σκορπίζει φύλλα ἀλουμινίου γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ ράνταρ καὶ τὸ τελευταῖο φυτεύει σημαιοῦλες στὸν πάγο

Οἱ ἀεροπορικὲς πτήσεις πάνω ἀπ' τὶς πολικὲς ἐκτάσεις εἶνε οἱ ἐπικινδυνωδέστερες τοῦ κόσμου. Δὲν ὑπάρχουν τοπογραφικοὶ χάρτες τῶν μερῶν αὐτῶν, οὔτε μετεωρολογικὲς πληροφορίες. Ὅσα γράφουμε πιὸ πάνω γιὰ τὶς δυσκολίες τοῦ προσανατολισμοῦ τῶν πολικῶν τάνκς, ἰσχύουν καὶ γιὰ τὰ ἀεροπλάνα, προπάντων, δὲ σὲ ἡμέρες ποὺ ὁ οὐρανός, ἡ γῆ κι' ὁ ὁρίζων δὲν ξεχωρίζουν πιὰ μεταξύ τους, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ὅλα μαζὶ σὰν μιὰ τοῦφα βαμβάκι. Ὅπως εἶπε ἕνας Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος εἶνε σὰν νὰ πετάη κανεὶς «μέσα σὲ μιὰ μποτίλλια γάλα»... Σὲ μιὰ τέτοια μέρα, ἕνα ἀεροπλάνο τῆς ἀποστολῆς Μπὲρνς χτύπησε πάνω σ' ἕνα βουνὸ πάγου καὶ συνετρίβη. Τρεῖς ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες σκοτώθηκαν, κι' ἕνας τέταρτος ἔπαθε κρυοπαγήματα κι' ἔχασε τὰ πόδια του. Ἕνα πλοῖο διέσωσε τοὺς 6 ἐπιζῶντας, σὲ ἄθλια κατάστασι. Γενικῶς, μιὰ ἀναγκαστικὴ προσγείωσις στὴν παγωμένη ἐρημιὰ ἰσοδυναμεῖ συνήθως μὲ θανατικὴ καταδίκη...

Τὰ μετάλλινα ὄργανα τοῦ ἀεροπλάνου καταστρέφονται συχνὰ καὶ σπάζουν ἀπ' τὴν ἰσχυρὰ συστολή. Τὸ σύστημα θερμάνσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀεροπλάνου παγώνει, κι' ἡ θερμοκρασία πέφτει στοὺς 40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν

Χρησιμώτατο γιὰ τὶς πολικὲς ἐκτάσεις ἀπεδείχθη τὸ ἑλικόπτερο, ὡς ὁδηγὸς τῶν πλοίων

Γιὰ τὶς κατασκηνώσεις, χρειάζονται σκηνὲς εἰδικές, ἢ καλλίτερα ἕνας νέος τύπος λυομένων σπιτιῶν, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ συναρμολογηθοῦν εὔκολα ἀπὸ 2 ἄνδρες, χωρὶς καρφιά, βίδες κλπ. Γιατὶ ἡ ἐργασία στὸ ὕπαιθρο μὲ μετάλλινα ἐργαλεῖα εἶνε σχεδὸν ἀδύνατη. Ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸ παγωμένο μέταλλο προκαλεῖ ἐγκαύματα σὰν τὴ φωτιά. Τὰ ἐργαλεῖα κολλοῦν στὰ χέρια καὶ μένει πάνω τους ἡ ἐπιδερμίδα!... Ἂν πάλι τὰ χέρια προφυλάσσωνται ἀπὸ χοντρὰ γάντια, δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία κινήσεων.

Πρὶν πέση κανεὶς νὰ κοιμηθῆ τὸ βράδυ, πρέπει νὰ φροντίζη νὰ βάζη τὰ παποῦτσια καὶ τὶς κάλτσες του κοντὰ στὴ θερμάστρα, ποὺ καίει διαρκῶς. Ἀλλοιῶς, θὰ παγώση ἡ ὑγρασία ποὺ τὰ διαποτίζει, καὶ θὰ κολλήσουν γερὰ στὸ ἔδαφος! Ἕνας ἐξερευνητὴς εἶχε παραμελήσει αὐτὴ τὴν προφύλαξι, καὶ τὸ πρωΐ, ὅταν θέλησε νὰ πάση τὶς κάλτσες του, ἔσπασαν στὴ μέση σὰν νὰ ἦσαν ἀπὸ γυαλί!

Τὸ πρόσωπο πρέπει νὰ προφυλάσσεται μ' ἕνα εἶδος κουκούλας, ὅταν ἐκτίθεται κανεὶς στὸν παγωμένο ἄνεμο. Καὶ πάλι ὅμως, σὲ λίγα λεπτά, σχηματίζονται γύρω ἀπ' τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα του σταλακτῖτες ἀπ' τὴν ἀναπνοὴ ποὺ παγώνει. Οἱ εἰδικοὶ μελετοῦν τώρα μιὰ γυάλινη περικεφαλαία, σὰν τῶν δυτῶν, ἐφωδιασμένη μὲ ἠλεκτρικὴ θέρμανσι.

Οἱ πολικὲς πόλεις τοῦ μέλλοντος θἆνε ὑπόγειες, γιατὶ ἡ ζωὴ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους εἶνε σχεδὸν ἀδύνατη κατὰ τὶς μακρὲς χειμωνιάτικες νύχτες. Τὰ διάφορα «κτίριά» τους θὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ τοῦννελ.

Τὰ νοσοκομεῖα θἆνε περιωρισμένα στὸ ἐλάχιστον, γιατὶ οἱ πολικὲς χῶρες εἶνε οἱ ὑγιεινότερες τοῦ κόσμου. Τὰ μικρόβια δὲν εὐδοκιμοῦν μὲ τόσο κρύο. Μόνο, γιὰ περιπτώσεις δυστυχημάτων, θὰ χρειάζωνται κλειστὰ καὶ θερμαινόμενα φορεῖα.

Εἶνε χαρακτηριστικὸ ὅτι οἱ ἄνδρες ἑνὸς πολικοῦ σταθμοῦ ἀρρώσταιναν μόνον ὁσάκις ἔφθανε ἕνα πλοῖο μὲ προμήθειες... καὶ μικρόβια!

Ὅσο γιὰ τὸ καμουφλάρισμα τῶν πολικῶν ἐγκαταστάσεων, εἶνε σχετικῶς ἁπλό: Ἀρκεῖ νὰ φαίνωνται ὅλες ἄσπρες. Στὸν πόλεμο, ἕνα γερμανικὸ φορτηγὸ ἔμενε ἀθέατο ἀπ' τὰ συμμαχικὰ πλοῖα, κοντὰ στὴ Γροιλανδία, γιατὶ τὸ εἶχαν σκεπάσει μὲ ἄσπρο καραβόπανο! Τὰ καταδιωκτικὰ τὸ ἀνεκάλυψαν καὶ τὸ συνέλαβαν μόνον ὅταν μιὰ θύελλα ἔσχισε μερικὲς λουρίδες τοῦ καραβόπανου.

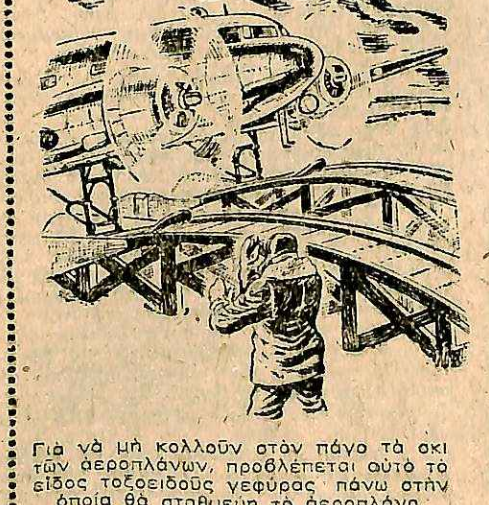

Γιὰ νὰ μὴ κολλοῦν στὸν πάγο τὰ σκὶ τῶν ἀεροπλάνων, προβλέπεται αὐτὸ τὸ εἶδος τοξοειδοῦς γεφύρας πάνω στὴν ὁποία θὰ σταθμεύη τὸ ἀεροπλάνο.

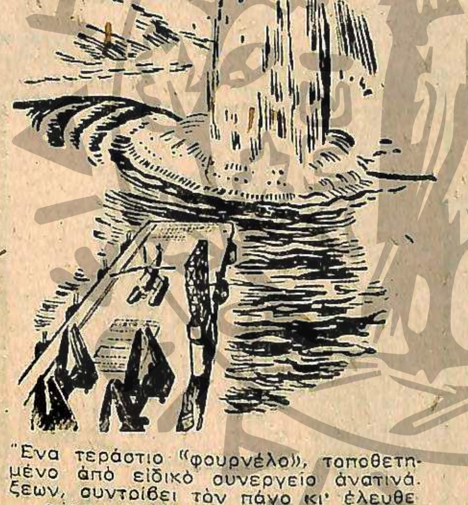

Ἕνα τεράστιο «φουρνέλο», τοποθετημένο ἀπὸ εἰδικὸ συνεργεῖο ἀνατινάξεων, συντρίβει τὸν πάγο κι' ἐλευθερώνει τὰ αἰχμαλωτισμένα πλοῖα.

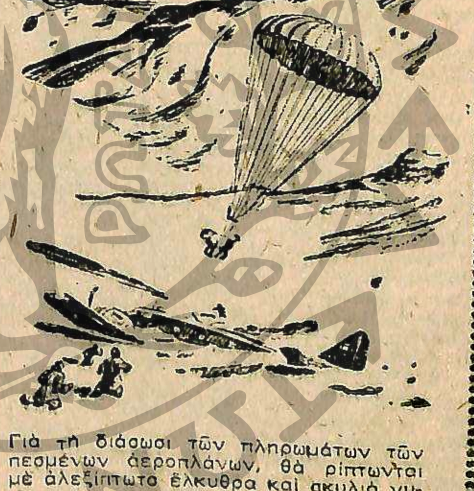

Γιὰ τὴ διάσωσι τῶν πληρωμάτων τῶν πεσμένων ἀεροπλάνων, θὰ ρίπτωνται μὲ ἀλεξίπτωτο ἔλκυθρα καὶ σκυλιὰ γυμνασμένα.

ΜΑΡΤΥΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ τῆς Ματθίλδης τῆς Δανίας

Οἱ περιηγηταὶ ποὺ περνοῦν ἀπ' τὴ Δανία, δὲν παραλείπουν συνήθως νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν πύργο τοῦ Κρόνμποργκ, στὸ Ἔλσινορ, ἕνα σκυθρωπὸ φρούριο τοῦ 16ου αἰῶνος, μὲ μικρὰ καγκελόφρακτα παράθυρα. Ἐκεῖ μέσα ἔμεινε γιὰ καιρὸ φυλακισμένη ἡ Βασίλισσα Καρολίνα - Ματθίλδη τῆς Δανίας, ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως Γεωργίου Γ' τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ Ματθίλδη ἦταν τὸ μικρότερο παιδὶ τοῦ πρίγκηπος Φρειδερίκου τῆς Οὐαλλίας. Στὰ 13½ χρόνια της, ὁ ἀδελφός της Γεώργιος Γ' ἔδωσε ἕνα χορὸ στὸ παλάτι του, γιὰ νὰ γιορτάση τοὺς ἀρραβῶνες της μὲ τὸν ἐξάδελφό της Χριστιανό, βασιλέα τῆς Δανίας. Ἡ μικρὴ πριγκήπισσα ἦταν τότε ἕνας σωστὸς ἄγγελος, μὲ ξανθὰ μαλλιά, γαλανὰ μάτια, τριανταφυλλένια μάγουλα καὶ χειλάκια κοραλλένια. Ἡ ἀγάπη της γιὰ τὰ σπὸρ τῆς ἔδινε τὴ γερὴ ὑγεία της.

Ὅταν ἔγινε 15 ἐτῶν, παντρεύθηκε μὲ τὸ Χριστιανὸ ἀπὸ μακρυά, δι' ἀντιπροσώπου. Ἔπειτα ἔφυγε γιὰ τὴ Δανία, κλαίγοντας, γιατὶ ἄφινε τὴν οἰκογένειά της, τὸν τόπο της, τὸ σπίτι της. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κάμη διαφορετικά: Τῆς εἶχαν ἐπιβάλει τὸ γάμο ἐκεῖνο, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ συμμαχία Ἀγγλίας καὶ Δανίας.

Οἱ Δανοὶ τὴν ἐδέχθηκαν μὲ χαρά. Δυστυχῶς γι' αὐτήν, ἡ πρώτη κυρία τῶν τιμῶν της ἦταν ἡ γρηὰ κ. ντὲ Πλεσσέν, χήρα, ἐνάρετη, εὐλαβής, ἀλλὰ πολὺ προσκολλημένη στὴν ἐθιμοτυπία κι' ἐπὶ πλέον ὀπαδὸς τοῦ γαλλικοῦ κόμματος τῆς Αὐλῆς, συνεπῶς διατεθειμένη κακὰ ἐναντίον τῶν Ἄγγλων.

Ὅταν ἡ μικρὴ Βασίλισσα συνάντησε τὸν ἄνδρα της στὸ Ρόσκιλντ, παρηγορήθηκε γιὰ ὅ,τι εἶχε χάσει. Ὁ Χριστιανὸς ἦταν ὡραῖος, νέος, μὲ γοητευτικοὺς τρόπους. Τὴν ὑποδέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό, μαγευμένος ἀπ' τὴν ὠμορφιά της.

Δὲν ἄργησε ὡστόσο νἄρθῆ ἡ πικρὴ ἀπογοήτευσι. Ὁ Χριστιανὸς εἶχε χάσει ἀπὸ πολὺ μικρὸς τὴ μητέρα του, κι' ὁ πατέρας του εἶχε ξαναπαντρευθῆ μὲ τὴ Τζουλιάνα-Μαρία τοῦ Μπρούνσβικ, ἡ ὁποία μισοῦσε τὸν πρόγονό της, γιατὶ ὀνειρευόταν τὸ στέμμα γιὰ τὸ γυιό της Φρειδερῖκο. Σὲ λίγο καιρό, εἶχε πεθάνει κι' ὁ πατέρας τοῦ Χριστιανοῦ, κι' ὁ πρίγκηψ εἶχε μεγαλώσει μέσα στὴ διαφθορά, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ κανεὶς γιὰ τὴν ἀνατροφή του. Τὴ νύχτα, γύριζε μεταμφιεσμένος τὰ καταγώγια τῆς Κοπεγχάγης. Ἐπὶ πλέον, ἔπασχε ἀπὸ ἐπιληψία. Οἱ ὑπουργοί του, θέλοντας νὰ κρατήσουν στὰ χέρια τους ὅλη τὴν ἐξουσία, τὸν ἔσπρωχναν ἐπίτηδες πρὸς τὸν κατήφορο...

Ἕνα πρωΐ, ὁ Χριστιανὸς μπῆκε ἀπρόοπτα στὸ δωμάτιό της καὶ τὴ βρῆκε νὰ ντύνεται. Τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὸν ἄσπρο της ὦμο. Ἡ κ. ντὲ Πλεσσὲν σήκωσε τότε ψηλὰ τὰ χέρια της, μὲ μιὰ κίνησι ἀηδίας, κι' αὐτὸ ἔκαμε τὴ Ματθίλδη νὰ μαλώση τὸν ἄντρα της. Ὁ βασιλῆας ἔφυγε, θυμωμένος, καὶ δὲν ξαναγύρισε ἐπὶ ἡμέρες. Ἄλλοτε πάλι, ἡ κ. ντὲ Πλεσσὲν δὲν σταμάτησε νὰ παίζη σκάκι μὲ τὴ Ματθίλδη τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἦλθε στὸ δωμάτιό της ὁ ἄνδρας της. Ὁ Χριστιανὸς ἔφυγε καὶ πάλιν ἔξω φρενῶν.

Δὲν ἄργησε, ὡς τόσο, νὰ ἐκδικηθῆ τὴν κ. ντὲ Πλεσσέν: Τὴν ἔδιωξε ἀπὸ τὴν Αὐλή, τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Ματθίλδη βρισκόταν σὲ ἀνάρρωσι μετὰ τὴ γέννησι τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου. Κι' ἡ Βασίλισσα βρέθηκε ἔτσι ὁλομόναχη ἀνάμεσα στὴ διαφθορὰ τῆς Αὐλῆς.

Ὁ Χριστιανὸς εἶχε ἐρωτευθῆ μιὰ νέα, ποὺ τὸν συντρόφευε στὶς νυκτερινές ἐκδρομὲς του ντυμένη ἀνδρικά. Ὅταν ἡ Κυβέρνησις τὴν ἔδιωξε ἀπ' τὴν Κοπεγχάγη, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸ λαὸ ποὺ εἶχε ἐξεγερθῆ ἀπ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο, ὁ Χριστιανὸς ἄρχισε νὰ ταξειδεύη γιὰ νὰ ξεχάση. Στὸ γυρισμό του, βρῆκε ὅτι ἡ Ματθίλδη εἶχε γίνει πιὸ γοητευτική. Τὴν ξαναερωτεύθηκε κι' ἔζησε μαζί της γιὰ λίγο καιρό. Εἶχε πάψει τώρα τὰ νυκτερινά του ὄργια καὶ φρόντιζε γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους.

Δυστυχῶς, τόσων ἐτῶν καταχρήσεις εἶχαν συντρίψει τὸν ὀργανισμό του, τὸν εἶχαν καταντήσει κουρέλι σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Ἦταν ἀδύνατον πιὰ νὰ βρῆ κοντά του τὴν εὐτυχία μιὰ γυναῖκα γερὴ καὶ θερμόαιμη, σὰν τὴ Ματθίλδη...

Γι' αὐτό, ἡ ἄτυχη Ματθίλδη παρακαλοῦσε νὰ πεθάνη, ὅταν ἐμφανίσθηκε στὴ ζωή της ὁ «μοιραῖος ἄνδρας». Ἦταν ὁ Γερμανὸς Γιόχαν Στρούενση. Γυρίζοντας ὁ Χριστιανὸς στὴ Δανία, τὸν εἶχε φέρει μαζί του, ὡς γιατρό του. Ὁ Στρούενση ἦταν φιλόδοξος. Καταλάβαινε ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ βασιλῆας δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ καταντήση ἠλίθιος, ὅλη ἡ ἐξουσία θὰ περνοῦσε στὴ Ματθίλδη. Κατέστρωσε λοιπὸν τὸ σχέδιο νὰ κατακτήση τὴ μικρὴ Βασίλισσα.

Στὴν ἀρχή, ἡ Ματθίλδη δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῆ κἄν, προδιατεθειμένη ἐναντίον του, γιατὶ ἦταν εὐνοούμενος τοῦ συζύγου της. Ὅταν ὅμως τὴν περιποιήθηκε σὲ μιὰ ἀρρώστεια της, τὸν βρῆκε ἔξυπνο, ἐνδιαφέροντα καὶ συμπαθητικό. Ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλές του, ἔπαψε νὰ ζῆ κλεισμένη στὸ παλάτι κι' ἄρχισε νὰ κάνη συχνοὺς περιπάτους μὲ τὸ ἄλογο. Οἱ κάτοικοι τῆς Κοπεγχάγης ἀπόρησαν, γιατὶ δὲν εἶχε ξαναγίνει αὐτὸ ἀπὸ ἄλλη Βασίλισσα, ἀλλὰ δὲν δυσαρεστήθηκαν. Ὁ Χριστιανός, ἡ Βασίλισσα καὶ ὁ Στρούενση ἔγιναν ἕνα ἀχώριστο τρίο. Σιγὰ-σιγά, ὅπως εἶχε προβλέψει ὁ Γερμανός, ὁ Βασιλῆας καταντοῦσε νευρόσπαστο, κι' ἔπαιρνε τὰ ἡνία τοῦ Κράτους ἡ Ματθίλδη.

Ὁ Στρούενση, τύπος ὡραίου ἀνδρός, ἐξασκοῦσε μιὰ μαγνητικὴ ἐπιρροὴ ἐπάνω της. Ἔγινε φίλος της καὶ ἔπειτα ἐραστής της. Στὴν ἀγκαλιά του, ἡ θερμὴ Βασίλισσα γνώρισε ἐπὶ τέλους τὸν ἔρωτα ποὺ ὀνειρευόταν. Οἱ σχέσεις της μὲ τὸν βασιλῆᾶ ἦσαν πιὰ φιλικὲς μόνο. Ἐπήγαινε ἱππασία μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ Στρούενση, δίχως νὰ σκέπτεται ὅτι τὸ σκάνδαλο αὐτὸ ἐξώργιζε τοὺς ὑπηκόους της κι' ἐλάττωνε τὴ δημοτικότητά της.

Μὲ τὴν ἐπιρροή τοῦ Στρούενση, ἔλειψε ἡ αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία τῆς Αὐλῆς, διατηρήθηκε ὅμως ἡ διαφθορά της. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Τζουλιάνα-Μαρία εἶχε βάλει νὰ τὴν κατασκοπεύουν, νὰ φτιάνουν ἀντικλείδια, νὰ σκορπίζουν ἄμμο στοὺς διαδρόμους μεταξὺ τῶν διαμερισμάτων τῆς Βασίλισσας καὶ τοῦ Στρούενση ν' ἀναζητοῦν σ' αὐτὴν ἀποτυπώματα ποδιῶν... Τῆς χρειαζόντουσαν θετικὰ στοιχεῖα, γιὰ νὰ ἐξοντώση τὴν Ματθίλδη, τὴν ὁποία ζήλευε γιὰ τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὠμορφιά της.

Ὁ Στρούενση ἔπεισε τὸν ἀποβλακωμένο βασιλῆᾶ νὰ πάψη τὸν ὑπουργό του Μπέρνστορφ, καὶ νὰ διορίση στὴ θέσι του αὐτόν, μὲ δικτατορικὰ δικαιώματα. Ἔβαλε τότε σ' ἐφαρμογὴ διάφορες μεταρρυθμίσεις, ποὺ ἐστρέφοντο ἐναντίον τῶν εὐγενῶν, τῶν κληρικῶν καὶ τῶν δικαστῶν. Χτίσθηκαν νοσοκομεῖα, τὸ ψωμὶ ἔγινε φθηνότερο γιὰ τοὺς φτωχούς. Τὶς Κυριακές, ὁ λαὸς μποροῦσε νὰ γλεντήση τρελλὰ στὰ πάρκα καὶ στὰ πανηγύρια. Οἱ πουριτανοὶ ἐξεγέρθηκαν γι' αὐτὴ τὴν «ἀνηθικότητα». Καθὼς ὅμως ὁ Στρούενση εἶχε καθιερώσει ἀπόλυτη ἐλευθεροτυπία, κυκλοφόρησαν διάφορες σάτυρες γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴ Βασίλισσα. Οἱ διαδόσεις ἔλεγαν ἀκόμη ὅτι ὁ μικρὸς διάδοχος ὑπέφερε — ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ὁ Στρούενση ἐπιζητοῦσε νὰ τὸν σκληραγωγήση, μὲ ἁπλῆ δίαιτα καὶ μὲ ὑγιεινὲς συνήθειες. Ὅταν ἡ Ματθίλδη γέννησε ἕνα κοριτσάκι, οἱ ἐχθροί της διέδωσαν ὅτι ἦταν παιδὶ τοῦ Στρούενση.

Μιὰ συνωμοσία διοργανώθηκε ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ. Ὁ Στρούενση πληροφορήθηκε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν δολοφονήσουν, στὴ γιορτὴ τῶν γενεθλίων τοῦ Βασιλέως. Δὲν πῆγε λοιπὸν σ' αὐτήν, καὶ δὲν ἄφησε οὔτε τὸν Χριστιανὸ καὶ τὴ Ματθίλδη νὰ πᾶνε.

Ἂν στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἔδειχνε ψυχραιμία καὶ θάρρος, θὰ μποροῦσε νὰ καταπνίξη τὴ συνωμοσία. Ἐνῶ ὅμως πάντα περιφρονοῦσε τὶς ἀπειλὲς τῶν ἐχθρῶν του, τώρα τρομοκρατήθηκε γιὰ πρώτη φορά. Σ' αὐτὸ συνέτειναν λόγοι φυσικοί: Δυὸ ἐτῶν κυβερνητικὲς φροντίδες εἶχαν κουράσει φοβερὰ τὸ νευρικό του σύστημα. Συγχρόνως εἶχε ἀφίσει νὰ τὸν κυριεύση ἕνα ἐλάττωμά του ἡ λαιμαργία, καὶ ἀπ' τὸ ὑπερβολικὸ φαγοπότι εἶχε παχύνει πολὺ καὶ εἶχε χάσει τὴν ὑγεία του. Δὲν ἦταν λοιπὸν πιὰ ὁ «σιδερένιος ἄνθρωπος», ἱκανὸς νὰ διώξη τὰ σύννεφα ποὺ μαζευόντουσαν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του...

Μιὰ νύχτα τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1772, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χορὸ τῶν ἀνακτόρων, οἱ συνωμόται πῆγαν στὸ δωμάτιο τοῦ Χριστιανοῦ καί, μὲ μιὰ μικρὴ ἠθικὴ πίεσι, τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὑπογράψη δυὸ διαταγές: τῆς συλλήψεως τοῦ Στρούενση καὶ τῆς προσωρινῆς φυλακίσεως τῆς Ματθίλδης.

Ὁ Γερμανὸς κλείσθηκε ἀμέσως στὴ φυλακή, ἁλυσσοδεμένος. Ἔπειτα ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς Βασίλισσας, ἡ ὁποία ἐπεχείρησε ν' αὐτοκτονήση, πέφτοντας ἀπ' τὸ παράθυρό της. Οἱ συνωμόται τὴν ἔκλεισαν στὸν πύργο τοῦ Κρόνμποργκ 40 χιλιόμετρα ἀπ' τὴν Κοπεγχάγη. Ἐκεῖ, ἡ Ματθίλδη ὑπέφερε ἀπ' τὸ κρύο κι' ἀπ' τὴν πεῖνα, σὰν κοινὴ φυλακισμένη.

Ὁ Ἄγγλος πρεσβευτὴς στὴ Δανία εἰδοποίησε ἀμέσως τὸ Βασιλέα του. Ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ματθίλδης ἦταν θυμωμένος ἐναντίον της καὶ δὲν ἐπενέβη καθόλου.

Τὸ μεγαλύτερο μαρτύριο τῆς Ματθίλδης ἦταν ἡ ἀγωνία της γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐκεῖνος ὅμως φάνηκε ἀνάξιός της: Δέχθηκε νὰ ὑπογράψη μιὰ ὁμολογία τῶν ἐρωτικῶν τους σχέσεων, μὲ τὴν ὑστερόβουλη σκέψι ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Αὐλὴ θὰ ἐνεργοῦσε νὰ καταπνιγῆ τὸ σκάνδαλον.

Ἂν ἡ ὁμολογία του ἐκείνη δὲν ἦταν ἀληθινὴ θὰ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ μὲ θάνατο. Γι' αὐτό, ὅταν τὸ ἔμαθε ἡ Ματθίλδη, παραδέχθηκε κι' ἡ ἴδια τὴν ἐνοχή της, γιὰ νὰ τὸν σώση κι' ἂς ἔχανε ἔτσι τὸ θρόνο καὶ τὴν τιμή της. Τὸν ἀγαποῦσε πάντα.

Ὡστόσο ἡ θυσία της πῆγε χαμένη, γιατὶ ὁ Στρούενση καταδικάσθηκε εἰς θάνατον. Πρὶν πεθάνη, δὲν ἐζήτησε καθόλου νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὴ Ματθίλδη. Ὅλες του οἱ προσπάθειες ἔτειναν στὸ νὰ ρίξη ὅλα τὰ βάρη σ' ἐκείνην.

Ἡ Ματθίλδη καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια φυλάκισι σὲ φρούριο. Ὁ γάμος της διαλύθηκε. Ἀργότερα ἐπεμβάσει τοῦ ἀδελφοῦ της ἀποφυλακίσθηκε καὶ κατέφυγε κοντὰ στὴν προμάμμη της, ὅπου καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν.

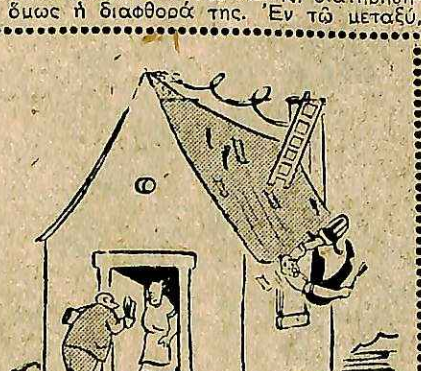

—Ὁ ἄντρας μου δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀσφάλεια ζωῆς! Εἶνε ἀπάνω στὴ σκεπὴ καὶ τὴ μπογιατίζει...

Πῶς θά φρεσκάρετε τό πρόσωπό σας

Συνταγὲς ποὺ θὰ σᾶς βγάλουν ἀπὸ πολλὲς ἀμηχανίες

Ἡ ὄμορφη «βεντέττα» τοῦ Χόλλυγουντ Φράνσις Γκίφορντ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα τὴ λοσιὸν ποὺ ἀναφέραμε πιὸ κάτω.

Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἔχη τὸ ὡραιότερο πρόσωπο τοῦ κόσμου. Κι' ὡστόσο, εἶνε ἀναρίθμητες οἱ φορὲς ποὺ θὰ βρεθῆ σὲ ἀμηχανία, μὴ ξέροντας πῶς νὰ διορθώση μερικὲς ἀτέλειες ἢ μερικὲς ἀνωμαλίες, ποὺ εἶνε συνέπεια τῆς ἰδιοσυγκρασίας της, τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς της κλπ. Νὰ μερικὲς συμβουλὲς ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ βγῆτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀμηχανία:

Ἂν ἔχετε μαῦρα στίγματα: Σκύψετε ἐπὶ δέκα λεπτά, ἀφοῦ προηγουμένως προστατεύσετε μ' ἕνα πανὶ τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μάτια σας, πάνω σὲ μιὰ λεκάνη γεμάτη μὲ βραστὸ νερό. Κατόπιν βγάλτε τὰ στίγματα, πιέζοντας τα μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων σας καὶ ἔπειτα πλύνετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ καλὴ λουσιόν.

Ἂν ἔχετε κόκκινο πρόσωπο: Χρησιμοποιῆστε γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα τὴν ἀκόλουθη λοσιόν:

1 κουταλιὰ τῆς σούπας γάλα.
1 κουταλιὰ τῆς σούπας ὕδωρ κολώνιας
Μερικὲς σταγόνες γλυκερίνης.
Μιὰ πρέζα στυπτηρίας.

Ἂν τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας μαραίνεται εὔκολα: Χρησιμοποιῆστε γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα τὴν ἀκόλουθη λοσιόν:

150 γραμμάρια ἀνθόνερο.
50 γραμμάρια ὀξυγονοῦχον ὕδωρ (ὀξυζενέ).
50 γραμμάρια γλυκερίνης.
50 γραμμάρια βάμματος βενζόης.

Θ' ἀνακινῆτε καλὰ αὐτὴ τὴ διάλυσι προτοῦ τὴν χρησιμοποιήσετε. Βρέχοντας κατόπιν ἕνα βαμπάκι θὰ καθαρίζετε μ' αὐτὴ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ πρόσωπο.

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶνε ἄτονο: Μιὰ καλὴ τονωτικὴ λοσιὸν εἶνε ἡ ἀκόλουθη:

30 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα οἰνοπνεύματος 90°.
10 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα ἀνύδρου «ἀσετὸν» ἢ «συνθόλης».
60 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα ἀνθόνερου.

Μιὰ θρεπτικὴ κρέμα γιὰ τὸ πρόσωπό σας εἶνε, ἐξ ἄλλου, ἡ ἀκόλουθη:

1 γραμμάριο βορικοῦ νατρίου (βόρακος) σὲ σκόνη.
30 γραμμάρια ἀποστειρωμένου χοιρινοῦ λίπους.
10 γραμμάρια ἐλαιολάδου.
20 σταγόνες βάμματος βενζόης.

Ἡ ἀνάμιξις αὐτῶν τῶν οὐσιῶν πρεπει να γινη με μεγάλη προσοχὴ στὴν ποσότητα.

Ἂν τὰ μάτια σας ἔχουν μαύρους κύκλους: Πρωῒ καὶ βράδυ θὰ βάζετε στὰ μάτια σας ζεστὲς κομπρέσσες ἐπὶ δέκα λεπτά.

Ἂν τὰ μάτια σας εἶνε κουρασμένα: Θὰ τὰ πλένετε συχνὰ μὲ λίγο χλιαρὸ ἀνθόνερο. Κατόπιν θὰ περάσετε τὸ κάτω μέρος τῶν ματιῶν, ἀπὸ τὴ μύτη ὡς τοὺς κροτάφους, μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέμα.

Ἂν τὰ φρύδια σας εἶνε πεσμένα. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο σημάδι τῶν γηρατειῶν στὸ πρόσωπό σας. Θὰ τὰ κάμετε νὰ ξαναπάρουν τὴ ζωηρότητά τους, βουρτσίζοντάς τα πρωῒ καὶ βράδυ μὲ μιὰ βούρτσα βρεμμένη μέσα σὲ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν. Τὸ βούρτσισμα πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Γιὰ νὰ κρύψετε αὐτὸ τὸ πέσιμο, μπορεῖτε νὰ κάνετε μιὰ ἐλαφρὴ ἀποτρίχωσι τοῦ κάτω μέρους τῶν φρυδιῶν σας, μὲ τρόπο ποὺ νὰ μεγαλώσετε τὸ ὕψος τοῦ τόξου ποὺ σχηματίζουν.

Ἂν δὲν ἔχετε τὸν καιρὸ νὰ τρέξετε στὸν κουρέα σας: Θὰ κάμετε ἀρκετὰ ὄμορφες μποῦκλες στὰ μαλλιά σας, τυλίγοντάς τα ἐπὶ μισὴν ὥρα μὲ σιδερένια «μπιγκουτὶ» ποὺ θὰ τὰ ζεσταίνετε ἐλαφρά.

Ἂν τὸ πρόσωπό σας εἶνε κουρασμένο: Βάλτε μερικὲς κομπρέσσες μὲ ζεστὸ τίλλιο.

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶνε λιπαρό: Πλένετε συχνὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Ἂν τὰ χέρια σας ἱδρώνουν: Τρίβετέ τα δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα μὲ χονδρὸ ἀλάτι.

Ἐπίσης γιὰ νὰ φρεσκάρη τὸ δέρμα τοῦ προσώπου της τὸ τρίβει μὲ κομματάκια πάγου.

Ο ΕΡΩΣ στὸ Μπικίνι

Ἕνας ἐπίγειος παράδεισος

Πρὶν ἡ περίφημη νῆσος Μπικίνι χρησιμεύση γιὰ τὰ πειράματα τῆς ἀτομικῆς βόμβας, οἱ κάτοικοί της περνοῦσαν ζωὴ ἥσυχη καὶ εἰδυλλιακή. Ἦσαν, καθὼς φαίνεται, οἱ πιὸ καθυστερημένοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἰθαγενεῖς τῶν νήσων Μάρσαλ, ἀλλὰ συγχρόνως κι' οἱ πιὸ εὐτυχισμένοι. Ὁ συνηθισμένος χαιρετισμός τους ἦταν: «Γιόκβε γιούκ», δηλαδὴ «Ἀγάπη σὲ σᾶς!». Χαιρετισμὸς ταιριασμένος γι' αὐτὸ τὸ νησὶ τῆς ἀγάπης, ὅπου τὰ ζευγάρια δὲν θεωροῦσαν διόλου ντροπὴ νὰ περπατοῦν ἀγκαλιασμένα κάτω ἀπ' τὰ φοινικόδενδρα, ὅπου ἡ φιλοξενία ἦταν ἀσύγκριτη κι' ἀπεριόριστη καὶ ἡ φιλία εἰλικρινής...

Θὰ ἀναλάβουν τώρα οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ ἐκπολιτίσουν τοὺς κατοίκους τοῦ μακαρίου αὐτοῦ νησιοῦ, στὴ νέα τους ἐγκατάστασι; Μὰ τί μποροῦν νὰ τοὺς διδάξουν, καλλίτερο ἀπ' ὅ,τι τοὺς ὑπαγορεύει τὸ ἔνστικτο καὶ ἡ παράδοσις;... Τὸ παιδὶ ποὺ ἔπαιρνε δῶρο ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανὸ στρατιώτη ἕνα γλύκισμα ἢ μιὰ πλάκα σοκολάτα, ἔσπευδε νὰ τὸ μοιρασθῆ μὲ τοὺς συνομηλίκους του, δίχως νὰ τοῦ τὸ ζητήσουν ἐκεῖνοι. Ὅταν μάλωναν τὰ παιδιὰ ἢ οἱ μεγάλοι, κατέφευγαν στοὺς γεροντώτερους, γιὰ νὰ τοὺς λύσουν τὴ διαφορά τους. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦσαν οἱ «ἄγριοι»;.. Πόσα θὰ μποροῦσαν, ἀλήθεια, νὰ διδάξουν στοὺς «πολιτισμένους»!...

Ἕνας νέος ἰθαγενής, παντρεμένος, ἔμαθε κάποτε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγη ἀπ' τὸ νησὶ ἕνας καλός του φίλος, Γιαπωνέζος. Ἔνοιωσε τότε πόνο βαθύ, κι' ἀναζήτησε μάταια ἕνα τρόπο γιὰ νὰ ματαιώση τὴν ἀναχώρησί του. Τέλος, θλιμμένος κι' ἀπελπισμένος, πῆγε καὶ τὸν βρῆκε, γιὰ νὰ τοῦ πῆ:

«Ἔρχομαι νὰ ζητήσω μιὰ τιμὴ καὶ μιὰ ἐξυπηρέτησι ἀπ' τὸν ἀκριβώτερό μου φίλο! Θἄθελα πολὺ νὰ διατηρήσω πάντοτε κοντά μου κάτι δικό σου. Πάρε λοιπὸν τὴν πολυαγαπημένη μου γυναῖκα καὶ τεκνοποίησε μαζί της! Τὸ παιδί σου θὰ μοῦ θυμίζη στὰ γερατειά μου τὴ φιλία μας!».

Γιὰ ἕνα Εὐρωπαῖο, εἶναι ἀκατανόητη μιὰ τέτοια ἐκδήλωσις φιλίας... Στὰ μάτια ὅμως τῶν ἰθαγενῶν, ἀποτελεῖ ἁπλῶς μιὰ εὐγενικὴ ἀλλὰ ἀπολύτως φυσικὴ πρᾶξι.

Ἡ λέξις «νόθος» δὲν ὑπάρχει στὴ γλῶσσα τῶν Μπικινέζων. Τὸ παιδὶ μιᾶς μητέρας ὄχι παντρεμένης γίνεται κανονικὸ μέλος τῆς οἰκογενείας της.

Στὸ ἐξωτικὸ αὐτὸ νησὶ ἐξακολουθοῦσαν, στὸν 20ὸ αἰῶνα, νὰ πεθαίνουν ἀπὸ ἔρωτα... Τὸ παρακάτω περιστατικὸ θυμίζει τὰ πιὸ ρωμαντικὰ μυθιστορήματα.

Τὸ 1943, μιὰ τρομερὴ ἐπιδημία γρίππης θέριζε τοὺς κατοίκους τοῦ Μπικίνι. Μιὰ νέα γυναῖκα ἀρρώστησε τότε καὶ πέθανε, ἀφίνοντας ἀπελπισμένο τὸν ἄντρα της ποὺ τὴ λάτρευε. Ἔπειτα ἀπὸ καιρό, ὁ νεαρὸς χῆρος γνώρισε μιὰν ἄλλη. Καί, νομίζοντας πὼς εἶχε πιὰ παρηγορηθῆ γιὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης, τὴν παντρεύτηκε.

Ὅλοι οἱ νησιῶτες ἔλαβαν μέρος στὶς γιορτὲς τῶν γάμων, ποὺ διήρκεσαν ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες. Μέσα ὅμως σ' αὐτὴ τὴ γενικὴ χαρὰ κι' εὐτυχία, ὁ νεόνυμφος ἔμενε θλιμμένος, ἀμίλητος... Τέλος, συγκέντρωσε τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς εἶπε:

«Λυποῦμαι βαθυὰ γιὰ τὴ στενοχώρια ποὺ θὰ σᾶς προξενήσω... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω!».

Ἐκεῖνοι κατάλαβαν πὼς μιλοῦσε σοβαρὰ καὶ δὲν προσπάθησαν νὰ τὸν μεταπείσουν.

«Θὰ ξαπλωθῶ ἐδῶ καὶ θὰ πεθάνω!» πρόσθεσε ὁ νέος.

Καὶ πράγματι, πέθανε!... Ὅταν, μετὰ λίγους μῆνες, πέρασε ἀπ' τὸ νησὶ ἕνας γιατρός, ποὺ ἔκανε τὴν τακτικὴ περιοδεία του, οἱ πρόκριτοι τοῦ χωριοῦ τοὔδωσαν νὰ ὑπογράψη τὴν πιστοποίησι τοῦ θανάτου τοῦ νέου. Στὴ στήλη «Αἰτία τοῦ θανάτου» εἶχαι γράψει «Σπασμένη καρδιά».

Κι' ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ θέλουν νὰ «ἐκπολιτίσουν» τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ κατοικοῦσαν στὸ μαγικὸ νησὶ τῆς ἀγάπης...

Παροιμίες

★ Ὑγεία χωρὶς χρήματα εἶναι κι' αὐτὴ ἀρρώστεια.
ΚΑΤΑΛΑΝΙΚΗ

★ Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν παραπονιέται, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν παραιτεῖται ἀπ' τὰ δικαιώματά του.
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΗ

★ Παλιὸς φίλος, πρᾶγμα πάντα νέο.
ΙΤΑΛΙΚΗ

★ Γιὰ χαρτὶ καὶ γιὰ μελάνη τὸν καλὸ γαμπρὸ μὴ χάνης.
ΕΛΛΗΝΙΚΗ

★ Ὅταν κρατεῖς τοὺς λύκους ἀπ' τ' αὐτιὰ ξετίναζέ τους.
ΠΙΚΑΡΔΙΚΗ

★ Ὅταν ἔχουμε ψωμί, κρέας καὶ κρεμμύδια ἡ γειτόνισσα θὰ μᾶς δανείση τὴ χύτρα της.
ΒΟΗΜΙΚΗ

★ Ὁ χωριάτης κι' ἡ καρυδιὰ μὲ τὰ χτυπήματα δίνουν ὅ τι ἔχουν.
ΒΕΛΓΙΚΗ

★ Ἀπ' τὸ πιάτο ὡς τὸ στόμα τὸ ζουμὶ μπορεῖ νὰ χυθῆ.
ΚΟΡΣΙΚΑΝΙΚΗ

★ Γυναῖκα τοῦ τυφλοῦ γιὰ ποιὸν στολίζεσαι;
ΙΣΠΑΝΙΚΗ

●●

Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς Χιροσίμα

Σύμφωνα μὲ τὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο Τζὼν Χέρσεϋ ἀπὸ τοὺς 245.000 κατοίκους τῆς Χιροσίμα, οἱ 100.000 πέθαναν ἢ τραυματίσθηκαν θανάσιμα κατὰ τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς ἐκρήξεως τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Ἄλλοι 100.000 ὑπέστησαν σοβαρὰ ἀλλ' ὄχι θανατηφόρα τραύματα. Ἀπ' αὐτοὺς 10.000 περίπου κατώρθωσαν νὰ πᾶνε μόνοι τους στὸ νοσοκομεῖο τῆς πόλεως.

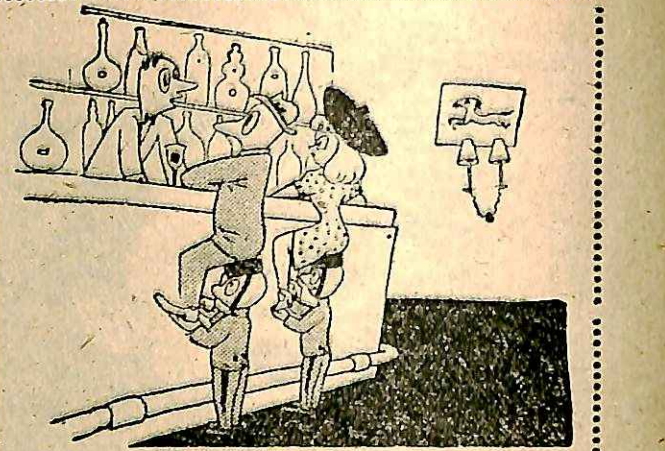

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΜΠΑΡ

Ὁ μπάρμαν: Περιμένουμε τὰ σκαμνιά μας ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη!...

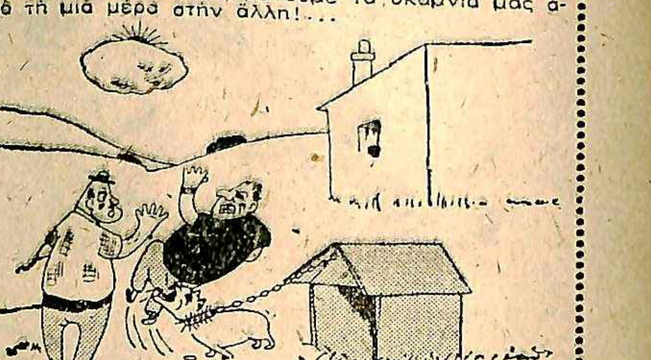

— Μὴ φοβᾶστε, δαγκώνει λιγάκι, ἀλλὰ δὲν εἶνε λυσσασμένος!

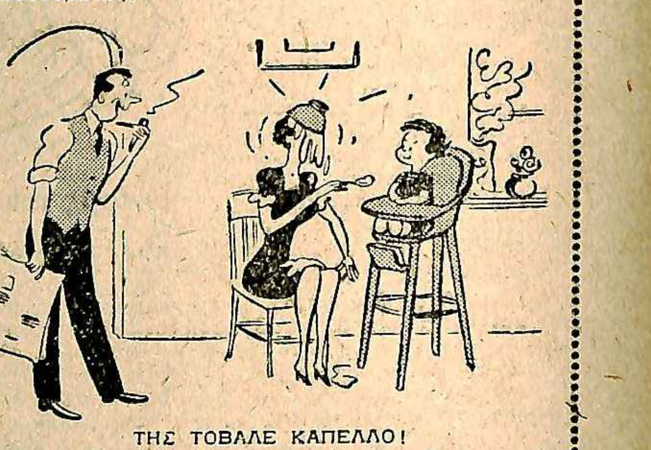

ΤΗΣ ΤΟΒΑΛΕ ΚΑΠΕΛΛΟ!

— Βρὲ γυναῖκα γιατί ἐπιμένεις; Δὲν βλέπεις πὼς δὲν ἔχει ὄρεξι;

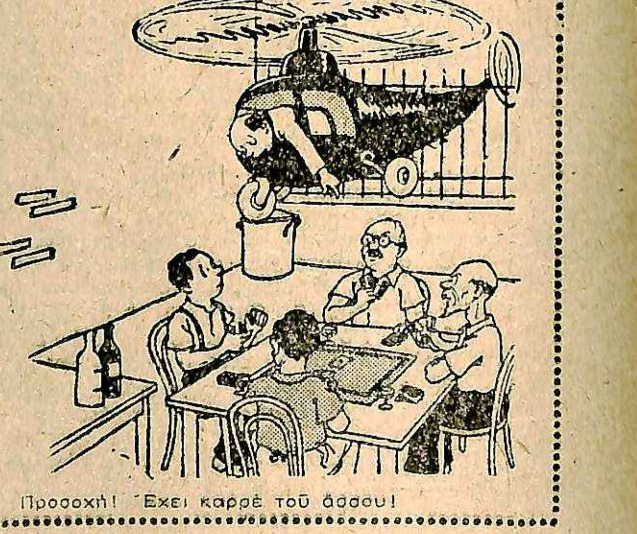

Προσοχή! Ἔχει καρρὲ τοῦ ἄσσου!

Η ΠΟΛΙΣ τοῦ Μεξικοῦ ...ΧΟΡΕΥΕΙ

Ἕνα περίεργο γεωλογικὸ φαινόμενο

Οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης τοῦ Μεξικοῦ δὲν κοιμοῦνται πιὰ καὶ οἱ ξένοι φεύγουν ἀπ' ἐκεῖ τρομαγμένοι. Γιατὶ τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως χορεύει. Καὶ ὅπως εἶνε ἑπόμενο χορεύουν καὶ τὰ σπίτια ποὺ βρίσκονται πάνω σ' αὐτό. Μερικὰ σπίτια σηκώνονται συνεχῶς πρὸς τὰ πάνω, ἐνῶ ἄλλα βουλιάζουν σιγὰ-σιγά. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οἱ κάτοικοι μιᾶς μεγάλης περιοχῆς αἰσθάνονται ἕνα εἶδος ναυτιάσεως, μὲ ἐμετούς, ἰλίγγους κλπ., ἐνῶ οἱ κάτοικοι ἄλλων περιοχῶν δοκιμάζουν ἕνα αἴσθημα δυσπιστίας καὶ ἀγωνίας.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ μυστηριῶδες ἢ τὸ ὑπερφυσικὸ σ' ὅλα αὐτά. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐξαιρετικὰ πολύπλοκο γεωλογικὸ φαινόμενο, ποὺ ἔχει ἀπασχολήσει πολλὲς φορὲς ὡς σήμερα τοὺς ἐπιστήμονας.

Ἡ πόλις τοῦ Μεξικοῦ εἶνε χτισμένη πάνω σὲ μιὰ λίμνη. Ἡ λίμνη αὐτὴ ἔπαθε μὲ τὸν καιρὸ καθίζησι καὶ σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ ὑπερκείμενα στρώματα τοῦ ἐδάφους. Ἔτσι, σήμερα, εἶνε ὑπόγειος.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τὸ ἐθεωροῦσαν αὐτὸ σὰν μεγάλο πλεονέκτημα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, χάρις στὰ ἀρτεσιανὰ φρέατα ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσει, εἶχαν πάντα ἄφθονο, δροσερὸ καὶ ἐξαιρετικὰ ὑγιεινὸ νερό. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο, αἰσθάνονταν ἐλάχιστα τὶς σεισμικὲς δονήσεις ποὺ εἶνε ἀρκετὰ συχνὲς σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Γιατὶ τὰ ὑπόγεια στρώματα τοῦ ὕδατος ἐξουδετερώνουν τὴν ὁρμή των.

Ἀλλ' ἡ ἄφθονη χρησιμοποίησις ὕδατος ἀπὸ τοὺς Μεξικανοὺς εἶχε τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά της. Γιατὶ τὸ ἐπίπεδο τῆς λίμνης κατέβηκε σημαντικὰ κατὰ τὸ διάστημα τῶν τελευταίων ἐτῶν καὶ μεγάλες περιοχὲς τῆς πόλεως τοῦ Μεξικοῦ αἰωροῦντο σχεδὸν στὸ κενόν. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, τὰ στρώματα τοῦ ἐδάφους ἄρχισαν νὰ κατέρχωνται, γιὰ ν' ἀναζητήσουν κάποια στερεὴ βάσι, ὅπου νὰ μποροῦν νὰ στηριχθοῦν. Ἡ καθίζησις αὐτῶν τῶν περιοχῶν προκαλεῖ μιὰ ἀντίστοιχη ἀνύψωσι ἄλλων γειτονικῶν καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενο ποὺ ἀναφέραμε.

Σὲ ὡρισμένες περιοχές, τὸ πρᾶγμα καταντάει ἀληθινὰ κωμικό. Στὴ λεωφόρο Σουπρέζ, μιὰ ἀπὸ τὶς κεντρικώτερες τῆς πόλεως, ὑψώνονται τὸ ἕνα ἀπέναντι στὸ ἄλλο δυὸ πελώρια οἰκοδομήματα: ἕνας οὐρανοξύστης μὲ 32 πατώματα καὶ τὸ μέγαρο τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Συμβαίνει, λοιπόν, τὸ ἑξῆς: Ὁ οὐρανοξύστης ἀνεβαίνει ὁλοένα, σὰν κάποια μυστηριώδης δύναμις νὰ τὸν σπρώχνη πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐνῶ τὸ μέγαρο τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι μόλις 22 μέτρων, βουλιάζει συνεχῶς. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς τὰ δυὸ αὐτὰ κτίρια βρίσκονται στὶς δυὸ ἄκρες μιᾶς τραμπάλας, ποὺ ἔχει γύρει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. Τίποτε, ὅμως, δὲν ἀποκλείει σ' ἕνα προσεχὲς μέλλον νὰ συμβῆ τὸ ἀντίστροφο. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ μέγαρο τῶν Καλῶν Τεχνῶν θὰ τιναχθῆ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐνῶ ὁ οὐρανοξύστης θὰ βουλιάξη, μὲ κίνδυνο νὰ χωριαστῆ σὲ ἐρείπια.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου. Ὑπάρχει, ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη... Οἱ φαρσὲρ ἰσχυρίζονται, ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως... ἐμέθυσε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ κυβέρνησις διέταξε νὰ χυθῆ τὸ περιεχόμενο μερικῶν ἑκατοντάδων βαρελιῶν μὲ οὐΐσκι, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ εἰσαχθῆ λαθραῖα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ὅτι... στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται ὁ τρελλὸς χορός του!

◆◆

Ἡ ἀνθρωπότης ψηλώνει

Τὰ συμπεράσματα τῶν στατιστικῶν

Ὅπως κι' ἄλλοτε ἔχομε γράψει, τὸ ἀνάστημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου εἶναι κατὰ 4 πόντους μεγαλείτερο ἀπ' ὅσον ἦταν πρὸ ἑνὸς αἰῶνος. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἀπ' τὶς στατιστικές. Ἀνησυχεῖ δὲ τοὺς ἀνθρωπολόγους, γιατὶ ἔχει παρατηρηθῆ γενικῶς στὴ Φύσι ὅτι σβύνουν πρῶτα τὰ μεγαλείτερα ὄντα. Πράγματι, τὰ τελευταῖα σαυροειδῆ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς ἦσαν τὰ πιὸ γιγαντόσωμα. Ἂν ἡ αὔξησις τοῦ ἀνθρωπίνου ἀναστήματος συνεχισθῆ μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία, μετὰ 3.000 χρόνια ἡ Γῆ θὰ κατοικῆται ἀπὸ γίγαντες!

Τέσσαρες ἐξηγήσεις μποροῦν νὰ δοθοῦν στὴ συνεχῆ αὐτὴν αὔξησι τοῦ ἀναστήματος μας: 1) Ἡ τροφή μας εἶναι καλλίτερη καὶ καταλληλότερη (ἐκτὸς βεβαίως, τῶν τελευταίων ἐτῶν). 2) Οἱ πρόοδοι τῶν μηχανῶν ἔχουν ἀπαλλάξει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ βαρειὲς ἐργασίες ποὺ τὸν ἐξαντλοῦσαν ἄλλοτε. 3) Χάρις στὶς εὐκολίες συγκοινωνίας ἐλαττώθηκαν οἱ γάμοι μεταξὺ περιωρισμένων ὁμάδων, εἶναι δὲ γνωστὸ ὅτι ἡ εὐρυτέρα ἐπιμιξία τοῦ αἵματος δημιουργεῖ πιὸ γεροὺς ἀπογόνους. 4) Λειτουργοῦν καλλίτερα οἱ ἀδένες ποὺ διευθύνουν τὴν αὔξησι τοῦ σώματος, ἰδίως δὲ ἡ «ὑπόφυσις».

Συγχρόνως, τὸ ἀνθρώπινο κρανίο ἔχει ἀλλάξει ἀρκετὰ σχῆμα κατὰ τὸν τελευταῖο αἰῶνα. Τὸ μέτωπο γίνεται πλατύτερο, πρᾶγμα ποὺ δείχνει ἐντατικώτερη πνευματικὴ δρᾶσι, ἐνῶ στὰ κρανία τῶν προϊστορικῶν προγόνων μας δὲν ὑπῆρχε διόλου μέτωπο ἀλλὰ μόνο μιὰ ὑπερβολικὴ ἀνεπτυγμένη σιαγών. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐξέλιξι αὐτὴ τοῦ κρανίου οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν διατυπώσει δυὸ ὑποθέσεις:

1) Ἡ τροφή μας, ποὺ περιέχει διαρκῶς λιγώτερο κρέας, κάνει εὐκολώτερη τὴ μάσσησι κι' ἔτσι δὲν χρειάζονται πιὰ δυνατὲς σιαγόνες. 2) Ἕνας τρόπος ζωῆς πιὸ ραφιναρισμένος ἐπέτρεψε στὰ πλευρικὰ τμήματα τοῦ ἐγκεφάλου τὰ προορι-ζόμενα εἰδικῶς γιὰ τὶς πνευματικὲς λειτουργίες, ν' ἀναπτυχθοῦν περισσότερο εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΩΝ ΦΙΛΙΩΝ!

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα ἑστιατόρια τῆς Νέας Ὑόρκης εἶνε τὸ περίφημο «Ἐλ Μπαράτσο» (ἰσπανικὰ σημαίνει: «Ὁ μπεκρῆς»). Ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ θὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν γιὰ πρώτη φορὰ παρακαλοῦνται ν' ἀφήσουν σὲ μιὰ ἄσπρη κάρτα τὸ κόκκινο ἀποτύπωμα τῶν χειλιῶν τους! Μὲ τὴν ἐκκεντρικὴ αὐτὴ καινοτομία τὸ «Ἐλ Μπαράτσο» κάνει χρυσὲς δουλειές!

Η ΙΝΔΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Ὁ ἀντιπρόεδρος τῶν Ἰνδιῶν Παντὶτ Νεχροὺ παρουσιάζει τὴν καινούργια σημαία ποὺ καθιέρωσε ἡ Συντακτικὴ Συνέλευσις. Ἔχει πράσινο, ἄσπρο καὶ κιτρινωπὸ χρῶμα καὶ στὸ κέντρον ἕνα τροχό, σύμβολον τῆς ἑνότητος.

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ

Μιὰ εἰδικὴ συμμαχικὴ ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε νὰ ἐπιστρέψη στὶς ἄλλοτε κατεχόμενες χῶρες τὶς διασωζόμενες καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τους, ποὺ τὶς εἶχαν μαζέψει οἱ Ναζῆδες γιὰ νὰ τὶς λυώσουν. Στὴν εἰκόνα μας Γερμανοὶ ἐργάτες, στὸ Χανάου, καταγράφουν 300 τέτοιες καμπάνες.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ δι' ΟΛΟΥΣ

Ὁ πονοκέφαλος καὶ ἡ ἡμικρανία

Αἰτία τοῦ κακοῦ, φάρμακα καὶ θεραπεία

Ὁ πονοκέφαλος εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς κοινότερες ἀλλὰ καὶ ὀδυνηρότερες παθήσεις. Κάνει συχνὰ ἀνυπόφορη τὴ ζωὴ τῶν θυμάτων του, ποὺ ἀποθαρρύνονται πιὰ ἀπ' τοὺς γιατρούς, προσπαθοῦν νὰ γιατρευτοῦν μὲ τὰ φάρμακα ποὺ ρεκλαμάρουν οἱ ἐφημερίδες ... καὶ κατορθώνουν συνήθως νὰ γίνουν χειρότερα, ἢ νὰ πάθουν κάποια σοβαρώτερη ὀργανικὴ ἀρρώστεια!

Γιὰ τοὺς γιατροὺς ὅμως, ὁ πονοκέφαλος δὲν εἶνε ἀρρώστεια, ἀλλὰ σύμπτωμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ διάφορες αἰτίες, σὲ ἀνωμαλίες σωματικὲς ἢ ψυχικές. Ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐπιστήμη ἤξερε τόσο λίγα πράγματα γι' αὐτόν, ὥστε μποροῦσε νὰ βοηθήση ἐλαχίστους μόνον ἀπ' τοὺς ἀμέτρητους πάσχοντες.

Πρὸ 3 ἐτῶν ὅμως, ἱδρύθη στὴ Ν. Ὑόρκη, ἀπὸ μερικοὺς εἰδικευμένους γιατροὺς τοῦ Νοσοκομείου Μοντεφιόρε, ἡ πρώτη κλινικὴ γιὰ τὴ μελέτη καὶ τὴν πειραματικὴ θεραπεία τοῦ χρονίου πονοκεφάλου. Εἶνε δὲ ἤδη τόσοι οἱ ἄρρωστοι ποὺ ζητοῦν νοσηλεία σ' αὐτήν, ὥστε θἄπρεπε νὰ διαθέτη τὶς δεκαπλάσιες θέσεις. Σχεδὸν ὅλοι ὅσοι νοσηλεύθηκαν σ' αὐτήν, μπόρεσαν νὰ ξαναγυρίσουν στὴ δουλειά τους καὶ στὴν κανονικὴ ζωή τους, τελείως ἀνακουφισμένοι.

Ὡστόσο, οἱ γιατροὶ τῆς κλινικῆς δὲν ἐπιδιώκουν νὰ κάνουν «θαύματα», ἀλλὰ νὰ μάθουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα πράγματα γιὰ τὸν πονοκέφαλο. Συνεχίζουν λοιπὸν τὶς ἔρευνές τους, ὑπὸ τὴν διεύθυνσι δυὸ διασήμων νευρολόγων.

Πρέπει νὰ τονίσουμε, πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅτι δὲν ὑπάρχει μιὰ γρήγορη καὶ εὔκολη μέθοδος θεραπείας τοῦ πονοκεφάλου. Χρειάζεται καιρὸς καὶ ὑπομονὴ γιὰ νὰ βρεθῇ ἡ αἰτία σὲ κάθε ἄρρωστο καὶ κατόπιν γιὰ νὰ καθορισθῇ ἡ κατάλληλη θεραπευτικὴ μέθοδος. Δὲν ἀρκοῦν δὲ συνήθως τὰ φάρμακα. Στὰ 95% τῶν περιπτώσεων, συντελοῦν στὸν πονοκέφαλο ψυχικὲς διαταραχές, ἐλαφρότατες κάποτε, ποὺ πρέπει νὰ τὶς ἀνακαλύψη ὁ γιατρὸς μὲ πολὺ κόπο καὶ νὰ τὶς καταπολεμήση, γιὰ νὰ χαθῇ ὁ πονοκέφαλος.

Οἱ ἔρευνες στὴ νέα κλινικὴ διέψευσαν πολλὲς παληὲς ἰδέες καὶ θεωρίες γιὰ τὸν πονοκέφαλο. Ἄλλοτε, π. χ., οἱ γιατροὶ ἀπέδιδαν συχνὰ τοὺς χρονίους πονοκεφάλους σὲ δυσκοιλιότητα, ἀλλεργίες, κλπ. Ἀπεδείχθη ὅμως ὅτι οἱ καταστάσεις αὐτὲς εἶνε σπανίως — ἂν ὄχι ποτὲ — οἱ πραγματικὲς αἰτίες. Δὲν ἀληθεύει ἐπίσης τὸ ὅτι ὁ πονοκέφαλος μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σ' ἕνα χτύπημα ἢ τραυματισμὸ τοῦ κεφαλιοῦ, ποὺ συνέβη πρὸ ἐτῶν. Ἐφ' ὅσον διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ 2 μῆνες μετὰ τὸ χτύπημα, ὀφείλεται συνήθως σὲ ἄλλο λόγο.

Πολλοὶ γιατροὶ πίστευαν ἐξ ἄλλου ὅτι ὡρισμένοι πονοκέφαλοι ὀφείλονται στὴν αὔξησι τῆς ποσότητος καὶ τῆς πιέσεως τοῦ «ἐγκεφαλονωτιαίου ὑγροῦ» (ποὺ μεσολαβεῖ μεταξὺ κρανίου καὶ ἐγκεφάλου). Στὰ πειράματα λοιπὸν τῆς κλινικῆς, πενταπλασιάσθηκε ἡ πίεσις τοῦ ὑγροῦ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ πονοκέφαλος.

Τέλος, διαψεύσθηκε ἡ θεωρία ὅτι οἱ πονοκέφαλοι προκαλοῦνται ἀπ' τὴν «ἰσταμίνη», μιὰν οὐσία ποὺ ἐκκρίνεται μέσα στὸ αἷμα ἀπὸ κύτταρα τοῦ σώματος βλαμμένα ἀπὸ ἀτύχημα ἢ ἀρρώστεια.

Πολλοὶ γιατροὶ χαρακτηρίζουν ὡς «ἡμικρανία» κάθε δυνατὸ πονοκέφαλο, ποὺ ἀνθίσταται σὲ κάθε θεραπευτικὴ μέθοδο. Ὡστόσο ἡ ἡμικρανία εἶνε κάτι τελείως διαφορετικὸ ἀπ' τοὺς ἄλλους τύπους πονοκεφάλου.

Εἶνε τελείως ἀνίσχυρα ἐναντίον της τὰ φάρμακα ποὺ ἀνακουφίζουν τοὺς ἄλλους πονοκεφάλους, ὅπως καὶ φάρμακα ἀποτελεσματικὰ κατὰ τῆς ἡμικρανίας δὲν ὠφελοῦν στοὺς ἄλλους πονοκεφάλους.

Σὲ κάθε 10 περιπτώσεις χρονίου πονοκεφάλου, μόνον ἡ μία εἶνε γνησία ἡμικρανία. Ὅπως ἐγράψαμε κι' ἄλλοτε, τὰ θύματά της ἀποτελοῦν ἕνα τελείως καθωρισμένο νευροψυχικὸ τύπο. Περνοῦν ζωὴ ἔντονη, ἀνήσυχη, εἶνε φιλόδοξοι, ἐπιθετικοί, εὔθικτοι κι' εὐέξαπτοι.

Στὴν ἡμικρανία, οἱ πόνοι ἔρχονται κατὰ κανονικὰ χρονικὰ διαστήματα κι' ἔχουν πάντοτε τὴν ἴδια διάρκεια. Συνοδεύονται δὲ ἀπὸ ζάλη, ναυτία, λιποθυμία, φωτοφοβία, ἐλάττωσι τῆς ὁράσεως, καὶ κάποτε τελεία τύφλωσι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κρίσεως.

Οἱ ἄλλοι πονοκέφαλοι μπορεῖ ναρθοῦν ἀμέσως. Στὴν ἡμικρανία ὅμως, ὁ ἄρρωστος προειδοποιεῖται, μιὰ ὥρα πρὶν ἀπ' τὴν κρίσι, ἀπὸ κύματα ναυτίας καὶ ζάλης κι' ἀπὸ λαμπερὲς ἀστραπὲς μπροστὰ στὰ μάτια του.

Καμμιὰ θεραπευτικὴ μέθοδος δὲν εἶχε ὠφελήσει κατὰ τῆς ἡμικρανίας ὡς ὅτου ἀνακαλύφθηκε πρὸ 6 ἐτῶν ἡ «τρυγικὴ ἐργοταμίνη». Αὐτὴ φέρνει σημαντικὴ ἀνακούφισι στὰ 80% τῶν περιπτώσεων, ἰδίως ἂν χορηγηθῇ μὲ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς κρίσεως. Δυστυχῶς ὅμως, γιὰ νὰ ὠφελήση πρέπει νὰ δοθῇ σὲ μεγάλες δόσεις, ποὺ δὲν τὶς ἀνέχονται ὡρισμένοι ὀργανισμοί.

Τώρα βρέθηκε ἕνα νέο φάρμακο, τὸ «DHE — 45», ἀνάλογο πρὸς τὴν ἐργοταμίνη στὴ χημικὴ σύστασι, ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὸ μ' αὐτὴν καὶ πολὺ λιγώτερο ἐπικίνδυνο. Ἐπίσης δοκιμάζονται καὶ ἄλλα.

Ὡστόσο οἱ γιατροὶ τονίζουν ὅτι, μαζὶ μὲ τὰ φάρμακα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ καταπολεμηθῇ μὲ ψυχοθεραπεία ἡ νευρικὴ ὑπερέντασις, ποὺ συντελεῖ συχνὰ στὶς κρίσεις τῆς ἡμικρανίας.

Οἱ πονοκέφαλοι μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται σὲ διάφορες αἰτίες, ἀπὸ ἕναν ὄγκο τοῦ ἐγκεφάλου ἕως ἕνα δυνατὸ θυμὸ γιατὶ κάηκε τὸ φαΐ...

Στὶς γυναῖκες, τὸ σταμάτημα τῆς ἐμμήνου ροῆς συνοδεύεται συχνὰ ἀπὸ ἰσχυροὺς πονοκεφάλους. Τὸ ἴδιοι κι' οἱ ὀργανικὲς μεταβολὲς ποὺ συμβαίνουν στοὺς ἡλικιωμένους.

Ἄνθρωποι ποὺ ἔπιναν πολὺν καφὲ ἢ τσάϊ καὶ τὄκοψαν ξαφνικά, ἔχουν πονοκεφάλους, ὡς ὅτου τὸ σῶμα τους συνηθίση στὴν ἀλλαγή.

Ἂν ὁ πονοκέφαλος σᾶς ἔλθη μαζὶ μ' ἕνα κρυολόγημα ἢ μὲ ἄλλη κοινὴ ἀρρώστεια δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σᾶς ἀνησυχῇ. Ἂν ὅμως ἐπιμένη ἀφοῦ περάση ἡ ἀρρώστεια, φρόνιμο εἶνε ν' ἀναζητήσετε τὴν αἰτία του.

Πονοκέφαλοι ἐλαφροί, ὀφειλόμενοι σὲ κούρασι τῶν ματιῶν, πολλὴ ἐργασία, κόπωσι, κλπ., περνοῦν γρήγορα ἀφοῦ λείψουν οἱ ἁπλὲς αὐτὲς αἰτίες.

Ἕνας πονοκέφαλος ἐπίμονος καὶ **συνεχὴς** δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται τόσο ἐπικίνδυνος. Ἂν ὅμως διακόπτεται καὶ ξαναγυρίζει, σὲ ἀλλεπάλληλες κρίσεις καὶ μάλιστα διαρκῶς ἰσχυρότερες καὶ συχνότερες, χρειάζεται προσοχή, γιατὶ ἀποτελεῖ ἴσως τὴν ἀρχὴ μιᾶς σοβαρῆς ὀργανικῆς διαταραχῆς. Ἀκόμη δὲ περισσότερο πρέπει ν' ἀνησυχήσετε, ἂν συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλα συμπτώματα: σκιὲς ἐμπρὸς στὰ μάτια, θόλωμα τῆς ὁράσεως, μούδιασμα ἢ δυσκαμψία τῶν χεριῶν ἢ τῶν ποδιῶν κλπ. Τὸ νευρικό σας σύστημα σᾶς εἰδοποιεῖ ἔτσι ὅτι κάτι σοβαρὸ συμβαίνει — κάτι ποὺ χρειάζεται γιατρό, κι' ὄχι ἁπλῶς μερικὰ «θαυματουργὰ» χάπια κατὰ τοῦ πονοκεφάλου.

Α. ΣΙΝΚΣ

●●

Τὰ σαρκοφάγα βακτηρίδια

Πειράματα ποὺ ἔγιναν τελευταῖα στὴν Ἀμερικὴ ἀπέδειξαν ὅτ: ὑπάρχουν βακτηρίδια ποὺ εἶνε πραγματικὰ σαρκοφάγα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀναπτύσσεται στὶς γαγγραινώδεις πληγές. Μιὰ ἔνεσις μερικῶν κυβικῶν ἑκατοστομέτρων ἑνὸς ὑγροῦ ποὺ περιέχει παρόμοια βακτηρίδια μέσα στὸ μηρὸ ἑνὸς πειραματοζώου διαλύει κυριολεκτικὰ μέσα σὲ εἴκοσι τέσσερες ὧρες τὶς σάρκες του καὶ ἀφήνει νὰ φανοῦν γυμνὰ τὰ ὀστᾶ.

Τὰ βακτηρίδια αὐτὰ πολλαπλασιάζονται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα διὰ διαιρέσεως αὐτοδιχοτομήσεως. Ὑπολογίσθηκε ὅτι, ἂν βρισκόταν ὑπὸ εὐνοϊκὲς συνθῆκες, ἕνα μόνο ἀπ' αὐτὰ τὰ βακτηρίδια θὰ μποροῦσε ν' ἀποχτήση μέσα σὲ λίγες ἡμέρες τόσους ἀπογόνους, ὥστε ὁ χῶρος ποὺ θὰ ἔπιαναν θὰ ἦταν ἴσος μὲ τὸν ὄγκο τῆς γῆς!

Τὸ «ὀπτικὸ τηλέφωνο»

Ἕνας μηχανικὸς τοῦ Λένινγκραντ, ὁ Μ. Σαχάρωφ, ἐπενόησε καὶ κατεσκεύασε ἕνα τηλέφωνο, ποὺ ἐπιτρέπει στὸν καλοῦντα καὶ στὸν καλούμενο νὰ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον πάνω σ' ἕνα φωτεινὸ διάφραγμα, ἐνῷ μιλοῦν. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ εἶνε ἕνας συνδυασμὸς τηλεφώνου καὶ τηλεοράσεως.

Οἱ βιταμίνες καὶ ἡ ἡμικρανία

Ἡ ἔλλειψις βιταμινῶν εἶνε μία ἀπὸ τὶς αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴν ἡμικρανία; Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή, οἱ βιταμίνες θὰ μποροῦσαν ν' ἀποτελέσουν ἕνα προληπτικὸ καὶ θεραπευτικὸ μέσον αὐτῆς τῆς ἀσθενείας; Μάλιστα. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τοῦ Καναδοῦ ἰατροῦ δόκτορος Σμίθ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, πολλοὶ ναυτικοί, ἰδίως ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὑπηρετοῦσαν σ' ἐλαφρὰ σκάφη, εἶχαν παρουσιάσει ὀπτικὲς διαταραχές, ὀφειλόμενες στὸ ἔντονο φῶς τοῦ ἡλίου ποὺ ἀντανακλοῦσε πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ διεπίστωσαν ὅτι αὐτὲς οἱ διαταραχὲς (κούρασις στὰ μάτια, δακρύρροια, κεφαλαλγία κλπ.) παρουσίαζαν μιὰ ἀξιοσημείωτη ὕφεσι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴ βιταμίνης Β 2 στὸν ὀργανισμό. Στὰ πορίσματα αὐτὰ στηρίχθηκε ὁ δόκτωρ Σμὶθ γιὰ νὰ χρησιμοποιήση τὴ βιταμίνη Β2 στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ὀφθαλμικῆς ἡμικρανίας καὶ κατόπιν ὅλων τῶν ἄλλων μορφῶν ἡμικρανίας. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἱκανοποιητικώτατα. Ἡ θεραπευτικὴ δόσις τῆς βιταμίνης Β2 γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἡμικρανίας φαίνεται ὅτι εἶνε 5 χιλιοστόγραμμα τὴν ἡμέρα. Ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ πρέπει να παραταθῇ ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες γιὰ ν' ἀποφευχθῇ ὁ κίνδυνος ὑποτροπῶν.

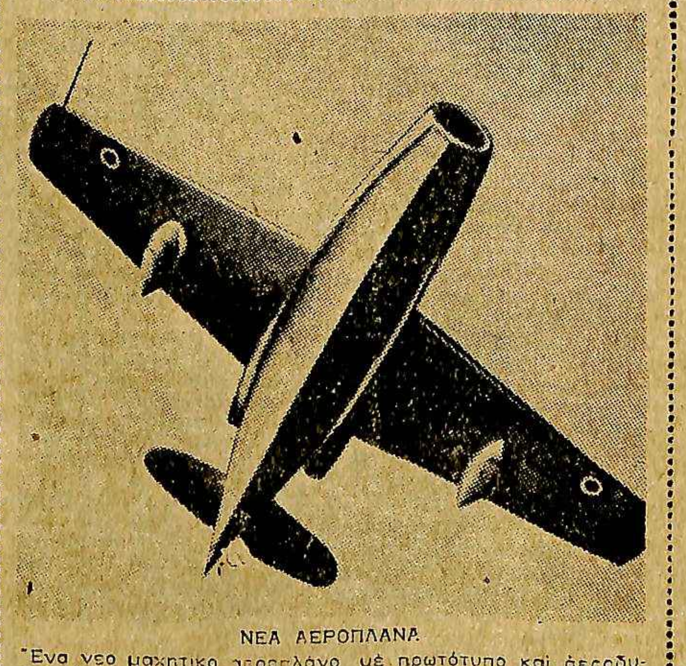

ΝΕΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Ἕνα νεο μαχητικο αεροπλάνο μὲ πρωτότυπο καὶ ἀεροδυναμικὸ σχῆμα, ποὺ δοκιμάσθηκε τελευταίως μ' ἐπιτυχία στὴν Ἀγγλία.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΚΩΛΗΚΟΕΙΔΙΤΙΔΑ

Τὸ ἱστορικό της, τὰ συμπτώματα καὶ ἡ θεραπεία της

Ἡ σκωληκοειδῖτις εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες ἀλλὰ καὶ περισσότερο μυστηριώδεις ἀσθένειες. Γιὰ πολὺν καιρό, εἶχε πιστευθῆ πὼς ὠφείλετο σὲ μιὰ ἀνατομικὴ ἀνωμαλία τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀλλ' οἱ σύγχρονες ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία δὲν ἀρκεῖ. Ὡρισμένα μικρόβια, ποὺ τὰ γνωρίζουμε ἀκόμη ἀτελῶς, γιατὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ὡς σήμερα νὰ τ' ἀπομονώση καὶ νὰ τὰ μελετήση, συντελοῦν ἐπίσης στὴν ἀνάπτυξι αὐτῆς τῆς ἀσθενείας.

Ἡ καλουμένη σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις εἶνε ἕνα μικρὸ ἐπίμηκες ὄργανο σὲ σχῆμα σκώληκος, ποὺ βρίσκεται στὸ τμῆμα τοῦ παχέος ἐντέρου, ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ τυφλόν.

Ἔπαιξε κάποτε ἕνα ρόλο στὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ μας; Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ ἕνα ἀχρηστευμένο ὄργανο, ὅπως συμβαίνει μὲ πολλὰ ἄλλα στὸ σῶμα μας, ποὺ δὲν ἔχουν σήμερα καμμιὰ ἀποστολή;

Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶνε σὲ θέσι ν' ἀπαντήση μ' ἀπόλυτη βεβαιότητα σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Τὸ μόνο σημεῖο στὸ ὁποῖον ἡ ἀπάντησίς της εἶνε κατηγορηματική, ἀφορᾶ τὸ σημερινὸ ρόλο τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως. Τὸ ὄργανο αὐτό, λοιπόν, δὲν ἐκπληρώνει καμμιὰ ἀποστολὴ στὸ σημερινὸ ἄνθρωπο καὶ μπορεῖ νὰ λείψη χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ καθόλου ἡ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Δὲν θὰ τὸ προσέχαμε καθόλου, μάλιστα, ἂν δὲν εἶχε τὴν πολὺ κακὴ συνήθεια νὰ ἐρεθίζεται καὶ νὰ παθαίνη μιὰ ὀξυτάτη φλόγωσι ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ σοβαρώτατα καὶ ἐπικίνδυνα συμπτώματα.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, ἡ ἀσθένεια ἐξελίσσεται κατὰ στάδια. Στὴν ἀρχὴ ἐμφανίζεται ἕνα εἶδος τοπικῆς συμφορήσεως, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἰσχυροὺς πόνους στὸ κάτω δεξιὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς. Ἡ συμφόρησις αὐτὴ παρέρχεται κάποτε μόνη της. Ἄλλοτε ὅμως ἡ φλόγωσις εἶνε τόσο ἔντονη ποὺ προκαλεῖ διαπύησι τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως. Στὴν τελευταία περίπτωσι σχηματίζεται ἕνα ἀπόστημα, ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ σπάση μέσα στὴν κοιλιὰ καὶ νὰ προκαλέση περιτονίτιδα.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ποὺ εἶνε σπάνιες εὐτυχῶς, ἡ ἀσθένεια δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἐξελικτικὴ αὐτὴ πορεία ἀλλ' ἐμφανίζεται μ' ἕναν τρόπο κεραυνοβόλο. Κάποτε, μάλιστα, παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μαζὶ μὲ περιτονίτιδα, ποὺ ὀφείλεται σὲ μόλυνσι τοῦ περιτοναίου ἀπὸ τὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι.

Τὰ συμπτώματα τῆς σκωληκοειδίτιδος εἶνε πολὺ σαφῆ καὶ ἀποκλείουν σύγχυσι τῆς ἀσθενείας μὲ ἄλλη.

Στὴ χρονία σκωληκοειδίτιδα ἡ ἐξέλιξίς εἶνε βραδεῖα, καὶ τὰ συμπτώματα λιγώτερο σαφῆ: ἕνα βάρος στὸ δεξιὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς, πόνοι, ἴλιγγοι, ναυτίασις, ἐμετοὶ κτλ. Ἀλλ' ἡ χρονία σκωληκοειδῖτις μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῇ ταχύτατα σὲ ὀξεῖα, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ συχνὲς κρίσεις. Οἱ πόνοι εἶνε τότε ἰσχυρότατοι καὶ συνοδεύονται ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ ἐμετούς. Ἡ ὀξεῖα σκωληκοειδῖτις μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ξαφνικά, χωρὶς κανένα προειδοποιητικὸ σύμπτωμα, σὲ πρόσωπα ποὺ φαινομενικὰ εἶνε ὑγιέστατα.

Γι' αὐτὸ κάθε πόνος στὸ κάτω δεξιὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς πρέπει νὰ θεωρηθῇ κατ' ἀρχὴν ὡς ὕποπτος.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ συμπτωματικὴ ἢ φαρμακευτικὴ θεραπεία τῆς σκωληκοειδίτιδος, καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμη τὶς πιὸ ἐλαφρὲς μορφές της. Ἡ ἐγχείρησις ἐπιβάλλεται σ' ὅλες σχεδὸν τὶς περιπτώσεις.

Προκειμένου γιὰ τὴν ὀξεῖα σκωληκοειδίτιδα, ἡ ἐγχείρησις εἶνε καλύτερο νὰ γίνη στὶς εἴκοσι τέσσερες πρῶτες ὧρες ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεως τῆς κρίσεως. Διαρκεῖ, ἄλλωστε, ἐλάχιστα (μόνον μερικὰ λεπτὰ) καὶ εἶνε ἀνώδυνη, γιατὶ ὁ ἀσθενὴς ὑποβάλλεται σὲ γενικὴ ἀναισθησία. Ἡ ἔγερσις ἀπὸ τὴν κλίνη γίνεται συνήθως ἔπειτα ἀπὸ 8—10 ἡμέρες.

Ἄν, ὅμως, τὸ πρῶτο εἰκοσιτετράωρο παρέλθη ἀχρησιμοποίητο, τότε εἶνε προτιμώτερο ν' ἀναμείνωμε τὴν τελεία ἐξαφάνισι τῶν συμπτωμάτων.

Ἡ ἐγχείρησις ἐπιβάλλεται ἐπίσης καὶ στὴν χρονία σκωληκοειδίτιδα. Ὁ ἀσθενὴς ἔχει, ὅμως, τότε τὴν εὐχέρεια νὰ διαλέξη μόνος του τὸν χρόνο τῆς ἐγχειρήσεως, γιατὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ βία.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, οἱ ἐγχειρήσεις τῆς σκωληκοειδίτιδος ἐπιτυγχάνουν πάντοτε. Ὁ μόνος κίνδυνος εἶνε ἡ ἐπιπλοκὴ τῆς περιτονίτιδος. Γι' αὐτό, ἡ ἐγχείρησις πρέπει νὰ γίνεται ἐγκαίρως γιὰ νὰ μὴ δοθῇ ὁ καιρὸς στὴ σκωληκοειδῆ ἀπόφυσι νὰ μολύνη τὸ περιτόναιον.

Κατὰ τὸ μεταξὺ δύο κρίσεων διάστημα, ἡ δίαιτα πρέπει νὰ εἶνε αὐστηροτάτη καὶ νὰ μὴ γίνεται κατάχρησις τροφῶν πλουσίων σὲ ἀζωτοῦχες οὐσίες. Τὸ κρέας καὶ τὰ αὐγὰ πρέπει νὰ λείψουν τελείως.

Εἶνε καλὸν ἐπίσης νὰ καταπολεμηθῇ ἡ τυχὸν ὑπάρχουσα δυσκοιλιότης μὲ ἐλαφρὰ καθαρτικὰ (μιὰ ἢ δυὸ κουταλιὲς τοῦ καφὲ ρετσινόλαδο κάθε τρεῖς ἡμέρες). Προσοχὴ ὅμως! Τὰ καθαρτικὰ ἀπαγορεύονται ἀπολύτως κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς κρίσεως καθὼς καὶ οἱ ὑποκλυσμοί.

Τὰ σπόρ, οἱ μεγάλες πορεῖες, οἱ βίαιες κινήσεις κτλ. πρέπει ν' ἀπαγορευθοῦν ἐπίσης.

Δόκτωρ ΓΚΑΓΙΑΡ

●●

Ἡ πενικιλλίνη στὶς τίγρεις

Στὸ ζωολογικὸ τοῦ Λονδίνου ἔγινε πρὸ ἡμερῶν γιὰ πρώτη φορὰ ἐφαρμογὴ πενικιλλίνης σὲ μιὰ τίγρι ποὺ ἔπασχε ἀπὸ πνευμονία καὶ εἶχε περιέλθει σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν κεραυνοβόλο. Ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἡ τίγρις ἦταν τελείως ὑγιής.

Γελωτοθεραπεία

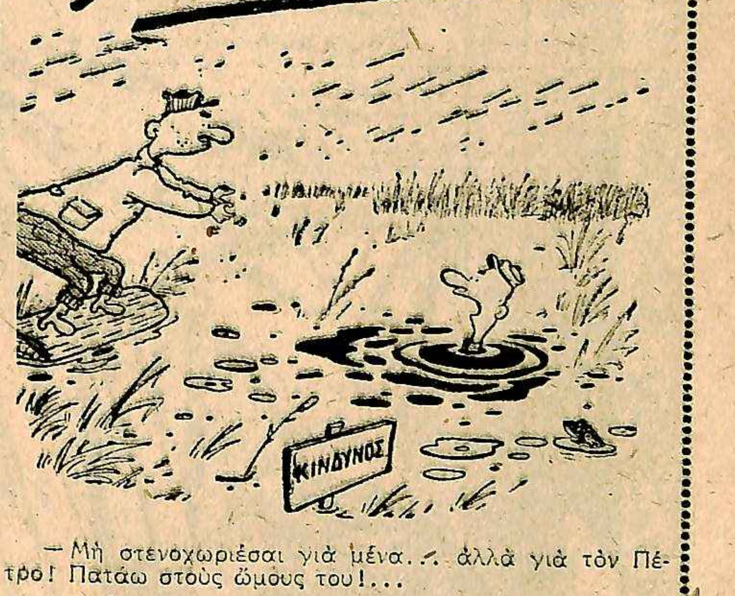

— Μὴ στενοχωριέσαι γιὰ μένα... ἀλλὰ γιὰ τὸν Πέτρο! Πατάω στοὺς ὤμους του!...

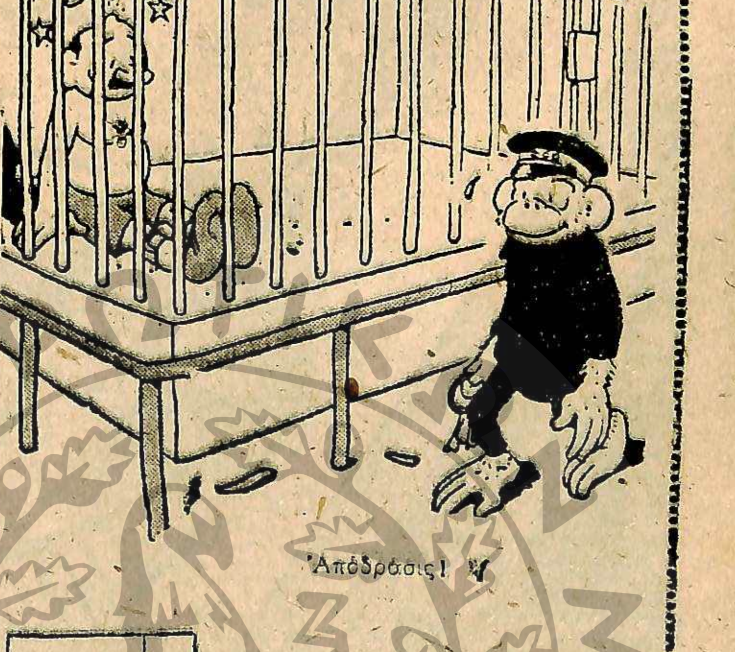

Ἀπόδρασις!

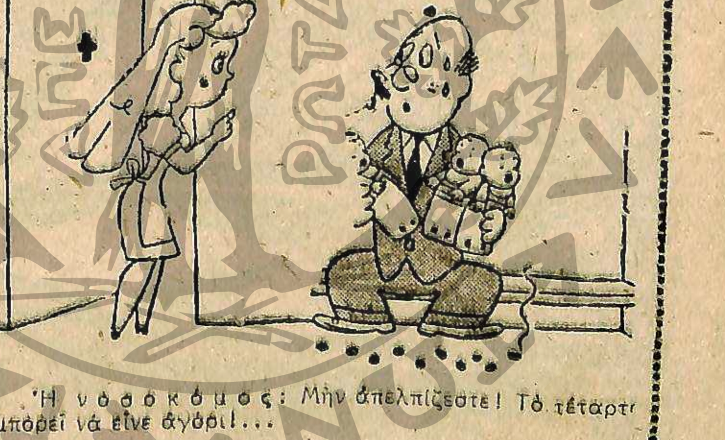

Ἡ νοσοκόμος: Μὴν ἀπελπίζεστε! Τὸ τέταρτο μπορεῖ νὰ εἶνε ἀγόρι!...

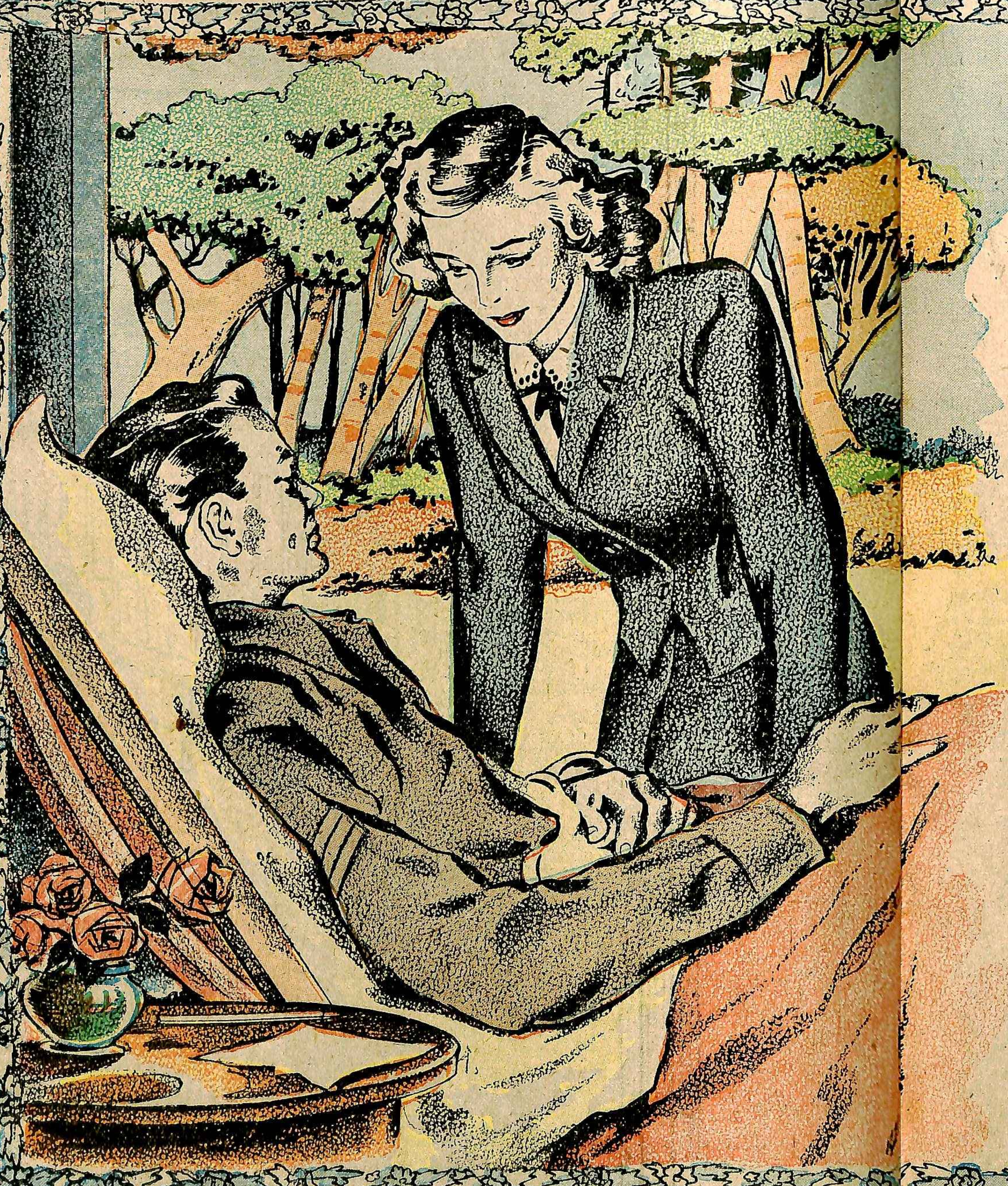

Ἐρωτικὴ θυσία

Αἰσθηματικὸ διήγημα

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ στὸ Συνέδριο τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν, στὸ Σικάγο, βρῆκα εὐκαιρία νὰ περάσω κι' ἀπ' τὸ Σανατόριο τῶν Ἀπομάχων, γιὰ νὰ δῶ τί γίνεται ὁ Τὶμ Κελεϋ, ποὺ τὸν εἶχα κάποτε λοχία στὸ λόχο μου. Στὴν ἐπίσκεψί μου αὐτὴ μὲ συνώδευε καὶ κάποιο ἄλλο πρόσωπο. Ἡ νοσοκόμος μᾶς ὡδήγησε στὴ βεράντα καὶ μᾶς πρόσφερε καθίσματα.

— Θὰ χαρῆ πολὺ ποὺ τὸν θυμηθήκατε, μοῦ εἶπε.

Εἶχα ἰδῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Κελεϋ σὲ κάποια ἐπίθεσι. Στρέφοντας γιὰ μιὰ στιγμὴ πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι μου, εἶχα διακρίνει τοὺς τραυματιοφορεῖς νὰ τὸν μεταφέρουν πάνω σ' ἕνα φορεῖο. Τὸ παλληκάρι αὐτὸ ποὺ θαύμαζαν ὅλοι τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν ἀνδρεία του, εἶχε πληγωθῆ σοβαρὰ κι' εἶχε χάσει τὸ φῶς του.

Συνήθως, ὅσοι πᾶνε στὸν πόλεμο, ξεχνοῦν τὶς κοπέλλες ποὺ ἀφῖσαν πίσω τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν συνέβη μὲ τὸν Κελεϋ. Ὁ νοῦς του πετοῦσε διαρκῶς στὴν ἀγαπημένη του κι' ἀνυπομονοῦσε νὰ τελειώση ὁ πόλεμος, γιὰ νὰ ξαναρχίση ἡ ζωή του σὰν πρῶτα...

Ἀκούστηκε ὁ ρυθμικὸς κρότος ἑνὸς μπαστουνιοῦ. Ἐρχόταν ὁ Τίμ.

— Χαίρετε, κύριε λοχαγέ, μοῦ εἶπε. Εἶνε εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας ποὺ μὲ θυμηθήκατε... Σᾶς ἔδωσαν κάθισμα; Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω μόνος μου!

— Χρόνια τώρα προσπαθοῦσα νὰ σὲ συναντήσω Τίμ, τοῦ εἶπα. Κάθε φορὰ ποὺ φανταζόμουν πὼς σὲ εἶχα βρῆ ἐπὶ τέλους, μὲ πληροφοροῦσαν ὅτι σὲ εἶχαν μεταφέρει σὲ ἄλλη κλινική.

— Εἶμαι, βλέπετε, ὁ... περιπλανώμενος Ἰρλανδός! εἶπε ὁ Κέλευ μὲ πικρία.. Ἔπρεπε νὰ γυρίσω πρῶτα ὅλη τὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ κατασταλάξω κάπου στὸ τέλος... Ἔχω στερηθῆ πολλὰ πράγματα, λοχαγέ, μὰ μοῦ δόθηκε ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω καλλίτερα τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ ζῶ μὲ τὶς σκέψεις μου...

— Ἔχετε κάποιο γράμμα, Κέλευ, τὸν διέκοψε ἡ νοσοκόμος. Δὲν φαντάζομαι νὰ τὸ κρύψετε κι' αὐτὸ στὴν τσέπη σας, δίχως νὰ τ' ἀνοίξετε!...

Μὲ κύτταξε συγχρόνως σχεδὸν παρακλητικά, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί μοῦ ζητοῦσε. Ὁ Κελεϋ ἀμίλητος, εἶχε βάλει τὸ γράμμα στὴν τσέπη του.

— Τί ἐννοοῦσε ἡ ἀδελφή; τὸν ρώτησα.

— Ἀστειευόταν, μοῦ ἀπάντησε.

Μὰ εἶχε χάσει τὸ χρῶμα του... Ἔξαφνα ἔψαξε στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε πάλι τὸ καινούργιο γράμμα.

— Κυττάχτε, κύριε λοχαγέ, μὲ παρακάλεσε. Ὁ φάκελλος ἔχει σφραγίδα τοῦ Μίτσιγκαν;

— Ἀκριβῶς, τὸν πληροφόρησα.

Εἶχε ζωγραφιστῆ τώρα στὸ πρόσωπό του ἕνας ἔντονος πόνος.

— Θέλεις νὰ σοῦ τὸ διαβάσω; τοῦ πρότεινα.

— Δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ τ' ἀνοίξω, κύριε λοχαγέ... ὅπως δὲν ἄνοιξα καὶ τὰ τέσσερα ἄλλα!... Διαβάστε το καὶ θὰ καταλάβετε!

Τὸ γράμμα προερχόταν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Ἄρχιζε μὲ παράπονο, γιατὶ ὁ Τὶμ δὲν εἶχε ἀπαντήσει στὰ προηγούμενα. Τοῦ ἔγραφε ἐπίσης πὼς ἔνοιωθε ὅτι τὴν εἶχε ἀνάγκη κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίση ν' ἀρθῆ κοντά του... Ὅταν τελείωσα τὸ διάβασμα, ὁ Τὶμ μοῦ εἶπε:

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συμβαίνει. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχασα τὰ μάτια μου, δὲν εἶπα τὸ μυστικό μου, παρὰ μόνο σὲ δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς χρειαζόμουν γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν στὸ παιγνίδι μου... Τώρα χρειάζομαι καὶ τὴ δική σας βοήθεια, κύριε λοχαγέ, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα... Ἢ μήπως σᾶς κουράζω;

Τὸ γράμμα ποὺ εἶχα διαβάσει μοῦ εἶχε διεγείρει τὴν περιέργεια. Ἔπρεπε νὰ μάθω τὴ συνέχεια.

— Ἡ Νταίζη, ἄρχισε ὁ Τίμ, εἶνε τὸ πιὸ τίμιο κορίτσι, τὸ πιὸ λεπτὸ πλάσμα ποὺ χάρισε ποτὲ ὁ Θεὸς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο! Ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦμε, ἀλλὰ μᾶς ἐπρόλαβε ὁ πόλεμος. Ἂν τὴν εἶχα ἀκούσει, τώρα θἆταν γυναῖκα μου... Κάτι ὅμως μὲ συγκράτησε. Ἴσως ὁ φόβος μὴ γυρίσω μ' ἕνα χέρι ἢ μ' ἕνα πόδι... Πάντως, δὲν δέχθηκα, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ μοῦ σπάραζε τὴν καρδιά... Κι' ὅταν ἀργότερα οἱ γιατροὶ μοῦ δήλωσαν πὼς δὲν θὰ ξανάβρισκα τὸ φῶς μου, ἀποφάσισα νὰ δημιουργήσω μιὰ καινούργια ζωή... δίχως τὴ Νταίζη. Δὲν ἤξερε ὅτι εἶχα τυφλωθῆ. Φανταζόταν πὼς εἶχα ἁπλῶς τραυματισθῆ. Εὐτυχῶς ποὺ τὴν εἶχε πάρει μαζί της ἡ ἀδελφή της, κι' ἔτσι δὲν βρισκόταν στὴ μικρὴ πόλι μας, ὅταν γύρισαν οἱ συμπολεμισταί μου, ποὺ θὰ τῆς ἔλεγαν τὴν ἀλήθεια...

» Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ τῆς γράψω, ἀφοῦ δὲν ἔβλεπα... Στὸ γειτονικό μου ὅμως κρεββάτι, στὸ νοσοκομεῖο, βρισκόταν κάποιος, ποὺ ἀνέλαβε νὰ τῆς στείλη αὐτὸς ἕνα γράμμα, ποὺ τοῦ τὸ ὑπαγόρευσα ἐγώ... Τὴν πληροφόρησε λοιπὸν πὼς ὁ πόλεμος μ' εἶχε ἀλλάξει, ὅτι εἶχα μπλέξει δῆθεν μ' ἕνα σωρὸ βρωμοδουλειές, κι' ὅτι μὲ θεωροῦσαν ὡς τὸν ἐλεεινότερο ἄνδρα τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Ἡ Νταίζη τοῦ ἀπάντησε ὅτι λυπόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ ὅλ' αὐτά, ἀλλὰ μὲ δικαιολογοῦσε λέγοντας πὼς ἔφταιγε ὁ πόλεμος καὶ πὼς θὰ συνερχόμουν κατόπιν.. Ὁ σύντροφός μου τότε τὄβαλε πεῖσμα νὰ τὴν πείση νὰ μὲ ξεχάση. Τῆς ἔγραψε καὶ δεύτερο γράμμα, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις μου, πληροφορῶντας την ὅτι ὁ ταγματάρχης μου εἶχε ζητήσει νὰ μὲ μεταθέσουν στὴν πρώτη γραμμή, γιὰ νὰ μὴ χαλάω καὶ τοὺς ἄλλους στρατιῶτες μὲ τὸ κακὸ παράδειγμά μου. Τῆς ἔλεγε ἐπίσης πὼς δὲν μποροῦσα ν' ἀπαντήσω στὰ γράμματά της, γιατὶ βρισκόμουν διαρκῶς στὴ φυλακή...

» Ἡ Νταίζη τοῦ ἀπάντησε πάλι, διαβεβαιώνοντάς τον ὅτι θὰ ξαναγινόμουν ὁ παληὸς ἄνθρωπος, ὅταν θὰ γύριζα στὸ σπίτι... Στὸ τρίτο γράμμα του, ὁ φίλος μου, μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ μ' ἔβαλε νὰ ὀργιάζω μ' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ συναντοῦσα... Ἤμουν πιὰ βέβαιος ὅτι θἄπιανε αὐτὴ ἡ ψευτιά. Μὰ ἡ Νταίζη δὲν τὴν ἔλαβε κἂν ὑπ' ὄψει της! Φανταζόταν, φαίνεται, πὼς ὁ φίλος μου μὲ ζήλευε κι' ὅτι τῆς ἔγραφε αὐτὰ τὰ πράγματα γιὰ νὰ μᾶς χωρίση.

» Ἀναγκάσθηκα τότε νὰ καταφύγω σ' ἄλλο συνάδελφό μου... Αὐτὸς ἀποδείχθηκε σατανικώτερος. Τῆς ἔγραψε πὼς χαλοῦσα κόσμο στὸ Παρίσι, γυρίζοντας στὰ κέντρα καὶ κοροϊδεύοντάς την. Τὸ κόλπο ἔπιασε! Στὴν ἀπάντησί της ἡ Νταίζη τὸν παρακαλοῦσε νὰ πληροφορήση τὸν «κύριο Κέλευ» ὅτι δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ σχέσι μαζί του κι' ὅτι σκόπευε σύντομα νὰ παντρευτῆ μὲ ἄλλον. Κόντεψα νὰ τρελλαθῶ, ὅταν μοῦ διάβασε ὁ φίλος μου τὸ γράμμα της! Δὲν μὲ τάραζε τόσο τὸ ὅτι θὰ παντρευόταν ἄλλον, ὅσο ἡ σκέψις ὅτι τῆς εἶχα φερθῆ πρόστυχα...

» Κι' ἡ ὑπόθεσις δὲν σταμάτησε ἐδῶ!... Θυμᾶστε τὸν Πῆρσον, τὸ δεκανέα μας;... Ἀνόητο πλᾶσμα! Γυρίζοντας ἀπ' τὸν πόλεμο, ἔτυχε νὰ συναντήση τὴν ἀδελφὴ τῆς Νταίζης. Κάθησε λοιπὸν καὶ τῆς εἶπε πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ψέμματα. Δὲν ἤξερε πὼς εἶχα τυφλωθῆ, τὴν πληροφόρησε ὅμως ὅτι βρισκόμουν σὲ κάποια κλινική. Ἡ Νταίζη τὰ χάλασε ἀμέσως μὲ τὸ νέο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ, καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ μὲ βρῆ. Ἀναστάτωσα τὸν κόσμο, ζητῶντας νὰ μὲ μεταφέρουν διαρκῶς ἀπὸ κλινικὴ σὲ κλινική. Τὰ γράμματά της ὅμως μ' ἀκολουθοῦσαν παντοῦ .. σὰν αὐτὸ ποὺ ἔλαβα πρὶν ἀπὸ λίγο! Μὰ ἐγὼ δὲν τῆς ἀπάντησα ποτέ. Τώρα, ὅμως, πρέπει πιὰ νὰ τῆς γράψω, νὰ τῆς πῶ τὴν ἀλήθεια, πὼς εἶμαι τυφλός, γιὰ νὰ πάψη νὰ μ' ἀναζητῆ... Ἢ ἀκόμη νὰ τῆς γράψω ψέμματα... μὰ μόνος μου αὐτὴ τὴ φορά!

Πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ γράφη ἀργὰ καὶ προσεκτικά, σὰν ὅλους τοὺς τυφλούς. Τῆς ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ ντρέπεται ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ ἐνοχλῆ ἕνα πρόσωπο ποὺ εἶχε πάψει πρὸ πολλοῦ νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν... Σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις.

Τ' ὄμορφο πρόσωπό του εἶχε τώρα μιὰ σκοτεινὴ ἔκφρασι. Ἦταν φανερὸ πὼς μέσα στὴν πονεμένη ψυχή του εἶχε ξεσπάσει μιὰ ἄγρια θύελλα. Σκληρὰ καὶ τρυφερὰ αἰσθήματα ἀλληλοσυγκρούονταν καὶ ξέσχιζαν τὴν καρδιά του. Ὁ Κέλευ προσπαθοῦσε μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη δύναμι νὰ κρατήση σταθερὰ τὴν ἀπόφασί του καὶ νὰ πραγματοποιήση ὡς τὸ τέλος τὴ μεγάλη ἐρωτικὴ θυσία του...

Τὸν ἔβλεπα ν' ἀναπνέη μὲ δυσκολία τὸ δροσερὸ καὶ μυρωμένο ἀέρα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸν ἀνθισμένο κῆπο τοῦ Σανατορίου. Εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ μὴν ἄντεχε πιὰ σ' αὐτὸν τὸν σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς του καὶ τὰ ὠχρὰ χείλη του ψιθύριζαν μὲ ἀπόγνωσι:

— Νταίζη... Ἀγαπημένη μου Νταίζη...

Ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸν ὦμο του καὶ προσπαθῶντας νὰ κρύψω τὴ συγκίνησί μου, τοῦ εἶπα:

— Μὴ χάνεις τὸ θάρρος σου, Τίμ!...

Ὁ Κέλευ ὅμως δὲν ἄκουσε τὰ λόγια μου. Ἐξακολούθησε νὰ εἶνε βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Κι' ἄξαφνα ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν μπορῶ νὰ τῆς τὸ στείλω! εἶπε μὲ ἀπελπισία. Πρέπει νὰ τῆς γράψω τὴν ἀλήθεια!... Μὰ τί συμβαίνει; Ἐσεῖς κλαῖτε, ἀδελφή;

Ὄχι, δὲν ἔκλαιγε ἡ νοσοκόμος. Οἱ λυγμοὶ ξέφευγαν ἀπ' τὸ στῆθος τῆς κοπέλλας ποὺ μὲ εἶχε συνοδεύσει στὴν ἐπίσκεψί μου στὸ Σανατόριο καὶ ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατήση τὴ συγκίνησί της.

— Καὶ τώρα ξέρετε τὴν ἀλήθεια, Νταίζη! τῆς εἶπα, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της.

— Πάντα τὴν ἤξερα!... φώναξε ἐκείνη, ἀγκαλιάζοντας τὸν Τὶμ σὰν τρελλή. Ἐγὼ εἶμαι, λατρεία μου, ἡ Νταίζη! Ἦρθα νὰ ξαναρχίσω μιὰ καινούργια ζωή... μαζί σου!

Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ τυφλὰ μάτια τοῦ Τὶμ Κέλευ.

Σηκώθηκα ἀπ' τὴ θέσι μου.

— Ἐλᾶτε, μὴν κλαῖτε σὰν παιδιά! τοὺς εἶπα μὴ βρίσκοντας ἄλλες λέξεις.

Κι' ἔφυγα βιαστικὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀφήσω μόνους... Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ Νταίζη κι' ὁ Κέλευ, ποὺ εἶχαν ξαναγυρίσει στὴ μικρὴ καὶ ἥσυχη πόλι τους, μὲ κάλεσαν στοὺς γάμους τους. Ἡ τρυφερὴ καὶ ἀφοσιωμένη Νταίζη χάρισε ἔτσι τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία στὸν ἀγαπημένο της.

ΠΑΡΚ ΧΑΝΛΕΫ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΙΟ

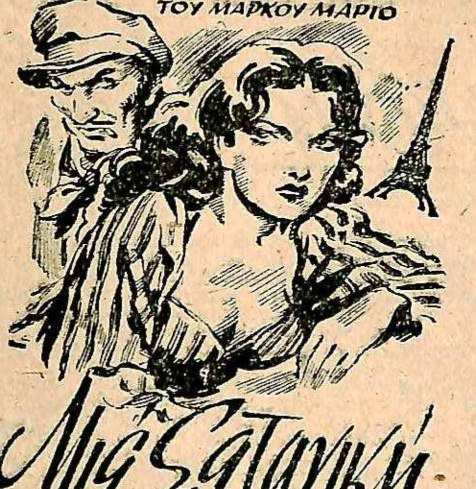

Μιὰ Σατανικὴ ΓΥΝΑΙΚΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ).

Μιὰ νύχτα ἡ ὡραία καὶ μυστηριώδης Ντεὰ ντὲ Κρυσὶς δέχεται στὸ μέγαρό της τὸ φίλο της Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ ποὺ τῆς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ Στεφανία ντὲ Λορμὸν πρόκειται ν' ἀρραβωνιασθῆ μὲ τὸν ντὲ Λινιέ, ἕναν ἀπ' τοὺς κομψότερους καὶ πλουσιώτερους νέους τοῦ Παρισιοῦ. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ φίλου της ἡ Ντεὰ ντύνεται ἁπλά, σκεπάζει τὸ κεφάλι της μὲ μιὰ μαντήλα καὶ βγαίνει στοὺς δρόμους. Μέσα στὴν ἐρημιὰ τῆς ὥρας αὐτῆς δυὸ κακοποιοὶ τῆς ἐπιτίθενται ὁ Ζυλὸ κι' ὁ Ἀννκίν. Μὰ τὴν ἀναγνωρίζουν καὶ ψιθυρίζουν σαστισμένοι: «Ἡ Χρυσομαλλοῦσα!». Ἡ Ντεὰ τοὺς ζητάει πληροφορίες γιὰ τὸ φίλο της Λαντὺ ἕναν ἀρχικακοποιὸ καὶ τὴν στέλνουν νὰ τὸν βρῆ στὸ κακόφημο κέντρο τοῦ Μοντμπουάδρ. Ἡ Ντεὰ πηγαίνει ἐκεῖ καὶ βρίσκει τὸ Λαντὺ ποὺ συζητεῖ μὲ κάποιον Γερμανὸ τὸν ἐπιλεγόμενο «Βερολινέζο» γιὰ κάποια «δουλειά». Ὁ Λαντὺ εἶνε πολὺ κομψὸς καὶ δὲν δείχνει γιὰ κακοποιός. Ἡ Ντεὰ τὸν πληροφορεῖ ὅτι ὁ τραπεζίτης Καρὲν Ντυπλεσὶς θὰ φύγη μεθαύριο μὲ τὸ τραῖνο τοῦ Νότου γιὰ τὴ Μαδρίτη ἔχοντας μαζί του ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσόν. Κατόπιν τοῦ ζητάει νὰ τῆς συστήση ἕναν καλὸν σπαθιστὴ ἱκανὸ νὰ σκοτώση κάποιον σὲ μονομαχία. Ὁ Λαντὺ τῆς ὑποδεικνύει τὸν Καρλ Βερλάκ, μοναδικὸν στὸ εἶδος του. Ὁ Λαντὺ κι' ἡ Χρυσομαλλοῦσα γνωρίστηκαν ἕνα βράδυ σ' ἕνα κέντρον κακοποιῶν τὴν «Καρμανιόλα». Ἡ Ντεὰ εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ συνοδευόμενη ἀπὸ ἕναν ἄγνωστο κύριο. Οἱ κακοποιοὶ θαυμάζουν τὴν ξανθὴ ὀμορφιά της καὶ τῆς ζητοῦν νὰ χορέψη μαζί τους. Ἐπεμβαίνει ὑπὲρ αὐτῆς ὁ Λαντὺ καὶ ἐπακολουθεῖ ἄγρια συμπλοκή. Ὁ Λαντὺ θριαμβεύει κατὰ τῶν ἀντιπάλων του. Ἡ Ντεὰ τὸν ἀγαπᾶ κι' οἱ συμμορίτες τῆς δίνουν τὸ ὄνομα Χρυσομαλλοῦσα».

Ἡ Ντεὰ πηγαίνει, συναντᾶ τὸν Καρλ Βερλὰκ καὶ τοῦ ζητάει νὰ μονομαχήση καὶ νὰ σκοτώση τὸν ἀντίπαλο ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξη. Ὁ Βερλὰκ δέχεται ἀλλ' ἀρνεῖται νὰ πάρη χρήματα. Ἔχει γοητευθῆ ἀπ' τὴν ἐπισκέπτριά του. Κι' ἐκείνη ὅμως νοιώθει τρελλὴ ἀγάπη γιὰ τὸν ὡραῖο σπαθιστή. Καὶ τοῦ διηγεῖται τὴν ἱστορία της: Ὁ βαρῶνος Στέφανος ντὲ Λορμὸν σ' ἕνα ταξεῖδι του στὴν Ἰταλία ἐρωτεύεται τρελλὰ τὴ νεαρὴ φλωρεντινὴ Ντορίνα Ντάζιο. Ἡ μητέρα του ὅμως τοὺς χωρίζει μ' ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ποὺ τοῦ στέλνει καὶ στὸ ὁποῖο τοῦ κατηγορεῖ τὴ Ντορίνα ὡς ἄπιστη. Ὁ βαρῶνος φεύγει κι' ἡ Ντορίνα μένει μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ ξαδέλφου της Σάντι. Λίγους μῆνες κατόπιν φέρνει στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, τὴ Φλαβιανή, καρπὸ τοῦ ἔρωτά της μὲ τὸ βαρῶνο. Ὁ βαρῶνος παντρεύεται ἀργότερα τὴν κόρη τοῦ Καρὲν Ντυπλεσίς. Ἀπ' τὸ γάμο αὐτὸ ἔρχεται στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, ἡ Στεφανία. Καὶ ἡ κόρη τῆς Ντορίνας κι' ἡ Στεφανία ποὺ γεννήθηκαν σχεδὸν τὸν ἴδιο καιρὸ μοιάζουν καταπληκτικὰ τοῦ πατέρα τους. Ἡ Ντορίνα φεύγει κατόπιν γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὡς χορεύτρια, θριαμβεύει ἐκεῖ καὶ γοητεύει τὸν βαθύπλουτο νέο Ντανιὲλ Τόμσον. Ὁ Τόμσον φονεύεται κατὰ λάθος σ' ἕνα ταξεῖδι του κι' ἀφήνει ὅλη του τὴν περιουσία στὴ Ντορίνα ποὺ ξαναγυρίζει στὴν Εὐρώπη. Μιὰ μέρα ὁ βαρῶνος Λορμὸν βλέπει τὴν κόρη τῆς Ντορίνας καὶ νομίζει λόγω τῆς ὁμοιότητος πὼς εἶνε ἡ κόρη του. Ἀντιλαμβάνεται ὅμως τὸ λάθος του μαντεύει τὴν ἀλήθεια καὶ καταλαβαίνει ὅτι ἡ Ντορίνα ἦταν ἀθώα κι' ὅτι τὸν ἀπάτησε ἡ μητέρα του ποὺ ἔχει πεθάνει πειά. Ἐπισκέπτεται τὴ Ντορίνα καὶ ζητάει νὰ ἐξιλεωθῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Στὴ ζωὴ τῆς Ντορίνας ἀναμιγνύεται ἤδη ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντάζ. Ἀγαπᾶ τὴν Φαβιανὴ περνοντάς την γιὰ τὴ δίδα Λορμάν, μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβη τὸ λάθος του.

5ον

Στὴ Νίκαια, φρόντισε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο μ' αὐτὲς καὶ σχεδὸν ἤτανε διαρκῶς μαζί τους. Φυλάχτηκε ὅμως νὰ μὴ συναντήση τὴν παρέα του, οὔτε νὰ ἐμφανισθῆ στοὺς φίλους του μὲ τὶς νέες του γνωριμίες.

Ὅταν ἐτελείωσαν οἱ γιορτὲς τοῦ Καρναβαλιοῦ, τὶς ἄφισε νὰ φύγουν μόνες γιὰ τὴ Μασσαλία, ἀφοῦ ἀπέσπασε ἀπ' τὴν κ. Ντάτζιο τὴν πρόσκλησι νὰ πάη νὰ τὶς ἐπισκεφθῆ ὅταν θὰ γύριζε στὴ Μασσαλία.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἐπισκέφθηκε τὴν Ντορίνα στὴ Βίλλα της καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς κρύψω γιὰ πολὺ ἀκόμα αὐτὸ ποὺ νοιώθω ἀπὸ τότε ποὺ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς συναντήσω... Ἀγαπῶ τὴ δεσποινίδα Φαβιανὴ καὶ σᾶς παρακαλῶ, κυρία νὰ τὴν ρωτήσετε ἂν μοῦ ἐπιτρέπη νὰ ἐλπίζω στὴ συμπάθειά της...

Ἡ Ντορίνα δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη τὴν κατάπληξί της, ἀλλ' ὁ Φλοριὰν συνέχισε:

— Θὰ συγχωρήσετε, κυρία, τὴν ἔλλειψιν τάκτ. Σᾶς κάνω μόνος μου αὐτὴ τὴν πρότασι, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω ἄλλους συγγενεῖς παρὰ μόνο ἕνα θεῖο μου, τὸν κ. ντὲ Φυζώ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καιρὸ εἶνε κατάκοιτος στὸν πύργο του...

— Τὸ διάβημά σας μᾶς τιμᾶ, κύριε ντὲ Βερντάζ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ντορίνα, ἀλλ' ἡ κόρη μου εἶνε πολὺ μικρὴ ἀκόμη... Εἶνε μόλις δεκαέξ ἐτῶν καὶ σᾶς ὁμολογῶ, δὲν ἔχω σκεφθῆ ἀκόμη νὰ τὴν παντρέψω!...

Ἔπειτα, καθὼς ἡ Φλαβιανὴ πλησίαζε, ἄλλαξαν θέμα συζητήσεως.

Ἡ Ντορίνα ἄρχισε ἤδη νὰ σκέπτεται τὰ νέα προβλήματα ποὺ τῆς παρουσιάζονταν: Νὰ παντρέψη τὴ Φλαβιανή; Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνη, ἂν δὲν ἀποκάλυπτε, σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε, τὴν παράνομη γέννησί της, κι' ἔνοιωθε μιὰ φοβερὴ ἀναστάτωσι στὴ σκέψι ὅτι θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μιλήση γι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ σ' αὐτὸ τὸ νέο ποὺ κατήγετο ἀπὸ τόσο μεγάλη οἰκογένεια...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μπροστὰ στὴ Φλαβιανή, δὲν ξαναμίλησαν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἡ Ντορίνα παρακολουθοῦσε μὲ τρόπο τὴν κόρη της, ζητῶντας νὰ μαντέψη τὶς σκέψεις της, καὶ νὰ καταλάβη ἂν ἀνταποκρινότανε στὰ αἰσθήματα τοῦ νέου. Καὶ τῆς φαινότανε πὼς τὴν ἔβλεπε νὰ τὸν κυττάζη μὲ μάτια λαμπερά, πὼς ἔνοιωθε εὐχαρίστησι νὰ βρίσκεται κοντά του. Ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε, τὴν ρώτησε — χωρὶς νὰ τῆς ἀποκαλύψη ὅτι τὴν εἶχε ζητήσει εἰς γάμο — καὶ ἔμαθε, πρᾶγμα ποὺ διπλασίασε τὴν ἀνησυχία της, ὅτι ἡ Φλαβιανὴ εὕρισκε τὸν κ. ντὲ Βερντὰζ χαριτωμένο πολὺ εὐχάριστον καί, ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη, ἤτανε γιατὶ δὲν τῆς εἶχε ἐκδηλωθῆ...

Ἐκάλεσε ἔπειτα τὸν ἐξάδελφό της γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆ καὶ τοῦ ἀνέφερε τὴν πρότασι τοῦ Φλοριάν. Ὁ Σάντι συμμερίσθηκε τοὺς φόβους της.

Καταλάβαινε πὼς αὐτὸς ὁ γάμος δὲν ἤτανε δυνατὸν νὰ γίνη. Ὁ ντὲ Βερντὰζ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀψηφήση τὴ γνώμη τῶν δικῶν του καὶ νὰ παντρευτῆ μιὰ νέα ποὺ ἦταν νόθος. Καὶ αὐτὸ θἆταν ἡ δυστυχία τῆς Φλαβιανῆς, γιατί, ἂν τὸν ἀγαποῦσε, θὰ συντριβότανε ἡ καρδιά της.

Κι' αὐτὸ ποὺ συνέβαινε τώρα μὲ τὸν Φλοριὰν ντὲ Βερντάζ, θὰ μποροῦσε νὰ συμβῆ κι' ἀργότερα, μὲ κάποιον ἄλλον ἂν τὸν ἀγαποῦσε ἡ Φλαβιανή.

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ δίλημμα, ἡ Ντορίνα ἔνοιωθε νὰ μεγαλώνη τὸ μῖσος της ἐναντίον τοῦ Βαρώνου.

Ὅταν ξανάπηγε ὁ Φλοριὰν γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπάντησί της, ἐφρόντισε ν' ἀπομακρύνη τὴ Φλαβιανή, ἀναθέτοντας στὸ Σάντι νὰ τὴ συνοδεύση σ' ἕνα μουσεῖο

Ὁ Φλοριὰν θέλησε νὰ ἐξηγήση στὴ Ντορίνα πῶς ἀγάπησε τὴν κόρη της

— Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς ἦταν μιὰ νέα γνωστή μου, μὲ τὴν ὁποία μὲ προξένευαν, τῆς εἶπε, μὲ τὴν ὁποία μοιάζει καταπληκτικά. Ὡστόσο, ἤξερα πὼς ἐκείνη ἤτανε στὸ Παρίσι. Ἀλλ' ἔχουν τὴν ἴδια ἡλικία, τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὰ ἴδια χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ μαῦρα μάτια... Μόνο ἡ παρουσία σας μ' ἐμπόδισε νὰ τὴ χαιρετήσω, γιατὶ δὲν εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω...

Ἡ Ντορίνα ταράχθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι.

— Εἶνε πρᾶγματι περίεργο... εἶπε.

— Εἶνε καταπληκτικό, πρόσθεσε ὁ Φλοριάν, καὶ εἶμαι βέβαιος πώς, ἂν ἡ δεσποινὶς Φλαβιανὴ βρισκότανε πλάι σ' ἐκείνη τὴ νέα, θὰ τὶς ἔπαιρναν γιὰ δίδυμες ἀδελφές... Ἔτσι λοιπόν, μὲ τράβηξε ἡ κόρη σας. Ὁ κ. ντὲ Φυζώ, γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς ἐμίλησα, εἶχε τὴν ἰδέα νὰ μὲ παντρέψη μὲ τὴν δεσποινίδα ντὲ Λορμόν...

— Ντὲ Λορμόν; ξεφώνισε ἡ Ντορίνα κάτωχρη.

— Ναί... τὴν κόρη τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν, ἐπανέλαβεν ὁ Φλοριάν, ἔκπληκτος γιὰ τὴν ταραχή της. Τὸν γνωρίζετε.

— Ὄχι... Ἀλλ' ἔχω ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα... Καὶ λέτε πὼς ἡ κόρη τοῦ κ. ντὲ Λορμὸν μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὴν κόρη μου;

— Σᾶς τὸ εἶπα... ἔχουν μιὰ τέτοια ὁμοιότητα μεταξύ τους, ὥστε ἂν δὲν σᾶς ἐγνώριζα, ὅπως ἐγνώρισα καὶ τὴ Βαρώνη ντὲ Λορμόν, θὰ πίστευα πὼς οἱ δυὸ νέες εἶνε ἀπ' τὸν ἴδιο πατέρα καὶ τὴν ἴδια μητέρα... Ὅταν ὁ θεῖος μου μοῦ ἐμίλησε γιὰ τὶς προθέσεις του, δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο, εἶδα μὲ καινούργιο μάτι τὴ δεσποινίδα ντὲ Λορμὸν καὶ μὴ νοιώθοντας γι' αὐτὴν παρὰ μιὰν ἁπλῆν ἐκτίμησι θέλησα ν' ἀποφύγω τὸ συνοικέσιο κι' ἐγκατέλειψα τὸ Παρίσι. Ὅταν συνήντησα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ δεσποινίδα Φλαβιανὴ στὴν ἀρχὴ ἔμεινα κατάπληκτος, νομίζοντας πὼς βρισκόμουνα μπροστὰ σ' ἐκείνη ποὺ ἀπέφευγα. Ἀλλ' ὅταν πέρασε ἡ πρώτη μου ἔκπληξις ἔνοιωσα κάτι τὸ μυστηριῶδες νὰ μὲ τραβάη πρὸς τὴν κόρη σας. Γι' αὐτὸ ἐπεζήτησα νὰ σᾶς γνωρίσω. Ἔτσι ἄρχισα ν' ἀγαπῶ τὴ δεσποινίδα Φλαβιανή... Ἡ μοῖρα μᾶς πρόωρισε τὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλον...

Ἡ Ντορίνα τὸν ἄκουγε βυθισμένη σὲ σκέψεις. Ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ ἐγνώριζε τὸν Βαρῶνο ντὲ Λορμόν!

Ἔτσι, ἂν δεχότανε αὐτὸ τὸ γάμο θὰ ἔπρεπε ὄχι μόνο νὰ τοῦ ἀποκαλύψη ὅτι ἡ κόρη της ἦταν νόθος, ἀλλὰ καὶ νὰ ντροπιαστῆ φανερώνοντάς του ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ἄλλωστε, θὰ μποροῦσε καὶ μόνος του νὰ τὴν ἀνακαλύψη καὶ νὰ ἐξηγήση ἔτσι αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα ἀνάμεσα στὶς δυὸ κόρες τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν.

Πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της: Αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν ἀδύνατος!

Τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ δώση ἀπάντησι τὴν ἑπομένη καί, πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα τοῦ ἔγραψε:

«... Σοβαροὶ λόγοι, ποὺ δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ἀποκαλύψω, γιατὶ ἀφοροῦν τὴν οἰκογένειά μου, δημιουργοῦν ἕνα ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο στὸ γάμο τῆς κόρης μου. Πρέπει νὰ ξεχάσετε τὴ Φλαβιανή... εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὴν εὐτυχία της καὶ γιὰ τὴ δική μου».

Ὅταν ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντάζ, ἔκπληκτος γι' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, ἔτρεξε στὴ Βίλλα τῶν Πεύκων γιὰ νὰ ζητήση μιὰν ἐξήγησι, τὴ βρῆκε κατάκλειστη.

Ρώτησε τοὺς γείτονες, ποὺ τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωῒ οἱ ἔνοικοι τῆς βίλλας εἶχαν φύγει.

Στὸ σταθμό, ποὺ κατέφυγε, δὲν μπόρεσε νὰ μάθη τίποτα, γιατὶ ὁ Σάντι εἶχε λάβει τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις.

Τότε, μιὰ σκέψις, μιὰ ἔμπνευσις μᾶλλον, τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό.

Θυμήθηκε τὴν ἐντύπωσι ποὺ εἶχε προξενήσει στὴ μητέρα τῆς Φλαβιανῆς, τὸ ὄνομα τοῦ ντὲ Λορμόν, τὴ συγκίνησι καὶ τὴν ταραχή της.

Σκέφτηκε ξανὰ τὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὶς δυὸ νέες καὶ ψιθύρισε:

— Μήπως ὁ Βαρῶνος ντὲ Λορμὸν εἶνε ὁ πατέρας τῆς Φλαβιανῆς;

Καὶ τὸ μυστήριο αὐτὸ τὸν ἔκαμε ν' ἀφοσιωθῆ μὲ περισσότερο ζῆλο στὸ σκοπό του.

Ἔνοιωθε πιὸ μεγάλο τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ Φλαβιανὴ καὶ συγχρόνως μεγαλύτερη τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Βαρῶνο ντὲ Λορμὸν γιατὶ ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώση τὴν κόρη του.

Ἡ συμφωνία

Ἡ ἀποκάλυψις ποὺ τῆς ἔκαμε ὁ Φλοριὰν ντὲ Βερντὰζ ἐπλήγωσε βαθειὰ τὴν ἄτυχη Ντορίνα.

Ἔτσι λοιπόν! Ὁ Στέφανος ντὲ Λορμὸν εἶχε παντρευτῆ ἀμέσως μόλις τὴν ἐγκατέλειψε κι' εἶχε ἀποκτήσει μιὰ κόρη, σχεδὸν τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὴ Φλαβιανή, ποὺ τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικά.

Κι' αὐτὸς ὁ νέος τὶς ἐγνώριζε καὶ τὶς δυό, κι' ἐνῶ τοῦ προξένευαν τὴ μία, ἀγαποῦσε τὴν ἄλλη...

Ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς της δὲν θὰ γιατρευότανε λοιπὸν ποτέ! Ἡ ἀνάμνησις τῶν ὅσων εἶχε ὑποφέρει θὰ τὴν ἐβασάνιζε πάντα...

Ἡ Ντορίνα εἶπε στὸ Σάντι ὅ τι εἶχε μάθει κι' ἀποφάσισαν νὰ φύγουν γιὰ τὴ Ἰταλία.

Ἡ Φλαβιανή, ποὺ παραξενεύτηκε γι' αὐτὴ τὴν ἔξαφνη ἀναχώρησι, τοῦ κάκου ρώτησε τὴ μητέρα της τὸ θεῖο της ἀκόμα καὶ τὴ Σιδωνία. Δὲν τῆς ἔλεγαν παρὰ μόνο ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ ταξεῖδι κι' ὅτι ἀργότερα θὰ τῆς ἐξηγοῦσαν τοὺς λόγους.

Εἶχαν φύγει πρὶν λίγους μῆνες ἀπ' τὸ Παρίσι ὕστερα ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἐπίσκεψι ποὺ εἶχε δεχθῆ ἡ μητέρα της. Ἡ φαντασία της συνεδύαζε τὶς δυὸ ξαφνικὲς ἀναχωρήσεις.

Στὴ Γένοβα ὑποχρεώθηκαν νὰ σταματήσουν πολλὲς μέρες, γιατὶ ἡ Ντορίνα ἀρρώστησε βαρειὰ ἀπ' τὴν καρδιά της.

Πήγανε ἔπειτα στὴ Φλωρεντία, ὅπου ἐγκατεστάθησαν στὸ πατρικὸ σπίτι τῆς Ντορίνας.

Πολλὲς φορὲς ἡ Φλαβιανὴ θέλησε νὰ ρωτήση τὴ μητέρα της γιὰ τὸ μυστήριο ποὺ τὴν περιέβαλλε ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε.

Ὡς τόσο μιὰ μέρα παραξενεύτηκε κούγοντάς την νὰ ψιθυρίζη:

— Ἄ ἂν ἀντὶ νὰ εἶσαι κορίτσι, ἤσουν ἀγόρι πάντως θὰ μ' ἐξεδικεῖσο καὶ δὲν θὰ μὲ πείραζε ἂν πεθάνω

Νὰ τὴν ἐκδικηθῆ. Ἐναντίον ποιοῦ; Ἀσφαλῶς ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ στὸ Παρίσι.

Μιὰ μέρα ἔφτασε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ Παρίσι, ποὺ εἶχε σταλῆ στὴ Μασσαλία κι ἀπὸ κεῖ τὸ ἔστειλαν πάλι στὴν Ἰταλία.

Ἦταν ἀπ' τὸ Φλοριάν, ποὺ ἔγραφε στὸ Σάντι καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μεσιτεύση στὴν ἐξαδέλφη του, γιὰ νὰ γίνη δεκτὴ ἡ πρότασί του, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ σεβότανε τὸ μυστικό της.

Ὁ Σάντι ἔδωσε τὸ γράμμα στὴν ἐξαδέλφη του

Σήκωσε τὰ χέρια της σὰ νἄθελε ν' ἀπομακρύνη ἕνα τρομακτικὸ κίνδυνο καὶ φώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἐδονεῖτο ἀπὸ μῖσος:

— Ὄχι!... ὄχι αὐτός! Ὄχι αὐτός!... Ξαίρει ἐκεῖνον τὸν ἄθλιο... Θὰ τὰ μάθαινε ὅλα... καὶ δὲν τὸ θέλω..., ὄχι! δὲν θέλω!...

Καί, ἐξηντλημένη ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ἔπεσε ἀναίσθητη στὰ χέρια τοῦ ἐξαδέλφου της καὶ τῆς κόρης της ποὺ εἶχε τρέξει ἀκούγοντας τὶς φωνές της. Ἀλλὰ δὲν συνῆλθε πλέον! Ἦταν νεκρή!

Ὅταν ἔθαψε τὴ μητέρα της καὶ ἠρέμησε λίγο, ἡ Φλαβιανὴ εἶπε στὸ θεῖο της:

— Τώρα ποὺ ἡ μητερούλα μου εἶνε πεθαμένη, δὲν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο, γιὰ νὰ μάθω τὸ μυστικὸ ποὺ τὴν ἐσκότωσε. Ἀκοῦς Σάντι; Θέλω νὰ μάθω! Θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα!...

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος φαινόταν διστακτικός, συνέχισε μὲ ἀποφασιστικότητα:

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὸ μαρτύριο τοῦ θανάτου τῆς μητέρας μου, ἀκοῦς; Ἡ μητέρα μου εἶπε μιὰ μέρα πώς, ἂν εἶχε γυιό, θὰ τὴν ἐξεδικεῖτο. Ἀλλ' ἐγώ, Σάντι, μ' ὅλο ποὺ εἶμαι κοπέλλα, νοιώθω πὼς ἔχω τὴ δύναμι ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ! Θέλω νὰ μάθω! Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα σήμερα!..

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος φαινότανε διστακτικός, συνέχισε:

— Πιστεύεις ὅτι δὲν ἔχω μαντέψει τὴν ἀλήθεια, μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς μητέρας μου γιὰ νὰ μοῦ τὴν κρύψη; Κατάλαβα πὼς πρόκειται γιὰ κεῖνο τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶνε ἔρθει μιὰ μέρα καὶ ποὺ ἡ μητέρα μου τὸν ἔδιωξε μὲ κατάρες... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸ μάντεψα, εἶνε ὁ πατέρας μου!

— Ναὶ ἐκεῖνος εἶνε! ὡμολόγησε ὁ Σάντι.

— Νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὰ μάθω μόνη μου... Θὰ ρωτήσω τὸν κ. ντὲ Βερντάζ...

Τότε ὁ Σάντι κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀρνηθῆ

Καὶ τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα λεπτομερῶς. Τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε, τὴν εἶδε νὰ τρέμη νὰ γίνεται πότε κατακίτρινη καὶ πότε κατακόκκινη ἀπὸ φρίκη κι' ἀπ' τὴν ὀργὴ καί, ὅταν τελείωσε, τὴν ἄκουσε νὰ φωνάζη μὲ φωνὴ τρομερή:

— Ὁρκίζομαι στὸ Χριστὸ καὶ στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, μητέρα μου, πὼς θὰ ἐκδικηθῶ!

★

Ἐπὶ πολλὲς μέρες ἡ Φλαβιανὴ ἔμεινε βυθισμένη σὲ σκέψεις, σχεδιάζοντας τὴν ἐκδίκησί της.

Τέλος, εἶπε στὸν Σάντι.

— Ἑτοιμάσου νὰ ξαναγυρίσουμε στὴ Μασσαλία.

Ὅταν ἐγκαταστάθηκαν στὴ Βίλλα τῶν Πεύκων, τὸν ρώτησε:

— Ξαίρεις τὴ διεύθυνσι τοῦ κ. ντὲ Βερντάζ;

— Ὄχι, ἀλλὰ μπορῶ νὰ τὴν μάθω.

— Μάθε την καὶ γράψε του ἀμέσως ὅτι θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

Ὁ Σάντι ὑπάκουσε, κι' ἂς μὴν ἤξαιρε τὶς προθέσεις τῆς ἀνεψιᾶς του.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰν ἑβδομάδα ὁ Φλοριὰν ἔφτασε στὴ Μασσαλία.

— Μὲ καλέσατε, εἶπε παίρνοντας τὸ χέρι τῆς Φλαβιανῆς μὲ τρυφερότητα, κι' ἔσπευσα νὰ ἔρθω.

Τότε μόνο πρόσεξε τὸ πένθος της.

— Μήπως ἡ μητέρα σας;... ρώτησε ταραγμένος.

— Ναί, εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ χάσω τὴ μητέρα μου. Εἴχαμε μείνει δυὸ χρόνια στὴν Ἰταλία κι' ἐκεῖ ἐπέθανε...

— Πιστέψατέ με ὅτι συμμερίζομαι εἰλικρινῶς τὴ θλῖψι σας...

— Εὐχαριστῶ! Ξαίρω τὴ συμπάθεια καὶ τὴ φιλία ποὺ ἔχετε γιὰ μᾶς...

— Τὴ φιλία;... Ὤ, εἶνε πιὸ βαθὺ τὸ αἴσθημα ποὺ μοῦ ἐμπνεύσατε...

— Τὸ γνωρίζω, κύριε Βερντάζ.

— Ξαίρετε πὼς σᾶς ἀγαπῶ;

— Πρέπει νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί σας, κύριε ντὲ Βερντάζ... Τὸ αἴσθημά σας μὲ συγκινεῖ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὸν ἔρωτά σας.

— Δὲν μπορεῖτε;

— Ὄχι, δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω... Δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω καὶ δὲν θ' ἀγαπήσω...

— Σεῖς; ποὺ εἶστε πλασμένη γιὰ ν' ἀγαπηθῆτε;

— Γιὰ ν' ἀγαπηθῶ, ἔστω! Ἀλλ' ὄχι γιὰ ν' ἀγαπήσω!

— Ὑπάρχει, λοιπόν, στὴν καρδιά σας κάποιο φοβερὸ μυστικὸ ποὺ σᾶς βασανίζει;

Ἡ Φλαβιανὴ τὸν διέκοψε:

— Θέλετε νὰ εἶσθε φίλος μου; τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σοβαρὴ καὶ ἀποφασιστική.

— Φίλος σας;

— Ἕνας πιστὸς φίλος μου, ναί, ἀλλὰ μονάχα φίλος μου...

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε... ψιθύρισε ταραγμένος, θὰ εἶμαι ἕνας εἰλικρινὴς φίλος σας...

Ἔγινε μιὰ μικρὴ σιωπὴ κι' ἔπειτα ἡ κό-

ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΣΤΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Μιὰ ἀπ' τὶς πρῶτες φάσεις τῆς ἀντιφυματικῆς ἐκστρατείας τῆς Ὑπηρεσίας Ὑγιεινῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν: Τὰ ὄμορφα γκέρλς περνοῦν ἀπὸ ἀκτινοσκόπησι... πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησι γιατρῶν καὶ νοσοκόμων!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ὁ καφφὲς

Φρόσω νὰ τρέξης γιὰ καφὲ
εἶμαι χαρμάνης τούτ — α — φαὶ
καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω
καὶ καφφεδάκι ἂν δὲν βρῶ
θὰ φύγω ἀπ' τὸν «Θησαυρὸ»
καὶ ρέστη θὰ σ' ἀφήσω!

★

Φρόσω ἀμολύσου γιὰ καφὲ
δὲν κατορθώνω ἀδελφὲ
νὰ βγῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι...
Κι' ἐφ' ὅσον ἀναγκαστικῶς
μοῦ λείπει ὁ βαρὺ γλυκὸς
οὔτε κι' ἀνοίγω μάτι!...
Φρόσω νὰ τρέξης στὴ στιγμὴ
εἴτε στοῦ Μπέλκα ἢ στοῦ Λουμί-
καφὲ νὰ οἰκονομήσης...
Εἶν' ἡ ἀνάγκη μου σφοδρὰ
κι' ἂν δὲν μοῦ βρῆς πενῆντα δρά-
στὸ σπίτι μὴ γυρίσης!

★

Φρόσω μοῦ λείπει ὁ καφὲς
κι' ἂν λείψουν ὅλες οἱ τροφὲς
γαῖα πυρὶ μιχθήτω...
Σοῦ τὄχω πῆ τὸ μυστικό:
πὼς ἂν δὲν πιῶ βαρὺ γλυκὸ
δὲν κάνω οὔτε γιὰ ζήτω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ρη της Ντορίνας τον ρώτησε ξαφνικά:

— Γνωρίζετε τον Βαρώνο ντε Λορμόν;

— Βέβαια.

— Ὁ κ. ντὲ Λορμὸν ἔχει μιὰ κόρη ποὺ καθὼς φαίνεται εἶνε τῆς ἴδιας ἡλικίας μ' ἐμένα καὶ μοῦ μοιάζει καταπληκτικά...

— Εἶνε ἀλήθεια... Τὸ εἶχα πῆ στὴ μητέρα σας... Ἡ ὁμοιότης μεταξύ σας εἶνε τόση, ὥστε ὅταν σᾶς πρωτοεῖδα σᾶς πῆρα γιὰ κείνη...

— Τὸ ξαίρω... Ἡ νέα αὐτὴ μοιάζει τοῦ πατέρα της;

— Εἶνε τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο του.

— Δὲν διερωτηθήκατε, ἄραγε, ποτὲ ἂν μόνον ἡ τύχη ἔκαμε ὥστε νὰ μοιάζω μὲ τὴν κόρη του τόσο πολύ; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἡ Φλαβιανή.

Ὁ Φλοριὰν κατάλαβε. Τὴν κύτταξε κάτωχρος μὲ βλέμμα ποὺ ἐξέφραζε τὴν κατάπληξι, καὶ ψιθύρισε:

— Πῶς;... Εἶνε δυνατόν;... Εἶσαστε...

— Ναί, εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Βαρώνου ντὲ Λορμόν, ἀπάντησε μὲ μῖσος ἡ κόρη τῆς Ντορίνας.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς καταγωγῆς της.

— Ἡ μητέρα μου μοῦ κληροδότησε τὸ μῖσος της καὶ ὁρκίστηκα νὰ ἐκδικηθῶ. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τώρα γιατὶ δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω... Καὶ τώρα, ποὺ τὰ ξαίρετε ὅλα, σᾶς ξαναρωτῶ: Θέλετε νὰ εἶσθε πάντοτε φίλος μου, μονάχα φίλος μου;

— Ναί, τὸ θέλω! ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ἤρεμη φωνή.

— Μπορῶ νὰ ὑπολογίζω ἀπολύτως σὲ σᾶς, ὅπως ὑπολογίζω καὶ στὸ Σάντι;

— Ναί! Θὰ μισῶ αὐτὸν ποὺ μισεῖτε...

— Πολὺ καλά! Σᾶς εὐχαριστῶ! Καὶ τώρα, ἐπὶ τὸ ἔργον! Λέτε ὅτι μοιάζω πολὺ μὲ τὴν κόρη του;

— Ἐντελῶς!

— Θέλω, κύριε Φλοριάν, νὰ μοῦ ὁρκιστῆτε πὼς δὲν θὰ μιλήσετε ποτὲ σὲ κανένα γι' αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα.

— Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

— Θέλω, ἐκεῖνοι ποὺ μὲ γνωρίζουν, νὰ μὴν τὴν ξαίρουν καὶ γι' αὐτὸ ἔχω ἀνάγκη νὰ πληροφορηθῶ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα γιὰ τὸν Βαρῶνο ντὲ Λορμὸν καὶ τὴν κόρη του.

— Εἶνε ἁπλούστατον! Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, ὁ κ. ντὲ Λορμὸν ζῆ ἀποτραβηγμένος. Φεύγει πολὺ νωρὶς γιὰ τὴν ἐξοχή, κατὰ τὸ Πάσχα περίπου, μαζὶ μὲ τὴν κόρη του καὶ γυρίζει κατὰ τὸ Νοέμβριο.

— Στὸν πύργο του δέχεται;

— Πολὺ λίγο. Ὅταν ζοῦσε ἡ Βαρώνη ντὲ Λορμόν, ἐδίνονταν πολλὲς δεξιώσεις κατὰ τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἀλλ' ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε, δὲν γίνονται παρὰ μόνον οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις.

— Τὸ χειμῶνα, στὸ Παρίσι;

— Σᾶς εἶπα, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια δὲν βλέπω πουθενὰ τὸν κ. ντὲ Λορμόν.

— Ξαίρετε ὅλες τὶς γνωριμίες του;

— Σχεδόν.

— Θὰ μοῦ τὶς ὑποδείξετε... Θὰ μοῦ δώσετε ἕνα πλήρη καὶ λεπτομερῆ κατάλογο, γιὰ νὰ ξαίρω ποιούς θ' ἀποφεύγω.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

— Καὶ τώρα ἂς μιλήσουμε γιὰ σᾶς.

— Γιὰ μένα; ἔκαμε παραξενεμένος ὁ Φλοριάν.

— Ξαίρω πολλὰ πράγματα... Μή σᾶς παραξενεύει αὐτό. Εἶχα ἀνάγκη νὰ τὰ μάθω καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολο στὸ Παρίσι... Ξαίρω πὼς ἀνήκετε σὲ δυὸ λέσχες...

— Ναί, μὰ ξαίρετε... Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ δὲν πολυσυχνάζω ἐκεῖ... Ἡ ζωὴ στὶς λέσχες εἶνε ἀκριβή...

— Ὄχι... Ἡ κοσμική σας ζωὴ μοῦ χρειάζεται γιὰ τὸ σκοπό μου. Κι' ἐξ ἄλλου δὲν θέλω ὁ φίλος μου, πάνω στὸν ὁποῖον στηρίζομαι, νὰ δυσκολεύεται...

— Ἔστω... Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, ψιθύρισε ὁ Φλοριάν.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Φλοριάν, θὰ στηρίζεσθε σὲ μένα κι' ἐγὼ σὲ σᾶς! εἶπε ἡ Φλαβιανή!

Καί, ἀνοίγοντας τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου της, πῆρε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τοῦ τἄδωσε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, μουρμούρισε ἐκεῖνος κατακόκκινος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

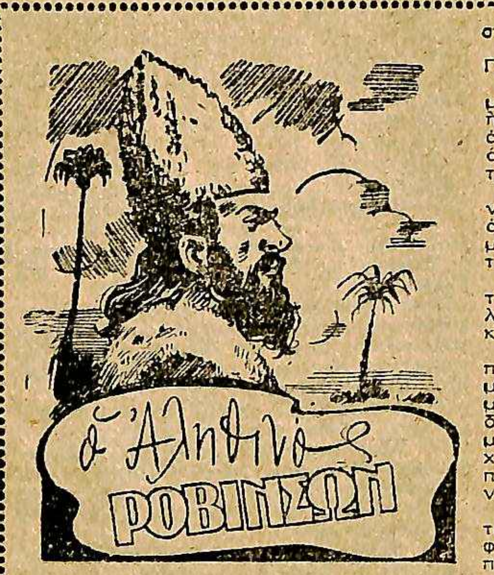

Ἡ θρυλικὴ περιπέτεια τοῦ Σέλκιρκ

Ὁ περίφημος Ροβινσών, ὁ ἥρως τοῦ πασίγνωστου μυθιστορήματος τοῦ Ντανιὲλ Φόε, ὑπῆρξε στὴν πραγματικότητα. Ἦταν Σκῶτος καὶ λεγόταν Ἀλεξάντερ Σέλκιρκ. Ὑπηρετοῦσε ὡς ὑποπλοίαρχος σ' ἕνα ἐμπορικὸ πλοῖο. Ὅταν βρισκόντουσαν κάποτε στὶς νότιες θάλασσες, μάλωσε ἄσχημα μὲ τὸν πλοίαρχό του Στράντλινγκ, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε ν' ἀκολουθήσουν ἕνα δρόμο ἐπικίνδυνο, ἄγνωστο στοὺς θαλασσοπόρους καὶ γεμᾶτο ὑφάλους. Ὁ Στράντλινγκ, ἄνθρωπος βίαιος καὶ σκληρός, συνέστησε ἀμέσως ἕνα εἶδος ναυτοδικείου καὶ τὸ ἔπεισε νὰ καταδικάση τὸν «ἀντάρτη» νὰ ἐγκαταλείψη ἀμέσως τὸ σκάφος.

Τὸ πλοῖο εἶχε προσεγγίσει τότε σ' ἕνα μεγάλο νησί, καταπράσινο κι' ἀκατοίκητο. Ὁ Στράντλινγκ διέταξε ν' ἀποβιβάσουν ἐκεῖ τὸν Σέλκιρκ καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Τοῦ ἄφισαν ἕνα σιδερένιο κρεββάτι, ἕνα ὅπλο μὲ μπαρούτι καὶ σφαῖρες, ἕνα τσεκοῦρι, καπνό, τρόφιμα, ναυτικὰ βιβλία κι' ἐργαλεῖα.

Ἦταν νέος καὶ θαρραλέος ὁ Σέλκιρκ. Δὲν ἄφισε νὰ τὸν κυριεύση ἡ ἀπελπισία. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαμε, ἦταν νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ μέρος ὅπου θὰ περνοῦσε ἴσως τὴν ὑπόλοιπη ζωή του. Ἦταν ἕνα νησὶ μακρόστενο, εὔφορο, μὲ ἄφθονες πηγές. Ἀργότερα ὀνομάσθηκε Ζουὰν Φερναντέζ, ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου πειρατοῦ ποὺ τὸ εἶχε ἐπισκεφθῆ.

Ὁ Σέλκιρκ ἔπρεπε νὰ ζήση μὲ ὅ,τι τοῦ προσέφερε ἡ φύσις. Εὐτυχῶς, τὸ κλῖμα εἶνε γλυκὸ στὰ νησιὰ τοῦ Νότου, κι' οἱ χειμῶνες διαρκοῦν μόνο δυὸ μῆνες. Ὁ Ἀλέξαντερ ἔκοψε ξύλα — εἶχε ἐργασθῆ ἄλλοτε ὡς ξυλουργὸς — κι' ἔφτιασε μ' αὐτὰ τὸ σπίτι του, μὲ σκεπὴ καλαμένια. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ τὸν ἀπασχόλησε δυὸ μῆνες κι' ἔδιωξε ἀπ' τὸ νοῦ του τὶς μαῦρες σκέψεις.

Τὸ νησὶ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἀγριοκάτσικα. Ὁ Σέλκιρκ προμηθευόταν ἔτσι τὸ κρέας του καὶ μὲ τὰ τομάρια ἔντυνε τοὺς τοίχους τῆς κάμαράς του. Ὅταν ὅμως, σὲ 8 μῆνες, τοῦ ἔλειψε τὸ μπαρούτι, ἀπελπίσθηκε στὴ σκέψι ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κυνηγήση οὔτε καὶ ν' ἀμυνθῆ ἂν τοῦ ἐπετίθετο κανείς.

Οἱ προσευχὲς ποὺ ἔψαλλε διαρκῶς ἀναστήλωναν τὸ ἠθικό του. Κι' ἀποφάσισε νὰ πιάνη τ' ἀγριοκάτσικα μ' ἕνα δίχτυ ποὺ εἶχε φτιάσει. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώση, γυμνάσθηκε στὸ τρέξιμο ὥστε νὰ γίνη γρηγορώτερος ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα. Τὸ ψάρεμα συμπλήρωνε τὴν τροφή του.

Ὡστόσο ἡ νοσταλγία τὸν βασάνιζε. Καθισμένος συχνὰ στὴν ὄχθη, κύτταζε τὴν ἀπέραντη θάλασσα, ἀναζητῶντας ἕνα πανί. Συλλογιζόταν ὅτι εἶχε χαθῆ ὅλη του ἡ ζωή, χωρὶς νἄχη φταίξει σὲ τίποτε. Ἔνοιωθε ἕνα πόθο φλογερὸ νὰ ἰδῆ ἕνα ἀνθρώπινο πλᾶσμα, νὰ ἀκούση τὴ φωνή του, νὰ τοῦ μιλήση... Ἡ μόνη συντροφιά του ἦταν λίγες κατσίκες ποὺ εἶχε ἐξημερώσει.

Γιὰ νὰ διώξη αὐτὲς τὶς ἔννοιες ρίχθηκε στὴν καλλιέργεια τῆς γῆς. Καθάριζε τ' ἀγριόχορτα, καλλιεργοῦσε λουλούδια, χάραζε μονοπάτια, μάθαινε τὰ κατσικάκια νἄρχωνται νὰ τρῶνε ἀπ' τὸ χέρι του. Εἶχε σχηματίσει ὁλόκληρο κοπάδι ἀπ' αὐτά!

Μὲ τὴ μύτη ἑνὸς μαχαιριοῦ, χάραξε στοὺς βράχους μιὰ ἐπιγραφή:

«Τὸ νησὶ εἶνε δικό μου — Α. Σέλκιρκ — Γεννηθεὶς εἰς τὸ Φάιφ τὸ ἔτος 1680».

Μαρκάρισε ὅλες τὶς κατσίκες τοῦ νησιοῦ μὲ μιὰ μικρὴ τρύπα στ' αὐτί, τὶς μέτρησε — ἦσαν 487 — καὶ βάλθηκε νὰ λογαριάση τὴν ἀξία τους. Στὴν Ἀγγλία, θ' ἀποτελοῦσαν ὁλόκληρη περιουσία. Πῶς ὅμως νὰ τὶς μεταφέρη ἐκεῖ;...

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, εἶχε πιὰ συνηθίσει νὰ τρώη ψάρι καὶ κρέας δίχως ἁλάτι. Εἶχε βρῆ ἐπίσης σ' ἕνα μικρὸ λιμανάκι ἀρκετὲς καραβίδες, ποὺ πλούτιζαν τὸ «μενού» του.

Τὰ ροῦχα του εἶχαν πιὰ κουρελιασθῆ, τὰ παπούτσια του εἶχαν μείνει δίχως σόλες. Ντύθηκε λοιπὸν μὲ τομάρια κατσικιῶν, ποὺ τοῦδιναν μιὰ ἄγρια ὄψι.

Ἐπινοοῦσε διάφορες ἀσχολίες, γιὰ νὰ περνάη τὸν καιρό του. Χάραζε σὲ κορμοὺς δένδρων τὸ ὄνομά του, τὴν ἡμερομηνία τῆς ἐγκαταστάσεως του στὸ νησί, διάφορες ἀναμνήσεις του... Ἔπειτα ἐξημέρωσε ἀγριόγατες καὶ τὶς ἔμαθε... νὰ χορεύουν! Κι' ἔδινε βραδυνὲς θεατρικὲς παραστάσεις, ποὺ διαρκοῦσαν ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα.

Καθὼς εἶχε πιὰ φθαρῆ πολὺ τὸ μαχαῖρι του, ἐργάσθηκε δυὸ βδομάδες γιὰ νὰ φτιάση ἄλλο, ἀπὸ ἕνα σιδερένιο στεφάνι ποὺ εἶχε ρίξει ἡ θάλασσα στὴν ἀκτή.

Ἕνας τρομερὸς χειμωνιάτικος ἀνεμοστρόβιλος κατέστρεψε τὸν «πύργο» του — ὅπως εἶχε βαφτίσει πομπωδῶς τὸ ξύλινο σπίτι του. Χρειάσθηκε δὲ πολλὲς βδομάδες γιὰ νὰ τὸ ξαναφτιάση.

Μὲ λίγα λόγια, μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ εὐτυχισμένος θνητός: Ἡ τροφὴ κι' ὁ καθαρὸς ἀέρας δὲν τοῦ ἔλειπαν, δὲν εἶχε γείτονες γκρινιάρηδες κι' ἄναβε τὴ φωτιά του τρίβοντας δυὸ ξύλα σὰν τοὺς ἀγρίους...

Καλόκαρδος πάντα δὲν εἶχε ποτὲ καταρασθῆ τὸν αἴτιο τῆς ἰσόβιας ἐκείνης ἐξορίας του. Κι' ὅμως δὲν ἤξερε ὅτι χρωστοῦσε τὴ ζωή του στὴ σκληρότητα τοῦ Στράντλινγκ. Πραγματικά, λίγο μετὰ τὴν ἐγκατάλειψί του, τὸ πλοῖο εἶχε χαθῆ αὔτανδρο. Ὁ Θεὸς εἶχε τιμωρήσει τοὺς ἄδικους δικαστὰς τοῦ Σέλκιρκ...

Ἕνα ἀπόγευμα, καθὼς ἦταν ἀπασχολημένος μὲ ἀστρονομικοὺς ὑπολογισμοὺς ὁ Σέλκιρκ διέκρινε μακρυὰ στὴ θάλασσα ἕνα πανὶ πλοίου! Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του, γιατὶ εἶχε θυμηθῆ ξαφνικὰ τὴν πατρίδα του, τὴ μητέρα του, τὴν ἀγαπημένη του ἀρραβωνιαστικιὰ μὲ τὰ γαλανὰ μάτια... Σκαρφάλωσε σ' ἕνα ψηλὸ βράχο καὶ κούνησε στὸν ἀέρα ἕνα κουρέλι κρεμασμένο σ' ἕνα μικρὸ κοντάρι. Τὸ βουητὸ ὅμως τῆς θάλασσας ἔπνιγε τὴ φωνή του. Βλέποντας νὰ χάνουνται οἱ ἐλπίδες του, ἔπεσε γονατιστός, ξερρίζωνε τὰ μαλλιά του, προσευχήθηκε στὸ Θεό, μὲ τὴ θερμὴ πίστι τῶν ναυτικῶν... Ξαναφώναξε, ἐπανέλαβε τὰ σινιάλα του, ὡς τὸ βράδυ. Τὴ νύχτα, ἄναψε μιὰ μεγάλη φωτιά.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... οὔρλιαζε.

Ἡ νύχτα τοῦ φάνηκε ἀτέλειωτη... Ὅταν ξημέρωσε ἐπὶ τέλους, τὸ πανὶ εἶχε χαθῆ στὸν ὁρίζοντα!

Ἀπὸ τότε, ἡ ζωὴ τοῦ Σέλκιρκ ἔγινε ἀνυπόφορη. Ἡ ἐξορία τοῦ φαινότανε πιὸ πικρή, ἡ γῆ λιγώτερο πράσινη, ὁ οὐρανὸς πιὸ σκοῦρος. Δυὸ φορές, λίγο ἔλειψε νὰ πέση σ' ἕνα γκρεμνό. Ἔβλεπε τὸ θάνατο σὰν ἀπολύτρωσι... Τὶς νύχτες, ἔβλεπε φρικτοὺς ἐφιάλτες. Δὲν εἶχε πιὰ διάθεσι γιὰ καμμιὰ δουλειά.

Σκέφθηκε ἐπὶ τέλους νὰ φτιάση ἕνα μονόξυλο καὶ ν' ἀνοιχτῆ στὸ πέλαγος, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήση κάποιο πλοῖο. Ἄρχισε πράγματι αὐτὴ τὴ δουλειά. Ὅταν πλησίαζε πιὰ στὸ τέλος ἄκουσε ξαφνικὰ μιὰ μέρα ἕνα θόρυβο κουπιῶν κι' εἶδε νἄρχεται μιὰ μεγάλη βάρκα νἄρχεται.

Ἕνα πολεμικὸ πλοῖο εἶχε ἀγκυροβολήσει ἐκεῖ κοντὰ κι' οἱ ναῦτες ἐρχόντουσαν νὰ πάρουν νερό. Ἦταν Ἄγγλοι κι' αὐτοὶ κι' ὅμως δυσκολεύθηκαν πολὺ νὰ καταλάβουν τὸ Σέλκιρκ — τόσο εἶχε χαλάσει ἡ προφορά του, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἶχε νὰ μιλήση!

Τὸν ἐπῆγαν λοιπὸν στὸν πλοίαρχό τους Γουὸντ Ρότζερς, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν καταδίωξι τῶν ἐχθρικῶν ἱσπανικῶν πλοίων.

Ἦταν 11 Ἰανουαρίου 1709. Ὁ Σέλκιρκ εἶχε μείνει 4 χρόνια καὶ 3 μῆνες στὸ ἔρημο νησί!

Ὅταν γύρισε στὴν Ἀγγλία, ἔζησε λίγο καιρὸ στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ, ἔτυχε νὰ γνωρίση σὲ μιὰ ναυτικὴ ταβέρνα τὸν Ντανιὲλ Φόε καὶ νὰ τοῦ διηγηθῆ τὴν περιπέτειά του. Ἔτσι, τὸ 1719, ὁ ντὲ Φόε ἐξέδωσε τὸ μυθιστόρημά του «Ροβινσὼν Κρούσος», ποὺ εἶχε ὡς ὑπόθεσι τὴν ἱστορία τοῦ Σέλκιρκ, ἀλλὰ κάπως ἀλλαγμένη καὶ πλουτισμένη μὲ διάφορες φανταστικὲς λεπτομέρειες.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ καταστροφές

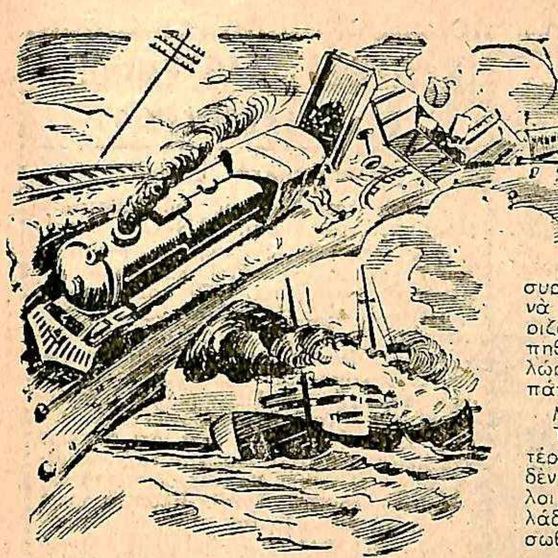

Ἡ κατάρρευσις τοῦ φράγματος ΤΟΥ ΜΠΟΥΖΕ

Σ' ἀπόστασι ἑπτὰ περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Ἐπιναί, στὸ γαλλικὸ νομὸ τῶν Βοσγίων, βρίσκεται μιὰ μεγάλη τεχνητὴ λίμνη, χωρητικότητος ἑπτὰ ἑκατομμυρίων κυβικῶν μέτρων. Μιὰ διῶρυξ, μήκους 15 χιλιομέτρων, διοχετεύει τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ Μοζέλλα μέσα σ' αὐτὴ τὴ λίμνη.

Τὸ φράγμα ποὺ τὴν προστατεύει σήμερα θεωρεῖται σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς σύγχρονης τεχνικῆς. Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο μ' ἐκεῖνο ποὺ ὑπῆρχε κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος. Πολλὲς φορὲς οἱ μηχανικοὶ ποὺ τὸ εἶχαν ἐξετάσει ἐξέφρασαν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν στερεότητα καὶ τὴν ἀντοχή του.

Κανείς, ὅμως δὲν εἶχε δώσει προσοχὴ στὶς παρατηρήσεις τους. Ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, χρειαζόταν μιὰ μεγάλη καταστροφὴ γιὰ ν' ἀφυπνίση τοὺς ἁρμοδίους ἀπὸ τὸ λήθαργό τους.

Τὸ φράγμα αὐτὸ εἶχε μῆκος 471 μέτρων καὶ ὕψος 24 μέτρων. Τὸ πάχος του κυμαινόταν μεταξὺ 4 καὶ 13 μέτρων.

Ἡ τεχνητὴ λίμνη ποὺ προστατευόταν ἀπ' αὐτὸ τὸ φράγμα τροφοδοτοῦσε τὴν καλουμένη διώρυγα τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ συνέδεε τὴν κοιλάδα τοῦ Σὰν μὲ τὴν κοιλάδα τοῦ Μόζα. Οἱ δύο αὐτὲς κοιλάδες εἶνε ἀπὸ τὶς εὐφορώτερες τῆς Γαλλίας.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ λίμνη εἶχε κατασκευασθῆ ἕνα ἰχθυοτροφεῖο καὶ ὁλόγυρα σ' αὐτὸ ἁπλωνόταν τὸ μικρὸ χωριὸ τοῦ Μπουζέ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις τῶν μηχανικῶν, ποὺ στηρίζονταν ὅλες σὲ θεωρητικὰ δεδομένα, τίποτε τὸ ὕποπτο δὲν εἶχε παρατηρηθῆ ποτὲ στὴ λειτουργία τοῦ φράγματος. Κι' ἴσως αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ἀδιαφορίας ποὺ εἶχεν ἐπιδειχθῆ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Καί, ξαφνικά, μιὰ μέρα, τὸ πελώριο αὐτὸ φράγμα παρασύρθηκε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, σὰν νὰ ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἄμμο.

Ξημέρωνε ἡ 28η Ἀπριλίου 1895.

Στὶς πέντε καὶ τέταρτο ἀκριβῶς, οἱ κάτοικοι τοῦ Μπουζὲ τινάχθηκαν ἀπὸ τὰ κρεββάτια τους, ἀκούγοντας ἕναν τρομερὸ κρότο, σὰν νἄπεφταν χιλιάδες κεραυνῶν ἢ σὰν ὁ οὐρανὸς νὰ σωριαζόταν πάνω στὴ γῆ.

Ὡς ποὺ νὰ τρέξουν ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τους, τὸ νερὸ εἶχε πλημμυρίσει τὰ πάντα. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ θάλασσα ποὺ τὰ κύματά της ἀναπηδοῦσαν μὲ ὁρμή, φτάνοντας σὲ ὕψος πολλῶν μέτρων καὶ παρέσυραν τὰ πάντα. Τὰ σπίτια κατέρρεαν σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ χαρτόνι, μεγάλα δένδρα ξεριζώνονταν κι' ἔγερναν σὰν νὰ εἶχαν χτυπηθῆ στὴ βάσι τους ἀπὸ κεραυνὸ καὶ πελώριοι βράχοι κατρακυλοῦσαν μὲ τρομερὸ πάταγο.

Μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα κολάσεως...

Τὰ περισσότερα σπίτια τοῦ Μπουζὲ κατέρρευσαν μαζὶ μὲ τοὺς ἐνοίκους τους, ποὺ δὲν πρόφτασαν νὰ βγοῦν ἔξω. Μερικοὶ ἄλλοι καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς διάφορα ζῶα, ἀγελάδες, ἄλογα, σκυλιά, προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν κολυμπῶντας.

Ἕνας χωρικὸς εἶχε τὴν ἔμπνευσι ν' ἀνεβῆ στὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας. Οἱ στρατιῶτες ἑνὸς λόχου μηχανικοῦ, ποὺ ἔκανε γυμνάσια σ' ἕνα γειτονικὸ λόφο, τὸν εἶδαν νὰ σκαρφαλώνη πατῶντας ἀπὸ τὴ μιὰ προεξοχὴ τοῦ τοίχου στὴν ἄλλη. Ὁ τρόμος τοῦ εἶχε δώσει τὴν εὐκινησία αἰλούρου. Εἶχε φτάσει στὴν κορυφὴ σχεδόν. Καί, ξαφνικά, τὸ καμπαναριὸ σωριάστηκε σὰν ἕνας μονοκόμματος ὄγκος, συμπαρασύροντάς τον στὴν πτῶσι του.

Ἕνας ἄλλος χωρικός, ποὺ ἐργαζόταν στὸν κῆπο του, βλέποντας τὰ νερὰ νὰ κατεβαίνουν μὲ ὁρμή, ἔτρεξε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ σώση τὴν οἰκογένειά του. Σὲ λίγο, ξαναφάνηκε, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά του. Ἀλλὰ τὸ κῦμα πλησίαζε τώρα ὁρμητικὸ καὶ τὸν παρέσυρε μαζί του.

Περισσότερο ἀνατριχιαστικὴ ἦταν ἡ τραγωδία τοῦ φύλακος τοῦ ἰχθυοτροφείου. Εἶχε ριχθῆ μέσα στὰ κύματα μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ πέντε παιδιά του, ποὺ ἦταν ὅλα ἀρκετὰ μεγάλα καὶ ἤξεραν νὰ κολυμπᾶνε.

Ἀλλ' ἕνα - ἕνα τὰ πέντε παιδιὰ ἐξαφανίζονταν σὲ λίγο κάτω ἀπὸ τὰ κύματα. Οἱ δυὸ σύζυγοι ἄκουγαν τὶς σπαρακτικὲς κραυγὲς τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀγωνίας των, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοὺς δώσουν καμμιὰ βοήθεια. Στὸ τέλος, εἶδαν πὼς ἦσαν μόνοι. Μιὰ ξαφνικὴ τρέλλα ἔπιασε τότε τὸ φύλακα τοῦ ἰχθυοτροφείου. Ἔπαψε ἀμέσως ν' ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν κυμάτων καί, πιάνοντας τὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὴ μέση, τὴν παρέσυρε μέσα στὴν ὑγρὴ λαίλαπα, ποὺ εἶχε γίνει ὁ τάφος τῶν παιδιῶν τους.

Τὸ ὁρμητικὸ κῦμα ξεπέρασε γρήγορα τὸ Μπουζὲ καὶ ξεχύθηκε μέσα στὴν κοιλάδα τοῦ Ἀβιέρ, σκεπάζοντας τὸ Οὐζενέ, τὸ Ντεμέβρ, τὸ Ὀνκούρ, τὸ Φριζόν, τὸ Σατὲλ - Νομεζὺ καὶ πολλὰ ἄλλα μικρότερα χωριά.

Μόνο κατὰ τὸ ἀπόγευμα κόπασε κάπως ἡ ὁρμή του. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς εἶχε συμπληρωθῆ πιά.

Ἐπὶ ἑβδομάδες κατόπιν συνεργεῖα ἀπὸ ἄνδρες τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἐργάτες ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ διοχετεύσουν τὰ νερὰ πρὸς τὸ Μοζέλλα. Ἄνοιγαν μικρὰ κανάλια γιὰ ν' ἀποξηράνουν τὴν περιοχή. Κατὰ τὶς ἐργασίες αὐτές, βρέθηκαν περισσότερα ἀπὸ 200 πτώματα χωρικῶν. Πολλοὶ ἄλλοι εἶχαν ταφῆ μέσα στὴ λάσπη ποὺ κατέβασαν τὰ νερὰ καὶ τὰ πτώματά τους δὲν βρέθηκαν ποτέ.

●●

Θὰ λείψη ἡ θανατικὴ ποινή;

Ἡ μεξικανική, ἡ σουηδικὴ καὶ τελευταίως ἡ σοβιετικὴ Κυβέρνησις κατήργησαν τὴ θανατικὴ ποινή. Ὡστόσο, οἱ ἄλλες χῶρες διστάζουν ἀκόμη νὰ προβοῦν σ' αὐτὸ τὸ μέτρον ἐφ' ὅσον ἄλλωστε... δὲν κάνουν τὴν ἀρχὴ οἱ δολοφόνοι! Πάντως, ἂν δὲν ἔχη λείψει τελείως ἡ θανατικὴ ποινή, ἔχει γίνει πολὺ «ἀνθρωπιστικώτερη» ἀπὸ ἄλλοτε.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι θανάτωναν τοὺς καταδίκους μὲ μαστιγώσεις ἢ μ' ἕνα κύπελλο δηλητηρίου. Οἱ Κινέζοι εἶχαν ἐπινοήσει πολλοὺς ἀνατριχιαστικοὺς τρόπους, ἕνας ἀπ' τοὺς ὁποίους ἦταν τὸ φάγωμα ἀπ' τοὺς ποντικούς! Οἱ Ἑβραῖοι λιθοβολοῦσαν τοὺς ἐπαναστάτες καὶ τὶς μοιχαλίδες. Στὴ Ρώμη, ἐχρησιμοποιεῖτο πολὺ ἡ σταύρωσις. Ὁ Νέρων ὅμως, πιὸ ραφιναρισμένος, ἐπενόησε τὸ στραγγαλισμὸ μ' ἕνα λεπτὸ πέτσινο λουρί. Ἀργότερα ἕνας δοῦλος ἔκοβε τὶς φλέβες τοῦ καρποῦ τοῦ καταδίκου καὶ βουτοῦσε τὸ χέρι του σὲ πολὺ ζεστὸ νερό.

Ὁ Μεσαίων κρατεῖ τὸ ρεκὸρ τῆς βαρβαρότητος. Ἦταν ὁ καιρὸς ποὺ ἔχυναν λυωμένο μολύβι μέσα στ' αὐτιά, ποὺ κομμάτιαζαν τοὺς καταδίκους μὲ τέσσερα ἄγρια ἄλογα, ποὺ τοὺς ἔχυναν νερὸ στὸ στόμα μ' ἕνα χωνὶ ὡς ὅτου σκάσουν, ποὺ τοὺς ἀνασκολόπιζαν καὶ τοὺς τραβοῦσαν σιγὰ — σιγὰ ἀπ' τὰ πόδια πρὸς τὰ κάτω. Πολλοὶ δυστυχισμένοι πέθαιναν μέσα στὰ μπουντρούμια τῶν πύργων γιατὶ τύχαινε νὰ δυσαρεστήσουν τοὺς ἰσχυροὺς εὐγενεῖς.

Ἀργότερα, στὴν Τουρκία, ὅταν ἕνας ἄρχοντας ἔχανε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Σουλτάνου, λάβαινε ἐκ μέρους του στὸ σπίτι του μιὰ κόκκινη μεταξωτὴ κλωστή. Ἂν δὲν ἤθελε νὰ καταλάβη καὶ ν' αὐτοκτονήση, τὸν κρεμοῦσε ὁ δήμιος.

Τὸ τσεκοῦρι, ἡ λαιμητόμος, ἡ ἀγχόνη κι' ὁ τυφεκισμὸς ἀποτελοῦν νεωτέρους τρόπους θανατώσεως.

Ὅσο γιὰ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἕνας Ἀμερικανὸς γερουσιαστὴς πρότεινε τελευταίως τὴν ἀντικατάστασί της μὲ ἀσφυξιογόνα ἀέρια. Ἔτσι, ὅταν π.χ. θ' ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις χάριτος ἑνὸς καταδίκου, θὰ τοῦ κρύβουν τὴν ἀλήθεια, θὰ τὸν ὁδηγοῦν σ' ἕνα εἰδικὸ κελλὶ καὶ θ' ἀνοίγουν μιὰ ἀόρατη στρόφιγγα... Κι' ὁ θάνατος θὰ φθάνη ξαφνικά, ἀνώδυνα, δίχως ἀγωνία. Ὡστόσο, ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις ἀπέκρουσε αὐτὴ τὴν πρότασι, γιατὶ θυμίζει τοὺς χιτλερικοὺς «θαλάμους ἀερίων».

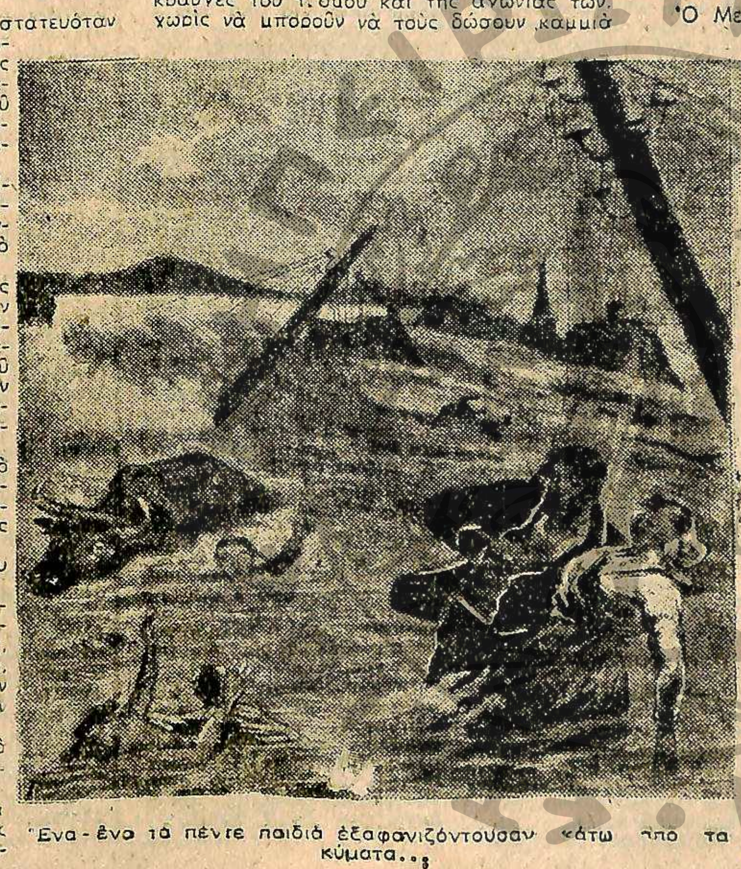

Ἕνα - ἕνα τὰ πέντε παιδιὰ ἐξαφανιζόντουσαν κάτω ἀπὸ τὰ κύματα...

Θρύλοι καὶ παραδόσεις

ΛΑ·Ι·Σ ΚΑΙ ΦΑΒΙΟΣ

Ἡ Λαΐς ἦταν ξαπλωμένη μὲ νωχέλεια στὴν πολυθρόνα της, στὸν μαρμάρινο κάτασπρο ἐξώστη ποὺ ἦταν στολισμένος μὲ ἄλικα ρόδα, καὶ κύτταζε τὴν ἐξοχή.

Ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν ὀνειροπόλησί της:

— Λαΐς!

Ἡ Λαΐς χωρὶς νὰ καταδεχτῆ νὰ γυρίση τὸ κεφάλι της, ρώτησε:

— Ποιὸς εἶναι αὐτοῦ;

— Ἐγώ, ὁ Φάβιος.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι... ψιθύρισε τότε μὲ ἀδιαφορία, ἡ Λαΐς προσπαθῶντας νὰ καθήση πιὸ ἀναπαυτικά.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της κατέπληξε τὸν Φάβιο γιατὶ τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβη ὅτι ἡ παρουσία του ἦταν ἀνεπιθύμητη.

— Δὲν περίμενες μήπως νὰ μὲ δῆς κοντά σου; τὴν ρώτησε κάτωχρος ἀπὸ ζήλεια.

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν περίμενα ἐσένα τὴν γλυκειὰ αὐτὴ βραδυνὴ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποία τὰ ἐρωτόλογα ἀντηχοῦν πιὸ εὐχάριστα στ' αὐτιὰ ποὺ τ' ἀκοῦνε μὲ προθυμία...

— Ποιὸν λοιπὸν περίμενες;

— Κάποιον ἄλλο...

— Τ' ὄνομά του! Θέλω νὰ μάθω τ' ὄνομά του!...

— Δὲν τὸ ξέρω!.... τοῦ εἶπε ἡ Λαΐς γελῶντας δυνατά.

Τὸ γέλιο της ξέσχισε τὴν καρδιὰ τοῦ νέου.

— Ναί, συνέχισε ἡ Λαΐς, περίμενα κάποιον ἄλλο, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζω τ' ὄνομα. Σὲ βαρέθηκα πιὰ ἐσένα...

— Μὲ βαρέθηκες;... Μοῦ φαίνεται μᾶλλον ὅτι ποτὲ σου δὲν μ' ἀγάπησες μὲ τὴ καρδιά σου....

— Ἄ! μὴν τὸ λὲς αὐτό! Ὁ ἄνθρωπος δοκιμάζει πολλὲς φορὲς μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα σωρὸ διαφορετικὰ αἰσθήματα.

— Ἐγὼ ὅμως σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σοῦ μίλησα.... Θυμᾶσαι; Ἦταν ἕνα βράδυ σὲ μιὰ γιορτή. Σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ μοῦ ἔρριξες ἐκεῖνο τὸ λουλούδι....

— Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ μ' ἀγαπήσης;

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἄφησε τὸν Φάβιο ἄναυδο καὶ ἐμβρόντητον. Πράγματι: ἡ Λαΐς εἶχε μέχρις ἑνὸς σημείου δίκηο. Ἀλλὰ σὲ τί ἔφταιγε αὐτὸς ἂν εἶχε σκλαβωθῆ ἀπὸ τὴ Λαΐδα, τὴν γυναῖκα μὲ τὰ χρυσαφένια μαλλιά, τὰ γαλανὰ μάτια, τὰ καλοκαμωμένα χέρια καὶ τὰ πορφυρᾶ χείλη;

Δικό του ἦταν τὸ σφάλμα ἂν ὁ ἔρως εἶχε πυρπολήσει τὶς φλέβες του μὲ τὸ δυνατὸ κρασί του;

Καὶ ὁ Φάβιος, μὲ τὴν καρδιὰ ραγισμένη ἀπὸ τὸν πόνο, πλησίασε μὲ ταπείνωσι τὴν Λαΐδα καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι ἡ ἀγάπη μου σοῦ εἶνε ἐνοχλητική;

— Τὴν στιγμὴν αὐτὴ μοῦ εἶσαι ἐνοχλητικὸς Φάβιε, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Λαΐς, ἐνῶ παρακολουθοῦσε τὸ χορὸ μιᾶς σκλάβας της. Μοῦ εἶσαι ἐνοχλητικός, ἐπειδὴ μὲ ἀπέσπασες ἀπὸ τὴ γλυκειὰ ὀνειροπόλησι στὴν ὁποία εἶχα βυθισθῆ.... Ὀνειρευόμουν τὸν θεῖο, τὸν ἀνύπαρκτο ἄνδρα ἐκεῖνον ποὺ γεμίζει τὰ ὄνειρά μου.. Στὴ θέσι του ὅμως εἶδα ἐσένα, ἕναν ἄνδρα ποὺ τὸν γνωρίζω καλά, ποὺ εἶνε πρόθυμος νὰ κάνη σ' ἕνα νεῦμα μου κάθε παραφροσύνη... Τὸ ὄνειρο διελύθη. Εἶδα μπροστά μου τὴν πραγματικότητα. Καὶ σοῦ ἐξομολογοῦμαι ὅτι ἡ πραγματικότης αὐτὴ δὲν μοῦ εἶνε καθόλου εὐχάριστη....

— Μὴν ξεχνᾶς, Λαΐς ὅτι πρὸς χάριν σου ἐγκατέλειψα τὴ μνηστή μου, ἡ ὁποία πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη της, ὅτι ἀρνήθηκα ν' ἀκολουθήσω τὰ στρατεύματά μου, γιὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κοντά σου. Μὴν ξεχνᾶς τέλος ὅτι σ' ἐμένα ὀφείλεις τὰ πλούτη σου...

— Ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔκανες, τὰ ἔκανες γιὰ νὰ ἱκανοποιήσης μιὰ ἐπιθυμία σου, γιὰ τὴν ἀτομική σου εὐχαρίστησι! τοῦ εἶπε ἡ Λαΐς μὲ τὴν ἴδια παγερὴ ἀδιαφορία.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀπάντησίς σου;

— Αὐτή.

— Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσης, λοιπόν, ποτέ;

— Ποτέ!

Τότε ὁ Φάβιος σήκωσε τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ εἶπε μὲ βροντώδη φωνή:

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι φεύγω. Καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσω ποτὲ ἐδῶ τὸ πόδι μου. Ὑπάρχουν στὸν κόσμο καὶ ἄλλες γυναῖκες ὡραῖες σὰν κι' ἐσένα.... Ἀλλ' εἴθε νὰ σὲ τιμωρήσουν σκληρὰ οἱ θεοὶ γιὰ τὴν ἀναλγησία σου..

★

Ὅταν ὁ Φάβιος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἄκαρδης ἑταίρας, πῆγε σὲ μιὰ ταβέρνα πρὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. Ἀλλὰ τὸ δυνατὸ κρασὶ δὲν μπόρεσε νὰ καταπραΰνη τὸν πόνο του, νὰ ἐπουλώση τὴ μεγάλη πληγὴ τῆς καρδιᾶς του.

Ξημερώθηκε στὴ ταβέρνα πίνοντας διαρκῶς, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέση νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ νοῦ του τὴ μορφὴ τῆς Λαΐδος.

Ὕστερα πῆγε σὲ μιὰ ἀπόκεντρη τοποθεσία, ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ ἄφησε τὰ δάκρυά του νὰ τρέξουν ἐλεύθερα.

Αὐτὸ τὸν ἀνακούφισε κάπως καὶ σὲ λίγο ἔπαιρνε τὸν δρόμο ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε πίσω στὸ σπίτι του.

Ξαφνικὰ ἐκεῖ ποὺ προχωροῦσε, εἶδε σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων νὰ προχωρῆ μιὰ γυναῖκα. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία αὐτὴ ἦταν!

— Λαΐς! φώναξε.

Ἡ γυναῖκα σταμάτησε καὶ τὸν κύτταξε περίεργα.

— Ἐμένα φώναξες; τοῦ εἶπε.

— Μά, δὲν σὲ λένε Λαΐδα;

— Ὄχι ὀνομάζομαι Σαλμωναία.

Ὁ Φάβιος κατελήφθη καὶ πάλιν ἀπὸ ἀπογοήτευσι. Ἀλλ' ἡ ὁμοιότης αὐτῆς τῆς γυναίκας μὲ τὴ Λαΐδα ἦταν κάτι ἀφάνταστο: Εἶχαν τὰ ἴδια χρυσαφένια μαλλιά, τὰ ἴδια γαλανὰ μάτια, τὰ ἴδια πορφυρᾶ χείλη...

Μιὰ ἰδέα πέρασε τότε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ Φαβίου. Καὶ εἶπε στὴν Σαλμωναία:

— Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου; Θὰ ἔχης ὅ,τι ἐπιθυμήση ἡ καρδιά σου; θὰ κάθεσαι σὲ μιὰ ὡραία ἔπαυλι μὲ ἀνθισμένο ἐξώστη. Πολύτιμα βραχιόλια θὰ στολίζουν τὰ χέρια σου καὶ τὰ πόδια σου... Θέλεις λοιπὸν νὰ γίνης γυναῖκα μου;

Ἡ Σαλμωναία τὰ εἶχε χάσει. Ὅταν ὅμως συνῆλθε καὶ ἄκουσε καὶ πάλι τὶς προτάσεις τοῦ Φαβίου τὸ ὡραῖο πρόσωπό της φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ καὶ εἶπε μὲ προθυμία στὸν ἀνέλπιστον εὐεργέτην της:

— Δέχομαι μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι, ἄρχοντά μου, νὰ γίνω γυναῖκα σου. Εἶσαι νέος, ὡραῖος, δυνατός... Θὰ σὲ ἀγαπήσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά θὰ σὲ ὑπηρετήσω σὰν σκλάβα... Τρέχω τώρα νὰ πῶ τὸ εὐχάριστο νέο στὸν πατέρα μου... Πόσο θὰ χαρῆ!...

— Ναὶ πήγαινε, τῆς εἶπε ὁ Φάβιος. Πήγαινε νὰ στολιστῆς. Καὶ θὰ ἔλθω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ σὲ πάρω ἀπὸ τὸν πατέρα σου, γιὰ νὰ σὲ ὁδηγήσω στὸ βωμό..

★

Ὁ Φάβιος διέταξε νὰ χτίσουν κοντὰ στὴν ἔπαυλι τῆς Λαΐδος μιὰν ἄλλη ἔπαυλι, μεγαλύτερη καὶ πλουσιώτερη.

Τὴ στόλισε μὲ ἀμύθητη πολυτέλεια — καὶ ὅταν ὅλα ἦσαν ἕτοιμα, πῆγε στὸ σπίτι τῆς Σαλμωναίας, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸν πατέρα της, πεπλοσκέπαστη καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ βωμό...

Κατόπιν τὴν πῆρε καὶ πῆγαν στὴν ἔπαυλί τους. Ἡ Σαλμωναία δὲν πίστευε τὰ μάτια της. Ποτέ της δὲν περίμενε μιὰ τόσο μεγάλη τύχη....

Ὅταν βρέθηκαν μόνοι στὸν κοιτῶνα ἡ Σαλμωναία, ἔβγαλε τὸ πέπλο της ἅρπαξε τὰ χέρια τοῦ Φαβίου καὶ τὰ φίλησε μὲ συγκίνησι.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιὰ ὅλα ὅσα ἔκανες γιὰ μένα, τοῦ εἶπε.

— Ἐγὼ ἀπεναντίας, πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Φάβιος. Ἡ καρδιά μου ἦταν πληγωμένη. Ἀλλ' ἐσὺ τὴν ἔκανες καλά.

Ἔπιασε τὸ κεφάλι τῆς Σαλμωναίας μὲ τὰ δυὸ χέρια του καὶ τὴν κύτταξε, γιὰ πρώτη φορὰ στὰ μάτια, προσεκτικά. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ὁ Φάβιος ἀπώθησε τὴν Σαλμωναία μὲ τρόμο... Τότε μόνο ἀντελήφθη τὸ τεράστιο σφᾶλμα ποὺ εἶχε διαπράξει.

Μέσα στὰ φοβισμένα μάτια τῆς Σαλμωναίας ποὺ ἐφανέρωσαν εὐγνωμοσύνη καὶ ὑποταγὴ δὲν ἀνεγνώρισε τὴν ἄγρια λάμψι, τὴν ἀναίδεια καὶ τὴν ἀγέρωχη ὑπερηφάνεια ποὺ εἶχαν τὰ μάτια τῆς Λαΐδος.

Καὶ τότε ὁ Φάβιος κατάλαβε πῶς ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ τὸν εἶχε γοητεύσει στὴν Λαΐδα δὲν ἦταν οὔτε τὰ χρυσαφένια μαλλιά της, οὔτε τὰ γαλανὰ μάτια της, οὔτε τὰ πορφυρᾶ χείλη της — αὐτὰ τὰ εἶχε καὶ ἡ Σαλμωναία — ἀλλ' ἡ σκληρὴ καὶ αὐθάδης ἔκφρασις τῶν ματιῶν της.

Ἡ Σαλμωναία, ἦταν διαφορετικὸς τύπος. Καὶ εἶνε ἀδύνατον, πράγματι, νὰ βρεθοῦν στὸν κόσμο δύο πλάσματα παντελῶς ὅμοια. Μπορεῖ νὰ μοιάζουν στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι ἀλλὰ διαφέρουν πολὺ ψυχικῶς...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

ΓΚΑΜΗΛΕΣ... ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Μιὰ ἀνηλεὴς σφαγὴ

Ἡ ὑπηρεσία διώξεως τοῦ λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν στὴν Αἴγυπτο διεπίστωσε τελευταῖα ὅτι κύριοι συνεργοὶ τοῦ ἐγκληματικοῦ αὐτοῦ ἐμπορίου ἦσαν... οἱ γκαμῆλες! Οἱ λαθρέμποροι ναρκωτικῶν σκέφθηκαν ὅτι θὰ μποροῦσαν θαυμάσια νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν γιὰ τὴν ἀσφαλῆ μεταφορὰ τοῦ ἀπηγορευμένου ἐμπορεύματος, κρύβοντάς το στὸ στομάχι τους. Πραγματικὰ μιὰ μέρα οἱ βεδουῖνοι τῆς χερσονήσου Σινᾶ, εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία, ὅτι ἀρκετὲς γκαμῆλες, μὲ τὰ στομάχια τους γεμάτα ὄπιο καὶ χασίς, θὰ περνοῦσαν τὰ αἰγυπτιακὰ σύνορα. Τέτοιο πρᾶγμα ποτὲ δὲν θὰ τὸ φαντάζονταν οἱ Αἰγύπτιοι ἀστυνομικοί. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχαν τέτοιες ὑποψίες θᾶταν ἀδύνατο νὰ ἐξακριβώσουν τὸ πρᾶγμα. Γιατὶ καθημερινὰ περνοῦν τὰ σύνορα χιλιάδες γκαμῆλες καὶ κάθε ἔρευνα θἄμοιαζε σὰν νάψαχναν νὰ βροῦν ψύλλους στ' ἄχυρα!

Ἡ καταγγελία ὅμως τῶν βεδουΐνων ἦταν συγκεκριμένη γιὰ ὡρισμένο καραβάνι μὲ 18 γκαμῆλες.

Οἱ ἀστυνομικοὶ σταμάτησαν τὸ καραβάνι, ἔσφαξαν τὶς γκαμῆλες καὶ στὰ στομάχια τους βρῆκαν: 17 κιλά, 770 γραμμάρια χασὶς καὶ 62 κιλὰ 593 γραμμάρια ὄπιο. Στοὺς βεδουΐνους ποὺ κατάγγειλαν τοὺς λαθρέμπορους οἱ ἀστυνομικοὶ χάρισαν τὸ κρέας ἀπὸ τὶς γκαμῆλες.

Τὰ ναρκωτικὰ ἦσαν τοποθετημένα μέσα σὲ τσίγκινα σωληνάρια. Κάθε σωληνάριο εἶχε μῆκος 15 καὶ πλάτος 4 πόντων καὶ ζύγιζε 250 γραμμάρια.

Οἱ «ἐφευρέτες» τοῦ πρωτότυπου αὐτοῦ τρόπου μεταφορᾶς τῶν ναρκωτικῶν, εἶχαν δώσει στὶς γκαμῆλες νὰ καταπιοῦν τὰ σωληνάρια τοῦ ὑπόπτου ἐμπορεύματος των. Εἶχαν γεμίσει τὴν ἄκρη κάθε σωλῆνος μὲ μολύβι γιὰ νὰ εἶναι βαρὺς καὶ νὰ μὴ μπορῆ ἡ γκαμήλα νὰ τὸν ξεράση. Εἶχαν ἐπίσης κανονίσει ἔτσι τὸ φάρδος τους, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ περάση ἀπὸ τὸ πρῶτο στὸ δεύτερο σάκκο τοῦ στομαχιοῦ τῆς γκαμήλας. Ὁ πρῶτος αὐτὸς σάκκος ἔχει ὡρισμένες κοιλότητες, ποὺ χρησιμεύουν στὶς γκαμῆλες γιὰ τὴν ἀποθήκευσι νεροῦ. Σ' αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς κοιλότητες βαρειὰ ὅπως ἦσαν, ἔπεφταν καὶ ἔμεναν τὰ σωληνάρια, μόλις τὰ κατάπινε ἡ γκαμήλα. Αὐτὸ δὲν ἐνοχλοῦσε καὶ πολὺ τὴ λειτουργία τῆς πέψεως τῆς γκαμήλας, γιατὶ ὅπως βεβαιώνουν οἱ κτηνίατροι, στὰ μηρυκαστικά, ὁ πρῶτος σάκκος, παίζει ἀσήμαντο ρόλο στὴν πέψι ποὺ γίνεται κυρίως στὸν δεύτερο σάκκο τοῦ στομαχιοῦ.

Φυσικὰ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔκανε τὴν ὑπηρεσία διώξεως τοῦ λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν νὰ ὑποπτεύεται κάθε γκαμήλα ποὺ περνοῦσε τὰ σύνορα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ σφάζη ὅλες τὶς γκαμῆλες γιὰ νὰ βλέπη τί ἔχουν μέσα τὰ στομάχια τους ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποιῆ ἀκτῖνες «Χ».

Οἱ λαθρέμποροι ὅμως εἶνε, ὡς γνωστόν, σατανικῶς ἐπινοητικοί. Νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί ἄλλο μέσον θὰ ἐφεύρουν.

Φίλμ καὶ ἐθνικισμὸς

Ὑπάρχει στὰς Ἰνδίας ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς κινηματογραφοφίλων ποὺ ὡς τώρα δὲν εἶχαν ἰδῆ ποτὲ τὸ τέλος ἑνὸς φίλμ, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθοῦν νὰ σηκωθοῦν ὄρθιοι ὅταν ἡ ὀρχήστρα ἢ ἕνας δίσκος θὰ ἔπαιζε ἀμέσως κατόπιν τὸν ἀγγλικὸ ὕμνο. Μόλις λοιπὸν πλησίαζε νὰ τελειώση ἡ ταινία, ὅλοι αὐτοὶ οἱ φανατικοὶ ἐθνικισταὶ ἔσπευδαν νὰ φύγουν ἀπ' τὸν κινηματογράφο. Πιθανὸν ὡστόσο ν' ἀλλάξη ἡ κατάστασις, τώρα ποὺ αἱ Ἰνδίαι ἀπέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησία τους.

Η ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΩΡΟΝ ΓΗΡΑΣ

Οἱ κίνδυνοι καὶ ἡ θεραπεία της

ΓΙΑΤΙ γερνᾶμε; Ἀνέκαθεν οἱ ἄνθρωποι ἔθεσαν στὸν ἑαυτό τους αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως, ἡ ἰατρικὴ ἀπάντησε ἐν μέρει στὸ ἀγωνιῶδες αὐτὸ ἐρώτημα.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγη τὸ γῆρας. Ἀλλ' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν γερνᾶνε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἄλλοι γερνᾶνε πιὸ γρήγορα κι' ἄλλοι πιὸ ἀργά, Ἄλλοι καλὰ κι' ἄλλοι ἄσχημα. Μερικοὶ διατηροῦν καὶ στὰ ὀγδόντα ἀκόμη κάποια ὑπολείμματα τῆς παληᾶς ζωτικότητός των. Ἄλλοι, ἀρχίζουν νὰ αἰσθάνωνται τὰ πρῶτα συμπτώματα τῶν γηρατειῶν ἀπὸ τὰ πενῆντα.

Γιὰ τοὺς τελευταίους, ἐννέα φορὲς στὶς δέκα, ἡ αἰτία τοῦ προώρου γήρατος εἶνε ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις.

Τί εἶνε ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις;

Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις δὲν εἶνε μιὰ ἀσθένεια στὴν κυριολεξία. Εἶνε περισσότερο «μιὰ νοσηρὴ ἐπεξεργασία χαρακτηριζομένη ἀπὸ μόνιμες βλάβες τοῦ ἀρτηριακοῦ συστήματος».

Οἱ βλάβες αὐτὲς ἐντοπίζονται γενικὰ στὶς ἀρτηρίες, τόσο σ' ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν μικρὸ ὅσο καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν μέτριο διαμέτρημα. Οἱ παρειὲς τῶν καταλαμβάνονται σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ ἰνώδεις ἱστούς, χάνουν ἔτσι τὴν ἐλαστικότητά των καὶ διογκοῦνται. Ἐνῶ ὅμως ἐξωτερικὰ εἶνε διωγκωμένες, τὸ διαμέτρημά των μικραίνει ὁλοένα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἡ κυκλοφορία δὲν γίνεται πιὰ κανονικά. Ἔτσι, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐπέρχεται ἀνεπαρκὴς θρέψις τῶν ἱστῶν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο αὔξησις τῆς παρεχομένης ἀπὸ τὴν καρδιὰ ἐργασίας.

Ὁ ἀρτηριοσκληρωτικὸς φαίνεται μεγαλύτερος ἀπὸ ὅ,τι πραγματικὰ εἶνε. Χάνει τὰ μαλλιά του. Οἱ ἀρτηρίες τῶν κροτάφων του προεξέχουν καὶ σχηματίζουν ἀναρίθμητες διακλαδώσεις. Τὸ ἄκρον τῆς ἴριδος παρουσιάζει ἕνα ὑπόλευκο τόξο, ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ «τόξον τοῦ γήρατος».

Ἕνα ἄλλο σύμπτωμα εἶνε ἡ δύσκολη ἀναπνοή. Ὁ ἀρτηριοσκληρωτικὸς αἰσθάνεται πάντοτε κρύο καὶ πάσχει ἀπὸ συχνουρία. Ἄν, τέλος, συμβῆ νὰ θυμώση, ἀντὶ νὰ κοκινίση γίνεται ξαφνικὰ κατακίτρινος.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ ἀρτηριοσκληρωτικὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει γεράσει πρὶν τῆς ὥρας του.

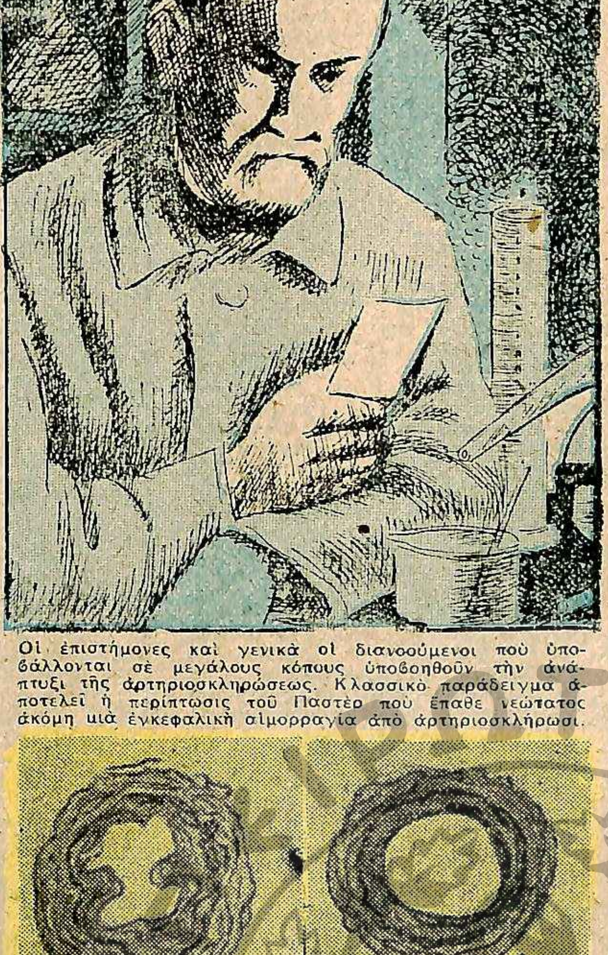

Οἱ ἐπιστήμονες καὶ γενικὰ οἱ διανοούμενοι ποὺ ὑποβάλλονται σὲ μεγάλους κόπους ὑποβοηθοῦν τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως. Κλασσικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ περίπτωσις τοῦ Παστὲρ ποὺ ἔπαθε νεώτατος ἀκόμη μιὰ ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι.

Ποιὲς εἶνε οἱ αἰτίες

Ἡ μεγαλύτερη δυσκολία στὴ θεραπεία τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως προέρχεται ἀπὸ τὴν βραδύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐξελίσσεται ἡ ἀσθένεια. Πραγματικά, μ' ὅλο ποὺ οἱ πρῶτες ἐκδηλώσεις ἐμφανίζονται γύρω ἀπὸ τὰ πενῆντα, ἡ νοσηρὴ ἐπεξεργασία ἔχει ἀρχίσει μέσα στὸν ὀργανισμὸ ἀπὸ τὰ τριάντα, χωρὶς τὸ ἄτομο νὰ ὑποπτεύεται τὸ παραμικρό.

Γιατὶ ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις εἶνε μιὰ προοδευτικὴ δηλητηρίασις τοῦ ὀργανισμοῦ. Στὴ σύγχρονη ζωή, ἡ κατάχρησις ὡρισμένων προϊόντων ἐπιταχύνει τὴν ἐμφάνισί της. Τὰ οἰνοπνευματώδη, ὁ καπνός, ὁ καφές τὸ τσάϊ κτλ. φαίνεται ὅτι εἶνε ἀπὸ τοὺς παράγοντας ποὺ ἐπιταχύνουν τὴν ἐκδήλωσί της. Ἐξ ἄλλου, οἱ μολυσματικὲς ἀσθένειες (γρίππη, τυφοειδὴς πυρετός, σύφιλις, ὀστρακιά, στηθάγχη) προπαρασκευάζουν τὸ κατάλληλο γιὰ τὴν ἀνάπτυξί της ἔδαφος καὶ ἐπισπεύδουν τὴν ἐξέλιξί της. Τέλος, ὁ ἀρθριτισμὸς (ποὺ εἶνε μιὰ τάσις τοῦ ὀργανισμοῦ στὴν δημιουργία ἰνωδῶν ἱστῶν) ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερο παράγοντα ποὺ προδιαθέτει στὴν ἀρτηριοσκλήρωσι.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο ἐπίσης ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως.

Πραγματικά, ἡ ἀσθένεια αὐτὴ εἶνε συχνότερη μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν παρὰ μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Ἀριθμεῖ ἐπίσης πολλὰ θύματα μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ποὺ ἐργάζονται σὲ σκληρὲς ἐργασίες καθὼς καὶ μεταξὺ τῶν διανοουμένων ποὺ ὑποβάλλονται σὲ μεγάλους κόπους. Ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ περίπτωσις τοῦ Παστέρ, ποὺ ἔπαθε νεώτατος ἀκόμη μιὰ ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία ὀφειλομένη σὲ ἀρτηριοσκλήρωσι. Ἄλλοι παράγοντες ποὺ ὑποβοηθοῦν τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι εἶνε οἱ σκοτοῦρες, οἱ λύπες κτλ. Ἐπίσης ἡ καθιστικὴ ζωή. Οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες ἐξακρίβωσαν ὅτι ἀπὸ τοὺς 84 Φαραώ, τῶν ὁποίων οἱ μούμιες διασώζονται ἀκόμη, οἱ 13 ἔπασχαν ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι.

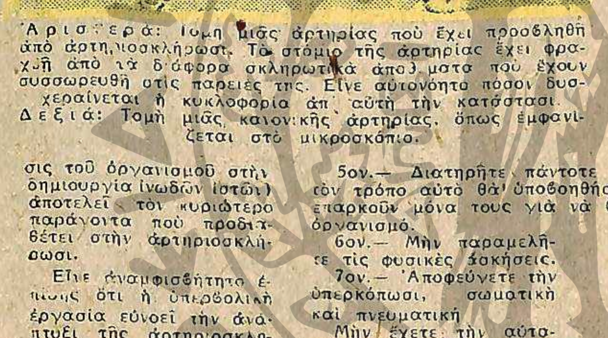

Ἀριστερά: Τομὴ μιᾶς ἀρτηρίας ποὺ ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι. Τὸ στόμιο τῆς ἀρτηρίας ἔχει φραχθῆ ἀπὸ τὰ διάφορα σκληρωτικὰ ἀποθέματα ποὺ ἔχουν συσσωρευθῆ στὶς παρειές της. Εἶνε αὐτονόητο πόσον δυσχεραίνεται ἡ κυκλοφορία ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Δεξιά: Τομὴ μιᾶς κανονικῆς ἀρτηρίας, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ μικροσκόπιο.

Τὰ συμπτώματα ποὺ πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχήσουν

Γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως, εἶνε ἀπαραίτητη ἡ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ θὰ κάμη τὴν ἐμφάνισί της. Ὁ γιατρός σας θὰ κανονίση κατόπιν τὴ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶνε τὰ συμπτώματα, ποὺ θὰ σας κάμουν ν' ἀντιληφθῆτε τὸν κίνδυνο;

Μιὰ γενικὴ ἐξάντλησις τῶν δυνάμεών σας.

Κεφαλαγίες ποὺ ἐξαφανίζονται συνήθως μετὰ τὴν ἔγερσι ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Ἐλάττωσις τῆς μνήμης.

Ἐλαφρὲς διαταραχὲς τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς.

Συμβαίνει ὅμως κάποτε τὰ συμπτώματα αὐτὰ νὰ λείπουν ὁλότελα.

Πραγματικά, μερικοὶ ἀρτηριοσκληρωτικοὶ παρουσιάζουν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς καλῆς ὑγείας. Ἔχουν ρόδινο χρῶμα, ἡ ὄρεξις δὲν τοὺς λείπει ποτέ, (οἱ περισσότεροι καλοφαγάδες ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία) καὶ αἰσθάνονται ἀκμαῖες τὶς δυνάμεις των. Σ' αὐτοὺς ὁ κίνδυνος εἶνε μεγαλύτερος. Γιατὶ ἡ εὐφορία ποὺ αἰσθάνονται τοὺς κάνει νὰ μὴν ἀντιλαμβάνωνται τὴν ἔναρξι τῆς ἀσθενείας. Ἡ ἐκδήλωσίς της γίνεται συνήθως σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις μ' ἕναν τρόπο κεραυνοβόλο, ποὺ προκαλεῖ σ' ὅλους κατάπληξι.

Ἀλλ' ἡ ἀσθένεια, στὴν πραγματικότητα, προϋπῆρχε καὶ ἔφθειρε σιγὰ-σιγὰ τὸν ὀργανισμό.

Δυστυχῶς, ἡ ἐπιστήμη δὲν διαθέτει σήμερα ἀποτελεσματικὰ μέσα γιὰ νὰ καταπολεμήση τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι. Ἀντίθετα ὅμως, εἶνε σὲ θέσι νὰ προλάβη τὴν ἐκδήλωσί της ἢ νὰ μετριάση τὶς συνέπειές της. Ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεσις γι' αὐτὸ εἶνε, ὅπως ἐσημειώσαμε καὶ παραπάνω, ἡ ἔγκαιρη διάγνωσις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς καταλλήλου προληπτικῆς ἢ θεραπευτικῆς ἀγωγῆς.

Πῶς θὰ προλάβετε τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι

1ον.— Μὴν κάνετε κατάχρησι τοξικῶν οὐσιῶν, ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἀρτηριακὴ σκλήρυνσι: οἰνοπνευματώδη, κρασί (ἐλάχιστο), καπνός, καφές, τσάϊ.

2ον.— Ἀποφεύγετε τὶς κονσέρβες, τὰ θαλασσινά, τὰ παχειὰ τυριά, τὶς σάλτσες. Μετρία χρῆσις κρέατος (100—150 γραμμάρια κρέατος τὴν ἡμέρα, κατὰ προτίμησιν ψητοῦ ἢ στὴ σχάρα εἶνε ὑπεραρκετά). Λίγο ἁλάτι.

3ον.— Μάθετε ν' ἀναπνέετε κανονικά.

4ον.— Καταπολεμῆστε τὴ δυσκοιλιότητα.

5ον.— Διατηρῆτε πάντοτε τὸ σῶμα σας καθαρό. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ὑποβοηθήσετε τὰ νεφρά σας, ποὺ δὲν ἐπαρκοῦν μόνα τους γιὰ νὰ βγάλουν τὶς τοξίνες ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

6ον.— Μὴν παραμελῆτε τὶς φυσικὲς ἀσκήσεις.

7ον.— Ἀποφεύγετε τὴν ὑπερκόπωσι, σωματικὴ καὶ πνευματική.

Μὴν ἔχετε τὴν αὐταπάτη ὅτι μπορεῖτε νὰ ξεκουρασθῆτε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ διανοητικὴ προσπάθεια μὲ μιὰ ἄλλη πιὸ ἐλαφριά. Τὸ ξεκούρασμα πρέπει νὰ εἶνε γενικό, ἀπόλυτο. Ἐπίσης καλὸ εἶνε ν' ἀποκτήσετε τὴ συνήθεια νὰ ἀναπαύεσθε σωματικὰ καὶ πνευματικά.

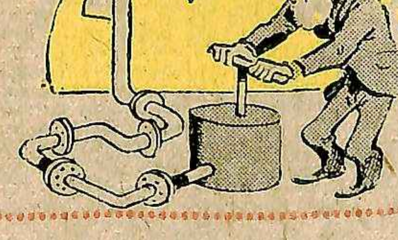

Οἱ μουσικοὶ γιατροὶ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Πῶς σώζεται ἡ κατάστασις στὶς δύσκολες στιγμὲς

Κάθε χρόνο τὸ Χόλλυγουντ παράγει περὶ τὰ 500 καινούργια φίλμ, ποὺ διαρκοῦν κατὰ μέσον ὅρον 60 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ 40.000 λεπτὰ συνολικῆς προβολῆς, τὰ μισὰ τουλάχιστον, συνοδεύονται ἀπὸ μουσική. Ἂν μιὰ ὀρχήστρα ἔπαιζε συνεχῶς τὴ μουσικὴ αὐτή, θὰ χρειαζόταν 20 ἡμερόνυχτα. Ποτὲ ἄλλοτε, δὲν ὑπῆρξε μουσικὴ παραγωγὴ σὲ τόσο μεγάλη κλίμακα.

Ὑπάρχουν στὸ Χόλλυγουντ περὶ τοὺς 100 εἰδικοὶ συνθέται, ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ γράψουν αὐτὴ τὴ μουσική. Οἱ μεγάλες κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες ἔχουν προσλάβει μὲ συμβόλαιο 5—6 ἀπ' αὐτούς, κι' ὁ καθένας τους ἀναλαμβάνει 10 φίλμ τὸ χρόνο.

Οἱ συνθέται αὐτοὶ ἔχουν ἀναπτύξει μιὰ ἰδιαιτέρα τεχνική, ποὺ ἔχει κάμει τὴ μουσικὴ σπουδαῖο συστατικὸ ἑνὸς φίλμ καὶ σημαντικὸ παράγοντα τῆς ἐπιτυχίας του. Ξέρουν ὅτι τὰ ἔργα τους θὰ ζήσουν ὅσο καὶ τὸ φίλμ, μερικὲς ἑβδομάδες ἢ μῆνες κι' ὅτι δὲν θὰ προσέξουν τὴν μουσικὴ οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς θεατάς. Δὲν πρέπει ἄλλωστε νὰ τραβάη ἡ μουσικὴ τὴν προσοχὴ καὶ νὰ τὴν ἀπομακρύνη ἀπ' τὴν ὑπόθεσι.

Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐπηρεάζει σὲ ἀπίστευτο σημεῖο τοὺς θεατάς. Ὁ συνθέτης ποὺ ξέρει τὴ δουλειά του, εἶνε ἕνας ξακουστὸς «γιατρός». Κι' ἐφ' ὅσον ὁ «πελάτης» του ἀξίζει ἀπὸ 1 ἕως 5 ἑκατομμύρια δολλάρια, εἶνε φυσικὸ νὰ ἔχη κῦρος καὶ ἀμοιβὴ ὅσο ὁ χειροῦργος ποὺ θὰ κάμη μιὰ ἐγχείρησι στὸ Ροκφέλλερ ἢ στὸ Βάντερμπιλτ...

Σὲ κάθε φίλμ, ὁ «μουσικὸς γιατρὸς» ὀφείλει νὰ λύση ἕνα πλῆθος ἀπὸ προβλήματα. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι μιὰ νέα ἠθοποιὸς εἶνε νευρικὴ κι' ὅτι ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ρίχνη τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω, πρὶν ἢ ἀφοῦ προφέρη μιὰ φρᾶσι τοῦ ρόλου της. Ὁ συνθέτης λοιπὸν μπορεῖ νὰ ...μπαλώση τὰ πράγματα! Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ συνδυάση τὸ τίναγμα ἐκεῖνο τοῦ κεφαλιοῦ μὲ μιὰ δυνατὴ μουσικὴ νότα ἔτσι ποὺ νὰ φαίνεται σὰν μιὰ κίνησις μελετημένη κι' ὄχι σὰν μιὰ ἀθέλητη νευρικὴ ἐκδήλωσις.

Ἄλλοτε πάλι, ἡ ἠθοποιὸς προφέρει τὰ λόγια της πάρα πολὺ γρήγορα. Ὁ συνθέτης μπορεῖ νὰ τὰ κάμη πιὸ ἀργά, ἀναγκάζοντάς την νὰ συμμορφώση τὶς κινήσεις καὶ τὶς φράσεις της μ' ἕνα μουσικὸ ρυθμὸ λίγο πιὸ ἀργό. Αὐτὸ ἔχει τὸ ἀποτέλεσμα νὰ τὴν κάνη νὰ φαίνεται πιὸ ἤρεμη καὶ συγκρατημένη.

Τὸ πιὸ ἀπίστευτο ὅμως εἶνε ὅτι ὁ συνθέτης μπορεῖ νὰ κάμη ἕνα ἠθοποιό, ποὺ εἶνε παχύτερος ἀπ' ὅσο πρέπει νὰ φαίνεται λίγο πιὸ λεπτός! Θὰ μεταχειρισθῆ γι' αὐτὸ ἕνα μουσικὸ «τρύκ»: Θὰ συνοδεύη τὶς ἐμφανίσεις του μὲ μουσικὴ μπάσου, εἴτε μὲ τὶς χαμηλότερες νότες τοῦ κλαρινέτου ἢ τοῦ φλάουτου. Τὸ τέχνασμα αὐτὸ ἔχει μιὰ ψυχολογικὴ ἐπίδρασι, ποὺ δίνει στοὺς θεατὰς τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ ἠθοποιὸς εἶνε πιὸ λεπτός, στὴ γρήγορη ἐναλλαγὴ τῶν σκηνῶν τοῦ φίλμ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ μουσική: Μὲ τὶς ψηλὲς νότες, φαίνεται πιὸ «γεμᾶτος» ἕνας ψηλὸς κι' ἀδύνατος ἠθοποιός. Φυσικά, ὁ συνθέτης πρέπει νὰ προσέξη νὰ μὴ μεταχειρίζεται ποτὲ χαμηλὲς νότες προκειμένου γιὰ ἀδύνατους ἠθοποιοὺς ἢ ψηλὲς γιὰ σωματώδεις, γιατὶ τὸ ἀποτέλεσμα θᾶταν ὀλέθριο γιὰ τὸ φίλμ....

Τὸ παρακάτω περιστατικὸ δείχνει τὴν ἐπίδρασι ποὺ μπορεῖ νᾶχη ἡ μουσικὴ σ' ἕνα φίλμ. Τὸ «Χαμένο Σαββατοκύριακο», ποὺ κέρδισε περισσότερα βραβεῖα κι' ἐπαίνους ἀπὸ κάθε ἄλλο κινηματογραφικὸ ἔργο, εἶχε προβληθῆ πρῶτα δοκιμαστικῶς, ἐμπρὸς σὲ πολλοὺς θεατάς. Στὴν ἀρχὴ τῆς ταινίας αὐτῆς, ὁ φακὸς τῆς μηχανῆς περιπλανᾶται πάνω ἀπ' τοὺς οὐρανοξύστες τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ σταματάει τέλος σ' ἕνα παράθυρο, ἔξω ἀπ' τὸ ὁποῖο κρέμεται μιὰ μποτίλλια. Ὁ πρωταγωνιστὴς Ραίϋ Μίλλαντ ἐμφανίζεται στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει τὴ μποτίλλια.

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ εἶνε τραγικὴ καὶ συμβολίζει τὴν ἀκατανίκητη ἕλξι τοῦ ἀλκοὸλ πάνω στὰ θύματά του. Κι' ὅμως οἱ θεαταί... ἔσκασαν στὰ γέλια βλέποντάς την! Τοὺς φάνηκε ἀστειότατο τὸ κρεμασμένο μπουκάλι κι' ὁ Μίλλαν ποὺ τὸ κύτταζε! Οἱ παραγωγοὶ τρομοκρατήθηκαν. Ἂν οἱ θεαταὶ γελοῦσαν ἀντὶ νὰ συγκινηθοῦν, τὸ φίλμ θᾶταν καταδικασμένο!

Ὁ μουσικοσυνθέτης Ρόζα ἀνέλαβε νὰ σώση τὴν κατάστασι. Ἔγραψε δηλαδὴ μουσικὴ τέτοια ποὺ νὰ τονίζη στὴν ψυχὴ τῶν θεατῶν τὴ δραματικότητα τῆς συμβολικῆς ἐκείνης σκηνῆς. Καὶ στὴ δεύτερη δοκιμαστικὴ προβολή, κανεὶς δὲν αἰσθάνθηκε πιὰ τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία νὰ γελάση. Ὁ ἦχος ἐπηρέαζε βαθυὰ τὴν ὀπτικὴ ἐντύπωσι.

Ὁ ἀρχαιότερος ἀπ' τοὺς σημερινοὺς συνθέτες τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ὁ Μὰξ Στάϊνερ. Ἔχει στὸ ἐνεργητικό τους ἐπιτυχίες ὅπως ἡ ἑξῆς:

Στὶς ἀρχὲς ἀκόμη τοῦ σταδίου του, εἶχε γυρισθῆ ἕνα φίλμ ἡ «Χαμένη Περίπολος», ποὺ εἶνε ἀπ' τὰ λίγα ποὺ ἔμειναν ἱστορικά. Ἡ ὑπόθεσίς του ἀφοροῦσε ἕνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα, χαμένο στὴν ἔρημο ποὺ οἱ ἄνδρες του σκοτώνονταν ἕνας — ἕνας ἀπὸ ἐνέδρες τῶν Ἀράβων. Στὴ δοκιμαστικὴ ὅμως προβολή του οἱ ἐμπειρογνώμονες ἀπεφάνθησαν ὅτι, παρ' ὅλη τὴν τελειότητα τῆς σκηνοθεσίας καὶ τῆς ἠθοποιΐας, τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἶχε ἀρκετὴ «ἔντασι». Οἱ θεαταὶ ἔβλεπαν τοὺς στρατιῶτες νὰ πέφτουν ἕνας — ἕνας, ἀνάμεσα στοὺς ἀμμολόφους, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν ποτὲ τοὺς Ἄραβες ποὺ τοὺς σκότωναν. Αὐτοὶ ἔμεναν κρυμμένοι, ἀόρατοι.

Ὁ Στάϊνερ λοιπὸν κατάφερε νὰ «ζωγραφίση τοὺς Ἄραβες μὲ τὴ μουσική». Ἀκούοντας τὴ σύνθεσί του, οἱ θεαταὶ δοκίμαζαν τὴν ἔντονη ἐντύπωσι ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς βρισκόντουσαν ἐκεῖ κατὰ χιλιάδες, κρυμμένοι πίσω ἀπ' τοὺς ἀμμολόφους, πρανοι πίσω ἀπ' τοὺς ἀμμολόφους, πραγματικοί, ἐπικίνδυνοι...

Ἐκπτώσεις
Στὴν Ἀποθήκη:
Ἐμμ. Γ. Μαλακοῦ
ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 1
(πλησίον Ἁγίου Μάρκου)
Τηλέφωνον 32.809

Γυναικεῖες μεταξωτ.	5.000
Κυλόττες	2.000
Κυλόττες μεταξωτὲς	5.000
Κομπιναιζὸν	6.000
Κομπιν. ζέρσεϋ	8.500
Κομπιν. ζέρσεϋ διπλὸ	10.000
Κομπιν. σατινὲ ἔξτρα	17.500
Κάλτσες ἀνδρικ. ριγὲ	1.600
Σοσόνια ἀνδρῶν	1.500
Ἐσώβρακα κοντὰ	4.500
Ὑποκάμ. ἐταμινὲ	8.000
Ὑποκαμ. ζέρσεϋ	10.000
Ὑποκάμ. καρὼ ἀπὸρ	12.500
Ὑποκάμ. ζέρσ. ἔξτρα	19.500
Ὑποκ. λινομέτ. ΑΑΑ	26.000

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴ μισὴ τιμή. Πώλησις λιανικὴ καὶ χονδρική.

Η ΤΡΟΠΙΚΗ ΖΩΝΗ τῆς ἀτμοσφαίρας

Οὐράνιοι τυφῶνες ἐξαιρετικῆς σφοδρότητος

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ἀνέτρεψε μιὰ ἀκόμη ἀντίληψι ποὺ, μέχρι χθὲς ἐθεωρεῖτο σὰν ἀλάνθαστο ἐπιστημονικὸ δόγμα. Σύμφωνα μ' αὐτήν, ὅσο ἀνερχόμεθα ψηλότερα στὴν ἀτμόσφαιρα, ἡ θερμοκρασία κατέρχεται, γιὰ νὰ φτάση τελικὰ στὸ ἀπόλυτο μηδέν, στὴν περιοχή, δηλαδή, τοῦ αἰωνίου ψύχους ποὺ ἐπικρατεῖ στὰ διαπλανητικὰ διαστήματα.

Ἀλλά, κατὰ τὸ τελευταῖο συνέδριο τῶν Ἀμερικανῶν μετεωρολόγων, ὁ δόκτωρ Χάρρυ Βέτλερ, διευθυντὴς τῶν μετεωρολογικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀπέδειξε, βασιζόμενος στὰ συμπεράσματα τῶν προσφάτων ἐξερευνήσεων στὴν περιοχὴ τῆς στρατοσφαίρας, ὅτι καμμιὰ ἀντίληψις δὲν ἦταν περισσότερο ἐσφαλμένη ἀπ' αὐτή!

Ὅπως εἶνε γνωστό, ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέομε περιέχει ἐλάχιστα μόνον ἴχνη ὑδρογόνου (περίπου 0.002%). Ἀλλὰ ἡ ἀναλογία τοῦ ὑδρογόνου αὐξάνει ὅσον ἀνερχόμεθα καὶ γίνεται ἀρκετὰ σημαντικὴ στὴ στρατόσφαιρα. Πέραν ἀπὸ τὴ στρατόσφαιρα, ἐκτείνεται ἡ ἰονόσφαιρα, ὅπου ἡ ἀναλογία τοῦ ὑδρογόνου αὐξάνει ἀκόμη περισσότερο. Τέλος, σὲ ὕψος 130 χιλιομέτρων πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ πλανήτου μας, ἡ ἀτμόσφαιρα ἀποτελεῖται, καθ' ὅλες τὶς ἐνδείξεις, ἀπὸ καθαρὸ ὑδρογόνο ποὺ βρίσκεται σὲ θερμοκρασία 100 τουλάχιστον βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου (θερμομ. Κελσίου).

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὕψους τῶν 130 χιλιομέτρων, ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας δὲν ἀκολουθεῖ ἕναν ὁμαλὸ ρυθμό, σὲ τρόπον ποὺ ν' αὐξάνεται ἢ νὰ μειώνεται προοδευτικά. Ἀντίθετα, οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι ὑπάρχουν ζῶνες, ποὺ ἔχουν καθεμιὰ τὴ δική της θερμοκρασία.

Ὁ δόκτωρ Βέξλερ καθώρισε ὡς ἑξῆς αὐτὲς τὶς ζῶνες:

Μεταξὺ τῶν 50.000 καὶ 65.000 μέτρων ἐκτείνεται μιὰ ζώνη, ὅπου ἡ θερμοκρασία κυμαίνεται γύρω στοὺς 76 βαθμοὺς τοῦ ἑκατονταβάθμου.

Πέραν ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζώνη ὁ ἀέρας ἀρχίζει νὰ ψύχεται καὶ σὲ ὕψος 80.000 μέτρων ἡ θερμοκρασία κατέρχεται στοὺς 15 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός.

Ἔπειτα ἀπὸ τὰ 80.000 μέτρα, ἡ θερμοκρασία ἀνέρχεται καὶ πάλιν γιὰ νὰ ὑπερβῆ τοὺς 100 βαθμοὺς γύρω στὸ ὕψος τῶν 130 χιλιομέτρων.

Ἔτσι, ἡ ἀερώδης σφαῖρα ποὺ περιβάλλει τὸν πλανήτη μας, παρουσιάζει μιὰ ἐναλλαγὴ τροπικῶν καὶ κατεψυγμένων ζωνῶν.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ ἐξακριβώση ποῦ ὀφείλονται αὐτὲς οἱ μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας.

Τὸ πρᾶγμα κάθε ἄλλο παρὰ εὔκολο εἶνε.

Ὡστόσο ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐπιτευχθῆ καὶ αὐτὸ μιὰ μέρα.

Οἱ ἐπιστήμονες ἐννοοῦν νὰ λύσουν καὶ τὸ μυστήριο αὐτὸ μὲ κάθε τρόπο.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ πλανήτου μας καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας ποὺ τὸν περιβάλλει παρουσιάζει κάποτε περίεργα καπρίτσια. Γιὰ νὰ περιορισθοῦμε στὴ στρατόσφαιρα ἔχει ἐξακριβωθῆ, ἔπειτα ἀπὸ μεγάλο ἀριθμὸ παρατηρήσεων, ὅτι ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας κατέρχεται κατὰ 6 βαθμούς, σὲ κάθε χιλιόμετρο ποὺ ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Κατὰ τὴ διάρκεια ὅμως, μερικῶν νυκτῶν, ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ μεγάλη ἠρεμία, παρατηροῦνται ἀντιστροφὲς τῆς θερμοκρασίας. Τὰ ὑψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας εἶνε δηλαδή, θερμότερα ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ ἡ θερμοκρασία κατέρχεται ὅσο πλησιάζομε στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Μιὰ ἄλλη πλάνη ἦταν ὅτι ἡ στρατόσφαιρα ἀποτελοῦσε τὴν ἰδεώδη περιοχὴ γιὰ τὴν κυκλοφορία τῶν ἀεροπλάνων, γιατὶ ἐκεῖ δὲν φυσοῦσαν ἄνεμοι καὶ ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη σχεδὸν ἠρεμία.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίληψις αὐτή, σύμφωνα μὲ τὶς ἀνακοινώσεις τοῦ δόκτωρος Βέξλερ εἶνε ἐσφαλμένη. Πραγματικά, οἱ τελευταῖες ἐξερευνήσεις τῆς στρατοσφαίρας ἀπέδειξαν ὅτι σὲ ὕψος 11.000 μέτρων πνέουν ἄνεμοι δυνάμεως 440 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, δηλαδὴ 120 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτο! Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ ἀληθινοὺς οὐρανίους τυφῶνας. Συγκρινόμενοι μὲ αὐτούς, οἱ γήϊνοι τυφῶνες μοιάζουν σὰν ἐλαφρὴ αὔρα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ δόκτορος Βέξλερ προκειμένου γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ ἐπιστήμη βαδίζει ἀπὸ ἐκπλήξεως σὲ ἔκπληξι.

«Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε, ἐτόνισε, ὅτι ἐκεῖνα ποὺ ξέρομε σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ θέμα μὲ κάποια βεβαιότητα εἶνε ἐλάχιστα. Πολὺ γρήγορα, ἄλλωστε, θ' ἀναγκασθοῦμε ν' ἀναθεωρήσουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ πολλὲς πλάνες, ποὺ δὲν θᾶχουν πιὰ καμμιὰ θέσι κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν νέων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν».

Ἡ δειλία ἐμπόδιο στὴ ζωὴ

Πῶς θὰ λυτρωθῆτε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη

Πάντοτε τὸ θάρρος κι' ἡ πρωτοβουλία ἀποτελοῦσαν ἀνεκτίμητα προσόντα στὸ βιωτικὸ ἀγῶνα. Πολὺ περισσότερο ὅμως στὴ σημερινὴ ζωὴ ὁ δειλὸς ἄνθρωπος, ὁ ντροπαλός, ὁ διστακτικός, δὲν ἔχει καμμιὰ ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

Ἂν ἀνήκετε σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία, προσπαθῆστε νὰ θεραπευθῆτε. Ἔχετε τὴ δύναμι νὰ βοηθήσετε τὸν ἑαυτό σας, δεδομένου ἄλλωστε ὅτι τὸν τρομάζετε κυριολεκτικῶς σεῖς ὁ ἴδιος! Στὴν προσπάθειά σας αὐτὴ θὰ σᾶς βοηθήσουν οἱ παρακάτω ἐννέα ἐρωτήσεις. Διαβᾶστε τις προσεκτικά, ἐξακριβῶστε ποιὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ λάθη κάνετε συνήθως, κι' ἀποφύγετέ τα στὸ ἑξῆς. Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι πολλοί, πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι, δὲν ἔχουν τὸ γνῶθι σαυτὸν καὶ δὲν μποροῦν νὰ καθορίσουν λεπτομερῶς τοὺς λόγους καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς δειλίας των.

1) Αἰσθάνεσθε συχνὰ προκαταβολικῶς τὴν πεποίθησι ὅτι τὰ πράγματα θὰ πᾶνε ἄσχημα; — Τὸ νὰ περιμένη κανεὶς τὸ κακό, εἶναι σχεδὸν σὰν νὰ τὸ προκαλῆ. Προετοιμάζει ἔτσι τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν εὐκολώτερη πραγματοποίησί του.

Ἐξασκηθῆτε νὰ δίνετε στὸν ἑαυτό σας πιθανότητες ἐπιτυχίας γιὰ τὸ μέλλον, καὶ θᾶχετε κάμει ἤδη τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν πραγματοποίησι αὐτῶν τῶν πιθανοτήτων.

2) Ὑποτιμᾶτε τὸν ἑαυτό σας, δίχως κανένα σοβαρὸ λόγο; — Ἡ τάσις σας αὐτὴ μπορεῖ νᾶχη δυὸ δυσάρεστα ἀποτελέσματα: Νὰ σᾶς κάνη νὰ παραιτηθῆτε πολὺ εὔκολα ἀπ' τὶς προσπάθειές σας, καὶ συγχρόνως νὰ ὑποφέρετε ἀπὸ ψυχικὴ ἀγωνία ἀπ' τὴ συναίσθησι ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων ποὺ ὀρθώνονται ἐμπρός σας. Τὸ νὰ ὑποτιμᾶτε σεῖς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό σας, εἶναι πολὺ χειρότερο ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸ νὰ σᾶς ὑποτιμοῦν οἱ ἄλλοι.

3) Ὑποτιμᾶτε τοὺς ἄλλους; — Συχνὰ ἡ δειλία μᾶς κάνει ν' ἀναζητοῦμε τὰ ἐντυπωσιακὰ μέρη τῆς προσωπικότητος τῶν ἄλλων, νὰ παραβλέπουμε τὰ μειονεκτήματά τους κι' ἔτσι νὰ τοὺς θεωροῦμε ἀνωτέρους μας. Ἂν ὡστόσο θελήσουμε νὰ μελετήσουμε πραγματικὰ ὁποιονδήποτε σπουδαῖον ἄνθρωπο, εἴτε στὸ γραφεῖο μας εἴτε στὴν καθημερινὴ ζωή, θ' ἀντιληφθοῦμε ἀσφαλῶς μερικὰ ἀπ' τὰ ἀνθρώπινα κι' ἀναπόφευκτα σφάλματά του, στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις του. Καὶ τότε θὰ παραδεχθοῦμε ὅτι δὲν ἔχει τίποτε τὸ ὑπεράνθρωπο κι' ὅτι μποροῦμε νὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς ὅ,τι κι' αὐτός, ἴσως δὲ καὶ κάτι καλύτερο.

4) Πιστεύετε ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν ἀπόλυτη αὐτοπεποίθησι; — Μάθετε λοιπόν, ὅτι οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κατέχουν σημαίνουσες θέσεις, ὁμολογοῦν ἰδιαιτέρως τὶς ἀμφιβολίες τους γιὰ τὴν ἐντύπωσι ποὺ κάνουν. Ἡ ἀβεβαιότης, ἀπ' τὴν ὁποία πάσχετε καὶ σεῖς, δὲν εἶναι καθόλου σπανία. Ἀπεναντίας, εἶναι σχεδὸν μιὰ πανανθρώπινη ἀρρώστεια — μόνο ποὺ καθένας φροντίζει νὰ τὴν κρύβη ὅσο μπορεῖ..

5) Αἰσθάνεσθε συχνὰ τὸν ἑαυτό σας ταπεινωμένο ἀπὸ ὅ,τι σᾶς λένε; — Παραβλέπετε, δηλαδή, δέκα οὐδέτερα ἢ κολακευτικὰ σχόλια γιὰ σᾶς, καὶ δίνετε σημασία σὲ μιὰ μόνο ἐπίκρισι. Ἀκόμη κι' ὅταν δὲν σᾶς ἐπικρίνουν φανερά, τείνετε νὰ δῶσετε στὰ λόγια τῶν ἄλλων σημασία δυσμενῆ γιὰ σᾶς. Νομίζετε ὅτι σᾶς ἀφοροῦν φράσεις ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ σᾶς. Καὶ δοκιμάζετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι πρόκειται νὰ χτυπηθῆτε μὲ κάθε ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔχετε νὰ κάνετε — πρᾶγμα ποὺ ὡστόσο δὲν συμβαίνει σχεδὸν ποτέ.

6) Παίρνετε πολὺ στὰ σοβαρὰ τὶς μικροαναποδιές; — Δίνετε προσοχὴ στὰ 15% τῆς ζωῆς σας ποὺ πηγαίνουν ἄσχημα καὶ ξεχνᾶτε τελείως τὰ 85% ποὺ πηγαίνουν καλά. Ὡστόσο οἱ μικροαναποδιές, ἀναπόφευκτες σὲ κάθε ἄνθρωπο, δὲν σημαίνουν καθόλου ὅτι εἶσθε ἕνας ἀποτυχημένος. Ἐκτιμῆστε τις μόνον ὅσο ἀξίζουν — ὄχι περισσότερο.

7) Ἀποκλείετε ἀπ' τὸν ἑαυτό σας καινούργιες φιλίες; — Οἱ δειλοὶ ἄνθρωποι σπάνια μιλοῦν μὲ φιλικὸ τρόπο στοὺς καινούργιους γνωρίμους των. Σπάνια τοὺς προτείνουν νὰ διασκεδάσουν μαζί. Κρύβονται πίσω ἀπὸ μιὰ μάσκα ἀδιαφορίας. Φερθῆτε μὲ φυσικὸ τρόπο, μιλῆστε ἁπλὰ καὶ φιλικὰ σ' ἐκεῖνον μὲ τὸν ὁποῖο θέλετε νὰ γνωρισθῆτε καλύτερα. Θὰ σᾶς ἀνταποδώση αὐτὴ τὴ συμπεριφορά σας καὶ θὰ ἰδῆτε τότε πόσο ἀβάσιμοι ἦσαν οἱ ἀόριστοι φόβοι σας. Ἡ στάσις τῶν ἄλλων ἀπέναντί σας εἶναι συνήθως ἕνα καθρέφτισμα τῆς δικῆς σας. Ἡ ψυχρότης σας θὰ συναντήση ψυχρότητα, ἡ φιλία σας θὰ τραβήξη τὴ φιλία.

8) Ἡ δειλία σᾶς ἐμποδίζει νὰ δοκιμάσετε κάτι; — Ἂν δὲν μιλῆστε γιὰ μιὰ ἐπιχείρησι, ἂν δὲν ζητήσετε νὰ βρῆτε κάποιο σημαίνον πρόσωπο, ἂν δὲν καταβάλετε προσπάθεια γιὰ ν' ἀποκτήσετε κάποια νέα ἱκανότητα, δὲν δίνετε στὸν ἑαυτό σας πιθανότητες ἐπιτυχίας.

Ἐπιχειρῆστε τὴν περιπέτεια μιᾶς καινούργιας προσπαθείας. Ἀκόμη κι' ἂν ἀποτύχετε τελικά, ἡ συγκίνησις, ἡ λαχτάρα ποὺ θὰ δοκιμάσατε ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἀξία της. Θὰ σᾶς κάμη καλύτερον γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἀνυψώνοντάς σας πνευματικὰ καὶ δίνοντάς σας μιὰ καινούργια αὐτοπεποίθησι.

9) Ἔχετε καταδικάσει τὸν ἑαυτόν σας σὲ ἰσόβια δειλία; — Κι' ὅμως ἡ δειλία δὲν ἀποτελεῖ ἕνα μόνιμο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ σας ὥστε νὰ πιστεύετε ὅτι δὲν μπορεῖτε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτήν. Εἶναι μιὰ συλλογὴ ἀπὸ λάθη κι' ἀπὸ συνήθειες ποὺ μποροῦν ν' ἀλλάξουν.

Κάθε φορὰ ποὺ θὰ νοιώσετε δειλία διερωτηθῆτε ἀμέσως ἂν ὑπάρχη κανεὶς πραγματικὸς λόγος ν' ἀποθαρρύνεσθε. Συνήθως ἡ ἀπάντησις θἆναι ἀρνητική. Κι' αὐτὸ θ' ἀποτελῆ τὸ καλύτερο φάρμακο κατὰ τῆς δειλίας σας.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολο. Μὲ τὴν ἐξάσκησι θὰ συνηθίσετε. Τὸ πᾶν στὴ ζωὴ εἶνε ἡ συνήθεια, ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὁ ἐπιμένων νικᾶ.

Ρ. ΤΑΫΖΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου δὲν θὰ ξέρουν ἀσφαλῶς ὅτι ἡ ὡραιοτάτη Ἀγγλίδα «βεντέττα» τῆς ὀθόνης Τζὴν Κέντ ἐγκατέλειψε μιὰ ἡμέρα κρυφὰ τὸ μοναστήρι ὅπου ἐσπούδαζε γιὰ ν' ἀκολουθήση τὰ ἴχνη τῆς μητέρας της, ποὺ ἦταν χορεύτρια μπαλλέτου. Ἡ Ἀγγλίδα «γόησσα» προσελήφθη στὴν ἀρχὴ σ' ἕνα θίασο παντομίμας καὶ κατόπιν ἔγινε ἠθοποιὸς τοῦ μιούζικ - χώλλ. Σήμερα θριαμβεύει στὸν ἀγγλικὸ κινηματογράφο.

Θὰ ἤθελαν νὰ εἶνε ἄνδρες

Σὲ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὴν Ἀμερικὴ μεταξὺ τοῦ ὡραίου φύλου, 55 Ἀμερικανίδες στὶς 100 ἐδήλωσαν ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι θὰ ἤθελαν νὰ εἶνε ἄνδρες!

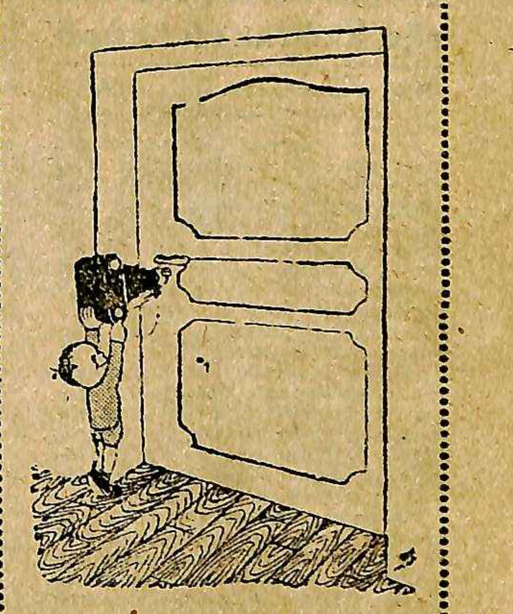

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

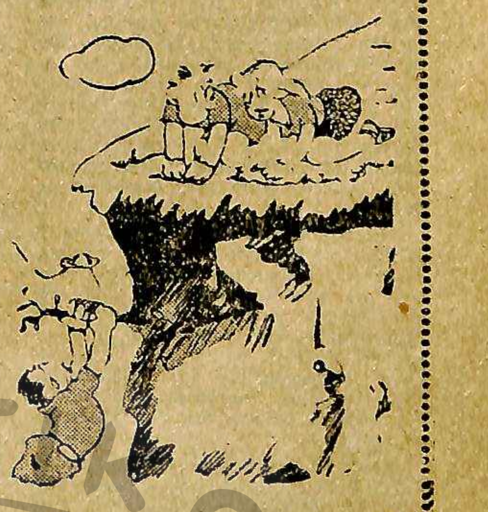

— Πρέπει νὰ τὸν σώσωμε ὅπως δήποτε. Ἔχει ἀπάνω του τὰ εἰσιτήρια τῆς ἐπιστροφῆς.

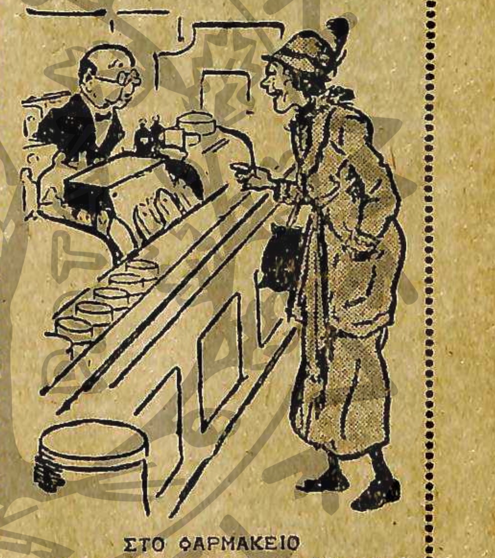

ΣΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

— Τὸ τονωτικὸ ποὺ μοῦ δώσατε ἔκανε θαύματα. Πρὶν δὲν εἶχα δύναμι νὰ δείρω τὸν μικρὸ καὶ τώρα ὁ ἄντρας μου δὲν τολμάει νὰ γυρίση ἀργὰ στὸ σπίτι!...

Ο ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΗΣ τῆς Σκότλανδ Γυάρδ

Πῶς ἀποκαλύπτει τοὺς ἐγκληματίας ὁ Σπίλσμπουρυ

Ἐπὶ 40 χρόνια περίπου, ὁ σὲρ Μπέρναρ Σπίλσμπουρυ, ἕνας συμπαθητικὸς καὶ γλυκομίλητος Ἄγγλος γιατρός, ἔχει παίξει ρόλο Σέρλοκ Χὸλμς κι' ἔχει στείλει πολυαρίθμους ἐγκληματίας στὴν ἀγχόνη ἢ στὰ κάτεργα. Ἔχει διαφωτίσει μυστηριώδη καὶ πολύπλοκα ἐγκλήματα μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς μικροῦ κομματιοῦ δέρματος ἢ μιᾶς ἐλαφρειᾶς γρατζουνιᾶς...

Ὁ Σπίλσμπουρυ εἶνε ὁ πατέρας τῆς σύγχρονης ἰατροδικαστικῆς. Ἄρχισε τὸ στάδιό του τὸ 1910, μὲ τὴν περίφημη ὑπόθεσι Κρίππεν. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο, στὸ ὁποῖο χρησιμοποιήθηκε ὁ ἀσύρματος γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ δολοφόνου.

Ὁ δόκτωρ Κρίππεν εἶχε φύγει ἀπ' τὴν Ἀγγλία, συνοδευόμενος ἀπ' τὴ γραμματέα του Ἔντελ, μεταμφιεσμένη σὲ ἄντρα. Μόλις ὅμως ἔφτασε στὸν Καναδᾶ, συνελήφθη, κατηγορούμενος ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὴ σύζυγό του. Πράγματι, ἡ κυρία Μπὲλ Κρίππεν εἶχε ἐξαφανισθῆ. Καί, στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Κρίππεν, εἶχε βρεθῆ θαμμένο ἕνα πτῶμα ἀκέφαλο καὶ κομμένο σὲ μικρὰ κομμάτια, δίχως χέρια, πόδια καὶ κόκκαλα. Στὰ σπλάχνα ὑπῆρχαν ἴχνη «ὑοσκίνης», ἑνὸς σπανίου δηλητηρίου. Κι' ὁ Κρίππεν εἶχε ἀγοράσει λίγη ὑοσκίνη ἀπὸ ἕνα φαρμακεῖο, ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἐξαφανίσεώς του.

Ἐξακριβώθηκε ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ Μπὲλ Κρίππεν, ἀποτυχημένη τραγουδίστρια, ξεθύμαινε στὸ σύζυγό της γιὰ τὶς πικρὲς ἀπογοητεύσεις τοῦ σταδίου της. Ξόδευε ἀσυλλόγιστα τὰ χρήματά του, τὸν τυραννοῦσε, τὸν κορόϊδευε καὶ τὸν ἀπατοῦσε. Τέλος, ὁ Κρίππεν ἐρωτεύθηκε τὴ γραμματέα του. Καὶ εἶχε, προφανῶς, δολοφονήσει τὴ γυναῖκα του, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτήν.

Ὡστόσο, γιὰ νὰ καταδικασθῆ, χρειαζόταν ν' ἀποδειχθῆ ἀναμφισβήτητα ὅτι τὸ θαμμένο πτῶμα ἦταν τῆς Μπὲλ Κρίππεν. Καί, στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ εἰσαγγελεὺς χρησιμοποίησε ὡς πραγματογνώμονα τὸ δόκτορα Σπίλσμπουρυ, ποὺ ἦταν τότε νεαρὸς παθολόγος σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου. Ὁ Σπίλσμπουρυ εἶχε ἐξετάσει ἕνα κομματάκι δέρμα, προερχόμενον ἀπ' τὰ θαμμένα λείψανα. Δήλωσε λοιπὸν στὸ δικαστήριο ὅτι τὸ δέρμα αὐτὸ προερχόταν ἀπ' τὸ ὑπογάστριον, ὅπως ἔδειχνε ἡ διάταξις ὡρισμένων μυῶν, κι' ὅτι διεκρίνετο πάνω του μιὰ οὐλή. Ἡ τελευταία λεπτομέρεια ἦταν συντριπτικὴ γιὰ τὸν κατηγορούμενο, γιατὴ ἡ Μπὲλ Κρίππεν εἶχε κάμει ἄλλοτε μιὰ ἐγχείρησι στὸ ὑπογάστριον.

Ὁ συζυγοκτόνος καταδικάσθηκε κατόπιν αὐτοῦ κι' ἀνέβηκε στὴν ἀγχόνη.

Ἀπὸ τότε, ὁ Σπίλσμπουρυ ἔχει ἐξετάσει ἰατροδικαστικῶς πολλὲς χιλιάδες νεκρούς. Τοῦ προσέφεραν ἐπανειλημμένως μεγάλα ποσά, γιὰ νὰ καταθέση ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων. Ἀλλὰ δὲν ἐδέχθηκε ποτέ, μολονότι εἶναι φτωχὸς καὶ πληρώνεται ἐξευτελιστικὰ ἀπ' τὸ Κράτος.

Ὡστόσο ὁσάκις ἔχει νὰ πῆ κάτι ἐλαφρυντικὸ γιὰ τὸν κατηγορούμενο, δὲν τὸ κρύβει. Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς περιφημότερες δίκες, ἡ κατάθεσί του ἦταν ἀπόλυτα εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς κατηγορουμένους — μιὰ γυναῖκα — κι' ὅμως περιέργως δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν πολύκροτη ὑπόθεσι Τόμπσον — Μπαϋγουότερς. Ἡ Ἔντιθ Τόμπσον, ἡλικίας 28 ἐτῶν, μὲ δύσκολο καὶ πολύπλοκο χαρακτῆρα, ἦταν σύζυγος ἑνὸς καλοκάγαθου ὑπαλλήλου 40 ἐτῶν. Εἶχε γίνει δὲ τρυφερὴ φίλη τοῦ Φρὲντ Μπαϋγουότερς, ἑνὸς νέου καὶ ὡραίου καμαρότου.

Μιὰ φθινοπωρινὴ νύχτα, καθὼς τὸ ἀντρόγυνο γύριζε στὸ σπίτι του ἀπ' τὸ θέατρο, ἕνας ἄντρας ὥρμησε ξαφνικά, πλήγωσε θανάσιμα μ' ἕνα μαχαῖρι τὸν Τόμπσον κι' ἐξαφανίσθηκε. Ἡ γυναῖκα του κυριεύθηκε ἀπὸ ὑστερικὴ κρίσι κι' ἔβαλε τὶς φωνές.

Ἡ ἀστυνομία δὲν δυσκολεύθηκε ν' ἀνακαλύψη ὅτι ὁ δράστης ἦταν ὁ Μπαϋγουότερς καὶ νὰ τὸν συλλάβη. Βρέθηκαν τότε στὴν κατοχή του ἀρκετὰ γράμματα τῆς Ἔντιθ Τόμπσον — γιατὶ τοῦ ἔγραφε σχεδὸν καθημερινῶς. Μέσα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ λοιπόν, ἡ Ἔντιθ διηγεῖτο πῶς εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ δολοφονήση τὸν ἄντρα της μὲ γυαλιὰ κοπανισμένα ποὺ δὲν εἶχαν φέρει ὅμως ἀποτέλεσμα γιατὶ τὰ κομμάτια ἦσαν μεγάλα ἀντὶ νὰ γίνουν σκόνη.

Ἔτσι ἡ κ. Τόμπσον συνελήφθη ὡς συνεργὸς τοῦ φόνου. Μάταια ἡ ὑπεράσπισις ὑποστήριξε ὅτι ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ συζύγου της ἦταν φανταστικὴ κι' ὅτι τὴν εἶχε ἐπινοήσει γιὰ νὰ κάμη ἐντύπωσι στὸ φίλο της. Ἡ κατάθεσις τοῦ Σπίλσμπουρυ ἐνίσχυε αὐτὴ τὴ ἐκδοχή. Γιατὶ ὁ ἰατροδικαστὴς βεβαίωσε ὅτι δὲν βρῆκε στὰ σπλάχνα τοῦ θύματος κανένα ἀπ' τὰ σημάδια τῶν πληγῶν, ποὺ θὰ προκαλοῦσαν ὁπωσδήποτε τὰ κοπανισμένα γυαλιά. Κι' ὅμως τὸ δικαστήριο κήρυξε ἔνοχη τὴν Ἔντιθ Τόμπσον καὶ τὴν ἔστειλε στὴν ἀγχόνη, ὅπως καὶ τὸ φίλο της.

Ἄλλη ἐνδιαφέρουσα περίπτωσις ἦταν τοῦ Τζώρτζ Σμίθ. Αὐτὸς εἶχε παντρευτῆ τρεῖς φορὲς κι' εἶχε πνίξει τὶς γυναῖκες του μέσα στὴν μπανιέρα τους, γιὰ νὰ εἰσπράξη τὴν ἀσφάλεια ζωῆς ποὺ ἔκανε γιὰ καθεμιὰ ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο. Ὁ κατηγορούμενος ὁρκιζόταν ὅτι ἦταν θῦμα μιᾶς τριπλῆς συμπτώσεως, ὅτι δηλαδὴ οἱ τρεῖς γυναῖκες του εἶχαν πνιγῆ τυχαίως στὸ μπάνιο τους.

Ὁ Σπίλσμπουρυ λοιπὸν ἔκαμε μιὰ πειστικὴ ἐπίδειξι στὸ δικαστήριο. Παρουσίασε δηλαδὴ τὴ μπανιέρα, ὅπου εἶχαν γίνει οἱ τρεῖς πνιγμοί, καὶ ἀπέδειξε, μετρῶντας τὶς διαστάσεις της, ὅτι ἦταν τελείως ἀδύνατον νὰ πνιγῆ μιὰ γυναῖκα μέσα σ' αὐτήν, ἔστω κι' ἂν ἔχανε τὶς αἰσθήσεις της. Γιὰ νὰ δείξη κατόπιν πῶς ὁ Σμὶθ εἶχε κάμει τὰ ἐγκλήματά του, ἔβαλε μιὰ νοσοκόμο, μὲ μαγιὼ τοῦ μπάνιου νὰ μπῆ μέσα στὴ γεμάτη μπανιέρα. Ἔπειτα τὴν ἄρπαξε ξαφνικὰ ἀπ' τὰ πόδια καὶ τῆς τὰ σήκωσε στὸν ἀέρα. Τὸ κεφάλι της βουτήχθηκε στὸ νερό. Ὅταν τὴν ἔβγαλαν εἶχε λιποθυμήσει! Ἐνῶ τῆς ἔκανε τεχνητὴ ἀναπνοή, ὁ Σπίλσμπουρυ ἐξηγοῦσε συγχρόνως στοὺς δικαστὰς ὅτι αὐτὸν τὸν τρόπο εἶχε μεταχειρισθῆ κι' ὁ Σμίθ. Φυσικά, ὁ κατηγορούμενος καταδικάσθηκε εἰς θάνατον.

Ὁ δόκτωρ Σπίλσμπουρυ εἶναι τώρα 70 ἐτῶν, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρη τὶς ὑπηρεσίες του στὴ δικαιοσύνη, μὲ ἀφοσίωσι καὶ μὲ μετριοφροσύνη.

●●

Ἡ γιαγιὰ κάνει «τσουλῆθρα»...

Προπολεμικὰ ἕνα φαρμακευτικὸ προϊὸν διαφημιζόταν μὲ μιὰ εἰκόνα, ποὺ παρίστανε ἕναν ἄνθρωπο μᾶλλον ἡλικιωμένο νὰ κατεβαίνη τὸ πρωῒ ἀπ' τὸ δωμάτιό του τσουλῶντας πάνω στὸ κάγκελλο τῆς σκάλας, χάρις στὸ φάρμακο ποὺ ἐξυμνοῦσε τ' ἀποτελέσματά του. Μιὰ Ἀμερικανίδα λοιπὸν αἰωνοβία, ἡ Φλόρενς Ντόλφ, τὴν ἡμέρα ποὺ γιόρταζε τὰ 100 χρόνια της, κατέβηκε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπ' τὴν κρεββατοκάμαρά της τοῦ δευτέρου πατώματος ὡς τὴν τραπεζαρία τοῦ ἰσογείου!

Ἡ σταφυλοθεραπεία

Τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματά της γιὰ τὴν ὑγεία μας

Τὰ σταφύλια εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς θρεπτικώτερες τροφὲς γιὰ τὸν ὀργανισμό μας. Πλούσια σὲ σάκχαρον, σὲ μεταλλικὰ ἅλατα, σὲ τανίνη, σὲ κυτταρίνη καὶ σὲ βιταμίνες ἀποτελοῦν ἕνα πολύτιμο συμπλήρωμα τῆς καλοκαιρινῆς διαίτης μας. Μιὰ ἰδιαίτερη θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἡ καλουμένη σταφυλοθεραπεία βασίζεται ἀποκλειστικὰ σ' αὐτά.

Ἡ σταφυλοθεραπεία δὲν ἐνδείκνυται γιὰ τὴ θεραπεία αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας. Εἶνε ἕνα μέσον γενικῆς τονώσεως καὶ ἀναζωογονήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ποὺ ταιριάζει τόσο στοὺς μικρούς, ὅσο καὶ στοὺς μεγάλους.

Σύμφωνα μὲ τὶς νεώτερες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις, ἡ ἡμερησία δόσις σταφυλιῶν ποὺ μπορεῖ νὰ καταναλώση ἕνα ἄτομο εἶνε ἡ ἀκόλουθη κατὰ ἡλικίες:

Σὲ ἡλικία 3 ἐτῶν, ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ φάη χωρὶς κίνδυνο ἀπὸ 30 γραμμάρια σταφύλια, τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ συνολικὰ 120 γραμμάρια.

Σὲ ἡλικία 6 ἐτῶν ἡ δόσις μπορεῖ νὰ φθάση τὰ 60 γραμμάρια τὴν κάθε φορά δηλαδή, συνολικά, σὲ 240 γραμμάρια τὴν ἡμέρα.

Σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν, ἡ κάθε δόσις μπορεῖ νὰ φτάση τὰ 100 γραμμάρια (ἡμερησίως 400 γραμμάρια).

Ἄνω τῶν 10 ἐτῶν, ἡ κάθε δόσις μπορεῖ νὰ εἶνε 150 γραμμάρια (ἡμερησίως 600 γραμμάρια).

Μετὰ τὰ 20 χρονια, ἡ κάθε δόσις μπορεῖ νὰ εἶνε 500 γραμμάρια (ἡμερησίως 1 κιλὸ καὶ 200 γραμμάρια).

Στὰ παιδια κάτω τῶν 3 χρόνων, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δίδωνται σταφύλια. Πάντως, ἁρμόδιος ν' ἀποφασίση γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε ὁ γιατρός.

Προκειμένου γιὰ τὰ ἄνω τῶν 3 χρόνων παιδιά εἶνε προτιμώτερο ν' ἀφαιρῆται ἡ φλοῦδα καὶ τὰ κουκούτσια. Καλύτερα θὰ εἶνε μάλιστα νὰ συνθλίβωμε τὰ σταφύλια καὶ νὰ δίνωμε στὰ παιδιὰ τὸ χυμό, προσθέτοντάς καὶ λίγη ζάχαρη.

Μεγάλη προσοχὴ πρέπει ν' ἀποδίδεται, ἐξ ἄλλου στὴν καθαριότητα τῶν σταφυλιῶν. Ὁ καλύτερος τρόπος γι' αὐτὸ εἶνε νὰ κόβωμε τὶς ρόγες ἀπὸ τὸ τσαμπὶ καὶ νὰ τὶς πλένωμε ἐπὶ δέκα λεπτὰ μέσα σὲ κρύο νερὸ καὶ κατόπιν ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα μέσα σὲ πολὺ ζεστὸ νερό. Τὸ ζεστὸ νερὸ θὰ καταστρέψη τὰ μικρόβια, χωρὶς ὅμως νὰ πειράξη καθόλου τὶς βιταμίνες.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς σταφυλοθεραπείας ἐμφανίζονται συνήθως ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ παίρνωμε τὴν πρώτη δόσι τὸ πρωΐ, ὅταν εἴμαστε τελείως νηστικοί. Ἐπίσης τὶς ὑπόλοιπες τρεῖς δόσεις μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ κάθε γεῦμα. Ἡ χώνευσίς των εἶνε τότε εὐχερέστερη καὶ οἱ θρεπτικοὶ χυμοὶ ποὺ περιέχουν ἀφομοιώνονται καλύτερα ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

Τὰ σταφύλια περιέχουν σὲ ἀξιόλογη ἀναλογία βιταμίνες Β καὶ C. Γι' αὐτὸ εἶνε ἕνα ἄριστο φάρμακο ἐναντίον τῆς δοθιηνώσεως.

Νὰ τώρα μερικοὶ τρόποι γιὰ νὰ διατηρήσετε τὰ σταφύλια νωπὰ καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα:

1ος τρόπος. Ἂν βρισκόσαστε στὸν τόπο τῆς παραγωγῆς, μπορεῖτε νὰ κόψετε μιὰ βέργα μὲ τσαμπιὰ προτοῦ νὰ ὡριμάσουν ἐντελῶς καὶ νὰ βάλετε τὴν ἄκρη της μέσα σ' ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο κατὰ τὸ ἥμισυ μὲ νερό. Τὸ νερὸ θ' ἀνανεώνεται συχνά. Ἔτσι θὰ ἔχετε νωπὰ σταφύλια γιὰ πολλὲς ἑβδομάδες.

2ος τρόπος. Μπορεῖτε νὰ βάλετε στὴν ἄκρη τῆς βέργας μὲ τὰ τσαμπιὰ μιὰ σταγόνα βουλοκέρι ἢ λιγη μαστιχα. Κατόπιν θὰ κρεμάσετε τὴ βέργα σ' ἕνα μέρος ξηρὸ καὶ σκοτεινό.

3ος τρόπος. Βάλτε ἕνα στρῶμα ξηρὸ πίτυρο μέσα σ' ἕνα βαρέλι. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ στρῶμα θὰ τοποθετήσετε τὰ τσαμπιὰ μὲ τὰ σταφύλια. Πρωτήτερα θὰ τὰ ἀπαλλάξετε προσεκτικὰ ἀπὸ κάθε ρόγα ποὺ παρουσιάζει σημεῖα σήψεως. Ἀπὸ πάνω θὰ τοποθετήσετε ἕνα δεύτερο στρῶμα πίτυρο. Ἔπειτα ἕνα νέο στρῶμα σταφυλιῶν κ.ο.κ. Κατόπιν θὰ κλείσετε τὸ βαρέλι. Προτοῦ νὰ χρησιμοποιήσετε αὐτὰ τὰ σταφύλια εἶνε καλὸ νὰ μουσκεύετε τὰ λευκὰ μέσα σὲ λευκὸ κρασὶ καὶ τὰ μαῦρα ἢ κόκκινα μέσα σὲ κόκκινο κρασί. Κατόπιν θὰ τ' ἀφήστε νὰ στεγνώσουν πάνω σ' ἕνα καθαρὸ πανί.

●●

Μιὰ συνταγὴ συζυγικῆς εὐτυχίας

Ὁ Ἀμερικανὸς Ἰσαὰκ Πένν, ἡλικίας 82 ἐτῶν, ἀνήγγειλε ἐπισήμως τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴν κ. Γκρέϊς Λόσυλερ, μικρότερή του κατὰ 15 χρόνια. Μπορεῖ νὰ ξέρη καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὴν ἀξία τῆς συζυγικῆς ζωῆς, ἐφ' ὅσον ἔχει ἤδη παντρευτῆ καὶ χηρέψει δυὸ φορές. Δίνει δὲ στοὺς παντρεμένους καὶ στοὺς μελλονύμφους τὴν ἑξῆς συνταγὴ συζυγικῆς εὐτυχίας:

«Μὴ μένετε στὸ καφενεῖο ὅταν ἡ γυναῖκα σας σᾶς περιμένη γιὰ νὰ φᾶτε. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει μαγερέψει ἕνα καλὸ φαγητό, δικαιοῦται ν' ἀπαιτῆ ἀπ' τὸν ἄντρα της νὰ πάη γρήγορα νὰ τὸ δοκιμάση».

Ἡ σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Ἕνας νεαρὸς ἀναγνώστης μοῦ γράφει καὶ μοῦ ἐξιστορεῖ τὴν τραγωδία τῆς ζωῆς του. Εἶναι δὲ πραγματικὰ τραγωδία γιατὶ ἐνῶ εἶναι ἀπάνω στὴν ἡλικία ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ χαρῆ τὰ νειάτα του καὶ ν' ἀγαπήση μιὰ συνομήλική του, εἶναι ἀναγκασμένος νὰ δέχεται τὶς ἐρωτοτροπίες τῆς... μητρυιᾶς του! Ἀλλὰ ἀκοῦστε καλύτερα τὴν διήγησί του:

«Εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ μὴ γνωρίσω μητέρα. Πέθανε φέρνοντάς με στὴ ζωή. Ὁ πατέρας μου ξαναπαντρεύτηκε ὅταν ἔφθασα στὰ δεκαεπτά μου χρόνια. Δὲν τὸν κακίζω γι' αὐτό. Ἦταν ἀκόμη νέος καὶ εἶχε κάθε δικαίωμα στὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, ἀπὸ τότε ὅμως, κυρία μου, ἄρχισαν τὰ δικά μου μαρτύρια. Σὲ λίγους μῆνες ἄρχισα νὰ νοιώθω ἕνα ἀλλοιώτικο φέρσιμο ἐκ μέρους τῆς μητρυιᾶς μου: Κάτι παράξενα λόγια, ὑπονοούμενα, ὕστερα λόγια τρυφερά... Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τί συνέβαινε καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ θέσι μου γινόταν πιὸ δύσκολη. Κρυφὰ μιλήματα, ἁμαρτωλὲς προτάσεις. Ἄρχισα νὰ κάθωμαι σ' ἀναμένα κάρβουνα, ἄρχισα νὰ μὴν ἔχω μάτια ν' ἀτενίσω τὸν πατέρα μου σὰ νάμουνα ἐγὼ ὁ φταίχτης... Τώρα ἕνα μονάχα μοῦ ἀπομένει: νὰ φύγω σὰν λωποδύτης ἀπὸ τὸ πατρικό μου σπίτι, ν' ἀφήσω ὅλα μου τὰ καλὰ καὶ νὰ γυρίζω σὰν ζητιάνος στοὺς δρόμους ζητῶντας δουλειά. Πρὶν κάνω αὐτὸ τὸ ἀπονενοημένο διάβημα σᾶς ρωτάω, καλή μου κυρία, βλέπετε καμμιὰ ἄλλη λύσι; Πέστε μου την, σᾶς περιμένω σὰν Θεό»

Δὲν συμφωνῶ μαζύ σας, καλέ μου φίλε. Δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ πατρικό σας σπίτι ἔτσι ὅπως σκέπτεσθε. Νὰ μὴ δραπετεύσετε χάριν μιᾶς ἀχαρακτήριστης γυναίκας. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συνιστῶ εἶναι νὰ δείξετε μὲ τὸν τρόπο σας πὼς δὲν σκοπεύετε νὰ ἐνδώσετε, χρησιμοποιῶντας ἐν ἀνάγκη ἕνα ψεματάκι καὶ λέγοντας ὅτι ἀγαπᾶτε ἄλλην. Στὸ τέλος ἂν ἐπιμείνη μπορεῖτε καὶ νὰ τὴν ἀπειλήσετε ὅτι θὰ μιλήσετε στὸν πατέρα σας. Φαντάζομαι ὅτι μὲ ὅλα αὐτὰ θὰ κατορθώσετε νὰ ἐλευθερωθῆτε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Εἴδαμε τέλος πάντων τὴν πρώτη Ἀτθίδα νὰ περιφέρεται στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν μὲ ἀνδρικὸ παντελόνι. Ὅπως ἦταν ἑπόμενο συγκέντρωνε τὰ βλέμματα ὅλων ὅσων τὴν συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους καὶ μερικὲς ἡλικιωμένες κυρίες ἔκαναν τὸ σταυρό τους: «Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγία, τί ἄλλο θὰ ἰδοῦμε ἀκόμα;»

Θέλετε τὴ γνώμη μας; Δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἄσεμνο αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις ἀφοῦ ἔκρυβε τὰ πόδια ὡς τὸν ἀστράγαλο, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶχε καὶ λόγον ὑπάρξεως. Ἕνα τέτοιο ντύσιμο θὰ ἦταν ἀπολύτως δικαιολογημένο στὴν ἐξοχή, στὸ βουνὸ ὅπου ἡ φοῦστα εἶνε κάποτε τόσο ἐνοχλητική. Ἀλλὰ μέσα στὴν πόλι δὲν ἔχει τὴ θέσι της καὶ παρουσιάζεται μᾶλλον σὰ μιὰ ἀδικαιολόγητη ἐκκεντρικότης. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον νομίζομε ὅτι ἡ μόδα αὐτὴ δὲν θὰ ἐπικρατήση. Πάντως ἡ παντελονοφοροῦσα ἦταν χαριτωμένη, κομψὴ καὶ εἶχε ἀρκετὴ ἀφέλεια, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώνη μὲ ὅλα αὐτὰ νὰ προκαλῆ εὐμενῆ σχόλια.

Τὸ κοστοῦμι συνίστατο σὲ παντελόνι ἀπὸ μπλὲ μαρὲν κουκουλάρικο, λευκὴ μεταξωτὴ μπλούζα ἀνδρικὴ καὶ στὴ μέση ζώνη Μυκονιάτικη.

Μαζὶ μὲ τὸ ἀνδρικὸ παντελόνι κάνουν δειλὰ - δειλὰ τὴν ἐμφάνισί τους καὶ τὰ κομμένα μαλλιά. Στὴν ἀρχὴ παρουσιάζονται μπουκλὲ καὶ σιγὰ - σιγὰ ὅλο καὶ λιγοστεύουν — θυμίζοντας ἀνδρικὰ κεφάλια.

Ἡ βασιλεία τῶν ταγιὲρ

Τὸ φθινόπωρο καὶ ἡ ἄνοιξις εἶναι οἱ δυὸ ἐποχὲς ποὺ εὐνοοῦν πιὸ πολὺ τὸ ταγιὲρ γιατὶ ὅταν ἀρχίσουν τὰ πολλὰ κρύα ἀντικαθίσταται μὲ τὸ ἐπανωφόρι, μὲ τὴ γούνα, μὲ τὸ μάλλινο φόρεμα. Ἂς τὸ χαροῦμε, λοιπόν, ὅσο εἶνε καιρός. Παρουσιάζεται μάλιστα πολὺ μεγάλη ποικιλία ἐφέτος.

Τὰ πιὸ πολλὰ σχέδια εἶνε φανταιζὶ μὲ ζακέττες πολὺ ἐργασμένες, ποὺ ποικίλλονται μὲ ντεκούπ, τσέπες ἰδιότροπες, μανίκια ραγκλάν, νωμίτες, μπάσκες. Ἄλλες εἶνε μεσάτες, ἄλλες ριχτές, ἄλλες ἐφαρμοστὲς ἐπάνω ὡς τὴ μέση καὶ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω παρουσιάζονται φουσκωτὲς μὲ μεγάλες τσέπες σὰν αὐτὲς ποὺ ἔχουν οἱ στρατιωτικὲς στολές, μὲ ζῶνες, μὲ μανίκια φαρδυά.

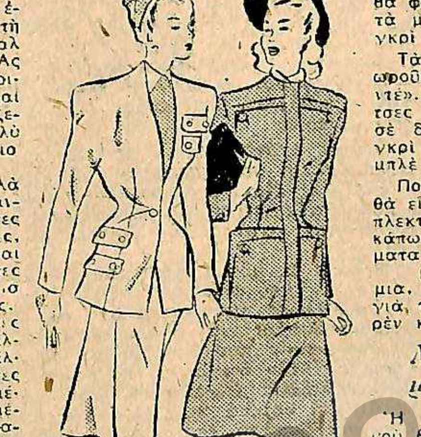
φθινοπωρινὰ ταγιέρ.

Θὰ φορεθοῦν ἐπίσης πολὺ οἱ πλεκτὲς ζακέττες σὰν αὐτὴ ποὺ σᾶς δείχνει τὸ σκίτσο μας μὲ φοῦστα μᾶλλον στενὴ καὶ μονόχρωμη στὸν ἴδιο τόνο τῆς ζακέττας ποὺ εἶναι δίχρωμη καντριγιέ.

Ἀνδρικὲς κομψότητες

Τὸ πρῶτο φθινοπωρινὸ πρόσθετο ντύσιμο στοὺς ἄνδρες ἦταν τὴν παληὰ ἐποχὴ τὸ γιλέκο ποὺ ἔμπαινε μὲ τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ κρύα. Τώρα ὅμως ποὺ οἱ ἄνδρες καθιέρωσαν ὡς καλοκαιρινὸ ντύσιμο τὸ ὑποκάμισο μὲ κοντὰ μανίκια, φυσικὸ εἶνε καὶ ἡ φθινοπωρινὴ ἐμφάνισις νὰ παρουσιάζεται κάπως διαφορετικὴ ἀπὸ ἄλλοτε, δηλαδὴ ἀντὶ προσθήκης γιλέκου φοροῦν οἱ ἄνδρες τὸ σακκάκι τους, φοροῦν κλειστὸ ὑποκάμισο μὲ γραβάτα κι' ἔτσι ἔχουν ἀμέσως φθινοπωρινὴ ἐμφάνισι.

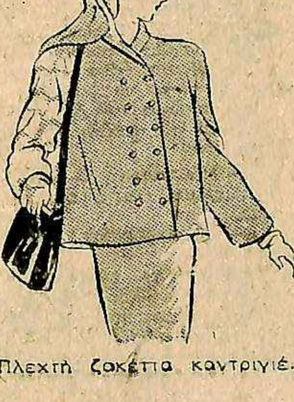
Πλεχτὴ ζακέττα καντριγιέ.

Ἡ χειμωνιάτικη μόδα ἐφέτος θὰ εὐνοήση πολὺ τὰ φανταιζὶ ὑφάσματα, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐγχώριος ἐριουργία ἔχει κάμει θαύματα σ' αὐτὸ τὸ εἶδος καὶ θὰ παρουσιάση ὑφάσματα ἐφάμιλλα τῶν ἀγγλικῶν. Τὰ σακκάκια εἶνε μᾶλλον κοντὰ καὶ σταυρωτά, τὰ δὲ παντελόνια οὔτε πολὺ πλατυὰ οὔτε στενὰ ὅμως, γυριστὰ πάντοτε κάτω γιὰ τὸν δρόμο καὶ ἴσια γιὰ τὸ σαλόνι.

Τὰ ὑποκάμισα εἶνε χρωματιστά, μονόχρωμα ὅμως. Ἔχουν καταργηθῆ ἐντελῶς τὰ ριγέ. Μόνον οἱ γραβάττες μποροῦν νὰ εἶναι φανταιζί, σὲ χρώματα ποὺ νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ ὑποκάμισο, ὅπως καὶ τὸ ὑποκάμισο νὰ ταιριάζη μὲ τὸ κοστοῦμι.

Ἰδοὺ μερικὰ χρώματα ποὺ θὰ φορεθοῦν: μπλὲ ρουαγιάλ, ἐκρού, μπέζ, πρασινωπό. Ἀλλὰ τὸ χρῶμα αὐτὸ θέλει μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ γιὰ νὰ μὴ φύγη ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸ στύλ. Τὰ γιακαδάκια τῶν ὑποκαμίσων δὲν συνηθίζονται πιὰ μυτερά, ἀλλὰ στρογγυλά, ὅσο γιὰ τὶς γραβάττες τόσο τὰ φιογκάκια ὅσο καὶ οἱ «φλοτὰντ» συνηθίζονται τὸ ἴδιο. Τέλος τὰ ὑποδήματα εἶνε σκαρπίνια ὄχι πολὺ κλειστά, μὲ κλείσιμο στὸ πλάϊ καὶ θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ μαρὸν καὶ τὰ γκρὶ «σουέντ».

Τὰ δίχρωμα θεωροῦνται «ντεμοντέ», καὶ οἱ κάλτσες περιορίζονται σὲ δύο χρώματα γκρὶ νουὰρ καὶ μπλὲ νατιέ.

Πολὺ τῆς μόδας θὰ εἶνε ἐφέτος τὰ πλεκτὰ γιλέκα σὲ κάπως ζωηρὰ χρώματα γιὰ τὰ γκρὶ [illegible] κοστούμια, πιὸ σκοῦρα γιὰ τὰ μπλὲ μαρὲν καὶ μαρόν.

Μερικὰ μοντέλα

Ἡ Σκιαπαρέλλι ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ διευθύνουσα τὰ καλλίτερα σπίτια μόδας στὸ Παρίσι λανσάρει τὶς πρῶτες της χειμερινὲς συλλογὲς καὶ ἂν κρίνωμε ἀπ' ὅ,τι βλέπομε, πλεονάζουν σ' αὐτὲς οἱ τουαλέττες στυλ γιὰ βράδυα. Τὸ χαρακτηριστικὸ δὲ τῶν ἀπογευματινῶν φορεμάτων εἶνε πολλὲς φοῦστες πλισὲ σὲ ὅλα τὰ μάκρη. Τὰ ἐπανωφόρια εἶνε τροὺ κὰρ καὶ μακρυά, περιττὸ δὲ νὰ ποῦμε ὅτι τὰ γούνινα, γιὰ ὅσα βαλάντια ἀντέχουν, παρουσιάζονται πλουσιώτατα μὲ πελώριους γιακάδες.

Τὰ καπέλλα εἶναι μᾶλλον μικρὰ σὲ παράξενα σχήματα, ἀλλὰ γι' αὐτὰ θὰ μιλήσωμε στὸ προσεχὲς τεῦχος.

Ἡ ἀχάριστη ἡλικία

Ἔτσι συνήθως λέγεται ἡ ἡλικία μεταξὺ 12 καὶ 16 ἐτῶν στὰ κοριτσάκια. Καὶ αὐτὸ ἐπεκράτησε γιατὶ ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι κάπως μεταβατική: ἀρχίζουν νὰ χάνουν τὴν παιδική τους χάρι χωρὶς καὶ νὰ μποροῦν ἀκόμη νὰ προσανατολισθοῦν πρὸς τὰ θέλγητρα τῆς γυναίκας.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἀπαιτεῖ ἀπὸ κάθε μητέρα ὅλη της τὴν προσοχὴ ἂν θέλη νὰ δείξη τὴν κοπελλίτσα της συμπαθητικὴ καὶ ἑλκυστική. Πρέπει νὰ προσέχη πολὺ τὸ ντύσιμό της, τὸ χτένισμά της, τὴν ὅλη της ἐμφάνισι ἂν θέλη νὰ μὴν ἀκούση τὴ δυσάρεστη φράσι: «Ἦταν τόσο νόστιμο κοριτσάκι καὶ πῶς χάλασε!»

Ἂς βάλουν λοιπὸν ὅλα τους τὰ δυνατὰ οἱ μητέρες. Κάτι ποὺ εἶναι χαριτωμένο γι' αὐτὴ τὴν ἡλικία εἶνε οἱ τιράντες. Προσδίδουν ξεχωριστὴ χάρι στὸ ἐφηβικὸ σῶμα καὶ ἐπιτρέπουν ἕνα πολὺ ἐπιτυχημένο συνδυασμὸ φουστίτσας καὶ μπλούζας.

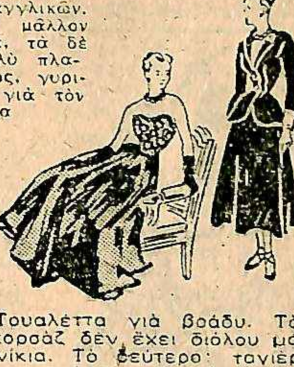
Τουαλέττα γιὰ βράδυ. Τὸ κορσὰζ δὲν ἔχει διόλου μανίκια. Τὸ δεύτερο: ταγιὲρ ἀπογευματινό.

Οἱ παιδικὲς αὐτὲς μπλοῦζες εἶνε πολὺ ἐργασμένες μὲ πιετάκια, βολάν, κέντημα, βαλανσιὲν δαντέλλες κτλ. Προσοχὴ μεγάλη ἀπαιτεῖται ἐπίσης στὴν ἐκλογὴ τῶν χρωμάτων. Νὰ διαλέγουμε τί χρῶμα πάει στὴν ἐπιδερμίδα καὶ στὸν τόνο τῆς ὀμορφιᾶς τῆς μικρούλας. Αὐτὰ ὅλα θὰ συντελέσουν στὸ νὰ βοηθήσετε τὴν «ἀχάριστη ἡλικία» νὰ περάση χωρὶς ν' ἀφήση ἄσχημα ἴχνη διαβάσεως.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Νίναν: Οἱ πανάδες δὲν ἐξαλείφονται εὔκολα δυστυχῶς ὅταν πολυκαιρίσουν, μικρὰ βελτίωσι μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε μὲ αὐτὴ τὴν κρέμα: Πρεσιπιτὲ μπλὰν 1,0 Σοὺ νιτρὰτ ντὲ μπισμοὺθ 2,0 Κολκρὲμ 20,0

Δυστυχισμένην Ἐπαρχιωτοπούλαν: Γιατρὸς φίλος μου, τὸν ὁποῖον συμβουλεύθηκα γιὰ σᾶς μοῦ σύστησε αὐτὴ τὴ θεραπεία: Πλύσεις στόματος καὶ μύτης μὲ καυτὸ νερὸ ποὺ περιέχει χλωρᾶτο. (2 κουταλάκια σὲ ἕνα ποτῆρι νερό). Γαργάρες μὲ κλειστὸ τὸ στόμα. Τοπικῶς ἀλείφετε τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ρουθουνιῶν μὲ βαζελίνη μαντολέ. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὅλ' αὐτὰ θὰ βοηθήσουν ὥστε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανο.

Χιωτοπούλαν: Δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς οὐδεμία θεραπεία γιὰ τὴν περίπτωσί σας.

Ρέναν: Νὰ λούζεσθε ὅσο μπορεῖτε πιὸ συχνὰ καὶ νὰ τρίβετε τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν σας μὲ τὰ δάκτυλά σας, τὰ ὁποῖα βουτᾶτε σὲ λίγο πετρέλαιο. Ὅσο γιὰ τὴν ψαλλίδα γράφω λεπτομερῶς στὸ τεῦχος 458.

Ἀπογοητευμένην Μ.Κ.: Ἡ μόνη ριζικὴ θεραπεία εἶναι ἡ δι' ἠλεκτρισμοῦ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν. Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω.

Χ.Α.Μ.: Γιατί δὲν προσπαθεῖτε νὰ μορφωθῆτε περισσότερο ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε; Ἡ μόρφωσις εἶναι τόσο χρήσιμο πρᾶγμα καὶ μπορεῖ νὰ συντελέση στὸ νὰ ἐγκαταλείψετε μιὰ μέρα αὐτὴ τὴ μονότονη ζωὴ τοῦ χωριοῦ ποὺ καθὼς μοῦ λέτε τόσο σᾶς πλήττει. Τὴ γυμναστικὴ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὴν περιγράψω διότι θὰ ἐχρειάζοντο σελίδες ὁλόκληρες τοῦ «Θησαυροῦ», ἀλλὰ ἂν τὸν διαβάζετε τακτικὰ θὰ βρῆτε ὅλες τὶς κινήσεις ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν περίπτωσί σας.

Ντόλλυ: Εἶσθε ἀρκετὰ ἐξελιγμένη καθὼς μοῦ λέει τὸ γράμμα σας ὥστε ἀντιλαμβάνεσθε μόνη σας, πὼς κρέμες καὶ ἀποτριχωτικὰ δὲν κάνουν τίποτε στὴν περίπτωσί σας. Μόνον ἡ δι' ἠλεκτρισμοῦ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν θὰ σᾶς δώση ἀποτελέσματα. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Κλαίρην Μ.: Χρησιμοποιῆτε αὐτὴ τὴν κρέμα: Κὸλντ κρήμ. 25 γρμ., λανολίνη 5 γρμ., ὀξὺντ ντὲ ζὲνκ 2 γραμ., κάνοντας κανονικὸ μασὰζ μὲ πολὺ μαλακὲς κινήσεις.

Ἀνυπόμονην: Τὸ καλύτερο καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὸ γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι τὸ καθημερινὸ ξύρισμα μὲ ζιλέτ.

Νόλλη Σύλβα: Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ζητᾶτε ἐλεύθερα ὅ,τι θέλετε. Τὰ ἄσπρα αὐτὰ σημαδάκια εἶνε ἐκ γενετῆς; Τί ὄψι ἔχουν; Πρώτη φορὰ μοῦ παρουσιάζεται τέτοια περίπτωσις καὶ θέλω περισσοτέρας ἐξηγήσεις γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς βοηθήσω.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

Κόκκινος ΔΙΑΒΟΛΟΣ

37ον

Ἡ φράσις αὐτὴ εἶχε καρφωθῆ στὸ μυαλό του. Ζητοῦσε ὁλοένα προφάσεις γιὰ νὰ χρονοτριβῆ.

Ἕνα χρονικὸ χειρόγραφο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γράφει τὰ ἑξῆς σχετικῶς:

«Ἐγονάτισε τρεῖς φορὲς μπροστὰ στὸ κούτσουρο τῶν ἀποκεφαλίσεων μὰ καὶ τὶς τρεῖς φορὲς σηκώθηκε πάλι. Τὴ μιὰ φορὰ ζήτησε κρασί. Ὅταν τοῦ τὸ ἔφεραν εἶπε: «Πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ λαοῦ!» καὶ ἄδειασε σιγὰ-σιγὰ τὸ ποτῆρι του. Ἔπειτα ἐξώρκισε τοὺς παρευρισκομένους νὰ προσευχηθοῦν γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς του φωνάζοντας: «Ὑγιαίνετε, χαίρετε, φίλοι μου!» Ἀλλὰ παρ' ὅλες τὶς προτροπὲς τοῦ ἱερέως δὲν ἤθελε ν' ἀποφασίση νὰ τείνη τὸν τράχηλό του στὸ δήμιο!...»

Ὅλα ὅμως εἶχαν τελειώσει πιά.

Ὁ Φλορεστὰν κατάλαβε ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμιὰ ἐλπίδα γι' αὐτὸν καὶ μ' ἕνα τελευταῖο νόημα κάλεσε κοντά του τὸν Γουλιέλμο καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ χρησιμεύση γιὰ τὴν ἀθώωσι τοῦ Γοδεφρίδου. Ἦταν μιὰ ἔκθεσις ποὺ περιέγραφε ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ διαδραματίσθηκαν τὴ νύχτα τῆς ἁρπαγῆς τῶν κλειδιῶν τοῦ Ἁγίου Κεντίνου.

Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ εἶχε ἐργαστῆ ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὴ φυλακή του.

Ὅλη του ἡ σκέψις στρέφοταν στὸν ἀδελφό του, ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν σώση, νὰ τὸν λυτρώση τῆς βαρειᾶς κατηγορίας ποὺ τὸν ἐβάρυνε καὶ νὰ ἐξιλεωθῆ κι' αὐτὸς γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει.

Ἦταν βέβαιος πὼς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ ἀδελφός του θ' ἀποδείκνυε μιὰ μέρα τὴν ἀθωότητά του.

Ἔτσι τουλάχιστον θὰ πέθαινε ἱκανοποιημένος.

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε κατόπιν στὸ δήμιο.

Ὁ ἄθλιος!... Εἶχε τὴν ἴδια στάσι. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἄγρια. Ἀνυπομονοῦσε. Ἔσφιγγε νευρικὰ τὸ ὄργανο τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων.

— Ὅλα τελείωσαν!... ψιθύρισε ὁ Φλορεστάν.

Κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἀνθρωποθάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν γύρω.

Τί θλιβερό! Κι' οἱ ἄνθρωποι, ἐκεῖνοι φαινόντουσαν ἀνυπόμονοι, δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ χαροῦν τὸ φρικτὸ θέαμα τῆς θανατώσεως ἑνὸς ὁμοίου των.

Πόσο σκληρὸ εἶνε τὸ πλῆθος στὶς περιστάσεις αὐτές!

Ὅσοι εἶχαν χάσει τοὺς θησαυρούς των κατὰ τὴν ἁρπαγὴ τοῦ Ἁγίου Κεντίνου, εἶχαν βέβαια δίκηο νὰ λυσσοῦν ἐναντίον τοῦ κόμητος τῆς Θούνης.

Οἱ ἄλλοι ὅμως;

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ ὄχλος τί εἶχε μαζί του; Γιατί νὰ διψάη τὸ αἷμα του;

Δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας. Ἦταν τὸ γραφτό του νὰ πεθάνη ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς στιγμὲς ὁ νοῦς του πέταξε στὴν κόμησσα τῆς Θούνης. Τὴ σκέφθηκε μὲ συμπόνοια. Τί μεγάλο κακὸ ποὺ εἶχε κάνει καὶ σ' αὐτή!...

Ὁ Γουλιέλμος Λοβὲρτ στέκοντας πλάϊ του μάντευε ὅλο του τὸν σπαραγμό, ὅλη του τὴν ἀπελπισία κι' ἡ καρδιά του πονοῦσε.

Ἔτριζε τὰ δόντια του ὁ καλὸς μυλωνᾶς ἀπὸ τὴ λύσσα του καὶ βλαστημοῦσε τὸν Ταγιεφέρ:

— Τὸν ἀγροῖκο!... Τὸν ἄθλιο!... Θὰ μοῦ τὸ πληρώση ἀκριβά. Μᾶς ἐξαπάτησε.

Ὁ Φλορεστὰν τὸν πλησίασε ἔξαφνα.

Ὁ Γουλιέλμος θέλησε νὰ πῆ κάτι, μὰ ἡ φωνὴ πνίγηκε στὸ λαιμό του. Ἕνα δάκρυ κύλησε στὰ μάγουλά του.

Ὁ Φλορεστὰν εἶδε τὸ δάκρυ αὐτό, μάντεψε τὸν πόνο του.

— Μὴν κλαῖς, φίλε μου, τοῦ εἶπε.

— Εἶνε τρομερό... τρομερό!...

— Εἶνε θέλημα Θεοῦ.

— Εἶνε κατάρα τοῦ διαβόλου! Μᾶς ἀπάτησαν, μᾶς ἐνέπαιξαν. Ἔτσι μοὔρχεται..

— Πρὸς Θεοῦ! Μὴν κάνετε καμμιὰ ἀπερισκεψία. Θὰ χαθῆτε χωρὶς λόγο καὶ σὺ κι' ὁ φίλος σου. Ἀρκετὸ κακὸ ἔκανα. Δὲν θέλω νὰ γίνω αἰτία τῆς καταστροφῆς σας. Αὐτὸ ἦταν τὸ γραφτό μου...

Μιὰ κραυγὴ ἀντήχησε ἀπ' τὸ πλῆθος:

— Φτάνει πιά! Τελειώνετε.

Ὁ Φλορεστὰν χαμογέλασε πικρά.

— Ἀνυπομονοῦν νὰ δοῦν τὸ κεφάλι μου νὰ πέφτη, ψιθύρισε. Τετέλεσται! Ἂς γίνη τὸ θέλημά τους.

— Φτάνει, φτάνει πιά... τελειώνετε... φώναζαν πολλοὶ μαζὶ τώρα ἀπ' τὸν ὄχλο.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Φλορεστάν. Χαῖρε, φίλε μου, χαῖρε γιὰ πάντα, καλέ μου φίλε.

Ἀγκάλιασε κατόπιν τὸν Γουλιέλμο καὶ τὸν φίλησε.

— Φίλησε ἐκ μέρους μου καὶ τὸν φίλο μας Πλουσέτ, τοῦ ψιθύρισε.

Ὁ Γουλιέλμος στηρίχθηκε στὰ κάγκελλα τοῦ ἰκριώματος γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω.

Ἡ συγκίνησίς του ἦταν ἀπερίγραπτη.

Κάτω ἀπ' τὴν κουκούλα τοῦ μοναχοῦ ὁ Νικόλας Πλουσὲτ ἔνοιωθε τὰ ἴδια συναισθήματα. Ἡ καρδιά του σφιγγόταν. Τοῦ ἐρχόταν νὰ ὁρμήση κατὰ τοῦ δημίου καὶ νὰ τὸν στραγγαλίση νὰ τὰ βάλη μ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος.

Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι ἦταν τὰ μάτια τοῦ δημίου. Ποῦ τὸν εἶχε ξαναδῆ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

— Νὰ μὲ πάρη ὁ διάβολος, μονολογοῦσε, ἂν κάνω λάθος. Τὸ κάθαρμα αὐτὸ κάπου τὸ ἔχω ξαναδῆ. Θἄδινα τὴν ψυχή μου στὸ διάβολο γιὰ νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ τραβήξω τὴν προσωπίδα ποὺ τοῦ κρύβει τὸ βρωμερό του πρόσωπο.

ΕΝΑ «ΑΣΤΡΟ» ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ἡ ἄλλοτε κοσμαγάπητη Μαίρη Πίκφορδ, τὸ «ἄστρο» τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου, ἐξετάζεται σὲ μιὰ δίκη ποὺ κίνησε ἐναντίον της ὁ κινηματογραφικὸς παραγωγὸς Λὰ Κάβα, ζητῶντας της ἀποζημίωσι 1 200 000 δολλαρίων γιὰ ἀθέτησι συμφωνίας.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ Φλορεστὰν δὲν ἔμεινε ἀργός. Ξαναβρῆκε τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὸ θάρρος του κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται.

Ὅταν τελείωσε πλησίασε τὸ δήμιο καὶ τοῦ εἶπε θαρραλέα, χωρὶς νὰ τρέμη ἡ φωνή του:

— Φίλε μου, ἐκτέλεσε τὸ χρέος σου. Εἶμαι ἕτοιμος.

Γονάτισε μπροστά του κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ χρησίμευε γιὰ τὶς ἀποκεφαλίσεις.

Τότε ὁ δήμιος ὕψωσε τὸν βαρὺ καλοτροχισμένο πέλεκύ του.

Κι' ἐνῶ τὸν ἔστρεφε στὸν ἀέρα γιὰ νὰ τὸν καταφέρη κατὰ τοῦ θύματός του, μ' ὅλη του τὴ δύναμι, εἶπε σιγά:

— Κόμη τῆς Θούνης! Θυμήσου! Εἶμαι ὁ δὸν Διέγος Διάζ!...

Ὁ Γουλιέλμος κι' ὁ Πλουσὲτ ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτά, ἂν καὶ εἰπώθηκαν σιγά. Τ' ἄκουσε, φυσικά, κι' ὁ Φλορεστὰν καὶ φρύαξε:

— Ἁ, τὸν ἄθλιο!... Αὐτὸς ἦταν λοιπόν;

Ὁ μελλοθάνατος μετακινήθηκε λίγο, σὰν νἄθελε νὰ σηκωθῆ ἐπάνω. Κι' ἀλλοίμονο... Ὁ πέλεκυς τοῦ δημίου καθὼς ἔπεσε, ἔχασε τὸ στόχο του κι' ἀντὶ νὰ κόψη τὸ κεφάλι τοῦ ἄτυχου νέου τὸν ἐχτύπησε στὸν ὦμο.

Συνέβη τότε κάτι τρομερό.

Τὸ δυστυχισμένο θῦμα ἀνασηκώθηκε, μουγγρίζοντας, τινάζοντας τὰ χέρια του καὶ σκορπίζοντας κύματα αἵματος γύρω του.

Τὸ πλῆθος κατατρομαγμένο τραβήχτηκε πίσω. Μιὰ κραυγὴ φρίκης βγῆκε ἀπὸ χιλιάδες στόματα.

Ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ βλαστημάη καὶ ν' ἀπειλῆ τὸ δήμιο:

— Καταραμένε!... Χασάπη!...

— Θὰ τὸν ἀποτελειώσης, κακοῦργε! τοῦ φώναζαν μὲ μανία.

— Ἔτσι θὰ τὸν ἀφήσης, τέρας;...

Ὁ Δὸν Διὰζ τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ τὴν ταραχή του, ρίχτηκε πάνω στὸ δυστυχισμένο Φλορεστὰν ποὺ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ χέρια του.

Στὸ τέλος ὁ Διέγος Διὰζ ἐπεκράτησε. Ρίχνοντας κάτω τὸν μελλοθάνατο, τοῦ πριόνισε κυριολεκτικῶς τὸ κεφάλι.

Βλέποντας τὸ φρικῶδες αὐτὸ μαρτύριο ὁ λαὸς εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν.

Ὁ Γουλιέλμος βλέποντας τί εἶχε συμβῆ ἄφρισε ἀπ' τὴ λύσσα του. Ὥρμησε κατὰ τοῦ δημίου καὶ μὲ μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ τὸν γκρέμισε κάτω ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα.

Τὸ πλῆθος ἀμέσως ἄρχισε τὶς ἐπευφημίες, τόσο μάλιστα ποὺ ὁ στρατὸς φοβήθηκε καὶ πῆρε στάσι ἀμυντική. Μερικοὶ στρατιῶτες τοὺς ὁποίους εἶχε ἀρχίσει νὰ παρασύρη τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους ἔκαναν χρῆσι τῶν ὅπλων τους κι' ἐπλήγωσαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ πολίτες.

Αὐτὸ ἦταν ἀφορμὴ ν' ἀρχίση ἀληθινὴ μάχη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ σανιδώματα ἔσπασαν, τὸ ἰκρίωμα σωριάστηκε κάτω καὶ οἱ ἱππεῖς γκρεμίστηκαν ἀπὸ τ' ἄλογά τους. Ἔπειτα μέσ' ἀπὸ τὶς φωνὲς τοῦ τρόμου, τοὺς χρεμετισμοὺς τῶν ἀλόγων καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς ἡ ἀλληλοσφαγὴ μεταξὺ στρατοῦ καὶ πολιτῶν γενικεύθηκε ἐνῶ τὰ γυναικόπαιδα ἔφευγαν πανικόβλητα.

Τὸ θέαμα ἦταν τρομακτικό. Ἔτσι καθὼς ἔσπασε τὸ ἰκρίωμα, τὸ ἀποκεφαλισμένο πτῶμα τοῦ ἄτυχου Φλορεστὰν ἔπεσε μαζὺ μὲ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ συντρίμματα

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος! οὔρλιαξε ὁ Γουλιέλμος. Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ.

— Σὲ ἀκολουθῶ, τοῦ φώναξε ὁ σύντροφός του.

Πλησίασαν, σήκωσαν τὸ πτῶμα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Φλορεστὰν καὶ τὸ τοποθέτησαν σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸ ποδοπατήσουν τὰ ἄλογα τῶν στρατιωτῶν καὶ τὸ μαινόμενο πλῆθος.

— Καὶ τώρα ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀχρείων φρουρῶν, φώναξε ὁ σύντροφος τοῦ Γουλιέλμου.

Ὁ Λοβὲρτ ὅμως τὸν συγκράτησε.

— Ὄχι φίλε μου, μὴ βιάζεσαι, ἔχουμε καιρό, τοῦ εἶπε ὁ Γουλιέλμος. Προηγουμένως θὰ κανονίσουμε ἕναν ἄλλο λογαριασμό.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Θὰ καταλάβης ἀμέσως. Μὲ τρῶνε τὰ δάχτυλά μου. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ στρίψω τὸ λαρύγγι τοῦ δημίου. Ἂν δὲν τὸν πνίξω δὲν θὰ ἡσυχάσω.

Ὁ Πλουσὲτ ἔσφιξε τὶς γροθιές του μὲ λύσσα.

— Ἔχεις δίκηο, φώναξε. Ἔχω κάμει κι' ἐγὼ ὅρκο βαρὺ νὰ τιμωρήσω σκληρὰ αὐτὸν τὸν χασάπη. Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω πόσο ἔκανε νὰ ὑποφέρη τὸν ἄτυχο μελλοθάνατο.

— Ἐμπρὸς λοιπόν φίλε μου.

Γύρισαν πρὸς τὰ χαλάσματα τοῦ ἰκριώματος.

Ἀλλὰ ὁ δήμιος δὲν φαινόταν πουθενά.

— Κατάρα! οὔρλιαξε ὁ Γουλιέλμος.

— Μᾶς ξέφυγε! φώναξε γεμᾶτος ὀργὴ κι' ὁ Πλουσέτ.

Πραγματικῶς ὁ δήμιος δὲν φαινόταν πουθενά, λὲς καὶ εἶχε ἀνοίξει ἡ γῆ καὶ τὸν εἶχε καταπιῆ.

Ὁ Λοβὲρτ ἔτριβε τὰ μάτια του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶπε, πότε βρῆκε τὸν καιρὸ καὶ τὸ ἔσκασε. Πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἦταν ἐδῶ.

— Μὴν ἀνησυχῆς, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ σύντροφός του. Θὰ τὸν ξαναβροῦμε τὸν ἄθλιο.

Γύρω ἐξακολουθοῦσε ἡ σύγκρουσις.

Τὰ πλήθη τοῦ κόσμου ὁρμοῦσαν ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν μ' ἄγριες κραυγές.

Τὸ ἔδαφος ἦταν γεμᾶτο νεκροὺς καὶ τραυματίας.

Ἰαχὲς ἀντηχοῦσαν:

— Θάνατος στοὺς φρουρούς!

★

Ἀλλὰ τί εἶχε ἀπογίνει ὁ καταραμένος Διέγος Διάζ; Πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ γίνη ἄφαντος;

Ὁ Δὸν Διὰζ δὲν ἔπαθε τίποτε καθὼς ἔπεσε τὸ ἰκρίωμα. Μὲ τὸ συνηθισμένο θάρρος του, κατώρθωσε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ πλῆθος καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ σῶος καὶ ὑγιής. Ἡ χαρὰ τὸν ἔπνιγε. Εἶχε πραγματοποιήσει ὅλα ὅσα ἐπιθυμοῦσε.

Καθὼς συλλογιζόταν τὸ παρελθὸν ἔνοιωθε μιὰ ἄγρια περηφάνεια νὰ τὸν πλημμυρίζη. Ἀλλὰ συγχρόνως ἔνοιωθε ὅτι δὲν εἶχε πιὰ κανένα σκοπὸ στὴ ζωή. Ἡ ἐκδίκησίς του εἶχε σβύσει μὲ τὸ θάνατο τοῦ Φλορεστάν, ποὺ τὸν εἶχε πάρει γιὰ τὸν κόμητα τῆς Θούνης. Τί θὰ ἔκανε τώρα; Δὲν ὑπῆρχαν πιὰ ἐμπόδια. Δὲν εἶχε μπροστά του δυσκολίες γιὰ νὰ τὶς νικήση. Δὲν εἶχε πιὰ μὲ τί ν' ἀσχοληθῆ. Νὰ φροντίση νὰ γίνη πλούσιος; Μὰ ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἀπ' ὅλους. Στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου τῶν κατακομβῶν τῆς Τουρραίνης ὑπῆρχαν θησαυροὶ ὁλόκληροι στὴ διάθεσί του.

Ὑπῆρχε βέβαια ἀκόμα ἡ Δολόρα. Ἡ Δολόρα, ἡ ὁποία τὸν μισοῦσε κι' ἡ ὁποία γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγη εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ μέγαρό της καὶ εἶχε ἐξαφανιστῆ.

Μὰ ὁ Δὸν Διὰζ ἦταν ἥσυχος σχετικὰ μ' αὐτὴ κι' ἔλεγε μέσα του πρὸ τῆς ἐκτελέσεως: «Ἂς τὴν ἀφήσω νὰ νομίζη ὅτι εἶνε ἀσφαλής. Ὅταν ξεφορτωθῶ τὸν κόμητα τότε θὰ σκεφθῶ καὶ γι' αὐτή. Ἡ κατάκτησίς της θὰ εἶνε γιὰ μένα παιγνίδι...»

Καὶ νὰ τώρα, ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶχε φτάσει. Σὲ λίγες ὧρες ἡ Δολόρα θὰ γινόταν δική του εἴτε ἑκουσίως, εἴτε διὰ τῆς βίας.

Μὲ τὴν ἰδέα αὐτὴ ὅλο του τὸ αἷμα μαζευόταν στὸ κεφάλι του. Περπατοῦσε σκοντάφτοντας στοὺς τοίχους. Ἄξαφνα τὰ γόνατά του ἄρχισαν νὰ λυγίζουν. Τὸ πρόσωπό του ἔκαιγε, τοῦ φαινόταν σὰν νὰ πετοῦσε φωτιές. Δυὸ τρεῖς φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ κάτση καὶ νὰ βγάλη τὴν προσωπίδα του, γιὰ ν' ἀναπνεύση.

— Παράδοξο! ψιθύρισε σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ φλογισμένο του μέτωπο. Ποτέ μου δὲν ἔνοιωσα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Μήπως εἶνε αὐτὸ ποὺ λέγεται εὐτυχία;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ τῶν ὑγρῶν ἀερίων

Οἱ μυστηριώδεις νόμοι τῶν ἀτόμων

Ὅλα τὰ ὑγροποιημένα ἀέρια προκαλοῦν παράξενα φαινόμενα. Τὰ περιεργότερα ὅμως ἀπ' ὅλα παρατηροῦνται μὲ τὸ ὑγρὸν «ἥλιον».

Τὸ ἥλιον εἶνε, ὡς γνωστόν, ἕνα ἐλαφρότατο ἀέριο, ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὸ γέμισμα τῶν πηδαλιουχουμένων ἀεροστάτων, γιατὶ δὲν παρουσιάζει τὸν κίνδυνο τῆς ἀναφλέξεως, ὅπως τὸ ὑδρογόνον.

Γιὰ νὰ ὑγροποιηθῆ, χρειάζεται ἰσχυροτάτη ψῦξι, κοντὰ στὸ «ἀπόλυτο μηδὲν» (237 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν). Εἶνε δηλαδὴ τὸ ψυχρότερο ὑγροποιημένο ἀέριο. Ὑπάρχουν δὲ δύο εἴδη ὑγροῦ ἡλίου. Τὸ ἕνα εἶνε σχετικῶς «θερμότερο» ἔχει δηλαδὴ θερμοκρασία ἀρκετὰ ἀνώτερη ἀπ' τὸ ἀπόλυτο μηδέν. Ὀνομάζεται «ἥλιον I». Τὸ δεύτερο, τὸ «ἥλιον II», πλησιάζει πολὺ στὸ ἀπόλυτο μηδέν.

Τὸ ἥλιον I εἶνε ἄχρωμο καὶ ἄοσμο ὑγρό, μὲ φυσαλλίδες, σὰν τῆς γκαζόζας. Τὸ ἥλιον II δὲν ἔχει τέτοιες φυσαλλίδες. Κι' ἂν ἀκόμη βυθίσουμε μέσα ἕνα ἐρυθροπυρωμένο σίδερο, δὲν ἀναβράζει μὲ συριγμό, ὅπως τὸ νερό, γιατὶ εἶνε ἄριστος ἀγωγὸς τῆς θερμότητος. Ἐξατμίζεται μόνον ἥσυχα καὶ ἀθόρυβα.

Εἶνε τόσο λεπτόρρευστο, ὥστε ἂν τὸ ψύξωμε στὸ ἀπόλυτο μηδὲν καὶ τοῦ δώσωμε μιὰ περιστροφικὴ κίνησι, θὰ τὴν διατηρήση σχεδὸν ἐπ' ἄπειρον, δίχως νὰ τὸ σταματήση ἡ συνοχὴ τῶν μορίων του.

Ἐνῶ τὸ χρυσάφι εἶνε συνήθως ἄριστος ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, χάνει αὐτὴ τὴν ἰδιότητά του, ἂν τὸ βουτήσωμε σὲ ὑγρὸ ἥλιον. Ἀντιθέτως, ὑπὸ τὶς ἴδιες συνθῆκες, γίνονται ἄριστοι ἀγωγοὶ ὁ κασσίτερος καὶ ὁ μόλυβδος. Οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν τώρα τί ἀκριβῶς συμβαίνει στὰ μέταλλα σ' αὐτὴ τὴ θερμοκρασία, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦν ἕνα κρᾶμα ποὺ θὰ εἶνε τέλειος ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ στὶς συνηθισμένες θερμοκρασίες.

Ἂν διοχετεύσουμε ἐναλλασσόμενο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα μέσα ἀπὸ ὑγρὰ ἥλιον II, προκαλεῖται μιὰ συνεχὴς ἐξάτμισις, ἡ ὁποία παράγει ἕνα ἰδιόρρυθμο ἦχο, ποὺ μποροῦμε νὰ τὸν συλλάβωμε μ' ἕνα μικρόφωνο. Τὸ περίεργο αὐτὸ ἠχητικὸ κῦμα ἔχει ταχύτητα 10 φορὲς μικρότερη ἀπ' τὸν κοινὸ ἦχο, ἔχει δὲ ὀνομασθῆ «δεύτερος ἦχος». Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψη ἀκόμη ποιὲς ἐφαρμογὲς θὰ βρῆ τὸ παράξενο αὐτὸ φαινόμενο.

Ὁ Ἀμερικανὸς φυσικὸς Λέϊν ἔχει ἐπονομάσει τὸ ἥλιον II «μαγικὴ οὐσία», γιατὶ φαίνεται πὼς δὲν ὑπακούει στοὺς συνηθισμένους μαθηματικοὺς καὶ φυσικοὺς νόμους. Ἂν βυθίσωμε π. χ. ὡς τὴ μέση ἕνα ἀδειανὸ φλυτζάνι μέσα σ' ἕνα μεγαλείτερο δοχεῖο μὲ ἥλιον II, τὸ ὑγρὸ θ' ἀρχίση ἀμέσως νὰ σκαρφαλώνη στὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα τοῦ φλυτζανιοῦ καὶ νὰ πέφτη στὸ ἐσωτερικό του! Ἂν πάλι ὑπάρχη καὶ μέσα στὸ φλυτζάνι λίγο ἥλιον II, θὰ σκαρφαλώση κι' αὐτὸ γιὰ νὰ ἑνωθῆ μὲ τὸ ἐξωτερικὸ ὑγρό!

Καταπληκτικώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ ἑξῆς πείραμα: Γέμισαν μιὰ μικρὴ μποτίλια μὲ ἥλιον II καὶ τὴν ἔβαλαν πλαγιασμένη μέσα σ' ἕνα λουτρὸ τοῦ ἰδίου ὑγροῦ. Στὸ στόμιο τῆς μποτίλιας ἦταν προσαρμοσμένος ἕνας μικρὸς κι' ἐλαφρότατος «μῦλος» ἀπὸ ἀλουμίνιο. Κατόπιν διοχετεύθηκε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα σ' ἕνα σύρμα, στὴ βάσι τῆς μποτίλιας κι' ἀμέσως ὁ μῦλος ἄρχισε νὰ γυρίζη.

Ὡς ἐδῶ, ἡ ἐξήγησις ἦταν ἁπλῆ: Τὸ ὑγρὸ ἥλιον, θερμαινόμενον ἀπ' τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ξεχυνόταν ἔξω ἀπ' τὴ μποτίλια καὶ προκαλοῦσε τὴν περιστροφὴ τοῦ μύλου. Τὸ παράξενο ὅμως ἦταν ὅτι ἡ κίνησις αὐτὴ διαρκοῦσε ἐπ' ἄπειρον, ἐνῶ κανονικὰ θἄπρεπε νὰ λιγοστέψη τὸ ἥλιον II τῆς μποτίλιας καὶ νὰ σταματήση κάποτε ἡ περιστροφή! Συνεπῶς, τὸ ὑγρὸ ποὺ ξεχυνόταν, ἀναπληρωνόταν ἀπὸ ἄλλο, ποὺ ἔμπαινε στὴ μποτίλια. Ναί, ἀλλὰ ἡ εἴσοδος τοῦ νέου ὑγροῦ ἔπρεπε νὰ δημιουργῆ ἕνα ἀντίθετο ρεῦμα, ποὺ νὰ ἐμποδίζη τὴν περιστροφὴ τοῦ μύλου!...

Οἱ ἐπιστήμονες ἔστυψαν τὸ μυαλό τους, ἀναζητῶντας μιὰ ἐξήγησι. Κι' ἐπὶ τέλους τὴ βρῆκαν.

Τὸ ἥλιον II ἀποτελεῖται κανονικὰ ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερο εἶδος ἀτόμων, ποὺ ἔχουν ὀνομασθῆ «ὑπερυγρὰ» καὶ ποὺ δὲν ὑπακούουν στοὺς κοινοὺς φυσικοὺς νόμους. Ἡ θερμότης τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος μεταβάλλει τὰ ἄτομα τοῦ ἡλίου II τῆς μποτίλιας σὲ ἄλλα τοῦ κοινοῦ εἴδους. Αὐτὰ βγαίνουν ἀπ' τὴ μποτίλια καὶ περιστρέφουν τὸ μύλο, σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Ὅταν ὅμως βρεθοῦν μέσα στὸ ἐξωτερικὸ λουτρό, ξαναγίνονται «ὑπερυγρὰ» καὶ ξαναμπαίνουν στὴ μποτίλια χωρὶς πιὰ νὰ προκαλοῦν μηχανικὴ ἐνέργεια.

Οἱ σχετικὲς ἔρευνες τῶν ἐπιστημόνων ἐλπίζεται ὅτι θὰ διαφωτίσουν τὸ μυστήριο τῶν εἰδικῶν νόμων ποὺ διευθύνουν τὸν κόσμο τῶν ἀτόμων.

Οἱ Ρῶσσοι κι' οἱ Ἀμερικανοὶ φυσικοὶ ἀνταγωνίζονται σ' αὐτὲς τὶς μελέτες. Ἡ

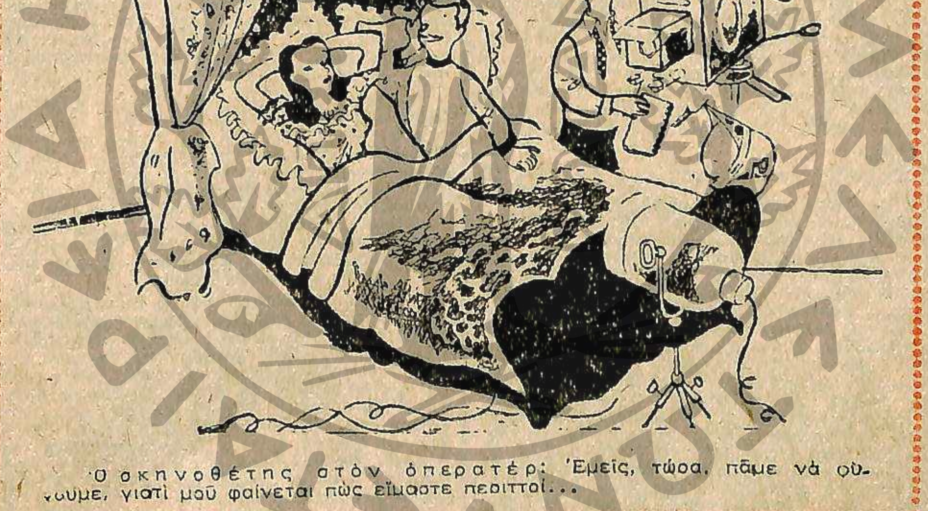

Ὁ σκηνοθέτης στὸν ὀπερατέρ: Ἐμεῖς, τώρα, πᾶμε νὰ φύγουμε, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς εἴμαστε περιττοί...

πρώτη μηχανὴ ὑγροποιήσεως τοῦ ἡλίου ἐφευρέθηκε ἀπ' τὸ διάσημο Ρῶσσο καθηγητὴ Καπίτζα κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ ἀγγλικὸ Πανεπιστήμιο Καῖμπριτζ. Εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ παράγη ὑγρὸ ἥλιον γρήγορα καὶ φθηνά, χωρὶς νὰ χρησιμοποιῆ ἐπικίνδυνο καὶ εὔφλεκτον ὑδρογόνον, ὅπως ἄλλες προηγούμενες μηχανὲς ὑγροποιήσεως ἀερίων.

Σὲ λίγο καιρό, τὸ 1941, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Λεῖν ἐπενόησε μιὰ ἄλλη, ἀκόμη τελειότερη. Ἐπηκολούθησαν δὲ 5 νέες μηχανές, ἡ μιὰ καλύτερη ἀπ' τὴν ἄλλη.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι, ἐνῶ οἱ Ρῶσσοι τηροῦν ἀπόλυτη μυστικότητα γιὰ τὶς ἄλλες ἐπιστημονικὲς ἐργασίες τους, προκειμένου γιὰ τὴν ὑγροποίησι τῶν ἀερίων ἀνεκοίνωσαν πάντοτε σ' ὅλο τὸν κόσμο τὶς ἐπιτυχίες τους. Συνέχισαν δὲ τὰ πειράματά τους ἀκόμη καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ κινδύνευε νὰ πέση ἡ Μόσχα.

Ἀντιθέτως, στὶς ὑπόλοιπες χῶρες, οἱ ἐργασίες αὐτὲς ἔμειναν μυστικὲς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου. Φαίνεται δὲ ὅτι, στὴν Ἀμερική, συνετέλεσαν ἀρκετὰ στὴν ἐφεύρεσι τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

Ὅσο γιὰ τὶς πρακτικὲς χρησιμοποιήσεις τοῦ ὑγροῦ ἡλίου, δὲν μπορεῖ ἀκόμη κανεὶς νὰ τὶς προβλέψη, δεδομένου ὅτι εἶνε πολὺ ψυχρότερο ἀπ' τὰ ἄλλα ὑγρὰ ἀέρια. Πράγματι, τὰ κοινὰ ψυκτικὰ ἀέρια (διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, ἀμμωνία, κλπ.) ὑγροποιοῦνται στοὺς 35—40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, τὸ ὀξυγόνον στοὺς 173 βαθμοὺς καὶ τὸ ἄζωτον στοὺς 185. Μὲ τὸ ἥλιον ὅμως, πλησιάζομε στὸ «ἀπόλυτο μηδέν».

••

Ὁ καρκῖνος εἶνε «φυλετικὴ» ἀσθένεια;

Μία περίεργη θεωρία

Ὁ Ἑλβετὸς ἐπιστήμων δόκτωρ Πιττὰρ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ καρκῖνος εἶνε «φυλετική» ἀσθένεια, προσβάλλει, δηλαδή, σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία τοὺς ἀνήκοντας σὲ ὡρισμένες φυλὲς καὶ σὲ μικρότερη τοὺς ἀνήκοντας σὲ ἄλλες.

Ὁ δόκτωρ Πιττὰρ διαιρεῖ τοὺς κατοίκους τοῦ πλανήτου μας σὲ τέσσερες «φυλές»: τοὺς βορείους, τοὺς κατοικοῦντας στὴν περιοχὴ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας (ἄλπεια φυλή), τοὺς μεσημβρινοὺς καὶ τοὺς κατοίκους τῶν θερμῶν χωρῶν ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸν ἰσημερινό.

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις του, λοιπόν, ὁ καρκῖνος προσβάλλει σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία τοὺς βορείους. Τὰ θύματά του εἶνε πολλὰ ἐπίσης μεταξὺ τῆς ἀλπείας φυλῆς. Μεταξὺ τῶν μεσημβρινῶν λαῶν εἶνε σπανιώτερος καὶ τέλος, εἶνε ἄγνωστος σχεδὸν μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν θερμῶν χωρῶν. Ἀκολουθεῖ, δηλαδή, μιὰ κατιοῦσα ὅσο κατερχόμεθα ἀπὸ τοὺς πόλους πρὸς τὸν ἰσημερινό.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες. Π.χ. οἱ Νέγροι εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐπρόσβλητοι ἀπὸ τὴ χολέρα, τὸν τέτανο, τὴν πνευμονία καὶ τὴ φυματίωσι, ἐνῶ, ἀντίθετα ἄλλες ἀσθένειες, ὅπως ἡ διφθερίτις, ἡ σκωληκοειδῖτις, οἱ ἑλώδεις, ὁ κίτρινος πυρετός, ἡ περιτονῖτις κτλ. εἶνε σπανιώτατες μεταξύ των. Παρετηρήθη ὅτι στὸν Ἀμερικανικὸ στρατὸ οἱ νέγροι ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ πνευμονία εἶνε πενταπλάσιοι ἀπὸ τοὺς λευκούς. Μιὰ στατιστικὴ τῆς Σιέρρα Λεόνε δείχνει ἐπίσης ὅτι σὲ 410 Ἄγγλους ποὺ πέθαναν ἀπὸ ἑλώδεις πυρετοὺς ἀντιστοιχοῦν μόνον 2 μαῦροι.

Ἀμερικανοὶ ποὺ λατρεύουν τὰ φείδια

Ἡ πόλις Γιονίσμπορο στὴν πολιτεία Βανκοῦβερ ἔχει γεμίσει ἀπὸ φίδια. Ἡ πληθώρα αὐτὴ τῶν ἀπαισίων ἑρπετῶν ὀφείλεται στὴν ἵδρυσι μιᾶς θρησκευτικῆς αἱρέσεως ποὺ λατρεύει τὰ φίδια. Οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς τῆς αἱρέσεως ἀνατρέφουν ἐλεύθερα τὰ φίδια στὰ σπίτια των καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν τὴ δύναμι νὰ τὰ γοητεύουν μὲ τὸ βλέμμα των. Ὡς σήμερα, ὅμως ἐσημειώθησαν πολλὰ θύματα μεταξὺ τῶν μὴ ὀπαδῶν τῆς αἱρέσεως, ποὺ ἀναγκάσθηκαν στὸ τέλος νὰ ζητήσουν τὴν ἐπέμβασι τῶν ἀρχῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως κατέφυγαν στὶς ἀρχές, ζητῶντας τὴν προστασία των, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, ποὺ κηρύσσει τὴν ἐλευθερία τῆς θρησκείας. Οἱ ἀρχὲς τοῦ Γιονέσμπορο βρίσκονται ἐμπρὸς σὲ δίλημμα, γιατὶ δὲν ξέρουν ποιοὺς νὰ ὑποστηρίξουν.

Τρεῖς ἀνήλικοι ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

Τὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα τοῦ Χάϊρενς, τοῦ Ἄλλεν καὶ τοῦ Ἔνγκελς

Μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια, ἡ «μανία ἀνθρωποκτονίας», ποὺ ἐκδηλώθηκε μὲ τὸν πιὸ ἀνησυχητικὸ τρόπο, μετὰ τὸν πόλεμο στὴ νεολαία διαφόρων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ὅπως στὴν Ἀγγλία, στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἰταλία, ἔχει καταλάβει τώρα καὶ μερικοὺς νεαροὺς Ἀμερικανούς. Μέσα σὲ λίγους μῆνες, ἡ ἀστυνομία συνέλαβε 3 ἀνήλικους ἐγκληματίες, χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας: τὸ Χάϊρενς, 17 ἐτῶν, τὸν Τζέϊμς Ἔνγκελς, 21 ἐτῶν, καὶ τὸ Στιούαρτ Ἄλλεν, 16 ἐτῶν.

Γιὰ τὸν πρῶτο ἔχομε ἤδη γράψει ἐν ἐκτάσει. Ὑπενθυμίζομε στοὺς ἀναγνῶστες μας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα νέο μ' ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι, ἄριστο φοιτητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, τύπο φιλάθλου καὶ ποιητοῦ. Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῆ ὡς ἐγκληματία. Κι' ὅμως, ἔκαμε 8 δολοφονίες! Τὸ πρῶτο ἔγκλημά του ἦταν τὸ ἀνατριχιαστικώτερο: Ἀφοῦ κακοποίησε ἕνα κοριτσάκι 6 ἐτῶν, τὸ κομμάτιασε κατόπιν καὶ σκόρπισε τὰ κομμάτια του στὶς τέσσερες ἄκρες τῆς πόλεως. Εἶχε ξυπνήσει πιὰ μέσα του ἡ δίψα τοῦ αἵματος. Φρόντισε δὲ νὰ συνδυάση... τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου: Σκότωνε δηλαδὴ τὰ θύματά του, τὰ λήστευε κι' ἔπειτα ἐξαφάνιζε τὸ πτῶμα τους. Ἐνεργοῦσε πάντα ἥσυχα, μ' ἕνα εἶδος αὐτοματισμοῦ.

Ὅταν τὸν συνέλαβαν στὸ φοιτητικό του δωμάτιο, κομμάτιαζε τὸ τελευταῖο θῦμα του. Ἴσως δὲ εἶχε προαισθανθῆ τὴ σύλληψί του, γιατὶ εἶχε γράψει μὲ κιμωλία σ' ἕνα τοῖχο: «Πιάστε με, πρὶν σκοτώσω κι' ἄλλους!».

Ὁ Στιούαρτ Ἄλλεν ἦταν ἕνας ἀσήμαντος νεαρός, μὲ πρόσωπο γεμᾶτο φακίδες. Ὅταν ἔμεινε ὀρφανός, υἱοθετήθηκε ἀπὸ ἕνα πάστορα τοῦ Μισσοῦρι καὶ μεγάλωσε μέσα σ' ἕνα γαλήνιο περιβάλλον. Ἔπαιζε ἁρμόνιο στὴν ἐκκλησία, συνοδεύοντας τοὺς ψαλμούς, καὶ βοηθοῦσε τὸν κηπουρὸ τοῦ πρεσβυτερίου, τὸ Φράνκ.

Ἔξαφνα ὅμως, ἄρχισαν νὰ τὸν βασανίζουν παράξενες ἀνησυχίες. Τὸν κυρίευε συχνὰ μιὰ ἀνεξήγητη μανία καὶ μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ σκοτώση... Ἐκμυστηρεύθηκε τὴν κατάστασί του στὸ γέρο πάστορα, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἀντελήφθη τὴ σπουδαιότητα τοῦ κινδύνου. Σκέφθηκε ὅτι οἱ ψυχικὲς αὐτὲς διαταραχὲς ὠφείλοντο στὴν ἐπίδρασι τῶν φίλμ τοῦ Χόλλυγουντ καὶ συνέστησε στὸ Στιούαρτ νὰ μὴν πηγαίνη στὸν κινηματογράφο.

Ὡστόσο τὸ νοσηρὸ πάθος μεγάλωνε, κυρίευε διαρκῶς περισσότερο τὴν ψυχὴ τοῦ νέου. Μιὰ μέρα λοιπὸν ἐνῶ ἔπαιζε ἁρμόνιο, μιὰ ἄγνωστη δύναμι τὸν ἀνάγκασε νὰ τὸ ἐγκαταλείψη, ν' ἁρπάξη ἕνα σφυρὶ καὶ νὰ κατεβῆ στὸν κῆπο. Ὁ Φράνκ κλάδευε τὸ φράχτη. Δὲν ἀντελήφθη τὸν Στιούαρτ, ποὺ τὸν πλησίαζε ἀπὸ πίσω. Ὅταν ἔφτασε κοντά του ὁ Στιούαρτ ἄφισε νὰ πέσουν μερικὰ νομίσματα καὶ εἶπε: «Μὲ βοηθεῖς νὰ τὰ μαζέψω, Φράνκ;» Ὁ κηπουρὸς ἔσκυψε, ἀνύποπτος. Ἀμέσως ὁ νέος τὸν ἐχτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι μὲ τὸ σφυρί. Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἔπεσε νεκρός, χωρὶς νὰ βγάλη οὔτε μιὰ φωνή.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Ἄλλεν δὲν ἱκανοποιήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ πολὺ εὔκολο κατόρθωμά του. Πῆγε λοιπὸν νὰ φέρη ἕνα ἠλεκτρικὸ τρυπάνι, μὲ τὸ ὁποῖο τρύπησε τὸ θῦμα του ἀμέτρητες φορές, ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια!

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἡ ἀστυνομία ὑποπτεύθηκε τὸν Ἄλλεν καὶ πῆγε νὰ τὸν συλλάβη. Ἐκεῖνος ὡμολόγησε δίχως δυσκολία τὸ ἔγκλημά του, μ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες. Καὶ πρόσθεσε στὸ τέλος: «Ὁ Φράνκ ἦταν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος. Δὲν εἶχα τίποτε ἐναντίον του... Δὲν νοιώθω ὡστόσο καμμιὰ τύψι γιὰ τὸ φόνο του! Ἂν δὲν μὲ γιατρέψετε ἀπ' τὸ πάθος μου, θὰ ξαναρχίσω τὰ ἴδια, ἀργὰ ἢ γρήγορα!».

Ἀπ' τὴν ἴδια φονικὴ τρέλλα ἔπασχε κι' ὁ Τζέϊμς Ἔνγκελς, ὁ τελευταῖος τῆς ἐγκληματικῆς τριάδος.

«Τὸ λιγώτερο μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα — ὡμολόγησε στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν συνέλαβαν — ἔνοιωθα μιὰ ξαφνικὴ ἀνάγκη νὰ σκοτώσω!».

Ὁ ἀστυνόμος Μπάρνς, ποὺ ἀνεκάλυψε τὸ αἱμόφυρτο σῶμα τοῦ θύματος τοῦ Ἔνγκελς, βεβαιώνει ὅτι δὲν εἶχε ξαναδῆ ποτέ, στὰ 40 χρόνια τοῦ σταδίου του ἕνα πτῶμα τόσο γεμᾶτο ἀπὸ πληγές. «Τὸ θέαμα αὐτὸ — πρόσθεσε — γεννοῦσε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ ἐγκληματίας δὲν ἦταν ἄνθρωπος ἀλλὰ δαίμονας!».

Τὸ θῦμα ἦταν μιὰ γυναῖκα ὡς 30 ἐτῶν, ὤμορφη καὶ συμπαθητική, ἡ ξανθὴ Ἔμιλυ Ἀμπερνάθυ. Διηύθυνε τὴ δημοτικὴ βιβλιοθήκη τῆς μικρῆς πόλεως Μπράϋαν τοῦ Ὀχάϊο.

Ἕνα βράδυ, ἡ βοηθός της Τζέννυ Μὰκ Γκλέννερ πέρασε ἔξω ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη, μαζὶ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Ἀπόρησε ποὺ τὴν εἶδε φωτισμένη ἀκόμη, παρ' ὅλη τὴν προχωρημένη ὥρα καὶ μπῆκε μέσα. Βρῆκε τότε τὴν Ἔμιλυ νεκρή, σωριασμένη μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, ποὺ εἶχε τρέξει ἀπ' τὰ ἀμέτρητα τραύματά της!

Ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες, τὰ καλλίτερα ἀστυνομικὰ λαγωνικὰ δὲν κατάφεραν ν' ἀνακαλύψουν τὸ δολοφόνο, ἢ τουλάχιστον τὴν αἰτία τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ θῦμα δὲν εἶχε ἐχθρούς. Οἱ θαμῶνες τῆς βιβλιοθήκης ἦσαν ὅλοι ἐκτὸς ὑποψίας. Οὔτε μποροῦσε νὰ πρόκειται γιὰ ἐκδίκησι κάποιου παραγκωνισμένου θαυμαστοῦ, γιατὶ ἡ Ἔμιλυ δὲν εἶχε καμμιὰ αἰσθηματικὴ σχέσι.

Τέλος, ἡ Τζέννυ θυμήθηκε ὅτι, μερικὲς ὧρες πρὶν ἀπ' τὸ ἔγκλημα εἶχε ἰδῆ στὸ τμῆμα τῶν ἐφημερίδων ἕνα πρώην συμμαθητή της, τὸν Τζέϊμς Ἔνγκελς, ποὺ δὲν εἶχε ξαναπατήσει ποτὲ ἄλλοτε στὴ βιβλιοθήκη. Τὸ ὕφος του τῆς εἶχε φανῆ παράξενο, τὰ μάτια του ἀγριεμένα. Ἀλλὰ δὲν εἶχε δώσει σημασία...

Μόλις θυμήθηκε αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, τὴν ἀφηγήθηκε στὴν ἀστυνομία. Ὁ Ἔνγκελς συνελήφθη καὶ τὰ ὡμολόγησε ὅλα. Τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος, εἶχε μπῆ τυχαίως στὴ βιβλιοθήκη, ὅπου εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἔμιλυ. Τὴν κύτταξε προσεκτικά, προσποιούμενος ὅτι διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα κι' αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ μιὰ τρομερὴ ἐπιθυμία νὰ τὴ σκοτώση!

Ἔφυγε τότε, γιὰ νὰ ξαναγυρίση σὲ λίγο, ἀποφασισμένος νὰ ἐκτελέση τὸ μακάβριο σχέδιό του. Ἔμεινε ὡς τὶς 7, ὁπότε ἡ Ἔμιλυ τὸν εἰδοποίησε ὅτι θὰ ἔκλεινε πιὰ ἡ βιβλιοθήκη. Ἀμέσως ὁ Ἔνγκελς ὥρμησε σὰν θηρίο, καὶ τὴ χτύπησε μ' ἕνα τεράστιο σουγιᾶ. Ἐκείνη ἀμύνθηκε θαρραλέα, καὶ μόνο στὸ εἰκοστὸ πέμπτο τραῦμα της ὑπέκυψε πιά. Ὁ δολοφόνος τὴ στραγγάλισε. Βγῆκε ἔπειτα ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη, κι' ἀφοῦ περιπλανήθηκε λίγο στοὺς δρόμους πῆγε στὴν «τουαλέττα» τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Βλέποντας τὴν εἰκόνα του στὸν καθρέφτη, ἀνασκίρτησε ἀπὸ φρίκη... Πλύθηκε καλά, καὶ κατόπιν ξαναπλύθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ βρύση τῆς πλατείας. Τέλος, ξαναπέρασε ἀτάραχος ἔξω ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη...

Τὸ στρατιωτικό του βιβλιάριο ἦταν ἄμεμπτο. Εἶχε μείνει 18 μῆνες στὴν Ἀγγλία κι' εἶχε πολεμήσει ἡρωϊκά. Ἀφοῦ ἀπολύθηκε ἀπ' τὸ στρατό, τὸν κυρίευσε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ φονικὴ μανία...

Οἱ ψυχίατροι, οἱ κοινωνιολόγοι κι' οἱ ἄλλοι εἰδικοὶ τῆς Ἀμερικῆς ἀναζητοῦν μιὰ λογικὴ ἐξήγησι τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς μανίας ποὺ ἔχει πιάσει μερικοὺς νεαροὺς «γιάγκηδες» ἀλλὰ δὲν ἔχουν κατορθώσει ἀκόμη νὰ τὴ βροῦν.

Δροσιὰ καὶ ζέστη
ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Μιὰ νέα ἀμερικανικὴ ἐφεύρεσις

Ἐνῶ ἐμεῖς ψηνόμαστε ὅλο τὸ καλοκαίρι ἀπ' τὴ ζέστη, οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπελάμβαναν μέσα στὰ σπίτια τους μιὰ ὑπέροχη δροσιά, χάρις σ' ἕνα νέο «ψυχρο-θερμαντικὸν» μηχάνημα. Ἡ ἴδια μηχανὴ μπορεῖ νὰ λειτουργήση καὶ ἀντιθέτως, γιὰ νὰ σκορπίση μιὰ γλυκειὰ ζέστη, καταναλίσκοντας 6 φορὲς λιγώτερο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀπ' τὶς κοινὲς θερμάστρες!

Λέγεται «ἀντλία θερμότητος» καὶ λειτουργεῖ μὲ τὸ νερὸ τῆς βρύσης!

Θὰ ξέρετε πιθανώτατα ὅτι, μέσα στὰ ἠλεκτρικὰ ψυγεῖα ὑπάρχουν δυὸ φειδωτοὶ σωλῆνες. Ὁ ἕνας, ὁ «ψυκτικός», βρίσκεται κοντὰ στὶς θέσεις τῶν τροφίμων, ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὁ «θερμαντικός», στὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ψυγείου. Μιὰ μικρὴ ἠλεκτρικὴ μηχανὴ παραλαμβάνει θερμότητα ἀπ' τὸν πρῶτο σωλῆνα καὶ τὴ στέλνει στὸ δεύτερο, ἀπ' ὅπου σκορπίζεται ἔξω ἀπ' τὸ ψυγεῖο. Τὸ μηχάνημα ρυθμίζεται ἔτσι ὥστε ν' ἀποδίδη τὴν καταλληλότερη ψῦξι γιὰ κάθε εἶδος τροφίμου (κρέας, φροῦτα, γαλακτερά, κλπ.). Μὲ μιὰ παρόμοια μηχανὴ ἀλλὰ πολὺ ἰσχυρότερη, μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ δροσερὸ ἕνα ὁλόκληρο διαμέρισμα. Πρακτικώτερη ὅμως καὶ πιὸ τελειοποιημένη εἶνε μιὰ μέθοδος συνδυασμοῦ τοῦ ψυγείου μὲ τὸ νερὸ τῆς βρύσης. Ἔτσι τὸ νερὸ ἀπορροφᾷ θερμότητα καὶ χύνεται χλιαρὸ στὸ νεροχύτη, ἐνῶ τὸ διαμέρισμα δροσίζεται ταχύτατα.

Ἔχουν ἐπινοηθῆ καὶ φορητὰ τέτοια μηχανήματα, μικρῶν διαστάσεων, ποὺ ἐπιτρέπουν στοὺς παραθεριστὰς νὰ παίρνουν μαζί τους τὴ δροσιά, στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι ἢ στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ποὺ νοικιάζουν!

Περίεργη ὅμως κι' ἀπίστευτη φαίνεται ἡ ἀντίθετη λειτουργία τοῦ μηχανήματος, ποὺ παραλαμβάνει θερμότητα ἀπ' τὸ κρῦο νερὸ τῆς βρύσης καὶ ζεσταίνει τὰ καλοριφὲρ τοῦ διαμερίσματός μας! Πράγματι, ἡ «ἀντλία θερμότητος», ἐφεύρεσις τοῦ λόρδου Κέλβιν, ἐπιτρέπει τὴ μεταφορὰ θερμότητος ἀπὸ ἕνα κρῦο ἀντικείμενο σ' ἕνα ζεστό. Ἀρκεῖ γι' αὐτὸ νὰ βυθίσουμε στὸ νερὸ τὸν «ψυκτικὸ» σωλῆνα τοῦ μηχανήματος. Τὸ νερὸ θὰ καταλήξη στὸ νεροχύτη ψυχρότερο ἀπ' ὅσο βγῆκε ἀπ' τὴ βρύση κι' ἡ θερμότης ποὺ ἔχασε θὰ ζεστάνη τὸ διαμέρισμά μας!

Στὴ Ζυρίχη ἔχουν γίνει τεράστιες ἐγκαταστάσεις, βασιζόμενες σ' αὐτὴ τὴν ἀρχή, οἱ ὁποῖες ζεσταίνουν τὸ περίφημο Πολυτεχνεῖο αὐτῆς τῆς πόλεως καθὼς κι' ἕνα νοσοκομεῖο, 3 δημόσια κτίρια καὶ 85 ἰδιωτικὰ σπίτια! Ἡ θερμότης παραλαμβάνεται ἀπ' τὸ κρῦο νερὸ τοῦ ποταμοῦ Λιμμάτ, μὲ δυὸ θερμο-ἀντλίες ποὺ ἀπορροφοῦν 1.200 τόννους νερὸ τὴν ὥρα. Ἐνῶ ἡ θερμοκρασία τοῦ ποταμοῦ κυμαίνεται μεταξὺ 2 καὶ 16 βαθμῶν, τὰ καλοριφὲρ τροφοδοτοῦνται μὲ νερὸ θερμοκρασίας 74 βαθμῶν. Κι' ἐξοικονομοῦνται ἔτσι 2.800 τόννοι κάρβουνο τὸ ἔτος.

Οἱ ἐγκαταστάσεις αὐτὲς προκάλεσαν τὶς διαμαρτυρίες τῶν κατοίκων τῶν χαμηλότερων κοιλάδων, ποὺ παραπονοῦνται ὅτι τὸ νερὸ φτάνει σ' αὐτοὺς παγωμένο κι' ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν πιὰ ἄλλη θερμότητα, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν κι' αὐτοί, σὰν τοὺς κατοίκους τῆς Ζυρίχης. Ἡ ὑπόθεσις ἔχει φτάσει στὸ Ὁμοσπονδιακὸ Συμβούλιο, ποὺ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι κι' ἀναβάλλει τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεώς του.

Ἕνα ἄλλο σχέδιο, γαλλικό, προβλέπει τὴ θέρμανσι τῆς πόλεως τοῦ Μονακὸ μὲ θερμότητα παρμένη ἀπ' τὴ Μεσόγειο. Ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐγκαταστάσεων θἆταν σημαντική, ἐφ' ὅσον ὁ δυνατὸς ἥλιος τοῦ Νότου ζεσταίνει τὰ νερὰ τῆς Μεσογείου ὡς τοὺς 28 βαθμούς.

Ἄλλος Γάλλος ἐφευρέτης, ἐνδιαφέρεται περισσότερο νὰ ζεστάνη τὸ Παρίσι. Στὸ ἔδαφος τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης ὑπάρχουν στρώματα νεροῦ, ποὺ ἀναβλύζει ἄφθονο καὶ χλιαρό, ὅταν ἀνοίξη κανεὶς μιὰ βαθειὰ τρύπα στὴ γῆ. Ἔτσι λειτουργοῦν διάφορα ἀρτεσιανὰ πηγάδια τῆς περιοχῆς τῶν Παρισίων. Ἀπ' τὸ πηγάδι τοῦ Πασσὺ π.χ. ἀναβλύζουν καθημερινῶς 15.000 τόννοι νεροῦ, θερμοκρασίας 30 βαθμῶν. Ἂν μιὰ θερμοαντλία ἀπορροφήση τὴ θερμότητά του, θὰ προσφέρη σ' ὅλη τὴ συνοικία 800.000.000 θερμίδες, κατεβάζοντας τὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ στοὺς 6 βαθμούς.

Ἐπίσης κάτω ἀπ' τὴ συνοικία τῆς Ὄπερας τὸ ὑπέδαφος ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀπέραντες λίμνες, τροφοδοτούμενες ἀπὸ ἕνα ὑπόγειο ποτάμι καὶ μὲ σταθερὴ θερμοκρασία 16,5 βαθμῶν χειμῶνα καλοκαίρι.

Μπορεῖ λοιπόν, μὲ τὴ βοήθεια τῶν θερμοαντλιῶν, νἄχουν τὰ σπίτια τῆς συνοικίας δροσιὰ τὸ καλοκαίρι καὶ ζέστη τὸ χειμῶνα. Ἔχει μάλιστα γίνει ἤδη μιὰ τέτοια ἐγκατάστασις σ' ἕνα γνωστὸ κατάστημα τῶν μεγάλων βουλεβάρτων, μὲ καλὰ ἀποτελέσματα.

Μιὰ ἐγκατάστασις θερμοαντλιῶν κοστίζει βεβαίως ἀκριβά, 8 φορὲς περισσότερο ἀπὸ καζάνια καλοριφὲρ τῆς ἰδίας ἀποδόσεως ἀλλὰ δὲν καίει διόλου κάρβουνο. Καταναλίσκει μόνον ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, καὶ μάλιστα τὸ ἕνα ἕνα ὄγδοον ἐκείνου ποὺ θὰ κατηνάλισκε μιὰ ἠλεκτρικὴ θερμάστρα γιὰ νὰ ἀποδώση ἴσες θερμίδες.

Τέλος, ἕνας μηχανικὸς πρότεινε νὰ ἐγκατασταθοῦν «θερμαντικοὶ σωλῆνες» στὸ ἔδαφος τῶν βουλεβάρτων καὶ στοὺς δημοσίους κήπους τῶν Παρισίων, γιὰ νὰ μὴν κρυώνουν οἱ διαβάτες καὶ γιὰ νὰ καλλιεργηθοῦν φυτὰ καὶ δέντρα τῶν μεσογειακῶν χωρῶν... ἢ καὶ τῶν τροπικῶν!

◆◆

Ἡ πρόβλεψις τοῦ φύλου τῶν παιδιῶν

Στὸ ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο τῆς Γεωργίας ἐφαρμόσθησαν τελευταῖα μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα δύο νέοι τρόποι ἐξακριβώσεως ἐκ τῶν προτέρων τοῦ φύλου τοῦ παιδιοῦ ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῆ.

Ὁ πρῶτος τρόπος στηρίζεται στὴν ἐξακρίβωσι τῆς ἀναλογίας μεταξὺ δύο ὁρμονῶν, τῆς FSH καὶ τῆς LH, μέσα στὸ αἷμα τῆς μητέρας. Ἂν ἡ LH βρίσκεται σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία θὰ γεννηθῆ ἀγόρι. Ἂν ὑπερτερεῖ ἡ FSH θὰ γεννηθῆ κορίτσι.

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, ἡ πρόβλεψις εἶνε δυνατὴ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τῆς κυοφορίας.

Ἡ δεύτερη μέθοδος στηρίζεται στὴ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι τῶν ἱστῶν τῆς μήτρας. Ἡ μορφὴ τῶν κυττάρων, ὁ τρόπος τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς συνοχῆς μεταξύ των κτλ. ἐπιτρέπουν στοὺς γιατροὺς ν' ἀποφανθοῦν προκαταβολικῶς γιὰ τὸ φύλο τοῦ παιδιοῦ ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῆ.

Τὸ μειονέκτημα αὐτῆς τῆς μεθόδου εἶνε ὅτι ἐπιτρέπει τὴν πρόβλεψι μόνο δυὸ μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν τοκετό.

Πάντως οἱ σύζυγοι θὰ ξέρουν ἔστω καὶ λίγο πρὸ τῆς δωδεκάτης ὥρας ἂν τὸ τέκνον τους ποὺ θἄρθη στὸν κόσμο θὰ εἶνε ἀγόρι ἢ κορίτσι.

Εἶνε κι' αὐτὸ κάτι βέβαια ἀπ' τὸ νὰ μὴν ξέρη κανεὶς τίποτε.

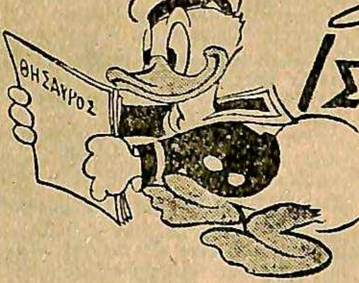

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Μὲ τὸ ξυράφι στὸ λαιμὸ

Ὁ κομψοντυμένος ξένος σταμάτησε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ χάϊδεψε μὲ τὸ χέρι του τὸ πηγοῦνι του. Τὰ δάχτυλά του τσιμπήθηκαν ἀπ' τὰ σκληρὰ κοκκινωπὰ γένια του... Δυὸ μέρες εἶχε νὰ ξυριστῆ. Τράβηξε λοιπὸν γιὰ τὸ ἀντικρυνὸ κουρεῖο.

— Ζέστη κάνει σήμερα, τοῦ εἶπε ὁ κουρέας.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀδύνατος, μὲ ψαρὰ μαλλιὰ κι' ἡλιοψημένο πρόσωπο. Τὰ θολά του μάτια εἶχαν στὶς γωνίες πολλὲς μικρὲς ρυτίδες ποὺ τοὺς ἔδιναν ὕφος πονηρό.

Ὁ ξένος κάθησε στὴν πολυθρόνα καὶ μουρμούρισε:

— Ξύρισμα μόνον...

— Δὲν εἶσθε ντόπιος; τὸν ρώτησε ὁ κουρέας.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε. Τεντώθηκε ἀναπαυτικώτερα στὴν πολυθρόνα κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του.

— Μαντεύω ἀπ' τὰ ροῦχα σας πὼς ἔρχεσθε ἀπ' τὴν πόλι... συνέχισε ὁ κουρέας, ἑτοιμάζοντας τὴ σαπουνάδα.

Ἄλειψε καλὰ τὰ πρόσωπο τοῦ πελάτη του, ἔπειτα διάλεξε ἕνα ξυράφι καὶ τὸ ἀκόνισε στὸ πετσὶ ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο, δίπλα στὸν καθρέφτη. Ἔστριψε κατόπιν τὸ κεφάλι τοῦ ξένου πρὸς τ' ἀριστερὰ κι' ἄρχισε τὸ ξύρισμα.

— Βάζω στοίχημα, τοὔλεγε συγχρόνως, πὼς πρώτη φορὰ συμβαίνει νὰ σᾶς ξυρίζη ἕνας πρώην κατάδικος... Μάλιστα, κύριε, κατάδικος... Ἔμαθα τὴν τέχνη μου στὴ φυλακή.

Τὰ μάτια τοῦ ξένου ἄνοιξαν διάπλατα καὶ καρφώθηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ κουρέα, ποὺ σκυβε πάνω του.

— Πῶς τὸ βρίσκετε τὸ ξυράφι; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἐνδιαφέρον. Ἁπαλό, ἔ;

Ἕνας ἄναρθρος ἦχος ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη τοῦ πελάτη.

— Τὸ φαντάζόμουν... πρόσθεσε ὁ κουρέας, κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Τὰ προσέχω τὰ ξυράφια μου καὶ τὰ τροχίζω τακτικά. Ἀπόχτησα τὴ συνήθεια αὐτὴ στὴ φυλακή...

Δὲν ἀκούστηκε γιὰ λίγο, παρὰ τὸ ἐλαφρὸ τσαγρούνισμα τῆς λεπίδας πάνω στὰ γένια... Ἔπειτα ὁ κουρέας ἀνασηκώθηκε, ξανακόνισε τὸ ξυράφι στὸ λουρὶ κι' ἄρχισε νὰ ξυρίζη τὸ ἄλλο μάγουλο τοῦ ξένου.

— Δὲν μοῦ πολυγουστάρει ἡ πολιτεία, δήλωσε. Εἶναι γεμάτη ἀπατεῶνες κάθε εἴδους, ποὺ παλαβώνουν τὸν κόσμο μὲ τὶς ἀτιμίες τους... Γνώρισα ἀρκετοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους στὴ φυλακή. Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ κάνουν ἀστεῖα μαζί μου! Μὲ φοβόντουσαν, γιατὶ τοὺς ξύριζα, κι' ἤξεραν πὼς θὰ μοῦ ἦταν εὐκολώτατο νὰ δοκιμάσω τὸ ξυράφι μου στὸ λαρύγγι τους... ἔτσι γιὰ γοῦστο!

Ὁ πελάτης ξεσταύρωσε τὰ πόδια του...

— Εἶναι μερικοὶ ποὺ κρύβονται, ἀφοῦ κάνουν κάποια στραβοτιμονιὰ στὴ ζωή τους, συνέχισε ἀτάραχος ὁ κουρέας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτούς... Μόλις βγῆκα ἀπ' τὴ φυλακή, ἦρθα ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ πόλι, κοντὰ στὰ σύνορα ἀπ' ὅπου περνάει πολὺς κόσμος κι' ἄνοιξα αὐτὸ τὸ κουρεῖο. Πάνε τώρα ὀχτὼ χρόνια... Στὴν ἀρχὴ φοβόντουσαν μερικοὶ νὰ μοῦ ἐμπιστευθοῦν τὸ λαιμό τους! Ἔλα ὅμως ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄλλος κουρέας ἐδῶ κοντά! Κι' ἔτσι, θέλοντας καὶ μή, ἔγιναν ὅλοι πελάτες μου... Πῶς

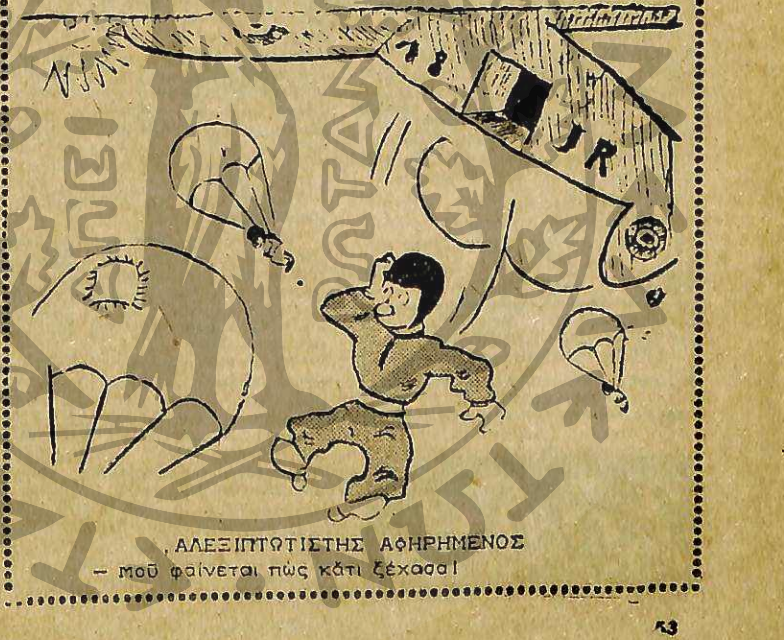

ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΗΣ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ
— μοῦ φαίνεται πὼς κάτι ξέχασα!

σας φαίνεται τὸ ξυράφι; Σπουδαῖο, ἔ;

Ὁ πελάτης μούγκρισε. Ὁ φλύαρος κουρέας κρατοῦσε στὰ δυὸ δάχτυλά του τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ του καὶ τὸ τέντωνε, γιὰ νὰ μπορέση νὰ κόψη ὅλες τὶς τρίχες...

—Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, συνέχισε πὼς εἶχα μείνει στὴ φυλακὴ ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια. Μ' εἶχαν καταδικάσει γιὰ δέκα γιὰ «ληστεία μετὰ φόνου», μὰ ἔδειξα καλὴ διαγωγὴ καὶ μοῦ χάρισαν τὴν ὑπόλοιπη ποινή.

Σκούπισε τὸ ξυράφι σ' ἕνα μικρὸ κομμάτι ἐφημερίδας καὶ ξανάρχισε τὴ φλυαρία:

—Δὲν κρατῶ κάκια οὔτε στοὺς δικαστές, οὔτε στὸ διευθυντὴ τῆς φυλακῆς. Εἶναι ὅμως κάποιος, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω! Ἐννοῶ ἐκεῖνον ποὺ μὲ πρόδωσε! Ἦθε στὸ δικαστήριο καὶ εἶπε πὼς μ' ἀναγνώρισε... Μὰ ἔλεγε ψέματα! Δὲν τὸν εἶχα ξαναδῆ ποτὲ στὴ ζωή μου... Δὲν τὸν ἤξερα, οὔτε καὶ μ' ἤξερε... Εἶχε πάει στὴν πόλι ἐκείνη πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες καὶ δὲν εἶχα προλάβει ἀκόμη νὰ γνωρίσω κανένα.

Σταμάτησε γιὰ λίγο, κρατῶντας τὸ ξυράφι λίγους πόντους ψηλότερα ἀπ' τὰ τρομαγμένα μάτια τοῦ πελάτη.

—Ποῦ θὰ μοῦ πάη ὅμως;.. συνέχισε ἀπειλητικά. Θἄρθη κάποτε ἡ εὐλογημένη μέρα... Καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ! Θἄρθη ἡ μέρα ποὺ θὰ πέση στὰ χέρια μου!... Προσέχω πάντα τοὺς ξένους πελάτες μου ποὺ ἔχουν κόκκινα γένια... σὰν τὰ δικά σας. Τέτοια εἶχε κι' ἐκεῖνος! Τὸ θυμᾶμαι σὰν καὶ τώρα...

Κατέβασε πάλι τὸ ξυράφι του πρὸς τὸ λαιμὸ τοῦ πελάτη του καὶ τὸ περιέφερε πάνω στὸ δέρμα του μὲ γρήγορες κι' ἀπαλὲς κινήσεις. Ἡ φωνή του εἶχε γίνει ξαφνικὰ σκληρὴ κι' ἀπειλητική.

—Ἂν πέση στὰ χέρια μου, μουρμούρισε, θὰ τοῦ κόψω τὸ λαρύγκι πέρα ὡς πέρα!

Σὲ λίγο, ξέπλυνε τὸ πρόσωπο τοῦ ξένου, τὄτριψε μὲ κολώνια, τὸ πουδράρισε, τοῦ χτένισε τὰ κόκκινα μαλλιά του καὶ πέταξε τὴν πετσέτα σὲ μιὰν ἄκρη. Κι' ἔξαφνα, δίχως φανερὴ αἰτία, ἅρπαξε ἕνα ξυράφι καὶ τὸ ἄνοιξε!

Στεκόταν τώρα σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων ἀπ' τὸν πελάτη του καὶ τὸν κύτταζε κατάματα.

—Ξέρετε κάτι; πρόφερε ὑπόκωφα. Μοῦ θυμίζετε καταπληκτικὰ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ κόκκινα γένια ποὺ γυρεύω!...

Μὲ μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι, ὁ πελάτης ἐλευθερώθηκε ἀπ' τὴ μεγάλη πετσέτα ποὺ τὸν τύλιγε ὁλόκληρον, καὶ τινάχτηκε ὄρθιος. Ἔτρεξε στὴν κρεμάστρα κι' ἅρπαξε τὸ καπέλλο του.

—Ἔ, μοῦ χρωστᾶτε 25 σέντς! τοῦ φώναξε ὁ κουρέας.

Ἐκεῖνος ἔχωσε τρέμοντας τὸ χέρι του στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτά, στὴν τύχη, τὸ πέταξε στὸν κουρέα κι' ἔφυγε τρέχοντας σὰν τρελλός.

Λίγα βήματα πιὸ κάτω, διασταυρώθηκε μὲ κάποιον ἄλλο κύριο, ποὺ εἶχε κι' ἐκεῖνος κόκκινα μαλλιὰ καὶ γένια. Στάθηκε καὶ τὸν κύτταξε, ὡς ὅτου μπῆκε στὸ κουρεῖο.

—Τὸν κακομοίρη!... μουρμούρισε ἀναστενάζοντας, καὶ συνέχισε ταραγμένος τὸ δρόμο του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κουρέας κύτταζε τὸ χαρτονόμισμα, ποὺ εἶχε σηκώσει ἀπὸ τὸ πάτωμα. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν πονηρά. φαινόταν ὅμως λίγο ἀπογοητευμένος.

—Ἕνα δολλάριο μονάχα... μουρμούρισε. Ὁ προηγούμενος μοῦ εἶχε πετάξει 5 δολλάρια ὅταν τὸν κατατρόμαξα μὲ τὰ λόγια μου.

Ὁ δεύτερος πελάτης ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὴ γραβάτα του καὶ στρώθηκε στὴν πολυθρόνα. Αὐτὸς ἦταν ντόπιος καὶ παληὸς γνωστός του.

—Βρῆκες κι' ἄλλο θῦμα, Λούκ; ρώτησε τὸν κουρέα. Τὸ ἴδιο πάντοτε κόλπο: Ἔπιασε καὶ πάλι ;...

—Φυσικά! Εἶναι σπουδαῖο... Φεύγουν ὅλοι σὰν τρελλοί, δίχως νὰ περιμένουν ρέστα!...

Ὁ πελάτης γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

—Γιὰ πές μου, ἀλήθεια, Λούκ, ρώτησε, μπῆκες ποτὲ στὴ φυλακή;

—Ποιός; Ἐγώ; ἀπόρησε ὁ κουρέας, κυττάζοντάς τον εἰρωνικὰ μέσα ἀπ' τὸν καθρέφτη. Τί λές; Ἀστειεύεσαι;... Ἐγὼ δὲν ἔχω κουνήσει καθόλου τὸ πόδι μου ἀπ' ἐδῶ ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκα!...

Μ. ΧΩΚΙΝΣ

◆◆

Διὰ τὸν τρόπον θεραπείας τοῦ καρκίνου

Δύο νέοι τρόποι ἄρχισαν νὰ ἐφαρμόζωνται τελευταῖα στὴ θεραπεία ὡρισμένων μορφῶν τοῦ καρκίνου.

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς συνίσταται στὴν εἰσαγωγὴ ἑνὸς μικροβίου, τοῦ καλουμένου τρυπανοσώματος, μέσα στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀσθενοῦς. Παρετηρήθη, πράγματι, ὅτι τὸ μικρόβιο αὐτὸ ἐγκαθίσταται κατ' ἐκλογὴν στὰ καρκινώματα καὶ τὰ «τρώει». Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τὰ κάνει νὰ ἐξαφανίζωνται σιγὰ-σιγά.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀπέδωσε ἄριστα ἀποτελέσματα στὴ θεραπεία τῶν καρκίνων τοῦ λάρυγγος, τῶν μαστῶν καὶ τῆς μήτρας. Ἀντίθετα, τὰ ἀποτελέσματά της ἦσαν πολὺ μέτρια στὸν καρκίνο τοῦ δέρματος.

Ἡ ἄλλη μέθοδος συνίσταται στὴν μεταφύτευσι ἑνὸς μικροῦ μέρους τῶν ἱστῶν τοῦ καρκινώματος μέσα στὸ δέρμα τοῦ ἀσθενοῦς. Τὸ ἀρχικὸ καρκίνωμα ἀπορροφᾶται τότε ταχύτατα καὶ ταυτόχρονα σχεδὸν ἀπορροφῶνται καὶ οἱ μεταφυτευθέντες ἱστοί.

Ὑποτίθεται ὅτι αὐτὴ ἡ μεταφύτευσις παίζει τὸ ρόλο αὐτοεμβολίου, ποὺ γεννᾶ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀντισωμάτων καὶ προκαλεῖ ἔτσι τὴν ἐξαφάνισι τοῦ κακοήθους ὄγκου.

ΠΑΝΑΔΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ
ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ ΦΑΚΙΔΕΣ.
ΑΚΜΗ (σπυριὰ νεότητος)
Ταχεία ἐξαφάνισις: ΓΙΟΕΛ.
Βαλαωρίτου 12.

Κατια
ΚΡΑΓΙΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Σ. Β. Δημόπουλον, Καλαμπάκα: Μᾶς σημειώνετε στὸ τέλος: «Ἐὰν διορθωθοῦν μερικὲς λέξεις, ἴσως νὰ εἶνε καλό». Ἡ παρατήρησίς σας αὐτὴ εἶνε σωστή, ἀλλὰ ποιὰ λέξι νὰ πρωτοδιορθώσωμε; ΘΑΝΑΤΩΔΗΣ, ΙΒΙ, ΤΑΜΜΑ, ΣΕΗΣ, ΣΙΑΣ, ΑΕΛΩ. Περιμένομε τὸ καλύτερο που μᾶς ὑπόσχεσθε. Ε. Κοτοπούλην: Δὲν πιστεύομε νὰ μὴ σᾶς βοήθησαν κάπως στὴν κατασκευὴ τοῦ σταυρολέξου σας. Πάντως αὐτὸ δὲν μᾶς ἀφορᾶ. Θὰ δημοσιευθῆ συντόμως. Τούλαν Κωστάκη: Καλο τὸ σταυρόλεξό σας γιὰ πρῶτο, ὄχι ὅμως τελειο. Περιμένομε ἕνα καλύτερο γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ὁποίου σᾶς δίνομε τὶς ἑξῆς συμβουλές: Ἀποφεύγετε τὶς αἰτιατικὲς καὶ γενικές, τὶς λέξεις χωρὶς τελικὰ Σ καὶ Ν καὶ τὶς λέξεις τῶν 2 καὶ 3 γραμμάτων. Τὸ ἀποσταλὲν πρῶτο, ἴσως δημοσιευθῆ ἀργότερα. Ἡλίαν Παπαδημητρακόπουλον, Πύργον: Λάβαμε τὸ γεμάτο χιοῦμορ γράμμα σας, καθὼς καὶ τὸ σταυρόλεξό σας. Ἔχει ὅμως, τὸ σταυρόλεξο, ἀρκετὲς ἀτέλειες. Οἱ λέξεις ΚΟΤΕΡΟΝ, ΣΑΛΩΝ, ΓΡΑΝΙ, ΣΙΜΟΝΙ, ΣΑΛΑΣ δὲν εἶνε ἐπιτυχεῖς. Στεῖλτε μας κάτι καλύτερο. Ἰωάν. Μαυρίδην, Πειραιᾶ: Καλὸ θὰ δημοσιευθῆ. Κώσταν Μπάμπαλην, Ν. Ἰωνία: Ἂν κατορθώσωμε νὰ διορθώσωμε τὶς λέξεις ΕΝΟΝΩ, ΚΟΜΕ, ΑΛΤ καὶ ΜΟΚΑ, τὸ σταυρολεξό σας θὰ δημοσιευθῆ. «Ἄσσον Σπαθί»: Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τοῦ συνεργάτου μας εἰς τὸ γράμμα σας: Πρῶτον: γιατί μεταχειρίζεσθε ἕνα ἀνόητο ψευδώνυμο; Δεύτερον: πῶς θέλετε νὰ γίνετε δημοσιογράφος ὅταν γράφετε «..παρακαλῶ κατατοπίσθεμαι πῶς μπορῶ νὰ ἀναδεικτῶ δημοσιογράφος κτλ.». Τρίτον: εἴσθε πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ... ἀναδεικτῆτε. Τελειῶστε τὶ σπουδές σας καὶ βλέπουμε. Μπάμπην Μπελέτσην, Ἀγρίνιον: Μερικὲς λέξεις καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας ποὺ παρουσιάζει κατὰ τὰ ἄλλα ἀρκετα προτερήματα: Οἱ λέξεις ΤΙΤΘΗ ΓΟΕΡΕ, ΠΕΠ, ΜΥΛ, ΝΑΤΕΣ, ΟΙΔΕΝ, ΑΝΥΤΟ(Σ) καὶ μερικὲς ἄλλες δὲν ἔχουν καμμιὰ θέσι κοντὰ στὶς ἄλλες ποὺ εἶνε καλὲς καὶ ἀρκετὰ πρωτότυπες. Στεῖλτε μας ἕνα καλύτερο, ἀποφεύγοντας τόσο τὶς ἀνύπαρκτες λέξεις, ὅσο καὶ τὶς αἰτιατικὲς καὶ τις γενικὲς χωρὶς τὰ τελικὰ γραμματα. Ι. Α. ΒΑΒ: Καλό, θὰ δημοσιευθῆ με τὴ σειρά του. Γεώργιον Κουρκουνάκην, Ἐνταῦθα: Ἡ λέξις ΣΗΤΙΑ, (ἀντὶ Σητεία) ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀντικατασταθῆ, λόγῳ τῆς θέσεώς της, καταστρέφει το ἕνα σας σταυρόλεξο. Τὸ ἄλλο θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του. Ἄγγελον Μιχαλόπουλον, Κατω Ἀχαΐα: Εἶνε τελείως ἀδύνατον νὰ φτιάξη κανεὶς ἕνα σταυρόλεξο δημοσιεύσιμο, ὅταν βιάζεται. Ἐκεῖνα ποὺ πρόκειται νὰ μᾶς στείλετε, φροντίσετε νὰ εἶνε πολὺ καλύτερα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ λάβαμε καὶ ποὺ δὲν ἐνεκρίθη. Α. Ἀσημακόπουλον, Μπεγουλάκι: Πολὺ προχειροφτιαγμένο. Σ' ἕνα σταυρόλεξο δὲν ἐπιτρέπονται οἱ ἀνορθογραφίες. Π. Οἰκονόμου: Οἱ παρατηρήσεις σας μᾶς εὐχαριστοῦν, γιατὶ εἶνε ἕνα δεῖγμα τοῦ ἐνδιαφέροντός σας. Θὰ σᾶς κάνωμε κι' ἐμεῖς ὅμως μερικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸ τελευταῖο σας σταυρόλεξο μιὰ κι' ὁ ἴδιος μᾶς συνιστᾶτε νὰ εἴμεθα αὐστηροὶ στὴν ἐκλογή μας: 1) Στὸ 11 καθέτως ἐπαναλαμβάνεται τρὶς ἡ λέξις ΣΗΣ. 2) Οἱ λέξεις ΑΜΟΜΘΑΡΕΤΟΣ, ΑΙΜΑΡ, ΥΑΣ, ΒΑΣ κ. ἄ. μπορεῖ νὰ βρίσκωνται στὴν Ἐγκυκλοπαίδεια, ὄχι ὅμως καὶ στὰ κοινῆς χρήσεως μικρὰ λεξικά. Ἔτσι πολλοὶ ἀναγνῶσται, παρ' ὅλες τους τὶς προσπάθειες καὶ τὴν καλή τους θέλησι, δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ τὶς βροῦν. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ σταυρόλεξό σας εἶνε ἀρκετὰ καλό. Θὰ δημοσιευθῆ, ἂν μπορέσωμε ν' ἀντικαταστήσωμε τὶς λέξεις ποὺ ἀναφέραμε. Π. Α. Διβάρην, Χαϊδάρι: Δυὸ λέξεις: ΝΙΣΑ καὶ ΣΙΤΑ ποὺ δὲν μποροῦμε ν' ἀντικαταστήσωμε λόγῳ τῆς θέσεώς τους καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Ἴσως δημοσιευθῆ. Κ. Μπάμπαλην, Ν. Ἰωνία: Τὸ κινηματογραφικὸ σας σταυρόλεξο θὰ δημοσιευθῆ μὲ μερικὲς ἀλλαγές. Τὸ ἄλλο παρουσιάζει μερικὰ λάθη. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθῆ. Σοφία Γύρα, Καλλιθέα: Τὰ ἄφθονα μαῦρα τετραγωνίδια τοῦ σταυρολέξου σας θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ χρησιμοποιήσετε λέξεις πρωτότυπες καὶ διαλεχτές. Δυστυχῶς ὅμως δὲν τὸ ἐπιτύχατε αὐτό. Μιχαὴλ Τσαμούρην, Κομοτινή: Ἴσως δημοσιευθῆ μὲ ἐλαφρὰς τροποποιήσεις. Ἀντώνιον Π. Ὀρφανόν, Πάτρας: Πρέπει νὰ τοποθετῆτε τὶς λέξεις μέσα στὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου σας. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε ἴσως δημοσιευθῆ μὲ μερικὰς ἐλαφρὰς βελτιώσεις. Ἀθαν. Χατζῆν, Μέγαρα: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Μὴ χρησιμοποιῆτε ἀνύπαρκτες λέξεις. Εὐθύμιον Φουσιάνην, Σ.Τ.Γ. 9136: Καλό, θὰ δημοσιευθῆ. Παναγιώτην Γαληνόν: Ὑπάρχουν μερικὰ λάθη. Ἂν κατορθώσωμε νὰ τὰ διορθώσωμε, τὸ σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῆ. Φοῖβον Δολιώτην, Πάτρας: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ὅσο γιὰ τὸ σταυρόλεξο, στεῖλτε μας κάτι καλύτερο. «Ἀναγνώστριαν»: Πιθανὸν νὰ βρῆτε τὸ τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ στὸ Ἀρχεῖο Παλαιῶν Ἐφημερίδων καὶ Περιοδικῶν Κρόλη, Στοὰ Πάππου. «Καρυάτιδα», Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Σωματείου Ἑλλήνων Ἠθοποιῶν εἶνε ὁδὸς Σατωβριάνδου ἀρ. 52α. «Ἀναγνώστην», Πειραιᾶ: Δὲν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. «Δυὸ φανατικοὺς ἀναγνώστας»: Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ γράμματα ἐδόθησαν στοὺς συνεργάτας μας. Ἡ ἀγαπημένη σας ἠθοποιὸς βρίσκεται τώρα στὴν Ἀμερικὴ καὶ δὲν εἶνε γνωστὴ ἡ διεύθυνσίς της. Ἐλπίζομε νὰ ρυθμίσωμε τὸ ζήτημα τῆς συνεργασίας, ἀλλ' ὄχι πρὸς τὸ παρόν. Ἀργότερα. Τὰ τεύχη ὑπάρχουν καὶ τιμῶνται 1500 δρ. ἕκαστον. Σ. Κ. Γ., Βόλον: Τὸ «δεῖγμα» ποὺ μᾶς στείλατε δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐνθαρρυντικὸ γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θέλει πρῶτα ἀπ' ὅλα ταλέντο κι' ὕστερα ἀρκετὴ πεῖρα καὶ ἐξάσκησι. Τὰ χειρόγραφα ποὺ στέλνονται στὸ τυπογραφεῖο εἶνε γραμμένα μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. Μάρκον Γράκαν, Σ.Τ.Γ. 912α: Ἡ «ἀλήτικη ἀγάπη» σας εἶνε λιγάκι ἀπεριποίητη. Ἔχει ἀρκετὲς ἀνορθογραφίες. Τὸ «Ὀτὸ» μήπως εἶνε αὐτοκίνητο; Ἐπίσης ἡ λέξις «μαντὼ» δὲν κλείνεται. Ὁ στῖχος εἶνε δύσκολος. Ἀλλὰ ἀκόμη πιὸ δύσκολος εἶνε ὁ πεζὸς λόγος... Νέλλην, Ἐνταῦθα: Θὰ σᾶς ἀπαντήσουν στὸ ὑπουργεῖο ποὺ ἐργάζεται ὁ ὑπάλληλος. «Ἀράκυνθον», Ἐνταῦθα: Εὐχαρίστως νὰ σᾶς «ἐκφράσωμε» τὴ γνώμη μας γιὰ τὰ δυὸ ποιήματά σας. Τὸ πρῶτο, ἡ «Ἄνοιξις», ἔχει μιὰ ἀσάφεια. Στὸ τρίτο τετράστιχο λέτε: «Τὸ θεριὸ στὴ θάλασσα—ἄγρια πιὰ δὲν φωνάζει—ἡ Ἄνοιξις ἡ μάγισσα—τώρα πιὰ τὸ ἡσυχάζει». Γιὰ ποιὸ θηρίον πρόκειται; Μήπως γιὰ τὸ τέρας τοῦ Λοχνές; Τὸ δεύτερο ποίημά σας, «Τὸ ρόδινο φῶς», εἶνε γραμμένο λιγάκι βιαστικά. Αὐτοὶ οἱ δυὸ στίχοι του: «Εἶμαι σάβανο μαῦρο ἐγὼ—ἄντε κρύψου, φύγε σὰν τὸ λαγό», δὲν μᾶς ἐνθουσίασαν. Πρώτη σας δουλειὰ εἶνε νὰ μελετήσετε μιὰ στιχουργική. Τοῦ Ἠλία Βουτιερίδη εἶνε ἡ καλύτερη.

Οἱ μονομαχίες
ΞΑΝΑΓΙΝΑΝ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ
Ἡ ἠθοποιὸς ποὺ ἐμονομάχησε μ' ἕναν ἠθοποιό

ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ ἄρχισαν νὰ ξαναγίνωνται τῆς μόδας. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, δύο Γάλλοι εὐγενεῖς ὁ ὑποκόμης Στέφανος Ἀρίγκ ντὲ Μαιζὸν Νὲβ καὶ ὁ βαρῶνος ντὲ λὰ Νταμιαντερί, ἐμονομάχησαν γιὰ μιὰ διαφορὰ πολιτικῶν ἀντιλήψεων, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸ τοῦ πρώτου ἀπὸ αὐτοὺς στὸ ἀριστερὸ μάτι. Τελευταῖα ἐπίσης ὁ διάσημος δικηγόρος, βουλευτὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Μωρὶς Γκαρσὸν ἔλαβε μιὰ πρόσκλησι σὲ μονομαχία ἀπὸ κάποιον ἄνθρωπο ἄγνωστό του, ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι σ' ἕνα λόγο του στὴ Βουλὴ εἶχε θίξει τοὺς προγόνους του. Ἀλλ' ἡ πιὸ ἀξιοσημείωτη ἀπὸ τὶς μονομαχίες τοῦ τελευταίου καιροῦ εἶνε ἐκείνη ποὺ ἔγινε μεταξὺ μιᾶς δραματικῆς ἠθοποιοῦ καὶ ἑνὸς κριτικοῦ.

Ὁ κριτικὸς εἶχεν ἀποκαλέσει τὴν ἠθοποιὸ «σκελετικὸν ἔκτρωμα». Ἡ ἠθοποιός, ποὺ ἦταν ἄριστη ξιφομάχος καὶ σκοπεύτρια τοῦ ἔστειλε ἀμέσως τοὺς μάρτυρές της, προκαλῶντας τον νὰ διαλέξη μεταξὺ τοῦ πιστολιοῦ ἢ τοῦ ξίφους γιὰ τὴν ἐπίλυσι τῆς διαφορᾶς των. Ὁ κριτικὸς προτίμησε τὸ πιστόλι. Ἡ μονομαχία ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἀλλ' ἐντελῶς χωρὶς ἀποτέλεσμα.

COUR DE ROHAN
CONCIERGE

Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἔγινε στὸ Καρτιὲ Λατὲν ἡ μονομαχία μὲ ξίφος τοῦ ὑποκόμητος Ἐτιὲν Ἀρρὶγκ ντὲ Μαιζὸν—Νὲβ μὲ τὸ γνωστὸ Παρισινὸ ἀριστοκράτη κ. Ντὲ Νταμιαντερί. Οἱ ἀντίπαλοι εἶχαν ραπίσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς πολιτικῆς συζητήσεως. Ὁ ὑποκόμης ντὲ Μαιζὸν—Νὲβ πληγώθηκε στὸ ἀριστερὸ μάτι καὶ συμφιλιώθηκε μὲ τὸν ἀντίπαλό του.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες μονομαχίες τοῦ παληοῦ καιροῦ ἦταν κι' ἡ ἑξῆς:

Κατὰ τὸ 1880, ὁ σκιτσογράφος Κὰρλ ντὲ Περιὲρ δημοσίευε στὴ σατυρικὴ ἐπιθεώρησι «Τριμπουλὶ» χιουμοριστικὰ πορτραῖτα διαφόρων προσωπικοτήτων τῆς ἐποχῆς, μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ἀντζελύ». Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πορτραῖτα ἦταν μιὰ καρικατοῦρα τῆς Σάρας Μπερνάρ.

Εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε κι' ὁ Περιὲρ εἶχε ξεχάσει ὁλότελα αὐτὲς τὶς καρικατοῦρες, ὅταν μιὰ μέρα, εἶδε ἕνα παληὸ φίλο του, ποὺ ἔλειπε στὴν Κίνα, τὸν Ἐντμὸν Λαγκρενέ, νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο του.

—Ἀγαπητέ μου Κάρλ, τοῦ εἶπε ὁ Λαγκρενέ, πρέπει νὰ μοῦ χρησιμεύσης γιὰ μάρτυρας.

—Πῶς; φώναξε ὁ σκιτσογράφος. Δὲν πρόφτασες καλὰ-καλὰ νὰ γυρίσης ἀπὸ τὴν Κίνα καὶ ἄρχισες νὰ μονομαχῆς;

—Εἶνε μιὰ παληὰ ὑπόθεσις, ποὺ εἶχα ὁρκιστῆ νὰ τὴν κανονίσω μόλις θὰ πατοῦσα τὸ πόδι μου στὴ Γαλλία, ἀπάντησε ὁ Λαγκρενέ. Ξέρεις τὸ θαυμασμό μου γιὰ τὴν Σάρα Μπερνάρ. Τὴν ἐποχή, λοιπόν, ποὺ ἤμουν στὸ Πεκῖνο ἔπεσε στὰ χέρια μου μιὰ ἐπιθεώρησις, ὅπου κάποιος Ἀντζελὺ δημοσίευσε μιὰ γελοιογραφία τῆς μεγάλης μας καλλιτέχνιδος. Δὲν γνωρίζω καθόλου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλ' ὁρκίστηκα νὰ τοῦ δώσω ἕνα μάθημα!

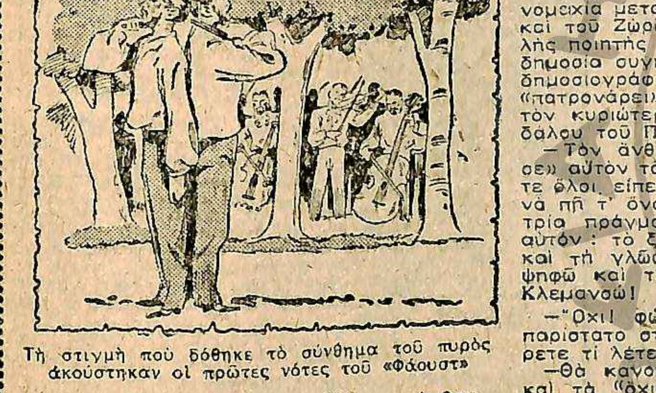

Τὴ στιγμὴ ποὺ δόθηκε τὸ σύνθημα τοῦ πυρὸς ἀκούστηκαν οἱ πρῶτες νότες τοῦ «Φάουστ»

Ὁ Κὰρλ ντὲ Περιὲρ τοῦ φανέρωσε τότε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀντζελύ.

—Τόσο τὸ χειρότερο! ἀπάντησε ὁ Λαγκρενέ. Σὲ προκαλῶ!

Ἡ μονομαχία ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸ τοῦ σκιτσογράφου.

Οἱ μονομαχίες μεταξὺ δημοσιογράφων ἦσαν συχνότατες τὴν παληὰ ἐποχή. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν τοῦ περιφήμου Γάλλου δημοσιογράφου Ἀνρὺ ντὲ Ροσεφὸρ καὶ τοῦ Πὼλ ντὲ Κασσανιάκ. Καὶ ἡ ἀφορμή... ἕνα ἄρθρο ποὺ εἶχε δημοσιεύσει ὁ πρῶτος γιὰ τὴ Μαρία Ἀντουανέττα.

Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Κασσανιάκ, ὁ Ροσεφὸρ εἶχε μιλήσει μὲ ἀσέβεια γιὰ τὴν καρατομηθεῖσα βασίλισσα. Τὸν προκάλεσε, λοιπόν, σὲ μονομαχία καὶ τὸν πλήγωσε ἐλαφρά.

Ἱστορικὴ εἶχε μείνει ἐπίσης ἡ μονομαχία μεταξὺ τοῦ Πὼλ Ντερουλὲντ καὶ τοῦ Ζὼρζ Κλεμανσώ. Ὁ δημοφιλὴς ποιητὴς εἶχε κατηγορήσει σὲ μιὰ δημοσία συγκέντρωσι τὸν διάσημο δημοσιογράφο καὶ πολιτικὸ ὅτι εἶχε «πατρονάρει» τὸν Κορνήλ[illegible] Χέρτζ, τὸν κυριώτερο ὑπεύθυνο τοῦ σκανδάλου τοῦ Παναμᾶ.

—Τὸν ἄνθρωπο ποὺ «ἐπατρονάρησε» αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτη, τὸν ξέρετε ὅλοι, εἶπε. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμᾶ νὰ πῆ τ' ὄνομά του. Γιατὶ ὑπάρχουν τρία πράγματα, ποὺ φοβόσαστε σ' αὐτόν: τὸ ξίφος του, τὸ πιστόλι του καὶ τὴ γλῶσσα του. Ἐγὼ ὅμως ἀψηφῶ καὶ τὰ τρία: εἶνε ὁ κύριος Κλεμανσώ!

—Ὄχι! φώναξε ὁ Κλεμανσώ, ποὺ παρίστατο στὴ συγκέντρωσι. Δὲν ξέρετε τί λέτε.

—Θὰ κανονίσωμε ἀλλοῦ τὰ «ναὶ» καὶ τὰ «ὄχι» ἀπάντησε ὁ Ντερουλέντ.

Ἡ μονομαχία ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες. Ἀλλὰ δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα· ἴσως γιατὶ ὁ Κλεμανσώ, ποὺ ἦταν δεινὸς σκοπευτής, ἀπέφυγε νὰ σημαδέψη τὸν ἀντίπαλό του.

Μιὰ ἄλλη ἱστορικὴ μονομαχία ἦταν τοῦ δημοσιογράφου Ἐμὶλ ντὲ Ζιραρντὲν καὶ τοῦ πολιτικοῦ συγγραφέως Ἀρμὰν Καρρέλ. Κατὰ τὴ μονομαχία αὐτή, ποὺ ἔγινε μὲ πιστόλι, ὁ πρῶτος πληγώθηκε στὸ μηρὸ καὶ ὁ δεύτερος στὸ ὑπογάστριο.

Ὁ Καρέλ, καθὼς τὸν μετέφεραν μ' ἕνα φορεῖο, εἶδε τὸν Ζιραρντέν, ποὺ ἦταν πεσμένος κατὰ γῆς, καὶ φαινόταν νὰ ὑποφέρη.

—Πονᾶτε πολύ; τὸν ρώτησε. Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴν ὑποφέρετε περισσότερο ἀπὸ μένα...

Μιὰ ἄλλη μονομαχία εἶχε γιὰ ἀφορμὴ τὴ μουσικὴ τοῦ «Φάουστ». Ὁ Ντυλωρὰν ντὲ λὰ Μπὰρ τὴν εὕρισκε ἐξαισία, ἐνῷ ὁ ντὲ Μοντρέϊγ τὴν θεωροῦσε ἀξιοθρήνητη. Ἀποφάσισαν, λοιπόν, νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους στὸ πεδίον τῆς τιμῆς. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ διευθύνων τὴ μονομαχία ἔδινε τὸ σύνθημα τοῦ πυρός, ἀκούσθηκαν οἱ πρῶτες νότες τοῦ «Φάουστ»...

Ὁ ντὲ λὰ Μπὰρ εἶχε κρύψει μιὰ ὀρχήστρα σ' ἕνα γειτονικὸ ἀλσύλιο.

—Εἶναι πιθανὸν νὰ σκοτωθῶ, ἐξήγησε. Θέλησα λοιπόν, ν' ἀκούσω γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀγαπημένο μου κομμάτι.

Ἡ μονομαχία ματαιώθηκε καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι συμφιλιώθηκαν ἀμέσως.

Ἕνας ἄλλος δημοσιογράφος τῆς παληᾶς ἐποχῆς, ὁ Ἀνατὸλ ντ' Ὑβενύ, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἦρθε σὲ ρῆξι μέσα στὸ βαπόρι μ' ἕνα μιγάδα, ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο ὄνομα μ' αὐτόν. Ἀποφάσισαν, λοιπόν, νὰ λύσουν τὴ διαφορά τους μόλις θάβγαιναν στὴ Χάβρη.

Ὁ ντ' Ὑβενὺ ὑπέφερε ἀπὸ ὀξεῖς ρευματισμοὺς καὶ γι' αὐτὸ συμφωνήθηκε ὅτι οἱ δύο ἀντίπαλοι θὰ μονομαχοῦσαν... καθιστοὶ σὲ καρέκλες.

Μόλις ἀντηλλάγη ὁ πρῶτος πυροβολισμός, ὁ μιγὰς σωριάστηκε κάτω ἀπὸ τὴν καρέκλα. Οἱ γιατροὶ καὶ οἱ μάρτυρες ἔτρεξαν ἀμέσως κοντά του.

—Μὴν ἀνησυχῆτε! τοὺς φώναξε ὁ ντ' Ὑβενύ. Εἶνε μόνον λιποθυμισμένος.

Καὶ τοὺς ἐξήγησε ὅτι εἶχε σημαδέψει... τὸ πόδι τῆς καρέκλας.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ ὅπλα, τοὺς εἶπε. Θὰ ἦταν ἔγκλημα, λοιπόν, νὰ τὸν σκοτώσω. Θέλησα μόνο νὰ τὸν τρομάξω λίγο...

Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἀντὶ νὰ λιποθυμήσουν τὴν ὥρα τῆς μονομαχίας τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια.

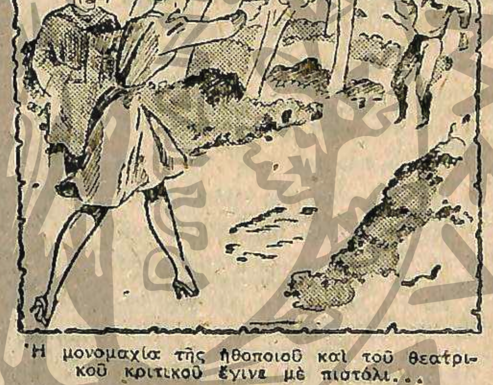

Ἡ μονομαχία τῆς ἠθοποιοῦ καὶ τοῦ θεατρικοῦ κριτικοῦ ἔγινε μὲ πιστόλι...

Τὰ χρονικὰ τῆς μονομαχίας ἀναφέρουν πολλὰ σχετικὰ ἐπεισόδια.

Δὲν εἶνε, βλέπετε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἱπποτικοί, ἡρωϊκοὶ καὶ πρόθυμοι νὰ χάσουν τὴ ζωή τους στὸ πεδίον τῆς τιμῆς.

Ἡ μονομαχία ὡστόσο, σήμερα, θεωρεῖται ἀναχρονισμὸς καὶ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους προκαλεῖ ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Καὶ γι' αὐτὸ τείνει νὰ ἐκλείψη.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἀριθμοσταυρόλεξο

Τὰ γράμματα ποὺ πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ νὰ λύσετε τὸ σταυρόλεξο αὐτὸ εἶναι ὅλα ἀριθμημένα κατὰ σειρὰν ἐμφανίσεώς τους στὸ σταυρόλεξο. Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται πάντοτε ἀπὸ τὸν ἴδιο ἀριθμό. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ ἀριθμοὶ θὰ σᾶς βοηθήσουν πολὺ στὴ λύσι τοῦ σταυρολέξου, οἱ ἐξηγήσεις ποὺ σᾶς δίνομε παρακάτω εἶναι σύντομες, ἀλλὰ σαφεῖς.

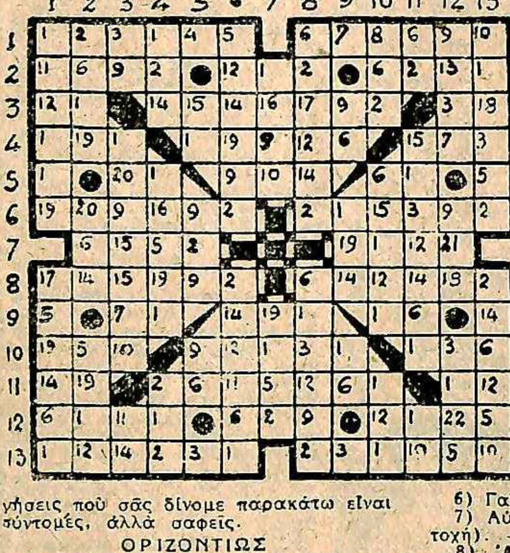

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Εὐμετάβλητα. — Χρησιμοποιεῖται πολὺ στὴ φαρμακευτική.

2) Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς. — Φύλαρχος σὲ ἀφρικανικὴ χώρα. — Χρησιμοποιεῖται ὡς ἔναυσμα στὸ τσακμάκι.

3) Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Ἀτομικὸ βιβλιάριο ποὺ ἔχουν οἱ μαθηταί. — Σύμφωνο καὶ φωνῆεν συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.

4) Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Σιδηρουργικὸ ἐργαλεῖο. — Ἡ γυναίκα του ἔγινε στήλη ἅλατος.

5) Βυζαντινὴ νότα. — Γάλλος συγγραφεύς. — Ἄνθη.

6) Μεγάλο δέμα (δημ.). — Πήδημα (δημ.).

7) Μονὰς τοῦ ἱππικοῦ (γεν.). — Τὶς θεωρίες του υἱοθέτησαν τὰ Σοβιέτ.

8) Βουνὸ τῆς Ἀχαΐας. — Θρησκευτικὸς λειτουργός.

9) Ἀποτελοῦν θρεπτικὴ τροφή. — Δικά μου. — Ἄρθρο.

10) Χρονικὸ διάστημα. — Τὰ βλέπουμε μὲ τὰ μάτια μας. — Ὑπερήφανο ζῶο.

11) Σύμφωνο τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου (ὅπως προφέρεται). — Ἀπέραντη ἀσιατικὴ χώρα. — Μονὰς μετρήσεως ἐπιφανείας (γαλλ.)

12) Νησὶ τῆς Ἰνδονησίας. — Εἶνε ὅμοιο μὲ ἄλλο. — Ἑνώνει δυὸ κομμάτια ὑφάσματος.

13) Εὐχάριστα.. — Σ' αὐτὴν θὰ βρῆτε πρόβατα (αἰτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Βιβλικὸ πρόσωπο. — Ἐπιστήμη.

2) Χώρα τῆς Ἀ. Ἀσίας — Προστακτικὴ τὴν ὁποία ἀκούει εὐχαρίστως ἕνας μπεκρῆς — Ἡμέρα (κατὰ τὸν Ὅμηρο).

3) Ἄρθρο — Θεὸς τῶν ἀρχαίων — Δυὸ ἀπὸ τὰ 5 πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.

4) Ἄφησε — Ὁμὰς ναυτῶν σὲ ὑπηρεσίαν στὴν ξηρά — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).

5) Νότα μουσικῆς — Ποσοτικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.) — Ἄρθρο (πληθ.).

6) Γαλήνιος. — Βαλκανικὴ χώρα.

7) Αὐτὸ ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ κάπου (μετοχή). — Μὴν (δημ.).

8) Ἀδύνατες. — Θεραπεύει ἀρρώστους.

9) Ἄρθρο (πληθ.). — Βεβαιωτικὸ μόριο (δημοτ.). — Ἄρθρο.

10) Ποσοτικὸ ἐπίρρημα. — Ἀσθένεια. — Συμπερασματικό.

11) Λεπτὴ κλωστή. — Ἀγάπη πολὺ μεγάλη. — Ὑποθετικόν.

12) Ἀριθμός. — Χημικὴ ἕνωσις. — Ἀκολουθεῖ τὸν θάνατο.

13) Ἡ θάλασσα δὲν τὸν τρομάζει. — Ἐξαιρετικὰ ὡραία γυναίκα.

ΓΙΩΡΓΗΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταγραμματισμὸς

Θεοῦ μεγάλου παλαιοῦ
τὴν κεφαλὴν ἀλλάζω
καὶ τὸ σκαμνὶ ποὺ κάθεται
εὐθὺς κατασκευάζω.
Τὸ ἴδιο κάνω καὶ σ' αὐτὸ
καὶ βλέπω πάλι ἕνα θεό.
Τὰ δυό του τώρα ἀρχικὰ
τὰ βγάζω ἀπ' τὴ γραμμὴ
κι' ἕνα τετράποδο κοινὸ
σοῦ φτιάχνω στὴ στιγμή.

Ποιὸς ὁ ἀριθμὸς;

Βρῆτε μέσα σ' ἕνα λεπτὸ ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε ν' ἀναφέρετε στὴν παρακάτω σειρά, ἐπειδὴ δὲν παρουσιάζει τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ μὲ τοὺς ἄλλους:

49 14 77 89 63 28

Συγγένειες

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε τί συγγένεια ἔχετε μὲ τὰ κάτωθι ἕξη πρόσωπα:

1) Μὲ τὴν κόρη τῆς μητέρας τοῦ πατέρα σας;

2) Μὲ τὸ θεῖο τοῦ γυιοῦ τῆς μητέρας σας;

3) Μὲ τὴν κόρη τῆς ἄλλης κόρης τῆς μητέρας τῆς μητέρας σας;

4) Μὲ τὸν σύζυγο τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἀδελφοῦ σας;

5) Μὲ τὸν σύζυγο τῆς μητέρας, τῆς μητέρας τῆς συζύγου τοῦ πατέρα σας;

6) Μὲ τὸν πατέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς κόρης τῆς πεθερᾶς σας;

Ρόμβος

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

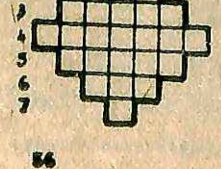

1) Φωνῆεν
2) Χρονικὸ ἐπίρρημα.
3) Δὲν εἶνε γνήσιος.
4) Χαρούμενος.
5) Ὑποδιαίρεσις τοῦ κράτους.
6) Κτητικὴ ἀντωνυμία.
7) Σύμφωνον.

Λαβύρινθος

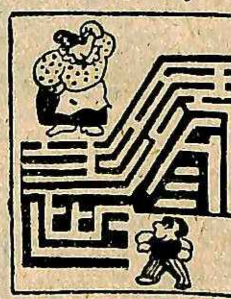

Μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε αὐτὴ τὴ γυναίκα νὰ πιάση τὸ ἄτακτο παιδί της; Ποιὸ δρόμο πρέπει ν' ἀκολουθήση;

Ἕνας ἀριθμὸς

Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου ἡ διαφορὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ 80 εἶνε ἡ ἴδια μὲ τὴν διαφορὰ μεταξὺ τοῦ 80 καὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀριθμοῦ τριπλασιασμένου;

Τὸ χαμένο χαρτονόμισμα

Φεύγοντας ἕνα βράδυ ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ὁ Πέτρος ζητᾶ ἀπὸ τὸν συνάδελφό του Ἀνδρέα τὰ 9 χιλιάρικα ποὺ τοῦ εἶχε δανείσει.

Ὁ Πέτρος δὲν ἔχει ὅμως ψιλὰ καὶ δίνει στὸν Ἀνδρέα ἕνα δεκαχίλιαρο. Ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος δὲν ἔχει νὰ τοῦ ἐπιστρέψη ἕνα χιλιάρικο, μένει τώρα αὐτὸς χρεώστης στὸν Ἀνδρέα γιὰ ἕνα χιλιάρικο.

Γυρίζοντας ὅμως στὸ σπίτι του ὁ Πέτρος χάνει τὸ δεκαχίλιαρο. Αὐτὸ πάντως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐπιστρέψη ἕνα χιλιάρικο στὸν Ἀνδρέα, φθάνοντας στὸ γραφεῖο του τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσο στοίχισε στὸν Πέτρο αὐτὴ ἡ περιπέτεια;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Τὸ παραμυθάκι σας

Τὸ μαγικὸ κιοῦπι

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό, ἕνας φτωχὸς γεωργὸς προσπαθοῦσε νὰ κερδίση τὸ ψωμί του σπέρνοντας ἕνα χωραφάκι, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ καλύβι του. Τὸ στάρι ὅμως ποὺ μάζευε, ἦταν πάντα λιγοστό. Δὲν ἔφτανε γιὰ νὰ ζήση ὁ ἴδιος κι' ἡ οἰκογένειά του, ποὺ διαρκῶς μεγάλωνε. Ἀποφάσισε λοιπὸν στὸ τέλος νὰ πουλήση τὸ μικρὸ χωράφι του καὶ νὰ γίνη ζητιάνος.

Μαζί του κατοικοῦσε κι' ὁ γέρος πατέρας του ποὺ ὅταν ἄκουσε τὰ σχέδιά του προσπάθησε νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, τοῦ εἶπε. Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ σὲ κάνη πλούσιο αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς γῆς!

Καὶ τοῦ σύστησε νὰ φυτέψη λίγα δέντρα ὀπωροφόρα, ποὺ δὲν θάπιαναν πολὺ τόπο καὶ ποὺ θὰ τοὔδιναν μεγαλύτερο κέρδος. Ἔτσι λοιπὸν ὁ φτωχὸς γεωργὸς ἄρχισε νὰ σκάβη τὴ γῆ, γιὰ νὰ ἑτοιμάση τοὺς λάκκους τῶν δέντρων. Καθὼς ἔσκαβε ἔτσι, βρῆκε ἕνα μεγάλο πήλινο κιοῦπι θαμμένο βαθειὰ μέσα στὸ χῶμα. Ὅταν εἶδε πὼς ἦταν γερό, τὄβγαλε, τὸ φόρτωσε σ' ἕνα καρροτσάκι, τὸ πῆγε σπίτι του κι' εἶπε τῆς γυναίκας του νὰ τὸ καθαρίση.

Ἐκείνη πῆρε ἕνα κουβᾶ νερὸ καὶ μιὰ γερὴ βούρτσα κι' ἄρχισε νὰ τὸ πλένη καὶ νὰ τὸ τρίβη. Τότε ἔγινε ἕνα θαῦμα: Μόλις ἡ βούρτσα ἀκούμπησε μέσα, τὸ κιοῦπι γέμισε ξαφνικὰ μὲ βοῦρτσες!

Ἡ γυναίκα ἔτρεξε σαστισμένη νὰ τὸ πῆ στὸν ἄντρα της κι' ἐκεῖνος τῆς σύστησε νὰ μὴ μιλήση σὲ κανένα. Κάθε πρωΐ, πιὰ ἔπαιρνε ἕνα φόρτωμα βοῦρτσες καὶ πήγαινε νὰ τὶς πουλήση στὴν ἀγορά. Αὐτὸ ἐξακολούθησε μέρες μῆνες. Κι' ὁ γεωργὸς μάζεψε ἔτσι πολλὰ λεφτά.

Ἕνα βράδυ, ἐκεῖ ποὺ μέτραγε τὰ κέρδη τῆς ἡμέρας, ἔτυχε νὰ τοῦ πέση ἕνα νόμισμα μέσα στὸ κιοῦπι ποὺ βρισκόταν δίπλα του. Μόλις λοιπὸν εἶχε ἀγγίξει τὸν πάτο τοῦ κουπιοῦ, ὅλες οἱ βοῦρτσες χάθηκαν καὶ τὸ κιοῦπι γέμισε μὲ νομίσματα! Ὅσο τὄβγαζε ὁ γεωργός, τόσο ξεφύτρωναν ἄλλα στὴ θέσι τους....

Ὁ γεωργὸς εἶχε γίνει πιὰ πλούσιος κι' ἄρχισε νὰ ζῆ σὰν πρίγκηπας. Δὲν ἦταν ὡστόσο εὐχαριστημένος, γιατὶ ἦταν ἄνθρωπος ἀχόρταγος.

Ἐξ ἄλλου ὅταν ἦταν φτωχὸς σεβόταν τὸν πατέρα του. Τώρα ὅμως ὁ πλοῦτος τὸν εἶχε κάνει ἀλλοιώτικο. Ἄφινε τὸ δύστυχο γέρο σὲ μιὰ σκοτεινὴ κάμαρα, ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὴ νύχτα νὰ φτυαρίζη τὰ νομίσματα. Ἂν δὲν δεχόταν ὁ γέρος, ὁ σκληρὸς γυιός του θὰ τὸν ἄφινε νὰ πεθάνη τῆς πείνας.

— Ζημιώνουμαι! τοῦ φώναζε. Ὅσο ἀργεῖς νὰ βγάλης τὰ νομίσματα ἀπ' τὸ κιοῦπι, τόσο λιγώτερα καινούργια γεννιοῦνται....

— Μὰ ὄχι, παιδάκι μου! ἀπαντοῦσε ὁ πατέρας. Ἡ δική μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ σὲ δῶ πλούσιο σὰν βασιλιᾶ. Εἶμαι ὅμως πολὺ γέρος κι' ἀδύνατος. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ δουλέψω γρήγορα. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου ἔχουν κοπῆ... Ἂν μὲ βοηθοῦσες λίγο..

Μὰ ὁ γυιὸς δὲν εἶχε καμμιὰ τέτοια διάθεσι!

Ἐπιτέλους, ἔπειτα ἀπὸ καιρό, μιὰ ζεστὴ καλοκαιρινὴ ἡμέρα ὁ γέρος καθὼς ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὸ κιοῦπι γιὰ νὰ φτυαρίση τὰ νομίσματα, λιποθύμησε, ἔπεσε μέσα μὲ τὸ κεφάλι καὶ χτύπησε τόσο ἄσχημα, ὥστε ἔμεινε στὸν τόπο.

Καθὼς ὅμως τὸ σῶμα του εἶχε ἀγγίξει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κιουπιοῦ, ὅλα τὰ νομίσματα χάθηκαν καὶ τὸ κιοῦπι ἄρχισε νὰ ξερνάη πεθαμένους! Ὅταν ἔφτασε ὁ γυιὸς κι' ἀνακάλυψε τί εἶχε συμβῆ δοκίμασε νὰ ρίξη ἄλλο πρᾶγμα μέσα στὸ κιοῦπι γιὰ νὰ λείψουν τὰ πτώματα. Ἀλλὰ τὸ μαγικὸ κιοῦπι, ποὔχε ἀλλάξει τρεῖς φορὲς περιεχόμενο, δὲν ἐννοοῦσε πιὰ νὰ ξαναλλάξη!...

Ἔτσι ὁ γεωργὸς θέλοντας καὶ μὴ ἄρχισε νὰ βγάζη τοὺς πεθαμένους καὶ νὰ τοὺς θάβη. Ὅσους κι' ἂν ἔβγαζε ὅμως, δὲν εἶχαν τελειωμό. Οἱ κηδεῖες τοὔφαγαν ὅλα τὰ λεφτά του κι' ἔμεινε στὴν ψάθα. Τότε, πάνω στὸ θυμὸ καὶ στὴν ἀπονοήτευσί του, ἅρπαξε ἕνα τσεκοῦρι καὶ κομμάτισε τὸ κιοῦπι, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' τὴ δυστυχία ποὺ τὸν εἶχε βρῆ. Κι' ἔτσι ἔμεινε καὶ πάλι πεντάφτωχος, ὅπως ἦταν πρῶτα. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἄπληστος καὶ πρέπει νὰ σέβεται τοὺς γέρους γονεῖς του γιὰ νὰ προκόψη καὶ νὰ εὐτυχήση τέλεια σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Παιδικὸν πνεῦμα

Ρωτᾶ κάποιος τὸν μικρὸ Παῦλο:

— Πόσους ἀδελφοὺς κι' ἀδελφὲς ἔχεις Παῦλε;

— Εἴμαστε μόνον δυὸ ἀδέλφια ἀποκρίνεται. Ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι. Ἐνῶ εἶμαι τ' ἀγόρι!

★

Ὁ Κωστάκης δάγκωσε τὴ γλῶσσα του καὶ κλαίει.

— Μὰ γιατὶ δὲν προσέχεις, παιδί μου καὶ δαγκώνεις τὴ γλῶσσα σου; τοῦ λέει ἡ μητέρα του.

Κι' ὁ Κωστάκης σκουπίζοντας τὰ δάκρυά του:

— Δὲν τὴν... εἶδα, μαμά!

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ ἑνὸς ἔτους ἀπουσία, ἡ Κάρολ Λάντις ξαναγύρισε στὸν κινηματογράφο. Ὅταν, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἡ «Τουέντιθ-Τσέντσουρυ Φὸξ» τῆς ἀνέθεσε ἕνα ρόλο ποὺ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου, ἡ Κάρολ τὸν ἔπαιξε, ἔπειτα ὅμως δήλωσε στὴν ἑταιρεία ὅτι διέλυε τὸ συμβόλαιό της κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη.

Τὸ πρῶτο ποὔκανε ἐκεῖ, ἦταν νὰ βάψη τὰ ξανθὰ μαλλιά της καστανόμαυρα. Γιατὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ δημιουργήση μιὰ καινούργια προσωπικότητα καὶ νὰ διεκδικήση ἐφέτος μ' αὐτὴν τὸ βραβεῖο «Ὀσκάρ», ἤξερε δὲ ὅτι τὰ μέλη τῆς «Ἀκαδημίας Κινηματογραφικῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν», ποὺ ἀπονέμουν τὰ βραβεῖα αὐτὰ κάθε χρόνο, προτιμοῦν φανερὰ τὶς καστανὲς καὶ μελαχροινές.

Θὰ τὴν ἰδοῦμε, λοιπόν, προσεχῶς στὸ νέο φίλμ της ἐντελῶς ἀλλοιώτικη, σὰν ἕνα δυνατὸ τύπο ψυχικῆς γυναίκας, κι' ὄχι πιὰ σὰν ἕνα ζωντανὸ ὕμνο στὸ σὲξ - ἀππήλ, ὅπως συνηθίσαμε νὰ τὴ βλέπουμε ὡς τώρα. Εἶνε δὲ βέβαια ὅτι βρῆκε ἐπιτέλους τὸ σωστὸ δρόμο της.

Τὸ δεύτερο πρᾶγμα ποὺ ἔκαμε στὴ Ν. Ὑόρκη, ἦταν νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν ἑκατομμυριοῦχο παραγωγὸ Ὅρας Σμίντλαπ. Καὶ τὸ τρίτο, νὰ ὑπογράψη ἕνα συμβόλαιο μακρᾶς διαρκείας μὲ τὴν ἀγγλικὴ ἑταιρεία «Ἤγκλ - Λάϊον» γιὰ δυὸ φίλμ τὸ ἔτος. Ἔπειτα γύρισε στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ τοῦ δώση καὶ πάλι καινούργια ζωὴ μὲ τὴν ἀκούραστη ζωηρότητά της, τὶς ἔξυπνες ἀπαντήσεις της καὶ τὸ ἀνεξάντλητο κέφι της. Σ' αὐτὰ δὲν ἔχει ἀλλάξει καθόλου. Ἐξακολουθεῖ ἐπίσης νὰ ντύνεται πάντα μὲ τὰ ἐκκεντρικὰ φορέματα ποὺ δημιουργεῖ ἀποκλειστικὰ γι' αὐτὴν ὁ γνωστὸς σχεδιαστὴς Ντὸν Λόπερ. Ἕνα ἀνέκδοτο σχετικὸ μὲ τὰ φορέματά της ἔχει μείνει ἱστορικὸ στὸ Χόλλυγουντ. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γυρίση ἕνα ἀπ' τὰ φίλμ της, ἡ ἑταιρεία Φόξ, γιὰ νἆνε ἐν τάξει, ἔστειλε στὸ Γραφεῖο Λογοκρισίας ταινιῶν τὰ φορέματα ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσε ἡ Κάρολ σ' αὐτὸ (γιατὶ τὸ Γραφεῖο Λογοκρισίας, ποὺ πρέπει νὰ ἐγκρίνη κάθε τι σχετικὸ μὲ τὴν ἠθικὴ τῶν φίλμ, ἐνδιαφερόταν πάντοτε ἰδιαιτέρως γιὰ τὶς τολμηρὲς ἐμφανίσεις τῆς Κάρολ). Ἀλλὰ τὸ Γραφεῖο ἀπάντησε: «Τὰ φορέματα φαίνονται ἐν τάξει, προτοῦ ὅμως τὰ ἐγκρίνωμε, θέλουμε... νὰ ἰδοῦμε τὴ μὶς Λάντις μέσα σ' αὐτά!» Ἔτσι δὲ καὶ ἔγινε.

Ὁ σύζυγος τῆς Κάρολ δὲν τὴν ἀκολούθησε ἀμέσως στὸ Χόλλυγουντ. Κι' αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ κυκλοφορήσουν διάφορες διαδόσεις γιὰ ἐπικείμενο διαζύγιο. «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ σᾶς κρατάει μακρυὰ ἀπ' τὸν ἄντρα σας;» ρώτησε ἕνας δημοσιογράφος τὴν Κάρολ. Κι' ἐκείνη ἀπάντησε μὲ ἑτοιμότητα: «Μά, φυσικά... ἡ ἀπόστασις!»

Κάποιος γνωστὸς ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ, πιστεύοντας στὶς φῆμες τῆς διαστάσεως μὲ τὸ σύζυγό της, ἐπεχείρησε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας, γιὰ νὰ κατακτήση τὴ Λάντις. Μιὰ νύχτα λοιπόν, σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο, τῆς ἔκανε ἀπ' τὸ τραπεζάκι του τὰ γλυκὰ μάτια... Ἐκείνη δὲν τοὔδινε προσοχή. Τέλος, αὐτός, σηκώθηκε, τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε μὲ πάθος:

— Τὰ καινούργια μαλλιά σας εἶναι ὑπέροχα! Μὰ σᾶς κάνουν τόσο διαφορετική, ποὺ δὲν σᾶς ἀνεγνώρισα ἀμέσως, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἦρθα νὰ σᾶς χαιρετήσω.

— Ἐγὼ ὅμως σᾶς ἀναγνωρίζω, ἀπάντησε ἡ Κάρολ ψυχρά. Γιατὶ εἶσθε πάντα τὸ ἴδιο... ἀνόητος!

Τέλος, ὁ Σμίντλαπ ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ἀσχολεῖται τώρα μὲ τὴν ἵδρυσι μιᾶς δικῆς του κινηματογραφικῆς ἑταιρείας, μὲ τὸν τίτλο «Κολόνιαλ Φίλμς». Φυσικά, ἡ γυναίκα του θἆνε ἡ πρωταγωνίστρια τῶν καλλίτερων φίλμ ποὺ θὰ γυρίση. Ἐν τῷ μεταξύ, περνάει τὴν ὥρα της μὲ τὴ διακόσμησι τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἀγόρασε προσφάτως στὶς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ, καὶ ποὺ ἔχει 13 δωμάτια (γιατὶ ἡ Κάρολ δὲν εἶνε καθόλου προληπτική...).

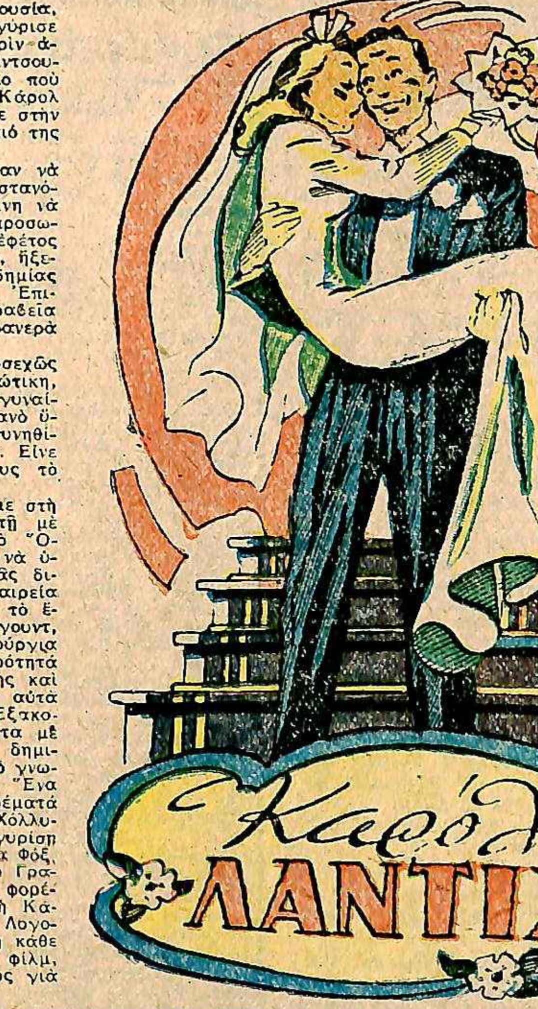

Ἡ χαριτωμένη «βεντέττα» Κάρολ Λάντις.

Μιὰ ἀπ' τὶς μανίες τῆς Κάρολ Λάντις εἶνε τὸ τραγοῦδι. Ὅταν τὸ 1942, εἶχε κάμει ἕνα ταξεῖδι στὴν Ἀγγλία, μαζὶ μὲ τὴν Κέϋ Φράνσις καὶ μὲ μιὰ ἄλλη ἠθοποιό, τούς ἐξάλιζε τόσο τὰ μυαλὰ μὲ τὸ ἀδιάκοπο τραγοῦδι της, ὥστε ἡ Κέϋ ξέσπασε ἐπιτέλους μιὰ μέρα, ἐνῷ ἔκαναν περίπατο μ' ἕνα τζίπ:

— Θὰ ἦταν εὐλογία Θεοῦ, ἀγαπητή μου Κάρολ, τῆς εἶπε, ἂν ἐκάναμε 1-2 χιλιόμετρα δρόμο δίχως τραγοῦδι!

Δεύτερη μανία τῆς Λάντις εἶνε ὁ ὕπνος. Μόνον ἡ μαύρη καμαριέρα καὶ γραμματεύς της Σοῦζυ καταφέρνει νὰ τὴν ξυπνήση τὸ πρωΐ, δίχως νὰ τὴν κάνη ἔξω φρενῶν. Βρίσκεται μαζί της, ἀπὸ 7 χρόνια, τὴν ὀνομάζει «Μπεμπέκα» καὶ τὴ λατρεύει. Ὅταν πρόκειται νὰ τὴν ξυπνήση, ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι της καὶ τῆς στάζει μέσα στὸ στόμα κρύα πορτοκαλάδα καὶ κατόπιν ζεστὸ καφέ.

Ὅταν κοιμᾶται, ἡ Κάρολ βλέπει ὄνειρα τρελλά, ἀλλόκοτα. Τώρα ἔχει ἀρχίσει ν' ἀναζητῆ τὴν ἐξήγησί τους στὶς φροϋδικὲς θεωρίες. Διαβάζει τὰ ἔργα τοῦ Φρόϋδ καὶ τὰ βρίσκει «ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα».

Παρ' ὅλο τὸν πολὺ ὕπνο καὶ τὸ φαΐ της, ἡ Κάρολ διατηρεῖ δίχως κόπο κανονικὴ σιλουέττα. Ἔχει ἀνάστημα 1.65, βάρος 52 ½ κιλὰ καὶ περιφέρεια στήθους 91 πόντων (δίχως βαθειὰ ἀναπνοή).

Ἡ Κάρολ γεννήθηκε στὸ Φέϊρτσιλντ τοῦ Οὐΐσκονσιν, τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ 1919. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε Φράνσις Λίλλιαν Μαίρη Ρίντστ.

Ὅταν ἦταν ἀκόμη μικρούλα, ἡ οἰκογένειά της ἐγκαταστάθηκε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Καλιφορνίας, ὅπου ὁ πατέρας της ἐργάσθηκε ὡς μηχανικὸς πλοίων. Ἀργότερα πῆγαν στὸ Σὰν Μπερναρντῖνο. Ἐκεῖ, οἱ γονεῖς της χώρισαν.

Ἀπὸ μικρὴ ἀκόμη, ἡ Κάρολ εἶχε ἀντιπάθεια στὸ σχολεῖο. Γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθῆ λοιπόν, παντρεύτηκε σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν μὲ κάποιον Ἴρβινγκ Οὐῆλερ. Ὁ γάμος τους ἔγινε Σάββατο. Τὴ Δευτέρα, ἡ μητέρα της... τὴν ξαναπῆγε στὸ σχολεῖο! Ὁ γάμος ἀκυρώθηκε. Ὡστόσο, ἡ Κάρολ ξαναπαντρεύτηκε ἀργότερα μὲ τὸν Ἴρβινγκ.

Μόλις κατάφερε νὰ ἐξοικονομήση 16 δολλάρια καὶ 82 σέντς, ἡ Κάρολ πῆρε τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο. Ἐκεῖ, βρῆκε δουλειὰ σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο, ὡς «σολίστα» τῆς ὀρχήστρας, μὲ 50 δολλάρια τὴ βδομάδα. Ἔπειτα ἀπ' τὶς ἀναπόφευκτες πρῶτες ἀποτυχίες, ὁ διάσημος Γκρίφφιθ τῆς ἀνέθεσε ἕνα ρόλο, στὸν ὁποῖο ἐμφανιζόταν φορῶντας μόνον ἕνα δέρμα λεωπαρδάλεως. Τὸ κοινὸν ὅλου τοῦ κόσμου ἐνθουσιάσθηκε μαζί της. Εἶχε γίνει πιὰ «ἀστέρι» τῆς ὀθόνης.

Ὡστόσο, ἔχει τὴν εὐθύτητα καὶ τὴ μετριοφροσύνη νὰ παραδέχεται ὅτι ὀφείλει τὴν ἐπιτυχία της στὴ ρεκλάμα.

Α. ΚΑΜΠΕΛ

●●

Κινηματογραφικὰ νέα

★ Σύμφωνα μὲ τὸ κουτσομπολιὸ τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Τζὲν Τίρνεϋ, ἀφοῦ ἀπελπίσθηκε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη τοῦ Τάϋρον Πάουερ, πρόκειται νὰ ξαναγυρίση στὸν τέως σύζυγό της Ὄλεγκ Κασσίνι.

★ Ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἀναγγέλλονται μερικὰ νέα εἰδύλλια καὶ προσεχεῖς γάμοι.

★ Ἔτσι, φαίνεται ὅτι θὰ πραγματοποιηθῆ πολὺ σύντομα ὁ γάμος τῆς Σόνια Χένι μὲ τὸν Βὶκ Ὀρσάτι.

★ Ἡ Βιρτζίνια Μάγιο ἄρχισε ἕνα καινούργιο εἰδύλλιο μ' ἕναν παρείσακτο στὸν κόσμο τοῦ κινηματογράφου, τὸν Μικαὲλ Ὀ Σῆ.

Μικρὰ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἐξομολόγησις

Ὁ θάνατος εἶχε ἀγκαλιάσει μὲ τὰ παγωμένα χέρια του τὴν Ἑρμίνια. Μόνο μερικὲς ὧρες ζωῆς τῆς ἔμεναν ἀκόμη.

Καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα πλάϊ της, ὁ Τζιάκομο, ὁ ἄνδρας της, παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μεγάλα λυπημένα μάτια του τὴν ἀργὴ ἀγωνία ἐκείνης πού, ἀπὸ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια, εἶχε μοιρασθῆ μαζί του τὶς χαρὲς καὶ τὶς πίκρες τῆς ζωῆς.

Κάτω ἀπὸ τὸ ἤρεμο καὶ τόσο τρυφερὸ βλέμμα του, ἡ Ἑρμίνια ἔνοιωθε τὶς τύψεις νὰ θεριεύουν μέσα στὴν ψυχή της καὶ μισόκλεινε τὰ μάτια της ἀπὸ ντροπὴ καὶ πόνο.

Τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ ἦταν τόσο καλὸς καὶ πού, κάτω ἀπὸ ἕναν πέπλο μετριοφροσύνης, ἔκρυβε μιὰ ἀληθινὴ μεγάλη ψυχή, τὸν εἶχε προδώσει μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, μὰ χωρὶς νὰ σβύσουν ποτὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ σφάλματός της. Καὶ τώρα, στὴν ὑπέρτατη στιγμὴ τῆς ἀγωνίας της, οἱ τύψεις βασάνιζαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τὴν ψυχή της.

Ὁ Τζιάκομο θἄπρεπε, βέβαια, ν' ἀγνοῆ τὴν ἀπιστία της. Κι' ἄλλωστε, στὰ εἴκοσι χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε, ἡ Ἑρμίνια εἶχε κάμει τὰ πάντα γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀφοσίωσί της.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Τὸ σφάλμα της ἦταν ἀνεπανόρθωτο. Ὁ Ἐδμόνδος, τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ ὁ Τζιάκομο ἀγαποῦσε σὰν δικό του, ἦταν ἡ ζωντανὴ ἀνάμνησις τῆς προδοσίας της. Πῶς εἶχε πέσει σ' αὐτὸ τὸ σφάλμα; Ἦταν μιὰ στιγμὴ παροδικῆς τρέλλας... Ἡ Ἑρμίνια εἶχε παρασυρθῆ, ὅπως τόσες ἄλλες γυναῖκες, ἀπὸ τὴ ματαιοδοξία της. Ἀλλ' ἡ ἀπογοήτευσις δὲν ἄργησε νὰ ἔρθη, ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορὲς σὲ παρόμοιες περιπτώσεις.

Μὲ ξεσχισμένη τὴν καρδιά, ξαναγύρισε τότε κοντὰ στὸν ἄνδρα της. Τὸ σφάλμα της τὴν εἶχε κάμει νὰ ἐκτιμήσῃ καλύτερα τὴν εὐγένεια καὶ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων του. Κι' ἡ ἀφοσίωσίς της γιὰ τὸν Τζιάκομο μεταβλήθηκε σιγὰ—σιγὰ σὲ ἀληθινὴ λατρεία.

Ἀλλὰ μ' ὅλα τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει, αἰσθανόταν πάντα αὐτὸ τὸ σφάλμα σὰν ἕνα πελώριο βάρος ποὺ εἶχε βρῆ ποτὲ τὸ θάρρος νὰ τοῦ τῆς πίεζε τὰν καρδιά. Ὡστόσο, δὲν ἐξομολογηθῆ τὴν ἀλήθεια. Καὶ τώρα ἀκόμη, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔνοιωθε τὸ θάνατο νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ, ἀναρωτιόταν ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμῃ. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τοῦ ξεσχίσῃ τὴν καρδιά; Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἡ συνείδησίς της ἐπαναστατοῦσε στὴ σκέψι ὅτι, μετὰ τὸ θάνατό της, ὁ Τζιάκομο θὰ διατηροῦσε, σὰν πρὶν τὴν ἀνάμνησί της, τὴν ἀνάμνησι τῆς γυναίκας ποὺ τὸν εἶχε προδώσει. Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ σκληρὴ εἰρωνεία!

Στὴ σκέψι αὐτή, τὸ σῶμα της ἀναταράχθηκε κι' ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Τζιάκομο ἔσκυψε ἀμέσως πάνω της καὶ πῆρε τὰ παγωμένα χέρια της μέσα στὰ δικά του.

— Θέλεις τίποτε, Ἑρμίνια; ρώτησε μὲ τρυφερὴ φωνή.

Στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς, ἡ ἑτοιμοθάνατη ἀνατρίχιασε. Καὶ βρῆκε, ξαφνικά, τὴ δύναμι νὰ κυττάξῃ τὸν ἄνδρα της μέσα στὰ μάτια.

— Συχώρεσέ με, Τζιάκομο, ἱκέτευσε μὲ σβυσμένη φωνή.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε πιὸ πολὺ πάνω της καὶ τὴν φίλησε μὲ συγκίνησι στὸ μέτωπο.

— Σὲ ἔχω συχωρέσει ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἀπάντησε.

Ἕνας λυγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος τῆς ἑτοιμοθάνατης.

— Τὸ ἤξερες, λοιπόν; ρώτησε. Καὶ δὲν μὲ καταράσθηκες;

— Ὄχι. Γιατὶ κατάλαβα πῶς πόνεσες πολὺ γιὰ τὸ σφάλμα σου... Ὁ πόνος σὲ ἐξάγνισε στὰ μάτια μου καὶ σ' ἔφερε πιὸ πολὺ κοντά μου...

— Τζιάκομο....

— Μὴν πῆς τίποτε ἄλλο, ἀγαπημένη μου Ἑρμίνια. Ὁ πόνος ὁ δικός σου ἦταν πιὸ μεγάλος ἴσως, γιατὶ ὑπέφερες μέσα στὴ σιωπή... Ἦταν καλύτερο, ἔτσι... Δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένα σφάλμα σου, ποὺ θὰ πρέπει νὰ σοῦ τὸ συχωρήσω...

Ἡ ἑτοιμοθάνατη θέλησε κάτι νὰ πῆ, ἀλλὰ κανένας ἦχος δὲν βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη της. Μόνο τὸ βλέμμα της ἐξέφραζε ἀκόμη κάποια ἀνησυχία.

Ὁ Τζιάκομο κατάλαβε.

— Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ τὸν Ἐδμόνδο, εἶπε σιγά. Εἶνε τὸ παιδί «μας». Θὰ τὸ ἀγαπάω πάντα, ὅπως τὸ ἀγάπησες καὶ σύ... Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι! Δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὴν ἀλήθεια...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας μικρὸς στεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Ἑρμίνια.

Ἦταν νεκρή.

Τὰ ὀλάνοιχτα μάτια της καθρέφτιζαν ἀκόμη τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ εἶχε νοιώσει, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ συζύγου της καὶ μιὰ ἀπέραντη ἠρεμία εἶχεν ἁπλωθῆ στὸ πρόσωπό της.

Ὁ Τζιάκομο ξαναφίλησε τὴ γυναῖκα του στὸ μέτωπο κι' ἔπειτα, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά, κατέβασε τὰ βλέφαρα πάνω στὰ μάτια της.

ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΛΥΣ

ΖΕΡΣΕΫ
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ
ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ
ΚΑΛΤΣΕΣ κλπ.
ΟΛΑ ΣΤΟΥ
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52
ΤΗΛ. 33-605

Ὁ «ἀριθμὸς τῆς ζωῆς»

Τί πιστεύουν οἱ θεοσοφισταὶ

Ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Πυθαγόρας δίδασκε ὅτι ὁλόκληρο τὸ Σύμπαν κυβερνᾶται ἀπ' τοὺς νόμους τῶν ἀριθμῶν. Γενικῶς, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πίστευαν στὴν ἐπίδρασι τῶν ἀριθμῶν στὴ ζωή μας. Ἀργότερα, οἱ ἀλχημισταὶ τοὺς ἀπέδιδαν ἀπόκρυφη δύναμι.

Σήμερα, ἔχουν κληρονομήσει τὶς θεωρίες αὐτὲς οἱ θεοσοφισταί. Παραδέχονται, δηλαδή, ὅτι ὅλα στὸ Σύμπαν εἶναι ἁρμονία κι' ὅτι ἡ ἁρμονία, ποὺ εἶναι ζήτημα ἀναλογιῶν, μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῆ μὲ ἀριθμούς. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸ πεπρωμένον τοῦ κάθε ἀνθρώπου κυβερνᾶται ἀπ' τὸν "ἀριθμὸ τῆς ζωῆς» του, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ βρεθῆ κατὰ τὸν ἑξῆς εὔκολο τρόπο:

Προσθέτετε τὴν ἡμέρα τοῦ μηνὸς ποὺ γεννηθήκατε, τὸν αὔξοντα ἀριθμὸ τοῦ μηνὸς αὐτοῦ καὶ τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ ἔτους γεννήσεώς σας. Θὰ βρῆτε ἕνα ἀριθμὸ διψήφιο. Προσθέτετε κατόπιν τὰ δύο ψηφία του (αὐτὴ εἶναι ἡ λεγομένη «θεοσοφικὴ πρόσθεσις») καὶ βρίσκετε τελικὰ τὸ μονοψήφιο «ἀριθμὸ τῆς ζωῆς» σας. Ἂν π. χ. γεννηθήκατε στὶς 22 Σεπτεμβρίου 1919, προσθέτετε, 22, 9 (ἔννατος μήνας, ὁ Σεπτέμβριος) καὶ 19. Βρίσκετε 50. Τὸ ἄθροισμα τοῦ 5 καὶ 0 εἶναι 5. Ὁ ἀριθμὸς 5 λοιπὸν διευθύνει τὸ πεπρωμένον σας.

Ἂν ὁ διψήφιος ἀριθμὸς τοῦ πρώτου ἀθροίσματος εἶναι 10, 11, ἢ 12, δὲν ξαναπροσθέτετε τὰ ψηφία του μεταξύ τους.

Νά τώρα ἡ σημασία τῶν ἀριθμῶν, ἀπ' τὸ 1 ὡς τὸ 12:

Τὸ 1 συμβολίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν τελειότητα. Κατὰ τὸν Πυθαγόρα, παριστάνει τὴ θεότητα. Ὅσοι βρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασί του, θὰ δοκιμάσουν μεγάλες χαρὲς στὴν πνευματικὴ ζωή τους.

Τὸ 2 εἶναι σύμβολον τῆς διαιρέσεως καὶ τῆς πάλης. Ἐξασφαλίζει στοὺς προστατευομένους του ὑλικὲς ἐπιτυχίες. Θἄχουν ζωὴ γεμάτη δυσκολίες, ἀλλὰ στεφανωμένη ἀπὸ ἐπιτυχία.

Τὸ 3 εἶναι ἱερὸς ἀριθμός. Ὅσοι βρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασί του ἀσχολοῦνται κυρίως μὲ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ψυχῆς τους. Θὰ ἔχουν ἰδιαίτερα βοήθεια ἀπ' τὸν οὐρανό.

Τὸ 4 ἀντιπροσωπεύει τὸ τέλειο τετράγωνο. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ διευθύνονται ἀπ' αὐτό, θἄχουν ζωὴ κανονική, φυσικὴ καὶ ἁρμονική.

Τὸ 5 δείχνει τὴν κυριαρχία τοῦ ἀνθρώπου στὴ φύσι. Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνεργητικῶν ἀνθρώπων, ποὺ φτάνουν σὲ ἐξαιρετικὲς ἐπιτυχίες.

Τὸ 6 ἔχει βασικὴ σπουδαιότητα στὴν ἁρμονία τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ποὺ περνοῦν τὴ ζωή τους ὑποκείμενοι σὲ μιὰ ἀνώτερα ἐξουσία.

Τὸ 7 εἶναι ἀριθμὸς μυστηριώδης. Ὁδηγεῖ στὴ δύναμι καὶ στὶς μεγάλες πράξεις.

Τὸ 8 εἶχε, κατὰ τὸν Πυθαγόρα, σημαντικὴ ἐπίδρασι στὴν ἀνθρώπινη ζωή. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κυβερνᾶ, ἔχουν σωστὴ καὶ τετραγωνικὴ κρίσι καὶ φέρνουν σὲ αἴσιο τέλος τὶς δουλειὲς ποὺ ἀναλαμβάνουν.

Τὸ 9 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς ἁρμονίας. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ διευθύνονται ἀπ' αὐτό, ἔχουν μεγάλη κλίσι στὶς τέχνες. Θὰ περάσουν ζωὴ ἐνδιαφέρουσα καὶ πολυτάραχη.

Τὸ 10 δείχνει τὴν ἐπιτυχία στὶς ὑποθέσεις κι' ἐξασφαλίζει χαρὰ καὶ ὀμορφιά.

Τὸ 11 δὲν εἶναι καλὸς ἀριθμός. Ὅσοι ἀνήκουν σ' αὐτόν, πρέπει νὰ παλεύουν κατὰ τῆς ἐπιρροῆς του.

Τὸ 12 χαρακτηρίζει τὸν Ἥλιο. Δείχνει τὴ δύναμι καὶ τὴν τάξι. Ἔχει εὐεργετικὴ ἐπίδρασι.

Στὸ βίο τοῦ κάθε ἀνθρώπου ὑπάρχουν ὡρισμένες χρονολογίες, προωρισμένες ν' ἀποτελέσουν σταθμοὺς μεταβολῆς τῆς ζωῆς του. Οἱ θεοσοφισταὶ ὑποδεικνύουν ἕναν εὔκολο κι' ἁπλὸ τρόπο καθορισμοῦ των.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι γεννηθήκατε τὸ 1920. Προσθέτετε στὸν ἀριθμὸ αὐτὸ τὰ ψηφία του ἕνα - ἕνα καὶ βρίσκετε ἄθροισμα 1932. Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο μ' αὐτὴ τὴ χρονολογία καὶ βρίσκετε 1947. Προσθέτετε πάλι στὸ 1947 τὰ ψηφία του καὶ βρίσκετε 1968. Τὸ ἴδιο κάνετε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ βρίσκετε 1992. Οἱ τέσσερες μεγάλες λοιπὸν χρονολογίες, ποὺ θ' ἀλλάξουν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς σας, εἶναι 1932, 1947, 1968, 1992. Ἀντιπροσωπεύουν μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία, ἕνα γάμο, ἕνα μεγάλον ἔρωτα, κ.λ.π.

●●

Ἡ... τυχερή του ἡμέρα

Στὴ Ραγκούν (Βιρμανία) ὑπάρχει ἕνας μάγος ποὺ τὸν συμβουλεύονται οἱ κακοποιοί. Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ὁ μάγος εἶχεν ὁρίσει ὡς... τυχερή του ἡμέρα τὴν 11 Αὐγούστου. Ὁ κακοποιὸς δὲν θέλησε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία. Καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἐδολοφόνησε ἑπτὰ ὑπουργοὺς τῆς Βιρμανίας καὶ μερικοὺς ἄλλους κατοίκους τῆς Ραγκούν. Ἔτσι, ἡ προφητεία τοῦ μάγου βγῆκε σωστή.

ὁ „Ἄσσος σπαθί"

15ον — Δέκα παρὰ εἴκοσι πέντε, ἀπάντησε ὁ Βαλδεμάρ, ποὺ εἶχε κοιμηθῆ μόλις δυὸ ὧρες σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βρισκόταν τώρα καὶ πάλι πλάϊ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ὁ αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐμπιστευθῆ στὴ φυλακή του.

Ὁ Ἀριμὰν ἔκαμε μιὰ προσπάθεια γιὰ ν' ἀνασηκωθῆ. Καὶ μὲ ἀδύνατη φωνὴ ψιθύρισε καὶ πάλι:

— Νὰ μὲ μεταφέρετε στὸ καινούργιο ἀνάκτορο...

Ὁ Βαλδεμάρ, ἀφοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια τοῦ αὐτοκράτορος, παρήγγειλε νὰ φέρουν ἕνα φορεῖο ὅπου ἐτοποθέτησαν τὸν Ἀριμάν.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὸν εἶχαν μεταφέρει στὸ συγκρότημα τῶν κτιρίων ποὺ ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως.

— Στὸ πρῶτο πάτωμα, στὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, τελευταῖο δωμάτιο ἀριστερά, εἶπε ὁ Ἀριμάν.

Τὸν μετέφεραν στὸ τελευταῖο δωμάτιο ποὺ ἦταν τὸ δωδέκατο στὴ σειρὰ κι' ἐκεῖ τὸν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ ρόδες στὰ πόδια.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔφτασε σὲ λίγο. Κουνοῦσε νευρικὰ τὰ χέρια του καὶ τὸ ὕφος του φανέρωνε δυνατὴ ὀργή.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴν κωμῳδία εἶπε πλησιάζοντας τὸν Βαλδεμάρ. Δῶσε ἀμέσως ἐντολὴ νὰ ἑτοιμασθῆ τὸ αὐτοκίνητο... Θὰ ξαναγυρίσετε στὸ Παρίσι καὶ θὰ παραδώσῃς αὐτὸν τὸν ἄθλιο στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης... Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ κάνει ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρό.

Ὁ γιατρός, ποὺ βρισκόταν κι' αὐτὸς μέσα στὴν αἴθουσα καὶ ἦταν προσωπικὸς φίλος τοῦ αὐτοκράτορος, ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ μπροστά του καὶ εἶπε:

— Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, μεγαλειότατε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν προσποιεῖται. Τὸ ναρκωτικὸ ποὺ τοῦ ἔδωκαν ἦταν ἰσχυρότατο καὶ ἡ ἐπίδρασίς του δὲν πέρασε ἀκόμη.

— Ἀλλὰ ποιὸς μᾶς λέει ὅτι δὲν πῆρε μόνος του τὸ ναρκωτικό; εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βαλδεμάρ.

— Βρισκόμαστε στὴν αἴθουσα τῆς Ἀθηνᾶς, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε.

— Μάλιστα, μεγαλειότατε.

— Ἀλλὰ τότε τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ δυὸ Ν ποὺ βρίσκονται σὲ δυὸ σημεῖα τῆς αἰθούσης;

Ὑπῆρχαν πραγματικὰ δύο μεγάλα Ν. Τὸ ἕνα πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ τὸ ἄλλο πάνω ἀπὸ ἕνα παληὸ ἐκκρεμές, μὲ κινητὰ βάρη, ποὺ ἦταν χωμένο σ' ἕνα κοίλωμα τοῦ τοίχου.

Ὁ Βαλδεμάρ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησι τοῦ Αὐτοκράτορος.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ἀριμὰν ἔκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες πάνω στὴν πολυθρόνα του σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀνασηκωθῆ. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ἔπεφτε καὶ πάλι ἐξαντλημένος.

— Εἶνε φανερὸ ὅτι βασανίζεται, εἶπεν ὁ γιατρός.

Ὁ Αὐτοκράτωρ κίνησε μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι.

— Ἢ ὑποκρίνεται ὅτι πάσχει, εἶπεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μεγάλος κωμῳδός!

Ὁ Ἀριμὰν εἶχε ἀνοίξει τώρα ἐντελῶς τὰ μάτια του. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦταν ἀκόμη θολὸ καὶ ἀπλανές.

— Μιὰ ἔνεσι γιατρέ, μιὰ ἔνεσι καφεΐνης παρακάλεσε.

Ὁ γιατρὸς κύτταξε μ' ἐρωτηματικὸ βλέμμα τὸν Αὐτοκράτορα.

— Ἂν νομίζετε πὼς αὐτὴ ἡ ἔνεσις θὰ τὸν ἀφυπνίσῃ μπορεῖτε νὰ τοῦ τὴν κάμετε, εἶπε. Κάθε ἐπιθυμία του θὰ ἐκτελεσθῆ ὡς τὸ μεσημέρι. Τοῦ ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσί του.

— Πόσα λεπτὰ μᾶς μένουν ὡς τὸ μεσημέρι; ρώτησε ὁ Ἀριμάν, ποὺ εἶχεν ἀκούσει αὐτὰ τὰ λόγια.

— Πενῆντα πέντε

— Πενῆντα πέντε;... Εἶνε ἀρκετὰ ἂν μπορέσω ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ βάρος ποὺ αἰσθάνομαι στὸ κεφάλι...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν φωνὲς στὸ διάδρομο.

Ἦταν ἡ Ἰσίλδα ποὺ ἔτρεχε σὰν τρελλή.

— Μιὰ γρηά.., μιὰ γρηά... θέλησε νὰ μὲ πνίξῃ! .. φώναξε, κυττάζοντας τρομαγμένη ὁλόγυρα.

Ὁ Βαλδεμὰρ εἶχε πάει κοντά της καὶ τῆς ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ νὰ μάθῃ πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ γρηὰ καὶ ἀπὸ ποῦ εἶχε φύγει. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ καμμιὰ ἀπάντησι.

— Ἀλλοίμονο! ψιθύρισε, σηκώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανό. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ νέα

Τὴν ἔπιασε κατόπιν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴ ρώτησε:

— Αὐτὴ ἡ γρηὰ σοῦ ἔδωκε τὰ χρήματα;... Αὐτὴ ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ βιβλίο;

Ἡ Ἰσίλδα τὸν κύτταξε στὴν ἀρχὴ χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ. Ἀλλὰ ξαφνικά, μιὰ λάμψις πέρασε ἀπὸ τὸ βλέμμα της.

— Ναί... ἡ γρηά... ἀπάντησε.

Ὁ Βαλδεμὰρ δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τίποτε ἄλλο καί, ἀφοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴ νέα σὲ μερικοὺς στρατιῶτες, ξαναγύρισε μέσα στὴν αἴθουσα καὶ ἀνέφερε στὸν Αὐτοκράτορα τί εἶχε συμβῆ.

— Περίεργο! εἶπεν αὐτός. Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦμε εἶνε μιὰ γρηά;... Ἀρχίζω νὰ μὴν καταλαβαίνω τίποτε πιά.

Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ γιατρὸς εἶχε κάμει μιὰ ἔνεσι καφεΐνης στὸν Ἀριμάν.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης εἶχε συνέλθει κάπως τώρα, ἀλλὰ ὄχι ἐντελῶς. Φαινόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ κάποιο ἐξαιρετικὰ δύσκολο πρόβλημα.

Ξαφνικά, ἐκεῖνοι ποὺ ἔστεκαν ὁλόγυρά του τὸν ἄκουσαν νὰ λέῃ σιγά:

— 999... τρὶς 9, ποὺ σημαίνουν.... Ἀλλὰ γιατί;.... Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ....

Ἔπειτα, βυθίσθηκε καὶ πάλι στοὺς συλλογισμούς του.

Ἐνδεκάμισυ... Δώδεκα παρὰ τέταρτο....

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνυπομονοῦσε.

— Ἡ κωμῳδία αὐτὴ κράτησε περισσότερο ἀπὸ ὅσον ἔπρεπε, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. Βαλδεμάρ, εἶνε ἕτοιμο τὸ αὐτοκίνητο;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε.

— Θὰ ἔχω τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένω ὡς τὶς δώδεκα ἀκριβῶς. Ἀλλ' οὔτε ἕνα λεπτὸ περισσότερο!

Ὁ Ἀριμὰν δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ ἄκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἀλλὰ δὲν ἔδειξε καμμιὰ ταραχή.

— 999 εἶπε καὶ πάλι. Τρία 9... Τὸ ἄθροισμά τους μᾶς δίνει 27.... Αὐτὸ βέβαια, δὲν μπορεῖ νὰ σημαίνῃ τίποτε... Ἀλλὰ γιατὶ ἡ μικρὴ ἔγραψε — 15; Ἂν ἀφαιρέσωμε τὸ 15 ἀπὸ τὸ 27 μᾶς μένουν 12. Αὐτὸ εἶνε!.... Βρῆκα τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος!

Ἡ σκηνὴ ἐκείνη εἶχε κάτι τὸ ἀφάνταστα τραγικό. Γιατὶ ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ Ἀριμὰν ἀγωνιζόταν νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του, ποὺ μπερδεύονταν μέσα στὸ μυαλό του. Καὶ αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχεν ἀρχίσει νὰ κλονίζεται. Ἡ φωνὴ τῆς μοίρας θὰ μιλοῦσε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Δώδεκα παρὰ δύο λεπτά.... δώδεκα παρὰ ἕνα λεπτό....

— Βαλδεμάρ τράβηξε τὰ βαρίδια τοῦ παληοῦ ἐκκρεμοῦς!

Ὁ Ἀριμὰν εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια μὲ φωνὴ ἤρεμη καὶ σταθερή.

Ἀλλ' ὁ κόμης γύρισε ἐπιδεικτικὰ τοὺς ὤμους πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχισυμμορίτου, γιατὶ εὕρισκε ἀκατανόητο πῶς μποροῦσε νὰ τοῦ μιλάῃ σὲ ἑνικό.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ κατάλαβε καὶ χτύπησε φιλικὰ στὴ ράχη τὸν πιστὸ ἀκόλουθό του.

— Συμμορφώσου μὲ τὴν ἐπιθυμία του, καλέ μου Βαλδεμάρ, τοῦ εἶπε.

— Ἐμπρός, ἀγαπητέ μου κόμη, ξαναεῖπε ὁ Ἀριμάν. Τράβηξε μία-μία τὶς χορδές... Ναί, ἔτσι ἀκριβῶς ... Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐκούρδιζαν τὰ ρολόγια τὴν παληὰ ἐποχή... Θαυμάσια!

Τὸ ἐκκρεμὲς εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται. Ἕνα ρυθμικὸ τὶκ-τὰκ ἀντήχησε μέσα στὴν αἴθουσα.

— Τοὺς δεῖχτες τώρα, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Φέρε τους μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὶς δώδεκα... Ἐκεῖ... Μὴν τοὺς μετακινεῖς περισσότερο...

Σηκώθηκε κατόπιν καὶ προχώρησε μὲ πολὺ κόπο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐκκρεμοῦς.

Σὲ λίγο οἱ δώδεκα κτύποι ἀντήχησαν μέσα στὴν αἴθουσα.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη τίποτε.

Ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Βαλδεμὰρ κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν.

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπεν ὁ Ἀριμάν.

Τὸ πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά.

Ἔπειτα ξαναγύρισε ἀργὰ καὶ κάθησε στὴν πολυθρόνα του.

— Βαλδεμάρ, εἶπε, φέρε τοὺς δεῖκτες στὶς δώδεκα παρὰ δύο λεπτά... Ἄ! Ὄχι ἀνάποδα... Ἔτσι ... Αὐτὸ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ βέβαια μερικὰ λεπτά, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά...

Ὅλες οἱ ὧρες καὶ οἱ μισὲς ἀντήχησαν ὡς τὶς ἕνδεκα καὶ μισή.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ Ἀριμάν, ὅταν ὁ Βαλδεμὰρ τελείωσε αὐτὴ τὴν ἐργασία... Τώρα, πρόσεξε.... Βλέπεις πάνω στὸ δίσκο τὶς μικρὲς σφαῖρες ποὺ δείχνουν τὶς ὧρες;... Πίεσε ἐκείνη ποὺ δείχνει τὴν πρώτη ὥρα... Ὑποχωρεῖ, δὲν εἶν' ἔτσι; Βάλε τὸ ἄλλο σου δάκτυλο στὴ σφαῖρα ποὺ δείχνει τρεῖς... Ὡραῖα!.. Σήκωσε τώρα τὸ δεξί σου χέρι καὶ πίεσε τὴ σφαῖρα ποὺ δείχνει ὀχτώ...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ λεπτοδείκτης ἔδειχνε δώδεκα.

Τὸ ἐκκρεμὲς ἄρχισε νὰ σημαίνῃ καὶ πάλι.

Ὅταν ἔσβυσε καὶ τὸ δωδέκατο χτύπημα, ἀκούσθηκε ἕνας μικρὸς τριγμός.

Τὸ ἐκκρεμὲς σταμάτησε ἀμέσως.

Καὶ τότε τὸ μπρούτζινο πλαίσιο ποὺ συγκρατοῦσε τὸ δίσκο τοῦ ρολογιοῦ καὶ ποὺ κατέληγε σ' ἕνα κεφάλι κριοῦ ὑπεχώρησε πρὸς τὰ μέσα.

Ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Βαλδεμὰρ ἔτρεξαν ἀμέσως κοντὰ στὸ ἐκκρεμές.

Εἶδαν τότε πίσω ἀπὸ τὸ δίσκο ἕνα εἶδος κρύπτης ὅπου ὑπῆρχε ἕνα ἀσημένιο κιβώτιο, στολισμένο μὲ ἀνάγλυφα.

— Τὸ κιβώτιο αὐτὸ εἶνε ἐκεῖ-

Μπιρὲς Ἱστορίες

Ποιὸς ἦταν

Ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Εὐανθία εἶνε ἕνα ταιριαστὸ ζευγαράκι νειόπαντρο. Μιὰ μέρα λαμβάνουν ταχυδρομικῶς ἕνα φάκελλο, ὁ ὁποῖος περιέχε δυὸ εἰσιτήρια γιὰ τὸ θέατρο κι' ἕνα ἀνυπόγραφο μυστηριῶδες σημείωμα ποὺ γράφει: «Μαντέψετε ἂν μπορῆτε ποιὸς σᾶς τὰ στέλνει»

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἀλληλοκυττάζονται γεμᾶτοι ἀπορία.

— Ποιὸς νὰ τὰ στέλνῃ; ρωτάει ὁ Ἀνανίας. Σπάζω τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ μαντέψω

— Αὐ! κι' ἐγὼ ἀπαντᾶ ἡ Εὐανθία, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτα.

— Ἀσφαλῶς πρόκειται γιὰ κάποιον καλὸ φίλο.

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται.

Τὸ βράδυ ὁ Ἀνανίας κι' ἡ Εὐανθία φάγανε μὲ ὄρεξι καὶ πῆγαν στὸ θέατρο.

Τὰ μεσάνυχτα γυρίζοντας στὸ σπίτι μιλοῦσαν ἀκόμα γιὰ τὸν μυστηριώδη ἀποστολέα τῶν εἰσιτηρίων.

— Πρέπει νὰ μάθουμε ποιὸς εἶνε ἐπιμένει ἡ Εὐανθία, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ Ἀνανίας γυρίζει τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ

Τὸ δωμάτιο φωτίζεται καὶ βλέπουν κατάπληκτοι, ὅτι τοὺς ἔχουν λεηλατήσει τὸ σπίτι! Τὴν ὥρα ποὺ βρισκόντουσαν στὸ θέατρο μπῆκαν καὶ τοὺς τὰ σήκωσαν ὅλα. Ἀντίκρυ στὸν τοῖχο μόνον εἶνε κρεμασμένη μιὰ ἐπιγραφή: «Τώρα θὰ ἐμαντέψατε χωρὶς ἄλλο ποιὸς ἔστειλε τὰ εἰσιτήρια».

νο ποὺ ζητᾶτε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ἀριμάν, γεμᾶτος χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια. Τὰ ἔγγραφα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν βρίσκονται μέσα σ' αὐτό.

Ὁ Αὐτοκράτωρ πῆρε τὸ κιβώτιο στὰ χέρια του καὶ σήκωσε τὸ σκέπασμα.

Δὲν ὑπῆρχε τίποτε μέσα.

— Κατάρα! βρυχήθηκε. Τὰ ἔκλεψαν!

Ὁ Ἀριμὰν εἶχε γίνει κατακίτρινος.

— Μᾶς ἐπρόλαβαν! εἶπε. Ἢ καλύτερα μᾶς ἐπρόλαβε. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ δράστη τῆς κλοπῆς. Εἶνε ὁ «μαῦρος ἄνθρωπος».

— Ἡ γρηά! εἶπαν μ' ἕνα στόμα ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Βαλδεμάρ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Τὸ μυστήριο μιᾶς γυναίκας

Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτὰ σιωπῆς. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶχαν βυθισθῆ στὶς σκέψεις τους. Ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ ἦσαν μυστηριώδη, ἀνεξήγητα, ἀκατανόητα.

Ὁ Αὐτοκράτωρ διέκοψε πρῶτος τὴ σιωπή.

— Ὁ «μαῦρος ἄνθρωπος»! εἶπε. Ἀλλὰ πῶς καὶ πότε ἔκαμε αὐτὴ τὴν κλοπή;

— Τὴ νύχτα! ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Ἆ! Μεγαλειότατε, γιατὶ δὲν μ' ἀφήσατε ἐλεύθερο, ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὴ φυλακή! Θὰ ἔφτανα ἐδῶ πρὶν ἀπ' αὐτὸν καὶ θάβρισκα τὸν τρόπο νὰ κάμω νὰ μιλήση ἡ μικρὴ Ἰσίλδα, ὅπως τὸν βρῆκε καὶ κεῖνος. Τὰ ἄλλα ἦσαν ἕνα ἁπλὸ παιχνιδάκι... Γιατὶ φαίνεται πῶς τὸ ἡμερολόγιο τοῦ ἱππότου περιεῖχε τὸ μυστικὸ τῆς κρύπτης, ποὺ ἐγὼ ἀναγκάσθηκα νὰ μαντέψω... Ἐκεῖνος κατώρθωσε νὰ διαβάση αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο καὶ νὰ μάθη τὰ πάντα... Ἔπειτα φοβούμενος ὅτι θ' ἀκολουθοῦσα τὸν ἴδιο δρόμο μὲ ἀποκοίμισε ρίχνοντας ἕνα ἰσχυρὸ ναρκωτικὸ μέσα στὸν καφὲ ποὺ ἤπια. Δὲν ξέρω πῶς τὸ κατώρθωσε. Δὲν ξέρω ἀκόμη πῶς κατώρθωσε νὰ γλυστρήση ἀπαρατήρητος ἀνάμεσα σὲ τόσους φρουροὺς καὶ νὰ γλυτώση ἀπὸ ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ ὁ κόμης Βαλδεμὰρ κι' ἐγὼ ἐκάμαμε. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα μιλοῦν μόνα τους.

— Κρῖμα! εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ πικρία. Χάσαμε τὸ παιχνίδι.

— Καθόλου, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Τὸ χάσαμε γι' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀλλ' ὄχι ὁριστικά. Παραιτεῖσθε λοιπόν, τόσον εὔκολα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα καὶ ἀναγνωρίζετε ὅτι νικηθήκατε; Ἐγώ, τουλάχιστον, δὲν τὸ παραδέχομαι Καὶ σᾶς βεβαιώνω ὅτι θὰ εἶμαι στὸ τέλος ὁ νικητής. Οἱ ἐπιστολὲς θὰ περιέλθουν μιὰ μέρα στὰ χέρια σας.

Ὁ Αὐτοκράτωρ χαμογέλασε. Τὸ θάρρος καὶ ἡ αὐτοπεποίθησις τοῦ Ἀριμὰν τοῦ ἄρεσαν. Ὡστόσο, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ δυσπιστῆ στὶς ὑποσχέσεις του.

— Φίλε μου εἶπε, νομίζω πὼς ὑπερτιμᾶτε τὶς δυνάμεις σας. Πῶς μπορεῖτε νὰ νικήσετε ἕνα ἐχθρὸ ποὺ δὲν τὸν ξέρετε, ποὺ σᾶς εἶνε ὁλότελα ἄγνωστος...

— Θὰ τὸν ἀνακαλύψω μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Καὶ εἶμαι ὁ μόνος ποὺ μπορῶ νὰ τὸ κάμω. Ἀπὸ καιρὸ τώρα μιὰ ἀγρία μονομαχία διεξάγεται μεταξύ μας. Ἐκεῖνος μὲ γνωρίζει, ἐγὼ ὄχι. Ἡ τύχη τὸν εὐνόησε ὣς τώρα. Ἀλλά, στὸ τέλος θὰ νικήσω, γιατὶ εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος. Σημειῶστε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ σᾶς δίνω: Τὰ ἔγγραφα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν θὰ περιέλθουν στὴν κατοχή σας!

Ὁ Αὐτοκράτωρ βημάτιζε νευρικὰ μέσα στὴν αἴθουσα. Ξαφνικά, σταμάτησε.

— Καὶ γιατὶ πρέπει νὰ ὑποθέσωμε, εἶπε, ὅτι τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἐκλάπησαν χθὲς τὴ νύχτα καὶ ὅτι δὲν εἶχαν κλαπῆ ἀπὸ καιρό;

— Γιατὶ ὁ δράστης φρόντισε νὰ μᾶς πληροφορήση γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Κυττάξετε τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου...

Πραγματικά, πάνω στὸ σκοῦρο ὕφασμα ποὺ σκέπαζε τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου ἦσαν γραμμένες μὲ κιμωλία οἱ λέξεις: «24 Αὐγούστου μεσάνυχτα».

— Δὲν τὸ εἶχα προσέξει, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Ὅλα γίνονται φανερὰ τώρα... Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μάθω πῶς, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ βιβλίου, κατωρθώσατε νὰ ἀνακαλύψετε τὴν κρύπτη...

— Ἐκοπίασα πολὺ γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ φὸν Χέντερς Ἴγγελν ὅπως καὶ ἐγὼ εἴχαμε γελασθῆ. Ἐνομίζαμε ὅτι ἡ μυστηριώδης λέξις ΑΠΟΟΝ ἐσήμαινε ΑΠΟΛΛΩΝ καὶ γι' αὐτὸ ἀναζητούσαμε τὴν κρύπτη στὴν αἴθουσα τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀλλὰ τὸ ΑΠΟΟΝ εἶνε σύμπτυξις τῆς λέξεως Ναπολέων. Ἡ κρύπτη δὲν βρισκόταν, λοιπόν, στὴν αἴθουσα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ στὴν αἴθουσα τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου κοιμήθηκε ὁ Ναπολέων κατὰ τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Βάλντεντς.

— Τώρα ἐξηγοῦνται αὐτὰ τὰ δύο Ν εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Εἶνε τὸ ἀρχικὸ καὶ τὸ τελικὸ σύμφωνο τῆς λέξεως Ναπολέων. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς 999;

— Ἆ! Αὐτὸς ὑπῆρξε τὸ σημεῖον τοῦ προβλήματος ποὺ μὲ ἀπασχόλησε περισσότερο, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Στὴν ἀρχὴ εἶχα ὑποθέσει ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἄθροισμα τῶν τριῶν ψηφίων ἦταν 27 ἔπρεπε νὰ στρέψω τὴν προσοχή μου σὲ κάτι ποὺ νὰ ἔχη σχέσι μ' αὐτὸ τὸν ἀριθμό. Ἀλλ' ἡ Ἰσίλδα μὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πλάνη μου γράφοντας πλάι στὸ 999 τὸ — 15. Κατάλαβα τότε ὅτι ἀπὸ τὸ 27 ἔπρεπε νὰ βγάλω τὸ 15. Ἔτσι εἴχαμε τὸν ἀριθμὸ 12 Στὴ δωδεκάτη αἴθουσα ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐρευνήσω. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκοῦσε. Ἔπρεπε νὰ ὑπῆρχε καὶ κάτι ἄλλο ποὺ δὲν καταλάβαινα ἀκόμη. Ὅταν, τέλος, ἀντίκρυσα τὸ παληὸ ἐκκρεμὲς μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα σκέφθηκα ὅτι τὸ ὀρθότερο ἦταν νὰ στρέψω πρὸς τὰ ἐκεῖ τὶς ἔρευνές μου. Ὁ ἀριθμὸς 12 δὲν ἐσήμαινε μόνο τὴν αἴθουσα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὥρα. Ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη συνήθεια διαλέγουμε πάντα τὸ μεσημέρι ἢ τὰ μεσάνυχτα γιὰ κάθε σοβαρὴ καὶ σημαντικὴ πρᾶξι μας. Ἡ δωδεκάτη εἶνε μιὰ ἐπίσημη στιγμή, γεμάτη γιὰ μᾶς ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία. Αὐτὴν εἶχε διαλέξει καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔκρυψε αὐτὰ τὰ ἔγγραφα ἢ καλύτερα μὲ τὸ κτύπημα τῆς δωδεκάτης εἶχε συνδυάσει τὸ ἄνοιγμα τῆς μυστικῆς κρύπτης. Ὅπως θὰ εἴδατε, δοκίμασα δύο φορὲς τὰ χτυπήματα τῶν ὡρῶν. Πρόσεξα τότε ὅτι τρεῖς ἀπὸ τὶς σφαῖρες ποὺ δείχνουν τὶς ὧρες ἦσαν κινητὲς βούλιαζαν, δηλαδή, πρὸς τὰ μέσα. Καὶ αὐτὲς ἦσαν οἱ σφαῖρες τῶν ὡρῶν 1, 3 καὶ 8, ποὺ ἂν τὶς προσθέσωμε, μᾶς δίνουν ἐπίσης ἄθροισμα 12. Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος βρισκόταν, λοιπόν, στὸν ἀριθμὸ 12. Δωδεκάτη αἴθουσα, δωδεκάτη ὥρα, συνδυασμὸς τοῦ 12 (1+3+8) γιὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς μυστικῆς κρύπτης.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχα σκεφθῆ ποτὲ ν' ἀναζητήσω τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Τώρα κάτι ἄλλο...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φωνὲς ἀκούσθηκαν στὸ διάδρομο. Ἦταν καὶ πάλι ἡ Ἰσίλδα ποὺ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης καὶ μπῆκε μέσα μὲ κλονιζόμενο βῆμα καὶ μὲ τὰ χέρια σφιγμένα πάνω στὸ στῆθος σὰν νὰ πονοῦσε τρομερά. Οἱ δύο φρουροὶ στοὺς ὁποίους τὴν εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ Βαλδεμὰρ ἔτρεχαν πίσω της προσπαθῶντας νὰ τὴν ἐμποδίσουν, ἀλλὰ σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Αὐτοκράτορος ἀπομακρύνθηκαν καὶ ἄφησαν ἐλεύθερη τὴ μικρή.

Ἡ Ἰσίλδα ἔκαμε μερικὰ βήματα κι' ἔπειτα σωριάστηκε κάτω. Τὸ ὠχρὸ πρόσωπό της ἦταν γεμᾶτο μὲ μαῦρα στίγματα καὶ τὰ μάτια της εἶχαν πεταχθῆ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Τί σημαίνει αὐτό; εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Σημαίνει ὅτι ἡ μικρὴ εἶνε δηλητηριασμένη, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν.

Ὁ γιατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος εἶχε σκύψει πάνω στὴν Ἰσίλδα καὶ τὴν ἐξήταζε μὲ προσοχή. Ἀνασηκώθηκε σὲ λίγο καὶ ἐπιβεβαίωσε τὰ λόγια τοῦ Ἀριμάν.

— Ἡ μικρὴ εἶνε δηλητηριασμένη πιθανώτατα μὲ ἀρσενικό, εἶπε. Φοβοῦμαι ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε...

Πραγματικά, τὸ σῶμα τῆς Ἰσίλδας συνεσπάσθη δύο-τρεῖς φορὲς κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητο.

Ἦταν νεκρή.

— Ἕνα νέο ἔγκλημα εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Καὶ ὁ δράστης;

— Ὁ ἴδιος πάντοτε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Ὁ «μαῦρος ἄνθρωπος»...

— Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

— Πιθανὸν ἡ Ἰσίλδα τὸν ἐγνώριζε καὶ ὁ δολοφόνος φοβήθηκε τὶς ἀποκαλύψεις της.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πύργος τοῦ Βάλτεντς ἦταν ἔρημος σχεδόν. Ἀπὸ τὴν πολυάριθμη φρουρά του εἶχαν μείνει μόνο τέσσερες ἢ πέντε ἄνδρες. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ἀνάγκη φρουρήσεως. Τὸ παληὸ μεσαιωνικὸ κτίριο δὲν ἔκρυβε κανένα μυστικό.

Οἱ συνεργάται τοῦ Ἀλτεγχάϊμ

— Ἡ κυρία δέχεται;

Ἡ Ντολορὲς Κέσσελμπαχ πῆρε τὴν κάρτα ἀπὸ τὸν ἀσημένιο δίσκο ποὺ τῆς παρουσίαζε ὁ ὑπηρέτης καὶ διάβασε πάνω σ' αὐτὴν τὸ ὄνομα Ἀνδρέας Μπωνύ.

— Δὲν γνωρίζω κανένα μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἶπε.

— Ὁ κύριος ἐπιμένει ὅτι τὸν περιμένετε...

Ἡ κυρία Κέσσελμπαχ ἔφερε τὸ χέρι στὸ κεφάλι.

— Καὶ βέβαια τὸν περιμένω, εἶπε ξαφνικά. Τώρα καταλαβαίνω... Μοῦ εἶχε διαφύγει τ' ὄνομά του...

Ἡ χήρα τοῦ «βασιλέως τῶν ἀδαμάντων» εἶχε φύγει τώρα ἀπὸ τὸ Γκὰρς καὶ ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ παραμονὴ στὸ ξενοδοχεῖο «Μπριστὸλ» εἶχεν ἐγκατασταθῆ σὲ μιὰ κομψὴ ἔπαυλι, ποὺ βρισκόταν στὴν ὁδὸ τῶν Ἀμπελώνων στὰ βάθη τοῦ προαστείου Πασσύ.

Ἕνας μεγάλος κῆπος ἐπλαισίωνε αὐτὴ τὴν ἔπαυλι.

Ὁ ἐπισκέπτης ποὺ εἶχεν ἀναγγείλει ὁ ὑπηρέτης ἔμπαινε σὲ λίγο στὸ σαλόνι. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μ' εὐχάριστο παρουσιαστικὸ ποὺ εἶχε τὸ ἁπλὸ καὶ κάπως ἰδιόρρυθμο ντύσιμο μερικῶν ζωγράφων.

— Ὁ κύριος Ἀνδρέας Μπωνύ; ρώτησεν ἡ χήρα.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέπτης. Ἡ κυρία Ἐρνεμόν, ἡ μάμμη τῆς δεσποινίδος Κατερίνας σᾶς μίλησε γιὰ μένα καὶ μοῦ μετέφερε τὴν ἀπάντησί τας ὅτι θὰ ἐπιθυμούσατε νὰ μὲ ἰδῆτε...

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ντολορές. Ἀλλά... εἴσαστε πραγματικὰ σεῖς;... Δὲν κατορθώνω ἀκόμη νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω.

— Δὲν ἀναγνωρίζετε λοιπόν, τὸν πρίγκηπα Παῦλον Σερνίν... οὔτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν φυλακισμένος στὶς φυλακὲς τοῦ Σατελέ... οὔτε...

— Ἀρκετά! εἶπεν ἡ κυρία Κέσσελμπαχ, διακόπτοντας ἀπότομα τὸ συνομιλητή της. Εἴσαστε τόσο ἀλλαγμένος, φίλε μου...

— Ἀλλαγμένος ὄχι, ἀπάντησε γελῶντας ὁ ἐπισκέπτης. Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ἡ μεταμφίεσίς μου εἶνε ἐπιτυχής, δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἱκανότης ποὺ ἔχω μοῦ ἐπέτρεψε νὰ παίξω πολλὰ πρόσωπα ὣς τώρα.

— Πραγματικὰ εἴσαστε ἀγνώριστος, εἶπεν ἡ Ντολορές.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς.

— Μπορῶ νὰ μάθω τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ ἰδῆτε; ρώτησε σὲ λίγο ὁ ἐπισκέπτης.

— Δὲν σᾶς εἶπε τίποτε ἡ Κατερίνα;

— Δὲν τὴν εἶδα, ἀπάντησε ὁ Μπωνύ. Ἀλλ' ἡ κυρία Ἐρνεμὸν μοῦ εἶπε ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες μου... Μπορῶ νὰ μάθω ποιὸ εἶνε τὸ αἴτιον;

— Φοβοῦμαι, ἀπάντησε ἡ Ντολορές. Φοβοῦμαι τὰ πάντα... Ἔχω τρομερὰ προαισθήματα γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ αὔριο γιὰ μεθαύριο ἴσως... Ὑπέφερα τόσο πολὺ ὣς σήμερα... Δὲν ἀντέχω περισσότερο... Εἶμαι μόνη τώρα, ἐντελῶς μόνη καὶ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ περιστοιχίζουν...

— Ἀλλὰ ποιόν... ποιοὺς φοβᾶσαστε;

— Δὲν ξέρω. Ἀλλ' ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ ἐχθρὸς βρίσκεται γύρω μου καὶ ὅτι μὲ πλησιάζει ὁλοένα καὶ περισσότερο.

— Μήπως προσέξατε τίποτε τὸ ὕποπτο;

— Ναί εἶδα πολλὲς φορὲς δυὸ ἀνθρώπους νὰ φέρνουν βόλτες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς τὸν περιγράψω. Εἶνε ψηλός, σωματώδης, μὲ μαῦρο σακάκι πολὺ κοντὸ καὶ μοῦ ἔδωκε τὴν ἐντύπωσι ὅτι πρέπει νὰ εἶνε γκαρσόνι καφενείου ἢ ἑστιατορίου... Ἀνέθεσα σὲ κάποιον νὰ τὸν παρακολουθήση... Τὸν εἶδαν, λοιπόν, νὰ μπαίνη σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Πιόμπ... Ἆ! Ξέχασα... Προχθὲς τὸ βράδυ εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου μου μιὰ σκιὰ μέσα στὸν κῆπο. Αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅσα ξέρω..

Ὁ Ἀνδρέας Μπωνὺ εἶχε μείνει σκεπτικός.

— Ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε, εἶπε σὲ λίγο, θὰ στείλω δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου, τὸν Καρολαὶ καὶ τὸ γυιό του, νὰ μείνουν σὲ δυὸ ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου... Μ' αὐτοὺς θὰ μπορῆτε νὰ εἴσαστε ἀπολύτως ἥσυχη...

Ἡ κυρία Κέσσελμπαχ εἶχε γίνει κατακίτρινη. Ὡστόσο δὲν βρῆκε τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῆ αὐτὴ τὴν πρότασι μ' ὅλο ποὺ δὲν φάνηκε νὰ τὴν ἱκανοποιῆ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εἶπε.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἀναλάβω ἐγὼ ὁ ἴδιος αὐτὴ τὴ φροντίδα, συνέχισε ὁ Μπωνύ. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν... Ἄλλωστε, οἱ ἄνθρωποί μου θ' ἀγρυπνοῦν καὶ ἂν παραστῆ ἀνάγκη θὰ μὲ εἰδοποιήσουν ἀμέσως...

Ἐχαιρέτησε κατόπιν τὴ χήρα καὶ ἔφυγε.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, ἀκολούθησε σκεπτικὸς τὴν ὁδὸν Μυέτ.

Ξαφνικά, ἀνεσκίρτησε.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Πέτρο τὸν Δούκα σ' ἕνα διαβάτη ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ δρόμου. Ὁ Μπωνὺ — οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ κατάλαβαν, βέβαια, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν περίφημο Ἀριμάν, ποὺ ἐμφανιζόταν τώρα μ' ἕνα νέο ὄνομα καὶ μιὰ καινούργια μεταμφίεσι — τὸν πλησίασε καὶ τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ νέος, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίζω.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἄλλαξα κάπως, ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν, ἀλλ' ἂν εἶχες λίγο μνημονικὸ θὰ θυμόσουν τὶς Βερσαλλίες τὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τριῶν Αὐτοκρατόρων»...

— Σεῖς! φώναξε ὁ νέος, κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Σ' ἐκπλήσσει, νέε μου; Ἆ, καταλαβαίνω... Εἶχες φαντασθῆ, φαίνεται, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σερνὶν ἢ καλύτερα ὁ Ἀριμὰν δὲν θάβγαινε ποτὲ ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἢ θάβγαινε γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸ δρόμο ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε κατ' εὐθεῖαν στὴ λαιμητόμο... Πόσο ἄδικο εἶχες ὅμως!... Ἔλα, διόρθωσε τὸ ὕφος σου... καὶ παρηγορήσου γιατὶ ζῶ ἀκόμη καὶ γιατὶ σὲ κρατῶ πάντοτε στὰ χέρια μου... Σοῦ μένουν ἀρκετὲς ἡμέρες ἀκόμη γιὰ νὰ φτιάνης στίχους. Ἀλλὰ σὲ πληροφορῶ ὅτι ἡ μεγάλη στιγμὴ πλησιάζει. Καὶ τότε θὰ κληθῆς νὰ παίξης ἕνα ρόλο πολὺ σημαντικώτερο...

Τὸν ξαναχτύπησε στὸν ὦμο καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ τοῦ δώση καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι.

Ἔπειτα, διευθύνθηκε στὸ «Γκρὰντ - Ὀτέλ», ὅπου ἔμενε μὲ τὸ ὄνομα Ἀνδρέας Μπωνύ.

Ὁ Ντυντεβὶλ καὶ ὁ Μανζῶ τὸν περίμεναν ἐκεῖ.

Τὸν ὑποδέχθηκαν καὶ οἱ δυὸ μὲ ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως. Ὁ Ἀριμὰν ἱκανοποίησε τὴν περιέργειά τους, ἀφηγούμενος στοὺς δυὸ πιστοὺς ὀπαδούς του τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀπελευθερώσεώς του.

— Πῶς παρουσίασε τὰ πράγματα ἡ ἀστυνομία; ρώτησε κατόπιν.

— Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη ἐκδοχή, ἡ φυγή σας ἔγινε ἀπὸ τὸ Γκὰρς κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἀναπαραστάσεως τῆς δολοφονίας τοῦ Ἀλτεγχάϊμ. Ὁ Βεμπὲρ φαίνεται πολὺ στενοχωρημένος. Γιατὶ οἱ ἐφημερίδες τοῦ ἔκαμαν μιὰ ἀγρία ἐπίθεσι καὶ μερικοὶ δημοσιογράφοι ἔγραψαν, μάλιστα, καθαρὰ ὅτι, χωρὶς τὴ συνενοχὴ τῆς ἀστυνομίας ἡ δραπέτευσίς σας θὰ ἦταν ἀδύνατη.

Κατὰ τὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ ὁ Ἀριμὰν καὶ ὁ Ντουντεβὶλ ἐμπῆκαν στοῦ Καγιάρ, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ ἑστιατόρια τῆς ἐποχῆς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρία αἴθουσα, τὸ ἑστιατόριο αὐτὸ εἶχε στὸ βάθος μιὰ σειρὰ ἰδιαιτέρων δωματίων, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν θεωρεῖα. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔτρωγαν σ' αὐτὰ εἶχαν τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἔβλεπαν ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐνῶ δὲν τοὺς ἔβλεπε κανείς.

Ὁ Ἀριμὰν καὶ ὁ Ντουντεβὶλ κάθησαν σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ θεωρεῖα καὶ ἔφαγαν μὲ μεγάλη ὄρεξι.

— Νομίζω ὅτι εἶχα πολὺ ἐπιθυμήσει ἕνα καλὸ φαγητό, εἶπεν ὁ Ἀριμὰν στὸ τέλος. Ἆ, ἀλήθεια, ξέχασα! Τί νεώτερο ὑπάρχει γιὰ τὴν ὑπόθεσι Δαντῶ;

— Τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ντουντεβίλ. Οἱ ἀρχὲς ἀποδίδουν τὸ τριπλὸ ἔγκλημα στὸν ἴδιον ἄνθρωπο ποὺ δολοφόνησε καὶ τὸν Κέσσελμπαχ.

— Δὲν ἔχουν ἄδικο, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Γιὰ τὸ νεαρὸ δοῦκα τοῦ Κόννωτ τί ξέρεις;

— Νομίζω ὅτι μᾶς ὑποπτεύεται. Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐπισκέφθηκε πολλὲς φορὲς τὴν κυρία Κέσσελμπαχ...

— Αὐτὴ εἶνε τώρα στὴ διάθεσί μου, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Ἀλλὰ δὲν μοῦ μίλησες ἀκόμη γιὰ τὸν μαρκήσιο Ὀλιβιέ...

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησε ὁ Ντουντεβίλ. Ἐκεῖνος ποὺ ὑποπτεύονται εἶνε ὁ μαρκήσιος Ὀλιβιέ. Ὑποπτεύονται, δηλαδή, ὅτι εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ σᾶς. Τὸν καιρὸ ποὺ ἤσαστε στὴ φυλακὴ συνέλαβαν τὸν γέρω Γκουβὲ καὶ τὸν ὑπέβαλαν σὲ αὐστηροτάτη ἀνάκρισι... Ὅπως ἔμαθα, τὸν ἔσωσε ὁ ἀνακριτὴς Φορμερί...

— Λάθος κάνεις, εἶπεν ὁ Ἀριμὰν διακόπτοντάς τον. Τὸν ἔσωσε ἡ κυρία Φορμερί!

— Ναί, φυσικά, ἀπάντησε ὁ Ντουντεβίλ. Ἂν δὲν κάνω λάθος, ἡ κυρία Φορμερὶ ἦταν ἡ τελευταία κατάκτησις τοῦ μαρκησίου Ὀλιβιέ... δηλαδὴ ἡ δική σας...

— Ἄκουσε, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ ξαναεμφανισθῶ ὡς μαρκήσιος Ὀλιβιέ, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο. Ὅσο γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς κυρίας Φορμερί, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μιλοῦμε. Οἱ κατακτήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους μπορεῖ νὰ εἶνε χρήσιμες, ἀλλὰ δὲν μὲ συγκινοῦν... Μιὰ μόνο κατάκτησις θὰ εἶχε ἀξία στὰ μάτια μου...

— Ναί ξέρω, εἶπεν ὁ Ντουντεβίλ. Τῆς κυρίας Κέσ......

— Σιωπή! φώναξε ὁ Ἀριμάν. Ἄλλωστε ἐπειδὴ βρισκόμαστε στὸ θέμα τῶν κατακτήσεων, σὲ πληροφορῶ ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ ἀπασχολεῖ μιὰ ἄλλη... φυσικά, πρόκειται γιὰ ἕνα παρόδικο καπρίτσιο..

— Ναί, ξέρω, εἶπε καὶ πάλι ὁ Ντουντεβίλ.

— Μίλησέ μου, λοιπόν, γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

— Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες σας ἡ Ἐλεονώρα μπῆκε σ' ἕνα μοναστῆρι ὡς δόκιμος, μὲ τὸ ὄνομα ἀδελφὴ Γενεβιέβη. Ἔτσι, ἡ ἀστυνομία θὰ χάση τὰ ἴχνη της. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ ἀδελφὴ Γενεβιέβη ἢ καλύτερα ἡ Ἐλεονώρα θὰ ἔχη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν εὐχέρεια νὰ μᾶς βοηθήση στὴν ἀπαγωγὴ τῆς Ζακελίνας Ἀντρέ. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅμως, ὅτι ὁ ζωγράφος δὲν ἀφήνει τὴ μνηστή του νὰ κάμη οὔτε βῆμα μόνη της καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπαγωγὴ θὰ παρουσιάση πολλὲς δυσκολίες...

— Γι' αὐτὸ θὰ τὴν ἀναλάβης σὺ μὲ τὸν Μανζῶ, εἶπεν ὁ Ἀριμάν. Δὲν μπορῶ νὰ ἔχω σὲ κανέναν ἄλλον ἐμπιστοσύνη..

Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός.

— Ἐλπίζω ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά, εἶπε σὲ λίγο. Κι' ὡστόσο, πρέπει νὰ ξέρης, φίλε μου Ντουντεβίλ, ὅτι ἔρχονται στιγμές, ποὺ μὲ κάνουν νὰ χάνω τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὸ θάρρος μου... Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐκνευρίζει περισσότερο εἶνε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ πάλη ἕξη μηνῶν δὲν ξέρω ἀκόμη οὔτε ποιὸς εἶνε ὁ ἀντίπαλός μου, οὔτε τί ἐπιδιώκει, οὔτε ποιὸ εἶνε τὸ ἐλατήριο ποὺ τὸν παρακινεῖ στὶς διάφορες πράξεις καὶ τὰ ἐγκλήματά του. Ὁ κυριώτερος ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του πέθανε, βρισκόμαστε στὸ τέρμα σχεδὸν τῆς μάχης κι' ὅμως δὲν ξέρω τίποτε ἀκόμη γιὰ τοὺς σκοπούς του. Τί ζητάει, ποῦ ἀποβλέπει;... Τὸ δικό μου σχέδιο εἶνε σαφές: νὰ βάλω χέρι στὸ μεγάλο δουκᾶτο τῶν Δυὸ Γεφυρῶν, νὰ ἐγκαταστήσω πάνω στὸ θρόνο του ἕνα μεγάλο δοῦκα δικῆς μου ἐφευρέσεως, ποὺ θὰ εἶνε συνεπῶς τυφλὸ ὄργανό μου, νὰ τοῦ δώσω γιὰ σύζυγο τὴν Κατερίνα καὶ... νὰ κυβερνήσω γιὰ λογαριασμό του, ἔχοντας στὸ πλευρό μου τὴν ὡραία Ζακελίνα Ἀντρέ, ἄν, στὸ ἀναμεταξύ, δὲν ἔχω κατακτήσει τὴν... ἄλλη! Ὁ σκοπός μου εἶνε καθαρὸς σαφής... Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἄτιμο ὑποκείμενο, αὐτὸ τὸ φεῖδι τί ἐπιδιώκει;... Γιατὶ νὰ παρασύρωμαι, ὅμως, ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις;... Γιὰ τὴ στιγμὴ ἔχομε κάτι καλύτερο νὰ κάμωμε...

Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε μὲ ἠχηρὴ φωνή:

— Γκαρσόν!

Ὁ σερβιτόρος πλησίασε μὲ σεβασμό.

— Φέρε μας ποῦρα «Οὔμπαν»! διέταξε ὁ Ἀριμάν.

Ὁ σερβιτόρος ξαναγύρισε σὲ λίγο, φέρνοντας ἕνα κουτὶ «Οὔμπαν».

Ὁ Ἀριμὰν πρόσφερε ἕνα στὸν Ντουντεβὶλ κι' ἔβαλε ἕνα ἄλλο στὸ στόμα του.

Ὁ σερβιτόρος ἄναψε ἀμέσως ἕνα σπίρτο καὶ τὸ πλησίασε στὴν ἄκρη τοῦ πούρου.

— Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ Ἀριμὰν τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσφιξε μὲ δύναμι μέσα στὸ δικό του.

— Μὴν φωνάξης, μὴν βγάλης οὔτε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σου! εἶπε μ' ἐπιτακτικὸ ὕφος. Τὸ ἀληθινό σου ὄνομα εἶνε Δομένικος Λεκᾶ... μένεις στὴν ὁδὸ Πιόμπ τέταρτο πάτωμα, ὅπου ἀποσύρθηκες μὲ μιὰ μικρὴ περιουσία, ποὺ τὴν ἀπέκτησες στὴν ὑπηρεσία τοῦ βαρώνου Ἀλτεχάϊμ».

Ὁ σερβιτόρος εἶχε γίνει κατακίτρινος. Στὴν ἀρχὴ εἶχε προσπαθήσει μιὰ - δυὸ φορὲς νὰ τραβήξη τὸ χέρι του. Ἀλλὰ τώρα ἔστεκε ἀκίνητος καὶ τὸ ὕφος του φανέρωνε τὴν ἔκπληξι καὶ τὸν τρόμο.

— Δὲν μὲ ἀναγνώρισες, λοιπόν, ἀκόμη; συνέχισε ὁ Ἀριμάν. Γιὰ θυμήσου τὸ περίφημο πρόγευμα τῆς βίλλας Ντυπόν.. Σὺ ὁ ἴδιος ἦσουν ποὺ πρόσφερες τὴν πιατέλλα μὲ τὸ δηλητηριασμένο παγωτό!..

— Ὁ πρίγκηψ! εἶπεν ὁ σερβιτόρος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γιὰ νὰ διατηρηθοῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικόν των χρῶμα. Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ κάμετε ὀλίγας ἐπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουργὸν

JEUNESSE

καὶ ἀμέσως θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικόν των χρῶμα

JEUNESSE

ἕνας σταθμὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν λευκῶν τριχῶν στὸ φυσικόν των χρῶμα.

Φαρμακεῖον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ
Τηλ. 53.291. Ὁμόνοια
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ. Ὁδὸς Ἁγίας Σοφίας 24.
ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ), ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ
ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ) Κομμωτήριον ΠΕΤΡΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεῖα καὶ ριζικὴ ἀποτρίχωσις μὲ τὰ τελειότερα μηχανήματα βραχέων κυμάτων. Thermoflux Δερματολογικὸν Ἰατρεῖον κ. Ἀνδρέα Χρύση Νίκης 13 τηλ. 29-548
Ὧραι 9 π. μ. — 3 μ. μ.

ΔΕΚΟ-

Μητέρες!!
SIMILAC
A FOOD FOR INFANTS
M&R DIETETIC LABORATORIES INC.

Σᾶς ἐνδιαφέρει

Δῶσατε στὰ παιδιά σας τὸ ἀμερικανικὸ γάλα

SIMILAC

Εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ μητρικὸν φυσικῶς χημικῶς καὶ μεταβολικῶς. Δὲν χρειάζεται ζάχαριν οὔτε ψυγεῖο.
SIMILAC: Τὸ καλύτερο γάλα τοῦ κόσμου.
SIMILAC: Ἀσφαλὴς διατροφὴ ἄνευ γαστροεντερικῶν διαταραχῶν.
SIMILAC: ΓΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ
Ἐρωτήσατε τὸν ἰατρόν σας καὶ ζητήσατέ το ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Ἀ)φοὶ ΚΟΛΟΚΥΘΑ
Σοφοκλέους 49 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 33-386

Δ. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
Εἰδικὸς Δερματολόγος
Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ
(ΓΑΛΛΙΑΣ)
Ὁδὸς Πιπίνου 38 — Τηλ. 85 089
10 — 1 καὶ 4 — 7

Katia
ΡΟΥΖ
ΑΦΘΑΣΤΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεῖα ἀνώδυνος καὶ χωρὶς σημάδια θεραπεία ρυτίδων κρεατοελιῶν, ἀκμῆς λιπαροῦ καὶ ξηροῦ δέρματος πτώσεως κόμης ΠΑΝΑΔΕΣ κτλ. Εἰδικὸς ΓΙΟΕΛ Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33-039.
Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

Ἡ ζωὴ στὴ Λεγεῶνα ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Σιδερένια πειθαρχία κι' αὐστηρότατες τιμωρίες

Ἔχουν περάσει 116 χρόνια ἀφ' ὅτου ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος Φίλιππος ἀποφάσισε τὴν ἵδρυσι ἑνὸς εἰδικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος ἀπὸ ξένους μισθοφόρους. Ἔτσι, τὸ 1835 δημιουργήθηκε ἡ Λεγεὼν τῶν Ξένων. Ἡ πρώτη μεγάλη δρᾶσι της ἦταν στὴν Ἱσπανία. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος τὴν εἶχε παραχωρήσει τότε στὴ βασίλισσα Ἰσαβέλλα τῆς Ἱσπανίας, γιὰ τὸν ἀγῶνα της κατὰ τοῦ βασιλέως Καρόλου. Οἱ λεγεωνάριοι πολέμησαν στὴν Ἱσπανία ἐπὶ 3 χρόνια κι' ἀπ' τοὺς 4.100 ἄνδρες ἀπόμειναν μόνον 500.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν ἐπετρέπετο νὰ καταταχθοῦν Γάλλοι στὴ Λεγεῶνα. Στὴ μακρὰ ἱστορία της, πέρασαν λεγεωνάριοι 52 διαφόρων ἐθνικοτήτων (ἀκόμη κι' ἕνας ἰθαγενὴς ἀπ' τὰς νήσους Φιτζί!). Ρῶσσοι στρατηγοὶ καὶ συνταγματάρχες κατατάχθηκαν σ' αὐτὴν ὡς ἁπλοὶ στρατιῶτες, μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1918. Ὁ περιφημότερος ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ Μαξὶμ Γκόρκυ, ποὺ ἔγινε ἥρως τῆς Λεγεῶνος, καίτοι εἶχε ἕνα μόνο χέρι.

Λιγώτεροι ἀριθμητικῶς ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ Σκανδιναυοί, οἱ Ἀμερικανοὶ κι' οἱ Ἄγγλοι. Ὁ πιὸ ἐξαιρετικὸς Σκανδιναυὸς ἦταν ὁ πρίγκηψ Ἀαγκε τῆς Δανίας, ἐξάδελφος τοῦ βασιλέως, ποὺ ἔγινε λεγεωνάριος ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ παντρευτῆ μὲ μιὰν Ἀγγλίδα ποὺ ἀγαποῦσε. Κάποτε λοιπόν, ποὺ οἱ ἄνδρες του παραπονοῦντο ὅτι τὸ φαγητὸ ἦταν λίγο, βγῆκε στὸ δρόμο, πυροβόλησε καὶ σκότωσε ἕνα πουλὶ ποὺ πετοῦσε ἀπὸ πάνω του. Τὸ πουλὶ ὅμως αὐτὸ ἦταν γυμνασμένο ταξειδιωτικὸ περιστέρι, μετέφερε δὲ μιὰ σπουδαία διαταγὴ σ' ἕνα φυλάκιο τῆς ἐρήμου. Λίγο ἔλειψε λοιπὸν νὰ περάση ὁ πρίγκηψ ἀπὸ στρατοδικεῖο... Ἀργότερα ἔγινε συνταγματάρχης, πέθανε δὲ στὴν ἀρχὴ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Οἱ Ἄγγλοι ποὺ κατατάσσονται στὴ Λεγεῶνα, εἶναι συνήθως φυγόδικοι ἐγκληματίαι. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι μᾶλλον ἀνεπιθύμητοι, δῆθεν γιατὶ οἱ κανονισμοὶ τῆς Λεγεῶνος προβλέπουν μόνον Εὐρωπαίους ἄνδρες, στὴν πραγματικότητα ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως ἐπαναληφθῆ ἡ περίπτωσις Ντότυ. Αὐτὸς ὁ Ντότυ ἦταν Ἀμερικανός. Ἀφοῦ κατετάγη μετάνοιωσε καὶ λιποτάκτησε πάνω στὴ μάχη. Τὸν ἔπιασαν τότε καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατο. Ἡ οἰκογένειά του ὅμως κι' οἱ φίλοι του ἀναστάτωσαν τὸ σύμπαν, ὡς ὅτου τὸ ἀμερικανικὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν ἐπέτυχε τὴ συγγνώμη καὶ τὴν ἀπόλυσι τοῦ Ντότυ ἀπ' τὴ Λεγεῶνα. Ὡστόσο, οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ θέλουν, μπορροῦν νὰ γίνουν λεγεωνάριοι περνῶντας γιὰ Σουηδοὶ ἢ ὑπήκοοι τῆς Ἀνδόρρας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶναι οἱ περισσότεροι Γάλλοι. Ἐπὶ κεφαλῆς τους βρίσκεται ὁ συνταγματάρχης Λουΐ Γκωλτιέ, ποὺ ὑπηρετεῖ ἀπὸ 22 χρόνια στὴ Λεγεῶνα.

Ξέροντας καλὰ τὶ εἴδους στοιχεῖα εἶναι συνήθως οἱ λεγεωνάριοι, ὁ διοικητής της ἔχει δημιουργήσει ἀνάμεσά τους μιὰ μυστικὴ ὀργάνωσι, ποὺ τοὺς ἐπιβλέπει καὶ μαζεύει χρήσιμες πληροφορίες γιὰ τὸν καθένα τους.

Γιὰ εὐνοήτους λόγους, οἱ λεγεωνάριοι εἶναι φρόνιμο νὰ μένουν μακρυὰ ἀπ' τὶς μεγάλες πόλεις, τοὺς πειρασμούς τὶς γυναῖκες καὶ τὸ ἔγκλημα. Συγχρόνως, βρίσκονται διαρκῶς σὲ κίνησι, γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὴν πλῆξι... καὶ τὶς πολλὲς σκέψεις! Ὅταν δὲν στρώνουν δρόμους ἢ δὲν γυμνάζονται μὲ τὸ πολυβόλο ἢ δὲν κυνηγοῦν Ἄραβες ληστάς, συμμετέχουν σὲ σπόρ, ἀπ' τὸ σκάκι ὡς τὸ φοὺτ - μπώλ. Ἐπίσης, γιὰ νἄχουν συνεχῆ ποικιλία ἀλλάζουν διαρκῶς περιβάλλον: Στὰ 5 χρόνια τῆς ὑπηρεσίας τους, θὰ περάσουν διαδοχικὰ ἀπ' τὸ Ἀλγέριο, τὸ Μαρόκο, τὴν Ἰνδοκίνα καὶ τὴ Συρία.

Ἡ τυπικὴ ὅμως ζωὴ τῶν λεγεωναρίων εἶναι ἐκείνη ποὺ περνοῦν σὲ μιὰ ἀπ' τὶς μικρὲς φρουρές, τὶς σκορπισμένες στὴν ἔρημο τῆς Βορείου Ἀφρικῆς.

Ὑπάρχει π.χ. ἕνα φρούριο τῆς Λεγεῶνος στὸ νότιο Μαρόκο, τὸ Φοὺμ Λ' Ἀσσάμ, ἀπομονωμένο στὴν ἐρημικώτερη περιοχὴ τῆς Γῆς. Τὸ ἀποτελοῦν μερικὰ κτίρια καὶ ἕνας χῶρος 200Χ400 μέτρων, περιτριγυρισμένος ἀπὸ ψηλὸ τοῖχο ὡπλισμένο μὲ πολυβόλα. Ὁλόγυρα, ὅσο φτάνει τὸ μάτι, δὲν φαίνεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ γυμνοὺς βράχους καὶ ἄμμο...

Μέσα στὰ 20 τελευταῖα χρόνια, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ ἔχτισαν τὸ φρούριο αὐτὸ οἱ λεγεωνάριοι, ἔχουν σημειωθῆ πολλὲς πρόοδοι. Ὑπάρχει τώρα τυπογραφεῖο ἐφημερίδος τηλεφωνικὸ κέντρον, σύστημα ψύξεως, κινηματογράφος ποὺ παίζει δυὸ φίλμ τὴ βδομάδα, ἕνα καφενεῖο παρισινοῦ τύπου, μιὰ ἀγορά, ἕνα λουτρὸ (μὲ 20 ὡραῖα κορίτσια τῆς Ἀραβίας) πισίνα καὶ γήπεδο φοὺτ - μπώλ.

Τὸ ἐγερτήριο χτυπάει στὶς 6. Οἱ ἄνδρες ἔχουν μιᾶς ὥρας καιρὸ γιὰ ντοὺς (εἶναι ὑποχρεωτικὸ ἕνα ντοὺς τὴ βδομάδα), ξύρισμα καὶ ντύσιμο. Τὸ πρόγευμά τους εἶναι καφές, γάλα, ψωμί, βούτυρο καὶ ζαμπόν. Διαρκεῖ ὡς τὶς 8. Ἔπειτα οἱ λεγεωνάριοι παρατάσσονται στὴν αὐλή, κι' ὁ ἀξιωματικὸς τοὺς χωρίζει σὲ ὁμάδες. Κάθε ὁμὰς ἔχει ὡρισμένη ἐργασία. Μιὰ θὰ ἐπισκευάση αὐτοκίνητα, ἄλλη θὰ ποτίση τὸ λαχανόκηπο ἄλλη θὰ κάμη γυμνάσια. Πέντε ἢ ἕξη ὁμάδες θὰ φύγουν γιὰ περιπολία στὴν ἔρημο μὲ ἄλογα καὶ θωρακισμένα αὐτοκίνητα, ποὺ θὰ διαρκέση ἕνα μῆνα. Αὐτοὶ θὰ ζοῦν ἐπὶ τέσσαρες βδομάδες μέσα σὲ σκηνὲς καὶ θὰ προσπαθοῦν νὰ ἐμποδίζουν τὶς συχνὲς ἐπιδρομὲς τῶν Ἀράβων ληστῶν, ποὺ λεηλατοῦν τὰ χωριὰ τῶν ἰθαγενῶν καὶ ἁρπάζουν γυναικόπαιδα γιὰ νὰ τὰ πουλήσουν ὡς δούλους.

Στὶς 9, ὁ λοχαγὸς παίρνει «ἀναφορά». Δέχεται δηλαδὴ στὸ γραφεῖο του διαφόρους λεγεωναρίους καὶ συζητεῖ φιλικὰ μὲ τὸν καθένα γιὰ τὰ προβλήματα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦν

Μετὰ τὸ μεσημεριανὸ γεῦμα, ἀκολουθεῖ ὕπνος ὡς τὶς 2½, κι' ἔπειτα δουλειὰ πάλι ὡς τὶς 6. Μετὰ τὸ δεῖπνο, οἱ λεγεωνάριοι εἶναι ἐλεύθεροι. Πολλοὶ πᾶνε στὸ καφενεῖο γιὰ νὰ πιοῦν, νὰ φλυαρήσουν καὶ νὰ παίξουν χαρτιὰ ἢ πόνγκ - πόνγκ.

Ἄλλοι ψωνίζουν στὴν ἀγορὰ ἀπὸ περαστικοὺς Ἄραβες, ἢ φλυαροῦν μὲ νεαρὲς κοπέλλες.

Σπάνια συμβαίνουν ἔκτροπα, γιατὶ οἱ λεγεωνάριοι φοβοῦνται τὶς αὐστηρὲς τιμωρίες, ποὺ ἀρχίζουν ἀπ' τὴ φυλάκισι 7 ἢ 8 ἐτῶν καὶ φτάνουν στὸ «σιλό», δηλαδὴ τὸ θάψιμο τοῦ ἐνόχου μέσα στὴν ἄμμο ὡς τὸ λαιμὸ ἐπὶ πολλὲς ὧρες, στὸ φλογερὸ ἥλιο!

Ἄσπρα καὶ ὡραῖα
ΔΟΝΤΙΑ μὲ τὴν
OREODONT
ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ΟΝΕΙΡΑ

Πῶς τὰ ἐξηγεῖ ἡ Αἰγυπτία Μιζρὰ

Πιστεύετε στὰ ὄνειρα ; Ἀκόμη κι' ὁ πιὸ σκεπτικιστὴς δὲν πρέπει νὰ σπεύση ν' ἀπαντήση ἀρνητικὰ στὴν ἐρώτησι αὐτή, ἐφ' ὅσον τὰ ὄνειρα ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀπασχολοῦν τὴν ἐπίσημη Ἐπιστήμη καὶ νὰ θεωροῦνται ψυχικὰ φαινόμενα μυστηριώδη ἀκόμη, ἀλλὰ ἀναμφισβήτητα. Μιὰ Αἰγυπτία, ἡ Μιζρά, ἔχει καταπλήξει τώρα τοὺς Παρισινοὺς καὶ ἰδίως τὶς Παρισινές, μὲ τὶς ἐπιτυχίες της στὴν ἑρμηνεία τῶν ὀνείρων.

Τονίζει ὅτι δὲν εἶναι ὅλα τὰ ὄνειρα προφητικά Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἀποτελοῦν ὑπολείμματα ἐντυπώσεων τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἢ ἐκδηλώσεις... βαρυστομαχιᾶς ! Μερικὰ ὅμως ἐξυπηρετοῦν τὸ ὑποσυνείδητό μας, ὅταν θέλη νὰ μᾶς προειδοποιήση γιὰ ὅσα πρόκειται νὰ μᾶς συμβοῦν.

«Ὅταν εἶσθε σὲ ἀβεβαιότητα γιὰ κάτι τι — λέει ἡ Μιζρὰ — ρωτῆστε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας. Τὸ ἔνστικτον δὲν γελιέται ποτέ. Γιὰ νὰ βοηθῆστε ὅμως τὸ πνεῦμα σας νὰ ὑπερισχύση πάνω στὴν ὕλη καὶ νὰ σᾶς φανερώση τὸ μέλλον, χρειάζονται μερικὲς προετοιμασίες.

»Διαλέξετε κατὰ προτίμησιν τὴν ἑβδόμη ἡμέρα τῆς Σελήνης. Φᾶτε ἐλαφρὰ τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ πιῆτε κρασί, κάμετε τὸ λουτρό σας, φορέστε ἕνα ἄσπρο νυχτικὸ καὶ περιμείνατε νὰ χτυπήσουν μεσάνυχτα, γιὰ νὰ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε, μόνος ἀνάμεσα σὲ ἄσπρα σεντόνια. Τὰ προφητικὰ ὄνειρα ἔρχονται στὸ δεύτερο ἥμισυ τῆς νύχτας, ἀπαιτοῦν δὲ μεγάλη ἁγνότητα καὶ καθαρότητα ψυχῆς καὶ σώματος.

»Τὴν ἄλλη μέρα, ζητῆστε τὴν ἐξήγησι τῶν ὀνείρων σας. Ὅλοι οἱ ὀνειροκρίτες μοιάζουν μεταξύ τους, κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ μιὰ ἐγγύησι γνησιότητος.

»Ρωτῶντας γιὰ τὸ μέλλον μας τὶς μυστηριώδεις δυνάμεις ποὺ μᾶς κυβερνοῦν, τοὺς δίνουμε ἕνα δεῖγμα ὑποταγῆς. Ὅταν ἡ ἀπάντησί τους εἶναι εὐνοϊκή, θὰ ἐνεργήσουμε κατόπιν μὲ μεγαλύτερη ἐπιμονὴ καὶ δραστηριότητα ἔχοντες προκαταβολικὰ τὴν πεποίθησι τῆς ἐπιτυχίας. Αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ μυστικὸ τῶν «καλῶν» ὀνείρων.

»Ὅσο γιὰ τὰ «κακὰ» ὄνειρα, οἱ προφητεῖες τους δὲν εἶναι ποτὲ ὁριστικές. Μᾶς ὑποδεικνύουν μόνο τοὺς κινδύνους, ποὺ μποροῦμε ν' ἀποφύγουμε μὲ τὴ θέλησι, τὴν προσοχὴ καὶ τὴ φρόνησί μας. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ μᾶς φανοῦν κι' αὐτὰ χρήσιμα».

Καὶ τώρα ἰδοὺ μερικὲς ἀπ' τὶς πιὸ συνηθισμένες ἑρμηνεῖες ὀνείρων, τὶς ὀφειλόμενες στὴ Μιζρά :

ΘΑ ΠΛΟΥΤΙΣΕΤΕ: Ἂν ὀνειρεύεσθε ψεύτικο χρυσάφι, πλούσια συγκομιδή, κοπάδια, μελίσσια ποὺ βουΐζουν, ἕνα ποτάμι γεμᾶτο ἀπὸ πλοῖα ἕνα ξέχειλο ποτάμι, ἄφθονη βροχὴ (ἐνῷ ἐσεῖς εἶσθε προφυλαγμένος) ἂν χάσετε στ' ὄνειρό σας τὰ δυὸ μάτια σας, ἂν εἶσθε ξαπλωμένος σὲ ἄχυρα, ἂν ἐλεῆτε ἕναν ἀνάπηρο, ἂν κάνετε μπάνιο σ' ἕνα χείμαρρο, ἂν φορᾶτε ἕνα ξεσχισμένο φόρεμα...

ΘΑ ΕΠΙΤΥΧΕΤΕ ΣΤΙΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ : Ἂν ὀνειρευθῆτε ὅτι εἶσθε ἀνάπηρος, ἢ ὅτι παθαίνετε ζαλάδες, ἢ ὅτι ἀνεβαίνετε μιὰ σκάλα, ἢ ὅτι περπατᾶτε πάνω σὲ μιὰ σκεπή, ἂν ἰδῆτε ἕνα δρόμο ἀνηφορικό, ἢ μύλους ποὺ γυρίζουν γρήγορα ἂν σταματῆστε μιὰ χελώνα ποὺ περπατάει ..

ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ ΜΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ : Ἂν ἰδῆτε ἕνα ναυάγιο, ἕνα πνιγμένο, ἕνα νεκρὸ παιδί, ἕνα νεκροθάφτη, μιὰ κηδεία, ἢ ἂν ἀκούσετε ψαλμοὺς καὶ ἁρμόνιο....

ΘΑ ΑΓΑΠΗΘΗΤΕ : Ἂν εἶσθε στεφανωμένος μὲ κισσό, ἂν περπατᾶτε σ' ἕνα πυκνὸ δάσος, ἂν κρατᾶτε μιὰ ἀναμμένη λαμπάδα, ἂν βλέπετε νὰ λάμπη ἡ πανσέληνος, ἂν περιποιῆσθε μιὰ πληγή, ἂν ἰδῆτε ἕναν ἄσπρο κύκνο, ἕνα κόκκινο γαρύφαλλο, τριαντάφυλλα μισανοιχτά μιὰ ἀνθισμένη δαμασκηνιά, μαλλιὰ μαῦρα, ἕνα τροχὸ ποὺ γυρίζει, νερὸ ποὺ τρέχει μὲ ὁρμή, κλειδιὰ ἕνα ἐπίδεσμο ..

ΘΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΟΝΟ : Ἂν ὀνειρευθῆτε νεκρὲς πεταλοῦδες, μαραμένους κρίνους ψάρια ποὺ βρίσκονται στὴν ξηρά, ξερὲς σταφίδες ψαλλίδι, ἕνα κάγκελλο σκάλας σπασμένο, ἕνα τροχὸ μαρτυρίου....

ΘΑ ΕΥΤΥΧΗΣΕΤΕ ΣΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ : Ἂν ἀκοῦτε νὰ παίζουν ἀόρατοι μουσικοί, ἂν ὀνειρεύεσθε μιὰ νύχτα ἥσυχη μὲ ἀστροφεγγιά, μιὰ δαχτυλήθρα, ἕνα σπασμένο πιάτο...

ΘΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕΤΕ ΚΑΥΓΑΔΕΣ : Ἂν δίνετε στὸ ὄνειρό σας συμβουλές, ἂν κόβετε τὰ νύχια σας, ἂν πέσετε σ' ἕνα πηγάδι, ἂν ἰδῆτε ἕνα τυφλοπόντικα, κόκκινα αὐγά, μιὰ ταυρομαχία ...

ΘΑ ΠΡΟΔΟΘΗΤΕ : Ἂν ὀνειρευθῆτε σπαθιά, μιὰ ἔχιδνα, μιὰ γάτα ἢ τσουκνίδες, ἂν κρατᾶτε ἕνα ἀγκίστρι, ἂν κυττάζεσθε σὲ καθρέφτη..

ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΓΕΡΑΤΕΙΑ : Ἂν ἀκολουθῆτε μιὰ πομπή, ἂν ἰδῆτε ἀναπήρους, ἂν μπαίνετε σὲ μιὰ μπανιέρα... Ἂν ὀνειρευθῆτε τέλος μιὰ ἰτιά, σημαίνει ὅτι θὰ ζήσετε περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς δικούς σας.

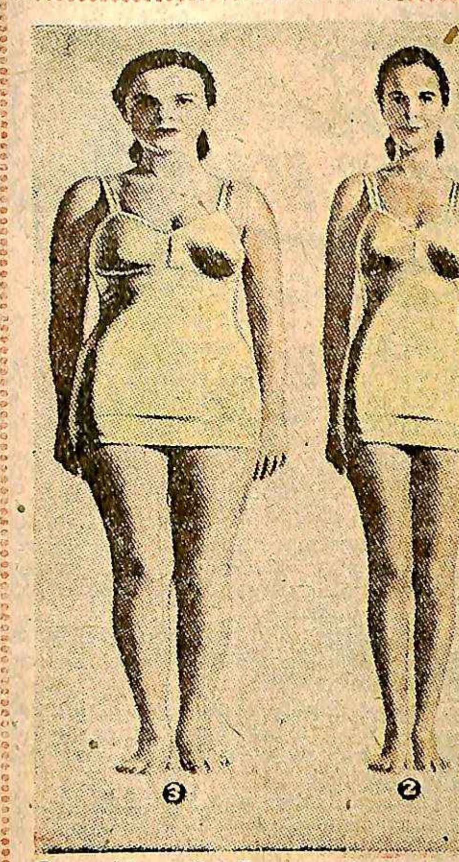

Τρεις ὄψεις τῆς ἰδιας γυναίκας: Ἀνεπαρκὴς (3), ὑπερβολικὴ (2) καὶ κανονικὴ (1) λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος της.

Γιατί ΠΑΧΑΙΝΟΥΜΕ ἢ ΑΔΥΝΑΤΙΖΟΥΜΕ;

Ὁ σπουδαῖος ρόλος τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος

ΤΟ ἀνθρώπινο σῶμα εἶνε ἕνα τελειότατο ἐργοστάσιο, μέσα στὸ ὁποῖο δισεκατομμύρια κυττάρων ἀπορροφοῦν καὶ καταναλίσκουν ἐνέργεια. Τὴν ἀπορροφοῦν δηλαδὴ μὲ τὴ μορφὴ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν τῶν τροφίμων, τὴν καταναλίσκουν δὲ ὡς θερμότητα καὶ μυϊκὴ ἐνέργεια.

Σ' ἕναν ἰσορροπημένο ὀργανισμό, διατηρεῖται μιὰ σταθερὴ καὶ κανονικὴ ἀναλογία... ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Ὁ ὀργανισμὸς λοιπὸν αὐτὸς οὔτε παχαίνει οὔτε ἀδυνατίζει. Ἡ ἰσορροπία του ρυθμίζεται ἀφ' ἑνὸς ἀπ' τὸ νευρικὸ σύστημα κι' ἀφ' ἑτέρου ἀπ' τοὺς ἀδένες ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως, ἐκείνους δηλαδὴ ποὺ παράγουν ὁρμόνες. Οἱ ἀδένες αὐτοὶ ἀλληλοσχετίζονται στενὰ στὴ λειτουργία τους. Κάθε διαταραχὴ ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ ν' ἀντανακλασθῆ σ' ὁλόκληρο τὸ σύστημα.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως ρόλο παίζει ὁ θυρεοειδὴς ἀδήν. Μὲ τὴν ὁρμόνη ποὺ ἐκκρίνει, τὴ «θυροξίνη», διατηρεῖ τὴν ἁρμονία τῆς ἐναλλαγῆς τῆς ὕλης καὶ τὸ σταθερὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἂν ἡ ἔκκρισις θυροξίνης εἶνε ὑπερβολική, ἀδυνατίζουμε γιατὶ ἡ κατανάλωσις ἐνεργείας γίνεται μεγαλείτερη ἀπ' ὅσο πρέπει. Συγχρόνως γινόμαστε νευρικοὶ καὶ εὐερέθιστοι. Ἡ καρδιά μας χτυπάει γρηγορώτερα. Μπορεῖ νὰ φτάση κάποτε τοὺς 200 παλμοὺς στὸ λεπτό. Τὰ χέρια τρέμουν, τὰ μάτια προεξέχουν. Τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία, τείνουν νὰ μεγαλώσουν γρηγορώτερα ἀπ' τὰ κανονικά. Ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ἀδύνατος, ποὺ ἀποδεικνύεται μὲ τὴν ἰατρικὴ ἐξέτασι ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ χρονία νευρικὴ ἢ γαστρικὴ πάθησι, πάσχει ἀπὸ «ὑπερθυρεοειδισμό». Ἡ θεραπεία του πρέπει νὰ ἔχη ὡς βάσι τὸ ἰώδιον, ποὺ ἐλαττώνει τὴ λειτουργία του θυρεοειδοῦς ἀδένος

Ἂν ἀπεναντίας ὁ θυρεοειδής μας δὲν ἐκκρίνη ἀρκετὴ «θυροξίνη» παχαίνουμε ὑπερβολικά, γιατὶ ἡ κατανάλωσις ἐνεργείας εἶναι μικρότερη ἀπ' τὸ κανονικό. Ὁ σφυγμὸς γίνεται ἀργότερος κι' ὁ χαρακτῆρας ἀπαθής ὁ ἄνθρωπος κουράζεται εὔκολα σωματικὰ καὶ πνευματικά. Τὰ παιδιὰ καθυστεροῦν στὴν ἀνάπτυξί τους. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, δίδονται ἐκχυλίσματα θυρεοειδοῦς ἀδένος. Τὰ φάρμακα ὅμως αὐτὰ εἶναι ἐπικίνδυνα γιατί, ἐνῷ ὠφελοῦν καὶ γιατρεύουν γρήγορα τὴν ἀνεπάρκεια τοῦ θυρεοειδοῦς δὲν γίνονται ἀνεκτὰ ἀπὸ ἕνα ὀργανισμὸ ποὺ δὲν τὰ ἔχει ἀνάγκη καὶ προκαλοῦν τότε ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ «ὑπερθυρεοειδισμοῦ»: παλμοὺς ἐκνευρισμό ἰλίγγους ξαφνικὴ ἀπίσχνανσι, καὶ τὸ θάνατο κάποτε. Εἶναι ἀπαραίτητο λοιπὸν νὰ δίδωνται μὲ τὶς ὁδηγίες καὶ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ γιατροῦ.

Ἂν νοιώθετε κούρασι ἢ ἀντιθέτως ἐκνευρισμό, ἂν ἀδυνατίζετε ἢ παχαίνετε ἀδικαιολόγητα, δὲν πρέπει νὰ συμπεράνετε ὁπωσδήποτε ὅτι λειτουργεῖ ἄσχημα ὁ θυρεοειδής σας.

Καίτοι οἱ θυρεοειδικὲς ἀνωμαλίες ἔχουν γίνει σχετικῶς συχνές ἰδίως στὶς γυναῖκες ἐξ αἰτίας τῶν νευρικῶν διαταραχῶν ποὺ προκάλεσε ὁ πόλεμος, κι' ἄλλες ὅμως αἰτίες μποροῦν νὰ φέρουν τὸ πάχος ἢ τὴν ἀδυναμία.

Ἔτσι, ἡ ἔλλειψις γυμναστικῆς ἢ ὁ ὑποσιτισμὸς εἶναι συχνὲς αἰτίες πάχους. Οἱ λαίμαργοι, οἱ τεμπέληδες, ὅσοι περνοῦν καθιστικὴ ζωή, εἶναι σχεδὸν πάντοτε καταδικασμένοι νὰ παχύνουν ὑπερβολικά.

Ὅλες οἱ χρόνιες ἀρρώστειες μακρᾶς διαρκείας οἱ παθήσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, μερικὲς νευρικὲς καταστάσεις, εἶνα αἰτίες ἀδυναμίας ἄσχετες πρὸς τὸ θυρεοειδῆ. Ἂν ὡστόσο ἀδυνατίζετε ἢ παχαίνετε ἀσυνήθιστα, συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας καὶ ζητῆστε του νὰ ἐξετάση ἰδίως τὸ «μεταβολισμό» σας.

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα ὑπολογισμὸ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων ἐνεργείας τοῦ ὀργανισμοῦ, γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς κανονικῆς ἢ ὄχι λειτουργίας τοῦ θυρεοειδοῦς. Ἂν εἶσθε πολὺ παχειὰ ἔχετε ὅμως κανονικὸ «μεταβολισμό», ἀκολουθῆστε μιὰ δίαιτα, μασσᾶτε ἀργά μὴ τρῶτε ψωμί, μὴν πίνετε στὸ φαγητό σας πρὸ πάντων δὲ κάνετε πολλὴ γυμναστική.

Ἂν ὁ «μεταβολισμός» σας βρεθῆ ἐλαττωμένος ἐπιβάλλεται μιὰ ἰατρικὴ θεραπεία. Παίρνετε δηλαδὴ ἐκχυλίσματα θυρεοειδοῦς ἢ θυροξίνη, εἴτε ἀπ' τὸ στόμα εἴτε σὲ ἐνδομυϊκὲς ἢ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιστάσεις πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ καταφεύγετε σ' ἕνα καλὸ γιατρὸ γιὰ τὴ προσεκτικὴ ἐξέτασι τοῦ «μεταβολισμοῦ» σας. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἐφαρμόζετε πιστὰ καὶ μὲ μεγάλη ἀκρίβεια τὶς ὑποδείξεις του καὶ τὸν τρόπο τῆς θεραπείας τῶν διαταραχῶν τοῦ ὀργανισμοῦ σας.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες αὐτὲς διαταραχὲς εἶνε ἡ ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα καὶ ἡ μεγάλη, ἡ ἐντατικὴ δραστηριότης. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρουσιάζεται συνήθως ὅταν ἡ ἔκκρισις τῆς «θυροξίνης» εἶνε ὑπερβολική. Ὁ Γάλλος γιατρὸς Καρτιὲ ἀναφέρει πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ διακρίθηκαν γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ ἐξυπνάδα τους καὶ τὴν ὑπεράνθρωπη δραστηριότητά τους. Ὅλοι τους ἦσαν πολὺ νευρικοί, μανιώδεις καπνισταὶ καὶ πόται οἰνοπνευματωδῶν. Σώθηκαν δὲ ἀπὸ βέβαιο θάνατο μὲ μακροχρόνιο ἀνάπαυσι καὶ μὲ μιὰ εἰδικὴ θεραπεία.

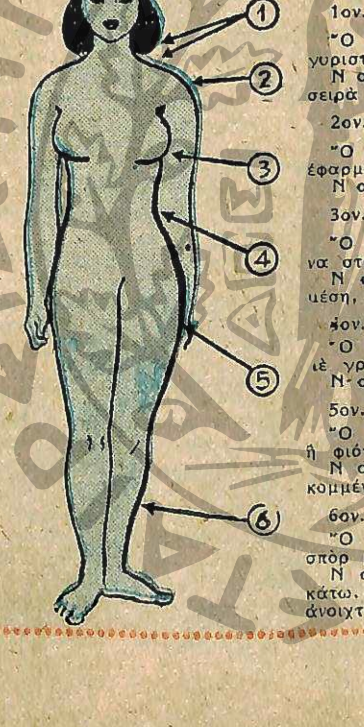

Ἂν ἔχετε τοπικὸ πάχος, τὸ ὁποῖο θέλετε νὰ κρύψετε, θὰ σᾶς βοηθήσουν σ' αὐτὸ οἱ παρακάτω συμβουλές :

1ον. ΛΑΙΜΟΣ ΠΟΛΥ ΠΑΧΥΣ

Ὄ χ ι: Πλατυὰ περιλαίμια ἢ κολλιὲ ἀνεβαστὰ ἢ γυριστοὶ γιακάδες.

Ν α ί: Ντεκολτὲ μυτερό, γιακᾶς «Ντιρεκτουάρ», μιὰ σειρὰ μαργαριτάρια.

2ον. ΩΜΟΙ ΠΑΧΕΙΣ

Ὄ χ ι: Πολὺ χοντρὲς βάτες, μανίκια ἀνεβαστὰ κι' ἐφαρμοστά.

Ν α ί: Κιμονό, ντεκολτὲ στρογγυλό.

3ον. ΣΤΗΘΟΣ ΥΠΕΡΤΡΟΦΙΚΟ

Ὄ χ ι: Ἐφαρμοστὰ πουλόβερ, κορσὰρ κουμπωμένα στὸ πλευρό.

Ν α ί: Κορσὰζ κιμονὸ ἢ ντραπέ, κουμπωμένο στὴ μέση, σκιστὸ στὰ πλάγια.

4ον. ΜΕΣΗ ΧΟΝΤΡΗ

Ὄ χ ι: Πλατυὲς ζῶνες, ἐφαρμοστὸ κορσάζ, ταγιὲρ μὲ γραμμὲς καμπύλες.

Ν α ί: Μαντὼ ἴσιο, «μαρινιέρ», «γκεπιέρ».

5ον. ΓΟΦΟΙ ΠΑΧΕΙΣ

Ὄ χ ι: Φοῦστα φουρρώ, πιέτες ἐπίπεδες, ντραπὲ ἢ φιόγκοι.

Ν α ί: Φοῦστα «τοννώ», πιέτες στρογγυλές, φοῦστα κομμένη «σὲ φόρμα».

6ον. ΚΝΗΜΕΣ ΠΑΧΕΙΕΣ

Ὄ χ ι: Πανταλόνι «κορσαίρ», χοντρὰ παπούτσια σπὸρ μὲ χαμηλὸ τακοῦνι, πλεχτὲς κάλτσες σπόρ.

Ν α ί: Φοῦστα ὡς τὴ μέση τῆς κνήμης ἢ καὶ πιὸ κάτω, παπούτσια μὲ πολὺ ψηλὸ τακοῦνι, κάλτσες πολὺ ἀνοιχτόχρωμες.

Ἐπάνω ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

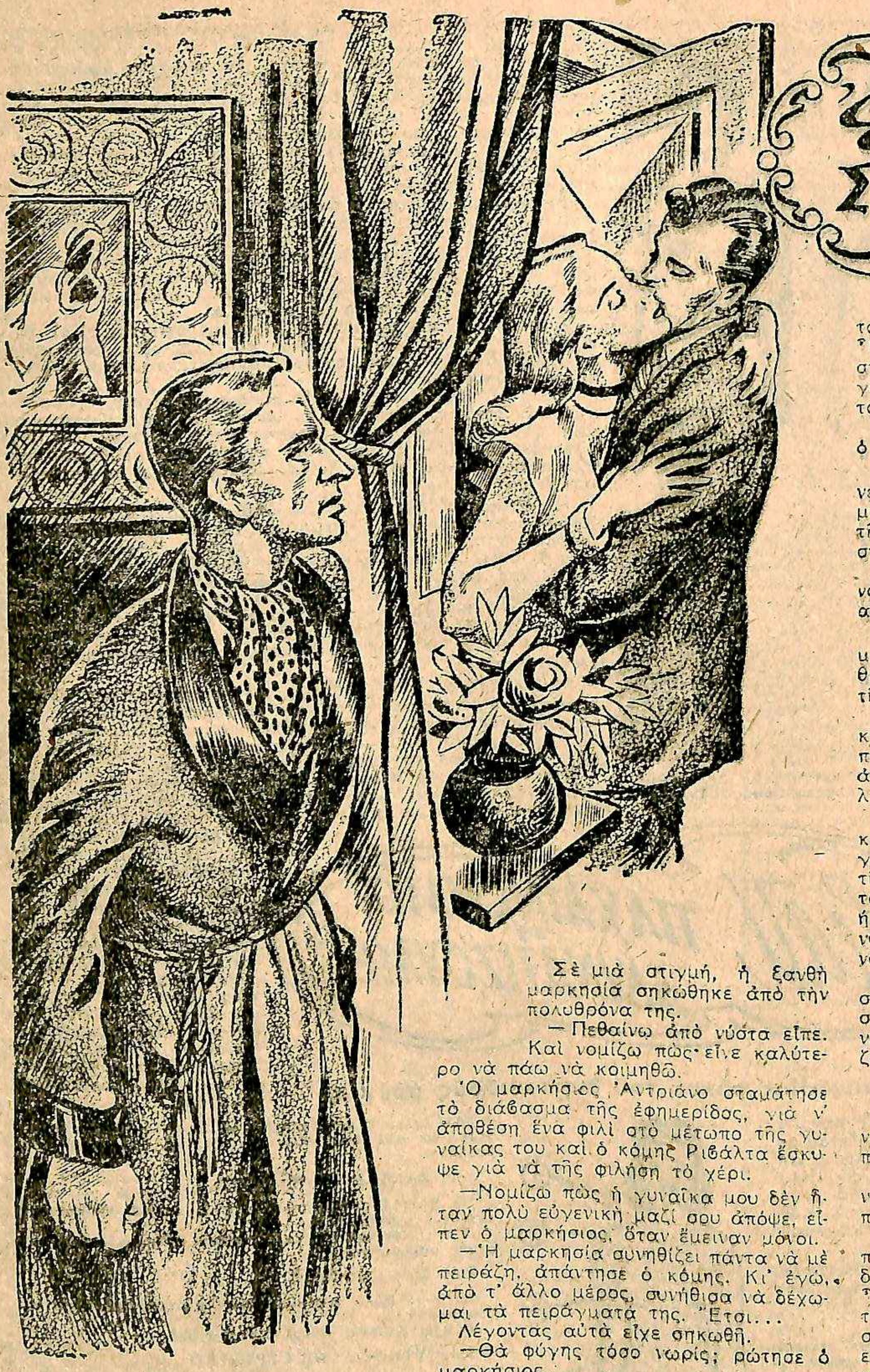

Δραματικὸ διήγημα

Ἡ συζήτησις ἔσβυνε σιγὰ-σιγά. Ὁ μαρκήσιος Ἀντριάνο εἶχε βυθισθῆ στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος του. Κάπου-κάπου, σήκωνε μόνο τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ σχολιάσῃ κάποιαν εἴδησι, ποὺ εἶχε προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον του. Ἀλλ' οὔτε ἡ μαρκησία, οὔτε ὁ κόμης Τζούλιο Ριβάλτα φαίνονταν νὰ δίνουν μεγάλη προσοχὴ στὰ λόγια του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ μαρκησία ἦταν πολὺ νευρική. Καὶ κάθε τόσο εὕρισκε κάποια ἀφορμὴ γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν κόμητα, ποὺ τῆς ἀπαντοῦσε μ' εὐγένεια, χωρὶς νὰ δείχνῃ καμμιὰ δυσαρέσκεια γιὰ τὰ πειράγματά της.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ ξανθὴ μαρκησία σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της.

— Πεθαίνω ἀπὸ νύστα εἶπε. Καὶ νομίζω πὼς εἶνε καλύτερο νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ μαρκήσιος Ἀντριάνο σταμάτησε τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος, γιὰ ν' ἀποθέσῃ ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο τῆς γυναίκας του καὶ ὁ κόμης Ριβάλτα ἔσκυψε γιὰ νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι.

—Νομίζω πὼς ἡ γυναῖκα μου δὲν ἦταν πολὺ εὐγενικὴ μαζί σου ἀπόψε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ὅταν ἔμειναν μόνοι.

—Ἡ μαρκησία συνηθίζει πάντα νὰ μὲ πειράζῃ, ἀπάντησε ὁ κόμης. Κι' ἐγώ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, συνήθισα νὰ δέχωμαι τὰ πειράγματά της. Ἔτσι...

Λέγοντας αὐτὰ εἶχε σηκωθῆ.

—Θὰ φύγῃς τόσο νωρίς; ρώτησε ὁ μαρκήσιος.

—Ναί. Ἔχω ἕνα ραντεβοῦ στὴ λέσχη...

Ὁ μαρκήσιος συνώδευσε ὣς τὴν πόρτα τὸ φίλο του, πέρασε κατόπιν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, γιὰ νὰ τῆς εὐχηθῆ τὴν καληνύχτα κι' ἔπειτα πῆγε στὸ γραφεῖο του.

Μανιώδης σπόρτσμαν, εἶχεν ἐπίσης τὸ πάθος τῶν ἱστορικῶν μελετῶν καὶ περνοῦσε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νύχτας διαβάζοντας ἢ γράφοντας.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα, εἶχεν ἀπορροφηθῆ ὁλότελα ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Ξαφνικά, καθὼς σήκωσε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι του, εἶδε μιὰν ἐπιστολὴ ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι του.

Ὁ μαρκήσιος τὴν πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὴν ἄνοιξε μὲ ἀργὲς κινήσεις. Ἦταν μιὰ ἀνώνυμη ἐπιστολή. Ὁ ἐπιστολογράφος τοῦ ἔκανε γνωστὸ ὅτι ἡ γυναῖκα του ἦταν ἐρωμένη τοῦ κόμητος Τζούλιο Ριβάλτα!

—Εἶνε μιὰ ἄτιμη συκοφαντία! εἶπε ὁ μαρκήσιος, πετώντας την μακρυά.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ συνεχίσῃ ἔπειτα τὴν ἐργασία του. Οἱ γεμάτες κακία καὶ σαρκασμὸ ἐκφράσεις τῆς ἐπιστολῆς ξαναγύριζαν ἀκατάπαυστα στὸ μυαλό του.

Στὸ τέλος, εἶδε πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐργασθῆ. Κι' ἀποφάσισε νὰ πάῃ κι' αὐτὸς νὰ κοιμηθῆ.

Καθὼς προχωροῦσε, ὅμως, μέσα στὸ μισοφωτισμένο διάδρομο, εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του.

Ὁ μαρκήσιος μόλις πρόφτασε νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ ἕνα ἔπιπλο. Κι' ὅπως ὁ ἄλλος περνοῦσε μπροστά του, ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν κόμητα Τζούλιο Ριβάλτα.

Ο ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος εἶχε δίκηο, λοιπόν. Ὁ κόμης ἦταν φίλος τῆς γυναίκας του! Καὶ ἡ δῆθεν ἀντιπάθεια τῆς μαρκησίας γιὰ τὸν Ριβάλτα καὶ τὰ πειράγματά της ἦσαν ὅλα προσποιήσεις, ποὺ ἀπέβλεπαν σ' ἕνα σκοπό : νὰ τὸν ξεγελάσουν καὶ νὰ τὸν κάμουν νὰ μὴν ἀντιληφθῆ τὴν ἀλήθεια!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅλα σωριάστηκαν σὲ ἐρείπια μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ μαρκησίου Ἀντριάνο. Γιατὶ ἐλάτρευε τὴ γυναῖκα του κι' ἦταν εὐτυχισμένη νομίζοντας πὼς κι' ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε.

⁂

Τὸ ἄλλο πρωΐ, οἱ δύο σύζυγοι συναντήθηκαν στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ πρόγευμα.

—Θεέ μου, πόσο εἶσαι ὠχρός! φώναξε ἡ μαρκησία στὸν ἄντρα της. Μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

—Καθόλου, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Ποτὲ δὲν ἤμουν καλύτερα ἀπὸ σήμερα .... Ἆ! Νά μιὰ ἰδέα ποὺ μοῦ ἔρχεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ μυαλό!... Θὰ πᾶμε στὴ λίμνη!... Τὸ στρῶμα τοῦ πάγου εἶνε ἀρκετὰ παχὺ καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ κάμωμε λίγο πατινὰζ γιὰ νὰ ξεμουδιάσωμε. Σκέπτομαι, μάλιστα, νὰ προσκαλέσω τὸ φίλο μου Ριβάλτα νὰ πατινάρωμε μαζί... Νομίζω πὼς οἱ φίλοι μας θὰ εὐχαριστηθοῦν πολύ...

—Ὤ, μπορῶ νὰ σοῦ προεξοφλήσω τὴν ἐπιτυχία, ἀπάντησε ἡ μαρκησία, γελώντας. Τί κρῖμα μόνο ποὺ δὲν μοῦ τὸ εἶπες ἀπὸ χθές. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ τὸ πῶ σὲ δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους μας, γιὰ νὰ μαζευτῆ ὅλη ἡ Γενεύη στὴ λίμνη...

—Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ξέρεις, ἄλλωστε, ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ἐπιδείξεις... Ἐλπίζω ὅτι ὁ Ριβάλτα θὰ εἶνε σύμφωνος... Ἀλήθεια, νομίζω πὼς φέρθηκες λίγο ἄσχημα χθὲς ἀπέναντί του... Θὰ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃς; Σὲ μιὰ ὥρα θὰ συναντηθοῦμε καὶ οἱ τρεῖς στὴ λίμνη...

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Ριβάλτα τοὺς περίμενε κιόλας.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἡ συγκέντρωσις γύρω στὴ λίμνη ἦταν μεγάλη. Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἐνθουσιάστηκε ἀκούγοντας πὼς ὁ μαρκήσιος Ἀντριάνο καὶ ὁ κόμης Ριβάλτα θὰ πατινάριζαν μαζί. Γιατὶ ἦσαν καὶ οἱ δυὸ ἄσσοι τοῦ πατινὰζ κι' εἶχαν βραβευθῆ ὣς τότε σὲ πολλοὺς ἀγῶνες.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαιναν στὴν πίστα, ὁ φύλαξ τοὺς εἰδοποίησε:

—Μὴν προχωρήσετε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάρκου. Ὁ πάγος δὲν εἶνε πολὺ σταθερὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σήμερα τὸ πρωΐ, κάνοντας τὴν ἐπιθεώρησί μου, ἀνακάλυψα ἀρκετὰ ρήγματα... Νομίζω πὼς σᾶς τὸ εἶπα στὸ τηλέφωνο ὅταν μὲ ρωτήσατε, κύριε μαρκήσιε, πρόσθεσε, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀντριάνο.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν φάνηκε πὼς πρόσεξε τὰ λόγια του καί, πιάνοντας τὸν Ριβάλτα ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ κέντρο τῆς λίμνης.

Οἱ δύο πατινὲρ ἄρχισαν ἀμέσως τοὺς ἐλιγμούς τους. Οἱ κινήσεις τους ἦσαν τόσο ἁρμονικὲς ποὺ πολλὲς φορὲς οἱ θεαταὶ ποὺ ἔστεκαν κοντὰ στὴν ὄχθη ξεσποῦσαν σὲ ἐπευφημίες καὶ χειροκροτήματα.

Ὁ μαρκήσιος προχωροῦσε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάρκου, παρασύροντας πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τὸν Ριβάλτα.

Ὁ κόμης κοντοστάθηκε σὲ μιὰ στιγμή.

—Ἀλλὰ δὲν ἀκούσατε τί μᾶς εἶπε ὁ φύλαξ, ἀγαπητέ μου μαρκήσιε ; ρώτησε.

—Πῶς ὄχι;... Καὶ θἄθελα νὰ ἐξακριβώσω ἂν λέῃ ἀλήθεια...

— Ὤ, ἐγὼ ὁμολογῶ πὼς δὲν αἰσθάνομαι καθόλου αὐτὴ τὴν περιέργεια.

—Εἶσαστε τόσο δειλός, λοιπόν;

—Μαρκήσιε Ἀντιάνο!

—Κόμη Ριβάλτα, χθὲς τὴ νύχτα ἕνας ἄνδρας βγῆκε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου μου. Θὰ μποροῦσα νὰ τὸν σκοτώσω σὰν σκυλί, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ χρωστάει μιὰ ἱκανοποίησι, ναὶ ἢ ὄχι;

— Καὶ βέβαια... ἀλλὰ δὲν σᾶς καταλαβαίνω. Τί σχέσι μπορῶ νὰ ἔχω ἐγὼ μ' ὅλα αὐτά;

Ὁ μαρκήσιος Ἀντιάνο γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ περιφρόνησι.

— Κόμη Ριβάλτα, τοῦ φώναξε σᾶς ρώτησα προηγουμένως ἂν εἶσαστε δειλός. Τώρα σᾶς λέω χωρὶς κανένα δισταγμὸ ὅτι εἶσαστε ὁ δειλότερος τῶν ἀνθρώπων!

— Μαρκήσιε!...

— Μὴν προσποιεῖσθε τὸ θυμωμένο. Δὲν ξέρετε λοιπὸν ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ραντεβοῦ, χθὲς τὴ νύχτα μὲ τὴ μαρκησία στὸν κοιτῶνα της; Δὲν ἀπαντᾶτε ; Τόσο πολὺ φοβόσαστε ; Νὰ σᾶς τὸ πῶ λοιπὸν ἐγώ...

— Εἶναι περιττό, τὸν διέκοψε ὁ κόμης Ριβάλτα. Φτάνουν ἄλλωστε τὰ λόγια. Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα;

—Δὲν τὸ μαντεύετε ; Σᾶς τὸ εἶπα, νομίζω. Ζητῶ ἱκανοποίησι. Θέλω νὰ πληρώσετε μὲ τὴ ζωή σας τὴν ἀτιμία σας!

—Εἶμαι στὶς διαταγές σας, μαρκήσιε Ἀντριάνο!

—Εὐχαριστῶ, κόμη Ριβάλτα! Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε, λοιπόν, ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλο. Γι' αὐτό, ἀποφάσισα νὰ μονομαχήσωμε ἐδῶ... Μὲ ποιὸ τρόπο; Εἶμαι ὁ προσβεβλημένος κι' ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὅπλων. Θὰ διαλέξω τὸ μέρος τῆς λίμνης ποὺ θὰ μοῦ φανῆ περισσότερο ἐπικίνδυνο. Ἐκεῖ θὰ κάμωμε τρεῖς γύρους ὁ καθένας... Τρεῖς γύρους ἀπὸ τρία λεπτὰ τὴν κάθε φορά... Οἱ κίνδυνοι εἶνε οἱ ἴδιοι καὶ γιὰ τοὺς δυό μας... Εἶσαστε σύμφωνος;

—Σύμφωνος, ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ κόμης.

Ὁ μαρκήσιος διάλεξε ἕνα μέρος, ὅπου τὰ ρήγματα ἦσαν περισσότερα ἀπὸ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ.

—Γιὰ νὰ σᾶς δώσω θάρρος θὰ κάμω ἐγὼ τὴν ἀρχή, εἶπε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ μαρκήσιος ξεπέρασε τὸν ἑαυτό του. Τὸ πλῆθος χειροκροτοῦσε ἀπὸ τὴν ὄχθη, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὸν κίνδυνο.

—Ἡ σειρά σας τώρα! εἶπε στὸν κόμητα ὅταν τελείωσε.

Ὁ κόμης Ριβάλτα προχώρησε στὸ ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο μέρος τῆς πίστας μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Ὡστόσο, προσπάθησε νὰ μὴν φανῆ κατώτερος ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. Δυὸ-τρεῖς φορὲς νόμισε πὼς θὰ κρημνιζόταν μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ρήγματα, ποὺ ὑπῆρχαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ πάνω στὸν πάγο. Ὡστόσο, κατώρθωσε νὰ συμπληρώσῃ τὸ γῦρο τῶν τριῶν λεπτῶν.

Ἔπειτα ἦρθε καὶ πάλι ἡ σειρὰ τοῦ μαρκησίου, ποὺ τελείωσε ἀτάραχος τὸ γῦρο του.

Ὁ κόμης Ριβάλτα προχώρησε γιὰ δεύτερη φορὰ πάνω στὴν πίστα. Ἀλλ' ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα αἰσθάνθηκε τὸν πάγο νὰ ταλαντεύεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Θέλησε τότε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πιά. Ἕνα πελώριο ρῆγμα εἶχε σχηματισθῆ ἐμπρός του. Κι' ὁ πάγος κομματιαζόταν ὁλοένα. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ κομμάτι πάνω στὸ ὁποῖο βρισκόταν, ταλαντεύθηκε κι' ἔγειρε ἀπότομα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος.

Ὁ κόμης ἅπλωσε τὰ χέρια του ζητώντας νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάπου, ἀλλὰ συνάντησε τὸ κενόν. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, γλύστρησε κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ παγωμένο νερό...

Μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας ἀντήχησε ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε τὶς παγοδρομίες.

Ὁ μαρκήσιος φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἄκουγε τὰ ξεφωνητὰ αὐτὰ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀγωνίας.

Τὸ πρόσωπό του ἄστραφτε ἀπὸ μιὰ ἄγρια ἱκανοποίησι.

— Ἐκδικήθηκα!... ψιθύρισε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σφιγμένα του δόντια.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ θριάμβου στὸ μέρος ποὺ εἶχε χαθῆ ὁ κόμης καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀργά.

Στὴν ὄχθη, οἱ ἄνδρες χειρονομοῦσαν καὶ φώναζαν δυνατά. Μερικὲς γυναῖκες εἶχαν λιποθυμήσει.

Ὁ μαρκήσιος προχώρησε ἤρεμος καὶ ἀτάραχος πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλήθους. Ἦταν ὁ μόνος ποὺ δὲν εἶχε συγκινηθῆ. Ὅταν βγῆκε ἔξω, τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε λιποθυμήσει καὶ ὅτι τὴν εἶχαν μεταφέρει σ' ἕνα γειτονικὸ περίπτερο.

—Ἐλπίζω ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ συνέλθῃ, εἶπε, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ἰδῆ.

Διευθύνθηκε κατόπιν μὲ ἀργὰ βήματα στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμεναν.

Φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν ἐνδιέφερε πιὰ τίποτε στὸν κόσμο αὐτό.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ μαρκήσιος Ἀντριάνο ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀφρικὴ χωρὶς νὰ συναντηθῆ μὲ τὴ σύζυγό του. Ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ἔμαθε τίποτε γι' αὐτόν, κανεὶς δὲν ἔμαθε ποῦ εἶχε καταφύγει γιὰ νὰ κρύψῃ τὸν πόνο του...

ΟΤΤΟ ΒΕΓΚΑ

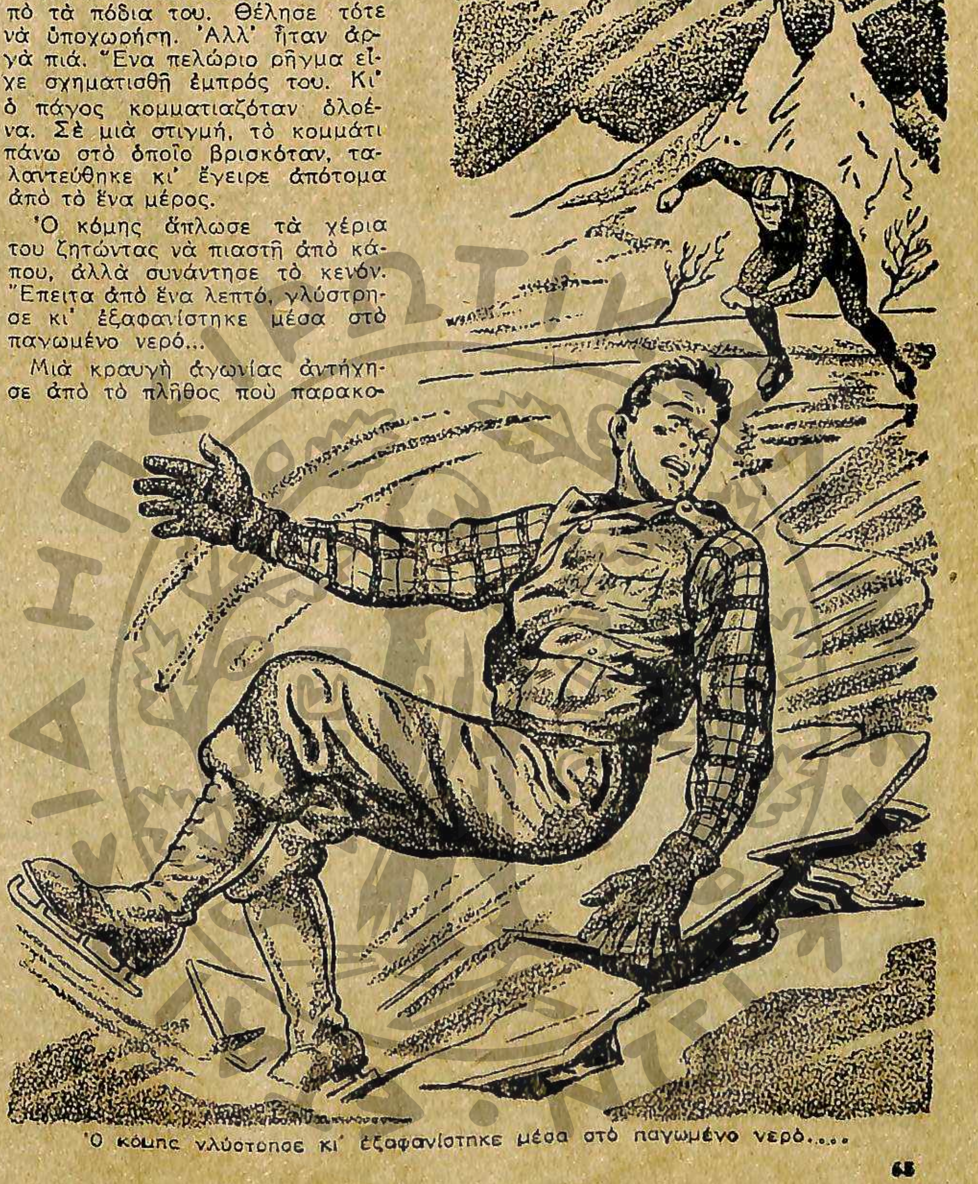

Ὁ κόμης γλύστρησε κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ παγωμένο νερό....

Ἀστυνομικό
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ στὸ μιοῦζικ-χώλλ

— Τὄχω πῆ πολλὲς φορὲς καὶ τὸ ξαναλέω! δήλωσε ὁ ἀστυνόμος Ὠγκρά. Ἕνα μικρὸ γεγονὸς καλὰ ἐξακριβωμένο ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ὑπόθεσι. Ἄλλωστε στὰ ἐγκλήματα γενικῶς, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δημιουργῇ κανεὶς πολύπλοκες ὑποθέσεις. Οἱ ἁπλούστερες εἶνε συχνότατα οἱ καλλίτερες.

Ἄδειασε τὸ ποτῆρι του καὶ κύτταξε γιὰ λίγο τὶς μποτίλλιες, ἀραδιασμένες πάνω ἀπ' τὸν πάγκο τοῦ μπάρ.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀνακαλύψατε τὸν ἔνοχο τοῦ παράξενου φόνου στὸ μιοῦζικ - χώλλ; τὸν ρώτησε ἕνας ἀπ' τὴ συντροφιά.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σκόπευα νὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα, εἶπε ὁ Ὠγκρά.

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἄρχισε τὴν ἀφήγησί του:

— Θὰ ὑπενθυμίσω τὶς συνθῆκες τοῦ δράματος γιὰ ὅποιους ἀπὸ σᾶς δὲν τὶς θυμοῦνται καλά. Χθὲς τὸ ἀπόγευμα, στὴν παράστασι ποὺ ἔδινε ὁ ταχυδακτυλουργος καὶ ψευτοφακίρης Χὰμπ Σαλοὺμ στὸ «Θέατρο τῆς Ἀνατολῆς», σκοτώθηκε μιὰ γυναίκα. Ὁ Χὰμπ Σαλουμ κι' ἕνας ἀπ' τοὺς συνεργάτες του, ὁ Ροῦντυ Τζώνς, εἶχαν παντρευτῆ δυὸ ἀδελφὲς τὴν Ἔντιθ καὶ τὴν Ἔντβιζ ποὺ ἔμοιαζαν τόσο πολὺ μεταξύ τους, ὥστε ὁ φακίρης μποροῦσε νὰ κάνη διάφορα κόλπα θαυματοποιΐας. Δὲν ἦταν ὡστόσο τέτοιου εἴδους τὸ νούμερο τῆς «κάσσας», στὸ διάστημα τοῦ ὁποίου συνέβη τὸ δρᾶμα...

»Ἡ Ἔντβιζ, ἡ σύζυγος τοῦ Τζώνς, εἶχε κλεισθῆ, ἀλυσσοδεμένη μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ξύλινη κάσσα μὲ πολλὲς μικρὲς τρύπες. Ἔπειτα ὁ Τζὼνς κι ἄλλοι βοηθοί, σ' ἕνα σύνθημα τοῦ Σαλούμ, ἄρχισαν νὰ χώνουν σπαθιὰ ὡς τὴ λαβὴ μέσα στὶς τρύπες τῆς κάσσας καὶ νὰ πυροβολοῦν πάνω της μὲ ρεβόλβερ... Θὰ ξέρετε, βέβαια, ὅτι στὸ παιγνίδι αὐτό, μόλις ἡ Ἔντβιζ ἔμπαινε στὴν κάσσα, ἄνοιγε μ' ἕνα κρυφὸ ἐλατήριο τὴν πλευρὰ τοῦ βάθους καὶ χωνόταν στὰ παρασκήνια. Ἔπειτα ξαναγύριζε κι' ἔπαιρνε τὴ θέσι της μέσα στὴν κάσσα, ἀφοῦ ὁ Σαλοὺμ τραβοῦσε ἔξω τα σπαθιά, ἐνῶ ἀκόμη συνεχιζόντουσαν οἱ πυροβολισμοί, ἀλλὰ μὲ ἄσφαιρα βλήματα, ὅπως πάντα. Τέλος, ὁ φακίρης ἄνοιγε τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς κάσσας κι' οἱ θεαταὶ ἔβλεπαν μὲ κατάπληξι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὡραία γυναῖκα, ὁλοζώντανη καὶ χαμογελαστή.

»Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ὅταν ἄνοιξε τὴν κάσσα ὁ Σαλούμ, ἡ γυναίκα δὲν ἐχαμογέλασε. Ἦταν νεκρή, μὲ τὴν καρδιὰ τρυπημένη ἀπὸ μιὰ σφαίρα!

»Ἔτυχε νὰ βρίσκωμαι στὴν αἴθουσα. Καὶ πήδησα ἀμέσως στὴ σκηνή, πρὶν ἀκόμη κλείση ἡ αὐλαία. Ἕνας ἄντρας, μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο ἀπ' τὴν ἀγωνία, παρουσιάσθηκε μπροστά μου.

»— Εἶμαι ὁ φροντιστὴς τοῦ θιάσου, μοῦ εἶπε. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν ἑτοιμασία τῶν ὅπλων Καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι...

»Τὸν διέκοψε ὅμως ἕνας ἄλλος, ποὺ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο μου καὶ πρόφερε τρέμοντας:

»— Μὴ ψάχνετε περισσότερο! Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἔνοχος!

»Ἦταν ὁ Τζώνς. Μοῦδινε συγχρόνως τὸ ρεβόλβερ του. Τὸν τράβηξα σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τὸν ρώτησα:

»— Γιατί τὸ κάνατε αὐτό;

»Μοῦ ἐξήγησε τότε ὅτι εἶχε μάθει τελευταίως τὶς ἔνοχες σχέσεις τῆς γυναίκας του μὲ τὸ Σαλούμ. Ἀμέσως εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴ σκοτώσῃ κι' εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό του: Θἄβαζε μιὰ πραγματικὴ σφαῖρα στὸ ρεβόλβερ του καὶ θὰ πυροβολοῦσε τὴν Ἔντβιζ ὅταν θὰ βρισκότεν μέσα στὴν κάσσα γιατὶ ἦταν τόσο εὐαίσθητος, ὥστε δὲν εὕρισκε τὸ θάρρος νὰ τὴ σκοτώσῃ βλέποντάς την.

»Φαινόταν πιὰ ὅτι εἶχαν ὅλα ἐξηγηθῆ. Ἀλλὰ ὁ φροντιστὴς πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

»— Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶχα ἐπιθεωρήσει κι' ἀπόψε, ὅπως κάθε φορά, τὰ ὅπλα, ἕνα τέταρτο πρὶν ἀπ' τὴν παράστασι κι' εἶχα βγάλει αὐτὴ τὴ σφαῖρα ποὺ εἶχε βάλει στὸ ρεβόλβερ του ὁ Τζώνς!

»Μοῦδωσε πράγματι τὴ σφαῖρα καὶ πρόσθεσε:

»— Κανένα ἄλλο ὅπλο δὲν ἦταν γεμᾶτο.

»Ἔχωσα τὴν ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ μου στὸ στόμιο τῆς κάννης τοῦ ρεβόλβερ τοῦ Τζὼνς καὶ τὴν ξανάβγαλα μαυρισμένην ἀπὸ ἴχνη πυρίτιδος.

»— Καθὼς βλέπετε, εἶπα στὸν φροντιστή, ρίχθηκε πάντως μ' αὐτὸ τὸ ὅπλο μιὰ σφαῖρα, ποὺ σκότωσε τὴ γυναίκα τοῦ κ. Τζώνς...

»— Δὲν σκοτώθηκε ἡ Ἔντβιζ πρόφερε ξαφνα δίπλα μου ἕνας νέος βοηθὸς τοῦ θιάσου ποὺ παρακολουθοῦσε τὰ λεγόμενά μας. Ἡ νεκρὴ εἶνε ἡ Ἔντιθ!...

Ὁ Ὠγκρὰ σώπασε γιὰ λίγο, κι' ἔπειτα συνέχισε:

— Πράγματι, τὸ θῦμα ἦταν ἡ Ἔντιθ, κι' ὄχι ἡ Ἔντβιζ. Αὐτὸ φαινόταν πὼς περιέπλεκε τὰ πράγματα. Κι' ὅμως τὰ ἁπλοποιοῦσε ἀντιθέτως, δίνοντας καινούργια στοιχεῖα στὴν ἔρευνά μου. Ἔπρεπε τώρα νὰ ἐξακριβώσω πὼς ἡ Ἔντιθ εἶχε βρεθῆ μέσα στὴν κάσσα, στὴ θέσι τῆς ἀδελφῆς της. Ἔμαθα λοιπὸν ὅτι, ὅταν βγῆκε κρυφὰ ἀπ' τὴν κάσσα ἡ Ἔντβιζ πῆγε νὰ ξεκουρασθῆ λίγες στιγμὲς στὸ καμαρίνι τῆς ἀδελφῆς της, ὅπως ἔκανε κάθε φορά. Τὴν ἄκουσαν τότε πολλοὶ νὰ τῆς λέῃ ὅτι ἦταν ἀδιάθετη, καὶ νὰ τὴν παρακαλῇ νὰ πάρῃ τὴ θέσι της μέσα στὴν κάσσα γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ νούμερο. Ἡ Ἔντιθ δέχθηκε πρόθυμα ὅπως ἔκανε ἄλλωστε συχνά.

— Δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι θὰ δεχόταν μιὰ σφαῖρα προωρισμένη γιὰ τὴν ἀδελφή της, εἶπε ὁ Κανάκ, ἕνας ἀπ' τοὺς φίλους τοῦ Ὠγκρά. Τί θ' ἀποφασίσῃ ὅμως ἄραγε τὸ δικαστήριο γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Ὁ Τζὼνς ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναίκα του καὶ σκότωσε κατὰ λάθος τὴν κουνιάδα του! Εἶνε φόνος ἢ ἀνθρωποκτονία ἐξ ἀμελείας;

— Σᾶς τὸ εἶπα καὶ πρίν: Ἕνα μικρὸ γεγονὸς καλὰ ἐξακριβωμένο ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ὑπόθεσι.

— Μὰ ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ «μικρὸ γεγονὸς» ἐπὶ τοῦ προκειμένου; ρώτησε ὁ Κανάκ.

— Εἶνε τὸ ὅτι, ὅπως διαπίστωσα μὲ βεβαιότητα ὁ Ροῦντυ Τζὼνς δὲν εἶχε βάλει δεύτερη σφαῖρα στὸ ρεβόλβερ του, γιατὶ δὲν φαντάσθηκε ὅτι ὁ φροντιστὴς εἶχε βγάλει τὴν πρώτη! Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἦταν τὸ φῶς ποὺ μὲ ὡδήγησε στὴ λύσι τοῦ μυστηρίου. Ἡ δεύτερη σφαίρα δὲν προοριζόταν γιὰ τὴν Ἔντβιζ ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἔντιθ. Ὁ Σαλούμ, συνεννοημένος μὲ τὴν Ἔντβιζ, εἶχε ἐπινοήσει αὐτὸ τὸ τέχνασμα. Εἶχαν καταλάβει ἀπ' τὸ ὕφος τοῦ Τζὼνς ὅτι τοὺς εἶχε ἀνακαλύψει κι' ὅτι σκόπευε νὰ ἐκδικηθῆ. Σχεδίασαν λοιπὸν νὰ βάλουν μιὰ σφαίρα στὸ ρεβόλβερ του, γιὰ νὰ σκοτώσῃ μ' αὐτὴ τὴν Ἔντιθ. Ἔτσι, θὰ κατάφερναν συγχρόνως ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὴν Ἔντιθ κι' ἀπ' τὸ Τζὼνς γιατὶ θἆταν εὔκολο ν' ἀποδώσουν στὸν τελευταῖο τὴν κατηγορία ὅτι εἶχε ἐπιδιώξει νὰ σκοτώσῃ τὴ γυναῖκα του. Καὶ τὸ σατανικό τους σχέδιο θὰ πετύχαινε ἴσως, ἂν ἡ ἐπαγγελματικὴ συνείδησις τοῦ φροντιστοῦ κι' οἱ τύψεις τοῦ Τζὼνς δὲν μὲ βοηθοῦσαν καὶ δὲν μὲ ὡδηγοῦσαν στὸ σωστὸ δρόμο.

»Οἱ δυὸ ἔνοχοι ὡμολόγησαν τὸ ἔγκλημά τους.

— Θἄθελα νὰ ξέρω ὡστόσο, παρετήρησε ὁ Κανάκ, ποιὰ ἀπόφασι θἄπαιρνε τὸ δικαστήριο, ἂν ὁ φροντιστὴς δὲν εἶχε βγάλει τὴν πρώτη σφαίρα ἀπ' τὸ ρεβόλβερ τοῦ Τζώνς.... Θὰ θεωροῦσε ὑπεύθυνο τὸ Σαλοὺμ γιὰ τὸ θάνατο τῆς Ἔντιθ, ἐφ' ὅσον θὰ τὴν εἶχε σκοτώσει ἡ σφαίρα τοῦ Τζώνς;

— Ἄ, αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά ἀγαπητέ μου! ἀπάντησε ὁ Ὠγκρά, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του

ΖΩΡΖ ΛΕΦΑΜΠΡ

◆

Πόλεις μὲ περίεργα ὀνόματα

Πολλὲς ἀμερικανικὲς πόλεις καὶ χωριὰ ἔχουν ὀνόματα περιεργότατα. Στὴν Πενσυλβανία π.χ., πάνω στὴ γραμμὴ Φιλαδελφείας — Λανκάστερ, βρίσκεται μιὰ τοποθεσία ποὺ λέγεται «Τὸ πουλὶ μέσα στὸ χέρι». Ἡ ὀνομασία αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ μιὰ ταβέρνα τοῦ τόπου, ποὺ ἡ ἐπιγραφή της τονίζει ὅτι «εἶνε καλλίτερα νὰ κρατάῃ κανεὶς ἕνα πουλὶ στὸ χέρι, παρὰ νὰ βλέπῃ δυὸ πάνω στὰ κλαδιά». Στὴν ἴδια πολιτεία ἄλλο μέρος ὀνομάζεται «Τυμπανισμός» Στὸ Μίτσιγκαν βρίσκεται ἡ πόλις «Βάλς», στὸ Ἀρκάνσας τὸ χωριὸ «Ντομάτα» καὶ στὸ Κεντοῦκυ τὸ «Μπισκότο». Ἄλλα ὀνόματα ἀποτελοῦν στρατιωτικὲς ἀναμνήσεις: «Στρατιώτης» στὸ Κάνσας, «Μπάλλα κανονιοῦ» στὴ Βόρειο Δακότα, «Τορπίλλη» στὴν Πενσυλβανία.

Μιὰ πόλις τῆς Δυτικῆς Βιργινίας ὀνομάζεται «Πέμπτη». Οἱ πρῶτοι κάτοικοί της ἐπιθυμοῦσαν ν' ἀποκτήσουν ταχυδρομικὸ γραφεῖο, κι' ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοὺς ἔστειλε ἕνα ἔγγραφο ζητῶντας τους νὰ βαφτίσουν τὴν πόλι τους, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη ὄνομα. Ἀφοῦ βρέθηκαν σὲ ἀμηχανία ἐκλογῆς, δέχθηκαν τέλος τὴν πρότασι νὰ τῆς δώσουν... τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας ποὺ εἶχαν λάβει τὸ ἔγγραφο! Κι' ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἔτυχε νἆναι Πέμπτη.

Ὑπάρχουν ἐπίσης στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες πόλεις μὲ ὀνόματα σύνθετα. Π.χ. ἡ ὀνομασία «Μιννεάπολις» σημαίνει «Πόλις τοῦ νεροῦ», προέρχεται δὲ ἀπ' τὴν ἑλληνικὴ λέξι «πόλις» καὶ τὴν ἰνδικὴ «μίννε» (νερό). Ἄλλη πόλις, ποὺ βρίσκεται στὰ σύνορα δυὸ πολιτειῶν τοῦ Ντελαγουερ καὶ τοῦ Μαίρυλαντ, πῆρε τὴν ὀνομασία «Ντέλμαρ», ἀπ' τὶς πρῶτες συλλαβὲς τῶν δυὸ αὐτῶν πολιτειῶν.

ΕΙΣ 15 ΗΜΕΡΑΣ
ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΤΗΝ
ΚΟΠΤΙΚΗΝ ΤΕΧΝΗΝ
Ο ΟΙΚΟΣ
ΤΖΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΡ. 86
ΤΗΛ. 34-338
Λειτουργεῖ παράρτημα εἰς ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Καθηγητρίας ΤΖΩΝ
Πλατεῖα Στράτα

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ
ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ
ΝΙΚΗΣ & ΥΠΕΡΙΔΟΥ 3
ΣΥΝΤΑΓΜΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΦΩΚΑ 5
Λ. ΠΥΡΓΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ
ΜΟΔΙΣΤΑΣ
ποὺ νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν χωρὶς καρφίτσες καὶ πρόβες, καταρτίζει καὶ ἐγγυᾶται ΜΟΝΟΝ τὸ ΣΥΣΤΗΜΑ «ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ».
ΣΗΜ.: Διὰ τοὺς ἀπόρους, πολυτέκνους καὶ πυροπαθεῖς, τὰ ἥμισυ τῶν διδάκτρων.

Ἕνα πολύτιμο ΦΥΤΟ

Ἡ «γιούκα» καὶ ἡ εὐεργετικὴ ἐκμετάλλευσις της

Ἡ «γιούκα» εἶνε ἕνας μακρυνὸς συγγενὴς τοῦ κρίνου. Ἀνήκει στὴν ἴδια οἰκογένεια, ἀλλὰ ἔχει πολὺ διαφορετικὴ ἐμφάνισι. Γίνεται ἕνα δενδρύλλιο μὲ φύλλα σκληρὰ καὶ μυτερὰ σὰν ξιφολόγχες. Βλαστάνει σὲ ἀφθονία στὶς ἀπέραντες ἔρημες ἐκτάσεις τοῦ Νέου Μεξικοῦ τοῦ Τέξας καὶ τῆς Ἀριζόνας, σὲ ἀγρία κατάστασι, δίχως καμμιὰ καλλιέργεια. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη, κανεὶς δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτήν. Σήμερα ὅμως ἀποτελεῖ τὴ φθηνὴ καὶ ἄφθονη πρώτη ὕλη τῆς νεωτέρας βιομηχανίας τοῦ κόσμου.

Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, οἱ Ηνωμ. Πολιτεῖες ἀντιμετώπισαν σοβαρωτάτη ἔλλειψι φυτικῶν ἰνῶν γιὰ σχοινιά, βοῦρτσες, σακκιά, κλπ. Οἱ φορτώσεις τροφίμων καθυστεροῦσαν γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν τσουβάλια. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἔγραψαν τότε στὸ Ἵδρυμα Ἐρευνῶν τοῦ Νέου Μεξικοῦ, ἐξορκίζοντάς το νὰ ἐπιταχύνη τὶς ἐργασίες του γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ἰνῶν τῆς «γιούκας».

Πράγματι, τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ περιέχουν πολλὲς καὶ στερεὲς ἶνες. Οἱ Ἰνδιάνοι τὶς χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε γιὰ νὰ πλέκουν σχοινιὰ γιὰ τὰ τόξα τους ἢ σχοινένιες σκάλες καὶ νὰ ὑφαίνουν χαλιὰ καὶ σόλες γιὰ τὰ σανδάλια τους. Ἡ κατεργασία ὅμως τῶν φύλλων γινόταν τότε ἀπ' τὶς γυναῖκες μὲ μέσα πρωτόγονα. Ἐπίσης, στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο εἶχαν χρησιμοποιηθῆ ἀρκετὰ οἱ ἶνες τῆς «γιούκας» γιὰ σχοινιὰ καὶ γιὰ χαρτί, ἡ ἐξαγωγή τους ὅμως γινόταν μὲ συστήματα πολυδάπανα καὶ ἀσύμφορα.

Ἔπρεπε τώρα νὰ βρεθῆ μιὰ μέθοδος φθηνὴ καὶ γρήγορη. Ἔπρεπε ἐπίσης νὰ ἐξακριβωθῆ σὲ πόσον καιρὸ φυτρώνουν καινούργια φύλλα τοῦ φυτοῦ, ἀφοῦ συλλεγοῦν τὰ προηγούμενα. Ἡ ἀπάντησις στὸ δεύτερο αὐτὸ ἐρώτημα βρέθηκε χωρὶς κόπο. Γιατί, ἐνῶ οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν ἀδιαφορήσει γιὰ τὴ «γιούκα», οἱ Γερμανοὶ τὴν εἶχαν μελετήσει συστηματικὰ στὰ προπολεμικὰ χρόνια κι' εἶχαν κάμει πειραματικὲς φυτεῖες της κοντὰ στὴ Φραγκφούρτη. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν τους εἶχαν βρεθῆ ἀπ' τὶς δυνάμεις κατοχῆς. Καὶ μέσα σ' αὐτά, ὑπῆρχε ἡ πληροφορία ὅτι τὰ φύλλα βλαστάνουν καὶ ὡριμάζουν σὲ 10 μῆνες. Ἑπομένως, μπορεῖ κάλλιστα νὰ γίνεται μιὰ συγκομιδὴ κάθε χρόνο.

Ἔμενε τώρα τὸ πρόβλημα τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἰνῶν. Δοκιμάσθηκαν διάφορες χημικὲς διαλύσεις. Μερικὲς ἐπέτυχαν. Ὅλες ὅμως αὐτὲς οἱ μέθοδοι ἦσαν πολύπλοκες καὶ δαπανηρές.

Ὡστόσο ἂν βρισκόταν ἡ κατάλληλη, θὰ ἐξυπηρετεῖτο τόσος κόσμος ποὺ ζητοῦσε φυτικὲς ἶνες, καὶ συγχρόνως οἱ κτηματίες τοῦ Νέου Μεξικοῦ θὰ ἐξασφάλιζαν μιὰν ἀνέλπιστη πηγὴ σεβαστῶν κερδῶν!...

Τέλος, ἕνας μηχανικὸς ἀπ' τὸ Λὸς Ἄντζελες, ὀνομαζόμενος Τσάπμαν, σκέφθηκε νὰ ἐφαρμόσῃ στὰ φύλλα τῆς «γιούκας» τὴν ἴδια μέθοδο, ποὺ χρησιμοποιεῖται σὲ ὡρισμένες βιομηχανίες γιὰ τὸ σπάσιμο τῶν κόκκων τοῦ σταριοῦ, τοῦ ρυζιοῦ, κλπ. Οἱ κόκκοι αὐτοὶ ἐμποτίζονται μὲ ἀτμὸ ὑπὸ ἰσχυρὴ πίεσι. Ἔπειτα, τοὺς βγάζουν ξαφνικὰ στὸν ἀέρα. Προκαλεῖται τότε μιὰ «ἔκρηξις» τοῦ ἀτμοῦ ποὺ εἶχε εἰσχωρήσει στὰ κύτταρά τους, κι' οἱ κόκκοι σπάζουν, τρίβονται.

Τὸ ἴδιο λοιπὸν κατορθώθηκε στὰ φύλλα τῆς «γιούκας»: Ὁ ἀτμὸς κομμάτιασε τὴν ψύχα τους καὶ ἐλευθέρωσε τελείως τὶς ἶνες. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Τσάπμαν ἦταν θριαμβευτική. Κι' ἔτσι ἱδρύθησαν ἀμέσως ἐργοστάσια γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ αὐτῶν τῶν ἰνῶν.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία δὲν τελειώνει ὡς ἐδῶ. Ὁ καθηγητὴς Μπότκυ σκέφθηκε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ κάποια χρησιμοποίησι καὶ ὁ χυμὸς τῶν φύλλων τῆς «γιούκας». Θυμήθηκε ὅτι οἱ Ἰνδιάνοι τὸν μετεχειρίζοντο ὡς σαποῦνι καὶ γιὰ νὰ καθαρίζουν τὰ μαλλιὰ ἀπ' τὰ ζῶα. Πειραματίσθηκε λοιπὸν πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀπίστευτο: Ὁ χυμὸς τῆς «γιούκας» ἔγινε τὸ κύριον προϊὸν τῆς κατεργασίας της, ἐνῶ οἱ ἶνες κατάντησαν ἁπλὸ ὑποπροϊόν!

Ἤδη ὁ χυμὸς αὐτὸς χρησιμοποιεῖται ἀπ' τὶς ἐριοβιομηχανίες γιὰ τὸ καθάρισμα τοῦ μαλλιοῦ. Ἐπίσης ἀπαλλάσσει τὰ ἀτμοκάζανα ἀπ' τὰ ἅλατα ποὺ κολλοῦν στὸ ἐσωτερικό τους καὶ προκαλοῦν ἐκρήξεις, δὲν ἀφίνει δὲ νὰ σχηματισθοῦν καινούργια. Ἀπετέλεσε συστατικὸ μιᾶς νέας λοσιὸν γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν καὶ τέλος, χρησιμοποιεῖται σὲ μιὰ μέθοδο καθαρισμοῦ μεταλλευμάτων.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν σταματήσει τὶς ἔρευνές τους, γιατὶ πιστεύουν ὅτι βρίσκονται ἀκόμη στὴν ἀρχὴ τῆς πρακτικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς πολύτιμης «γιούκας».

◆◆

Ἡ γυναῖκα ποὺ κυνηγάει σκορπιοὺς

Ὑπάρχει στὸ Τούκσον τῆς Ἀριζόνας κάποια κυρία Ἐλισσάβετ Ρέντον, ἡλικίας 73 ἐτῶν, ποὺ μπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι τὴν ἔχουν δαγκάσει σκορπιοὶ 500 ὡς 600 φορὲς στὴ ζωή της — πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε θανατηφόρο τὸ δάγκαμα τοῦ σκορπιοῦ. Κι' ὅμως οἱ σκορπιοὶ τῆς Ἀριζόνας ἔχουν προκαλέσει περισσοτέρους θανάτους ἀπ' ὅσους οἱ κροταλίαι ἢ οἱ τεράστιες ἀράχνες ποὺ ὀνομάζονται «Μαῦρες χῆρες».

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ κ. Ρέντον παρουσιάζει μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ στὸ δηλητήριο. Ἐπωφελήθηκε δὲ ἀπ' αὐτὴν γιὰ νὰ ἐφοδιάζῃ μὲ ζωντανοὺς σκορπιοὺς τοὺς ἐπιστήμονας ποὺ ἀναζητοῦν ἕνα ἀντίδοτο ἐναντίον του. Μέσα σ' ἕνα χρόνο πῆγε στὸν εἰδικὸ καθηγητὴ Στάνκε 2.000 σκορπιούς, ποὺ τοὺς πιάνει μὲ μιὰ τσιμπίδα καὶ τοὺς κλείνει σ' ἕνα κουτί. Βεβαιώνει δὲ ὅτι τὸ «σπὸρ» αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον.

Κραγιὸν Χειλέων
ΝΕΛΣΟΝ
ἠγγυημένον ὅτι...
μισὴ ὥρα μετὰ τὴν τοποθέτησίν του δὲν βγαίνει κατόπιν ἀπὸ τὰ χείλη
Ἀδυναγώνιστον εἰς ὅλον τὸν κόσμον

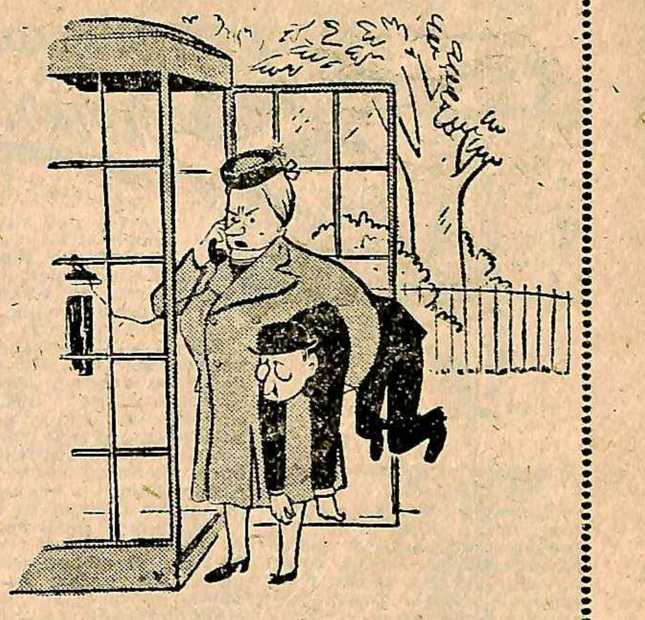

Ο ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΗΣ

—Ἐμπρός!... Ἀστυνομία; Σταματῆστε παρακαλῶ τὶς ἔρευνες! Τὸν βρῆκα τὸν ἄντρα μου!...

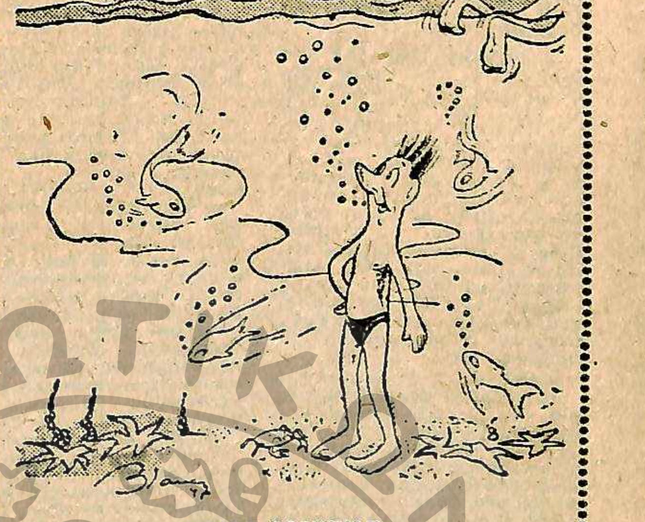

ΡΕΚΟΡ ΒΛΑΚΕΙΑΣ

— Ποιὸς βλάκας ἔλεγε πὼς ἐδῶ δὲν πατώνει κανείς;

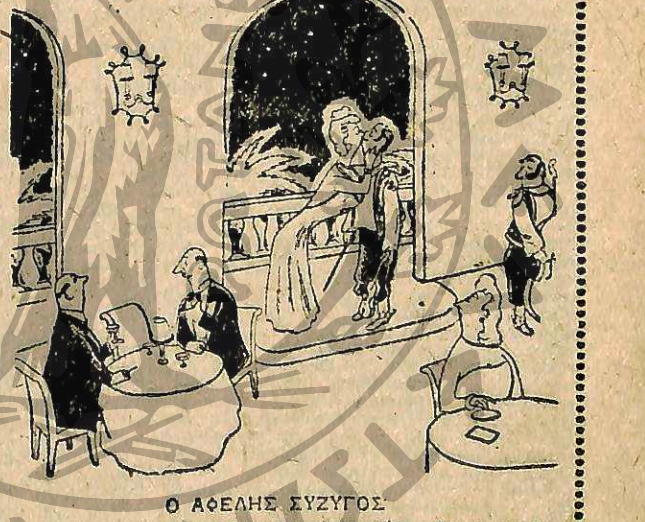

Ο ΑΦΕΛΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

—Ἡ γυναῖκα μου, φίλε μου, λατρεύει τὴ μουσική...

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ που σκοτώνουν

Διήγημα κατασκοπείας

Εἴχαμε φύγει ἀπ' τὸ Βλαδιβοστόκ, ὁ φίλος μου Μέρβιν κι' ἐγώ, μὲ τὸ πλοῖο «Σαρατὼβ» κι' εἴχαμε σταματήσει γιὰ δυὸ μέρες στὸ ἰαπωνικὸ λιμάνι Τσουρούγκα, γιὰ ἀνθράκευσι κι' ἐπισκευὴ τῶν μηχανῶν. Πρὶν βγοῦμε ἀπ' τὸ πλοῖο, παρακολουθήσαμε γιὰ λίγο τὸν πηγαινοερχομὸ τῶν «κοῦλις» ποὺ φόρτωναν μῆλα. Οἱ «κοῦλις» αὐτοὶ ἦταν γυναῖκες, μικροκαμωμένες ἀλλὰ δυνατές, καὶ μερικὲς ἀρκετὰ ὤμορφες, παρ' ὅλη τὴ κουραστικὴ δουλειά τους.

Ὁ Μέρβιν πλησίασε μιὰ ἀπ' αὐτές, τὴν ὡραιότερη, κι' ἄρχισε νὰ φλυαρῆ μαζί της. Ἐκείνη τὸν ἄκουγε καὶ χαμογελοῦσε. Κυττάζοντας τυχαίως πρὸς τὴ γέφυρα τοῦ πλοίου εἶδα ὅτι ὁ Κάνο, ἕνας Γιαπωνέζος ναύτης, παρακολουθοῦσε κι' αὐτὸς ἀπ' ἐκεῖ πάνω τὰ φερσίματα τοῦ Μέρβιν. Εἶδε κι' ἐκεῖνος τὴ χαριτωμένη Γιαπωνέζα νὰ ἀποχαιρετᾶ τὸ φίλο μου μὲ μιὰ ὑπόκλισι, καὶ τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ φωνάζη, καθὼς ἔφευγε γιὰ νὰ ἐξακολουθήση τὴ δουλειά της:

—Ναί, ναί! Σύμφωνοι!...

Ὁ Μέρβιν ἔτριψε τὰ χέρια του μὲ ἱκανοποίησι καὶ κατέβηκε στὴν καμπίνα του, γιὰ νὰ πάρη τὴ φωτογραφικὴ μηχανή του. Τὴν εἶχε πάντα μαζί του, καὶ τὴ χρησιμοποιοῦσε ἀδιάκοπα γιατὶ ἦταν ρεπόρτερ καὶ ἀπεσταλμένος ἑνὸς μεγάλου δημοσιογραφικοῦ πρακτορείου.

Ὁ Κάνο ἦταν ὁ μοναδικὸς Γιαπωνέζος ναύτης τοῦ πληρώματος τοῦ «Σαρατώβ». Σὲ λίγο, ἐνῶ βγαίναμε στὴν ξηρὰ μαζὶ μὲ τὸ φίλο μου, εἶδα ἀπὸ μακρυὰ τὸν Κάνο νὰ κουβεντιάζη μὲ μιὰ ἀπ' τὶς θηλυκὲς «κοῦλις». Καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἐκείνη ποὺ εἶχε πλησιάσει ὁ Μέρβιν....

Πήγαμε στὸ ξενοδοχεῖο μας. Κατὰ τὶς 4, ἕνας καμαριέρης μὲ εἰδοποίησε ὅτι ὁ Μέρβιν εἶχε βγῆ ἔξω γιὰ διάφορες δουλειές του κι' ὅτι μὲ παρακαλοῦσε νὰ συναντηθοῦμε στὸ τεϊοποτεῖο τῆς δίδος Δαμάσκηνο. Ἕνα ἐλαφρὸ ἁμαξάκι μὲ πῆγε σ' αὐτὸ τὸ κατάστημα, μοναχικό, ἐξοχικὸ καὶ γραφικώτατο. Μὲ ὑποδέχθηκε μιὰ παχουλὴ γυναικούλα μὲ κιμονό. Μὲ ὡδήγησε μὲ χίλιες ὑποκλίσεις σ' ἕνα σαλονάκι, ἔστρωσε κάτω μιὰ ψάθα γιὰ νὰ καθήσω, καὶ χτύπησε ἕνα «γκόνγκ». Μοῦ σερβίρισαν τὸ τσάϊ, μὲ ἀληθινὴ ἱεροτελεστία. Ἔπειτα παρουσιάσθηκε μιὰ νέα γυναῖκα, μὲ μιὰ κιθάρα στὸ χέρι. Ἡ δὶς Δαμάσκηνο μου τὴν παρουσίασε:

—Ἡ δὶς Μισμικό, ἡ ὡραιότερη «γκέϊσα», ἡ καλύτερη τραγουδίστρια τῆς Τσουρούγκα!...

Κύτταξα μὲ θαυμασμὸ τὴ νεοφερμένη. πούμοιαζε σὰν θαυμάσια ἐξωτικὴ κούκλα. Ἐκείνη κάθησε ἀπέναντί μου καὶ μὲ ρώτησε, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη:

—Θέλετε νὰ σᾶς τραγουδήσω, ἐκλαμπρότατε ξένε, ἢ προτιμᾶτε νὰ περιμένουμε νἄρθη κι' ὁ φίλος σας;

Ἀλήθεια! Εἶχα ξεχάσει τὸ Μέρβιν... Γιατί ἀργοῦσε;.... Ἡ κιθάρα ἀντήχησε γλυκά καθὼς τὴ χάϊδευαν τὰ δάχτυλα τῆς Μισμικό. Ἡ μουσική της μὲ νανούριζε.... Σὲ λίγο, μπῆκε καὶ δεύτερη «γκέϊσα». Ἀναγνώρισα μὲ ἔκπληξι τὴν «κοῦλις» τοῦ λιμανιοῦ, ντυμένη ὅμως τώρα ἐντελῶς ἀλλοιώτικα, μ' ἕνα πολύχρωμο μεταξωτὸ κιμονό.

—Ἡ ἀδελφή μου Φουζιμάτι, εἶπε ἡ Μισμικό.

Καθὼς ἀναζητοῦσα ἕνα ἐπιτυχημένο κομπλιμέντο ἔφτασε ὁ Μέρβιν. Αὐτὸς δὲν ἔδειξε διόλου ἔκπληξι. Κάθησε ἀνάμεσα στὶς δυὸ γυναῖκες. Ἄκουσε τὸ τραγοῦδι τους, καὶ τὶς χειροκρότησε. Ἔπειτα τοὺς πρότεινε νὰ κάμωμε ὅλοι ἕναν περίπατο ὡς τὸ γειτονικὸ λόφο. Οἱ «γκέϊσες» δίσταζαν μιὰ στιγμή, καὶ κατόπιν σηκώθηκαν. χαμογελαστὲς πάντα.

Σὲ λίγο, εἴχαμε φτάσει σ' ἕνα γραφικώτατο τοπίον. Ὁ Μέρβιν πρότεινε στὶς δυὸ ἀδελφὲς νὰ τὶς φωτογραφίση. Πῆρε πρῶτα τὴ Φουζιμάτι, διάλεξε τὴν καλύτερη γωνία φωτισμοῦ, κανόνισε προσεκτικὰ τὴ μηχανή του... Τὸ φόντο ἦταν ὑπέροχο καί... Τότε μόνο πρόσεξα, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τοπίου, ἐκείνου ἕνα ὄγκο ἀπὸ μπετὸν ὀχυρωματικὸ ἔργο προφανῶς. Τὸ εἶχε ἰδῆ ἄραγε ὁ Μέρβιν;

Ρώτησα τὴ Μισμικὸ τί ἦταν αὐτό. Μοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν ἤξερε. Μοῦ φάνηκε ὡστόσο πὼς εἶχε χλωμιάσει.... Ἔπειτα ὁ Μέρβιν φωτογράφισε αὐτήν, ἀπὸ ἄλλη θέσι, πάντα ὅμως μὲ τὸ κτίριο τοῦ μπετὸν στὸ βάθος....

Συνεχίσαμε τὸν περίπατό μας. Ξαναγυρίσαμε κατόπιν στὸ τεϊοποτεῖο καὶ περάσαμε μερικὲς ὧρες ἀξέχαστες. Ὁ Μέρβιν ἤπιε πολὺ «σακέ». Ἡ Φουζιμάτι φρόντιζε νὰ μὴ μένη τὸ ποτῆρι του ἄδειανό... Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ, βλέποντάς τον μεθυσμένον. καὶ τὸν ἔπεισα μὲ πολὺ κόπο νὰ φύγουμε. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς μᾶς συνώδευσαν ὡς τὴν πόρτα, μὲ χίλιες ὑποκλίσεις.

Τὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθήσαμε, περνοῦσε δίπλα, ἀπὸ ἕνα γκρεμνό, ψηλὰ πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα. Ὁ Μέρβιν κινδύνευε κάθε στιγμὴ νὰ παραπατήση μέσα στὸ σκοτάδι καὶ νὰ γκρεμισθῆ. Ὅταν ἀπομακρυνθήκαμε ἀπ' τὸ ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο μέρος, ἀνέπνευσα μ' ἀνακούφισι. Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Μέρβιν μοῦ εἶπε:

—Διάβολε! Ξέχασα τὴ φωτογραφικὴ μηχανή μου!..

Μ' ἄφισε καὶ γύρισε πίσω τρέχοντας, πρὶν προλάβω νὰ τὸν ἐμποδίσω. Τὸν ἔχασα μέσα στὸ σκοτάδι...

Ἀφοῦ περίμενα μάταια γιὰ πολλὴ ὥρα τὸ γυρισμό του, ξαναπῆρα κι' ἐγὼ τὸ δρόμο τοῦ τεϊοποτείου. Τὸ βρῆκα κλειστό, κατασκότεινο. Φώναξα, χτύπησα τὴν πόρτα. Δὲν μοῦ ἀπάντησε κανείς. Τί εἶχε γίνει ὁ Μέρβιν; Μήπως εἶχε πάρει ἄλλο δρόμο; ... Δὲν τὸν βρῆκα ὅμως οὔτε στὸ ξενοδοχεῖο.

Τὸ πρωΐ, εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομία. Ἡ ἔρευνα δὲν ἔδωσε κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ δὶς Δαμάσκηνο βεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε ξαναγυρίσει ἐκεῖ ὁ φίλος μου. Ἡ μηχανή του δὲν βρέθηκε πουθενά. Εἶπαν ὅτι θὰ τὴν εἶχε χάσει στὸ δρόμο, κι' ὅτι κατόπιν θὰ εἶχε παραπλανηθῆ στὸ σκοτάδι, θὰ εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ μονοπάτι καὶ θἄχε πέσει στὸν γκρεμνό.

Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου δὲν μπόρεσα νὰ ξαναϊδῶ τὶς δυὸ ἀδελφές. Σὲ δυὸ μέρες ἔφυγα μὲ τὸ «Σαρατώβ».

★

Λίγους μῆνες ἀργότερα, βρισκόμουν σὲ μιὰ δεξίωσι τῆς πρεσβείας μας, στὸ Τόκιο — μερικὲς βδομάδες πρὶν ἀπ' τὴν ἐπίθεσι τοῦ Πῆρλ Χάρμπορ—. Κάποια στιγμή, μὲ πλησίασε μιὰ κομψὴ κυρία, χαμογελαστή. Τὴν κύτταξα μὲ κατάπληξι.

—Ἐσεῖς ἐδῶ, δὶς Φουζιμάτι; μουρμούρισα. Πῶς εἶνε δυνατόν;...

-- Ξεχᾶστε αὐτὸ τὸ ὄνομα, πρόφερε ἐκείνη. Εἶμαι ἡ δὶς Μαμίκο - Χατούτσε.

Ἕνα ζευγάρι μᾶς πλησίασε: ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἰαπωνικοῦ ναυτικοῦ, μὲ μιὰ γοητευτικὴ γυναῖκα στὸ μπράτσο του. Ἡ συνομιλήτρια μου μοῦ τοὺς συνέστησε:

—Ὁ ὑποπλοίαρχος Σονοσοῦκε κι' ἡ γυναῖκα του, ἀδελφή μου.

Τώρα εἶχα ἀπολιθωθῆ κυριολεκτικῶς ἀπ' τὴν κατάπληξι: Ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν ὁ Κάνο, ὁ ναύτης τοῦ «Σαρατώβ», κι' ἡ γυναῖκα του ἡ «γκέϊσσα» Μισκικό! Ἡ δεύτερη μὲ προσκάλεσε νὰ πάω καμμιὰ μέρα γιὰ τσάϊ στὸ σπίτι της.

Ὅταν πῆγα ἐκεῖ, ἕνα βράδυ, βρῆκα μόνο τὴν ἀδελφή της. Τὸ ἀνδρόγυνο ἔτυχε νὰ λείπη. Ἐπωφελήθηκα ἀπ' τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ρωτήσω τὴ Μαμίκο:

—Τί κάνατε τὸ Μέρβιν;

Ἐκείνη μὲ κύτταξε στὰ μάτια. Ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ κασσετίνα καὶ μοῦ ἔδειξε τὶς φωτογραφίες αὐτῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς της, πάνω στὸ λόφο τῆς Τσουρούγκα, μὲ τὸ μικρὸ φρούριο στὸ βάθος.

—Νὰ γιατὶ χάθηκε ὁ Μέρβιν! πρόφερε. Μόνον ἡ θάλασσα τῆς Τσουρούγκα ξέρει τί ἀπέγινε...

Καὶ δὲν θέλησε νὰ προσθέση τίποτε ἄλλο...

★

Σήμερα τὸ πρωΐ, διάβασα σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἕνα κατάλογο τῶν Γιαπωνέζων ἀξιωματικῶν, ποὺ εἶχαν κάνει «χαρακίρι» μετὰ τὴν ἧττα τῆς χώρας τους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ «πλωτάρχης Σονοσοῦκε»... ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς πρεσβείας.... ὁ ναύτης Κάνο τοῦ «Σαρατώβ», ποὺ εἶχε ἄλλοτε ἐξυπηρετήσει τόσο καλὰ τὴν Ἰαπωνικὴ ἀντικατασκοπεία, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἀδελφή της.

—Πῆρες τὴν ἐκδίκησί σου, Μέρβιν!... μουρμούρισα μὲ σκληρὴ χαρά.

Φ. ΚΑΖΑΝΟΒΑ

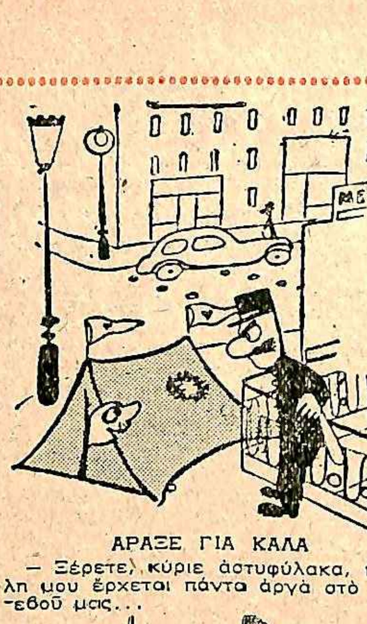

ΑΡΑΞΕ ΓΙΑ ΚΑΛΑ

— Ξέρετε, κύριε ἀστυφύλακα, ἡ φίλη μου ἔρχεται πάντα ἀργὰ στὸ ραντεβοῦ μας...

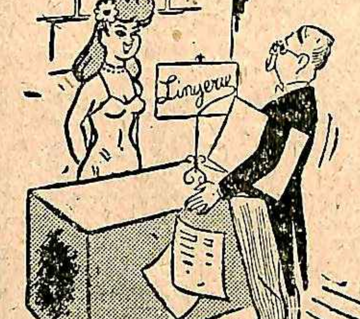

— Μάλιστα κύριε προϊστάμενε. Τὰ τουλήσαμε ὅλα!

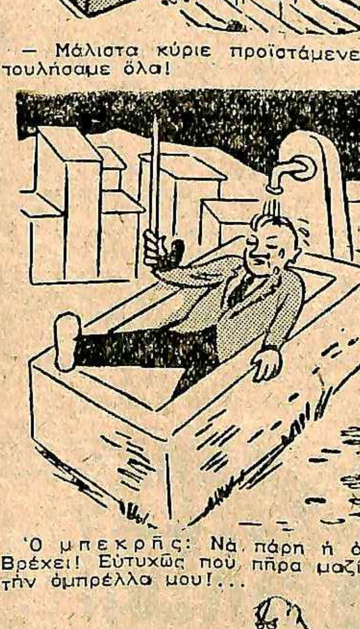

Ὁ μπεκρῆς: Νὰ πάρη ἡ ὀργή! Βρέχει! Εὐτυχῶς ποὺ πῆρα μαζί μου τὴν ὀμπρέλλα μου!...

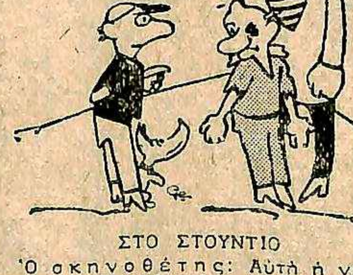

ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Ὁ σκηνοθέτης: Αὐτὴ ἡ γροθιὰ στὸ μάτι δὲν εἶνε ἀρκετὰ δυνατή! Νὰ ἐπαναληφθῆ!...

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταζίας

Ὁ Χασναδάρης

— Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ βαστοῦσε ἡ σκούφια του, μόνου ἐγὼ τ' ἀνακάλυψα καὶ θὰ στὸ πῶ πῶς. Αὐτός, κυρία Τοῦλα μου, ἤτανε ὁ Δερβὲν Ἀγᾶς τσῆ Σμύρνης. Θεριὸ ἀνήμερο, χριστιανομάχος, μαύρη ψυχή! Ἕνα βράδυ λοιπὸν τὸ σκυλὶ αὐτὸ ντυμένο τεπτίλι ἤκανε γιοκλαμᾶ. κι' ἀπὸ μαχαλᾶ σὲ μαχαλᾶ ἤπεσε στὴ Λυπημένη Παναγιά. Εὐτύς, δὲν ξέρω πῶς, μπῆκε μέσα. Τ' ἀσημένια καντήλια καὶ τὰ κεράκια ποὺ τρεμοσβύνανε τοῦ κάνανε μεγάλη ἐντύπωσι. Ὅταν δὲ εἶδε κι' ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ χαμόγελο τσῆ Παναγιᾶς, μιὰ παράξενη ταραχὴ τὸν κυρίεψε, τοῦ φάνηκε λέει πὼς τὸ κονοστάσι μὲ τὸ τζάμι ἤτριζε, καὶ πὼς ἡ Παναγιὰ ἤβγαινε σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ προσκυνητάρι ὁλοζώντανη! Ὧρες στάθηκε ἐκεῖ μπροστὰ τση, τέλος ἤβγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ κι' ἤφυγε, τὰ μπρὸς πίσω, γιὰ τὸ σεράϊ του.

» Πέρασαν μέρες, βδομάδες, μὰ ἡσυχία δὲν εἶχε, οὔτε νταγιαντισμό. Ὁ νοῦς του κι' ὁ λογισμός του ἐκεῖ. Ἕνα μαράζι, ἕνα μεράκι, μιὰ συλλογὴ τὸν ἤτρωγε. Ἡ γλυκειὰ μορφὴ τσῆ Παναγιᾶς ἤτανε ἕνα γκρεμὲ μπροστά του.

» Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἡ Γκιαοὺρ Ἰσμὶρ ἤτανε στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ εἶχε ἔρθει διαταγὴ ἀπ' τὸ Κομιτᾶτο ν' ἀρχίσουν μποῦκοτάζ καὶ σφαγὲς στσοὶ Χριστιανοί. Στὸ Τσιλή, Ὀλουτζάκ, Σερέκιοϊ, Μπαϊνδίρ, Τσεσμέ, Καραμπουρνοῦ βγῆκαν ζεϊμπέκια καὶ μπασιμπουζοῦκηδες καὶ τὸ χριστιανικὸ αἷμα ἤτρεχε, μπουνάρ!

» Ὁ Μητροπολίτης μας μ' ἄλλοι ἐφτὰ Δεσποτάδες πῆγαν στὸ κονάκι μ' ἕνα ἀρτζουχάλι. μὰ στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θὲς βρόντα. Τὸ ἀρτζουχάλι πῆγε μιντὲρ ἀλτιντάν, γιατὶ ὁ Χασναδάρης γιὰ νὰ μὴ τοὺς δεχτῆ βγῆκε καὶ πῆγε στὸ τζαμὶ γιὰ ἀκσὰμ ναμάζι. Καὶ τότε, κυρία Τοῦλα μου, γένηκε τὸ μεγάλο θαῦμα. Εἶδε λένε μιὰ ὄμορφη γυναῖκα μὲ μαύρη μαγουλίκα νἄρχεται γκουστοῦρι. Ὁ τόπος μοσκομύρισε, ντάλωσε οὖλος ὁ τουρκομαχαλᾶς στὸ πέρασμά τση. Μόλις δὲ ἤφταξε κοντά του, τὸν κύτταξε μ' ἕνα πικρὸ παράπονο καὶ τέλος τοῦ χαμογέλασε μ' ἐκεῖνο τὸ ἴδιο χαμόγελο τσῆ Λυπημένης Παναγιᾶς, ποὺ τόσες μέρες τώρα τὤχε μπροστά του.

» — Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! φώναξε κι' ἤπεσε μπρούμουτα καὶ τὴν προσκύνησε.

» Εὐτὺς τὴν ἄλλη μέρα ἤδωκε διαταγὴ νὰ σταματήσουν οἱ σφαγὲς κι' οἱ ραγιάδες οὖλοι νὰ γυρίσουν στὰ μοῦλκια τους. «Τρίχα γκιαούρη νὰ μὴ ραΐση», ἤγραφε στσοὶ τεσκερέδες ποὖστειλε στσοὶ Μουτασερίφηδες καὶ στσοὶ καϊμακάμηδες.

» Κι' ἄρχισε νὰ κάνη μεγάλα καλὰ στσοὶ Χριστιανοί. Πάντρεψε ὀρφανὰ κορίτσια, μᾶς ἤφερε τὸ νερὸ τσῆ Χαλκᾶ Μπουνὰρ στσοὶ ρωμηομαχαλάδες, μᾶς ἤδωκε πίσω τσ' ἐκκλησιές μας ποὖχαν κάνει τζαμιά, ἤκανε τοῦ Δεσπότη μας οὖλα τὰ χατήρια καὶ τσοὶ ριτζάδες κι' ἤδωκε στσοὶ ραγιάδες τόσα ἰμπτιὰζ καὶ φιρμάνια ποὺ ξεκρεμνοῦσαν ἄνθρωπο!

» Κι' οὖλα αὐτὰ τ' ἀνεξήγητα τὰ ἐξήγησα ἐγώ, κυρία Τοῦλα μου, ὅταν τὸ 1922 μὲ πέταξε τὸ «Τρουβὶλ» πρόσφυγα στὸ Τούνεζι. Ἐκεῖ πῆγα στὴν ἐκκλησιὰ στὸν Ἄη Γιώργη νὰ προσκυνήσω κι' ὅτι μπῆκα καρσιλάντισα μιὰ μαύρη μαρμαρένια πλάκα μὲ χρουσᾶ γράμματα ποὔγραφε:

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗ
ΣΤΟΝ ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΧΑΣΝΑΔΑΡ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΧΑΛΚΙΑ

» Περιεργη, ἐξέτασα, βρῆκα τσοὶ Χαλκιάδες καὶ μοὖπαν πὼς οἱ Χασναδάρηδες ἤτανε σόϊ τους καὶ πὼς στὴ σφαγὴ τσῆ Χίου, μικρὰ χριστιανόπαιδα τότε, τὸ ἕνα τ' ἀγοράσανε οἱ Τοῦρκοι τσῆ Σμύρνης καὶ τ' ἄλλο, τὸ Δημητρό, οἱ Ἀραπάδες στὸ Τούνεζι καὶ τὸ βγάλανε Μουσταφᾶ. Καὶ σὰν μεγάλωσε, μὲ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν παλληκαριά του γένηκε Μπέης τῆς Τύνιδος! Κι' ἀπ' τὴ χαρά του, ὅταν βρῆκε τὴ γρηὰ Χαλκιάδαινα, τὴ μάνα του, μᾶς ἤχτισε αὐτὴ τὴν ὄμορφη ἐκκλησιά.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκόρ

ΕΝΑ ΜΑΤΣ

Μέσα στὰ τόσα οὐσταλήκια του, ὁ πολυσύνθετος Κιρκὸρ ἦταν καὶ φημισμένος πυγμάχος!!

— Ἄμα μπαίνω μέσα ρίγκ, οὖλοι Κίγκ-μίγκ φωνάζουνε ἐμένα, ἔλεγε μὲ καμάρι στὸ μαχαλᾶ.

Γι' αὐτὸ ὁ προγυμναστής του, καὶ ὅλη ἡ παρέα, ἀπὸ καιρὸ τοῦ εἶχαν προτείνει νὰ δώση ἕνα μὰτς στὸ Ντουγρούτι νὰ τὸν καμαρώσουν.

Τέλος μὲ τὴν ἐπιμονή τους τὸν κατάφεραν. Εὐθὺς πῆγαν πῆραν τὴ σχετικὴ ἄδεια, καὶ τὴν Κυριακὴ τρέξανε στὸ καινούργιο γήπεδο πιὸ ἀπ' τὸν Ἄϊ-Σώστη νὰ δοῦνε τὸν Κιρκὸρ καὶ τὸν ἀντίπαλό του. Δηλαδὴ δυὸ ἀνθρώπους νὰ γρονθοκοποῦνται.

Ὀχτὼ ἡ ὥρα καὶ τὸ γήπεδο εἶνε ντίγκα! Κόσμος καὶ ντουνιᾶς πολιορκεῖ τὸ ταμεῖο, δὲν μένουν παρὰ πολὺ λίγες θέσεις κοντὰ στὸ ρίγκ ποὺ τὶς πληρώνουν πρόθυμα ὅσο-ὅσο! Διψοῦνε νὰ κάνουν σεῖρι νὰ διασκεδάσουν μὲ τὸ αἷμα ποὺ θὰ τρέξη ποτάμι!

— Βάϊ! Βάϊ!... φωνάζει ὁ Κιρκόρ. Τσὸκ χαλαμπαλίκι βάρ. Κόσμος ἄγρια γοῦστα ἔκει, μάτς-μούτς τέλουνε.

Καὶ ὁ προγυμναστής του ἐνθουσιασμένος τοῦ φωνάζει:

— Ἄχ!... ἂν νικήσης βρὲ Κιρκόρ, τὸν ἀντίπαλό σου θὰ βγάλουμε πολλὰ λεφτά.

— Οὐλέν, αὐτὸς μπέ, χαλβᾶς εἶνε, νὰ φυσήξω τὰ πέση! Ματζί μου ἴτς, μπρέ, ντύο γύρους-μίρους ντὲν τὰ μπορέση νὰ κάνη.

Κι' εὐθὺς παίρνει πόζα πυγμάχου καὶ σκούζει:

— Μπανὰ-μπάκ! Βαλαὰ-μπίλαα, αὐτὸ μποξὲρ ἀπόψε, πὰφ πούφ, πάτ, κιούτ, μπρός, πίσω, ἀπὸ κάτω ἀπὸ πάνω, τὸπ κιμπὶ τὰ πετάξω. Μοῦτρα του τὰ σπάσω τσαμποὺκ-τσαμπούκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μιὰ ὄμορφη ἀρχοντοκοπέλλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Κιρκὸρ ἐφέντη, τοῦ λέει κλαψιάρικα, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν πολυχαλάσης τὰ μοῦτρα τοῦ ἀντιπάλου σου.

— Γιατὶ μπρέ;

— Γιατὶ τὸν ἀγαπῶ! Εἶνε ἄντρας μου.

— Κι' αὐτὸς ἀγαπάει ἐσένα; ρώτησε συγκινημένος ὁ Κιρκόρ.

— Τρελλαίνεται! Λυπήσου τον λοιπὸν καὶ μὴ τὸν χτυπήσης δυνατά, τοῦ ξαναλέει ἡ κατεργάρα καὶ τοῦ χαμογελᾶ πονηρά.

Γελοῦσαν καὶ τὰ μουστάκια τοῦ Κιρκόρ.

— Βαλαὰ-μπιλαά, καρντιά μου φοὺτ-μπώλ ἤκανες, σεβντὰ μεάλο ἤβαλα ματζί σου γιαβρούμ! τῆς λέει.

— Ὥστε δὲν θὰ τὸν χτυπήσης; Ἔχω τὸ λόγο σου;

— Ὄκι, μπρέ.

Τότε ἐκείνη δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ, ἀπ' τὴν χαρά της. Ἔπεσε πάνω του μὲ λυγμοὺς καὶ τοῦ ψιθυρίζει λόγια εὐγνωμοσύνης καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ πάη κρυφὰ ἕνα βραδάκι σπίτι της.

Ἔξαφνα ὁ προγυμναστής τοῦ φωνάζει:

— Κιρκὸρ ἐφέντη, ὅλα ἕτοιμα.

Κι' ἔτσι σὲ λίγο οἱ δυὸ ἀντίπαλοι στέκονται μέσα στὸ ρίγκ, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο.

Ἀμέσως ἀρχίζει τὸ μάτς. Κι' ἄψε-σβῦσε τρώει ὁ Κιρκὸρ ἕνα «ντιρέκτ» χωρὶς ν' ἀμυνθῆ. Ὁ ἀντιπαλός του ξεθαρρεύει καὶ τὸν ἀρχίζει στὶς γρήγορες.

— Βάϊ, βάϊ μοῦτρα μου Μπικίνι — μικίνι τὰ κάνη! μουρμουρίζει ὁ φουκαρᾶς ὁ Κιρκόρ, ἀλλὰ συνεπὴς στὸ λόγο του δὲν ἐπιτίθεται.

Ἀνήσυχος ὁ προγυμναστής του φωνάζει:

— Βούρ, μωρὲ Κιρκόρ!

Μὰ ὁ Κιρκὸρ θυμᾶται τὴν ὄμορφη κοπέλλα, τὸ ραντεβοῦ σπίτι της καὶ σιγομουρμουρίζει:

— Ὄχι, Ὀλμάζ, μπέ!

Ὁ κόσμος σκασμένος στὰ γέλια φωνάζει:

— Βρὲ ἀγαθοξοῦρα Κιρκόρ, δῶστου καμμιά, μωρέ!

Μὰ γρήγορα-γρήγορα ὁ ἄλλος τὸν ξαπλώνει ἀναίσθητο κάτω κι' ἀνακηρύσσεται νικητής.

Περίεργος ὁ Στόκλης πηδᾶ στὸ ρίνγκ καὶ ρωτάει τὸ φίλο του:

— Τί ἔπαθες, μωρὲ Κιρκόρ;

— Ζαρὰρ τσουνί, μπρέ; Ἐγκὼ τὰ ἔκω πάντα ρίγκ μέσα μίγκ-κίγκ ντόξα.

— Βρὲ ποιὰ δόξα; Λόξα νὰ λές. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ σταθῆ νὰ τοῦ κάνη τόση ζημιὰ καὶ τόσα στραπάτσα στὴ φάτσα! Καὶ νὰ χάση τὸ μὰτς ἄδοξα.

— Σοὺς μπέ, στὸ μὰτς ἤχασα, ἄμα κέρντισα στὴν ἀγάπη. Αὐτουνοῦ ὑναῖκα κρυφὰ ραντεβοῦ ἰσπίτι τση ἤντωσε ἐμένα.

— Βρὲ ποιὰ γυναῖκα; Ποιὸ ραντεβοῦ; Ἄχ! μωρὲ αὐτὸς ἐργένης εἶνε. κόλπο σοῦ κάνανε, φουκαρᾶ μου!

— Νὲ ντιόρσουν, μπέ; φώναξε τότε ὁ Κιρκόρ. Φτοῦ! Φτοῦ! Ἀλλὰχ μπελανίβερσιν.

Κι' ἔφτυσε τέσσερα σπασμένα δόντια.

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ὀκάδες

Ἄλλο νούμερο ἐτοῦτο πάλι. Τί νὰ σοῦ πῶ ἐσένα; Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ τί νὰ σοῦ ψάλω; Πολὺ ὡραῖα, ἄνθρωπέ μου. Ἐπῆγες στὴν ἐξοχή. Δικαίωμά σου καὶ εὐχαριστηθήκαμε πάρα πολὺ μάλιστα ποὺ μᾶς ἔλειψες δυὸ μῆνες καὶ ἀπαλλαχτήκαμε ἀπὸ τὴν ἀντιπαθητική σου φυσιογνωμία. Ἐπέρασες καλά. Κι' αὐτὸ δικαίωμά σου. Ἀλλὰ τί διάολο σ' ἔπιασε κι' ἐπιμένεις σώνει καὶ καλὰ καὶ ὁπωσδήποτε καὶ ἐπιμόνως νὰ μᾶς πληροφορήσης ὅτι πῆρες ὀχτὼ ὀκάδες; Καὶ τὸ λὲς μ' ἕνα θριαμβευτικὸ ὕφος, σὰν νὰ ἔκανες κανένα μεγάλο κατόρθωμα, μὲ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκπλαγοῦμε, γιὰ τὸ ὁποῖον ὀφείλουμε νὰ σὲ θαυμάσουμε καὶ νὰ σὲ φθονήσουμε καὶ γιὰ τὸ ὁποῖον, ἐγὼ τοὐλάχιστον, σὲ στέλνω στὸ διάβολο καὶ ἀκόμα παραπέρα.

— Ἐπῆρα ὀχτὼ ὀκάδες! Ἤμουν σαράντα ὀχτὼ καὶ εἶμαι πενῆντα ἕξη!

Αἴ, καὶ ὕστερα; Τί ἔγινε, δηλαδή; Μήπως πρόκειται ν' ἀλλάξη ἡ μορφὴ τοῦ κόσμου, ἢ μήπως, ἐπὶ τέλους, σὲ ρώτησε κανείς; Ἐσὺ εἶσαι πενῆντα ἕξη ὀκάδες, καὶ ἄλλοι εἶνε ἑξῆντα ἕξη καὶ δὲν τὸ διατυμπανίζουν. Ὄχι, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ πῆς τί συνέβη ποὺ ἐπῆρες αὐτὲς τὶς ὀχτὼ ὀκάδες; Μήπως ἀνεβαίνει ἡ ἀξία σου στὸ Χρηματιστήριο μ' αὐτό, ἢ μήπως πρόκειται ν' αὐξηθοῦν τὰ εἰσοδήματά σου; Ὀχτὼ ὀκάδες παληόκρεας ἐπῆρες, φουσκώσανε λίγο τὰ μάγουλά σου, τὰ ποντίκια σου καὶ οἱ κοιλιές σου καὶ κάτι τρέχει στὰ γύφτικα!...

Ἄκου πράματα!... Ἄκου αἶσχη! Καὶ δὲν εἶσαι μόνο ἐσύ. Ὅλοι ὅσοι πήγανε στὰ ὄρη καὶ στὰ δάση καὶ στὶς ἀκροθαλασσιὲς καὶ πήρανε τὸ λεγόμενο καθαρὸ ἀέρα καὶ πέσανε σὰν κοράκια στὸ φαΐ μὲ τὰ μοῦτρα, ἐννοοῦν ὁπωσδήποτε νὰ μᾶς πληροφορήσουν πόσες ὀκάδες πῆραν. Ὁ κύριος ἐπῆρε ὀχτώ, ὁ ἄλλος ἕξη, ἡ κυρία ἕντεκα, ἡ δεσποινὶς τέσσερις! Καὶ τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς; Μήπως ἔχετε τὴν ἀφελῆ ἰδέα ὅτι μᾶς ἐνδιαφέρει θανασίμως τὸ πόσες ὀκάδες αὐξήθηκε τὸ ἄχρηστο κορμί σας καὶ ὅτι θὰ σᾶς θαυμάσουμε ἐπειδὴ δὲν κουμπώνει τὸ κολλάρο σας καὶ τὰ ἐσώρρουχά σας; Τὴν ἀηδία καὶ τὴν ἀγανάκτησι μᾶς προκαλεῖτε μόνο καὶ τίποτα περισσότερο.

Εἴτε ὀχτὼ ὀκάδες πῆρες, ἄνθρωπέ μου, εἴτε δώδεκα, εἴτε τρακόσια δράμια, μὲ τὶς ὑγεῖες σου καὶ νὰ τὶς χαίρεσαι. Γιὰ μένα, ἀφοῦ θέλεις νὰ στὸ πῶ κι' ἔτσι, ἁπλῶς ἔγινες ἠλίθιος κατὰ ὀχτὼ ὀκάδες βαρύτερος. Καὶ ὅπως τὶς πῆρες αὐτὲς τὶς ὀκάδες ἔτσι θὰ τὶς χάσης. Καὶ θὰ ξαναπᾶς τοῦ χρόνου καὶ θὰ ξαναγυρίσης καὶ θὰ μᾶς ξαναπῆς ὅτι πῆρες πάλι ὀχτὼ ὀκάδες καὶ θὰ σοῦ ξαναπῶ τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ τὰ ξαναπῶ. Γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ σοῦ κόβω τὴν καλημέρα, γιὰ νἄχω ἥσυχα τὰ νεῦρα μου. Πάρε, λοιπόν, τὶς ὀχτὼ ὀκάδες σου καὶ τὶς προηγούμενες σαράντα ὀχτώ, τὸ ὅλον πενῆντα ἕξη, καὶ δίνε του ὅσο μπορεῖς γρηγορώτερα. Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι; Ἄειντε ντέ! Στρίβε ποὺ σοῦ λέω. Χάσου ἀπὸ μπροστά μου, παληόκρεας! Χάσου γιὰ νὰ μὴ σηκώσω τὴ μαγγούρα καὶ σοῦ τὶς μαυρίσω καὶ τὶς πενῆντα ἕξη. Παχύσαρκε βλάκα!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἕνας φουκαρᾶς σύζυγος, πολυπαθὴς φαίνεται, ἔλεγε:

— Τὸ ραδιόφωνο ποὺ ἀγόρασα μοιάζει μὲ τὴ γυναῖκα μου.

— Πῶς αὐτό;

— Μόλις τὸ ἀγγίξης, βάζει τὶς φωνές. Ἔτσι κι' ἐκείνη!...

★

Ὁ Μάριος ἐργάζεται ὡς κάλφας σ' ἕνα κουρεῖο.

Ἕνας πελάτης πρὶν ξυρισθῆ, τοῦ λέει:

— Τὰ χέρια σου μοῦ φαίνονται λίγο βρώμικα.

— Τί λέτε, κύριε!... Σαράντα ἀνθρώπους περιποιήθηκα ἕως τώρα καὶ κανένας δὲν παραπονέθηκε!

Ὁ «Σέρλοκ Χόλμς ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ»

Μιὰ νέα εὐεργετικὴ ἐπιστήμη

Σ' ἕνα ἀμερικανικὸ ἐργοστάσιο, οἱ ἐργάτριες ἔπεφταν θύματα μιᾶς παράξενης «ἐπιδημίας». Πάθαιναν πονοκέφαλο καὶ ναυτία, ποὺ τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ σταματήσουν τὴ δουλειά τους. Ἡ παραγωγὴ λιγόστευε. Ὁ γιατρὸς τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὸ μυστήριο. Ὑπετέθη στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ φωτισμὸς ἦταν ἀνεπαρκὴς κι' ὅτι ἡ κούρασις τῶν ματιῶν προκαλοῦσε τοὺς πονοκεφάλους. Ἀλλὰ οἱ εἰδικοὶ μέτρησαν τὸ φωτισμὸ καὶ τὸν βρῆκαν περισσότερο ἀπὸ ἀρκετό.

Τέλος, ὅταν κατάντησε νὰ προσβληθοῦν ἀπ' τὴ μυστηριώδη «ἀρρώστεια» τὰ 75% τῶν ἐργατριῶν, ἡ ἑταιρεία κατέφυγε στὸ «Σέρλοκ Χὸλμς τῶν χρωμάτων», ἕναν ἄνθρωπο ψηλὸ καὶ λιπόσαρκο σὰν τὸν ὁμώνυμο Ἄγγλο ἀστυνομικὸ ὅπως τὸν σκιτσάρει ὁ δημιουργός του Κόναν Ντόϋλ. Ὁ εἰδικὸς αὐτὸς λέγεται Φάμπερ Μπίρρεν κι' ἔχει ἐπιδοθῆ στὴν «πρακτικὴ χρωματολογία».

Μὲ μιὰ σύντομη ἐξέτασι τοῦ ἐργοστασίου, βρῆκε τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος: Οἱ ἐργάτριες ἀρρώσταιναν γιατὶ ἀντίκρυζαν διαρκῶς τοὺς ἀπέραντους καὶ μονότονους ἄσπρους τοίχους. Χρειαζόταν ἕνα «κοντράστ», μιὰ ἀντίθεσις χρωμάτων. Ὁ Μπίρρεν ὑπέδειξε νὰ βαφοῦν οἱ τοῖχοι ἀνοιχτοπράσινοι. Κι' ἀφ' ὅτου ἐφαρμόσθηκε ἡ συμβουλή του, ἡ «ἐπιδημία» σταμάτησε ὡς διὰ μαγείας!

Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς ἀμέτρητες ἐπιτυχίες τοῦ Φάμπερ Μπίρρεν. Ὁ «Σέρλοκ Χὸλμς τῶν χρωμάτων» δὲν εἶναι καλλιτέχνης, οὔτε διακοσμητής, ἀλλὰ ἐπιστήμων. Μεταχειρίζεται τὶς ἀποχρώσεις τοῦ οὐρανίου τόξου, ὅπως ὁ γιατρὸς τὰ χάπια, γιὰ νὰ προκαλέση ὡρισμένα ἀποτελέσματα στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κατορθώνει ἀληθινὰ θαύματα, στὴ βιομηχανία, στὸ ἐμπόριο, στὴν καθημερινὴ ζωή... Ἔχει ὑποδείξει τὰ κατάλληλα χρώματα γιὰ ἑκατοντάδες μεγάλα ἐργοστάσια, καταστήματα, γραφεῖα, σχολεῖα, νοσοκομεῖα, λεωφορεῖα, βαγόνια, πλοῖα...

Δὲν στηρίζει τὶς ὑποδείξεις του σὲ ἀτομικὰ γοῦστα, ἀλλὰ σὲ γεγονότα ἀπολύτως ἐξακριβωμένα καὶ μελετημένα. Οἱ γνωματεύσεις του φαίνονται συχνὰ ἐξωφρενικὲς κι' ὅμως ἀποδεικνύονται ἀλάνθαστες. Ὅταν π.χ. συνέστησε σ' ἕναν κατασκευαστὴ μουσαμάδων γιὰ τὸ πάτωμα νὰ δώση χρῶμα ροζ στὰ προϊόντα του, ἐκεῖνος τὸν ἐνόμισε τρελλό... Ὡστόσο ἔκαμε μιὰ δοκιμή, κι' εἶδε ὅτι οἱ ροζ μουσαμάδες ἐξαντλήθηκαν ἀμέσως. Ὁ Μπίρρεν ἤξερε τί ἔλεγε, γιατὶ εἶχε βγάλει τὸ συμπέρασμά του ἀφοῦ μελέτησε ἕνα πλῆθος παραγόντων — ἀκόμη καὶ τὴν ἔντασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς στὰ μέρη μεγαλειτέρας καταναλώσεως μουσαμάδων, τὰ εἰσοδήματα τῶν πελατῶν, τὰ χρώματα τῶν κοστουμιῶν τους κλπ...

Ἄλλοτε πάλι, σύστησε σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρεία κρεοπωλείων νὰ βάψη κυανοπράσινα τὰ ψυγεῖα της καὶ τὰ καταστήματά της, γιατί, μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, τὸ κόκκινο χρῶμα τοῦ κρέατος θὰ φαινόταν ὡραιότερο παρὰ μέσα στὸ συνηθισμένο λευκό. Πράγματι δέ, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, αὐξήθηκε ἀπίστευτα ὁ κύκλος ἐργασιῶν τῶν κρεοπωλείων τῆς ἑταιρείας.

Τὰ λεωφορεῖα τῆς Οὐάσινγκτον βάφτηκαν πρασινωπά, γιατὶ ὁ Μπίρρεν βρῆκε ὅτι αὐτὸ τὸ χρῶμα ταίριαζε καλλίτερα μὲ τὴν ἀπόχρωσι τοῦ οὐρανοῦ, τῶν δέντρων, τοῦ ἐδάφους, καί... μὲ τὸ μακιγιὰζ τῶν χιλιάδων θηλυκῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ποὺ ταξειδεύουν κάθε μέρα μὲ τὰ λεωφορεῖα! Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι οἱ ἐπιβάται νοιώθουν μεγαλείτερη ἄνεσι μέσα σ' αὐτά, κι' ἐπὶ πλέον σχηματίζουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι περνάει γρηγορώτερα ἡ ὥρα. Ἀπεναντίας, ἡ ὥρα τοὺς φαίνεται ἀτελείωτη, μέσα σὲ λεωφορεῖα βαμμένα μὲ «θερμὰ» χρώματα (ἀποχρώσεις τοῦ κοκκίνου, κλπ.).

Εἶναι ὅμως καὶ πολλὲς ἄλλες οἱ περίεργες παρατηρήσεις τοῦ Μπίρρεν. Οἱ ἀχθοφόροι σηκώνουν πιὸ εὔκολα ἕνα βαρὺ δέμα βαμμένο ἀνοιχτοπράσινο ἢ μπλέ, παρὰ ἕνα μαῦρο τοῦ ἴδιου βάρους. Οἱ ἐργάται τρώνε μὲ περισσότερη ὄρεξι μέσα σὲ μιὰ τραπεζαρία ἐργοστασίου βαμμένη μὲ χρῶμα ροδάκινου. Οἱ ἄσπρες λαβὲς τῶν μηχανημάτων κάνουν τοὺς ἐργάτες νὰ φροντίζουν νἄχουν καθαρὰ χέρια (χάρις στὴν παρατήρησι αὐτή, ἐλαττώθηκαν κατὰ 50% οἱ ζημίες ἀπὸ λαδώματα τῶν ὑφασμάτων σὲ διάφορα ἐργοστάσια μεταξουργίας).

Ὁ Μπίρρεν παρατήρησε ἀκόμη ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν μιὰ σκάλα, ἀποφεύγουν νὰ πιάνουν τὸ κάγκελλο, ὅταν ἔχει χρῶμα σκοῦρο. Ἂν ὅμως εἶναι ἄσπρο, τὰ 80% τὸ πιάνουν κι' ἀκουμποῦν σ' αὐτό. Ἀφ' ὅτου λοιπὸν βάφηκαν ἄσπρα τὰ κάγκελλα στὶς σκάλες χιλιάδων πολυκατοικιῶν, ἐλαττώθηκαν καταπληκτικὰ τὰ δυστυχήματα ἀπὸ πτώσεις.

Ἂν θέλετε νὰ φαίνωνται ὡραιότερα τὰ ἔπιπλα τοῦ σαλονιοῦ σας, βάψετε τοὺς τοίχους σκούρους. Γιατὶ τὸ μάτι προσελκύεται πάντοτε ἀπ' τὰ λαμπερὰ χρώματα. Ἂν λοιπὸν ἔχουν τέτοια χρώματα οἱ τοῖχοι, ὁ ἐπισκέπτης κυττάζει ἀθέλητα αὐτοὺς περισσότερο παρὰ τὰ ἔπιπλα.

Γιὰ τὴν τραπεζαρία, ὁ Μπίρρεν συνιστᾶ τὸ χρῶμα τοῦ ροδάκινου, συνδυασμένο μὲ ἄλλες «ὀρεκτικὲς» ἀποχρώσεις, ὅπως τὸ πράσινο τοῦ μαρουλιοῦ ἢ τὸ κόκκινο τοῦ μήλου. Γιὰ τὴν κουζίνα, ὑποδεικνύει τὸ ἀνοιχτὸ μπλὲ ἢ πράσινο, ποὺ δίνουν ὄρεξι γιὰ δουλειά. Τέτοια «ψυχρὰ» χρώματα συμβουλεύει καὶ γιὰ τὴν κρεββατοκάμαρα, γιατὶ ἐλαττώνουν τὴν πίεσι τοῦ αἵματος καὶ φέρνουν μιὰ γενικὴ χαλάρωσι. Τὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ πρέπει νἆναι ροζ, κρεατί, ἢ «σαλμόν», κιτρινωπό, ἀποχρώσεις ποὺ ἀντανακλοῦν πάνω στὸ λουόμενο καὶ τοῦ δίνουν μιὰν ἐντύπωσι ὑγείας καὶ εὐεξίας.

Ἂν εἶσθε νευρικὸς — λέει ὁ Μπίρρεν — φροντίστε νὰ περιβάλλεσθε ἀπὸ χρώματα χτυπητά, φαιδρά, ποὺ κατευνάζουν τὰ νεῦρα πολὺ καλλίτερα ἀπ' τὰ σκοῦρα.

Ὁ Φάμπερ Μπίρρεν ἔχει ἀσχοληθῆ μὲ τὰ χρώματα ἐπὶ 30 χρόνια. Ἔχει μελετήσει ὅλα τὰ σχετικὰ βιβλία, ἔχει συνεργασθῆ μὲ Ἀμερικανούς, Ἄγγλους, Γερμανοὺς καὶ Ρώσσους φυσιολόγους, γιατροὺς καὶ ὀφθαλμολόγους. Στὴν ἀρχὴ πρὸ πάντων τοῦ σταδίου του, ἐργαζόταν ἀκούραστα ἐπὶ 16 ὧρες τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ συγκεντώση τὰ στοιχεῖα τῆς νέας «ἐπιστήμης» του. Συγχρόνως πειραματιζόταν στὸν ἑαυτό του. Ἔβαψε π.χ. τὸ δωμάτιό του κόκκινο, σκέπασε τὰ τζάμια μὲ κόκκινο σελλοφάν, ἔβαλε κόκκινο ἠλεκτρικὸ φῶς κι' ἔζησε ἐκεῖ μέσα ἐπὶ πολλὲς ἑβδομάδες, γιὰ νὰ διαψεύση τὴ διαδεδομένη ἰδέα ὅτι ἡ ζωὴ σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον προκαλεῖ διανοητικὴ διατάραξι.

Στὴν ἀρχή, οἱ μεγάλες ἐπιχειρήσεις δὲν ἔδιναν σημασία στὶς θεωρίες του. Ἄρχισαν ὅμως ν' ἀλλάζουν γνώμη, ἀφ' ὅτου μιὰ ἑταιρεία κατασκευῆς μπιλιάρδων γιὰ σπίτια, ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλή του, παρουσίασε νέα μπιλιάρδα μὲ τσόχα χρώματος κοκκινωποῦ, ἀντὶ τοῦ συνηθισμένου πράσινου. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς ἐνθουσίασε ἰδίως τὶς γυναῖκες καὶ τὰ κόκκινα μπιλιάρδα ἔγιναν ἀνάρπαστα.

Στὸν πόλεμο, αὐξήθηκαν ἐπικινδύνως τὰ ἀτυχήματα στὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια, ἐξ αἰτίας τῶν καινούργιων καὶ πρωτοπείρων ἐργατῶν. Ὁ Μπίρρεν ἐργάσθηκε τότε ἐντατικὰ ἐπὶ μῆνες, μαζὶ μὲ τοὺς 7 βοηθούς του, κόβοντας ὧρες ἀκόμη κι' ἀπ' τὸ φαγητὸ καὶ τὸν ὕπνο του... Ἐπισκέφθηκε ἑκατοντάδες ἐργοστάσια, ἐξέτασε, πειραματίσθηκε καὶ καθώρισε ἐπιτέλους ὡρισμένα «χρώματα ἀσφαλείας», ποὺ ἐλάττωσαν τὰ ἐργατικὰ δυστυχήματα κατὰ 80%. Ἐνῶ δηλαδὴ ὡς τότε μόνο τὸ κόκκινο χρῶμα ἔδειχνε τὸν κίνδυνο, ἀντικαταστάθηκε μὲ πολὺ ὁρατὰ κίτρινα σήματα στὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα, μὲ πορτοκαλιὰ γιὰ μηχανήματα κοφτερὰ καὶ μὲ πράσινα γιὰ τὴν ὑπόδειξι τῶν σταθμῶν πρώτων βοηθειῶν. Τὸ κόκκινο ἐχρησιμοποιεῖτο πιὰ μόνο γιὰ τὰ προστατευτικὰ μέσα κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς.

Ἐπίσης, στὸν πόλεμο, τὸ ἐσωτερικὸ τῶν πυργίσκων τῶν ἀμερικανικῶν ὑποβρυχίων βάφηκε μὲ χρώματα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μπίρρεν, τέτοια ὥστε νὰ γίνεται ὀξύτερη ἡ ὅρασις τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος.

Ὡστόσο ὁ «Σέρλοκ Χὸλμς τῶν χρωμάτων» φρονεῖ ὅτι βρίσκεται ἀκόμη στὰ πρῶτα βήματα τῆς νέας «ἐπιστήμης» του καὶ προβλέπει ἀπέραντες δυνατότητες γιὰ ὅποιους θ' ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἀριθμοσταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΣΤΑΘΗ — ΙΩΔΙΟΝ. 2) ΒΙΟΣ — ΡΑΣ — ΙΣΚΑ. 3) ΡΑ — ΕΛΕΓΧΟΣ — ΤΥ. 4) ΑΜΑ — ΑΜΟΝΙ — ΛΩΤ. 5) ΠΑ — ΟΝΕ — ΙΑ. 6) ΜΠΟΓΟΣ — ΣΑΛΤΟΣ. 7) ΙΛΗΣ — ΜΑΡΞ. 8) ΧΕΛΜΟΣ — ΙΕΡΕΥΣ. 9) ΩΑ — ΕΜΑ — ΑΙ. 10) ΜΗΝ — ΟΡΑΤΑ — ΑΤΙ. 11) ΕΜ — ΣΙΒΗΡΙΑ — ΑΡ. 12) ΙΑΒΑ — ΙΣΟ — ΡΑΦΗ. 13) ΑΡΕΣΤΑ — ΣΤΑΝΗΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΒΡΑΑΜ — ΧΗΜΕΙΑ. 2) ΣΙΑΜ — ΠΙΕ — ΗΜΑΡ. 3) ΤΟ — ΑΠΟΛΛΩΝ — ΒΕ. 4) ΑΣΕ — ΑΓΗΜΑ — ΣΑΣ. 5) ΛΑ — ΟΣΟ — ΟΙ. 6) ΗΡΕΜΟΣ — ΣΕΡΒΙΑ. 7) ΑΓΟΝ — ΜΑΗΣ. 8) ΙΣΧΝΕΣ — ΙΑΤΡΟΣ. 9) ΟΙ —,ΑΜΕ — ΑΙ. 10) ΔΙΣ — ΙΛΑΡΑ— ΑΡΑ. 11) ΙΣ — ΛΑΤΡΕΙΑ — ΑΝ. 12) ΟΚΤΩ — ΟΞΥ — ΤΑΦΗ. 13) ΝΑΥΤΗΣ — ΣΕΙΡΗΝ.

Μεταγραμματισμὸς

ΚΡΟΝΟΣ — ΘΡΟΝΟΣ — ΧΡΟΝΟΣ — ΟΝΟΣ.

Ποιὸς ὁ ἀριθμός;

Τὸ 89, γιατί αὐτὸ δὲν εἶνε πολλαπλάσιο τοῦ 7.

Συγγένειες

1) Εἶνε θεῖο σας. 2) Εἶνε καὶ δικός σας θεῖος. 3) Εἶνε ἐξαδέλφη σας. 4) Εἶνε γαμπρός σας. 5) Εἶνε προπάππους σας. 6) Εἶνε πεθερός σας

Ρέμβος

Ε
ΝΥΝ
ΝΟΘΟΣ
ΕΥΘΥΜΟΣ
ΝΟΜΟΣ
ΣΟΣ
Σ

Ἕνας ἀριθμὸς

Ἂν ἀντικαταστήσωμε μὲ «Χ» τὸν ζητούμενο ἀριθμὸ θὰ ἔχουμε:
80 — Χ = 3 Χ — 80, δηλαδή 4 Χ = 160 Ἄρα Χ = 40. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπαλήθευσις: 80 — 40 = 120 — 80 = 40.

Τὸ χαμένο χαρτονόμισμα

Τοῦ στοίχισε, 10 χιλιάδες καὶ ὄχι 11, ὅπως μπορεῖ νὰ νομίση κανείς, γιατὶ ἔχασε μόνο τὸ δεκαχίλιαρο. Τὸ χιλιάρικο θὰ τὸ ἐπέστρεφε ὁπωσδήποτε.

◆◆

Λύσις τοῦ 136 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΠΑΛΑ — ΠΕΡΑΝ. 2) ΦΑΡΔΟΣ — ΑΦΑΝΗΣ. 3) ΜΑΡΙΚΑ — ΕΡΗΜΟΣ. 4) ΓΟΒΑ — ΟΝΟΣ. 5) ΣΟΝΑΤΕΣ — ΠΟΛΩΝΙΣ. 6) ΤΙΜΩ. 7) ΟΣΜΗ — ΣΙΑΜ. 8) ΜΕΣΑ — ΡΑΦΙ. 9) ΓΑΛΗ. 10) ΚΑΡΜΠΟΝ — ΤΑΡΑΜΑΣ. 11) ΣΟΔΑ — ΕΠΟΣ. 12) ΠΑΤΑΡΙ — ΖΩΗΡΟΝ. 13) ΤΙΜΟΝΙ — ΜΠΟΡΙΣ. 14) ΣΑΝΙΣ — ΑΙΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΑΜΟΣ — ΚΟΠΙΣ. 2) ΜΠΡΑΒΟ — ΑΔΑΜΑΣ. 3) ΑΔΡΑΝΩ — ΟΡΑΤΟΝ. 4) ΗΛΟΙ — ΑΝΙΑ. 5) ΑΣΚΗΤΗΣ — ΕΣΠΕΡΙΣ. 6) ΜΑΡΣ. 7) ΑΣΤΗ — ΑΓΝΗ. 8) ΟΠΩΣ — ΡΗΤΑ 9) ΙΤΕΑ. 10) ΠΑΡΑΛΙΑ — ΦΟΡΤΩΜΑ 11) ΝΕΦΗ — ΗΠΙΑ. 12) ΡΑΜΟΝΑ — ΗΜΕΡΟΣ. 13) ΚΑΝΟΝΙ — ΑΠΟΡΙΑ. 14) ΝΗΣΟΣ — ΣΟΝΙΑ.

Ὁ βάτραχος πρωταθλητὴς

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἔγιναν στὸ Ἄντζελες Κάμπ τῆς Καλιφορνίας ἀγῶνες... βατράχων, ποὺ τοὺς παρακολούθησαν 12.000 θεαταί. Νίκησε μιὰ βατραχίνα, ἡ «Τίρρα», ποὺ ἔκαμε ἕνα πήδημα 4.26 μέτρων. Δὲν κατέρριψε ὡστόσο τὸ παγκόσμιο ρεκόρ, ποὺ κέρδισε πέρυσι ὁ βάτραχος «Σλόβοποκ» μ' ἕνα πήδημα μήκους 4.93. Ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ πρωταθλητοῦ προσφέρει 500 δολλάρια σὲ ὅποιον μπορέση νὰ τὸν νικήση.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ τῶν χαμένων πλοίων

Οἱ λυσσασμένοι ποντικοὶ τὰ θαλάσσια τέρατα

Τὸ πλοῖο «Ρευπία» εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Ἀλγέριο γιὰ τὴ Μασσαλία στὶς 10 Μαΐου 1947, μὲ πλήρωμα ἀπὸ 16 ἄνδρες. Ἐπὶ πολλὲς βδομάδες, κανεὶς δὲν ἔμαθε εἰδήσεις του. Εἶχε χαθῆ τελείως στὴ Μεσόγειο, καὶ μάλιστα σ' ἕνα ἀπ' τοὺς πιὸ διαβατικοὺς ναυτικοὺς δρόμους. Μόνον ὅταν βρέθηκαν 11 πτώματα στὰ νερὰ τῆς Μινόρκας μαζὶ μ' ἕνα σύντριμμα τοῦ πλοίου, διαφωτίσθηκε τὸ μυστήριο. Διαφορετικά, τὸ «Ρευπία» θὰ περνοῦσε κι' αὐτὸ στὸν κατάλογο τῶν «καταραμένων πλοίων», ποὺ ἡ τύχη τους ἔμεινε ἄγνωστη.

Τὸ θρυλικώτερο ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ βρίκιο «Μαρία - Σελέστ». Ἡ ἱστορία του ἔχει γραφῆ ἀμέτρητες φορές. Ἕνα τριίστιο τὸ συνάντησε στὸν Ἀτλαντικό, ἀνάμεσα στὶς Πορτογαλικὲς ἀκτὲς καὶ τὶς Ἀζόρες, μ' ὅλα τὰ πανιά του ἀνοιχτά, μ' ὅλες τὶς βάρκες του ἐν τάξει, ἀλλὰ ἐντελῶς ἔρημο. Τί εἶχε γίνει λοιπὸν τὸ πλήρωμά του; Τὸ ἡμερολόγιο τοῦ πλοίου ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δώση πολύτιμα στοιχεῖα, εἶχε χαθῆ κι' αὐτὸ καθὼς καὶ τὰ ναυτικὰ ὄργανα τοῦ πλοιάρχου.

Ἡ πιθανώτερη ἀπ' τὶς διάφορες ἐξηγήσεις ποὺ δόθηκαν σ' αὐτὸ τὸ μυστήριο, ὀφείλεται στὸν Ἀμερικανὸ συγγραφέα Μόργκαν Ρόμπερτσον: Τὰ ποντίκια τοῦ πλοίου λύσσαξαν ὅλα— πρᾶγμα ποὺ ἔχει συμβῆ καὶ ἄλλοτε—καὶ δάγκασαν τοὺς ναῦτες. Ἴσως μάλιστα τοὺς κυνήγησαν ἀκόμη κι' ἀπάνω στὰ ξάρτια. Οἱ ναυτικοὶ λύσσαξαν κι' αὐτοὶ κι' ἔπεσαν στὴ θάλασσα!...

Ὡστόσο αὐτὴ ἡ ἐξήγησις δὲν μᾶς λέει τί ἀπέγιναν τὸ ἡμερολόγιο καὶ τὰ ναυτικὰ ὄργανα. Δὲν θὰ τὰ πῆραν, βέβαια, μαζί τους οἱ λυσσασμένοι...

Πρὸ 25 ἐτῶν, τὸ πενταΐστιο «Κάρρολ Ντῆριγκ» ἐξώκειλε στὶς ἀκτὲς τῆς Καρολίνας. Ἦταν ἀπολύτως ἐν τάξει, ἀλλὰ δὲν εἶχε πάνω του ψυχὴ ζωντανή. Τὸ περιεργότερο εἶνε ὅτι τὸ πλήρωμα εἶχε χαθῆ τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος ἀφίνοντας τὸν καφὲ ἀκόμη στὴ φωτιά!...

Ἀκόμη βαθύτερο εἶνε τὸ μυστήριο τῶν πλοίων, ποὺ χάθηκαν τελείως τὰ ἴχνη τους, χωρὶς νὰ ξαναβρεθῆ πιὰ τίποτε ἀπ' αὐτά.

Στὶς 26 Ἰουλίου 1909 τὸ πλοῖο «Βαράτα», 16.800 τόννων, ἡλικίας μόλις 1½ ἔτους, ξεκίνησε ἀπ' τὸ Ντούρμπαν. Στὸ δρόμο τοῦ Ἀκρωτηρίου, διασταυρώθηκε μ' ἕνα ἀτμόπλοιο κι' ἀντήλλαξε σήματα μαζί του. Ἔπειτα... κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπέγινε. Ἐξαφανίσθηκε μυστηριωδῶς, μαζὶ μὲ 21 ἀνθρώπους, σ' ἕνα δρόμο πολυσύχναστο καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν ξηρά! Δυὸ πολεμικὰ καὶ δυὸ ἄλλα πλοῖα ἔκαμαν ἔρευνες ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν οὔτε μιὰ σανίδα του, οὔτε ἕνα σωσίβιό του, οὔτε ἕνα πτῶμα ναυαγοῦ. Κι' ὅμως τέτοια λείψανα συναντῶνται πάντα, πολὺν καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ κάθε μεγάλο ναυάγιο.

Τὸ «Κιομπενχάβν» τὸ μεγαλείτερο ἱστιοφόρο τοῦ κόσμου ἔφυγε ἀπ' τὸ Μοντεβίδεο στὶς 15 Δεκεμβρίου 1928. Ἦταν δανικὸ ἐκπαιδευτικὸ πλοῖο, ἐφωδιασμένο μὲ ἀσύρματο καὶ μὲ βοηθητικὲς μηχανὲς Ντῆζελ. Μετέφερε 60 νέους μαθητευομένους ναυτικούς. Ἡ τελευταία ἐμφάνισίς του ἔγινε ἐμπρὸς στὸ Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Χόρν. Κατόπιν δὲν βρέθηκε πιὰ τὸ παραμικρὸ ἴχνος του... Κι ὅμως, ἕνα μεγάλο ἱστιοφόρο δὲν βυθίζεται εὔκολα. Ἐφ' ὅσον εἶνε ξύλινο, μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση νὰ ἐπιπλέη ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια, παρασυρόμενον ἀπ' τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ ρεύματα... Ἄλλωστε, ἂν τὸ πλοῖο αὐτὸ βρέθηκε σὲ κίνδυνο, πῶς δὲν χρησιμοποίησε τὸν ἀσύρματό του γιὰ νὰ ζητήση βοήθεια;... Μυστήριο σκοτεινὸ καὶ τραγικό!

Ἐπίσης στὸν πόλεμο, τὸ πετρελαιοφόρο «Κύκλωψ» χάθηκε κάπου στὴν Καραϊβικὴ θάλασσα. Εἶχε κι' αὐτὸ ἀσύρματο, κι' ὅμως δὲν τὸν μεταχειρίσθηκε.

Νὰ παραδεχθοῦμε πὼς τὸ βύθισε ὑποβρύχιο; Μὰ τὸ Γερμανικὸ Ναυαρχεῖο δὲν εἶχε στείλει ὑποβρύχια σ' αὐτὰ τὰ μέρη, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο. Καὶ κανεὶς κυβερνήτης ὑποβρυχίου δὲν καυχήθηκε ὅτι εἶχε τορπιλλίσει τὴ ζηλευτὴ αὐτὴ λεία.

Διάφοροι μυθιστοριογράφοι μὲ γόνιμη φαντασία ἔχουν ἀποδώσει τὰ συνταρακτικὰ αὐτὰ «μυστήρια» σὲ θαλάσσια τέρατα. Εἶνε γνωστὸ ὅτι ὑπάρχουν τέρατα ἐφιαλτικὰ στὶς ἀβύσσους τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἔχουν βρεθῆ συχνὰ κομμάτια τους μέσα σὲ στομάχια φαλαινῶν. Δύσκολα ὅμως μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστέψη ὅτι ἕνα τέτοιο τέρας τράβηξε πρὸς τὸ βυθὸ ἕνα ὁλόκληρο πλοῖο ἢ ὅτι σκαρφάλωσε πάνω του καὶ κατεβρόχθισε τὸ πλήρωμα!..

Εἶνε λογικώτερο νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι πρόκειται γιὰ περιπτώσεις ναυαγίων ὑπὸ συνθῆκες ἀσυνήθιστες, ἀλλὰ διόλου ὑπερφυσικές.

Θ' ἀναφέρουμε ἄλλωστε τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἄλλου ναυαγίου, ποὺ θὰ μποροῦσε κι' αὐτὸ νὰ εἶχε γίνει ἕνα «μυστήριο».

Τὸ μεγάλο ἱστιοφόρο «Στρατηγὸς Γκράντ» εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὴ Μελβούρνη μιὰ μέρα τοῦ 1866, μὲ 83 ναῦτες κι' ἐπιβάτες. Οἱ περισσότεροι ταξειδιῶτες ἦσαν χρυσοθῆρες ποὺ εἶχαν πλουτίσει καὶ γύριζαν στὴν πατρίδα τους.

Κοντὰ στὴ Νέα Ζηλανδία, μιὰ φοβερὴ τρικυμία πέταξε τὸ ἱστιοφόρο σ' ἕνα ἔρημο νησί! 14 ἄντρες καὶ μιὰ γυναῖκα διεσώθησαν μὲ δυὸ βάρκες. Κι' ἔζησαν ἐπὶ πολὺν καιρὸ μὲ ψάρια καὶ κρέας φώκιας καὶ ἀγριοκάτσικου. Κάποιος Τζὼν Τὴρ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία τους. Φούσκωσε μὲ ἀέρα φοῦσκες ἀπὸ δέρμα φώκιας καὶ τὶς ἄφισε νὰ τὶς παρασύρουν τὰ ρεύματα. Μέσα σ' αὐτὲς εἶχε κλείσει σημειώματα ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια.

Ἔφτιασε ἐπίσης καραβάκια ξύλινα, μὲ πανιὰ ἀπὸ κουτιὰ κονσέρβας, χάραξε πάνω τους μηνύματα ἀπεγνωσμένα καὶ τὰ παρέδωσε στὸν ἄνεμο. Οἱ φοῦσκες θὰ περνοῦσαν ἴσως ἀπαρατήρητες, ἀλλὰ ἕνα καραβάκι μὲ μετάλλινα πανιὰ στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ τραβήξη τὴν προσοχή... Ἡ Τύχη λοιπὸν θέλησε νὰ συναντήση ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὸ βρίκιο «Ἄμχερστ», κι' ἔτσι διασώθηκαν οἱ ναυαγοὶ κι' ἔγινε γνωστὸ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ «Στρατηγοῦ Γκράντ».

«Τὸ Περιοδικὸ τῶν Κομμωτῶν»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 2ον καὶ 3ον διπλοῦν τεῦχος μὲ ἐνδιαφέρουσαν ἐπαγγελματικὴν ὕλην μὲ ἀνταποκρίσεις καὶ γνῶμες διὰ τὰ κοντὰ μαλλιά, βαφές φιλάρισμα καὶ ἐπιδείξεις κτενισμάτων.

Τιμαί: 1ου τεύχους δραχ. 2.000 2ου καὶ 3ου δραχ. 5.000. Ἐτησία Συνδρομὴ (6 τεύχη) δραχ. 11.000.

Τὰ ἐμβάσματα πρὸς τὸν ἐκδότην
ΚΩΣΤΑΝ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ
ὁδ. Ὑπατίας 11 Ἀθήνας.

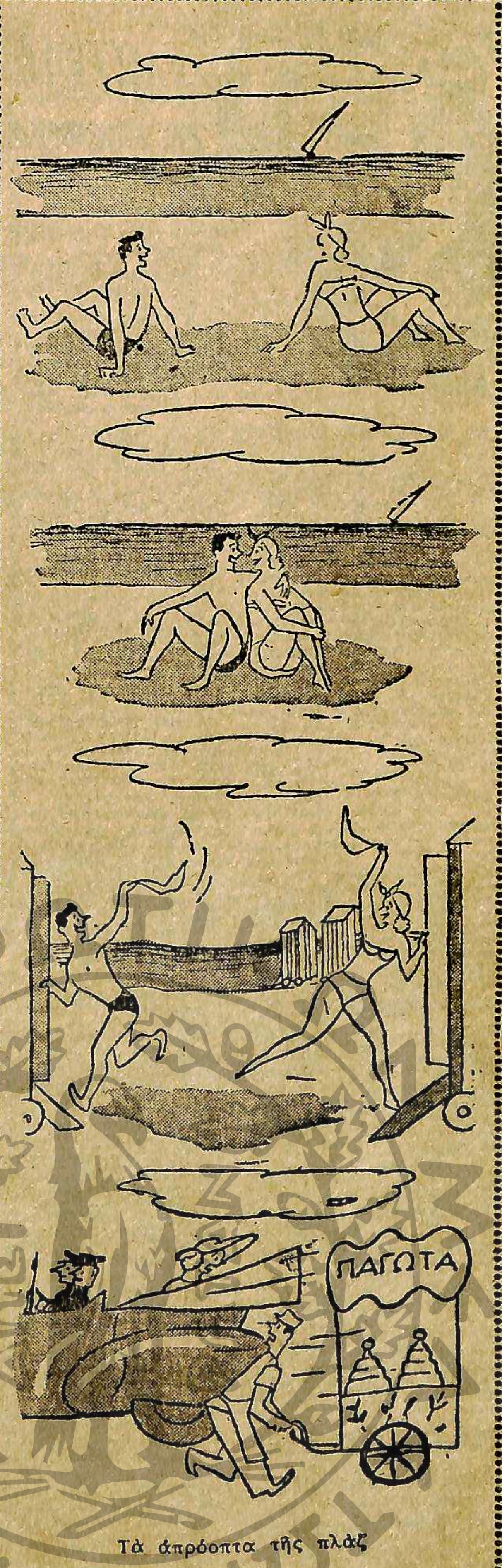

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς πλάζ

Ἕνα ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ μὲ σμαράγδι

Πι πειε ῶδε, ήγημα

Ἡ Τζοὺν Τόλλιβερ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ χρωματιστὸ ἐξώφυλλο τοῦ περιοδικοῦ, ποὺ σκέπαζε τὴ ραγισμένη γωνιὰ τοῦ καθρέφτη. Ὁ Ντέϋβ Μάντοξ, ποὺ τῆς τὸ εἶχε φέρει ἀπ' τὴν πόλι, τῆς εἶχε πῆ πὼς τῆς ἔμοιαζε ἡ χαμογελαστὴ ξανθούλα τῆς εἰκόνας... Μὰ ἡ πεντάμορφη ἐκείνη κοπέλλα φοροῦσε γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της ἕνα κολλιὲ ἀπὸ ἀμέτρητα ζαφείρια, ρουμπίνια καὶ διαμάντια.... Ἡ Τζοὺν τὰ κύτταζε μὲ ζήλεια.... Αὐτὴ εἶχε ἀνακαλύψει κάποτε, μέσα σὲ μιὰ παληὰ κασσετίνα μιὰ καρφίτσα μὲ διαμαντάκια. Ἀλλὰ ὁ πατέρας της δὲν τῆς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ τὴ φορέση, δηλώνοντάς της ὀρθὰ - κοφτὰ ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ φορτώνεται μὲ «μπιχλιμπίδια». Παρ' ὅλη ὡστόσο τὴν ἀπαγόρευσί του, ἡ Τζοὺν — φιλάρεσκη σὰν κάθε γυναῖκα — ὀνειρευόταν νὰ στολισθῆ κι' ἐκείνη κάποτε μὲ διαμαντικά.... καὶ ἰδίως τώρα ποὺ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ἕνα ὄμορφο παλληκάρι : ὁ Τζὶμ Μπλαίηκ.

Προχώρησε πρὸς τὸν τοῖχο, ἀνασήκωσε ἕνα σανιδάκι καὶ πῆρε ἕνα θαυμάσιο δαχτυλίδι μὲ σμαράγδι, κρυμμένο ἀπὸ πίσω. Τὸ φόρεσε στὸ τρίτο δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ της. Τῆς ἐρχόταν κάπως φαρδύ, στὸ μισοσκόταδο ὅμως τοῦ δωματίου θὰ μποροῦσε ὁ νέος νὰ τὸ περάση γιὰ δικό της...

Ὁ πατέρας της ἔλειπε στὴν πόλι... καὶ τὸ σμαράγδι τοῦ δαχτυλιδιοῦ ἀστραποβολοῦσε προκλητικά ! Πῶς ν' ἀντισταθῆ ἡ Τζοὺν στὸν πειρασμὸ νὰ τὸ φορέση ;...

Ἔτσι, ὅταν σὲ λίγο ἀκούστηκε στὴν αὐλὴ ὁ θόρυβος τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Τζίμ, ἡ Τζοὺν ἔτρεξε νὰ τὸν προϋπαντήση, φορῶντας τὸ δαχτυλίδι, ἀλλὰ μὲ τὸ σμαράγδι πρὸς τὰ κάτω. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ προσέξη ὁ Ντέϋβ Μάντοξ, ἂν τυχὸν τριγυρνοῦσε κάπου ἐκεῖ γύρω...

Ὁ Τζὶμ τῆς χαμογέλασε ἀνοιχτόκαρδα. Ἦταν ντυμένος κομψὰ κι' ὄμορφο παιδί.

Ἡ Τζοὺν βγῆκε ἀπ' τὸ ξύλινο σπίτι, ποὖχε στήσει ὁ πατέρας της μέσα στὸ δάσος, καὶ χαιρέτησε τὸ νέο.

—Δὲν κάθεσθε ; τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του ἕνα πάγκο στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου.

—Μὰ ἦρθα νὰ σὲ πάρω νὰ κατεβοῦμε στὴν πόλι ! Ἔχει ἀπόψε ἕνα σπουδαῖο χορό.

—Δὲν τοῦ ἀρέσουν τοῦ μπαμπᾶ τὰ βιολιά.... ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, κουνῶντας τὸ κεφάλι της.

—Δὲν ἔχει δίκηο.... Ἄλλωστε θὰ σὲ συνοδεύσω ἐγώ.

—Τότε πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ γυρίση, γιὰ νὰ μοῦ δώση τὴν ἄδεια.

—Μὰ γιατί ; Δὲν μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη ;.. Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν ἔρχομαι ἐδῶ κάθε μέρα ἀπὸ τόσες βδομάδες ;....

—Λένε πὼς ἔρχεσαι ζητῶντας καυγᾶ... Ὁ Ντέϋβ Μάντοξ μοὔλεγε τὶς προάλλες πὼς θἄκανες καλὰ νὰ μὴν ξαναπατήσης ἐδῶ τὸ πόδι σου...

Ἡ Τζοὺν εἶχε στρίψει συγχρόνως τὸ δαχτυλίδι της, ἔτσι ποὺ νὰ φανῆ τὸ σμαράγδι κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Τζίμ, περιμένοντας νὰ ἰδῆ νὰ ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του ἡ ζήλεια.

—Ποῦ τὸ βρῆκες αὐτό ; ρώτησε ὁ νέος, σκύβοντας γιὰ νὰ δῆ καλύτερα.

—Κι' ἂν σοῦ πῶ πὼς μοῦ τὸ χάρισε κάποιο ὡραῖο παλληκάρι ;.... ἄρχισε ἡ νέα.

Μὰ σταμάτησε ἀπότομα, βλέποντας τὸ Μάντοξ νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ νεοφερμένος κρατοῦσε ἕνα τουφέκι κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του, κι' ἀπ' τὸ περπάτημά του φαινόταν πιωμένος.

—Γειά σου, καλόπαιδο εἶπε βραχνὰ στὸ Τζίμ. Τί δουλειὰ ἔχεις ἐδῶ μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου ;

—Εἶναι ἀρραβωνιαστικιά σου ἡ Τζοὺν ; ρώτησε ἥσυχα ἐκεῖνος. Ἴσως τότε νὰ τῆς χάρισες ἐσὺ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι...

Κι' ἔδειξε τὸ πράσινο πετράδι. Ὁ Ντέϋβ τὸ κύτταξε σὰν νὰ τὸ ἀναγνώριζε.

— Καὶ βέβαια! ἀπάντησε. Θέλει καὶ ρώτημα ;.... Ἡ Τζοὺν κι' ἐγὼ σκοπεύουμε νὰ παντρευτοῦμε ἀπόψε κι' ὅλας. Θὰ τὴν πάρω στὸ σπίτι μου, στὸ Τέννεση.... Καλὰ θὰ κάνης λοιπὸν νὰ τοῦ δίνης μιὰ ὥρα ἀρχήτερα !

Ἡ Τζοὺν εἶχε παγώσει ἀπ' τὸ φόβο της. Περίμενε νὰ συμβῆ κάποιο μεγάλο κακό....

—Τὸ δαχτυλίδι αὐτό, εἶπε ὁ Τζίμ, ἀνῆκε σὲ κάποιο γνωστό μου ἀπ' τὸ Ἄσβιλ. Ἤμαστε συμμαθηταὶ στὸ κολλέγιο... Ἔχει χαραγμένα ἀπὸ μέσα τὰ ἀρχικά του... Τὸν περασμένο μῆνα, ἔκανε ἕνα περίπατο κατὰ δῶ καὶ δὲν ξαναγύρισε πιά. Ἡ ἀστυνομία πιστεύει πὼς θὰ τὸν σκότωσε κάποιος γιὰ νὰ τὸν ληστέψη. Κι' ὁ πατέρας του μοῦ ἀνέθεσε νὰ βρῶ τὸ δολοφόνο !

—Δὲν μοὔδωσε ὁ Ντέϋβ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ! φώναξε ἡ Τζούν, κατάχλωμη. Τὸ βρῆκα μόνη μου... Ὁ φίλος σου εἶχε περάσει ἀπὸ δῶ κι' ὁ μπαμπᾶς τὸν προσκάλεσε νὰ φάη μαζί μας. Δέχθηκε καί, πρὶν καθήση στὸ τραπέζι, ζήτησε νὰ πλύνη τὰ χέρια του. Ὅταν ἔφυγε, βρῆκα τὸ δαχτυλίδι κοντὰ στὴ βρύση. Τὸ φύλαξα. Δὲν ἤξερα πὼς εἶχε σκοτωθῆ....

—Ἔκαμες καθόλου λόγο στὸν πατέρα σου γι' αὐτό ;

—Ὄχι γιατὶ δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ «μπιχλιμπίδια».

Ὁ Ντέϋβ γέλασε σαρκαστικά.

—Καὶ τώρα ποὔμαθες τὴν ἀλήθεια, κύριε ντέτεκτιβ, ἄδειαζέ μας τὴ γωνιά ! φώναξε. Ἔχουμε νὰ κουβεντιάσουμε μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου.

—Δὲν φεύγω, δήλωσε ὁ Τζὶμ κυττῶντας στὰ μάτια τὴ Τζούν. Ἐκτὸς ἂν τὸ θέλης κι' ἐσύ...

—Φύγε ! πρόφερε ἡ κοπέλλα, ποὺ τὰ μάτια της εἶχαν πάρει τώρα τὴν κρύα λάμψι τοῦ ἀτσαλιοῦ. Μοῦ εἶχες πῆ πὼς ἐρχόσουν ἐδῶ γιὰ μένα. Βλέπω ὅμως πὼς ὁ σκοπός σου ἦταν ν' ἀνακαλύψης ἕνα φονιᾶ !...

Γύρισε στὸ Ντέϋβ καὶ πρόσθεσε :

— Ἂν πρόκειται νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Τέννεση, ἂς πάρουμε τὸ αὐτοκίνητο αὐτοῦ τοῦ λεβέντη, γιὰ νὰ μὴ μπορέση νὰ μᾶς πιάση ὁ μπαμπᾶς ! Δῶσε μου, ἀγάπη μου, νὰ σοῦ κρατήσω τὸ τουφέκι σου καὶ ψάξε τον νὰ τοῦ πάρης τὸ κλειδὶ τῆς μηχανῆς

Ὁ Ντέϋβ τῆς παράδωσε τὸ ὅπλο του, χαμογελῶντας μ' εὐδαιμονία. Μά, τὴν ἴδια στιγμή, ἐκείνη τὸ γύρισε πρὸς τὸ στῆθος του. Κι' εἶπε στὸ Μπλαίηκ :

—Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ φονιᾶς ποὺ ζητᾶς !... Ὅταν ὁ φίλος σου ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι μας ξεχνῶντας στὴ βρύση τὸ δαχτυλίδι του, τὸν παρακολούθησα γιὰ λίγο, ἀπὸ περιέργεια, καὶ τὸν εἶδα νὰ μιλάη μὲ τὸ Μάντοξ... Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μάντοξ πλήρωσε στὸ μπαμπᾶ 100 δολλάρια ποὺ τοῦ χρωστοῦσε ἀπὸ καιρό, κι' ἀγόρασε ἕνα ὁλοκαίνουργο ρολόϊ !...

Ὁ Ντέϋβ Μάντοξ ἔκανε νὰ ξεφύγη μ' ἕνα πήδημα. Μὰ τὸν πρόλαβε μιὰ γερὴ γροθιὰ τοῦ Τζὶμ κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι καὶ τὸν τίναξε κάτω λιπόθυμο.

Ὁ Μπλαίηκ γύρισε τότε στὴ Τζοὺν κι' ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι.

— Ἴσως νὰ γύρευα τὸ φονιᾶ, τῆς εἶπε, συγχρόνως ὅμως γύρευα καὶ μιὰ κοπέλλα γιὰ νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. Κι' ἐλπίζοντας πὼς θὰ τὴν βρῶ ἀγόρασα καλοῦ κακοῦ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι !... Σκέπτομαι νὰ σὲ ζητήσω ἀπόψε ἀπ' τὸν πατέρα σου.

Ἡ Τζοὺν χάϊδεψε τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ Τζίμ.

—Μὴν ξεχνᾶς ὅμως, τοῦ εἶπε, ὅτι πρέπει νὰ ρωτήσης καὶ τὸ μπαμπᾶ ἂν θὰ μοῦ ἐπιτρέψη... νὰ φορέσω αὐτὸ τὸ ὡραῖο «μπιχλιμπίδι» !...

Φ. ΚΑΜΕΡ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας
Μ. Λαμπρόπουλος
Ἀν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100
Σημ.: Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτ»

ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ τῶν προϊστορικῶν ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ὁ τρυπανισμὸς τοῦ κρανίου στὴ νεολιθικὴ ἐποχή

Ἂν μερικὲς ἀρρώστειες τῆς ἐποχῆς μας ἦσαν ὁλότελα ἄγνωστες στοὺς προϊστορικοὺς ἀνθρώπους, οἱ περισσότερες ὅμως εἶναι ἀρχαῖες ὅσο καὶ ἡ ζωή, κι' ἐξακολουθοῦν νὰ μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ πολλὲς χιλιάδες χρόνια. Ἡ μελέτη τῶν ὀστῶν τῶν παναρχαίων προγόνων μας ἐπιτρέπει νὰ καθορίσουμε τὶς κυριώτερες ἀσθένειες ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔπασχαν. Ὁ ἐπιστημονικὸς αὐτὸς κλάδος ἔχει ὀνομασθῆ «παλαιοπαθολογία».

Ἔχει ἐξακριβωθῆ ὅτι οἱ ἰατρικὲς γνώσεις τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς ἦσαν πολὺ περιωρισμένες. Οἱ ἄνθρωποι ἤξεραν τότε μόνο τὴ θεραπευτικὴ χρῆσι μερικῶν ἁπλῶν χόρτων, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ χρησιμοποιοῦνται σήμερα ἀπὸ διάφορες ἄγριες φυλὲς καὶ ποὺ ἀποτελοῦν συστατικὰ πολλῶν νεωτέρων φαρμάκων.

Τὰ κατάγματα. — Ἡ ζωὴ ἦταν πολὺ τραχειὰ κι' ἐπικίνδυνη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν σπηλαίων, ὅπως δείχνουν τὰ πολυάριθμα κατάγματα κι' οἱ τραυματισμοὶ τῶν ὀστῶν, ποὺ ἔχουν παρατηρηθῆ στοὺς περισσοτέρους σκελετούς. Ἄλλοι ἐπιστήμονες παραδέχονται ὅτι τὰ κατάγματα αὐτὰ θεραπεύονταν μόνα τους κι' ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ καλὴ συνένωσις τῶν ὀστῶν δείχνει τὴ χρησιμοποίησι εἰδικῶν μέσων συγκρατήσεώς τους σὲ ἀκινησία.

Οἱ χρόνιοι ρευματισμοί.— Ἦταν ἡ συχνότερη ἀρρώστεια τῶν πρώτων ἀνθρώπων. Παρετηρήθη ἀκόμη καὶ σὲ ἀπολιθώματα ζώων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως τοῦ δεινοσαύρου, τοῦ διπλοδόκου, κ.λ.π. Ἡ αἰτιολογία τῶν ρευματισμῶν αὐτῶν μένει ἀκόμη καὶ σήμερα ἀκαθόριστη. Ἄλλοι τοὺς ἀποδίδουν σὲ μόλυνσι κι' ἄλλοι σὲ κακὴ διατροφή. Πάντως, ὁ κυριώτερος παράγων ἦταν ἡ μεγάλη ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαίρας.

Ἡ τερηδών. — Ἐμφανίζεται μόνο στὴ νεολιθικὴ ἐποχή, καὶ μάλιστα σὲ λίγα ἄτομα. Ὡστόσο, σὲ σκελετοὺς προϊστορικῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ παραμορφωτικοὺς ρευματισμούς, βρέθηκαν σαφῆ ἴχνη πυώδους οὐλίτιδος, ποὺ ἔχει κατὰ τοὺς γιατροὺς στενὴ σχέσι μὲ τοὺς χρονίους ρευματισμούς. Ἡ τερηδὼν τῶν νεολιθικῶν ἀνθρώπων δὲν ἐμφανιζόταν ποτὲ σὲ μικρὰ παιδιὰ ἀλλὰ μόνον πάνω ἀπ' τὰ 40 χρόνια, προσέβαλλε δὲ πρῶτα τὰ δόντια κοντὰ στὴ ρίζα κι' ὄχι στὸ κάτω μέρος τους ὅπως σήμερα. Ἂν ὡστόσο τὰ δόντια τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων πάθαιναν σπάνια τερηδόνα, εἶχαν ὅμως τὸ μειονέκτημα νὰ φθείρωνται πολὺ γρήγορα.

Ὁ τρυπανισμὸς τοῦ κρανίου. — Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἦταν ἀρκετὰ συνηθισμένη στὴ νεολιθικὴ ἐποχή. Καὶ πολλὰ κρανία, ποὺ βρέθηκαν σὲ ἀνασκαφές, παρουσιάζουν ὁλοκάθαρα τὰ σημάδια της.

Ὁ προϊστορικὸς χειροῦργος ἄρχιζε τὴν ἐπέμβασί του κόβοντας ἢ ξύνοντας τὸ τριχωτὸ δέρμα μὲ μιὰ σκληρὴ καὶ ἀκονισμένη πέτρα. Ἔπειτα χάραζε πάνω στὸ κόκκαλο τοῦ κρανίου πολλὲς μικρὲς γραμμές, τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα ἄτεχνο κύκλο, ἢ μᾶλλον ἕνα πολυγωνικὸ σχῆμα. Τέλος ξαναπερνοῦσε τὴ μύτη τοῦ ἐργαλείου του μέσα ἀπ' τὶς χαραγὲς αὐτὲς ἐπανειλημμένως, ὡς ὅτου κοπῆ τὸ κόκκαλο καὶ ξεκολλήση ὁλόκληρο ἐκεῖνο τὸ κομμάτι.

Οἱ σημερινοὶ χειροῦργοι ἐφαρμόζουν τὸν τρυπανισμὸ κυρίως σὲ περιπτώσεις καταγμάτων ἢ ὄγκων τοῦ ἐγκεφάλου. Οἱ προϊστορικοὶ συνάδελφοί τους ἔκαναν βεβαίως κάποτε τὴν ἐγχείρησι αὐτὴ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Τὶς περισσότερες φορὲς ὅμως τρυποῦσαν τὸ κεφάλι, γιά... νὰ βγῆ τὸ «κακὸ πνεῦμα» ποὺ προκαλοῦσε μιὰ ἀρρώστεια !

Μερικοὶ ἀπ' τοὺς τρυπανισμοὺς αὐτοὺς εἶχαν τεράστιες διαστάσεις. Σ' ἕνα κρανίο π. χ. βρέθηκαν τὰ ἴχνη μιᾶς τρύπας μήκους 82 χιλιοστομέτρων καὶ πλάτους 65!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Ὡς τὸ θάνατο...»

Ψηλή, μελαχροινή, μὲ μάτια μαῦρα, ὅμοια μὲ χιλιοτραγουδισμένη τσιγγάνα, ἡ Μαριὼ στέκει πίσω ἀπὸ τὸ κλειστὸ τζάμι καὶ ρίχνει τὴ ματιά της, μέσα στὸ θαμπὸ βροχερὸ δειλινὸ κι' ἀγναντεύει τὸ μακρὺ στενὸ μονοπάτι.

Περιμένει !

Πίσω ἀπὸ κεῖνες τὶς δυὸ ἐλιὲς θάρθῆ σὲ λίγο ὁ Ἀλέκος. Τοῦ παράγγειλε μὲ τὴ μικρότερή της ἀδελφή, νὰ πάη, γιατ' ἦταν ἀνάγκη.

Σκουπίζει μὲ τὴν ποδιά της τὸ θολὸ ἀπὸ τὴ βροχὴ τζάμι, σκουπίζει κι' ἕνα δάκρυ ποὺ κύλησε στὸ μάγουλό της. Ἦταν τόσο πολὺ δυστυχισμένη !

Ἦταν ἕνα χαρούμενο κυριακάτικο πρωϊνό, μετὰ τὴ λειτουργία ποὺ οἱ ἐρωτιάρες ματιές της συναντήθηκαν γιομάτες πόθο μὲ τὶς ματιὲς τοῦ Ἀλέκου Ντόλα καὶ πάνω στὰ κερασένια της χείλη φτερούγισε ἕνα δειλὸ χαμόγελο.

Ἡ ἀγάπη φούντωσε στὰ νεανικά τους στήθη καὶ ἡ καρδιά τους λαχταροῦσε νὰ ἑνωθοῦν γιὰ πάντα.

Ἡ εὐκαιρία τους δόθηκε ἕνα δειλινό. Ἐκεῖνος, πλούσιος γυιὸς κτηματία γύριζε ἀπὸ τ' ἀμπέλι του, ἐκείνη φτωχούλα, ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα μὲ μόνους συγγενεῖς μιὰ μάννα, μιὰ μικρὴ ἀδελφούλα, κι' ἕναν ἀδελφὸ στρατιώτη, γύριζε ἀπὸ τὸ περβόλι της. Σουρούπωνε. Ἡ Μαριὼ καὶ ὁ Ἀλέκος ἔσφιξαν τὰ χέρια, ἕνωσαν τὰ χείλη σ' ἕνα ἀτέλειωτο βουβὸ φιλὶ καὶ σπαρτάρισαν μέσα σ' ἕνα θερμό, τρελλὸ ἀγκάλιασμα ἀγάπης.

—Σ' ἀγαπῶ, Ἀλέκο ! τοῦ ψιθύρισε.

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ Μαριώ, τῆς εἶπε σιγανὰ ὁ Ἀλέκος.

—Θὰ σ' ἀγαπῶ ὡς τὸ θάνατο ! τοῦ εἶπε.

—Ναί, ὡς τὸ θάνατο, Μαριώ, θὰ εἶσαι δική μου !....

Οἱ ἐλιὲς καὶ τὰ πεῦκα γύρω ἀπὸ τὸ χωριὸ ἦταν οἱ μόνοι μάρτυρες τοῦ φλογεροῦ ἔρωτά τους ὅταν κρυφὰ μέσα στὴ νύχτα ἔσμιγαν οἱ δυὸ τρελλοὶ ἐρωτευμένοι.

—Πότε θὰ παντρευτοῦμε Ἀλέκο ; ρώτησε μιὰ νύχτα τὸν ἀγαπημένο της.

Ὁ Ἀλέκος τινάχτηκε ὄρθιος, τὴν κύτταξε μέσα στὰ λαμπερά της μάτια καὶ ταραγμένος τῆς ἀπάντησε :

—Δὲν τὸ συλλογίστηκα ποτὲ αὐτό. Δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ....

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ βράδυ ὁ Ἀλέκος ἀπόφευγε νὰ δῆ τὴ Μαριὼ καὶ σὲ λίγον καιρὸ πῆγε γιὰ δουλειὲς τοῦ πατέρα του στὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Μαριὼ ἔμαθε τὴν ἀναχώρησι τὸ ἔβαλε μαράζι στὴν καρδιὰ κι' ὁ πόνος ἄρχισε νὰ τρώη τὰ σωθικά της : Τί θἄλεγε ἡ μάννα της, τί θἄλεγε ὁ ἀδελφός της ὅταν θὰ γύριζε σπίτι ἀπὸ στρατιώτης στὸ χωριό; Εἶχε στὰ σπλάχνα της τὸν καρπὸ τῆς ἀγάπης της μὲ τὸν Ἀλέκο.

Νύχτες πολλὲς βασανιστικῆς ἀγρύπνιας πέρασε ἡ Μαριώ. Τὸ μαξιλάρι της τὸ μούσκευε ἀπὸ τὰ δάκρυα. Τὸν ἀγαποῦσε τὸν Ἀλέκο της. Μὰ ἡ ἀπελπισία της μεγάλωσε ὅταν ἔφτασε μιὰ μέρα ὁ ἀδελφός της μὲ ἄδεια, στὸ χωριό. Τὴν ἴδια μέρα γύρισε κι' ὁ Ἀλέκος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Τοῦ παρήγγειλε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν δῆ καὶ τὸν περίμενε.

Μέσα ἀπὸ τὸ θολὸ τζάμι διάκρινε ἕνα βράδυ τὴ σκιά του ἀνάμεσα στὶς ἐλιές. Τὰ μάτια της ἀστράψανε, ἔκανε τὸ σταυρό της μπρὸς στὰ εἰκονίσματα καὶ πῆρε ἕνα πιστόλι μέσα ἀπὸ ἕνα συρτάρι. Τὄχωσε κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά της καὶ βγῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

—Ἀλέκο, γιατὶ ἄργησες νὰ γυρίσης ; Γιατὶ ἔφυγες ; Πότε θὰ μὲ πάρης ; τοῦ εἶπε βιαστικά, ταραγμένη ἀπὸ τὴ λαχτάρα ποὺ τὸν ξανάβλεπε.

—Μιλᾶς σοβαρά, Μαριώ; τῆς ἀπάντησε. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευτῶ. Ἦταν ἕνα καπρίτσιο... Πρέπει νὰ τὸ καταλάβης....

—Ἕνα καπρίτσιο ; Κι' ὅμως μοὔλεγες πὼς μ' ἀγαπᾶς εἰλικρινὰ καὶ θὰ μὲ παντρευτῆς. Ξέχασες, Ἀλέκο ; Ἀρνεῖσαι τὸ λόγο σου ; Ἐγὼ ὅμως ὄχι, οὔτε σένα μπορῶ ν' ἀρνηθῶ, οὔτε τὸν ὅρκο μου νὰ ξεχάσω.

—Καϋμένη Μαριώ, ὅλα ξεχνιοῦνται.... χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε.. Ἔτσι εἶν' ἡ ζωή !...

—Ἔ, λοιπόν, ξέρε το.... Ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ ὡς τὸ θάνατό μου. Γιατὶ εἶσαι ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία μου ἀγάπη.

—Μὴ λὲς ἀνοησίες, Μαριώ... Ἂν ἦταν ὅσοι ἀγαπιοῦνται νὰ παντρεύωνται,... Ἔπειτα εἶσαι τόσο νέα, ἔχεις ὅλο τὸν καιρὸ μπροστά σου, νὰ φτιάξης τὴ ζωή σου ὅπως κι' ἐγώ...

—Μὲ τί νὰ φτιάξω τὴ ζωή μου, Ἀλέκο ; Τί μοῦ ἄφησες ; Τί μοῦ ζήτησες καὶ δὲν σοῦ τὄδωκα ; Δὲν ἔχω τίποτα πιά. Μοῦ πῆρες τὴν καρδιά μου, τὴν ψυχή μου, τὴ σκέψι μου τὴν τιμή μου, μὲ κατάντησες ἕνα κουρέλι, μιὰ ντροπιασμένη. Σὲ λίγο δὲν θὰ μπορῶ νὰ βγῶ πιὰ στὸ δρόμο....

Ἐκεῖνος γιὰ μιὰ στιγμὴ συγκινήθηκε κι' ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ τὴ χάϊδεψε. Ἡ Μαριὼ ἀνατρίχιασε. Ἔνοιωσε τὸ χάδι του ν' ἀναστατώνη τὴ ματωμένη της καρδιά.

—Πρέπει ν' ἀποφασίσης, Ἀλέκο, τώρα ποὺ εἶναι κι' ὁ ἀδελφός μου ἐδῶ, τοῦ εἶπε.

—Εἶσαι πολὺ βιαστική... Κι' ἂν δὲν σὲ παντρευτῶ ;

—Θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ σκοτωθῶ !

Ὁ Ἀλέκος γέλασε σαρκαστικὰ καὶ τῆς γύρισε τὶς πλάτες γιὰ νὰ φύγη. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κάνη οὔτε δυὸ βήματα. Μὲ ἀφάνταστη γρηγοράδα ἡ Μαριὼ τράβηξε τὸ πιστόλι κάτω ἀπὸ τὴν ποδιά της, τὸν σημάδεψε καὶ πυροβόλησε. Στὴν τρίτη σφαίρα σωριάστηκε κάτω ὁ Ἀλέκος της νεκρός.

Ἡ Μαριὼ τρελλάθηκε ἀπὸ τὸν πόνο της ἔπεσε πάνω του, τὸν φιλοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε τὰ πιὸ γλυκὰ λόγια, ὅσα λόγια δὲν τοῦ εἶχε πῆ ποτὲ ἄλλοτε στὶς μέρες τῆς ἀγάπης της.

—Ἀλέκο.... ἀγάπη μου δὲν μ' ἀκοῦς πιά ;.... Ἄκουσέ με ... Μὴ φεύγεις.. Ἔρχομαι μαζί σου....

Ἔπειτα στήριξε τὸ πιστόλι στὴν καρδιά της καὶ πυροβόλησε χωρὶς δισταγμὸ ξεφωνίζοντας ἀπελπισμένα :

—Ὡς τὸ θάνατο ἑνωμένοι ἀγαπημένε μου !

Καὶ σωριάστηκε κάτω νεκρή, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος.

Ἄτυχη Μαριώ! Εἶχε ἑνωθῆ γιὰ πάντα μαζί του

ΜΙΡΑΝΤΑ

Σπ. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ
Ἐπισκευαὶ ὡρολογίων

Οἰκογενειακοί... ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ

Ἕνας γυιὸς πολυεκατομμυριούχου ποὺ ζητεῖ ἐργασία

Στὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες δημοσιεύθηκε τελευταῖα ἡ ἀκόλουθη ἀγγελία :

«Ζητῶ ὁποιαδήποτε ἐργασία. Τζὼν Τέμπλεϋ, γυιὸς τοῦ πολυεκατομμυριούχου Ἱερεμία Τέμπλεϋ, ἄστεγος».

Ἡ ἀγγελία αὐτὴ δὲν συγκίνησε ὡστόσο τὸν πατέρα Τέμπλεϋ, ποὺ δήλωσε ὅτι δὲν θἄδινε οὔτε ἕνα σέντς στὸ γυιό του, κι' ἂν ἀκόμη ἔπεφτε στὰ πόδια του γιὰ νὰ τοῦ ζητήση συγγνώμην.

Ὁ Ἱερεμίας Τέμπλεϋ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τῆς Βοστώνης καὶ μέτοχος σὲ πολλὲς μεγάλες τράπεζες καὶ ἑταιρίες. Ἐκοινοποίησε, λοιπόν, μιὰ ἐγκύκλιο στοὺς διευθυντὰς ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήση ὅτι θὰ θεωροῦσε ὡς προσωπικὴ προσβολὴ ἂν συνέβαινε νὰ δώσουν στὸ γυιό του ἐργασία.

Οἱ ἀφορμὲς αὐτοῦ τοῦ ἀγρίου πολέμου τοῦ βαθύπλουτου τραπεζίτου ἐναντίον τοῦ γυιοῦ του εἶνε πολὺ ἁπλές. Ὁ Ἱερεμίας Τέμπλεϋ εἶχεν ἀρρωστήσει τὸν περασμένο χειμῶνα καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη. Ὁ γυιός του προεξοφλῶντας τὸ θάνατό του, ἄρχισε τότε νὰ συνάπτη δάνεια καὶ νὰ ζῆ μιὰ ἔκλυτη ζωή.

Ἀλλ' ὁ Τέμπλεϋ διέφυγε τὸν κίνδυνο καὶ σὲ λίγο ἔγινε καλά. Οἱ πιστωταὶ τοῦ γυιοῦ του ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τοῦ στείλουν τὶς συναλλαγματικὲς ποὺ εἶχεν ὑπογράψει ὁ νεαρὸς Τζών. Ὁ ἑκατομμυριοῦχος τὶς πλήρωσε χωρὶς νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἀλλ' ἀπὸ τότε ἔδιωξε τὸ γυιό του ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἀρνεῖται ἐπίμονα νὰ τὸν βοηθήση.

Μιὰ παρομοία περίπτωσις εἶχε παρουσιασθῆ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος 3ου.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Φοὺλντ εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ πληρώση τὰ χρέη τοῦ γυιοῦ του καὶ τὸν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τότε ἐκεῖνος δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία :

«Ζητεῖται θέσις ἀμαξᾶ γιὰ τὸ γυιὸ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ ὑπουργοῦ Φοὺλντ. Ἀπευθυνθῆτε στὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης».

Ὁ πατέρας Φοὺλντ, ὀλιγώτερο σκληρὸς τοῦ Τέμπλεϋ, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήση στὸ τέλος.

Ἱστορικὸς ἔχει μείνει, ἐξ ἄλλου, ὁ ἐκβιασμὸς ποὺ ἔκαμε ὁ πατέρας τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πολιτικοῦ Ἀδόλφου Τιὲρ στὸ γυιό του.

Ὁ Ἀδόλφος Τιὲρ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου - Φιλίππου καὶ εἶχεν ἔρθει σὲ ρῆξι μὲ τὸν πατέρα του, ποὺ βρισκόταν σὲ μεγάλη φτώχεια.

Ὁ πατέρας Τιὲρ νοίκιασε τότε μιὰ παράγκα πλάϊ στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, τὴν μετέβαλε σὲ μπαλωματάδικο καὶ ἄρχισε νὰ μπαλώνη παπούτσια. Στὴν εἴσοδο τῆς παράγκας εἶχε κρεμάσει μιὰ μεγάλη ταμπέλλα μὲ τὶς λέξεις :

«Ὁ πατέρας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν εἶνε ὁ φθηνότερος μπαλωματῆς τοῦ Παρισιοῦ».

Στὸ ἴδιο τέχνασμα κατέφυγεν ἐπίσης καὶ ὁ πατέρας τοῦ λόρδου Ὤντλεϋ κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Ὁ Φίλιππος Τίκνες, πλουσιώτατος Ἄγγλος γαιοκτήμων, εἶχε σπαταλήσει τὴν περιουσία του στὰ χαρτιὰ καὶ τὶς διασκεδάσεις καί, στὸ τέλος, βρέθηκε χωρὶς οὔτε μιὰ πέννα.

Ὁ γυιός του δὲν εἶχεν εὐτυχῶς τὶς σπάταλες διαθέσεις τοῦ πατέρα του. Εἶχε διακριθῆ ἀπὸ ἐνωρὶς στὴν πολιτικὴ καὶ ἀργότερα τοῦ ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ λόρδου Ὤντλεϋ μαζὶ μὲ μιὰ σημαντικὴ ἐπιχορήγησι. Ἕνας πλούσιος γάμος στρογγύλεψε τὴν ὄχι εὐκαταφρόνητη περιουσία του.

Ἐγκαταστάθηκε τότε σ' ἕνα μέγαρο καὶ εἰδοποίησε τὸν πατέρα του ὅτι ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του θὰ ἦταν πάντα ἀνοιχτὴ γι' αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος Τίκνες ἤθελε χρήματα καὶ ὁ γυιός του, ποὺ ἤξερε πὼς θὰ πήγαιναν στὰ χαρτιά, ἀπαντοῦσε πάντα ἀρνητικὰ στὶς αἰτήσεις του.

Στὸ τέλος, ὁ Τίκνες ἔστησε μιὰ παράγκα ἀπέναντι στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου τοῦ γυιοῦ του καὶ κόλλησε πάνω σ' αὐτὴ μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ τὶς λέξεις: «Φίλιππος Τίκνες, μπαλωματῆς, πατέρας τοῦ Εὐγενεστάτου λόρδου Ὤντλεϋ».

Τὸ ρεζιλίκι ἦταν μεγάλο.

Πλήθη κόσμου μαζεύτηκαν καὶ διασκέδαζαν εἰς βάρος πατρὸς καὶ υἱοῦ. Τὰ σχόλια ἔδιναν κι' ἔπερναν.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ὁ λόρδος ὑποχώρησε καὶ ὑπέκυψε στὸν ἐκβιασμὸ τοῦ πατέρα του. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Φιλίππου Τίκνες ὁ γυιός του συνήθιζε νὰ λέη :

—Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει χάσει τὰ περισσότερα λεπτὰ στὰ χαρτιά. Κι' ὅμως δὲν τὰ ἔπιασα ποτὲ στὰ χέρια μου.

Εξωτικές ιστορίες

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ἦταν καλοκαίρι. Ὁ Πετρίτο βάδιζε σιγὰ καὶ συλλογιζόταν ὅτι σὲ λίγη ὥρα θὰ ξανάβρισκε τὴν ἀγαπημένη του Φραντζέσκα.

Ἔξαφνα τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἔστριβε τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ θὰ ἔβγαινε μπρὸς στὸ σπιτάκι τῆς ἀγάπης του, ἕνα μικρὸ γειτονόπουλο παρουσιάστηκε μπροστά του.

— Πετρίτο, τοῦ φώναξε, Πετρίτο πρόσεξε! Ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ξανάρθης ἐδῶ γιατὶ θὰ τὸ πῶ τοῦ ἀδελφοῦ της... Ἀκοῦς; Ἡ Φραντζέσκα δὲν εἶνε γιὰ σένα!...

Ὁ νέος χαμογέλασε καὶ ψιθύρισε:

—Ὁ Πετρίτο εἶνε Ἱσπανὸς καὶ δὲν τὸν τρομάζουν οἱ φοβέρες... Ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ μὲ θέλουν!... Μὰ ἐγὼ διάλεξα ἀπ᾿ ὅλες τὴ Φραντζέσκα!

Καὶ χωρὶς νὰ δώση πιὰ προσοχὴ στὸ μικρὸ γειτονόπουλο ὁ Πετρίτο προχώρησε πρὸς τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ σφύριξε δυὸ φορές. Μιὰ νέα ἀγγελικῆς ἐμορφιᾶς παρουσιάστηκε στὸν κῆπο.

— Φραντζέσκα! εἶπε ὁ Ἱσπανὸς μὲ γλυκειὰ φωνή.

— Πετρίτο! Πετρίτο μου! ἀπάντησε ἀμέσως ἐκείνη.

Ἔτρεξαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, στάθηκαν κάτω ἀπὸ μιὰ φλαμουριὰ κι᾿ ἄλλαξαν ἕνα θερμό, παράφορο φιλί.

Ἔμειναν κάμποση ὥρα χωρὶς νὰ μιλοῦν, μεθυσμένοι κι᾿ οἱ δυὸ ἀπ᾿ τὸν ἔρωτά τους. Ξαφνικὰ ἕνα ἐλαφρὸ θρόϊσμα τοὺς ἔκανε νὰ τρομάξουν.

—Φοβᾶμαι τὸν ἀδελφό μου! εἶπε τρέμοντας ἡ νέα.

—Μὴ φοβᾶσαι κανένα ὅταν βρίσκεσαι κοντά μου, τὴν καθησύχασε ὁ Πετρίτο.

Κι᾿ ἀφοῦ φίλησε στὸ στόμα τὴν ἀγαπημένη του τῆς ψιθύρισε:

—Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα νὰ μὲ δῇς νεκρό, Φραντζέσκα. Ὄχι! ὄχι. Ἡ ἀγάπη μας εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς μᾶς προστατεύει... Ἔλπιζε σ᾿ αὐτὸν καὶ σὲ μένα καλή μου...

Ἐκείνη σταυροκοπήθηκε κυττάζοντας ψηλὰ στὸν οὐρανό..

Ὁ Πετρίτο τὴν κύτταξε μὲ λατρεία στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε:

—Χαῖρε, Φραντζέσκα! Αὔριο τὴν ἴδια ὥρα ἐδῶ, ἀγάπη μου.

★

Ἡ νύχτα εἶχε πιὰ ἁπλωθῆ. Ὁ Πετρίτο σὲ λίγο θὰ ἔφτανε σπίτι του.

Ἔξαφνα εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ γλυστράη μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ ἄνθρωποι ἔπεσαν ἀπάνω του. Ὁ ἕνας τοὔκλεισε τὰ μάτια μὲ τὸ χέρι του κι᾿ ὁ ἄλλος ἔβγαλε ἕνα δίκοπο μαχαίρι καὶ τὸ βύθισε στὸ στῆθος του...

— Ἄθλιε! Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ ξαναμιλήσης στὴ Φραντζέσκα; ἀκούστηκε μιὰ βραχνὴ φωνὴ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Πετρίτο σωριάστηκε κάτω. Ἕνα ὑπόκωφο βογγητὸ ξέφυγε ἀπ᾿ τὸ στῆθος του.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι χάθηκαν κατόπιν μέσα στὸ σκοτάδι. Ὁ Πετρίτο ἔφερε τὸ χέρι στὸ στῆθος του. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι... Ὡστόσο σύρθηκε ὅσο μποροῦσε κι᾿ ἔφτασε ἔτσι ὥς τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου βογγῶντας. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς καὶ τὸ φεγγάρι μόλις εἶχε βγῆ...

Ὁ Πετρίτο δάκρυσε. Ὁ νοῦς του πῆγε στὴ Φραντζέσκα. Προσπάθησε νὰ κατωρθωθῆ μιὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἕνα μαῦρο σύννεφο πέρασε μπρὸς στὰ μάτια του, τὸ μυαλό του σκοτίστηκε καὶ τὰ γόνατά του λύγισαν. Λίγες στιγμὲς πρὶν χάση τὶς αἰσθήσεις του σφύριξε δυὸ φορὲς δυνατὰ κι᾿ ὕστερα σωριάστηκε κάτω στὸ χῶμα λιποθυμισμένος....

★

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ Φραντζέσκα στάθηκε ἀκόμα λίγο κάτω ἀπ᾿ τὴ φλαμουριά. Συλλογιζόταν τὸν ἀγαπημένο της. Ἔξαφνα ἡ ὡραία κοπέλλα ἀνατρίχιασε. Ἄκουσε τὸ σφύριγμα τοῦ Πετρίτο μέσα στὴν ἡσυχία τῆς καλοκαιρινῆς νυχτιᾶς καὶ πάγωσε ὁλόκληρη.

«Κάτι κακὸ θὰ τοῦ συνέβη!» σκέφτηκε καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ πήδηξε τὸ φράχτη τοῦ κήπου της καὶ βγῆκε ἔξω στὸ δρόμο.

Ἕνα κακὸ προαίσθημα ποὺ βασάνιζε ἀπ᾿ τὸ πρωὶ τὴν ψυχή της τὴν ἔκανε νὰ πάρη ἀμέσως τὸ δρόμο πρὸς τὴν κατοικία τοῦ ἀγαπημένου της.

Ἀφοῦ πέρασε τὸ μεγάλο δρόμο κι᾿ ἔφτασε κοντὰ στὸν κῆπο τοῦ Πετρίτο ἡ Φραντζέσκα σταμάτησε. Ἕνα βογγητὸ ἀκουγόταν ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Ἡ Φραντζέσκα ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Πόσο δυνατὰ χτυποῦσε ἡ καρδιά της! Δυὸ βήματα πιὸ ἐμπρὸς ἕνας μαῦρος ὄγκος ξεχώριζε σωριασμένος κάτω.

— Πετρίτο! Πετρίτο μου! φώναξε ἡ δυστυχισμένη νέα κι᾿ ἔτρεξε κοντά του.

Ὁ Πετρίτο δὲν μπόρεσε νὰ τῆς ἀπαντήση. Εἶχε κλείσει τὰ μάτια του καὶ βογγοῦσε μὲ πόνο.

— Πετρίτο μου!... φώναξε πάλι ἡ Φραντζέσκα. Ἐγὼ εἶμαι... Ἐγὼ ἡ Φραντζέσκα σου!

Μὰ καὶ πάλι δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι. Ἡ Φραντζέσκα εἶχε πάρει στὰ χέρια της τὸ κεφάλι τοῦ Πετρίτο καὶ τὸ ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της...

★

Λίγο πιὸ ὕστερα, ὅταν ἡ αὐγὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ προβάλλη, ὁ πρῶτος διαβάτης ποὺ πέρασε ἀπὸ τὸν ἔρημο ἐκεῖνο δρόμο σταμάτησε τρομαγμένος.

Μπροστά του δυὸ σώματα ἀγκαλιασμένα κι᾿ ἀκίνητα ἦσαν σωριασμένα... Ὁ Πετρίτο κι᾿ ἡ Φραντζέσκα νεκροί!

Ὁ Πετρίτο εἶχε μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ στῆθος. Ἡ Φραντζέσκα ἦταν πεσμένη πάνω στὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ ἀγαπημένου της κι᾿ ἔμοιαζε σὰν ἕνα ἀγγελοῦδι ποὺ εἶχε κατέβει ἀπ᾿ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὴν ψυχή.

Ὅλη νύχτα τὸν καλοῦσε ἡ ἄμοιρη νέα:

—Πετρίτο... ἀγαπημένε μου, δὲν μ᾿ ἀκοῦς; Ποιὸς σὲ χτύπησε, ἀγάπη μου; Μίλησέ μου, καλέ μου...

Μὰ ὁ Πετρίτο δὲν ἄνοιξε πιὰ τὰ χείλη του. Τοῦ τὰ εἶχε σφραγίσει ὁ θάνατος.

Ἡ Φραντζέσκα τὸ κατάλαβε. Θρηνῶντας σπαρακτικὰ ἔγειρε πάνω του καὶ κοντὰ τὸ γλυκοξημέρωμα ξεψύχησε ἀπ᾿ τὸ μεγάλο της πόνο.

Ἀγκαλιασμένες οἱ ψυχές τους πέταξαν στὸν οὐρανὸ τὴν ὥρα ποὺ πρόβαλε ὁ ἥλιος καὶ σκόρπιζε στὴν πλάσι τὸ χρυσορόδινο φῶς του..

ΜΑΡΙΟ ΑΡΝΤΑΤΙ

Πρακτικὲς συμβουλὲς

★ Μίγμα ἀπὸ τέσσερα μέρη σπίρτου, ἕνα ἀμμωνίας καὶ ἕνα αἰθέρος καθαρίζει τὶς λαδιὲς τῶν ρούχων. Ἡ χρησιμοποίησίς του εἶνε ἁπλῆ: Χύνουμε τὸ μίγμα πάνω στὸ λεκὲ καὶ κατόπιν τὸν τρίβουμε μὲ σφουγγάρι βρεγμένο σὲ καθαρὸ νερό.

★ Τὰ πήλινα ἀγγεῖα συγκολλῶνται καλύτερα μὲ μίγμα γύψου καὶ ἀσπραδιοῦ αὐγοῦ.

★ Τὸ ἄνθος τοῦ θειαφιοῦ, ὅταν τὸ παίρνουμε σὲ μικρὴ δόσι, ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ κάθε πρωΐ, μᾶς κάνει μεγάλο καλό.

★ Πρὶν κόψετε τὸ λεμόνι πρέπει νὰ τὸ πλένετε μὲ χλιαρὸ νερὸ πρὸς ἀπολύμανσι.

★ Ἂν τρίψετε ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ μὲ πατάτα, ποὺ τὴν ψήσατε καὶ τὴν ἀφήσατε νὰ κρυώση, θὰ παρατηρήσετε ὅτι τὸ χαρτὶ κολλάει καλύτερα κι᾿ ἀπὸ γραμματόσημο.

★ Ἂν τύχει καὶ ἀρχίζει νὰ κόβη τὸ γάλα σας τὴν ὥρα ποὺ τὸ βράζετε πρέπει νὰ κατεβάσετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ τὴν κατσαρόλα καὶ νὰ τὴν βάλετε μέσα σ᾿ ἕνα δοχεῖο ποὺ περιέχει κρύο νερό. Κατόπιν ρίχνετε μέσα στὸ γάλα λίγο ἀλάτι καὶ τὸ ἀνακατεύετε δυνατό. Ἔτσι τὸ κακὸ θὰ διορθωθῆ.

★ Τὸ γάλα ἀπορροφᾶ εὐκολώτατα τὴν ὀσμὴ τῶν πραγμάτων ποὺ βρίσκονται κοντά του. Γι᾿ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήνετε κοντὰ σὲ κρεμμύδια, ψάρια καὶ ἄλλα πράγματα ποὺ μυρίζουν, οὔτε σὲ δωμάτιο ποὺ κοιμᾶται ἄνθρωπος, οὔτε σὲ μέρος σκοτεινὸ καὶ ὑγρό.

★ Τὰ χρώματα τῶν βαμβακερῶν ὑφασμάτων στερεώνονται, ἂν βουτήξετε τὰ ὑφάσματα μέσα σὲ ζεστὴ ἅλμη καὶ τ᾿ ἀφήσετε μέσα σ᾿ αὐτὴ ὥσπου νὰ κρυώση ἐντελῶς.

Ἀνατολίτικο χιοῦμορ

Ὁ γυιὸς τοῦ Χότζα

Τὸ καμάρι τοῦ Ναστραδὶν Χότζα ἦταν ὁ γυιός του ὁ Μεμέτης. Ἔξυπνο παιδί, γυιὸς τοῦ πατέρα του. Ὁ Χότζας μιλοῦσε γιὰ τὸ διάδοχό του καὶ κολλοῦσε τὸ στόμα του:

— Τὸ μῆλο κάτω ἀπ᾿ τὴ μηλιὰ θὰ πέση. Ὁ Μεμέτης μου εἶνε τετραπέρατος σὰν τὸν πατέρα του!

Καὶ δός του χάδια καὶ δός του φιλιὰ στὸ μικρὸ διαβολάκο.

Μιὰ μέρα ὁ Ναστραδὶν κάλεσε τὸ γυιό του καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάρη τὸ μπουκάλι καὶ νὰ πάη νὰ πάρη κρασί.

Ὁ Μεμέτης πῆρε τὸ μπουκάλι καὶ ζήτησε ἀπ᾿ τὸν πατέρα του λεφτά.

— Τοὺς παράδες γιὰ τὸ κρασί, πατέρα, φώναξε.

— Βλάκα, τοῦ εἶπε ὁ Χότζας, τὸ δύσκολο δὲν εἶνε ν᾿ ἀγοράσης κρασὶ μὲ λεφτά, ἀλλὰ χωρὶς λεφτά...

Ὁ μικρὸς δὲν ἐπέμεινε. Πῆρε τὸ μπουκάλι κι᾿ ἔφυγε γιὰ τὸ κρασοπουλειό.

Ὁ Χότζας κάθησε στὸ τραπέζι κι᾿ ἄρχισε νὰ τρώη.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα γύρισε ὁ γυιός του μὲ τὴ μπουκάλα ἀδειανή.

— Ποῦ εἶνε τὸ κρασί, βρέ; τοῦ φώναξε ὁ Χότζας.

— Τὸ δύσκολο πατέρα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μεμέτης, δὲν εἶνε νὰ πίνη κανεὶς ἀπὸ γεμᾶτο μπουκάλι... ἀλλὰ ἀπὸ ἀδειανό! Πάρε λοιπὸν τὴ μπουκάλα καὶ πιέ.

Κόκκαλο ὁ Χότζας.

★

Κάποτε ὁ Χότζας χρωστοῦσε σ᾿ ἕναν πραγματευτὴ 55 γρόσια. Ὁ πραγματευτὴς βλέποντας πὼς ὁ Ναστραδὶν δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν πληρώση, τὸν κυνηγοῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ σταθῆ σὲ χλωρὸ κλαδί.

Ἐξ αἰτίας του λοιπὸν ὁ Χότζας ἔμενε ὁλόκληρες μέρες κλεισμένος σπίτι του. Ἕνα βράδυ ὅμως ποὔχε βγῆ νὰ κάνη ἕνα περίπατο ἔπεσε ἀπάνω στὸν πραγματευτή, ποὺ μόλις τὸν εἶδε τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ γένεια καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἢ μοῦ δίνεις τοὺς παράδες ποὺ μοῦ χρωστᾶς ἢ σὲ πνίγω!...

Ἄφρισε ὁ Χότζας, ἄναψε καὶ κοκκίνισε!

— Βρὲ παλιάνθρωπε, τοῦ εἶπε, πόσα σοῦ χρωστῶ;

— Πενῆντα πέντε γρόσια!... ξεφώνισε ὁ πραγματευτής.

— Πολὺ καλά, τζάνουμ. Πὲς ὅτι αὔριο σοῦ δίνω τὰ τριάντα. Πὲς ὅτι μεθαύριο σοῦ δίνω ἄλλα εἴκοσι. Πόσα μένουν ἀκόμη;

— Πέντε γρόσια Χότζα.

— Πέντε γρόσια!.. Καὶ γιὰ πέντε γρόσια κάνεις ἔτσι βρὲ παλιάνθρωπε; Χάσου ἀπὸ μπρός μου νὰ μὴ σὲ βλέπουν τὰ μάτια μου, τζαναμπέτη!...

Κι᾿ ὁ πραγματευτὴς ντροπιασμένος, παράτησε τὰ γένεια τοῦ Χότζα καὶ χάθηκε γρήγορα στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἰδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀριθ. 3

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Σ. Π. Μπέλλας Κατοικία: Ζεφύρου 4 Ν. Ἡράκλειον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρχ. 95.000
» Ἑξάμηνος » 48.000
» Τρίμηνος » 24.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου

Ὁ θησαυρὸς ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

Παράξενο διήγημα

Ὁ Λάρρυ Χουάϊτ εἶχε μιὰ πολὺ γλυκειὰ καὶ μελωδικὴ φωνὴ ποὺ μάγευε τὴν ὄμορφη Ἀμερικανίδα. Ἡ Λίλιαν Ντρίμ, ξαπλωμένη σὲ μιὰ αἰώρα τὸν ἄκουγε μ᾿ ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ τριανταφυλλένια χείλη της.

— Εἶσαι βέβαιος, Λάρρυ, τὸν ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή, ὅτι ὀχτὼ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ᾿ τὴ σκηνή μας, στὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ εἶνε κρυμμένος ἕνας θησαυρός;

Ὁ νέος κούνησε τὸ κεφάλι συλλογισμένος κι᾿ ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ φλογερὴ ματιὰ στὴ νέα ψιθύρισε:

— Ναί, Λίλιαν, τὸ πιστεύω καὶ δὲν θ᾿ ἀργήσω νὰ τὸν ἀποκαλύψω...

Ἡ Λίλιαν χαμογέλασε ἐνῶ ξαπλωνόταν πιὸ ἀναπαυτικὰ στὴν αἰώρα της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὴ σκηνὴ ὁ πατέρας της.

— Τί τρομερὴ ζέστη! εἶπε ὁ μίστερ Ἀδὰμ Ντρίμ, ὁ διάσημος βοτανολόγος. Ἐδῶ τὰ φυτὰ μεγαλώνουν μπρὸς στὰ μάτια μας!... Πρόσεξα σήμερα ὅτι τὰ μπαμποῦ σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες μεγάλωσαν τριάντα πόντους... Αὐτὸ εἶνε θαῦμα!...

Ἡ Λίλιαν ἄναψε ἕνα σιγαρέτο καὶ βγῆκε ἔξω.

Εἶχε φτάσει μὲ τὸν πατέρα της πρὶν λίγες ἡμέρες στὴν Κεϋλάνη. Μόλις βγῆκαν στὴν κίτρινη παραλία συνάντησαν τὸν Λάρρυ Χουάϊτ ποὺ εἶχε παρατήσει τὸ Λονδῖνο καὶ τὶς τρέλλες του γιὰ νὰ γίνη ἐκεῖ κάτω θησαυροθήρας. Εἶχε μάθει ἀπὸ ἕναν ἑτοιμοθάνατο φακίρη ὅτι ὁ μυθώδης θησαυρὸς τοῦ Ἀκάβα ἦταν θαμμένος κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ναοῦ, κι᾿ εἶχε ξεκινήσει γιὰ νὰ τὸν βρῆ.

Ὁ Λάρρυ τοὺς φιλοξένησε καὶ τοὺς δυὸ ἀμέσως στὴ στρατιωτικὴ σκηνή του κι᾿ ὁ καιρὸς περνοῦσε εὐχάριστα γιὰ ὅλους. Ἡ Λίλιαν ποὺ δὲν εἶχε ἀγαπήσει ὡς τότε, ἔννοιωσε τώρα τὴν καρδιά της νὰ ξεχειλίζη ἀπὸ τρυφερότητα. Μὰ κι᾿ ὁ Λάρρυ φαινόταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

★

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ Λίλιαν προχωροῦσε μέσ᾿ στὴ ζούγκλα ἀναπνέοντας βαθειὰ τὰ ἐξωτικά της ἀρώματα, ἕνα σκληρὸ χέρι τῆς ἔφραξε ἄξαφνα τὸ στόμα, δυνατὰ μπράτσα τὴν σήκωσαν ἀνάερα καὶ κατάλαβε ὅτι οἱ μυστηριώδεις ἀπαγωγεῖς της τὴν ἔπαιρναν μακρυὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι. Μὰ δίχως νὰ χάση τὸ θάρρος της ἄφησε νὰ πέσουν στὸ μονοπάτι τὸ μαντήλι της καὶ τὰ δυὸ δαχτυλίδια της. Ἔτσι ἡσύχασε λίγο μὲ τὰ ἴχνη ποὺ ἄφησε πίσω της.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀτέλειωτη πορεία οἱ ἀπαγωγεῖς ἔφτασαν σ᾿ ἕνα ξέφωτο κι᾿ ἄφησαν καταγῆς τὴν ὄμορφη Ἀμερικανίδα. Ἡ Λίλιαν εἶδε τότε ὅτι εἶχε νὰ κάνη μὲ τέσσερες γιγαντόσωμους Ἰνδούς. Πίσω ἀπ᾿ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων διακρινόντουσαν καθαρὰ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ναοῦ.

—Ἀκάβα!... ψιθύρισε μὲ δέος ἕνας ἀπ᾿ τοὺς ἀπαγωγεῖς της.

Οἱ Ἰνδοί, ἀφοῦ τὴν ἔδεσαν, τὴν ἔφεραν στὴ μέση στὰ ἐρείπια καὶ τὴν ξάπλωσαν πάνω στὸ χῶμα. Ἔπειτα ἔδεσαν τὶς ἄκρες τῶν σχοινιῶν σὲ τέσσερες γεροὺς πασσάλους κι᾿ ἔτσι τὸ σῶμα τῆς Λίλιαν ἔμενε ἀκίνητο.

— Δέστε με πιὸ πέρα... στέναξε ἡ ὄμορφη Ἀμερικανίδα. Ἐδῶ, κάτω ἀπ᾿ τὴν καρδιά μου, νοιώθω τὴ μύτη ἑνὸς μπαμποῦ ποὺ φυτρώνει ἀπ᾿ τὸ χῶμα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν κάθησε σταυροπόδι δίπλα της χαμογελῶντας.

— Θὰ ἔτυχε ν᾿ ἀκούσης «μεμσαχίμπ», τῆς εἶπε, ὅτι τὰ μπαμποῦ βλασταίνουν γρήγορα αὐτὴ τὴν ἐποχή.. Ἔ, λοιπόν, μ᾿ αὐτὸ τὸν τρόπο ἐμεῖς προσφέρουμε στὸ θεὸ Ἀκάβα τὶς θυσίες μας.

Ἡ Λίλιαν πάγωσε ἀπ᾿ τὸν τρόμο της. Θυμήθηκε ἀμέσως τὰ λόγια τοῦ πατέρα της. Ἦταν χαμένη! Ἂν δὲν εὕρισκαν γρήγορα τὰ ἴχνη της, ἡ μύτη τοῦ μπαμποῦ θὰ τρυποῦσε τὸ στῆθος της καὶ θάμπαινε στὴν καρδιά της.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν ἄρχισε τώρα νὰ παίζη μὲ μιὰ φλογέρα μιὰ ἀλλόκοτη μελωδία. Ἦταν γητευτὴς φειδιῶν. Ἡ Λίλιαν ἔχασε σὲ λίγο τὶς αἰσθήσεις της...

Ὅταν συνῆλθε κι᾿ ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια της ἡ μύτη τοῦ μπαμποῦ εἶχε χωθῆ πιὸ μέσα στὸ κορμί της. Συγχρόνως ἐκεῖ κοντά της ἕνα πελώριο κόμπρα λικνιζόταν ρυθμικά. Ἡ γλῶσσα του σὰν κόκκινη φλόγα ἔφτανε κάθε τόσο στὰ στεγνὰ χείλη της. Ἡ Λίλιαν περίτρομη ἔκανε νὰ φωνάξη, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν πέταξε τὴ φλογέρα του καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Τὸ γήτεμα τῶν φειδιῶν εἶχε πάψει καὶ τὰ φείδια ἄρχισαν νὰ κυνηγοῦν μὲ λύσσα τοὺς τέσσερες Ἰνδούς.

Ὁ Λάρρυ — γιατὶ αὐτὸς εἶχε πυροβολήσει — ἔτρεξε κοντὰ στὴ νέα, ἔκοψε τὰ δεσμά της καὶ τὴ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἂν ἤξερες πόσο φοβήθηκα, ἀγαπημένη μου! τῆς ψιθύρισε.

Ἡ ὄμορφη Ἀμερικανίδα δὲν τοῦ ἀπάντησε, μὰ τὸν φίλησε στὸ στόμα παράφορα.

Ὁ μίστερ Ντρὶμ ποὺ κύτταζε τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ ἄρχισε αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ ξεφωνίζη ὁλόχαρος.

Ὁ Λάρρυ κι᾿ ἡ Λίλιαν ἔτρεξαν κοντά του καὶ εἶδαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ναοῦ ἕναν τάφο. Ὁ μίστερ Ντρὶμ εἶχε σηκώσει τὸ σκέπασμα. Τὰ μάτια τους θάμπωσαν. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἀρκετὸ χρυσάφι καὶ πολύτιμες πέτρες ποὺ ἄστραφταν ἐκτυφλωτικά.

—Ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἀκάβα! φώναξε χλωμὸς ἀπὸ συγκίνησι ὁ μίστερ Ντρίμ.

Ἡ Λίλιαν ἔσκυψε κοντὰ στὸ Λάρρυ καὶ τοῦ ἔσφιξε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα εἶχε ἀνακαλύψει κι᾿ ἕναν ἄλλο θησαυρὸ πολὺ πιὸ πολύτιμο: τὸν ἔρωτα!...

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ

●●

Τὸ σμόκιν κινδυνεύει

Ἕνας γνωστότατος ράφτης τοῦ Λονδίνου κήρυξε τὸν πόλεμο στὸ πατροπαράδοτο ἀνδρικὸ «ἐπίσημον ἔνδυμα». Ἀφοῦ πιὰ ἐκθρονίσθηκε πρὸ πολλοῦ τὸ φράκο, θέλει τώρα νὰ καταργήση καὶ τὸ σμόκιν καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήση μὲ διάφορα καινούργια δημιουργήματα. Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπ᾿ αὐτὰ εἶνε ἕνα εἶδος σταυρωτοῦ σακκακιοῦ, κοντοῦ ὡς τὴ μέση, ἀπὸ ὕφασμα σκοῦρο μπλέ, μὲ ρεβὲρ σκεπασμένα ἀπὸ μεταξωτὸ καὶ μὲ μιὰ μετάλλινη ἀγκράφα στὴ θέσι τῆς ζώνης. Τὸ συνοδεύει ἕνα κοινὸ μαλακὸ πουκάμισο καὶ μιὰ μαύρη γραβάτα. Ὁ Λονδρέζος ράφτης τονίζει ὅτι εἶνε καταλληλότατη στιγμὴ γιὰ τὴν τροποποίησι τῆς ἀνδρικῆς ἐνδυμασίας, τώρα ποὺ οἱ νέοι γυρίζουν ἀπ᾿ τὸ στρατὸ κι᾿ ἔχει χαλαρωθῆ ἡ προσήλωσίς τους στὶς κλασσικὲς παραδόσεις.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τριχοφυτία

Ἡ τριχοφυτία, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τριχοφάγος, εἶνε μιὰ πάθησις ὀφειλομένη σὲ διαφόρους εἰδικοὺς μύκητες — παράσιτα — καὶ προκαλοῦσα διάφορες δερματικὲς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τοῦ γενείου, ἐπὶ τῶν ὀνύχων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀτρίχων μερῶν τοῦ δέρματος.

Ἡ ἐξαιρετικὴ μολυσματικότης τῶν τριχοφυτιῶν, ἡ ποικιλία τῶν ἐκδηλώσεών των καὶ ἡ παρατηρουμένη τώρα τελευταίως συχνότης καὶ ἐξάπλωσις τῆς παθήσεως ταύτης, τὴν καθιστοῦν κοινοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τὰ παράσιτα τῶν τριχοφύτων εὑρίσκονται ἐν τῇ φύσει σὲ σαπροφυτικὴ καταστάσει, ὁπόθεν καὶ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ μολυνθῆ. Στὶς περισσότερες ὅμως περιπτώσεις ἡ μετάδοσις τῶν τριχοφύτων γίνεται ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, εἴτε ἀπὸ ζώου εἰς ἄνθρωπον (γάτες, ἄλογα, χοῖροι, βώδια κτλ.), εἴτε τέλος διὰ διαφόρων ἀντικειμένων (τσατσάρες, ξυράφια, πινέλλα, μηχανὲς καὶ ψαλλίδια κουρείων, πετσέτες). Ἀναλόγως τῆς προσβαλλομένης χώρας τοῦ δέρματος, διακρίνονται διάφοραι μορφαί: 1) τριχοφυτία τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, 2) τριχοφυτία τοῦ γενείου, 3) τριχοφυτία τῶν ὀνύχων καὶ 4) τριχοφυτία τῶν ἀτρίχων μερῶν τοῦ σώματος.

1) **Τριχοφυτίαι τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς.** Ἐπὶ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς ὁ τριχοφάγος ἐμφανίζεται σὲ διάσπαρτες καθ᾿ ὅλην τὴν κεφαλὴ πλάκες μεγέθους φακῆς ἢ σὲ ὠοειδὲς μεγαλύτερο σχῆμα ἢ καὶ ἀκόμη σὲ μεγαλύτερες ἐρυθρωπὲς πλάκες. Ἐπάνω στὶς πλάκες αὐτὲς βρίσκονται ἐλάχιστες σπασμένες ἢ κουλουριασμένες ἄχροες τρίχες ἀνακατεμένες μὲ λέπια καὶ κροῦστες λιπαρές. Ὁ πάσχων αἰσθάνεται μεγάλη φαγοῦρα στὰ μέρη τῶν πλακῶν, πολλὲς δὲ φορὲς μὲ τὸ ξύσιμο τὰ παράσιτα τῶν τριχοφύτων εἴτε μεταφερόμενα διὰ τῶν ὀνύχων εἴτε πίπτοντα ἀφ᾿ ἑαυτῶν μεταδίδουν τὴν πάθησι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀτρίχου δέρματος τοῦ αὐχένος, τοῦ λαιμοῦ, τοῦ προσώπου ἢ τῶν χειρῶν. Αἱ ἴδιαι ἄτριχοι κυκλικὲς πλάκες παρατηροῦνται καὶ ἐπὶ τοῦ γενείου τῶν ἀνδρῶν ἐν περιπτώσει μεταδόσεως τῆς παθήσεως.

2) **Τριχοφυτία τοῦ ἀτρίχου δέρματος τοῦ σώματος.** Τὸ τριχόφυτον παρουσιάζεται εἰς οἱονδήποτε μέρος τοῦ σώματος ὑπὸ μορφὴν κυκλικῶν ὑπερύθρων ἢ καὶ ἀχρόων πλακῶν μορφῆς λειχηνοειδοῦς ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν λεπτότατα λέπια. Οἱ πλάκες αὐτὲς εἰς τὸ κέντρον εἶνε ὀλιγώτερον ἐρυθραὶ ἐνῶ τριγύρω χωρίζονται ἀπὸ τὸ ὑγιὲς δέρμα μὲ ἕνα κατακόκκινο κύκλο. Τὸ μέγεθος τῶν πλακῶν ποικίλλει ἀπὸ μεγέθους δεκαλέπτου ἕως παλάμης. Πιθανὸν νὰ παρατηρηθοῦν καὶ πολλὲς συγχρόνως ἀπομακρυσμέναι τοιαῦται τριχοφυτικαὶ πλάκες. Ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται σημαντικὴ ἐνόχλησι κνησμοῦ στὶς ἐκδηλώσεις αὐτές.

Εἰδικῶς γιὰ τὶς τριχοφυτίες τοῦ γενείου καὶ τῶν ὀνύχων, γιὰ τὶς ὁποῖες ἐνδιαφέρονται πολλοὶ ἐπιστολογράφοι μου θ᾿ ἀσχοληθῶ λεπτομερῶς στὸ ἑπόμενο σημείωμά μου. Ἡ πάθησις εἶνε ἄκρως μεταδοτικὴ καὶ μάλιστα σὲ στρατωνισμούς, σχολεῖα, οἰκοτροφεῖα κτλ. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς πᾶσα ἐξαιρετικὴ πιτυρίασις ἢ ἐξάνθημα τῆς κεφαλῆς, πᾶσα λειχηνοειδὴς ἐκδήλωσις τοῦ σώματος ἢ οἱαδήποτε ἐκδήλωσις ἐπὶ τῶν ὀνύχων, πρέπει ἀμέσως νὰ ἐπισύρη τὴν προσοχή, πρὸς πρόληψιν, περιστολὴν καὶ θεραπείαν τοῦ κακοῦ.

Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ πάσχοντος εἶνε μιὰ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τῶν τριχῶν τοῦ πάσχοντος μέρους τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου ἢ τῶν λεπίων ἐπὶ ἀτρίχου μέρους τοῦ σώματος ἢ τῶν ὀνύχων.

Πρὸ παντὸς πρέπει ν᾿ ἀποφεύγεται προτοῦ γίνη ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις ἡ χρῆσις ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς παθήσεως ἰσχυρῶν φαρμάκων, ὡς κακῶς ὑπὸ τῶν πλείστων συνειθίζεται ἢ ἐμπειρικῶν φαρμάκων (μπαρούτι, φαινικὸ ὀξύ) διότι τότε καθίσταται προβληματικὴ ἡ ἀνεύρεσις τοῦ παρασίτου κατὰ τὴν μικροβιολογικὴ ἐξέτασιν. Ὁπότε καὶ ἀρχίζει ὁ φαῦλος κύκλος. Μὴ ἐφαρμοζομένης τῆς καταλλήλου θεραπείας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπεκτεινομένης τῆς παθήσεως ἐγκαταλείπονται δύσμορφοι καὶ ἄτριχοι πλάκες εἴτε ἐπὶ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, εἴτε ἐπὶ τοῦ γενείου κτλ. Ἡ θεραπεία ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς παθήσεως εἶνε ταχεῖα ἐπιτυγχανομένη διὰ παρασιτοκτόνων ὑγρῶν ἢ ἀλοιφῶν ὡς καὶ δι᾿ ἐνέσεων τριχοφυτίνης. Ἂν ὅμως τὰ παράσιτα ἔχουν προσβάλλει καὶ τὴν θηλὴ (ρίζαν) τῆς τριχός, πρᾶγμα ὅπερ συμβαίνει σὲ παρημελημένες θεραπευτικῶς περιπτώσεις, τότε ἄνευ τῆς δι᾿ ἀκτίνων ἀποψιλώσεως τοῦ πάσχοντος μέρους πρὸς ἀφαίρεσιν ἐκ τῆς ρίζης τῶν προσβληθέντων τριχῶν, δὲν ἐπιτυγχάνεται ἀσφαλὴς θεραπεία.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων θὰ κατενοήθη καλῶς, ποίας καταστροφὰς προξενοῦν οἱ διάφορες ἐμπειρικὲς θεραπεῖες.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς - Δερματολόγος

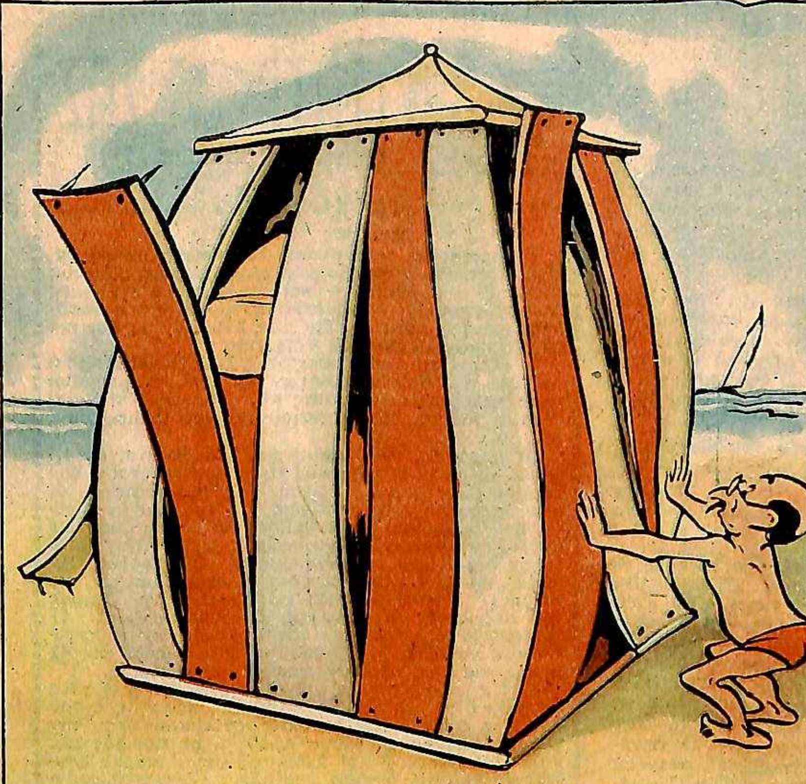

Ἡ Χοντρὴ γδύνεται στὴν πλάζ..

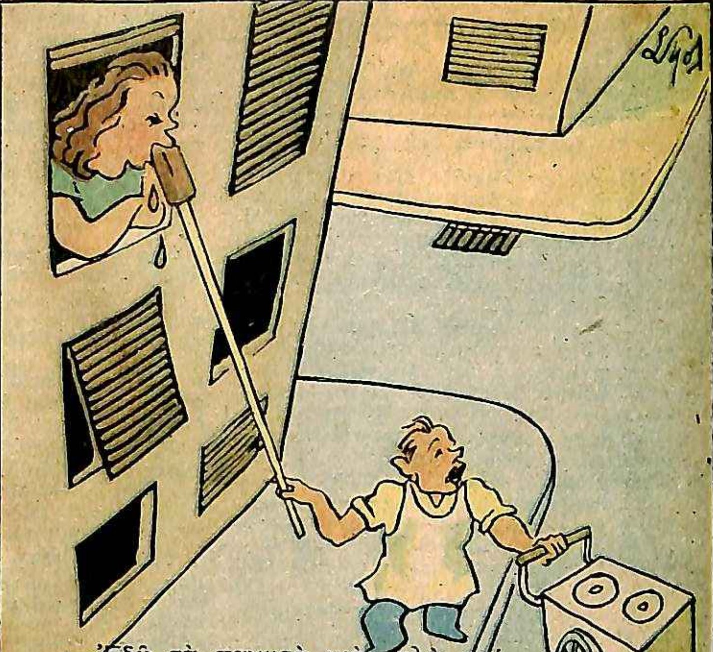

—Ἐδῶ τὰ παγωτὰ γιὰ ψηλὰ σπίτιαααα!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

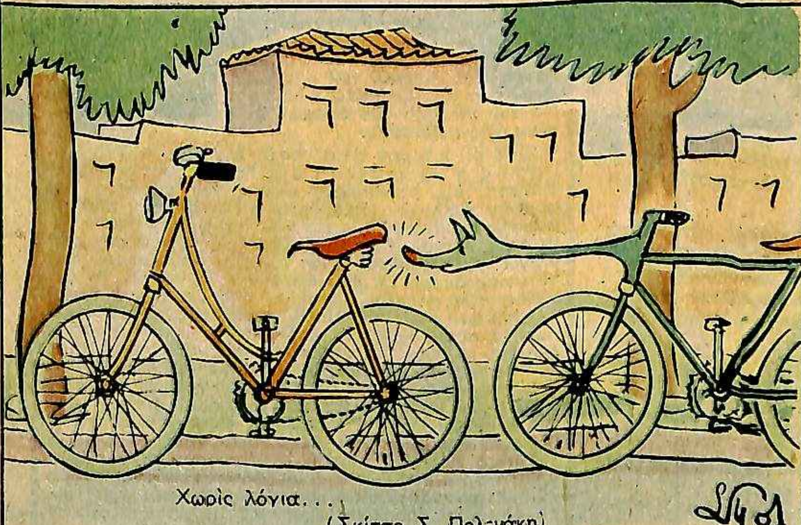

Χωρὶς λόγια...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

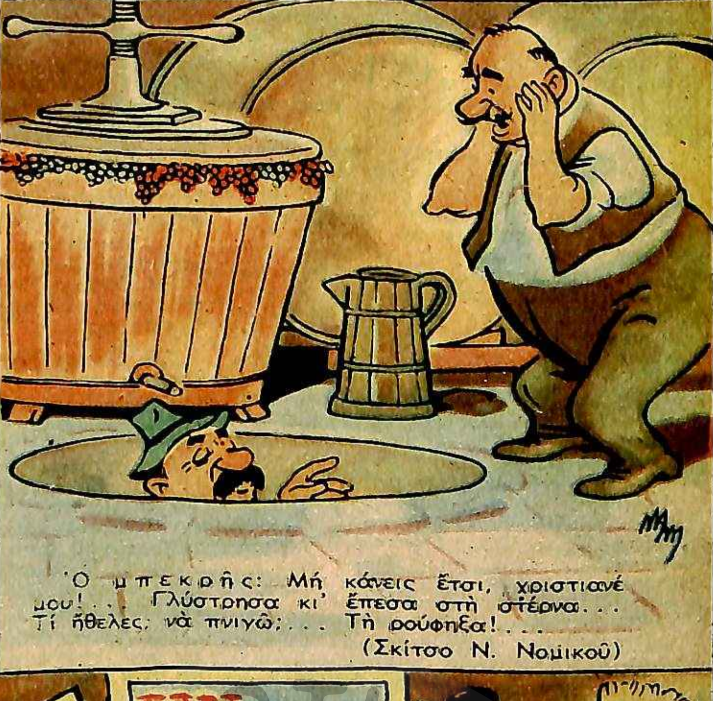

Ὁ μπεκρῆς: Μὴ κάνεις ἔτσι, χριστιανέ μου!.. Γλύστρησα κι' ἔπεσα στὴ στέρνα... Τί ἤθελες; νὰ πνιγῶ;... Τὴ ρούφηξα!...

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

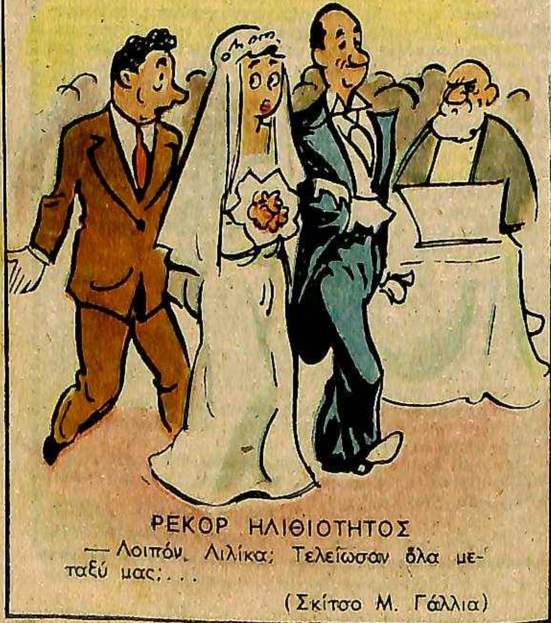

ΡΕΚΟΡ ΗΛΙΘΙΟΤΗΤΟΣ

—Λοιπόν, Λιλίκα; Τελείωσαν ὅλα μεταξύ μας;...

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

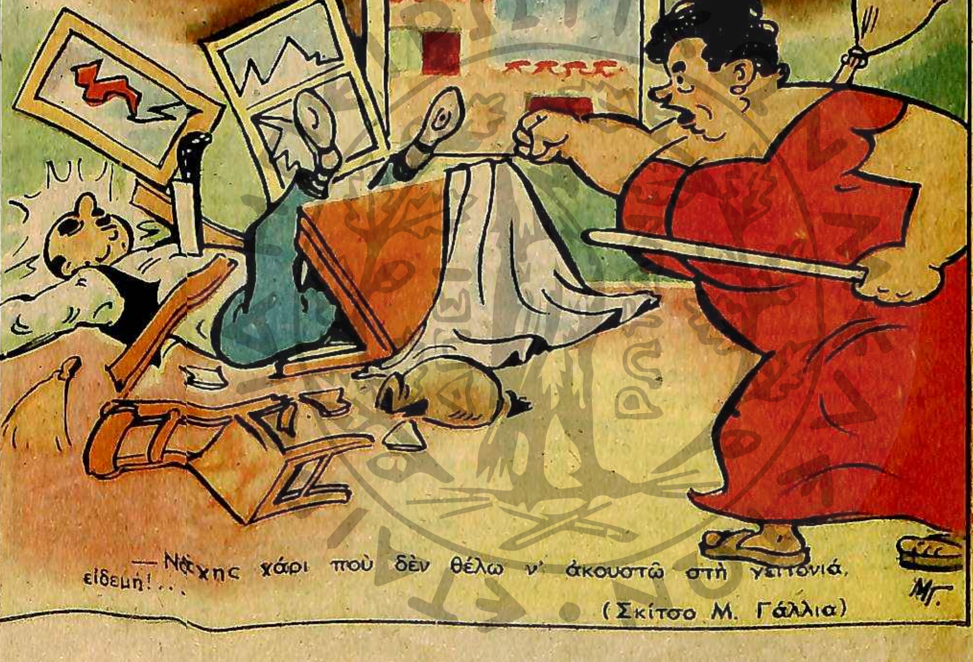

—Νά 'χης χάρι ποὺ δὲν θέλω ν' ἀκουστῶ στὴ γειτονιά, εἴδεμή!...

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)